॥ श्रीः ॥

महाकविश्रीहर्षप्रणीतम्

नैषधकाव्यरत्नम् ।

पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्याय-
कोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचित—
जीवातुसमाख्यव्याख्या
सहितम् ।

प्रथमसर्गादारभ्य सप्तमसर्गपर्यन्तम् ।

पाठकोपाभिधेन
श्रीगौरीनाथशर्म्मणा
संशोधितम् ।

तच्च

काशीस्थ-शारदा-भवनात्
समुल्लसितम् ।

वैक्रमाब्दाः १९९५ कर्क

काश्यां

लक्ष्मण सदाशिव देशमुख द्वारा—

शारदा यन्त्रालये मुद्रितम् ।

* निवेदना *

न खलु न विदितं विदितवेदितव्यानां सारस्वतसरोऽवगाहनक्षालितनिजाघलघूनां तत्त्वविदां विपश्चितां यन्महाकवि-कुलकमलदिवाकरायमाणस्य तत्रभवतः श्रीहर्षस्य लोकोत्तरा कृतिर्नैषधीयचरितमिदं महाकाव्यं पञ्चमहाकाव्येषु सर्वोत्कृष्टमासनमासादयतीति ।

इदं खलु नैषधमहाकाव्यं कालिदासादिकविकृतिविलक्षणं नारिकेलफलमिव बहिः कर्कशया शैल्या विरच्यमानमप्यन्तः सुधाधवलं सरसमधुरमव्युत्पन्नमतीनां सुकुमाराणां कुमाराणामत्यर्थमुद्वेजकं, सूक्तिसुधासरोऽवगाहनविलक्षणविचक्षणानां सहृदयधुरीणानां पुनः साहित्यिकानामतलस्पर्शं वेदान्तरसम्पर्ककलङ्कविकलमान्तरमामोदमनुभावयत् परिपक्वधियामेवावगाहनयोग्यतामत्र बोधयतीति नास्तीह संशीतिलवोऽपि ।

सर्वाङ्गीणप्रगुणगुणरमणीयेऽप्यस्मिन् प्रसादगुणविकले महाकाव्ये द्रागर्थप्रतीतिविरहादत्र वर्तमानमप्यलौकिकमस्य सौन्दर्यं याथार्थ्येन प्रकाशितं न भवति, तथापि पदे पदेऽयं महाकविः काव्यचारुत्वोपपत्तये गुणाभिव्यञ्जकान् शब्दार्थान्, शब्दार्थश्लेषानुप्रासप्रचुरानुपमोत्प्रेक्षाद्यलङ्कारान्, वैदर्भीबहुलां रीतिं, सम्भोगपर्यवसायिनं विप्रलम्भशृङ्गारमन्तरान्तरा करुणहास्यादिभिरितरैरङ्गरसैश्च परं परिपोषमापादयन् काव्यरसलोलुपानामानन्दं जनयत्येव ।

कविनानेन-अर्णववर्णनम्, विजयप्रशस्तिः, नवसाहसाङ्कचरितम्, ईश्वराभिसन्धिः, गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिः, शिवशक्तिसिद्धिः, छन्दःप्रशस्तिः, स्थैर्यविचारणप्रकरणम्, खण्डनखण्डखाद्यम्,—इत्यादीन्यपि ग्रन्थान्तराणि प्रणीतानि ।

अत्र च केवलं खण्डनखण्डखाद्यमपहाय यत्र तत्र प्राक्तनहस्तलिपिपुस्तकालयेषु तालपत्रलिखिता द्वित्रा एव ग्रन्था उपलभ्यन्त इति श्रूयतेऽन्ये तु सर्गान्तिमश्लोकेष्वेव नामत उपलभ्यन्ते ।

सोऽयं श्री हीरनाम्नः पण्डितात् मामल्लदेव्यामुत्पन्नो महाकविः जयन्तचन्द्रस्य कान्यकुब्जेश्वरस्य सभापण्डित आसीदित्यधस्तन-श्लोकादेवात्रगम्यते—

ताम्बूलद्वयमासनञ्च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरात्
यः साक्षात् कुरुते समाधिषु परं ब्रह्म प्रमोदार्णवम् ।
यत्काव्यं मधुवर्षि धर्षितपरास्तर्केषु यस्योक्तयः
श्रीश्रीहर्षकवेः कृतिः कृतिमुदे तस्याभ्युदीयादियम् ॥

अयञ्च जयन्तचन्द्रस्त्रिचत्वारिंशदधिकद्वादशशतविक्रमाद्वीयाषाढशुक्लसप्तम्यां रवौ वाराणस्यामङ्गणनाम्ने ब्राह्मणाय कञ्चन ग्रामं दत्तवानिति तदीयदानशासनादवगत्य महाकविरयं तदाश्रितत्वात्तदानीन्तन एवेति बाढमनुमातुं शक्यम् ।

एतद्धि सुप्रसिद्धं महाकाव्यं श्रीमन्महाभारतीयवनपर्वस्थसप्तविंशत्यध्यायोपवर्णितकथाभागमवलम्ब्य प्रणीतम् । अत्र च धीरोदात्तगुणान्वितो निषधाधीशः श्रीनलभूपतिर्नायकः । शृङ्गारश्चाङ्गी रसः, वीरप्रधानाश्चाङ्गभूता अन्ये रसाः । नायकेतिवृत्तमूलकञ्चास्य नाम ।

अस्य महाकाव्यस्य बहूनि व्याख्यानानि वर्तन्त इति श्रूयते परं नारायणीय-जीवातुव्याख्यानद्वयमन्तरेण नान्यन्मुद्रितमुपलभ्यते ।

नारायणीय व्याख्याने यद्वा यद्वेत्यादिना नारायणपण्डितेन स्वप्रतिभागोचरा बहवः पक्षाः प्रतिपादिता अपि कविविवक्षितार्थप्रतिपादने जीवातुव्याख्याता मल्लिनाथ इव मनागपि साफल्यमयं नालभतेति सुदृढं प्रतीमः ।

एतत्प्रणीतोऽयं जीवातुव्याख्यायुतः सप्तसर्गात्मको भागः शोधयित्वा पिपठिषूणां छात्राणामुपकारार्थं प्रकाशितो नूनं तेषां मुदमाधास्यति । मनुष्यजन्मसुलभदोषतया मतिमान्द्यादप्युर्वरितानवद्यान् क्षमासारा विद्वांसः स्वयमपोहन्त्विति—

विदुषां वशंवदो—गौरीनाथ पाठकः ।

❀ श्रीहरिः ❀

नैषधीयचरितस्य कथाभागः ।

अत्र कथासारस्तावत् प्रथमे सर्गे—

लावण्ये मन्मथोऽन्यो महसि च मिहिरः पावकश्चैव दीप्तौ
पुण्यश्लोको नलोऽभूद्विदितगुणगणो भीमपुत्र्यां स्पृहावान् ।
तत्त्वं निह्नोतुकामो वनमुपगतवान्काञ्चनं तत्र हंस-
मादायादावतोऽमुं सपदि सकरुणो दूयमानं मुवोच ॥ १ ॥

द्वितीये सर्गे—

इन्द्रादावप्यरक्तां त्वयि निषधपते ! भीमजां गाढरागां
कर्त्तास्मीति प्रतिज्ञामनु स मनुजवाक्कुण्डिनं तूर्णमागात् ।
प्रासादस्योपकण्ठे विहरणविपिने सञ्चरन्ती यथेच्छं
मध्ये स्वालीसमाजं निरुपमसुषमां भामिनीं तां ददर्श ॥२॥

तृतीये सर्गे—

दृष्ट्वा हैमं मरालं मधुरमनुययौ सैककाऽऽदातुकामा
तां चावादीत्स दूनां यदि मयि सरुचिर्भीमजे ! ब्रह्मवाहे ।
पुण्यश्लोकं दयालुं निषधपतिमुपास्स्वाशु वश्याः स्म तस्य
चेदेवम्मां तदीयां कुरु तदिति नलं सोऽभ्यधात्तद्वचश्च ॥३॥

चतुर्थे सर्गे—

तस्मिन्सम्राजि कान्ते हरति गुणगणैर्मानसं माननीये
गाढं प्रेमाणमाप्ता मदनशितशरैरर्दिता दुर्बला सा
लेभे स्वास्थ्यं न जातु क्वचिदपि च मुहुर्मूर्च्छति स्मेति भीमः
श्रुत्वा ज्ञात्वा च तत्त्वं स्वदयितवृतये मार्गमाचष्ट कर्तुम् ॥४॥

पञ्चमे सर्गे—

कन्या कान्तं वृणोति स्वयमभिलषितं यत्र चक्रे पदं तद्
भीमः श्रुत्वा सुरर्षेर्हरिरपि धरणीमाययौ सानलादिः
दूतो भूत्वा नल! त्वं व्रज, कथय गुणान् भाविनीं नश्च कर्तुं
कामं चेष्टस्व भैमीमिति स च सविधे हन्त तस्यान्ययुङ्क्त ॥५॥

षष्ठे सर्गे—

तत्रत्यानामलक्ष्यः स समुपगतवान्भीमजां देवताना-
मैश्वर्यस्य प्रभावादकथयत गुणांस्तत्समक्षं च तांस्तान् ।
सावज्ञं सा निरास्थत्स्थिरहृदयतया नैषधे दौत्यवाचो
वैदर्भी तां च पश्यन् व्यथिततरमनाः सोऽप्यभूद्वैरसेनिः ॥६॥

सप्तमे सर्गे—

स्वस्मिन् रागं प्रगाढं निजहृदयपदाधिष्ठिताया विदित्वा
प्रत्यङ्गं तां स्तुवानः परिहृतकपटो वैरसेनिर्बभूव ।
वैदर्भी चात्मकान्तं तमवगतवती विस्मिताभिः सखीभि-
र्दृग्भिः सम्पीयमानं किमिह बत भवानित्यपृच्छत्तथाऽपि ॥७॥

जीवातुसमाख्यव्याख्यासहितं

नैषधकाव्यरत्नम्

प्रथमः सर्गः ।

निपीय यस्य क्षितिरक्षिणः कथास्तथाद्रियन्ते न बुधास्सुधामपि ।
नलस्सितच्छत्रितकीर्तिमण्डलस्स राशिरासीन्महसां महोज्ज्वलः ॥

"इन्दीवरदलश्याममिन्दिरानन्दकन्दलम् ।
वन्दारुजनमन्दारं वन्देऽहं यदुनन्दनम् ॥

अन्तरायतिमिरोपशान्तये शान्तपावनमचिन्त्यवैभवम् ।
तं नरं वपुषि कुञ्जरं मुखे मन्महे किमपि तुन्दिलं महः ॥"

अथ तत्रभवान् श्रीहर्षकविः—'काव्यं यशसेऽर्थकृते व्यवहारविदे शिवेतरक्षतये । सद्यः परनिर्वृतये कान्तासम्मिततयोपदेशयुजे ॥' इत्यालङ्कारिकवचनप्रामाण्यात् काव्यस्यानेकश्रेयस्साधनतां काव्यालापांश्च वर्जयेदिति

महसां तेजसां राशिः सूर्य इव स्थित इति लुप्तोपमा, लुप्तोत्प्रेक्षावेति प्रकाशकारः । अस्मिञ्छ्लोकेऽनुप्रासालङ्कारः । सुधाकथयोरौपम्ये प्रतीते सति कथायाश्च सुधापेक्षयाधिक्यप्रतिपादनाद्व्यतिरेकोनामार्थालङ्कारोऽपि । एवं प्रस्तुताप्रस्तुतयोर्नलसूर्यवर्णनयोः श्लिष्टपदोपनिबन्धे श्लेषालङ्कारोऽपि । सूर्येण सह नलस्याभेदप्रतिपादनाद्रूपकम् । ततश्च तिलतण्डुलनयेनात्र सङ्कर इति विद्याधराशयः ॥ १ ॥

तन्निषेधस्यासत्काव्यविषयतां च पश्यन् नैषधाख्यं महाकाव्यं चिकीर्षुः चिकीर्षिताविघ्नपरिसमाप्तिसम्प्रदायाविच्छेदलक्षणफलसाधनत्वात् "आशीर्नमस्क्रिया वस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम् ।" इत्याशीराद्यन्यतमस्य प्रबन्धमुखलक्षणत्वाच्च कथानायकस्य राज्ञो नलस्य भूतिलक्षणं परममङ्गलं वस्तु निर्दिशति—**निपीयेति** ॥ क्षितिरक्षिणः क्ष्मापालस्य यस्य नलस्य कथा उपाख्यानानि, निपीय नितरामास्वाद्य । "पीडस्समासे क्त्वो ल्यप्" इति ल्यबादेशः । "नल्यपि" इतीत्वप्रतिषेधाभेत्त्वम् "बुधास्तज्ज्ञास्सुराश्च" । 'ज्ञातृ चान्द्र सुरा बुधाः' इति क्षीरस्वामी । सुधामपि तथा यथैतत्कथा इत्यर्थः । नाद्रियन्ते न रोचन्त इत्यर्थः । अमृतादतिरिच्यन्ते रसैस्तत्कथा इति भावः । सितच्छत्रं कृतं सितच्छत्रितं श्वेतातपत्रीकृतमित्यर्थः । "तत्करोति" इति ण्यन्तात् कर्मणि क्तः । तत् कीर्तिमण्डलं यस्य सः महसां राशिः रविरिव तेजस्वीत्यर्थः । महैरुत्सवैरुज्ज्वलः प्रकाशमानः, नित्यमहोत्सवशालीत्यर्थः । "मह उद्धव उत्सवः" इत्यमरः । एतेन समृद्धिमद्वस्तुवर्णनादुदात्तालङ्कारो व्यज्यते । नलो नलाख्यः स राजा आसीत् अस्ति स्म । अत्र सुधायां अनादरासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । महसां राशिरिति तेजस्तद्वतोरभेदोक्तेर्भेदेऽप्यभेदरूपातिशयोक्तिः । कीर्तिमण्डले सितच्छत्रत्वनिरूपणात् रूपकालङ्कार इति त्रयाणां संसृष्टिः । अस्मिन्सर्गे वंशस्थवृत्तम् । "जतौ तु वंशस्थमुदीरितं जरौ" इति लक्षणात् ॥ १ ॥

रसैः कथा यस्य सुधावधीरिणी नलस्स भूजानिरभूद्गुणाद्भुतः ।
सुवर्णदण्डैकसितातपत्रितज्वलत्प्रतापावलिकीर्तिमण्डलः ॥ २ ॥

अथ तस्य गुणवर्णनायोपोद्घातत्वेन सामान्यतः गुणाढ्यत्वं तावदाह—**रसैरिति** ॥ यस्य नलस्य, कथा, रसैः स्वादैः । "रसो गन्धे रसे स्वादः"

अत्र हि व्यतिरेकोऽलङ्कारः । प्रतापकीर्त्योर्यथासङ्ख्यं सुवर्णदण्डत्वसितातपत्रत्वाभ्यां रूपणाद् यथासङ्ख्यालङ्कारोऽपि । सुवर्णदण्डसितच्छत्रे उक्ते ततस्तेनैव क्रमेण प्रतापावलिकीर्तिमण्डले निर्दिष्टे इत्यनयोः सङ्कर इति विद्याधराशयः ॥ २ ॥

इति विश्वः । सुधामवधीरयति तिरस्करोतीति सुधावधीरिणी । अमृतादतिरिच्यमानस्वादेत्यतिशयोक्तिः । "ताच्छील्ये णिनिः" । भूर्जाया यस्य सः भूजानिः, भूमेरेकाधिराडित्यर्थः । "जायाया निङ्" इति बहुव्रीहौ जायाशब्दस्य निङादेशः । स नलः गुणैः पुण्यश्लोकेत्यादिभिरद्भुतोऽभूत् । अत्र नलस्य पूर्वश्लोकोक्तसत्तानुवादेन गुणाढ्यत्वविधेर्न पौनरुक्त्यम् । कथंभूतः सुवर्णदण्डश्च एकसितातपत्रञ्च ते कृते तथोक्ते । द्वन्द्वात् "तत्करोति" इति ण्यन्तात् कर्मणि क्तः । सुवर्णदण्डैकसितातपत्रिते, ज्वलत्प्रतापावलिः कीर्तिमण्डलञ्च ते येन स तथोक्तः अप्रतिहतकीर्तिप्रताप इत्यर्थः । अत्रावलिमण्डलशब्दौ प्रतापकीर्त्योर्दण्डत्वातपत्रत्वरूपणयोगार्थम् । इह कीर्तेरातपत्रत्वरूपणं पूर्वश्लोकोक्तमपि सुवर्णदण्डवैशिष्ट्यादस्याप्यपूर्वत्वाद्वैचित्र्यविशेषः प्रतापकीर्त्योर्यथासंख्यं सुवर्णदण्डत्वसितातपत्रत्वरूपणाद्यथासंख्यरूपकातिशयोक्तीनां संसृष्टिः ॥ २ ॥

पवित्रमत्रातनुते जगद्युगे स्मृता रसक्षालनयेव यत्कथा ।
कथं न सा मद्गिरमाविलामपि स्वसेविनीमेव पवित्रयिष्यति॥३॥

कविः काव्यवर्ण्यनायकस्योत्कर्षमावहन् सम्प्रति स्वविनयमाविष्करोति—पवित्रमिति ॥ अत्र युगे अस्मिन् कलियुगे, तस्य नलस्य कथा तत्कथा, स्मृता सती जगत् लोकम् । रसक्षालनयेव अम्बुक्षालनयेवेत्युत्प्रेक्षा । 'देहधात्वम्बुपारदा' इति रसशब्दार्थोक्तौ विश्वः । पवित्रमातनुते शुभ्रं करोति । सा तत्कथा आविलां कलुषामपि । स्वसेविनीमेव स्वं सेवमानाम्, निरन्तरकीर्तनपरामित्यर्थः । मद्गिरं कथं न पवित्रयिष्यति, पवित्रं करिष्यत्येवेत्यर्थः । "कर्कोटकस्य नागस्य दमयन्त्या नलस्य च । ऋतुपर्णस्य राजर्षेः कीर्तनं कलिनाशनम्" इति स्मरणादिति भावः । या स्मृतिमात्रेण शोधनी सा कीर्तनात् किमुतेति कैमुत्यन्यायेन शोधकत्वोक्तेरर्थापत्तिरलङ्कारः । 'एकस्य वस्तुनो भावाद्यत्र वस्त्वन्यथा भवेत् । कैमुत्यन्यायतस्सा स्यादर्थापत्तिरलंक्रिया ॥' इति लक्षणात् ॥ ३ ॥

अत्र रसक्षालनयेवेत्युत्प्रेक्षालङ्कार इति विद्याधराशयः ॥ ३ ॥

अधीतिबोधाचरणप्रचारणैर्दशाश्चतस्रः प्रणयन्नुपाधिभिः ।
चतुर्दशत्वं कृतवान् कुतस्स्वयं न वेद्मि विद्यासु चतुर्दशस्वयम् ॥४

अथास्य पूर्वोक्तगुणाद्भुतत्वं प्रपञ्चयति—अधीति ॥ अयं नलः चतुर्दशसु विद्यासु, वेदवेदाङ्गादिषु । 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश' इति स्मरणादिति भावः । अधीतिरध्ययनम् । बोधोऽर्थावगतिः । आचरणं तदर्थानुष्ठानं प्रचारणमध्यापनं तैश्चतुर्भिरुपाधिभिर्विशेषणैः । ' उपाधिर्धर्मचिन्तायां कैतवेऽपि विशेषणे " इति विश्वः । चतस्रः दशाः अवस्थाः प्रणयन् प्रापयन् अर्थाद्विद्यानामेव कर्मत्वं आधारत्वन्तु वक्ष्यमाणचतुर्दशत्वधर्मापेक्षयेति विवेकः । चतस्रो दशा अवस्था यासां तासां भावश्चतुर्दशत्वम् । "त्वतलोर्गुणवचनस्य पुंवद्भावो वक्तव्यः " इति स्त्रियां पुंवद्भावः । संज्ञाजातिव्यतिरिक्ताश्च गुणवचना इति सम्प्रदायः । चतुर्दशसंख्याकत्वं गम्यते । तदभेदाध्यवसायेन विरोधमाभासयति । कुतः कथं वा स्वयं कृतवान् न वेद्मि तत्करणं दुर्विज्ञेयमित्यर्थः । स्वतः सिद्धस्य स्वयं करणं कथं पिष्टपेषणादित्येको विरोधः । चतुर्दशानां चतुर्थावृत्तौ षट्पञ्चाशतः कथं चतुर्दशत्वमित्यपरः । चतुरवस्थापरत्वेन तत्परिहाराद् विरोधाभासोऽलङ्कारः । ' आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास उच्यते ' इति लक्षणात् । फलवदर्थावबोधपर्यन्तोऽस्य विद्यापरिश्रम इति भावः ॥ ४ ॥

अमुष्य विद्या रसनाग्रनर्तकी त्रयीव नीताङ्गगुणेन विस्तरम् ।
अगाहताष्टादशतां जिगीषया नवद्वयद्वीपपृथग्जयश्रियाम् ॥ ५ ॥

अमुष्येति ॥ अमुष्य नलस्य रसनाग्रनर्तकी रसनाग्रसञ्चारिणीत्यर्थः । शिल्पिनष्ष्वुन् " षिद्गौरादिभ्यश्च " इति ङीष् । सा विद्या सुदविद्येत्यर्थः ।

अत्राप्युत्प्रेक्षालङ्कार इति विद्याधरः ॥ ४ ॥

अत्र श्लोके त्रयीवेत्युपमालङ्कारः । जिगीषयेत्यत्राध्यवसायस्य सिद्धत्वादतिशयोक्तिरिति विद्याधराशयः ॥ ९ ॥

अस्याश्च रसनेन्द्रियग्राह्यार्थप्रतिपादकत्वाद्रसनाग्रनर्तकीति व्यपदेशः । त्रयीव त्रिवेद इव । 'इति वेदास्त्रयस्त्रयी' इत्यमरः । अङ्गानाम् अङ्गभूतानां रसानां षण्णां गुणेन उल्बणानुल्बणसमानरूपेण त्रिविधेन धर्मेण, अन्यत्राङ्गानां षण्णां निरुक्तादीनां गुणेन आवृत्त्या विस्तरं प्रपञ्चं नीता सती, नवानां द्वयं लक्षणया नवकद्वयम् अष्टादशेत्यर्थः । तस्य द्वीपानां याः पृथग्भूता जयश्रियस्तासां जिगीषया जेतुमिच्छयेवेत्यर्थः व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्योत्प्रेक्षा । अष्टादशताम् । अगाहत अभजत । विद्यापक्षे षण्णां रसानामुक्तरीत्या त्रैगुण्यात् त्रयीपक्षे तु एकैकवेदस्यैकैकाङ्गवैशिष्टयेन षाड्विध्याच्चाष्टादशत्वलाभः 'विद्या ह्यष्टादश स्मृता' इति स्मरणात् । अङ्गविद्यागुणेन त्रय्या अष्टादशत्वमिति । उपाध्यायविश्वेश्वरभट्टारकव्याख्याने तु 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारः' इत्यथर्वणस्य पृथग्वेदत्वे त्रयीत्वहानिः । त्रय्यन्तर्भावे तु 'नाष्टादशत्वसिद्धिः' इति चिन्त्यम् । उपमोत्प्रेक्षयोस्संसृष्टिः ॥ ५ ॥

दिगीशवृन्दांशविभूतिरीशिता दिशां स कामप्रसभावरोधिनीम् ।
बभार शास्त्राणि दृशं द्वयाधिकां निजत्रिनेत्रावतरत्वबोधिकाम् ॥ ६

दिगीशेति ॥ दिगीशवृन्दस्य इन्द्रादिदिक्पालकसंघस्य अंशा मात्रास्तेषां विभूतिर्महिमा । अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणां मात्राभिर्निर्मितो नृप इति स्मरणादिति भावः । अत्र नलस्य विभूतेर्भेदेऽप्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिः । दिशामीशिता दिशामिति बहुवचनात् इन्द्रादीनामेकैकदिगीशत्वम् । नलस्य सर्वदिगीशत्वमिति व्यतिरेको व्यज्यते । स नलः कामस्येच्छायाः प्रसभं बलात्कारमवरुणद्धीति तथोक्ताम् । स्वेच्छावृत्तिनिवारिकामित्यर्थः । अन्यत्र कन्दर्पघ्नीमित्यर्थः । निजमात्मीयं यत् त्रिनेत्रावतरत्वं दिगीशांशप्रभवत्वप्रयुक्तमीश्वरावतारत्वम् । तस्य बोधिकां ज्ञापिकाम् । तृतीयदृश ईश्वरलक्षणत्वादिति भावः । अत्र "कर्तरि च" इति कृद्योगलक्षणसमासस्यैव निषेधाच्छेषषष्ठीसमासः । "तत्प्रयुक्तम्" इति सूत्रकारादिप्रयोगदर्शनादिति ।

अत्रोपमालङ्कार इति विद्याधरः ॥ ६ ॥

शास्त्राणि श्रुतिस्मृत्यादीनि, द्वयाधिकां तृतीयां दृशमिति रूपकं बभार । ईश्वरांशत्वं सिद्धमित्यर्थः । विशालाक्षोऽपि शास्त्रैरेव चक्षुष्मानासीदिति भावः । अवतर इत्यत्र " ऋदोः " इति अप्प्रत्ययस्तेन तरशब्देनावशब्दस्य " सुप् सुपा " इति समासः । न तूपसृष्टात्प्रत्ययोत्पत्तिः । " अवे तृस्त्रो-र्घञ् " इति घञ्प्रत्ययस्स्यात् । सति तु तस्मिन्नवतार इति स्यात् । अत्रोक्तयोः रूपकातिशयोक्त्यास्संसृष्टिः ॥ ६ ॥

पदैश्चतुर्भिस्सुकृते स्थिरीकृते कृतेऽमुना के न तपः प्रपेदिरे ।
भुवं यदेकांघ्रिकनिष्ठया स्पृशन् दधावऽधर्मोऽपि कृशस्तपस्वितम् ७

पदैरिति ॥ अमुना नलेन कृते कृतयुगे धर्मस्य वृषरूपत्वाच्चतुर्भिः पदैः चरणैस्तुर्यभागैश्च सुकृते स्थिरीकृते सति तपः के न प्रपेदिरे । सर्वेऽपि प्राप्ता एवेत्यर्थः । कुतः यत् यस्मात् अधर्मोऽपि कृशस्सन् एकांघ्रेः एकपादस्य कनिष्ठया अङ्गुल्या भुवं स्पृशन् । कृतेऽप्यधर्मस्य लेशतस्सम्भवादंशेन स्पृशती-त्यर्थः । तपस्वितां तापसत्वं दीनत्वं च दधौ ॥ ' मुनिदीनौ तपस्विनौ ' इति विश्वः । अस्य शासनादधर्मोऽपि धार्मिकोऽभूत् । किमुताऽन्य इति भावः । अत एवार्थापत्तिरलङ्कारः । तेन धर्मोऽपि धार्मिको भवतीति विरोधो व्यज्यते ॥ ७ ॥

यदस्य यात्रासु बलोद्धतं रजः स्फुरत्प्रतापानलधूममञ्जिम ।
तदेव गत्वा पतितं सुधाम्बुधौ दधाति पङ्कीभवदङ्कतां विधौ ॥८॥

यदिति ॥ यस्य नलस्य यात्रासु बलोद्धतं सैन्योत्क्षिप्तं स्फुरतः प्रताप-स्यैवानलस्य यो धूमस्तस्यैव मञ्जिमा मञ्जुत्वं यस्य तत्तथोक्तम् । सप्तम्यु-

---

अत्रानुप्रासः शब्दालङ्कारः । अनुमानमर्थालङ्कारः । अधर्मोऽपि तपस्वितां दधाविति विरोधाभास इति विद्याधरः ॥ ७ ॥

अत्रातिशयोक्तिरिति विद्याधरः । अथच यत्पतितं पातित्यहेतुस्तदन्यस्य निर्मलस्यापि स्वसंसर्गान्मालिन्यं करोति तदेव दधातीति काकुर्लक्षोत्प्रेक्षावेति प्रकाशकारः ॥ ८ ॥

पमानेत्यादिना बहुव्रीहिः । मञ्जुशब्दादिमनिच् । यद्रजः तदेव गत्वा सुधाम्बुधौ पतितं सत् पङ्कीभवत् द्रवद्रव्यमेलनात् पङ्कीभूतम् । विधौ चन्द्रे । अङ्कतां कलङ्कत्वं दधाति । पङ्कादुत्पन्नः पङ्किलो भवति पङ्किलत्वं चास्यान्यथा न सम्भवेदिति भावः । रूपकसंसृष्टा गम्योत्प्रेक्षा ॥ ८ ॥

स्फुरद्धनुर्निस्वनतद्घनाशुगप्रगल्भवृष्टिव्ययितस्य सङ्गरे ।
निजस्य तेजश्शिखिनः परश्शता वितेनुरिङ्गालमिवायशः परे ॥९॥

स्फुरदिति ॥ सङ्गरे युद्धे शतात्परे परश्शता अपरिमिता इत्यर्थः । पञ्चमीति योगविभागात् समासः । राजदन्तादित्वादुपसर्जनस्य परनिपातः, पारस्करादित्वात्सुडागमः । परे शत्रवः स्फुरन्तौ धनुर्निस्वनौ निजचापतद्घोषावेव इन्द्रचापगर्जिते यस्य स तथोक्तः, स चासौ घनस्तद्घनः स नल एव घनस्तस्याशुगानां प्रगल्भवृष्टिर्महावृष्टिः । सैवाशुगेन वायुना प्रगल्भवृष्टिः । 'आशुगौ वायुविशिखौ' इत्यमरः । तया व्ययितस्य निर्वापितस्य विपूर्वादयतेः कर्मणि क्तः । निजस्य तेजश्शिखिनः प्रतापाग्नेरिङ्गारमिवेत्युत्प्रेक्षा । देश्यशब्दोऽयं अयशोपकीर्तिं वितेनुः 'अयशः श्यामम्' इति कविप्रसिद्धिः । असपत्नोऽयमिति भावः । रूपकोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ९ ॥

अनल्पदग्धारिपुरानलोज्ज्वलैर्निजप्रतापैर्वलयं ज्वलद् भुवः ।
प्रदक्षिणीकृत्य जयाय सृष्टया रराज नीराजनया स राजघः ॥१०

अनल्पेति ॥ राज्ञो हन्तीति राजघः, शत्रुघातीत्यर्थः । 'राजघ उपसंख्यानम्' इति निपातः । स नलः अनल्पदग्धान्यरिपुराणि यैस्ते अनल्पदग्धारिपुराः, अत एव अनलवदुज्ज्वला अनलायमानास्तैर्निजप्रतापैरेव जयाय सृष्टया नीराजनया आरार्तिकया ज्वलद्दीप्यमानं भुवो वलयं प्रदक्षिणीकृत्य प्रदक्षिणं परिभ्रम्य रराज । अत्र ज्वलत्प्रतापानलो नलः दिग्जैत्रयात्रां प्राच्यादिप्रादक्षिण्येन भूमण्डलं परिभ्रमन् निजप्रतापनीराजनया भूदेवतां

अत्रोपमारूपकश्चालङ्काराविति विद्याधरः ॥ ९ ॥
अनुप्रासोऽलङ्कारः, लुप्तोपमालङ्कारश्चेति विद्याधरः ॥ १० ॥

नीराजयन्निव रराजेत्युत्प्रेक्षा । सा च व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । किञ्च प्रतापानलैर्नीराजनयेति प्रतापानलस्य नीराजनत्वरूपणमर्थादरिपुराणां वर्तित्वरूपणमक्षमकमित्येकदेशवर्ती तदुत्थापिता चेयमुत्प्रेक्षेत्यनयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ १०

निवारितास्तेन महीतलेऽखिले निरीतिभावं गमितेऽतिवृष्टयः ।
न तत्यजुर्नूनमनन्यसंश्रयाः प्रतीपभूपालमृगीदृशां दृशः ॥ ११ ॥

निवारिता इति ॥ तेन नलेन । निरीतिभावम् ईतिबाधारहितत्वं गमिते अखिले महीतले । निवारिता निष्कासिता अपि शरणं गताः अतिवृष्टयः अनन्यसंश्रया आश्रयान्तरशून्यास्सत्यः प्रतीपभूपालमृगीदृशां शत्रुवधूनां दृशः चक्षूंषि न तत्यजुः । यथा निष्कासिता अपि शरणङ्गतास्तत्रैव तदाज्ञया कुत्रचित्तिष्ठन्ति तद्वदित्यर्थः । नूनमित्युत्प्रेक्षा । अरिवधास्तन्नार्यो निरन्तरं रुदन्तीति भावः । 'अतिवृष्टिरनावृष्टिर्मूषकाश्शलभाश्शुकाः । अत्यासन्नाश्च राजानष्षडेता ईतयस्स्मृताः' इति ॥ ११ ॥

सितांशुवर्णैर्वयति स्म तद्गुणैर्महासिवेम्नस्सहकृत्वरी बहुम् ।
दिगङ्गनाङ्गावरणं रणाङ्गणे यशःपटं तद्भटचातुरी तुरी ॥ १२ ॥

सितांशुवर्णैरिति ॥ महासिरेव वेमा वायदण्डः । 'पुंसि वेमा वायदण्डः' इत्यमरः । तस्य सहकृत्वरी सहकारिणी । 'सहे च' इति करोतेः क्वनिप् प्रत्ययः । "वनोरच" इति ङीप् रेफश्च । तस्य नलस्य भटानां चातुरी चातुर्यं सैव तुरी वयनसाधनविशेषस्सैव कर्त्री सितांशोः चन्द्रस्येव वर्णो येषां तैः शुभ्रैरित्यर्थः । अन्यत्र सिताः शुक्ला अंशूनामवयवानां वर्णाः कारणत्वेन येषां तैः कारणगुणपूर्वकैरित्यर्थः । तद्गुणैः तस्य नलस्य गुणैः

नूनमुत्प्रेक्षायां वेतिप्रकाशकारः । "नूनमनन्यविश्रमाः सत्यो दृष्टीर्न तत्यजुरित्यहं मन्ये" इत्युत्प्रेक्षा । तरुणीरोदनप्रतिपादनेन नलेनाखिला राजानः क्षयं नीता इति पर्यायोक्तमलङ्कारः । तथा च राजानक रुय्यकः "गम्यस्यापि भङ्ग्यन्तरेणाख्यानं पर्यायोक्तम्" अतिवृष्टय इत्यतिशयोक्तिरिति विद्याधरः ॥ ११ ॥

अत्र व्यतिरेकालङ्कार इति प्रकाशकारः । रूपकमलङ्कार इति विद्याधरः ॥ १२ ॥

शौर्यधैर्यादिभिः तैरेव गुणैः तन्तुभिः श्लिष्टरूपकम्। दिशामेवाङ्गनानाम् अङ्गावरणं गात्रसंवरणं, बहुं महान्तं यश एव पटं, रणाङ्गणे, वयति स्म ततान। रूपकालङ्कारः॥ १२॥

प्रतीपभूपैरिव किं ततो भिया विरुद्धधर्मैरपि भेत्तृतोज्झिता।
अमित्रजिन्मित्रजिदोजसा स यद्विचारदृक्चारदृगप्यवर्तत ॥१३॥

प्रतीपभूपैरिति॥ प्रतीपभूपैः प्रतिपक्षराजैरिव, विरुद्धधर्मैः सहानवस्थायिधर्मैरपि, ततो नलाद्भिया भयेन भेत्तृता स्वाश्रयभेदकत्वमुज्झिता त्यक्ता। किं कुतो, यत यस्मात्, स नलः, ओजसा तेजसा, मित्रजित् सूर्यजिदपि, अमित्रजिन्मित्रजिन्न भवतीति विरोधः, शत्रुजिदित्यविरोधः। 'चारदृक् राजानश्चारचक्षुषः' इति शास्त्रात्। गूढचारचक्षुरपि। विचारदृक् चारदृक् न भवतीति विरोधः, विचारेण पश्यतीत्यविरोधः। अवर्तत। अपिर्विरोधः। अत एवायं विरोधाभासोऽलङ्कारः। एतदुपजीवनेन विरुद्धधर्माणां स्वाश्रयभेदकत्वाभावोत्प्रेक्षा। सा च प्रतीपभूपैरिवेत्युपमानुप्राणितेति त्रयाणां सङ्करः॥ १३॥

तदोजसस्तद्यशसस्स्थिताविमौ वृथेति चित्ते कुरुते यदा यदा।
तनोति भानोः परिवेषकैतवात्तदा विधिः कुण्डलनां विधोरपि॥

तदोजस इति॥ तदोजसस्तत्प्रतापस्य तद्यशसः। स्थितौ सत्यां तयोः स्थितयोरित्यर्थः। इमौ वक्ष्यमाणौ भानुश्च विधुश्च वृथा व्यर्थाविति यदा यदा चित्ते कुरुते अनुसन्धत्ते। तदा तदा, तदेत्यर्थः। परिवेषस्य कादाचित्कत्वादिति भावः। विधिर्विधाता भानोर्विधोरपि परिवेषस्य परिधेः

अत्र "आभासत्वे विरोधस्य विरोधाभास उच्यते" इति लक्षणाद् विरोधाभासः॥ १३॥

"उपमानस्याक्षेप उपमेयताकल्पनं वा प्रतीपम्" इति राजानकरुय्यककृतलक्षणादत्र प्रतीपालङ्कारः। स परिवेषो न भवति, किन्तु परिवेषच्छलेन निरर्थकत्वप्रतिपादिका कुण्डलनेयमित्यपह्नुतिः "प्रकृतं यन्निषिध्यान्यत्साध्यते सात्वपह्नुतिः" इति विद्याधरः॥ १४॥

कैतवान्मिषात् । 'परिवेषस्तु परिधिः' इत्यमरः । कुण्डलनां कुण्डलरेखां तनोति यथा लिखन्तोऽधिकाक्षरवर्जनायेति भावः । विजितचन्द्रार्कौ तस्य कीर्तिप्रतापाविति भावः । अत्र परिवेषमिषेण सूर्याचन्द्रमसोः कुण्डलितोत्प्रेक्षणात्सापह्नवोत्प्रेक्षा । सा च व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ १४ ॥

अयं दरिद्रो भवितेति वैधसीं लिपिं ललाटेऽर्थिजनस्य जाग्रतीम् ।
मृषा न चक्रेऽल्पितकल्पपादपः प्रणीय दारिद्र्यदरिद्रतां नलः ।१५।

अयमिति । अल्पितकल्पपादपः त्यागशीलतया स्वल्पीकृतकल्पवृक्षो नलः । अर्थिजनस्य ललाटे जाग्रतीं प्रकाशमानाम् । अयं जनो दरिद्रो निःस्वो भविष्यतीत्येवंरूपाम् । वैधसीं वैधात्रीं लिपिम् अक्षरविन्यासम् । दारिद्र्यदरिद्रतां दारिद्र्यरहितत्वम् । प्रणीय सम्पाद्य मृषा मिथ्या न चक्रे । ब्रह्मशासनस्यान्यथाकर्तुमशक्यत्वात् कथञ्चिदस्याप्यर्थवत्तां सम्पादितवानित्यर्थः । ब्रह्मलिखितमप्यन्यथाकर्तुं क्षमोऽयमिति भावः । एवं करणासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः ॥ १९ ॥

विभज्य मेरुर्न यदर्थिसात्कृतो न सिन्धुरुत्सर्गजलव्ययैर्मरुः ।
अमानि तत्तेन निजायशोयुगं द्विफालबद्धाश्चिकुराः शिरस्स्थितम् ॥

विभज्येति ॥ मेरुर्विभज्य अर्थिसादर्थ्यधीनः । "देये त्रा च" इति सातिप्रत्ययः । न कृतः । सिन्धुरुत्सर्गजलव्ययैर्दानाम्बुविनियोगैः मरुः निर्जलदेशो न कृत इति यत् । तेन नलेन तत्पूर्वोक्तम् अयशोयुगमपकीर्तिद्वयम् । द्वयोः फालयोः शिरोभागयोर्बद्धाः संयताः । फलतेर्विशरणार्थाद्घञ् प्रत्ययः । प्रायेणोदीच्यानां पुंसामपि सीमन्तितशिरोरुहत्वात् द्विफालबद्धा इत्युक्तम् । एवं द्विधा विभक्ताः चिकुराः शिरोरुहाः तत् शिरःस्थितममानि । द्विधाकृतकेशरूपेण अयशोयुगलमेव स्वशिरसि तिष्ठतीत्यमन्यतेत्यर्थः । 'मन्यतेः कर्मणि लङ्' । केशेषु कार्ष्ण्यसाम्येनायशोरूपणाद्रूपकालङ्कारः ॥ १६ ॥

अयं नलः द्विफालबद्धान् केशान्न बिभर्ति, अपितु शिरःस्थितमयशोयुगमेतदित्यपह्नुतिरिति विद्याधरः ॥ १६ ॥

अजस्रमभ्याशमुपेयुषा समं मुदैव देवः कविना बुधेन च।
दधौ पटीयान् समयं नयन्नयं दिनेश्वरश्रीरुदयं दिने दिने ॥१७॥

अजस्रमिति। दिनेश्वरस्य श्रीरिव श्रीः यस्य स इति निदर्शनालङ्कारः पटीयानयं देवो राजा। सूर्यपक्षे सुरश्च। 'देवस्सुरे घने राज्ञि' इति विश्वः। अजस्रं मुदा सम्मानकृतसन्तोषेणैव। न तु निर्बन्धेनेति भावः। अभ्याशं समीपमुपेयुषा। "उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च" इति निपातः। कविना कविभिर्बुधेन बुधैश्च समम्। न तु दुष्टैरिति भावः। उभयत्र जात्येकवचनम्। अन्यत्र बुधशुक्राभ्यां सहेत्यर्थः। तत्साहचर्यं सूर्यस्य ज्योतिश्शास्त्रादवगन्तव्यम्। समयं कालं नयन्। दिने दिने प्रत्यहमुदयमाविर्भावं दधौ। अत्र निदर्शनश्लेषयोस्सङ्करः॥ १७॥

अधोविधानात् कमलप्रवालयोश्शिरस्सुधानादखिलक्षमाभुजाम्।
पुरेदमूर्ध्वं भवतीति वेधसा पदं किमस्याङ्कितमूर्ध्वरेखया॥१८॥

अध इति॥ कमलप्रवालयोः पद्मपल्लवयोः कर्मणोः। अधोविधानात् अधःकरणात्तिरस्करणाच्चेति सौन्दर्यातिशयोक्तिः। अखिलक्षमाभुजां सर्वराज्ञां शिरस्सुधानादिति शौर्यातिशयोक्तिः। इदमस्य नलस्य पदं चरणमूर्ध्वमुत्कृष्टमुपरिस्थञ्च। पुरा भवति भविष्यति। "यावत् पुरा निपातयोर्लट्" इति भविष्यदर्थे लट्। इतीत्थम्। मत्वेति शेषः। गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः। वेधसा कर्त्रा ऊर्ध्वरेखयाङ्कितम्। सौन्दर्यशौर्याभ्यां सर्वोत्तरं भवतीति ज्ञापनार्थं चिह्नितं किमित्युत्प्रेक्षा। ऊर्ध्वरेखाङ्कितपादस्सर्वोत्तरो भवतीति सामुद्रिकः १८

जगज्जयं तेन च कोशमक्षयं प्रणीतवान् शैशवशेषवानयम्।
सखा रतीशस्य ऋतुर्यथा वनं वपुस्तथालिङ्गदथास्य यौवनम् १९

एवमस्य गुणाद्भुतत्वमभिधायाधुना वक्ष्यमाणकथोपयोगितयास्य यौवनप्राप्तिमाह—जगदिति॥ अयं नलः शैशवशेषवान् ईषदवशिष्टशैश-

अत्रोपमाश्लेषसहोक्तयोऽलङ्कारा इति विद्याधरः॥ १७॥
अत्र "सम्भावनमथोत्प्रेक्षा" इत्युत्प्रेक्षेति विद्याधरः॥ १८॥
अत्रोपमेति विद्याधरः॥ १९॥

वावस्थ एव । जगज्जयं प्रणीतवान् । तेन जगज्जयेन अक्षयं कोशमर्थजातं च । प्रणीतवान् सम्पादितवान् । अथ रतीशस्य सखा मदनमित्रम् । ऋतुर्वसन्तो वनं यथा । तथा यौवनमस्य वपुरालिङ्गत् आश्लिष्यत् । रतीशस्य इत्यत्र "ऋत्यकः" इति सूत्रेण पाक्षिकः प्रकृतिभावः । उपमालङ्कारः ॥ १९ ॥

अधारि पद्मेषु तदंघ्रिणा घृणा क्व तच्छयच्छायलवोऽपि पल्लवे ।
तदास्यदास्येऽपि गतोऽधिकारितां न शारदः पार्विकशर्वरीश्वरः ॥

अथ यौवनं वर्णयति—अधारीति ॥ तदङ्घ्रिणा तच्चरणेन पद्मेषु विषये । घृणा जुगुप्सा । अवज्ञेति यावत् । 'घृणा जुगुप्साकृपयोः' इति विश्वः । अधारि धृता । तेषामतिनीचत्वादिति भावः । पल्लवे तच्छयस्य तत्पाणेश्छाया । तच्छयच्छायम् । 'पञ्चशाखश्शयः पाणिः' इत्यमरः । 'विभाषा सेना' इत्यादिना समासे छायाशब्दस्य नपुंसकत्वम् । तस्य लवो लेशोऽपि क्व कुतः । शरदि भवः शारदः । "सन्धिवेलाद्यृतुनक्षत्रेभ्यः" इत्यण् । पर्वणि भवः । पार्विकः । "कालाट्ठञ् नस्तद्धिते" इति टिलोपः । स चासौ शर्वरीश्वरः । तदास्यदास्ये नलमुखकैङ्कर्येऽप्यधिकारितां योग्यतां न गतः अतोऽस्य पादपाणिमुखमप्रतिममिति भावः । अत्राङ्घ्र्यादीनां पद्मादिषु घृणासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ २० ॥

किमस्य रोम्णां कपटेन कोटिभिर्विधिर्न रेखाभिरजीगणद्गुणान् ।
न रोमकूपौघमिषाज्जगत्कृता कृताश्च किं दूषणशून्यबिन्दवः ॥ २१ ॥

किमिति ॥ विधिर्वेधा अस्य नलस्य गुणान् रोम्णां कपटेन मिषेण कोटिभिः रेखाभिः नाजीगणत् न गणितवान् किम् । "ई च गणः" इति गणेरभ्यासस्येकारः गणेर्णौ चङ् । जगत्कृता विधात्रा रोमकूपानामोघस्य मिषात् दूषणानां दोषाणां शून्यस्यात्यन्ताभावस्य बिन्दवो ज्ञापकवर्तुलरेखाः न कृताः किम् । अस्मिन् गुणा एव, दोषा न सन्तीति भावः । अत्र रोम्णां रोमकूपानां च । कपटमिषशब्दाभ्यां ताद्रूप्यापह्नवेन गुणगणनारेखात्वदूषणशून्यबिन्दुत्वयोरुत्प्रेक्षणात् सापह्नवोत्प्रेक्षयोः संसृष्टिः ॥ २१ ॥

छेकानुप्रासपरिकरालङ्कारसंसृष्टिरिति विद्याधरः ॥ २० ॥

अमुष्य दोर्भ्यामरिदुर्गलुण्ठने ध्रुवं गृहीतार्गलदीर्घपीनता ।
उरश्श्रिया तत्र च गोपुरस्फुरत्कवाटदुर्धर्षतिरःप्रसारिता ॥२२॥

अमुष्येति ॥ अमुष्य नलस्य दोर्भ्यामरिदुर्गाणां लुण्ठने भञ्जने अर्गलानां कवाटविष्कम्भदारूणाम् । 'तद्विष्कम्भेऽर्गलं न ना' इत्यमरः । दीर्घाणि च पीनानि च तेषां भावो दीर्घपीनता आयतपीवरत्वं गृहीता ध्रुवम्, किञ्चामुष्योरःश्रिया वक्षोलक्ष्म्या कर्त्र्या च । तत्र अरिदुर्गलुण्ठने गोपुरेषु पुरद्वारेषु स्फुरतां कवाटानां दुर्धर्षाणि च तिरःप्रसारीणि च तेषां भावस्तत्ता अप्रधृष्यत्वं विशालत्वञ्चेत्यर्थः । सा गृहीता ध्रुवम् अर्गलदीर्घबाहुरयं कवाटवक्षाश्चेति भावः । अत्राप्युत्प्रेक्षयोः संसृष्टिः ॥ २२ ॥

स्वकेलिलेशस्मितनिर्जितेन्दुनो निजांशदृक्तर्जितपद्मसम्पदः ।
अतद्द्वयीजित्वरसुन्दरान्तरे न तन्मुखस्य प्रतिमा चराचरे ॥२३॥

स्वकेलीति ॥ स्वकेलिलेशस्मितेन स्वविलासलेशस्मितेन निर्जितेन्दुनो निराकृतचन्द्रस्य निजांशेन स्वावयवेन दृशा दृष्ट्या तर्जितपद्मसम्पदः भर्त्सितकमलसौन्दर्यस्य तन्मुखस्य तयोः चन्द्रारविन्दयोः द्वयी युगं तस्याः जित्वरं जिष्णुतरं सुन्दरान्तरं यत्र नास्ति तस्मिन् चराचरे जगति । 'चराचरं स्याज्जगति' इति विश्वः । प्रतिमा उपमा नास्तीत्यर्थः । अस्तिर्भवतिशब्दोऽप्यप्रयुज्यमानोऽपि अस्तीति वचनात् । अत्र चन्द्रारविन्दविजयस्य विशेषणतया नलमुखे अप्रतिमानहेतुत्वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ २३ ॥

सरोरुहं तस्य दृशैव निर्जितं जिताः स्मितेनैव विधोरपि श्रियः ।
कुतः परं भव्यमहो महीयसी तदाननस्योपमितौ दरिद्रता ॥२४॥

अत्रोत्प्रेक्षोपम इति विद्याधरः ॥ २२ ॥

अत्र "आक्षेप उपमानस्य प्रतीपमुपमेयता । तस्यैव यदि वा कल्प्या तिरस्कारनिबन्धनम्" इति प्रतीपालङ्कार इति विद्याधरः ॥ २३ ॥

यः जित्वा परस्य श्रियम् आनयति, तस्य किं दारिद्र्यं भवतीति विभावनाप्यलङ्कारः "क्रियायाः प्रतिषेधेऽपि फले व्यक्तिर्विभावना" इति विद्याधरः।२४

उक्तमेवार्थं भङ्ग्यन्तरेणाह—सरोरुहमिति ॥ तस्य दृशैव सरोरुहं निर्जितं स्मितेन मन्दहासेनैव विधोरिन्दोः श्रियः कान्तयोऽपि जिताः परं आभ्यामन्यद्द्वयं रम्यं वस्तु कुतः न कुत्रापीत्यर्थः । तदाननस्योपमितौ उपमाने महीयसी गरीयसी दरिद्रता नास्तिता अहो । अत्रापि चन्द्रारविन्द-विजयस्य वाक्यार्थस्य मुखोपमानदारिद्र्यहेतुत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्य-लिङ्गम् ॥ २४ ॥

स्वबालभारस्य तदुत्तमाङ्गजैस्स्वयञ्चमर्येव तुलाभिलाषिणः ।
अनागसे शंसति बालचापलं पुनः पुनः पुच्छविलोलनच्छलात् ॥

स्वबालेति ॥ चमरी मृगविशेषः । स्वयमेव तदुत्तमाङ्गजैर्नलमूर्धजैः तुलाभिलाषिणः साम्याभिलाषलक्षणापराधिन इत्यर्थः । जघन्यस्य उत्तम-जन्मभिः सह साम्याभिमानोऽपि महानपराध इतिभावः । स्वबालभारस्य निजरोमनिचयस्य अनागसे अनपराधाय क्वचित्तदभावेऽपि नञ्समास इष्यते । पुनःपुनः पुच्छस्य विलोलनच्छलाद्विलोलनव्याजात् बालचापलं रोम-चाञ्चल्यम् । बबयोरभेदाद्बालचापलं शंसति कथयति । बालचापलं सोढ-व्यमिति समाधत्त इत्यर्थः । अत्र पुच्छविलोलनं छलशब्देनापह्नुत्य बबयोरभेदाध्यवसायेन बालचापलत्वारोपादपह्नवभेदः ॥ २५ ॥

महीभृतस्तस्य च मन्मथश्रिया निजस्य चित्तस्य च तं प्रतीच्छया
द्विधा नृपे तत्र जगत्त्रयीभुवां नतभ्रुवां मन्मथविभ्रमोऽभवत् ॥२६

अथास्य यौवनप्रवेशफलं प्रस्तौति—महीभृत इति ॥ तस्य महीभृतो नलस्य मन्मथस्येव श्रिया सौन्दर्येण निजस्यात्मीयस्य चित्तस्य तं नलं प्रतीच्छया रागेण च तत्र तस्मिन् नृपे विषये जगत्त्रयीभुवां लोकत्रय-

अत्र चापलमिव शंसतीति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । पुच्छविलोलनच्छलादित्य-पह्नुतिरिति विद्याधरः ॥ २५ ॥

महीभृतस्तस्य च मन्मथश्रियेत्युपमा, मन्मथविभ्रमोऽभवदिति श्लेष इति विद्याधरः ॥ २६ ॥

वर्तिनीनां नतभ्रुवाम् । द्विधा द्वेधा मन्मथविभ्रमोऽभवत् । तत्सौन्दर्या-न्मन्मथभ्रान्तिः सानुरागान्मन्मथविकारश्च अभूदित्यर्थः । विश्वातिशायि सौन्दर्यमस्येति भावः । अत्र नलश्रीविश्वत्रनितेच्छयोः श्लिष्टपदोपात्तयोः विभ्रमद्वयेन यथासंख्यं सम्बन्धात् श्लेषसंकीर्णो यथासंख्यालङ्कारः ॥ २६ ॥

निमीलनभ्रंशजुषा दृशा भृशं निपीय तं यस्त्रिदशीभिरर्जितः ।
अमूस्तमभ्यासभरं विवृण्वते निमेषनिःस्वैरधुनापि लोचनैः ॥२७

निमीलनेति ॥ त्रिदशीभिः निमीलनभ्रंशजुषा निमेषनिवृत्तिभाजा । निर्निमेषयेत्यर्थः, दृशा दृष्ट्या । तं नलं निपीय गाढं दृष्ट्वेत्यर्थः । योऽभ्यास-भरः । अर्जितः कृतः । अमूः त्रिदश्यः । तम् अभ्यासभरं आवृत्त्यतिशयं निमेषनिःस्वैर्निमेषरहितैर्लोचनैः । अधुनापि विवृण्वते प्रकटयन्तीत्यर्थः । तासां स्वाभाविकस्यानिमेषस्य तादृङ्नलनिरीक्षणाभ्यासवासनया तद्धेतुकत्वमुत्प्रेक्षते । सा च इवाद्यप्रयोगाद्गम्या ॥ २७ ॥

अदस्तदाकर्णि फलाढ्यजीवितं दृशोर्द्वयं नस्तदवीक्षि चाफलम् ।
इतिस्म चक्षुःश्रवसां प्रिया नले स्तुवन्ति निन्दन्ति हृदा तदात्मनः

अद इति ॥ चक्षुःश्रवसां प्रियाः नागकान्ताः । अदः इदं नोऽस्माकं दृशोर्द्वयं चक्षुषोर्युगम् । तं नलमाकर्णयतीति तदाकर्णि सत् । तासां चक्षुः-श्रवस्त्वादिति भावः । फलाढ्यजीवितम् । न वीक्षत इत्यवीक्षि । अत्रापि ताच्छील्ये णिनिः । तस्यावीक्षि तदवीक्षि सदफलमसत्, अफलञ्चेत्येवम् । नले विषये तदा नलकाले आत्मनः स्वान् हृदा चित्तेन स्तुवन्ति निन्दन्ति स्म । उभयकारणसम्भवादुभयकार्योदय इति भावः । ईदृङ्निन्दास्तुत्य-सम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ २८ ॥

अत्र इवादिशब्दाभावात्तमभ्यासमिव विवृण्वत इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । "अध्यवसायस्य च सिद्धत्वादतिशयो वा" इति विद्याधरः ॥ २७ ॥

अत्र हि गुणक्रियाविरोधालङ्कारः । इति विद्याधरः ॥ २८ ॥

विलोकयन्तीभिरजस्रभावनाबलादमुं नेत्रनिमीलनेष्वपि ।
अलम्भि मर्त्याभिरमुष्य दर्शने न विघ्नलेशोऽपि निमेषनिर्मितः ॥

विलोकयन्तीभिरिति ॥ अजस्रभावनाबलान्निरन्तरध्यानप्रभावात् । अमुं नलं नेत्रनिमीलनेषु निमेषावस्थास्वपि । विलोकयन्तीभिरुन्मेषावस्थास्विव साक्षात् कुर्वन्तीभिः मर्त्याभिर्मानुषीभिः अमुष्य नलस्य । दर्शने निमेषनिर्मितो निमीलनकृतो विघ्नलेशोऽपि नालम्भि नालाभि । "विभाषा चिण्णमुलोः" इति विकल्पान्नुमागमः । अत्र मर्त्यानां सर्वावस्थालोकनासम्बन्धेऽपि तत्कथनादतिशयोक्तिः ॥ २९ ॥

न का निशि स्वप्नगतं ददर्श तं जगाद गोत्रस्खलिते च का न तम् ।
तदात्मताध्यातधवा रते च का चकार वा न स्वमनोभवोद्भवम् ॥

नेति ॥ का स्त्री निशि स्वप्नगतं स्वप्नलब्धमित्यर्थः । तं नलं न ददर्श । गोत्रस्खलिते नामविपर्यासे च । तं का न जगाद नाजुहावेत्यर्थः । रते च का वा तदात्मतया नलात्मकत्वेन ध्यातधवा भावितनिजप्रिया सती । स्वस्य मनोभवोद्भवं मन्मथोद्रेकं न चकार । सर्वापि सर्वं चकारेत्यर्थः । कामान्धाः किं न कुर्वन्तीति भावः । अत्रापि दर्शनाद्यसम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥

श्रियास्य योग्याहमिति स्वमीक्षितुं करे तमालोक्य सुरूपया धृतः ।
विहाय भैमीमपदर्पया कया न दर्पणः श्वासमलीमसः कृतः ॥३१॥

श्रियेति ॥ तं नलमालोक्य श्रिया रामणीयकेन । अहमस्य योग्या अनुरूपेति स्वमात्मानम् ईक्षितुम् परीक्षितुं करे धृतो दर्पणः, सुरूपया रम्ययैव नाहमस्य योग्येति बुध्यमानया च । 'प्राप्तरूपो बुधे रम्येऽप्यभिरू-

---

अत्र "कारणसामग्र्ये कार्यस्यानुत्पत्तिर्विशेषोक्तिः" इति राजानकरुय्यकोक्तदिशा विशेषोक्तिरलङ्कार इति विद्याधरः ॥ २९ ॥

इह छेकानुप्रास इति विद्याधरः ॥ ३० ॥

अत्र व्यभिचारिभावस्य गर्वस्य प्रशम इति विद्याधरः ॥ ३१ ॥

पल्लुरूपवत्' इति विश्वः। अत एवापदर्पया विगताहङ्कारया कया स्त्रिया। भैमीं विहाय दमयन्तीं वर्जयित्वा श्वासैर्मुखनिश्वासैः मलीमसो मलिनः। "ज्योत्स्ना तमिस्रा" इत्यादिना निपातः। न कृतः सर्वथापि कृत एवेत्यर्थः दर्पणे निजवैरूप्यदर्शनात् अतिसुन्दर्योऽपि तदभिलाषचापलाल्लज्जिता इति भावः। अत्रापि सर्वासामेवंविधव्यापारासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः॥

यथोह्यमानः खलु भोगभोजिना प्रसह्य वैरोचनिजस्य पत्तनम्।
विदर्भजाया मदनस्तथा मनोऽनलावरुद्धं वयसैव वेशितः॥३२॥

एवं नलस्य लोकोत्तरसौन्दर्यद्योतनाय स्त्रीमात्रस्य तं प्रत्यनुरागमुक्त्वा सम्प्रति दमयन्त्यास्तमाह—यथेति॥ मदनः प्राक् प्रद्युम्नावतार इति भावः। भोगभोजिना सर्पकायखादिना। वयसा खगेन गरुडेन ऊह्यमान ऊढस्सन्। "वहेः कर्मणि यकि सम्प्रसारणे पूर्वरूपम्"। अनलावरुद्धमग्निपरिवेष्टितम्। विरोचनस्यापत्यं पुमान् वैरोचनिः बलिः तज्जस्य बाणासुरस्य पत्तनं प्रसह्य यथा वेशितः प्रवेशितः खलु। "ततो गरुडमारुह्य स्मृतमात्रो गतो हरिः। बलप्रद्युम्नसहितो बाणस्य प्रययौ पुरीम्" इत्युषाहरणे विष्णुपुराणात्। तथा नलावरुद्धं नलाक्रान्तम्। विदर्भजायाः दमयन्त्याः मनः भोगभोजिना सुख भोजकेन। 'भोगस्सुखे स्त्र्यादिभृतावहेश्च फणकाययोः' इत्यमरः। "भुजेर्ण्यन्ताण्णिनिः"। वयसा यौवनेनैव कर्त्रा। खगेनेति गम्यते। "खगबाल्यादिनोर्वयः" इत्यमरः। ऊह्यमानः परैस्तर्क्यमाणः। न तूक्त्या गृह्यमाणः ऊहेर्वितर्कार्थात्कर्मणि यक्। वेशितः प्रवेशितः। रागिणां चेतसि यौवनमेव मदनदोहनमिति भावः। अत्र यथोह्यमानः, मनो नलेति च शब्दश्लेषः। अन्यत्र अर्थश्लेषः। श्लिष्टविशेषणा चेयमुपमा। सा च वयसेति वयसोरभेदाध्यवसायमूलातिशयोक्त्यनुप्राणितेति सङ्करः॥ ३२॥

अत्र श्लेषोपमालङ्काराविति विद्याधरः॥ ३२॥

नृपेऽनुरूपे निजरूपसम्पदां दिदेश तस्मिन् बहुशः श्रुतिं गते ।
विशिष्य सा भीमनरेन्द्रनन्दिनी मनोभवाज्ञैकवशंवदं मनः ॥३३॥

इह विरहिणां चक्षुःप्रीत्यादयो दशावस्थास्सन्ति । तत्र चक्षुःप्रीतिः श्रवणानुरागस्योपलक्षणम् । अतस्तत्पूर्विकां मनस्सङ्गाख्यां द्वितीयावस्थामाह—नृप इति ॥ सा भीमनरेन्द्रनन्दिनी दमयन्ती । "नन्द्यादित्वाल्ल्युट् प्रत्ययः" निजरूपसम्पदां स्वलावण्यसम्पत्तीनाम् अनुरूपे । बहुशो बहुभ्य इत्यर्थः । "बह्वल्पार्थाच्छस् कारकादन्यतरस्याम्" इत्यपादानार्थे शस् प्रत्ययः । श्रुतिं श्रवणं गते । एतेन श्रवणानुराग उक्तः । तस्मिन्नृपे नले मनोभवाज्ञाया एकत्रशंवदं एकस्यैव विधेयं, शिवभागवतवत्समासः । "प्रियवशे वदः खच्" । "अरुर्द्विषत्" इत्यजन्तस्य मुम् । मनो विशिष्य दिदेश । 'अस्येदम्' इति निश्चित्य अतिससर्जेत्यर्थः । तद्गुणश्रवणात्तदासक्तचित्ताभूदित्यर्थः ॥ ३३ ॥

उपासनामेत्य पितुस्स्म रज्जते दिने दिने सावसरेषु वन्दिनाम् ।
पठत्सु तेषु प्रति भूपतीनलं विनिद्ररोमाजनि शृण्वती नलम् ॥

अथास्याः श्रवणानुरागमेव चतुर्भिर्वर्णयति—उपासनामिति ॥ सा भैमी दिने दिने प्रतिदिनम् । "नित्यवीप्सयोः" इति वीप्सायां द्विर्भावः । बन्दिनां स्तुतिपाठकानामवसरेषु पितुरुपासनां सेवाम्, एत्य प्राप्य, तेषु वन्दिषु भूपतीन् प्रति भूपतिनुद्दिश्य पठत्सु स्तुतिविशेषैर्नलं शृण्वती अलं रज्जते स्म, अनुरक्ताऽभूदित्यर्थः । अतएव विनिद्ररोमा हृष्टरोमाऽजनीति सात्विकोक्तिः । "जनेः कर्तरि लुङ्" । "दीपजन" इत्यादिना च्लेश्चिणादेशः । नलगुणश्रवणजन्यो रागस्तस्या रोमाञ्चेन व्यक्तोऽभूदित्यर्थः ॥ ३४ ॥

कथानुषङ्गेषु मिथस्सखीमुखात्तृणेऽपि तन्व्या नलनामनि श्रुते ।
द्रुतं विधूयान्यदभूयतानया मुदा तदाकर्णनसज्जकर्णया ॥ ३५ ॥

कथानुषङ्गेष्विति ॥ मिथोऽन्योन्यम्, रहसि वा । कथानुषङ्गेषु वि-

---

अत्रानुप्रासोऽलङ्कार इति विद्याधरः ॥ ३३ ॥

नलाकर्णने औत्सुक्यभावोदयाद् अत्र भावोदयालङ्कारः ॥ ३४ ॥

स्तम्भगोष्ठीप्रसङ्गेषु सखीमुखान्नलनामनि नलाख्ये तृणेऽपि । 'नलः पोटगले राज्ञि' इति विश्वः । श्रुते अनया तन्व्या दमयन्त्या द्रुतमन्यत्कार्यान्तरं विधूय निराकृत्य मुदा हर्षेण तदाकर्णने नलशब्दाकर्णने । सज्जकर्णया दत्तकर्णया अभूयत अभावि । "भुवो भावे लङ्" । अर्थान्तरे प्रयुक्तोऽपि नलशब्दो नृपस्मारकतया तदाकर्षकोऽभूदिति रागातिशयोक्तिः ॥ ३५ ॥

स्मरात्परासोरनिमेषलोचनाद्बिभेमि तद्भिन्नमुदाहरेति सा ।
जनेन यूनः स्तुवता तदास्पदे निदर्शनं नैषधमभ्यषेचयत् ॥ ३६ ॥

स्मरादिति ॥ परासोर्मृतात् । अतएव अनिमेषलोचनात् निश्चलाक्षादेवादिति च गम्यते । उभयथापि भयहेतूक्तः । स्मराद्बिभेमि । तद्भिन्नं ततोऽन्यमुदाहर तत्सदृशं निदर्शय, इत्येवं सा दमयन्ती, यूनः स्तुवता जनेन प्रयोज्यकर्त्रा तदास्पदे तत्स्थाने निदर्शनं दृष्टान्तं नैषधं निषधानां राजानं नलम् । "जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ्" अभ्यषेचयत् । परासोः स्थाने तत्सदृश एवाभिषेक्तव्यः स च नलादन्यो नास्तीति तस्मिन्नेवोदाहृते सहर्षं शृणोतीति रागातिशयोक्तिः । "उपसर्गात् सुनोति" इत्यादिना अड्व्यवायेऽपि षत्वम् ॥ ३६ ॥

नलस्य पृष्टा निषधागता गुणान् मिषेण दूतद्विजवन्दिचारणाः ।
निपीय तत्कीर्तिकथामथानया चिराय तस्थेऽभिमनायमानया ॥

नलस्येति ॥ निषधेभ्य आगताः दूताः सन्देशहराः, द्विजाः ब्राह्मणाः, वन्दिनः स्तावकाश्चारणा देशभ्रमणजीविनः । ते सर्वे मिषेण केनचिद्व्याजेन नलस्य गुणान् पृष्टाः । "पृच्छतेर्दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि क्तः" । अथ प्रश्नानन्तरम् । अनया भैम्या, तत्कीर्तिकथां नलयशःकथामृतं, निपीय, चिराय अभिमना हृष्टा भवतीत्यभिमनायमाना तया । "भृशादित्वात् क्यङ् सलोपश्च" । "अकृत्सार्वधातुकयोः" इति दीर्घः । ततो लटश्शानजादेशः ।

अत्र हर्षौत्सुक्ययोः शबलतेति भावशबलतालङ्कारः ॥ ३५ ॥

अत्रापि चिन्तालस्य व्यभिचारिभावस्योदयात्तोदयालङ्कारः ।३७।

तस्थे स्थितम् । भावे लिट् । अयञ्च दूताद्यव्यवधानेन गुणकीर्तनलक्षणः प्रलापाख्यो रत्यनुभावः ॥ ३७ ॥

प्रियं प्रियां च त्रिजगज्जयिश्रियौ लिखाधिलीलागृहभित्ति कावपि ।
इति स्म सा कारुवरेण लेखितं नलस्य च स्वस्य च सख्यमीक्षते ॥

प्रतिकृतिस्वप्नदर्शनादयो विरहिणां विनोदोपायाः अतस्तत्कथनमुखेन दर्शनानुरागं चास्या दर्शयन् प्रतिकृतिदर्शनं तावदाह—**प्रियमिति** ॥ सा भैमी, त्रीणि जगन्ति समाहृतानि त्रिजगत् । समाहारे द्विगुरेकवचनम् । तस्य जयिनी । "जिदृक्षि" इत्यादिना इनिः । सा श्रीर्ययोस्तौ तथोक्तौ । का च कश्च कावपि । "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः । प्रियं प्रियाञ्च, कामिनावित्यर्थः । लीलागृहभित्तावधि अधिलीलागृहभित्ति क्रीडागृहमध्य इत्यर्थः । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । लिखेति नियुज्येति शेषः । गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः । प्रयोगे पौनरुक्त्यदोष इत्यालङ्कारिकाः । कारुवरेण शिल्पिविशेषेण प्रयोज्येन लेखितं नलस्य च स्वस्य च द्वयोरेव तथात्वादिति भावः । सख्यमीक्षते । लिखितादिव्यवधानेन गुणकीर्तनलक्षणः प्रलापाख्यो रत्यनुभावः ॥ ३८ ॥

मनोरथेन स्वपतीकृतं नलं निशि क्व सा न स्वपती स्म पश्यति ।
अदृष्टमप्यर्थमदृष्टवैभवात्करोति सुप्तिर्जनदर्शनातिथिम् ॥ ३९ ॥

द्विविधं दर्शनम् । साक्षाच्चित्रादौ च । तत्र साक्षादलाभाच्चित्रदर्शनमुक्तम् । अथ द्वाभ्यां स्वप्नदर्शनञ्चाह—**मनोरथेनेति** । सा भैमी मनोरथेन सङ्कल्पेन स्वपतीकृतं स्वभर्तृकृतम् । "अभूततद्भावे च्विः" । "च्वौ" इति दीर्घः । नलं क्व कस्यां निशि । स्वपती निद्रावती सती न पश्यति । सर्वत्रापि निशि अपश्यदेवेत्यर्थः । तत्र सन्तं तं कथमद्राक्षीदित्याशङ्क्य समर्थयति—**अदृष्टमपीति** ॥ सुप्तिः स्वप्नः अदृष्टमत्यन्ताननुभूतमित्यर्थः । किमुत श्रुतमिति भावः । अदृष्टवैभवाद्धर्माधर्मसामर्थ्यात् । जनदर्शनातिथिं लोकदृष्टिविषयं करोति तद्वदत्रापि तन्निमित्तादृष्टात्तादृक्स्वप्नज्ञानमुत्पन्नमित्यर्थः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३९ ॥

निमीलितादक्षियुगाच्च निद्रया हृदोऽपि बाह्येन्द्रियमौनमुद्रितात् ।
अदर्शि संगोप्य कदाप्यवीक्षितो रहस्यमस्यास्स महन्महीपतिः ॥

निमीलितादिति ॥ निद्रया प्रयोजकया । निर्मीलितात् मुकुलितात्, उपरतव्यापारादित्यर्थः । अक्षियुगाच्च तथा बाह्येन्द्रियाणां चक्षुरादीनां मौनेन व्यापारोपरमेण मुद्रितात् प्रतिबद्धात् मनसो बहिरस्वातन्त्र्यात् । हृदो हृदयादपि सङ्गोप्यापवार्य वञ्चयित्वेत्यर्थः । अन्तर्धौ येनादर्शनमिच्छतीत्यक्षियुगमनसोरपादानत्वम् । अदर्शनञ्चात्र मनसो बाह्येन्द्रियमौनमुद्रिता इति विशेषणसामर्थ्यादिन्द्रियार्थसंप्रयोगजन्यज्ञानविरह एवेति ज्ञायते । स्वप्नज्ञानं तु मनोजन्यमेव । अतः तज्जन्यस्य ज्ञानस्यैवाभावादिति कदाप्यवीक्षितः अत्यन्तादृष्टचर इत्यर्थः । महद्रहस्यमतिगोप्यं वस्तु । स महीपतिः नलः । अस्याः भैम्याः, अदर्शि दर्शयाञ्चक्रे । दृशेर्ण्यन्तात् कर्मणि लुङ् । यथा काचिच्चेटी कस्यैचित्कामिन्यै कञ्चन कान्तं दर्शयति तद्वदिति भावः ॥४०॥

अहो अहोभिर्महिमा हिमागमेऽप्यतिप्रपेदे प्रति तां स्मरार्दिताम् ।
तपर्तुपूर्तावपि मेदसां भरा विभावरीभिर्बिभरांबभूविरे ॥ ४१ ॥

अथास्याः चिन्ताजागरावाह—अहो इति हिमागमे हेमन्तेऽपि स्मरार्दितां स्मरपीडितां तां दमयन्तीं प्रति अहोभिर्दिवसैरतिमहिमा अतिवृद्धिः प्रपेदे । तथा तपर्तुपूर्तौ ग्रीष्मान्ते । विभावरीभिः निशाभिर्मेदसाम्भराः । मांसलातिशय इति यावत् । बिभरांबभूविरे बिभ्रिरे । भृञः कर्मणि लिट् । "भीह्रीभृहुवां श्लुवच्च" इति विकल्पादाम्प्रत्ययः । अहो आश्चर्यम् शास्त्रविरोधादनुभवविरोधाच्चेति भावः । विरहिणां तथा प्रतीयत इत्यविरोधः । एतेनास्याः निरन्तरचिन्ता जागरश्च गम्यते । अहोशब्दस्य "ओत्" इति प्रगृह्यत्वात्प्रकृतिभावः ॥ ४१ ॥

अत्र हेतौ हिमागमे सत्यपि दिवसानां लघुत्वं न प्रतिपादितम् एवं ग्रीष्मेऽपि निशानां लघुता न प्रतिपादितेति विशेषोक्तिः । छेकानुप्रासश्चेत्यनयोः संसृष्टिः ॥ ४१ ॥

स्वकान्तिकीर्तिव्रजमौक्तिकस्रजः श्रयन्तमन्तर्घटनागुणश्रियम् ।
कदाचिदस्या युवधैर्यलोपिनं नलोऽपि लोकादशृणोद्गुणोत्करम् ॥

अथ नलस्यापि श्रवणानुरागमाह—स्वकान्तीति ॥ अथ नलोऽपि स्वस्य कान्त्या सौन्दर्येण याः कीर्तयः तासां व्रजः पुञ्ज एव मौक्तिकस्रक् मुक्ताहारः तस्य अन्तरभ्यन्तरे घटनागुणश्रियं गुम्फनसूत्रलक्ष्मीं श्रयन्तं भजन्तं युवधैर्यलोपिनं तरुणचित्तस्थैर्यहारिणं अस्याः दमयन्त्याः गुणोत्करं सौन्दर्यादिगुणसन्दोहं कदाचिल्लोकादागन्तुकजनादशृणोत् श्रुतवान् । अत्र कीर्तिव्रजगुणोत्करयोर्मुक्ताहारगुम्फनसूत्रत्वरूपणाद्रूपकालङ्कारः ॥ ४२ ॥

तमेव लब्ध्वावसरं ततः स्मरश्शरीरशोभाजयजातमत्सरः ।
अमोघशक्त्या निजयेव मूर्तया तया विनिर्जेतुमियेष नैषधम् ॥

अथास्य तस्यां रागोदयं वर्णयति—तमिति ॥ ततः गुणश्रवणानन्तरं शरीरशोभायाः देहसौन्दर्यस्य जयेन जातमत्सरः उत्पन्नवैरः, स्मरस्तमेवावसरमवकाशं लब्ध्वा । मूर्तया मूर्तिमत्या निजया आत्मीयया, अमोघशक्त्येव अकुण्ठसामर्थ्येनैवेत्युत्प्रेक्षा । तया दमयन्त्या नैषधं नलं विनिर्जेतुमियेष इच्छति स्म । रन्ध्रान्वेषिणो हि विद्वेषिण इति भावः । एतेन रागोद्गम उक्तः ॥ ४३ ॥

अकारि तेन श्रवणातिथिर्गुणः क्षमाभुजा भीमनृपात्मजाश्रयः ।
तदुच्चधैर्यव्ययसंहितेषुणा स्मरेण च स्वात्मशरासनाश्रयः ॥४४॥

अकारीति ॥ तेन क्षमाभुजा नलेन भीमनृपात्मजाश्रयो दमयन्त्याश्रयः तदीय इत्यर्थः । गुणः सौन्दर्यादिः श्रवणातिथिः श्रोत्रविषयोऽकारि कृतः । श्रुत इत्यर्थः "करोतेः कर्मणि लुङ्" । तस्य नलस्य उच्चधैर्यव्ययायोद्धतधैर्यनाशाय । संहितेषुणा स्मरेण च स्वात्मनः स्वस्य शरासनाश्रयः चापनिष्ठो गुणोमौर्वी श्रवणातिथिरकारि । आकर्णं कृष्ट इत्यर्थः । दमयन्तीगुणश्रवणान्नलमनसि महान्मदनविकारः प्रादुर्भूत इत्यर्थः । अत्रोत्तरवाक्या-

अत्रोत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ४३ ॥

र्थस्य पूर्ववाक्यार्थहेतुकत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ४४ ॥

अमुष्य धीरस्य जयाय साहसी शरासनज्यां विशिखैस्सनाथयन् ।
निमज्जयामास यशांसि संशये स्मरस्त्रिलोकीविजयार्जितान्यपि ॥

अमुष्येति ॥ स्मरः साहसी सन् । 'न साहसमनारुह्य नरो भद्राणि पश्यति' इति न्यायावलम्बी सन्नित्यर्थः । धीरस्य दुर्जयस्यामुष्य नलस्य, जयाय शरासनज्यां निजधनुर्मौर्वीं विशिखैः बाणैः सनाथयन् सनाथं कुर्वन्, संयोजयन्नित्यर्थः । तदा तस्मिन् समये त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी । "तद्धितार्थ"इत्यादिना समासः । "अकारान्तरोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यः' इति स्त्रीलिङ्गत्वात् द्विगोरिति ङीप् । तस्याः विजयेन अर्जितानि सम्पादितान्यपि यशांसि संशये निमज्जयामास खलु । किं पुनः सम्प्रति सम्पाद्यमित्यपिशब्दार्थः । वृद्ध्यपेक्षया अनुचितकर्मारम्भे मूलमपि नश्येदिति संदिदेहेत्यर्थः । अत्र स्मरस्योक्तसंशयासम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ ४५ ॥

अनेन भैमीं घटयिष्यतस्तथा विधेरवन्ध्येच्छतया व्यलासि तत् ।
अभेदि तत्तादृगनङ्गमार्गणैर्यदस्य पौष्पैरपि धैर्यकञ्चुकम् ॥४६॥

अथ दैवसहायात् पुष्पेषोरेव पुरुषकारः फलित इत्याह—अनेनेति ॥ अनेन नलेन सह भैमीं घटयिष्यतो विधेर्विधातुः अवन्ध्येच्छतया अमोघसङ्कल्पत्वेन । तत् तस्मात् । तथा तेन प्रकारेण । योऽग्रे वक्ष्यत इति भावः व्यलासि विलसितम् । "लसतेर्भावे लुङ् ।" विधिसङ्कल्पः तथा विललासेत्यर्थः । यत् यस्मात् तत्प्रसिद्धम्, तादृक् तथा अभेद्यमित्यर्थः । अस्य नलस्य धैर्यमेव कञ्चुकं पौष्पैः पुष्पमयैरपि । तत्राप्यङ्गस्य शरीरस्य मार्गणैरभेदि भिन्नम् । "भिदेः कर्मणि लुङ्" दमयन्तीनलयोर्दाम्पत्यघटनाङ्गबाणैर्नलकञ्चुकभेदनाद्विधेरप्यवन्ध्येच्छत्वं विज्ञायत इत्यर्थः । दैवानुकूल्ये किं केन दुष्करमिति भावः । अत्रानङ्गेन पुष्पैः कञ्चुकं भिन्नमिति विरोधः । तस्य विधि-

---

अत्र "स्वात्मशरासनाश्रयः" इति पुनरुक्ताभासोऽलङ्कारः । तुल्ययोगितालङ्कारश्चेत्यनयोः संसृष्टिः ॥ ४४ ॥

विलासेनाभासीकरणाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः । स च धैर्यकञ्चुकमिति रूपकोत्थापित इति तयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ४६ ॥

किमन्यदद्यापि यदस्त्रतापितः पितामहो वारिजमाश्रयत्यहो ।
स्मरं तनुच्छायतया तमात्मनः शशाक शङ्के स न लङ्घितुं नलः ॥

अथ विधिमपि जिग्युषः किं विध्यपेक्षयेत्याशयेनाह—किमिति ॥ किमन्यत् अन्यत्किमुच्यते । पितामहो विधिर्यस्य स्मरस्यास्त्रैस्तापितः । अद्यापि वारिजमाश्रयति । तस्य पद्मासनत्वादिति तत्त्वम् । शिशिरोपचारश्च गम्यते । अहो विधेरपि स्मरविधेयत्वमित्याश्चर्यम् । तं पितामहतापिनं स्मरं नलः आत्मनः तनोः छायेव छाया कान्तिर्यस्य तस्य भावस्तत्ता तया तनुच्छायतया । तनोः छाया अनातपः तनुच्छायम् । तत्तयेति च गम्यते । 'छाया त्वनातपे कान्तौ' इति वैजयन्ती । लङ्घितुं न शशाकेति शङ्के । न हि स्वच्छाया लङ्घितुं शक्येति भावः । अत्र स्मरलङ्घने पितामहोऽप्यशक्तः । किमुत नल इत्यर्थापत्तिस्तावदेकोऽलङ्कारः । तनोः छायेव छायेत्युपमा । छाययोरभेदाध्यवसायादतिशयोक्तिः एतत् त्रितयोपजीवनेनालङ्घ्यत्वे तनुच्छायतया हेतुत्वोत्प्रेक्षणात् हेतूत्प्रेक्षा तत्सङ्कीर्णा । सा च शङ्क इति व्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्येति ॥ ४७ ॥

उरोभुवा कुम्भयुगेन जृम्भितं नवोपहारेण वयःकृतेन किम् ।
त्रपासरिद्दुर्गमपि प्रतीर्य सा नलस्य तन्वी हृदयं विवेश यत् ॥ ४८

उरोभुवेति । सा तन्वी भैमी । त्रपैव सरिद्दुर्गं नलसम्बन्धि तदपि प्रतीर्य नलस्य हृदये विवेशेति यत् । तत्प्रवेशनं यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात् । वयःकृतेन नवोपहारेण नूतननिर्माणेन । उरोभुवा तज्जन्येन तत्स्थानकेन च । कुम्भयुगेन कुचयुगलाख्येनेति भावः । अत एव विषयनिगरणेन अभेदाध्यवसायादतिशयोक्तिः । 'न लोक' इत्यादिना कृद्योगे षष्ठीप्रति-

---

अत्र लुप्तोत्प्रेक्षेति नारायणः । अतिशयोक्तिरुत्प्रेक्षाश्लेषश्चेति विद्याधरः ॥ ४७ ॥

षेधात् कर्तरि तृतीया । 'नपुंसके भावेऽप्युपसंख्यानम्' इति षष्ठी तु शेषविवक्षायाम् । जृम्भितं जृम्भणं किमित्युत्प्रेक्षा । सा चोक्तातिशयमूलेति सङ्करः । दमयन्तीकुचकुम्भविभ्रमश्रवणान्नलस्त्रपां विहाय तस्यामासक्तचित्तोऽभूदित्यर्थः । एतेन मनस्सङ्ग उक्तः ॥ ४८ ॥

अपह्नुवानस्य जनाय यन्निजामधीरतामस्य कृतं मनोभुवा ।
अबोधि तज्जागरदुःखसाक्षिणी निशा च शय्या च शशाङ्ककोमला॥

अथास्य जागरावस्थामाह—अपह्नुवानस्येति ॥ निजामधीरतां चपलत्वं जनायापह्नुवानस्य अपलपतः । "श्लाघह्नुङ्स्था" इत्यादिना सम्प्रदानत्वात् चतुर्थी । अस्य नलस्य मनोभुवा कामेन यज्जागरप्रलापादिकं कृतं तत्सर्वं जागरदुःखस्य साक्षिणी "साक्षाद्द्रष्टरि संज्ञायाम्" इति साक्षाच्छब्दादिनिप्रत्यये ङीप् । शशाङ्केन कोमला रम्या निशा चाबोधि बुद्धम् । "दीपजने" त्यादिना च्लेश्चिणादेशः । तथा शशाङ्कवत्कोमला मृदुला शय्या चाबोधि । निशायां शय्यायां जागरणात्तयोस्तत्साक्षित्वमिति भावः ॥ ४९ ॥

स्मरेषुतप्तोऽपि भृशं न स प्रभुर्विदर्भराजं तनयामयाचत ।
त्यजन्त्यसूञ्शर्म च मानिनो वरं त्यजन्ति न त्वेकमयाचितव्रतम् ॥

ननु किमनेन निर्बन्धेन याच्यतां भीमभूपतिर्दमयन्तीमित्याशङ्क्याह—स्मरेष्विति ॥ प्रभुः समर्थः स नलो भृशमत्यन्तं स्मरेषुतप्तोऽपि विदर्भराजं भीमभूपतिं तनयां नायाचत । "दुह्याच्" इत्यादिना द्विकर्मकत्वम् । तथा हि मानिनोऽभिमानवन्तः । असून् शर्म सुखं च त्यजन्ति । वरं मनाक्प्रियं एकमद्वितीयं अयाचितव्रतं तु न त्यजन्ति । मानिनां प्राणत्यागदुःखाद्दुस्सहं याञ्चादुःखमिति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ५० ॥

अत्राप्युत्प्रेक्षेति नारायणः । उत्प्रेक्षा, रूपकं, श्लेषश्चेति विद्याधरः ।४८।
अत्र श्लेषालङ्कार इति विद्याधरः ॥ ४९ ॥

मृषाविषादाभिनयादयं क्वचिज्जुगोप निःश्वासततिं वियोगजाम् ।
विलेपनस्याधिकचन्द्रभागताविभावनाच्चापललाप पाण्डुताम् ॥

मृषेति ॥ अयं नलः, क्वचित् कदाचित्, वियोगजां दमयन्तीविरहजां, निःश्वासपरम्परां, वस्त्वन्तरे मृषाविषादाभिनयान्मिथ्याभूतदुःखप्रकटनाज्जुगोप प्रियाविरहसन्तापसम्भूतं दीर्घनिश्वासम् आरोपितमनःपीडाव्यक्तीकरणादाच्छादयामासेत्यर्थः । किञ्च पाण्डुतां सन्ततकान्तासमुत्पन्नं वर्ष्मश्वैत्यं च, विलेपनस्य चन्दनस्य, अधिकचन्द्रभागताविभावनादधिको बहुलश्चन्द्रभागः कर्पूरांशो यस्मिन् सोऽधिकचन्द्रभागस्तस्य भावस्तत्ता । 'अथ कर्पूरमस्त्रियाम्' । घनसारश्चन्द्रसंज्ञः' इत्यमरः । तस्याः विभावनादारोपणात् अपललाप शरीरवैवर्ण्यं द्रष्टृनपि चन्दने घनसाराधिक्यव्याजेन प्रतारयामासेत्यर्थः । कर्पूरस्यातिशैत्यात्तदाधिक्ये शरीररक्तं शुष्कीभवतीति प्रसिद्धेः । अत्र प्रत्यक्षसिद्धयोर्निःश्वासपाण्डुतयोरपह्नोतुमशक्यत्वात् उभयस्यापि विरहजन्यत्वमपलप्य तयोर्दुःखकर्पूराधिकत्वारोपादपह्नवप्रभेदः ॥ ५१ ॥

शशाक निह्नोतुमयेन तत्प्रियामयं बभाषे यदलीकवीक्षिताम् ।
समाज एवालपितासु वैणिकैर्मुमूर्च्छ यत्पञ्चममूर्छनास्वपि ५२॥

शशाकेति ॥ अयं नलः अलीकवीक्षितां भ्रान्तिदृष्टां प्रियां भैमीं बभाषे भाषितवानिति यत् । तथा समाजे सभायामेव, वीणा शिल्पमेषां तैः वैणिकैः । "शिल्पम्" इति ठक् । आलपितासु उच्चरितासु, व्यक्तिं गतास्वित्यर्थः । रागव्यञ्जनमालप्तिरिति लक्षणम् । पञ्चमाख्यस्वरस्य । मूर्छनासु आरोहणावरोहणेषु । "क्रमात् स्वराणां सप्तानामारोहश्चावरोहणम् । मूर्छनेत्युच्यते" इति लक्षणात् । पञ्चमग्रहणं तस्य कोकिलालापकोमलत्वेनोद्दीपकत्वातिशयविवक्षयेत्यनुसन्धेयम् । मुमूर्च्छेत्यपि यत् । तदुभयम् ।

अत्र भैमीविरहजनितनिश्वाससन्ततेः मृषाविषादाभिनयेन तथा मदनजनितपाण्डुताया विलेपनस्य अधिकचन्द्रभागताप्रतिपादनेन निगूहनाद् व्याजोक्तिः ॥ ५१ ॥

निह्नोतुम् आच्छादयितुं न शशाक । अये इति विषादे हन्तेत्यर्थः । 'अये क्रोधे विषादे च' इति विश्वः । एतेन ह्रीत्यागोन्मादमूर्छावस्थाः सूचिताः ॥ ५२ ॥

अवाप सापत्रपतां महीपतिर्जितेन्द्रियाणां धुरि कीर्तितस्थितिः ।
असंवरे शम्बरवैरिविक्रमे क्रमेण तत्र स्फुटतामुपेयुषि ॥ ५३ ॥

अवापेति ॥ जितेन्द्रियाणां धुर्यग्रे कीर्तितस्थितिः ख्यातप्रतिष्ठः महीपतिर्नलः, असंवरे संवरणरहिते, संवरीतुमशक्य इत्यर्थः । "गृहवृधृनिश्चिगमश्च" इत्यप्रत्ययः । शम्बरवैरिविक्रमे मन्मथविकारे तत्र समाजे क्रमेण स्फुटतामुपेयुषि प्रकाशतां गते सति, सापत्रपतां सत्रपत्वम् अवाप । धैर्यशालिनां तद्भङ्गस्त्रपाकर इति भावः ॥ ५३ ॥

अलं नलं रोद्धुमिदं किलाभवन् गुणा विवेकप्रमुखा न चापलम् ।
स्मरः स्म रत्यामनिरुद्धमेव यत्सृजत्ययं सर्गनिसर्ग ईदृशः ॥५४॥

ननु विवेकिनः कुत इदं चापलमित्यत आह—**अलमिति** । युक्तायुक्तविचारो विवेकः । तत्प्रमुखाः गुणाः धैर्यादयः नलम् । इदं स्त्रीलौल्यरूपम् चापलं रोद्धुम् । "दुह्याच्" इत्यादिना रुधेर्द्विकर्मकत्वम् । अलं समर्थाः नाभवन् किल खलु । तथा हि—स्मरः, कामः, जनमिति शेषः । रत्यां रागे, अनिरुद्धम्, सृजति अनीश्वरमवशं करोति । रत्यां रतिदेव्याम् । अनिरुद्धाख्यं कुमारं सृजतीति ध्वनिः । इति यत् । अयं सर्गनिसर्गः सृष्टिप्रभावः ईदृशः स्म । 'रतिः स्मरप्रियायाञ्च रागेऽपि सुरतेऽपि च । अनिरुद्ध उषानाथे चारे चानीश्वरेऽपि च' इति विश्वः । अत्र स्मररागदुर्वारतायाः सर्वसृष्टिसाधारण्येन नलचापलदुर्वारतासमर्थनात्सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ५४ ॥

अत्र छेकानुप्रासालङ्कारः ॥ ५३ ॥

अत्रोत्प्रेक्षाहेत्वलङ्काराविति विद्याधरः ॥ ५४ ॥

अनङ्गचिह्नं स विना शशाक नो यदासितुं संसदि यत्नवानपि ।
क्षणं तदारामविहारकैतवान्निषेवितुं देशमियेष नैषधः ॥ ५५ ॥

अथास्य मनोरथसिद्ध्यौपयिकं दिव्यहंससंवादनिदानभूतं वनविहारं प्रस्तौति —**अनङ्गेति** । नैषधो नलः, यत्नवानपि । अनङ्गचिह्नं मूर्छाप्रलापादिस्मरविकारं विना । संसदि क्षणमप्यासितुं यदा नो शशाक । तदा आरामविहारकैतवात् उपवनविहरणव्याजात् । देशं निषेवितुमियेष देशाद्देशान्तरं गन्तुमैच्छदित्यर्थः । एतेन चापलाख्यसञ्चारी भ्रमलक्षण उक्तः ॥ ५५ ॥

अथ श्रिया भर्त्सितमत्स्यकेतनस्समं वयस्यैस्स्वरहस्यवेदिभिः ।
पुरोपकण्ठोपवनं किलेक्षिता दिदेश यानाय निदेशकारिणः ॥५६॥

अथेति ॥ अथेच्छानन्तरं श्रिया सौन्दर्येण, भर्त्सितमत्स्यकेतनः तिरस्कृतस्मरो नलः, स्वरहस्यवेदिभिः । निजभैमीरागमर्मज्ञैः । वयसा तुल्याः वयस्याः स्निग्धाः । 'स्निग्धो वयस्यस्सवयाः' इत्यमरः । तैः समं सह । पुरोपकण्ठोपवनं पुरसमीपारामम् । ईक्षिता द्रष्टा, तृन्नन्तमेतत् । अत एव 'न लोक' इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । किलेत्यलीके । निदेशकारिणः आज्ञाकरान् । यानाय वाहनाय । यानमानेतुमित्यर्थः । "क्रियार्थ" इत्यादिना चतुर्थी । दिदेश आज्ञापयामास ॥ ५६ ॥

अमी ततस्तस्य विभूषितं सितं जवेऽपि मानेऽपि च पौरुषाधिकम् ।
उपाहरन्नश्वमजस्रचञ्चलैः खुराञ्चलैः क्षोदितमन्दुरोदरम् ॥ ५७ ॥

अमीति ॥ ततः आज्ञापनानन्तरम् । अमी निदेशकारिणः । तस्य नलस्य । विभूषितम् अलंकृतम् । जवे वेगेऽपि माने प्रमाणेऽपि च । पौरुषात् पुरुषगतिवेगात्, पुरुषप्रमाणाच्च अधिकम् । 'ऊर्ध्वविस्तृतदोःपाणिनृमाने पौरुषं त्रिषु ' इत्यमरः । " पुरुषहस्तिभ्यामण् च " इत्यण् । अजस्रं

अत्रापह्नुत्यलङ्कारः ॥ ५५ ॥

अत्रोपमासहोक्तिरिति विद्याधरः ॥ ५६ ॥

चञ्चलैः चटुलस्वभावैः । खुराञ्चलैः शफाग्रैः । क्षोदितमन्दुरोदरं चूर्णितशालाभ्यन्तरम् । 'वाजिशाला तु मन्दुरा' इत्यमरः । एतच्चोत्तमाश्वलक्षणं । सितं श्वेतम् अश्वम्, उपाहरन् आनिन्युरित्यर्थः ॥ ५७ ॥

अथान्तरेणावटुगामिनाध्वना निशीथिनीनाथमहस्सहोदरैः ।
निगालगाद्देवमणेरिवोत्थितैर्विराजितं केसरकेशरश्मिभिः ॥५८॥

अथ सप्तभिः कुलकमाह—अथेति ॥ अथानयनानन्तरं स नलः । हयमारुरोहेत्युत्तरेणान्वयः । कथंभूतम् । अन्तरेणाभ्यन्तरेण । अवटुगामिना कृकाटिकाख्यमस्तकपृष्ठभाजा । 'अवटुर्घाटा कृकाटिका' इत्यमरः । अध्वना मार्गेण, निगालगात् गलोद्देशगतात् । 'निगालस्तु गलोद्देशः' इत्यमरः । देवमणिरावर्तविशेषः । "निगालजो देवमणिः" इति लक्षणात् । दिव्यमाणिक्यञ्च गम्यते । तस्मादुत्थितैरिवेत्युत्प्रेक्षा । निशीथिनीनाथमहस्सहोदरैः चन्द्रांशुसदृशैरित्युपमा केसरकेशा एव रश्मय इति रूपकम् । तैर्विराजितम् ॥ ५८ ॥

अजस्रभूमीतटकुट्टनोद्गतैरुपास्यमानं चरणेषु रेणुभिः ।
रयप्रकर्षाध्ययनार्थमागतैर्जनस्य चेतोभिरिवाणिमाङ्कितैः ॥५९॥

अजस्रेति ॥ अजस्रेण भूमीतटकुट्टनेन, उद्गतैरुत्थितैः रेणुभिः । रयप्रकर्षस्य वेगातिशयस्य । अध्ययनार्थमभ्यासाय । आगतैः । अणिमाङ्कितैरणुत्वपरिमाणविशिष्टैः जनस्य लोकस्य चेतोभिरिवेत्युत्प्रेक्षा । चरणेषु पादेषु उपास्यमानम् । अणुपरिमाणं मन इति तार्किकाः ॥ ५९ ॥

चलाचलप्रोथतया महीभृते स्ववेगदर्पानिव वक्तुमुत्सुकम् ।
अलं गिरा वेद किलायमाशयं स्वयं हयस्येव च मौनमास्थितम् ।

चलाचलेति ॥ पुनः चलाचलप्रोथतया स्वभावतः स्फुरमाणघोणतया ।

अत्र छेकानुप्रासः ॥ ५७ ॥

अत्रानुप्रासोत्प्रेक्षारूपकालङ्काराणां सङ्करः ॥ ५८ ॥

अत्रोत्प्रेक्षेति नारायणः । उत्प्रेक्षा जातिश्चेति विद्याधरः ॥ ५९ ॥

चरिचलिपदानामुपसंख्यानाच्चलेर्द्विवचनम्, दीर्घश्च । 'घोणा तु प्रोथ-मस्त्रियाम् ' इत्यमरः । महीभृते नलाय । स्ववेगदर्पान् । वेगातिरेकान् वक्तुम् उत्सुकमुद्युक्तमिवेत्युत्प्रेक्षा। अथाप्यवचने हेतुमुत्प्रेक्षते—अलमिति । गिरा उक्त्या अलम् । कुतः । अयं नलः । स्वयम् । हयस्याश्वस्य । आशयमभिप्रायम् । वेद वेत्ति किल । " विदो लटो वा " इति णलादेशः । इति हेतोरिवेत्यनुषङ्गः । मौनं तूष्णींभावं च आस्थितं प्राप्तम् । अश्वहृदयवेदी नल इति प्रसिद्धिः ॥ ६० ॥

महारथस्याध्वनि चक्रवर्तिनः परानपेक्षोद्वहनाद्यशस्सितम् ।
रदावदातांशुमिषादनीदृशां हसन्तमन्तर्बलमर्वतां रवेः ॥ ६१ ॥

महारथस्येति ॥ महान् रथो यस्य तस्य महारथस्य । "आत्मानं सारथिं चाश्वान् रक्षन्युध्येत यो नरः । स महारथसंज्ञस्स्यादित्याहुर्नीतिकोविदः" इत्युक्तलक्षणस्य रथिकविशेषस्येत्यर्थः, अन्यत्र महतो रथस्य । चक्रं राष्ट्रं वर्तयतीति चक्रवर्ती सार्वभौमः । तस्य नलस्य । "हरिश्चन्द्रो नलो राजा" इत्युक्तलक्षणात् । अन्यत्र चक्रेणैकेन वर्तनशीलस्येत्यर्थः । अध्वनि मार्गे नापेक्षत इत्यनपेक्षम् । "पचाद्यच्" । परेषामनपेक्षम् । तस्मादुद्वहना-दसहायोद्वहनाद्धेतोः यशस्सितं कीर्तिविशदम् । अत एव अनीदृशाम् ईदृग्य-शोरहितानाम् । "सप्त युञ्जन्ति रथमेकचक्रम्" इति सप्तानां सम्भूयोद्वहन-श्रवणादिति भावः । रवेः अर्वतामश्वानाम् अन्तर्बलम् अन्तस्सारम् । रदानां दन्तानां ये अवदाताः सिताः अंशवः तेषां मिषात् हसन्तमिव स्थित-मित्यर्थः । अत्र मिषशब्देन अंशूनामसत्यत्वमापाद्य हासत्वोत्प्रेक्षणात्सापह्न-वोत्प्रेक्षा । इयं गम्या च व्यञ्जकाप्रयोगात् । ' रदना दशना दन्ता रदा ' इत्यमरः ॥ ६१ ॥

अत्र सापह्नवोत्प्रेक्षेति विद्याधरः ॥ ६० ॥

अत्र छेकानुप्रासः । अपह्नव-व्यतिरेक-श्लेषालङ्काराणां सङ्कर इति विद्याधरः ॥ ६१ ॥

सितत्विषश्चञ्चलतामुपेयुषो मिषेण पुच्छस्य च केसरस्य च ।
स्फुटाश्चलच्चामरयुग्मचिह्नकैरनिह्नुवानं निजवाजिराजताम् ॥ ६२॥

सितत्विष इति ॥ पुनः सितत्विषः विशदप्रभस्य चञ्चलतामुपेयुषः, चञ्चलस्येत्यर्थः । पुच्छस्य च केसरस्य सटासमूहस्य च मिषेण चलतश्चामरयुग्मस्य । चिह्नकैर्लक्षणैः स्फुटां प्रसिद्धां निजां वाजिराजताम् । अश्वेश्वरत्वम् । अनिह्नुवानम्, प्रकाशयन्तमिवेत्यर्थः । अराज्ञः कथं चामरयुग्ममिति भावः । पूर्ववदलङ्कारः ॥ ६२ ॥

अपि द्विजिह्वाभ्यवहारपौरुषे मुखानुषक्तायतवल्गुवल्गया ।
उपेयिवांसं प्रतिमल्लतां रयस्मये जितस्य प्रसभं गरुत्मतः ॥ ६३ ॥

अपीति ॥ पुनः रयस्मये वेगप्रयुक्ताहङ्कारे प्रसभं प्रसह्य जितस्य प्रागेव निर्जितस्य गरुत्मतः । मुखानुषक्ता वक्त्रलग्ना आयता दीर्घा वल्गू रम्या च या वल्गा मुखे रज्जुः । तया तन्मिषेणेत्यर्थः द्विजिह्वाभ्यवहारपौरुषे सर्पभक्षणपुरुषकारेऽपि, प्रतिमल्लतां प्रतिभटत्वम् । उपेयिवांसं प्राप्तमिवेत्यर्थः । तथा च गम्योत्प्रेक्षेयम् । "उपेयिवाननाश्वाननूचानश्च" इति क्वसुप्रत्ययान्तो निपातः ॥ ६३ ॥

स सिन्धुजं शीतमहस्सहोदरं हरन्तमुच्चैःश्रवसः श्रियं हयम् ।
जिताखिलक्ष्माभृदनल्पलोचनस्तमारुरोह क्षितिपाकशासनः ॥६४॥

स इति ॥ जिताः अखिलाः, क्ष्माभृतो भूपाः भूधराश्च येन सः । अनल्पलोचनो विशालाक्षः । अन्यत्र बहुनेत्रस्सहस्राक्ष इति यावत् । सः क्षितिपाकशासनः क्षितीन्द्रो नलः । देवेन्द्रश्च । सिन्धुजं सिन्धुदेशोद्भवं, समुद्रोद्भवञ्च । 'देशे नदविशेषेऽब्धौ सिन्धुर्ना सरिति स्त्रियाम्, इत्यमरः । शीतमहस्सहोदरम् । चन्द्रसवर्णमित्यर्थः । अन्यत्र चन्द्रभ्रातरम् । एकयोनित्वादिति भावः । उच्चैःश्रवसः इन्द्राश्वस्य श्रियं हरन्तम् । ततसरूपमित्यर्थः।

अत्र सापह्नवोत्प्रेक्षेति नारायण विद्याधरौ ॥ ६२ ॥

अत्र सापह्नवोपमेति विद्याधरः ॥ ६३ ॥

तं हयम् आरुरोह । अत्रोच्चैश्श्रवसः श्रियं हरन्तमित्युपमा । सा च श्लिष्ट-विशेषणात् श्लेषसङ्कीर्णा । क्षितिपाकशासन इत्यतिशयोक्तिः ॥ ६४ ॥

निजा मयूखा इव तिग्मदीधितिं स्फुटारविन्दाङ्कितपाणिपङ्कजम् ।
तमश्ववारा जवनाश्वयायिनं प्रकाशरूपा मनुजेशमन्वयुः ॥६५॥

निजा इति ॥ निजा आत्मीयाः, प्रकाशरूपा उज्ज्वलाकाराः, भास्वद्रूपाश्च । अश्वान् वारयन्तीत्यश्ववाराः अश्वारोहाः । स्फुटारविन्दाङ्कित-पाणिपङ्कजम् पद्मरेखाङ्कितहस्तम् । अन्यत्र पद्महस्तम् । जवनो जवशीलः । "युचंक्रम" इत्यादिना युच् । तेनाश्वेन । अन्यत्र तैरश्वैर्यातीति तथोक्तम् । मनुजाः मनोर्जाता नरा राजानश्च । तेषामीशं तं नलं तिग्मदीधितिं सूर्यम् । मयूखा इव अन्वयुः अन्वगच्छन् । यातेर्लिट् । झेर्जुसादेशः ॥ ६५ ॥

चलन्नलंकृत्य महारयं हयं स वाहवाहोचितवेषपेशलः ।
प्रमोदनिष्पन्दतराक्षिपक्ष्मभिर्व्यलोकि लोकैर्नगरालयैर्नलः ॥६६॥

चलन्निति ॥ वाहवाहोचितवेषपेशलः अश्ववाहोचितनेपथ्यचारुः । 'चारौ दक्षे च पेशलः ' इत्यमरः । स नलः महारयं जवनं हयम् । अलंकृत्य चलन् । स्वयं हयस्य भूषणीभूय गच्छन्नित्यर्थः । प्रमोदेन ' निष्पन्दतराणि अत्यन्तनिश्चलानि अक्षिपक्ष्माणि, येषां तैरनिमेषदृष्टिभिरित्यर्थः । नगरालयैर्नगरनिवासिभिः,लोकैर्जनैर्व्यलोकि विस्मयहर्षाभ्यां विलोकित इत्यर्थः । वृत्त्यनुप्रासोऽलङ्कारः ॥ ६६ ॥

क्षणादथैष क्षणदापतिप्रभः प्रभञ्जनाध्येयजवेन वाजिना ।
सहैव ताभिर्जनदृष्टिवृष्टिभिर्बहिः पुरोऽभूत् पुरुहूतपौरुषः ॥६७॥

क्षणादिति ॥ अथ क्षणदापतिप्रभः चन्द्रद्युतिः, पुरुहूतपौरुषः इन्द्र-पराक्रमः, एष नलः । प्रभञ्जनाध्येयजवेन वायुनाभ्यसनीयवेगेन, ततोऽप्यधि-

---

अत्रोपमापरिकरश्लेषालङ्कारा इति विद्याधरः ॥ ६४ ॥
अत्रोपमाश्लेषरूपकमिति विद्याधरः ॥ ६५ ॥
अत्र छेकानुप्रासः ॥ ६६ ॥

शल्यपल्लवानि तोमराग्राणि याभ्यां ते तथोक्ते। 'शल्यं तु तोमरः' इत्यमरः। नलस्य नासीरगते सेनाप्रवर्तिनि। 'सेनामुखं तु नासीरम्' इत्यमरः। सादिबले तौरङ्गिकसैन्ये। कुतूहलान्मृषा मृधं मिथ्यायुद्धम्, युद्धनाटकमित्यर्थः। वितेनतुः चक्रतुः ॥ ६८ ॥

प्रयातुमस्माकमियं कियत्पदं धरा तदम्भोधिरपि स्थलायताम्।
इतीव वाहैर्निजवेगदर्पितैः पयोधिरोधक्षममुत्थितं रजः ॥ ६९ ॥

प्रयातुमिति ॥ इयं धरा भूः समुद्रातिरिक्तेति भावः। अस्माकं प्रयातुम्प्रस्थातुम्। कियत्पदं गन्तव्यस्थानम्, न किञ्चित्पर्याप्तमित्यर्थः। तत तस्मात् अम्भोधिरपि। स्थलवदाचरतु भूरेव भवत्वित्यर्थः। "अर्तुः क्यङ् सलोपश्च" इति क्यङ् प्रत्ययः। इतीव इति मत्वेव। इतिनैव गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः। अन्यथा पौनरुक्त्यात्। क्रियानिमित्तोत्प्रेक्षा। निजवेगेन दर्पितैः सञ्जातदर्पैः, वाहैर्नलाश्वैः। पयोधिरोधक्षमं समुद्रच्छादनपर्याप्तम्। रज उत्थितम् उत्थापितं, तथा सान्द्रमिति भावः ॥ ६९ ॥

हरेर्यदक्रामि पदैककेन खं पदैश्चतुर्भिः क्रमणेऽपि तस्य नः।
त्रपा हरीणामिति नम्रितानैर्न्यवर्ति तैरर्धनभःकृतक्रमैः ॥ ७० ॥

हरेरिति ॥ यत् खम् आकाशम्। हरेरेककेन एकाकिना। "एकादाकिनीच्चासहाये" इति चकारात् कन्प्रत्ययः। पदा पादेन। 'पादः पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। "पद्दन्" इत्यादिना पदादेशः। अक्रामि अलंघि। तस्य खस्य। चतुर्भिः पादैः क्रमणे लंघने, कृते सत्यपीति शेषः। हरीणां वाजिनां, विष्णूनां चेति गम्यते। 'यमानिलेन्द्रचन्द्रार्कविष्णुसिंहांशुवाजिषु। शुकाहिकपिभेकेषु हरिर्ना कपिले त्रिषु' इत्यमरः। नोऽस्माकं त्रपा इतीवेत्यर्थः। गम्यार्थत्वादिवशब्दस्याप्रयोगः। अत एव गम्योत्प्रेक्षा। नम्रितानि नम्रीकृतानि आननानि यैस्तैः हरिभिः। अर्धे नभसि कृतक्रमैः कृतलंघनैः सद्भिः। न्यवर्ति निवर्तितम्। यदन्येन पुंसा लघूपायेन साधितं तस्य गुरूपायेन करणं समानस्य लाघवाय भवेदिति भावः। एतेन प्लुतगतिरुक्ता तत्र गगनलंघनस्य सम्भवादिति ॥ ७० ॥

चमूचरास्तस्य नृपस्य सादिनो जिनोक्तिषु श्राद्धतयेव सैन्धवाः ।
विहारदेशं तमवाप्य मण्डलीमकारयन् भूरि तुरङ्गमानपि ॥७१॥

चमूचरा इति ॥ तस्य नृपस्य, चमूचराः । सेनाचराः । "चरेष्टच्" । सिन्धुदेशभवाः सैन्धवाः, अश्वाः । 'हयसैन्धवसप्तयः' इत्यमरः । "तत्रभवः" इत्यण् । तत्सम्बन्धिनोऽपि सैन्धवः । "तस्येदम्" इत्यण् । ते सादिनोऽश्वसादिन इत्यर्थः । जिनोक्तिषु श्राद्धतयेव । जैनदर्शनश्रद्धालुतयेवेत्युत्प्रेक्षा । "श्रद्धार्चावृत्तिभ्योऽण्" इति मत्वर्थीयोऽण्प्रत्ययः । तं विहारदेशं सञ्चारभूमिं, सुगतालयञ्च । 'विहारो भ्रमणे स्कन्धे लीलायां सुगतालये' इति विश्वः । अवाप्य तुरङ्गमान् भूरि बहुलं मण्डलीमपि, मण्डलाकारञ्च । अकारयन् । अपिशब्दोऽवाप्तिसमुच्चयार्थः । अन्यत्र मण्डली मण्डलासनमित्यर्थः । बौद्धाः स्वकर्मानुष्ठाने प्रायेण मण्डलासनं कुर्वन्तीति प्रसिद्धिः ॥ ७१ ॥

द्विषद्भिरेवास्य विलंघिता दिशो यशोभिरेवाब्धिरकारि गोष्पदम् ।
इतीव धारामवधीर्य मण्डलीक्रियाश्रियामण्डि तुरङ्गमैः स्थली ७२

द्विषद्भिरिति ॥ अस्य नलस्य द्विषद्भिरेव, पलायमानैरिति भावः । दिशो लंघिता अस्य यशोभिरेवाब्धिः । गोः पदं गोष्पदमकारि गोष्पदमात्रं कृतः । "गोष्पदं सेवितासेवितप्रमाणेषु" इति सुडागमषत्वयोर्निपातः । इतीव इति मत्वेवेत्युत्प्रेक्षा । अन्यसाधारणं कर्म नोत्कर्षाय भवेदिति भावः । तुरङ्गमैर्धारां गतिम् । जातावेकवचनम् । पञ्चापि धारा इत्यर्थः । "आस्कन्दितं धौरितकं रेचितं वल्गितं प्लुतम् । गतयोऽमूः पञ्चधाराः" इत्यमरः । अवधीर्यानादृत्य । मण्डलीक्रियाश्रिया अर्धप्लुतायितमण्डलीकरणलक्ष्म्या, मण्डलगत्यैवेत्यर्थः । स्थली कृत्रिमभूमिः । 'जानपद' इत्यादिना कृत्रिमार्थे ङीप् । अमण्डि अभूषि । 'मडि भूषणे' इति धातोर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङ् । इदित्वान्नुमागमः ॥ ७२ ॥

अचीकरच्चारु हयेन या भ्रमीर्निजातपत्रस्य तलस्थले नलः ।
मरुत् किमद्यापि न तासु शिक्षते वितत्य वात्यामयचक्रचंक्रमान् ॥

अचीकरादिति ॥ नलः चारु यथा तथा । हयेन प्रयोज्यकर्त्रा निजातपत्रस्य तलस्थले अधःप्रदेशे । 'अधः स्वरूपयोरस्त्री तलम्' इत्यमरः । याः अमीः मण्डलगतीः । अचीकरत् कारितवान् । "करोतेर्णौ चङ्" । तासु अमिषु विषये मरुद्यापि वातानां समूहाः वात्याः । "पाशादिभ्यो यः" । अत्र तद्भ्रमयो लक्ष्यन्ते—तन्मयान् तद्रूपान् । चक्रचंक्रमान् मण्डलगतीः । वितत्य विस्तीर्य । न शिक्षते किं नाभ्यस्यते किमित्युत्प्रेक्षा । शिक्षितश्चेत् तथा सोऽपि गतिं कुर्यादिति भावः । वायोरप्यसम्भाविता गतीरचीकरदिति भावः ॥ ७३ ॥

विवेश गत्वा स विलासकाननं ततः क्षणात् क्षोणिपतिर्धृतीच्छया ।
प्रवालरागच्छुरितं सुषुप्सया हरिर्घनच्छायमिवाम्भसां निधिम् ॥

विवेशेति ॥ ततः सः क्षोणिपतिः क्षणात् गत्वा धृतीच्छया सन्तोषकांक्षया । प्रवालाः पल्लवाः, अन्यत्र विद्रुमाः । 'प्रवालो वल्लकीदण्डे विद्रुमे नवपल्लवे' इत्यमरः । तेषां रागेणारुण्येन । छुरितं रूषितम् । घनच्छायं सान्द्रानातपम्, अन्यत्र मेघकान्तिम् । 'छाया त्वनातपे कान्तौ' इति विश्वः । विलासकाननं क्रीडावनम् । अन्यत्र बवयोरभेदात् । बिलासकानां बिलेशयानां सर्पाणाम् । आननं प्राणनम् । सुषुप्सया स्वप्तुमिच्छया, हरिर्विष्णुः । अम्भसां निधिमब्धिमिव विवेश ॥ ७४ ॥

वनान्तपर्यन्तमुपेत्य सस्पृहं क्रमेण तस्मिन्नवतीर्णदृक्पथे ।
न्यवर्ति दृष्टिप्रकरैः पुरौकसामनुव्रजद्बन्धुसमाजबन्धुभिः ॥७५॥

वनान्तेति ॥ अनुव्रजद्बन्धुसमाजबन्धुभिः स्नेहादनुगच्छद्बन्धुसंघसदृशैरित्यर्थः । अत एवोपमालङ्कारः । पुरौकसां दृष्टिप्रकरैः दृष्टिसमूहैः कर्तृभिः । वनान्तपर्यन्तं काननोपान्तसीमाम् । उदकप्रान्तञ्चेति गम्यते । 'वने सलिलकानने' इत्यमरः । सस्पृहं साभिलाषं यथा तथा उपेत्य गत्वा । क्रमेण तस्मिन् नले अवतीर्णदृक्पथे अतिक्रान्तदृष्टिविषये सति । न्यवर्ति निवृत्तम् । भावे लुङ् । यथा बन्धुभिरोदकात् प्रियं पान्थमनुव्रजेदित्यागमात् प्रवसन्तमनुव्रज्य निवर्त्यते तद्वदित्यर्थः ॥ ७५ ॥

ततः प्रसूने च फले च मञ्जुले स सम्मुखीनांगुलिना जनाधिपः ।
निवेद्यमानं वनपालपाणिना व्यलोकयत्काननरामणीयकम् ॥७६॥

तत इति ॥ ततो वनप्रवेशानन्तरं स जनाधिपो नलः । मञ्जुले मनोज्ञे, प्रसूने पुष्पे, फले च । सम्मुखीना सन्दर्शिनी, सम्मुखावस्थितवस्तु-प्रकाशिकेति यावत् । "यथामुखसम्मुखस्य दर्शन" इति खप्रत्ययः । सा अंगुलिर्यस्य तेन । वनपालपाणिना निवेद्यमानम् इदमिदमित्यंगुल्या पुष्प-फलादिनिदर्शेन प्रदर्श्यमानमित्यर्थः । काननरामणीयकम् । "योपधाद्गुरू-पोत्तमाद्वुञ्" इति वुञ्प्रत्ययः । व्यलोकयदपश्यदिति स्वभावोक्तिः ॥७६॥

फलानि पुष्पाणि च पल्लवे करे वयोतिपातोद्गतवातवेपिते ।
स्थितैः समाधाय महर्षिवार्धकाद्वने तदातिथ्यमशिक्षि शाखिभिः ॥

फलानीति ॥ वयोतिपातेन पक्षिपातेन, बाल्याद्यपगमेन च । उद्गतेन उत्थितेन, वातेन वायुना, वातदोषेण च, वेपिते कम्पिते । 'खगबाल्यादिनो-र्वयः' इत्यमरः । पल्लव एव कर इति व्यस्तरूपकम् । फलानि पुष्पाणि च, समाधाय निधाय, स्थितैः तिष्ठद्भिः, वने शाखिभिर्वृक्षैः, वेदशाखाध्यायि-भिश्च । 'शाखा वेदप्रभेदे च, इति वैजयन्ती । तदातिथ्यं तस्य नलस्य आतिथ्यम्, अतिथ्यर्थं कर्म । "अतिथेर्ञ्यः" इति ञ्यप्रत्ययः । महर्षीणां वार्धकात् वृद्धसमूहात्, तत्र वृद्धमहर्षिसंघादित्यर्थः । शिवभागवतवत्स-मासः । वृद्धसंघे तु वार्धकम्' इत्यमरः । "वृद्धाच्चेति वक्तव्यम्" इति समूहार्थं वुञ्प्रत्ययः । अशिक्षि शिक्षितम् अभ्यस्तम् । अन्यथा कथमि-दमाचरितमिति भावः । कर्मणि लुङ् । उत्प्रेक्षेयम् । सा च व्यञ्जकाप्रयो-गाद्गम्या । पूर्वोक्तरूपकश्लेषाभ्यामुत्थापिता चेति सङ्करः ॥ ७७ ॥

विनिद्रपत्रालिगतालिकैतवान्मृगाङ्कचूडामणिवर्जनार्जितम् ।
दधानमाशासु चरिष्णु दुर्यशस्स कौतुकी तत्र ददर्श कैतकम् ॥

विनिद्रेति ॥ विनिद्रपत्रालिगतालिकैतवात् विकचदलावलिस्थित-भृङ्गमिषात्, मृगाङ्कचूडामणेरीश्वरस्य कर्तुः, वर्जनेन परिहारेण, आर्जितं

सम्पादितम् । "न कैतक्या सदाशिवम्" इति निषेधादिति भावः । आशासु, चरिष्णु सञ्चरणशीलम् । "अलंकृञ्" इत्यादिना चरतेरिष्णुच्प्रत्ययः । दुर्यशः अपकीर्तिम् । दधानं कैतकं केतकीकुसुमम् । तव वने, स नलः कौतुकी सन् ददर्श, अर्हस्य महापुरुषबहिष्कारो दुष्कीर्तिकर इति भावः । अत्र अलिकैतवादित्यलित्वापह्नवेन तेषु दुर्यशस्त्वारोपादपह्नवालङ्कारः । "निषेध्य विषयं साम्यादन्यारोपे ह्यपह्नवः" इति लक्षणात् ॥ ७८ ॥

वियोगभाजां हृदि कण्टकैः कटुर्निधीयसे कर्णिशरः स्मरेण यत् ।
ततो दुराकर्षतया तदन्तकृद्विगीयसे मन्मथदेहदाहिना ॥ ७९ ॥

अथ त्रिभिः कैतकोपालम्भमाह—वियोगेति ॥ हे कैतक, यद्यस्मात् त्वं स्मरेण वियोगभाजां हृदि, कण्टकैः निजतीक्ष्णावयवैः, कटुः तीक्ष्णः कैतकविशेषणस्यापि कर्णिशरत्वविशेषणविवक्षया पुल्लिङ्गनिर्देशः । किंतूद्देश्यविशेषणस्य विधेयविशेषणत्वं क्लिष्टम् । कर्णवत् कर्णि । प्रतिलोमशल्यं, तद्वान् शरः कर्णिशरस्सन् निधीयसे । कण्टककठोरकैतकस्य कर्णिशरत्वरूपणाद्रूपकालङ्कारः । ततः कर्णिशरत्वादेव दुराकर्षतया तदन्तकृत्तेषां वियोगिनां मारकं सत् । मन्मथदेहदाहिना स्मरहरेण, विगीयसे विगर्ह्यसे । द्वेष्यवद्द्वेष्योपकरणमपि असह्यमेव । तदपि हिंस्रञ्चेत्किमु वक्तव्यमिति भावः । अत्रेश्वरकर्तृकस्य केतकीविगानस्य तद्गतवियोगिहिंस्रताहेतुकत्वोत्प्रेक्षणाद्धेतूत्प्रेक्षा । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । सा चोक्तरूपकोत्थापितेति सङ्करः ॥ ७९ ॥

त्वदग्रसूचीसचिवस्स कामिनोर्मनोभवस्सीव्यति दुर्यशःपटौ ।
स्फुटञ्च पत्रैः करपत्रमूर्तिभिर्वियोगिहृद्दारुणि दारुणायते ॥८०॥

त्वदग्रसूचीति ॥ तव अग्राण्येव सूच्यः सचिवाः सहकारिणो यस्य स तथोक्तः, सः प्रसिद्धः मनोभवः । कामिनी च कामी च कामिनौ तयोः । "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः । दुर्यशसी । अधोरावित्यपकीर्ती एव पटाविति रूपकम् । सीव्यति कण्टकस्यूतं करोतीत्यर्थः । किं चेति चार्थः । करपत्रमूर्तिभिः क्रकचाकारैः । 'क्रकचोऽस्त्री करपत्रम्' इत्यमरः । पत्रैः । वियोगिनां, हृद्येव दारुणि । दारयतीति दारुणः विदारकः छेत्ता । स

इवाचरतीति दारणायते । "कर्तुः क्यङ् सलोपश्च" इति क्यङन्ताल्लट् । दारणायत इत्युपमा । सा च हृद्दारुणीति रूपकानुप्राणितेति सङ्करः ॥ ८० ॥

धनुर्मधुस्विन्नकरोऽतिभीमजापरं परागैस्तव धूलिहस्तयन् ।
प्रसूनधन्वा शरसात्करोति मामिति क्रुधाक्रुश्यत तेन कैतकम् ॥

धनुरिति ॥ हे कैतक, प्रसूनं धनुर्यस्येति प्रसूनधन्वा पुष्पचापः । "वा संज्ञायाम्" इत्यनङादेशः । अत एव धनुषः मधुना मकरन्देन, स्विन्नकरः आर्द्रपाणिस्सन् । तव परागैः रजोभिः, धूलिहस्तयन् पुनःपुनः धूल्युद्धापितहस्तमात्मानं कुर्वन् । अन्यथा धनुःस्रंसनादिति भावः । "तत्करोति" इति ण्यन्ताल्लटश्शत्रादेशः । अतिभीमजापरं अत्यन्तदमयन्त्यासक्तं, माम्, शरसाच्छराधीनं करोति । "तदधीनवचन" इति सातिप्रत्ययः । अन्यथा स्रस्तचापस्सन् मां किं कुर्यादिति भावः । इतीत्थं श्लोकत्रयोक्तरीत्या तेन राज्ञा क्रुधा कैतकम्, आक्रुश्यत अपराधोद्घाटनेन अघोष्यतेत्यर्थः ॥ ८१ ॥

विदर्भसुभ्रूस्तनतुङ्गताप्तये घटानिवापश्यदलं तपस्यतः ।
फलानि धूमस्य धयानधोमुखान् स दाडिमे दोहदधूपिनि द्रुमे ॥

विदर्भेति ॥ स नलः । 'तरुगुल्मलतादीनामकाले कुशलैः कृतम् । पुष्पाद्युत्पादकं द्रव्यं दोहदं स्यात्तु तत्क्रिया' इति शब्दार्णवे । दोहदं चासौ धूपश्च । तदुक्तम् 'मेषामिषाम्बुसंसेकस्तत्केशामिषधूपनम् । स्थेयानयं प्रयोगो हि दाडिमीफलवृद्धये ॥ मत्स्याज्यत्रिफलालेपैर्मांसैराजाविकोद्भवैः । लेपिता धूपिता सूते फलं तालीव दाडिमी ॥ आविक्काथेन संसिक्ता धूपिता तस्य लोमभिः । फलानि दाडिमी सूते सुबहूनि पृथूनि च ॥" इति । तद्वति दाडिमद्रुमे फलानि विदर्भसुभ्रुवो दमयन्त्याः स्तनयोर्या तुङ्गता । तदाप्तये तत्प्राप्तये । तादृगौन्नत्यलाभायेत्यर्थः । अलमत्यन्तं तपस्यतः तपश्चरतः । कर्मणो रोमन्थतपोभ्यां वर्तिचरोः" इति क्यङ्प्रत्यये, "तपसः परस्मैपदञ्च" इति परस्मैपदम् । धूमस्य दोहदधूमस्य धयन्तीति धयान् पातॄन् । अत्र "आतश्चोपसर्गे" इति उपसर्गग्रहणाननुवृत्तिवत् "पाघ्रा" इत्यादिना अनुपसृष्टाया अपि धेटश्शप्रत्यय इति गतिः । अत एव

काशिकायां 'केचिदुपसर्ग इति नानुवर्तयन्ति' इति । अधोमुखान् घटानिव । अपश्यदित्युत्प्रेक्षा । फलार्थिन उग्रं तपस्यन्तीति भावः ॥ ८२ ॥

वियोगिनीमैक्षत दाडिमीमसौ प्रियस्मृतेः स्पष्टमुदीतकण्टकाम् ।
फलस्तनस्थानविदीर्णरागिहृद्विशच्छुकास्यस्मरकिंशुकाशुगाम् ॥ ८३ ॥

वियोगिनीमिति ॥ असौ नलः, प्रियस्मृतेः दयितस्मरणात्, स्पष्टं व्यक्तम् उदीतेति । "इण् गतौ" इति कर्तरि क्तः । उदीताः उद्गताः, कण्टकाः सावयवसूच्य एव । कण्टका रोमाञ्चा यस्यास्तामिति श्लिष्टरूपकम् । 'वेणौ द्रुमाङ्गे रोमाञ्चे क्षुद्रशत्रौ च कण्टकः' इति वैजयन्ती । फलान्येव स्तनौ, तावेव स्थानम् । तत्र विदीर्णः रागोऽस्यास्तीति रागि, रक्तवर्णमनुरक्तञ्च । यत्तस्मिन् हृदि, विशद्बीजभक्षणायान्तः प्रविशत् । शुकास्यं शुकतुण्डमेव । स्मरस्य, किंशुकं पलाशकुड्मलमेव आशुगो बाणो यस्यास्ताम् दाडिमीमेव, वियोगिनीं विरहिणीं, ऐक्षत अपश्यत् । रूपकालङ्कारः । विः पक्षी, तद्योगिनीमिति च गम्यते ॥ ८३ ॥

स्मरार्धचन्द्रेषुनिभे क्रशीयसां स्फुटं पलाशेऽध्वजुषां पलाशनात् ।
स वृन्तमालोकत खण्डमन्वितं वियोगिहृत्खण्डिनि कालखण्डजम् ॥

स्मरेति ॥ स नलः स्मरस्य योऽर्धचन्द्रः अर्धचन्द्राकारः, इषुः तन्निभे तत्सदृशे । नित्यसमासत्वादस्वपदविग्रहः । अत एवाह अमरः—"स्युरुत्तरपदे त्वमी ।" 'निभसङ्काशनीकाशप्रतीकाशोपमादयः' इति । वियोगिनां हृत्खण्डिनि हृदयभेदिनि । क्रशीयसां कृशतराणाम् । अध्वजुषामध्वगामिनाम् । पलाशनान्मांसभक्षणाद्धेतोः पलाशे पलमश्नातीति व्युत्पत्त्या पलाशसंज्ञाभाजि किंशुककलिकायामित्यर्थः । अन्वितं सन्दृष्टं स्फुटम् । आलोकत आलोकितवान् । 'कालखण्डयकृती तु समे' इत्यमरः । तच्च दक्षिणपार्श्वस्थकृष्णवर्णमांसविशेषः ॥ ८४ ॥

नवा लता गन्धवहेन चुम्बिता करम्बिताङ्गी मकरन्दशीकरैः ।
दृशा नृपेण स्मितशोभिकुड्मला दरादराभ्यां दरकम्पिनी पपे ॥

नवेति ॥ गन्धवहेन वायुना, चुम्बिता स्पृष्टा । अन्यत्र अनुलिप्तेन पुंसा वीक्षिता । मकरन्दशीकरैः पुष्परसकणैः, करम्बिताङ्गी व्यामिश्रितरूपा । अन्यत्र स्विन्नाङ्गीति च गम्यते । स्मितशोभिनः विकासरम्याः, कुड्मला मुकुलाः यस्यास्सा मन्दहासमनोहरदन्तमुकुला च गम्यते । दरकम्पिनी वायुस्पर्शादीषत्कम्पा सात्त्विकवेपथुमती च । नवा लता वल्ली, तत्सदृशी कान्ता च गम्यते । नृपेण कर्त्रा । दृशा । करणेन । दरादराभ्यां भयतृष्णाभ्याम् उपलक्षितेन सता । पपे पीता, गाढं दृष्टेत्यर्थः । उद्दीपकत्वादरः, प्रियासादृश्याद्दरश्च । दरोऽस्त्री शंखभोगर्तेष्वल्पार्थे त्वव्ययम्" इति वैजयन्ती । अत्र प्रस्तुतविशेषणसाम्यादप्रस्तुतनायिकाप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः । "विशेषणानां तौल्येन यत्र प्रस्तुतवर्णनात् । अप्रस्तुतस्य गम्यत्वे सा समासोक्तिरिष्यते" इति लक्षणात् ॥ ८५ ॥

विचिन्वतीः पान्थपतङ्गहिंसनैरपुण्यकर्माण्यलिकज्जलच्छलात् ।
व्यलोकयच्चम्पककोरकावलीस्स शम्बरारेर्बलिदीपिका इव ॥८६॥

विचिन्वतीरिति ॥ पन्थानं गच्छन्ति नित्यमिति पान्थाः, नित्यपथिकाः । "पन्थो णः नित्यम्" इति णप्रत्ययः । पन्था देशश्च । त एव पतङ्गाः पक्षिणः । 'पतङ्गः पक्षिसूर्ययोः' इत्यमरः । तेषाम्, हिंसनैर्वधैः, अपुण्यकर्माणि । अलयः कज्जलानीवेत्युपमितसमासः । तेषां छलादित्यपह्नवालङ्कारः । विचिन्वतीः संगृह्णतीः हिंसापापकारिणीरित्यर्थः । चम्पककोरकावलीः । शम्बरारेः स्मरस्य । बलिदीपिकाः पूजादीपिका इवेत्युत्प्रेक्षा । स नलो व्यलोकयत् ॥ ८६ ॥

अमन्यतासौ कुसुमेषुगर्भजं परागमन्धङ्करणं वियोगिनाम् ।
स्मरेण मुक्तेषु पुरा पुरारये तदङ्गभस्मेव शरेषु सङ्गतम् ॥ ८७ ॥

अमन्यतेति ॥ असौ नलः कुसुमान्येव इषवः कामबाणाः, तेषां गर्भजं गर्भजातम् । वियोगिनामिति कर्मणि षष्ठी । अनन्धा अन्धाः क्रियन्ते अनेनेत्यन्धङ्करणम् । "आढ्यसुभग" इत्यादिना च्व्यर्थे ख्युन्प्रत्ययः । "अरुर्द्विषत्" इत्यादिना मुमागमः । तं परागम्, पुरा पूर्वं,

पुरारये पुरहराय । स्मरेण मुक्तेषु शरेषु । सङ्गतं संसक्तं तस्य पुरारेरङ्गे यद्भस्म तदिवामन्यतेत्युत्प्रेक्षितवानित्यर्थः । पुरा पुरारये ये मुक्तास्त एवैते पुरोवर्तिनः, कुसुमेषव इत्यभिमानः । अन्यथा एष तदङ्गभस्मसङ्गोत्प्रेक्षानुत्थानादिति ॥ ८७ ॥

पिकाद्वने शृण्वति भृङ्गहुंकृतैर्दशामुदञ्चत्करुणां वियोगिनाम् ।
अनास्थया सूनकरप्रसारिणीं ददर्श दूनः स्थलपद्मिनीं नलः ॥८८॥

पिकादिति ॥ वने श्रोतरि, पिकाद्वक्तुः सकाशात्, भृङ्गहुङ्कृतैः । वियोगिनां दशां अलिहुङ्कारकृतां दुरवस्थामित्यर्थः । उदञ्चत्करुणां विकसद्वृक्षविशेषम् । उद्यत्कृपञ्च यथा तथा शृण्वति । सति । 'करुणस्तु रसे वृक्षे कृपायां करुणा मता' इति विश्वः । अनास्थया श्रोतुमनिच्छया सूनं प्रसूनमेव करं प्रसारयतीति तथोक्ताम् । अनिष्टकथां करेण वारयन्तीमिव स्थितामित्यर्थः । सूनकरेति रूपकानुप्राणिता गम्योत्प्रेक्षेयम् । स्थलपद्मिनीम् । नलः, दूनः परितप्तः सन् । "दूयतेः कर्तरि क्तः" । "ल्वादिभ्यः" इति निष्ठानत्वम् । ददर्श ॥ ८८ ॥

रसालसालस्समदृश्यतामुना स्फुरद्द्विरेफारवरोषहुंकृतिः ।
समीरलोलैर्मुकुलैर्वियोगिने जनाय दित्सन्निव तर्जनाभयम् ॥८९॥

रसालेति ॥ अमुना नलेन स्फुरद्द्विरेफारवः भ्रमरझङ्कार एव रोषेण या हुंकृतिर्हुङ्कारः सा यस्य सः । समीरलोलैर्वायुचलैः मुकुलैरंगुलिभिरिवेति भावः । वियोगिने जनाय । तर्जनाभयम् । दित्सन् दातुमिच्छन्निव स्थितः । "ददातेः सन्प्रत्ययः" । "सनि मीमा" इत्यादिना इसादेशः । "अत्र लोपोऽभ्यासस्य" इत्यभ्यासलोपः । "सस्यार्धधातुके" इति सकारस्य तकारः । रसालसालः चूतवृक्षः, समदृश्यत सम्यग्दृष्टः । द्विरेफेत्यादि रूपकोत्थापितेयं तर्जनाभयजननोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ८९ ॥

दिने दिने त्वं तनुरेधि रेऽधिकं पुनःपुनर्मूर्छ च मृत्युमृच्छ च ।
इतीव पान्थं शपतः पिकान् द्विजान् सखेदमैक्षिष्ट स लोहितेक्षणान्

दिने दिने इति ॥ रे इति हीनसम्बोधने । रे, त्वं दिने दिने । अधिकं तनुरेधि कृशो भव । "अस्तेर्लोटि सिप्" । "हुझल्भ्यो हेर्धिः" इति धित्वम्, "घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च" इत्येत्वम्, "श्नसोरल्लोपः । पुनःपुनर्मूर्छ च । मृत्युं मरणम् । ऋच्छ चेति । पान्थं नित्यपथिकम्, शपतः शपमानानिव स्थितानित्युत्प्रेक्षा । लोहितेक्षणान् रक्तदृष्टीन् । एकत्र स्वभावतः, अन्यत्र रोषाच्चेति द्रष्टव्यम् । पिकान् द्विजान्, कोकिलान् पक्षिणो ब्राह्मणांश्च, स नलः, सखेदम् ऐक्षिष्ट । स्वस्याप्युक्तशङ्कयेति भावः ॥ ९० ॥

अलिस्रजा कुड्मलमुच्चशेखरं निपीय चाम्पेयमधीरया दृशा ।
स धूमकेतुं विपदे वियोगिनामुदीतमाशङ्कितवानशङ्कत ॥ ९१ ॥

अलिस्रजेति ॥ अलिस्रजा भ्रमरपङ्क्त्या, उच्चशेखरं उन्नतशिरोभूषणं, अलिमलिनाङ्गमित्यर्थः । 'शिखास्वापीडशेखरौ' इत्यमरः । चाम्पेयं चम्पकविकारं कुड्मलम् । अथ चाम्पेयश्चम्पको हेमपुष्पकः' इत्यमरः । नन्वयुक्तमिदम् । 'न षट्पदो गन्धफलीमजिघ्रत्' इत्यादौ अलीनां चम्पकस्पर्शाभावप्रसिद्धेरिति चेन्न, स्पृशन्त्येव । किं तु स्पृष्टा म्रियन्ते तावतैव स्पर्शाभावप्रसिद्धिरिति क्वचित्कीर्तितः परिहारः । अथवा चाम्पेयं नागकेसरम् । 'चाम्पेयः केसरो नागकेसरः काञ्चनाह्वयः' इत्यमरः । अधीरया दृशा निपीय, विक्लवदृष्ट्या गाढं दृष्ट्वा आशङ्कितवान् किञ्चिदनिष्टमुत्प्रेक्षितवान् स नलः । "अनिष्टाभ्यागमोत्प्रेक्षां शङ्कामाचक्षते बुधाः" इति लक्षणात् । वियोगिनां विपदे । उदीतम् उत्थितं धूमकेतुम्, अशङ्कत । अतर्कयदित्युत्प्रेक्षालङ्कारः ॥ ९१ ॥

गलत्परागं भ्रमिभङ्गिभिः पतत्प्रसक्तभृङ्गावलि नागकेसरम् ।
स मारनाराचनिघर्षणस्खलज्ज्वलत्कणां शाणमिव व्यलोकयत् ॥

गलदिति ॥ स नलः, गलत्परागं निर्यद्रजसं, भ्रमिभङ्गिभिः भ्रमणप्रकारैः, उपलक्षितं, पतत् अश्यत् । प्रसक्तभृङ्गावलि संसक्तालिकुलं, नागकेसरं कुसुमविशेषं, मारनाराचनिघर्षणैः, स्खलन्तः लुठन्तः, ज्वलन्तश्च

कणाः स्फुलिङ्गाः, यस्य तम् निकषोपलमिवेत्युत्प्रेक्षा । व्यलोकयत् । 'शाणस्तु निकषः कषः' इत्यमरः ॥ ९२ ॥

तदङ्गमुद्दिश्य सुगन्धि पातुकाश्शिलीमुखालीः कुसुमाद्गुणस्पृशः स्वचापदुर्निर्गतमार्गणभ्रमात् स्मरः स्खनन्तीरवलोक्य लज्जितः ॥

तदङ्गमिति ॥ सुगन्धि शोभनगन्धम् "गन्धस्य" इत्यादिना समासान्त इकारः । तदङ्गं तस्य नलस्य अङ्गमुद्दिश्य, लक्षीकृत्य, गुणो गन्धादिः मौर्वी च 'गुणस्त्वावृत्तिशब्दादिज्येन्द्रियामुख्यतन्तुषु' इति वैजयन्ती । तत्स्पृशः तद्युक्तात् । "स्पृशोऽनुदके" इति क्विन्प्रत्ययः । कुसुमादपादानात् पातुकाः धावन्तीः । "लषपत" इत्यादिना उकञ्प्रत्ययः । स्खनन्तीः, शिलीमुखालीरलिपंक्तिः, बाणपंक्तीश्च, अवलोक्य । स्वचापात्, पौष्पात्, दुर्निर्गता विषमनिर्गताः, ये मार्गणाः, बाणाः, तद्भ्रमाद्धेतोः, लज्जितोऽभवत् । नूनमिति शेषः । दुर्निर्गतेषवो ह्यधिकं स्खनन्तीति प्रसिद्धम् । अत्र स्खनच्छिलीमुखेषु दुर्निर्गतमार्गणभ्रमात् भ्रान्तिमदलङ्कारः । स च शिलीमुखेति श्लेषानुप्राणितः । तदुत्थापिता चेयं स्मरस्य लज्जितत्वोत्प्रेक्षेत्यनयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ९२ ॥

मरुल्लसत्पल्लवकण्टकैः क्षतं समुच्चरच्चन्दनसारसौरभम् ।
स वारनारीकुचसञ्चितोपमं ददर्श मालूरफलं पचेलिमम् ॥९४॥

मरुदिति ॥ मरुता, लसत्पल्लवानां चलत्किसलयानां, कण्टकैः तीक्ष्णाग्रैरवयवैः क्षतम् । अन्यत्र, लसद्विटनखैः क्षतमिति गम्यते । समुच्चरत् परितः प्रसर्पत्, चन्दनसारस्येव सौरभं यस्य तत् । अत एव वारनारीकुचेन वेश्यास्तनेन, सञ्चितोपमं सम्पादितसादृश्यमित्युपमालङ्कारः । 'वारस्त्री गणिका वेश्या' इत्यमरः । कुलाङ्गनास्तु नखक्षताद्यनौचित्याद्वारविशेषणम् । पचेलिमं स्वतः पक्वम् । "कर्म कर्तरि केलिम उपसंख्यानम्" इति पचेः केलिमच्प्रत्ययः । मालूरफलं बिल्वफलं । 'बिल्वे शाण्डिल्यशैलूषौ मालूरश्रीफलावपि' इत्यमरः । स नलो ददर्श ॥ ९५ ॥

was PI
he wou
did ge
Mari
her mo
sixty.
them.
triump
men a
Edd
crash,
courag
exploit
week!
get alo
The
is a se
applica
is DEI
Exa
them
of th
them
many
NES
sti
F

युवद्वयीचित्तनिमज्जनाचितप्रसूनशून्येतरगर्भगह्वरम् ।
स्मरेषुधीकृत्य धिया भयान्धया स पाटलायाः स्तबकं प्रकम्पितः॥

युवद्वयीति ॥ युवा च युवतिश्च तयोर्यूनोः, द्वयी मिथुनम् । तस्याः चित्तयोः कर्मणोः । मज्जते । ण्यन्ताल्ल्युट् । उचितैः क्षमैः, प्रसूनैः पुष्पबाणैः, शून्येतरदशून्यं, पूर्णं गर्भगह्वरं यस्य तम् । पाटलायाः पाटलवृक्षस्य, स्तबकं कुसुमगुच्छम्, भयान्धया भयमूढया, धिया भयजन्यभ्रान्त्येत्यर्थः । स्मरेषुधीकृत्य कामतूणीकृत्य, तथा विभ्रम्येत्यर्थः । अत एव भयात् प्रकम्पितः चकम्पे । अत्र पाटलस्तबके मदनतूणीरभ्रमात् भ्रान्तिमदलङ्कारः । "कविसम्मतसादृश्याद्विषयेऽपिहितात्मनि । आरोप्यमाणानुभवो यत्र स भ्रान्तिमान्मतः ॥" इति लक्षणात् ॥ ९६ ॥

मुनिद्रुमः कोरकितश्शितिद्युतिर्वनेऽमुनाऽमन्यत सिंहिकासुतः ।
तमिस्रपक्षत्रुटिकूटभक्षितं कलाकलापं किल वैधवं वमन् ॥९६॥

मुनिद्रुम इति ॥ अमुना नलेन, वने , कोरकितः सञ्जातकोरकः, शितिद्युतिः पत्रेषु कृष्णच्छविः, मुनिद्रुमः अगस्त्यवृक्षः, तमिस्रपक्षे, त्रुटिकूटेन क्षयव्याजेन, भक्षितम् । अभक्षितत्वे कुतः क्षय इति भावः । अत्र कूटशब्देन क्षयापह्नवेन भक्षणारोपादपह्नवभेदः । वैधवं चान्द्रमसम् । 'विधुः सुधांशुः शुभ्रांशुः' इत्यमरः । कलाकलापं कलासमूहं, वमन् उद्गिरन्, सिंहिकायाः सुतो राहुः, अमन्यत किल । अत्र कोरकितशितिद्युतित्वाभ्यां मुनिद्रुमस्येन्दुकलाकलापवमनविशिष्टराहुत्वोत्प्रेक्षा । सा चोक्तापह्नवोत्थापितेति सङ्करः ॥

पुरो हठाक्षिप्ततुषारपाण्डरच्छदावृतेर्वीरुधि बद्धविभ्रमाः ।
मिलन्निमीलं विदधुर्विलोकिता नभस्वतस्तं कुसुमेषु केलयः ॥९७

पुर इति ॥ पुरोऽग्रे, हठाज्झटित्याक्षिप्ता कृष्टा, तुषारेण हिमेन, पाण्डराणां छदानां पत्राणां, तुषारवत्पाण्डरस्य, छदस्याच्छादकस्य, वस्त्रस्य च, आवृतिः आवरणम् येन यस्य नभस्वतः वायोः, वीरुधि लतायाम् । बद्धा अनुबद्धाः, विभ्रमा भ्रमणानि लीलाश्च यासु ताः । कुसुमेषु विषये,

केलयः क्रीडाः । कुसुमेषुकेलयः कामक्रीडाश्च । विलोकिताः सत्यः तं मिलन्ती सज्जन्ती निमीला मीलनञ्च यस्य तम् । विदधुः निमीलिताक्षं चक्रुरित्यर्थः । विरहिणामुद्दीपकदर्शनस्य दुस्सहदुःखहेतुत्वादन्यत्र "नेक्षेतार्कं न नग्नां स्त्री न च संसक्तमैथुनाम्" इति निषेधादिति भावः । अत्र प्रस्तुतनभस्वद्विशेषणसामर्थ्यादप्रस्तुतकामुकविरहप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ९७ ॥

गता यदुत्सङ्गतले विशालतां द्रुमाश्शिरोभिः फलगौरवेण ताम् ।
कथं स धात्रीमतिमात्रनामितैर्न वन्दमानाभिनन्दति स्म तान् ॥

गता इति ॥ द्रुमाः, यस्या धात्र्याः उत्सङ्गतले उपरिदेशे, अङ्कदेशे च । विशालतां वृद्धिं गताः । तां धात्रीं भुवं, मातरञ्च, उपमातरं वा । 'धात्री जनन्यामलकीवसुमत्युपमातृषु' इत्यमरः । "कर्मणि ष्ट्रन्" इति दित्रो दधातेर्वा ष्ट्रन्प्रत्ययः । फलगौरवेण सुकृतातिशयेन, फलभरेण च हेतुना । अतिमात्रं नामितैः प्रह्वीकृतैः । नमेर्मित्वविकल्पाद्ध्रस्वाभावः । शिरोभिरग्रैरुत्तमाङ्गैश्च । वन्दमानान् स्पृशतोऽभिवादयमानांश्च, तान् प्रकृतान् । अत एव यच्छब्दानपेक्षा । स नलः, कथं नाभिनन्दति स्म अभिननन्दैवेत्यर्थः । वृक्षाणां क्षेत्रानुरूपफलसम्पत्तिम्, अपत्यानां मातृभक्तिं च को नाम नाभिनन्दतीति भावः । अत्रापि विशेषणसामर्थ्यात् पुत्रत्वप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ९८ ॥

नृपाय तस्मै हिमितं वनानिलैस्सुधीकृतं पुष्परसैरहर्महः ।
विनिर्मितं केतकरेणुभिस्सितं वियोगिनेऽदत्त न कौमुदी मुदः ॥

अत्रातपस्य चन्द्रिकात्वरूपणाय तद्धर्मान् सम्पादयति—नृपायेति ॥ वनानिलैः उद्यानवनवातैः, हिमं शीतलं कृतं हिमितम् । "तत्करोति" इति ण्यन्तात्कर्मणि क्तः । पुष्परसैः वनवातानीतैः मकरन्दैः, सुधीकृतं अमृतीकृतं, तथा कैतकरेणुभिः, सितम्, विनिर्मितं शुभ्रीकृतम् । अह्नो महः तेजः अहर्महः आतपः । "रोः सुपि" इति रेफादेशः । तदेव कौमुदीति व्यस्तरूपकम् । वियोगिने तस्मै नृपाय । मुदः प्रमोदान्, नादत्त न दत्तवती । प्रत्युतोद्दीपकैवाभूदिति भावः ॥ ९९ ॥

वियोगभाजोपि नृपस्य पश्यता तदेव साक्षादमृतांशुमाननम् ।
पिकेन रोषारुणचक्षुषा मुहुः कुहूरुताहूयत चन्द्रवैरिणी ॥१००॥

वियोगभाज इति ॥ वियोगभाजोऽपि, वियोगिनोऽपि, नृपस्य तदाननमेव, साक्षादमृतांशुं प्रत्यक्षचन्द्रम्, पश्यता । अत एव रोषादद्यापि चन्द्रतां न जहातीति क्रोधादिव अरुणचक्षुषा पिकेन । चन्द्रवैरिणी कुहूः निजालाप एव कुहूर्नष्टचन्द्रामावास्येति श्लिष्टरूपकम् । 'कुहूस्स्यात्कोकिलालापनष्टेन्दुकलयोरपि' इति विश्वः । मुहुराहूयत आहूता किमित्युत्प्रेक्षा पूर्वोक्तरूपकसापेक्षेति सङ्करः । आननचन्द्रस्येयमेव कुहूराह्वयनीया । अस्या एव तत्कान्तिहारित्वसम्भवादिति भावः ॥ १०० ॥

अशोकमर्थान्वितनामताशयागतान् शरण्यं गृहशोचिनोऽध्वगान् ।
अमन्यतावन्तमिवैष पल्लवैः प्रतीष्टकामज्वलदस्त्रजालकम् ॥१०१॥

अशोकमिति ॥ एष नलः, पल्लवैः, प्रतीष्टानि प्रतिगृहीतानि संछन्नानि, कामज्वलदस्त्राणि तद्रूपाणि, जालकानि क्षारकाः बालमुकुलगुच्छा येन तम् । पल्लवसंछन्नजालकरूपकामास्त्रमित्यर्थः । अन्यथा तद्दर्शनादेव ते म्रियेरन्निति भावः । अशोकम् । अत एवार्थान्वितनामता नास्ति शोको यस्मिन्नित्यन्वर्थसंज्ञता तत्कृतया आशया । अस्मानप्यशोकान् करिष्यतीत्यभिलाषेण । शरणे रक्षणे साधु समर्थं शरण्यम् । मत्वेति शेषः । 'शरणं रक्षणे गृह' इति विश्वः । आगतान् शरणागतानित्यर्थः । गृहान् दारान् शोचन्तीति गृहशोचिनः गृहानुद्दिश्य शोचत इत्यर्थः । 'गृहाः पत्न्यां गृहे स्मृताः' इति विश्वः । अध्वगान् प्रोषितान् अवन्तमिव शरणागतरक्षणं महाफलस्मरणात् । अन्यथा महादोषस्मरणाच्च रक्षन्तमिवेत्यर्थः । अमन्यत ज्ञातवान् । अस्त्रभीरूणां तद्गोपनमेव रक्षोपाय इतिभावः ॥ १०१ ॥

विलासवापीतटवीचिवादनात्पिकालिगीतेश्शिखिलास्यलाघवात् ।
वनेऽपि तौर्यत्रिकमारराध तं क्व भोगमाप्नोति न भाग्यभाग्जनः ॥

विलासेति ॥ विलासवापी विहारदीर्घिका तस्यास्तटे वीचीनां वादनात्पिकानामलीनाञ्च गीतेर्गानात्, शिखिनां मयूराणाम्, लास्यलाघवात्

नृत्तनैपुण्याच्च । वनेऽपि । तं नलम्, तौर्यत्रिकं नृत्यगीतवाद्यत्रयं, कर्तृ आरराध आराधयामास। तथा हि भाग्यभाक् भाग्यवान् जनः क्व। भुज्यत इति भोगः सुखम् । तं नाप्नोति सर्वत्रैवाप्नोतीत्यर्थः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १०२ ॥

तदर्थमध्याप्य जनेन तद्वने शुका विसृष्टाः पटवस्तमस्तुवन् ।
स्वरामृतेनोपजगुश्च शारिकास्तथैव तत्पौरुषगायनीकृताः ।१०३।

तदर्थमिति ॥ जनेन सेवकजनेन, तदर्थं नलप्रीत्यर्थम् । अध्याप्य स्तुतिं पाठयित्वा तस्मिन् वने, विसृष्टाः मुक्ताः । पटवः स्फुटगिरः । शुकास्तं नलम् अस्तुवन् । तथैव शुकवदेव । तदर्थमध्याप्य मुक्ताः । तत्पौरुषस्य नलपराक्रमस्य. गायिन्यो गायकाः कृताः गायिनीकृताः, शारिकाः स्वरामृतेन मधुरस्वरेणेत्यर्थः । उपजगुश्च ॥ १०३ ॥

इतीष्टगन्ध्याढ्यमटन्नसौ वनं पिकोपगीतोऽपि शुकस्तुतोऽपि च ।
अविन्दतामोदभरं बहिः परं विदर्भसुभ्रूविरहेण नान्तरम् ।१०४।

इतीति ॥ इति इष्टगन्धाढ्यम् इष्टसौगन्ध्यसम्पन्नं, वनमटन् । 'देशकालाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम्' इति वनस्य देशत्वात्कर्मत्वम् । असौ नलः, पिकैः कोकिलैः, उपगीतोऽपि शुकैः स्तुतोऽपि च । परं केवलम् । 'परं स्यादुत्तमानाप्तवैरिदूरेषु केवल' इति विश्वः । बहिः, आमोदभरं सौरभ्यातिरेकमेव, अविन्दत । विदर्भसुभ्रूविरहेण हेतुना । आन्तरं आमोदभरम् आनन्दातिरेकं, नाविन्दत न लब्धवान् । प्रत्युत दुःखमेवान्वभूदित्यर्थः । 'आमोदो गन्धहर्षयोः' इति विश्वः ॥ १०४ ॥

करेण मीनं निजकेतनं दधद्द्रुमालवालाम्बुनिवेशशङ्कया ।
व्यतर्कि सर्वर्तुघने वने मधुं स मित्रमत्रानुसरन्निव स्मरः।१०५।

करेणेति ॥ स नलः, निजकेतनं निजलाञ्छनं, मीनं द्रुमालवालाम्बुषु, निवेशशङ्कया प्रवेशभिया करेण, दधत् तादृक्छुभरेखाव्याजेन दधान इत्यर्थः । सर्वर्तुघने सर्वर्तुसंकुले । अत्र अस्मिन् वने, मित्रं सखायं, मधुं वसन्तम्, अनुसरन् अन्विष्यन्, स्मर इव व्यतर्कि तर्कित इत्युत्प्रेक्षा ॥ १०५ ॥

लताबलालास्यकलागुरुस्तरुप्रसूनगन्धोत्करपश्यतोहरः ।
असेवतामुं मधुगन्धवारिणि प्रणीतलीलाप्लवनो वनानिलः १०६

लतेति ॥ लता एवाबलाः, तासां लास्यकलासु मधुरनृत्यविद्यासु, गुरुरुपदेष्टेति मान्योक्तिः । तरुप्रसूनगन्धोत्कराणां वृक्षकुसुमसौरभसम्पदां, पश्यतोहरः पश्यन्तमनादृत्य हरः, प्रसह्यापहर्तेत्यर्थः । 'पश्यतो यो हरत्यर्थं स चोरः पश्यतोहरः' इति हलायुधः । "पचाद्यच्" । "षष्ठी चानादरे" इति षष्ठी । "वाग्दिक्पश्यद्भ्यो युक्तिदण्डहरेषु" इत्यलुक् । एतेन सौरभ्यमुक्तम् । मधु मकरन्द एव, गन्धवारि गन्धोदकं, तत्र प्रणीतलीलाप्लवनः कृतलीलावगाह इति शैत्योक्तिः । ईदृग्वनानिलः । अमुं नलम्, असेवत । गुणवानेव सेवकः सेव्यप्रियो भवतीति भावः ॥ १०६ ॥

अथ स्वमादाय भयेन मन्थनाच्चिरत्नरत्नाधिकमुच्चितं चिरात् ।
निलीय तस्मिन्निवसन्नपांनिधिर्वने तटाको ददृशेऽवनीभुजा १०७

अथेति ॥ अथ वनालोकनानन्तरं मन्थनाद्भयेन । धनार्थं पुनर्मथिष्यन्तीति भयादिति भावः । चिरात्, उच्चितं सञ्चितं, चिरत्नं, चिरन्तनम् । "चिरपरुत्परारिप्रगेभ्यः त्नोवक्तव्यः" इति त्नप्रत्ययः । तच्च तद्रत्नाधिकम् । 'रत्नं स्वजातिश्रेष्ठेऽपि' इत्यमरः । स्वं धनम्, आदाय तस्मिन् वने । निलीयान्तर्धाय निवसन् वर्तमानः अपांनिधिरिवेत्युत्प्रेक्षा । तटाकः सरोविशेषः, अवनीभुजा राज्ञा, ददृशे दृष्टः ॥ १०७ ॥

पयोनिलीनाभ्रमुकामुकावलीरदाननन्तोरगपुच्छसच्छवीन् ।
जलार्धरुद्धस्य तटान्तभूभिदो मृणालजालस्य निभाद्बभार यः ॥

यदुक्तं धनमादायेति तदेवात्र सम्पादयति । पय इत्यादि नवभिः श्लोकैः —पय इति ॥ यस्तटाकः, जलेनार्धरुद्धस्य अर्धच्छन्नस्य, तटान्तभूभिदस्तटप्रान्तदेशनिर्गतस्येत्यर्थः । मृणालजालस्य बिसवृन्दस्य, निभाद्व्याजादित्यपह्नवालङ्कारः । "निभो व्याजसदृक्षयोः" इति विश्वः । अनन्तोरगस्य शेषाहेः, पुच्छेन सच्छवीन् सवर्णान्, तद्वद्धवलानित्यर्थः । पयोनिलीनानां, अभ्रमुकामुकावलीनां ऐरावणश्रेणीनां, रदान् दन्तान्, बभार । तत्र एक

एवैरावणः अत्र त्वसंख्या इति व्यतिरेकः । अभ्रमुकामुक इति द्वितीया-समासो मधुपिपासुरितिवत् । " न लोक " इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधात् । "लषपत" इत्यादिना कमेरुकञ् प्रत्ययः ॥ १०८ ॥

तटान्तविश्रान्ततुरङ्गमच्छटास्फुटानुबिम्बोदयचुम्बनेन यः ।
बभौ चलद्वीचिकशान्तशातनैस्सहस्रमुच्चैःश्रवसामिव श्रयन् १०९

तटान्तविश्रान्तेति ॥ यस्तटाकः, तटान्ते तटप्रान्ते, विश्रान्ता या तुरङ्गमच्छटा नलानीताश्वश्रेणी तस्याः स्फुटं यथा तथा अनुबिम्बोदयचुम्बनेन प्रतिबिम्बाविर्भावव्याप्त्या निमित्तेन, वीचय एव कशास्तासाम् अन्तशातनैः अग्रताडनैः । "अश्वादेस्ताडनी कशा" इत्यमरः । चलदुच्चलत् । उच्चैःश्रवसां सहस्रं श्रयन् प्राप्नुवन्निव । बभावित्युत्प्रेक्षा । व्यतिरेकश्च पूर्ववत् । एतेन नलाश्वानां उच्चैःश्रवःसाम्यं गम्यत इत्यलङ्कारेण वस्तुध्वनिः ॥ १०९ ॥

सिताम्बुजानां निवहस्य यश्छलाद्बभावलिश्यामलितोदरश्रियाम् ।
तमस्समच्छायकलङ्कसंकुलं कुलं सुधांशोर्बहुलं वहन् बहु ।११०।

सिताम्बुजानामिति ॥ यस्तटाकः, अलिभिः, श्यामलितोदरश्रियां श्यामीकृतमध्यशोभानां,—सिताम्बुजानां, पुण्डरीकानां, निवहस्य, छलात् । तमस्समच्छायैः तिमिरसवर्णैः, कलङ्कैः संकुलं बहुलं सम्पूर्णं, बह्वनेकं सुधांशोः चन्द्रस्य, कुलं वंशं, वहन् बभौ । अत्र छलशब्देन पुण्डरीकेषु विषयापह्नवेन चन्द्रत्वारोपादपह्नवभेदः । व्यतिरेकस्तु पूर्ववत् ॥११०॥

रथाङ्गभाजा कमलानुषङ्गिणा शिलीमुखस्तोमसखेन शार्ङ्गिणा ।
सरोजिनीस्तम्बकदम्बकैतवात् मृणालशेषाहिभुवान्वयायि यः ॥

रथाङ्गेति । यस्तटाकः, रथाङ्गं चक्रवाकं, चक्रायुधं च । यद्यपि चक्रवाके रथाङ्गनामेति प्रयोगो रूढः, तथापि प्रायेणास्य चक्रशब्दपर्यायित्वेन प्रयोगदर्शनात्तद्वदस्यापि उभयत्र प्रयोगं मन्यते कविः । तद्भाजा । भजो ण्विः । कमलः कमलया च, अनुषङ्गिणा संसर्गवता, शिलीमुखस्तोमसखेन अलिकुलसहचरेण । अन्यत्र सखिशब्दः सादृश्यवचनः, तत्सवर्णेनेत्यर्थः ।

मृणालं शेषाहिरिवेत्युपमितसमासः । तद्भुवा तदाकारेण । अन्यत्र मृणालमिव शेषाहिः तद्भुवा तदाधारकेण, शार्ङ्गिणा विष्णुना, सरोजिनीनां स्तम्बाः गुल्माः । 'अप्रकाण्डे स्तम्बगुल्मौ' इत्यमरः । तेषां कदम्बस्य कैतवान्मिषात्, अन्वयायि अनुयातोऽधिष्ठित इति यावत् । अत्रापि कैतवशब्देन स्तम्बत्वमपह्नुत्य तत्र शार्ङ्गित्वारोपादपह्नवभेदः ॥१११॥

तरङ्गिणीरङ्कजुषः स्ववल्लभास्तरङ्गरेखा बिभरांबभूव यः ।
दरोद्गतैः कोकनदौघकोरकैर्धृतप्रवालांकुरसञ्चयश्च यः ॥११२॥

तरङ्गिणीरिति ॥ किञ्च, यस्तटाकः, अङ्कजुषः अन्तिकभाजः, उत्सङ्गसङ्गिनीश्च । तरङ्गरेखास्तरङ्गराजीरेव स्ववल्लभास्तरङ्गिणीरिति व्यस्तरूपकम् । बिभरांबभूव बभार । "भीह्रीभृहुवां श्लुवच्च" इति विकल्पादाम्प्रत्ययः । किञ्च यस्तटाकः, दरोद्गतैः ईषदुद्बुद्धैः, कोकनदौघकोरकैः रक्तोत्पलषण्डकलिकाभिः, धृतप्रवालांकुरसञ्चयः धृतविद्रुमांकुरनिकरश्चेति । अत्रापि कोकनदौघकोरकाणां विद्रुमत्वेन रूपणाद्रूपकमेव ॥११२॥

महीयसः पङ्कजमण्डलस्य यश्छलेन गौरस्य च मेचकस्य च ।
नलेन मेने सलिले निलीनयोस्त्विषं विमुञ्चन्विधुकालकूटयोः ॥

महीयस इति ॥ यस्तटाकः, महीयसः महत्तरस्य, गौरस्य च, मेचकस्य च, पङ्कजमण्डलस्य सितासितसरोजषण्डयोः छलेन सलिले निलीनयोः विधुकालकूटयोः, सितासितयोरिति भावः । त्विषं विमुञ्चन् विसृजन्निव नलेन मेने । अत्र छलेन विमुञ्चन्नवेति सापह्नवोत्प्रेक्षा ॥११३॥

चलीकृता यत्र तरङ्गरिङ्गणैरबालशैवाललतापरम्पराः ।
ध्रुवं दधुर्वाडवहव्यवाड्धस्थितिप्ररोहत्तमभूमधूमताम् ॥ ११४

चलीकृता इति ॥ यत्र यस्मिन् तटाके, तरङ्गरिङ्गणैः तरङ्गकम्पनैः, चलीकृताः चञ्चलीकृताः, अबालानां कठोराणां, शैवाललतानाम्, परम्पराः पंक्तयः, हव्यं वहतीति हव्यवाडग्निः । "वाहश्च" इत्यण्प्रत्ययस्य छन्दोमात्रविषयत्वादनादरेण भाषायां प्रयोगः । वाडवहव्यवाहो वडवाग्नेः, अधःस्थितया

अन्तरवस्थानेन, प्ररोहत्तमो बहिःप्रादुर्भवत्तमो भूमा येषां ते च ते धूमाश्च तेषां भावस्तत्ता तां दधुः, बहिरुत्थितधूमपटलवद्बभुरित्यर्थः । ध्रुवमित्युत्प्रेक्षायाम् ॥११४॥

प्रकाममामोदभरं विवृण्वती करम्बितादित्यमवाप्य कण्टकैः ।
धृतस्फुटश्रीगृहविग्रहा दिवा सरोजिनी यत्प्रभवाप्सरायिता ॥११५॥

प्रकाममिति ॥ आदित्यं सूर्यम्, अवाप्य । प्रकामं कण्टकैः नालगतैस्तीक्ष्णाग्रैरवयवैः, करम्बिता दन्तुरिता । अन्यत्र आदित्यम् अदितिपुत्रमिन्द्रम्, अवाप्य कण्टकैः पुलकैः करम्बिता । अत एव आमोदभरं परिमलसम्पदं, आनन्दसम्पदञ्च । विवृण्वती प्रकटयन्ती । दिवा दिवसेन, धृतानि स्फुटश्रीगृहाणि पद्मानि यस्य सः विग्रहः स्वरूपं यस्यास्सा । अन्यत्र दिवा स्वर्गेण स्फुटश्रीगृहम् उज्ज्वलशोभास्पदं, विग्रहो देहो यस्यास्सा, स्वर्लोकवासिनीत्यर्थः । यस्तटाकः, प्रभवः कारणं यस्यास्सा । यज्जन्या सरोजिनी अप्सरायिता अप्सरा इवाचरिता । उपमानात् "कर्तुः क्यङ् सलोपश्च" इति । ततः कर्तरि क्तः । "ओजसोऽप्सरसो नित्यम्" इति सकारलोपः । श्लिष्टविशेषणेयमुपमा ॥११५॥

यदम्बुपूरप्रतिबिम्बितायतिर्मरुत्तरङ्गैस्तरलस्तटद्रुमः ।
निमज्य मैनाकमहीभृतस्सतस्ततान पक्षान् धुवतस्सपक्षताम् ॥

यदिति ॥ यस्य तटाकस्याम्बुपूरे, प्रतिबिम्बितायतिः प्रतिफलितायामः, मरुत्तरङ्गैः वातवीजनैः तरलश्चलः तटद्रुमः, निमज्य सतः वर्तमानस्य, पक्षान् पत्राणि धुवतः कम्पयतः । मैनाकमहीभृतः मैनाकाद्रेः, सपक्षतां सदृशतां इन्द्राद्रक्षितत्वात्पक्षवत्ताञ्च ततानेत्युपमा ॥ ११६ ॥

पयोधिलक्ष्मीमुषि केलिपल्वले रिरंसुहंसीकलनादसादरम् ।
स तत्र चित्रं विहरन्तमन्तिके हिरण्मयं हंसमबोधि नैषधः ॥

पयोधीति ॥ अथ नैषधो निषधानां राजा नलः । "जनप[illegible]द्दात् क्षत्रियादञ्" । पयोधिलक्ष्मीमुषि तत्कल्प इत्यर्थः । तत्र के[illegible]ल्वले

क्रीडासरसि, रिरंसूनां रन्तुमिच्छूनां, हंसीनां कलनादेषु मधुरस्वरेषु, सादरं सस्पृहम् । अत एवान्तिके तत्समीपे विहरन्तं चरन्तम् । चित्रमद्भुतं, हिरण्मयं सुवर्णमयम् । दाण्डिनायनादिना निपातनात्साधुः । हंसम् अबोधि ददर्शेत्यर्थः ॥ ११७ ॥

प्रियासु बालासु रतिक्षमासु च द्विपत्रितं पल्लवितञ्च बिभ्रतम् ।
स्मरार्जितं रागमहीरुहांकुरं मिषेण चञ्च्वोश्चरणद्वयस्य च ॥

पुनस्तमेव विशिनष्टि—प्रियास्विति ॥ बालासु अरतिक्षमासु, किञ्चिदासन्नयौवनास्वित्यर्थः । अन्यथा रागांकुरासम्भवात् । रतिक्षमासु युवतिषु चेति द्विविधासु प्रियासु विषये क्रमात् । चञ्च्वोः त्रोटयोः । 'चञ्चुस्त्रोटिरुभे स्त्रियाम्' इत्यमरः । चरणद्वयस्य च मिषेण, द्विपत्रितं सञ्जातद्विपत्रं, पल्लवितं सञ्जातपल्लवञ्च, चञ्च्वोर्द्वयोः संपुटितत्वसाम्या-द्विपत्रितत्वम् । चरणयोस्तु विसृमरांगुलित्वेन पल्लवसाम्यात् पल्लवितत्वं । राजहंसानाम् लोहितचञ्चुचरणत्वात् तन्मिषेणेत्युक्तम् । स्मरार्जितं स्मरेणैव वृक्षारोपकेणात्पादितमित्यर्थः । राग एव महीरुहः, तस्यांकुरं रागयुक्तमहीरुहांकुरं, बिभ्रतम् । चञ्चुपुटमिषेण द्विपत्रितं बालिकागोचर-रागम् । चरणमिषेण पल्लवितं युवतिविषयरागञ्च बिभ्रतमित्यर्थः । सः हंसम्, अबोधीति पूर्वेणान्वयः । "नाभ्यस्ताच्छतुः" इति नुम्प्रतिषेधः । वृक्षांकुरः प्रथमं द्विपत्रितो भवति । पश्चात् पल्लवित इति प्रसिद्धम् । अत्र रागं बिभ्रतमिति हंसविशेषणाद्रागस्य हंसाधिकरणत्वोक्तेः प्रियास्व-धिकरणभूतास्विति उपाध्यायविश्वेश्वरभट्टारकव्याख्यानं प्रत्याख्ययेम् । अन्यनिष्ठस्य रागस्य अन्याधिकरणत्वायोगात् । न चायमेक एव उभयनिष्ठ इति भ्रमितव्यम् । तस्येच्छापरपर्यायस्य तथात्वायोगात् । अन्यथा बुद्ध्यादीनामपि तथात्वापत्तौ सर्वसिद्धान्तविरोधाद्विषयानुरागाभाव-प्रसङ्गाच्च । उभयोरपि रागित्वसाम्यादुभयनिष्ठत्वभ्रमः केषाञ्चित् । तस्मात्कामिनोरन्योन्याधिकरणरागयोरन्योन्यविषयत्वमेव नाधिकरण-त्वमिति सिद्धम् । प्रियास्विति विषयसप्तमीति सर्वं रमणीयम् । अत्र

रागमहीरुहांकुरमिति रूपकम् चञ्चुचरणमिषेणेत्यपह्नवानुप्राणितमित्त सङ्करः । तेन च बाह्याभ्यन्तररागयोर्भेदेऽपि तदभेदरूपातिशयोक्त्युत्थापिता चञ्चुचरणव्याजेनान्तरितस्यैव रागस्य बहिरंकुरितत्वोत्प्रेक्षा व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ११८ ॥

महीमहेन्द्रस्तमवेक्ष्य स क्षणं शकुन्तमेकान्तमनोविनोदिनम् ।
प्रियावियोगाद्विधुरोऽपि निर्भरं कुतूहलाक्रान्तमना मनागभूत् ॥

महीमहेन्द्र इति ॥ महीमहेन्द्रः भूदेवेन्द्रः, स नलः, एकान्तं नितान्तं मनो विनोदयतीति तथोक्तम् । शकुन्तं पक्षिणं, क्षणम् अवेक्ष्य । प्रियावियोगा.न्निर्भरमतिमात्रं विधुरो दुःस्थोऽपि मनागीषत्कुतूहलाक्रान्त-मनाः कौतुकचित्तः अभूत् तं गृहीतुकामोऽभूदित्यर्थः ॥ ११९ ॥

अवश्यभव्येष्वनवग्रहग्रहा यया दिशा धावति वेधसः स्पृहा ।
तृणेन वात्येव तयानुगम्यते जनस्य चित्तेन भृशावशात्मना ॥

ननु कथमीदृशी चपलवृत्तिरस्य धीरोदात्तस्येत्याशंक्य नात्र जन्तोः स्वातन्त्र्यं किं तु भाव्यर्थानुसारिणी विधातुरिच्छैव तथा प्रेरयतीत्याह—अवश्येति ॥ अवश्यभव्येषु अवश्यंभाव्येषु विषये । "भव्यगेय" इत्यादिना कर्तरि यत्प्रत्ययान्तो निपातः। "लुम्पेदवश्यमः कृत्ये" इत्यवश्यमो मकारलोपः। अनवग्रहग्रहा अप्रतिबन्धनिर्बन्धा, निरंकुशाभिनिवेशेति यावत् । 'ग्रहोऽग्रह-निर्बन्धग्रहणेषु रणोद्यमः' इति विश्वः । वेधसः स्पृहा विधातुरिच्छा, यया दिशा धावति येन अध्वना प्रवर्तते । तयैव दिशा । भृशावशात्मना अत्यन्तपरतन्त्रस्वभावेन, जनस्य चित्तेन तृणेन वात्या वातसमूह इव । "पाशादिभ्यो यः" अनुगम्यते । वेधसः स्पृहा कर्म ॥ १२० ॥

अथावलम्ब्य क्षणमेकपादिकां तदा निदद्रावुपपल्वलं खगः ।
स तिर्यगावर्जितकन्धरशिरः पिधाय पक्षेण रतिक्लमालसः ॥

चिकीर्षितार्थे दैवानुकूल्यं कार्यतो दर्शयति—अथेति ॥ अथ नलदृष्टि-पथप्राप्त्यनन्तरं, रतिक्लमालसः स खगो हंसः, तदा नलकुतूहलकाल एव

क्षणं, एकः पादो यस्यां क्रियायामित्येकपादिकाम् । एकपादिकां, अवलम्ब्य। ष्ठन्प्रत्ययः । "तद्धितार्थ" इत्यादिना संख्यासमासः । "यस्येति च" इत्यकारलोपस्य स्थानिवद्भावेन ताद्रूप्याभावान्न पादः पदादेशः । तामेकपादिकां, अवलम्ब्य । तिर्यगावर्जित कन्धरः आवर्तितग्रीवस्सन्, पक्षेण शिरः 'पिधाय' उपपल्वलं पल्वलसमीपे, निद्रौ सुष्वाप । स्वभावोक्तिरलङ्कारः । "स्वभावोक्तिरसौ चारु यथावद्वस्तुवर्णनम्" इति लक्षणात् ॥ १२१ ॥

सनालमात्माननिर्जितप्रभं ह्रिया नतं काञ्चनमम्बुजन्म किम् ।
अबुद्ध तं विद्रुमदण्डमण्डितं स पीतमम्भःप्रभुचामरञ्च किम् ॥

सनालमिति ॥ ॥ स नलः, निद्राणं हंसम्, आत्माननिर्जितप्रभं निजमुखनिराकृतशोभम् । अत एव ह्रिया नतं सनालं नालसहितं, काञ्चनं सौवर्णं, अम्बुजन्म अम्बुजं किम् । तथा विद्रुमदण्डेन प्रवालमयदण्डेन मण्डितं भूषितं, पीतं पीतवर्णं, अम्भःप्रभोः अपाम्पत्युर्वरुणस्य, चामरं किम् । इतिशब्दोऽत्राध्याहार्यः इति चाबुद्ध बुद्धवान्, उत्प्रेक्षितवानित्यर्थः। बुध्यतेर्लुङि तङ् । "झषस्तथोर्धोऽधः" इति तकारस्य धकारः ॥ १२२ ॥

कृतावरोहस्य हयादुपानहौ ततः पदे रेजतुरस्य बिभ्रती ।
तयोः प्रवालैर्वनयोस्तथाम्बुजैर्नियोद्धुकामे किमु बद्धवर्मणी ॥

कृतेति ॥ ततस्तन्निद्रानन्तरं, भयात, कृतावरोहस्य कृतावतारस्य, अस्य नलस्य उपानहौ चार्मणी पादत्राणे । 'पादत्राणे उपानहौ' इत्यमरः । बिभ्रती बिभ्राणे । पदे चरणे, तयोः प्रकृतयोः वनयोः सलिलकाननयोः । 'वने सलिलकानने' इत्यमरः । प्रवालैः पल्लवैः, तथा अम्बुजैश्च सहेत्यर्थः । सहार्थे तृतीया । नियोद्धुं कामो ययोस्ते नियोद्धुकामे युद्धकामे इत्यर्थः । "तुं काममनसोरपि" इति मकारलोपः । अतो बद्धवर्मणी किमु बद्धकवचे इव रेजतुरित्युत्प्रेक्षा । १२३ ॥

विधाय मूर्तिं कपटेन वामनीं स्वयं बलिध्वंसिविडम्बिनीमयम् ।
उपेतपार्श्वश्चरणेन मौनिना नृपः पतङ्गं समधत्त पाणिना ॥१२४॥

विधायेति ॥ अयं नलः, स्वयमेव कपटेन छद्मना । वामनीं ह्रस्वां गौरादित्वात् ङीप् । बलिध्वंसिविडम्बिनीं कपटवामनविष्णुमूर्त्यनुसारिणीमित्यर्थः मूर्तिं विधाय कायं सङ्कोच्येत्यर्थः । मौनिना निश्शब्देन । चरणेन । उपेतपार्श्वः । प्राप्तहंसान्तिकः पाणिना पतङ्गं पक्षिणं समवस्त संघटितवान् जग्राहेत्यर्थः । स्वभावोक्तिलङ्कारः ॥ १२४ ॥

तदात्तमात्मानमवेत्य संभ्रमात्पुनः पुनः प्रायसदुत्प्लवाय सः ।
गतो विरुत्योड्डयने निराशतां करौ निरोद्धुर्दशति स्म केवलम् ॥

तदात्तमिति ॥ सः हंसः, आत्मानं, तदात्तं तेन नलेन आत्तं गृहीतं, अवेत्य ज्ञात्वा, सम्भ्रमात्, उत्प्लवाय उत्पतनाय, पुनःपुनः प्रायसत् आयस्तवान् । यसु प्रयत्न इति धातोर्लुङि पुषादित्वात् च्लेरङादेशः । उड्डयने उत्पतने निराशतां गतः, विरुत्योत्क्रुश्य, निरोद्धुः गृहीतुः, करौ केवलं करावेव, दशति स्म दष्टवान् । अत्रापि स्वभावोक्तिभेदः ॥ १२५ ॥

ससम्भ्रमोत्पातिपतत्कुलाकुलं सरः प्रपद्योत्कतयाऽनुकम्पताम् ।
तमूर्मिलोलैः पतगग्रहान्नृपं न्यवारयद्वारिरुहैः करैरिव ।

ससम्भ्रमेति ॥ ससम्भ्रमं सत्वरं, उत्पातिनोड्डीयमानेन, पतत्कुलेन पक्षिसंघेन, आकुलं सरः कर्तृ । उत्कतया उन्मनस्कतया । "उत्क उत्मनाः" इति निपातनादभिधानाच्च साधुः । अनुकम्पतां दयालुतां, प्रपद्य प्राप्य, तं नृपं, ऊर्मिभिः लोलैः वारिरुहैः करैरिति व्यस्तरूपकम् । पतगग्रहात् पक्षिग्रहणात्, न्यवारयदिवेत्युत्प्रेक्षा । वास्तवनिवारणासम्भवादुत्प्रेक्षा । निवारणस्य करसाध्यत्वात्तत्र रूपकाश्रयणम् । अत एव इवस्योपमानाभावेन अर्थानुसाराद्यवहितान्वयेनाप्युत्प्रेक्षाव्यञ्जकत्वमिति रूपकोत्प्रेक्षयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ १२६ ॥

पतत्रिणा तद्रुचिरेण वञ्चितं श्रियः प्रयान्त्याः प्रविहाय पल्वलम् ।
चलत्पदाम्भोरुहनूपुरोपमा चुकूज कूले कलहंसमण्डली ॥१२७॥

पतत्रिणेति ॥ रुचिरेण पतत्रिणा हंसेन, वञ्चितम् । तत्पल्वलं सरः

प्रविहाय । प्रयान्त्याः गच्छन्त्याः श्रियो लक्ष्म्याः, चलद्भ्यां पदाम्भोरुहनूपुराभ्यां, उपमा साम्यं यस्यास्सा कलहंसमण्डली कूले चुकूज । स्वयूथ्यभ्रंशे तेषां कूजनं स्वभावः । हंसेनैव सह गच्छन्त्याः सरःशोभायाः, श्रीदेव्या सहाभेदाध्यवसायेन कूजत्कलहंसमण्डल्यां तन्नूपुरत्वमुत्प्रेक्ष्यते । उपमाशब्दोऽप्युपमार्थानुपपत्तेः सम्भावनालक्षक इत्यवधेयम् ॥ १२७ ॥

न वासयोग्या वसुधेयमीदृशस्त्वमङ्ग यस्याः पतिरुज्झितस्थितिः ।
इति प्रहाय क्षितिमाश्रिता नभः खगास्तमाचुक्रुशुरारवैः खलु ॥

न वासयोग्येति ॥ इयमीदृग्वसुधा वासयोग्या निवासार्हा न । कुतः। अङ्ग भो यस्याः वसुधायाः, उज्झितस्थितिः त्यक्तमर्यादः, ईदृशः घातुकः, त्वं पतिरितीत्थं खगाः क्षितिं प्रहाय नभः श्रिताः तं नलं आरवैः उच्चैर्निभिः आचुक्रुशुः खलु । उक्तरीत्या सनिन्दोपालम्भं चक्रुरित्युत्प्रेक्षा गम्या ॥१२८

न जातरूपच्छदजातरूपता द्विजस्य दृष्टेयमिति स्तुवन् मुहुः ।
अवादि तेनाथ स मानसौकसा जनाधिनाथः करपञ्जरस्पृशा ॥

न जातरूपेति ॥ इयं ईदृक्, जातरूपच्छदैः सुवर्णपक्षैः, जातरूपता उत्पन्नसौन्दर्यं, द्विजस्य पक्षिणः, न दृष्टा अदृष्टचरी । हिरण्मयपक्षी कुत्रापि न दृष्ट इत्यर्थः । इति मुहुः स्तुवन् । स जनाधिनाथः, अथास्मिन्नन्तरे करपञ्जरस्पृशा करतलगतेन, मानसं मानससरः, ओकः स्थानं यस्य तेन मानसौकसा तेन हंसेन । 'हंसास्तु श्वेतगरुतश्चक्राङ्गा मानसौकसः' इत्यमरः । अवादि उक्तः । वदेः कर्मणि लुङ् ॥ १२९ ॥

धिगस्तु तृष्णातरलं भवन्मनस्समीक्ष्य पक्षान्मम हेमजन्मनः ।
तवार्णवस्येव तुषारशीकरैर्भवेदमीभिः कमलोदयः कियान् ॥१३०॥

तदेव चतुर्भिराह—धिगस्त्विति ॥ हेम्नो जन्म येषां तान् हेमजन्मनः हैमान् , मम पक्षान् पत्राणि, समीक्ष्य तृष्णातरलं आशावशगं, भवन्मनः धिगस्त्विति निन्दा । 'धिङ्निर्भर्त्सननिन्दयोः' इत्यमरः । धिगुपर्यादिषु त्रिष्विति धिग्योगान्मन इति द्वितीया । तुषारशीकरैर्हिमकणैः, अर्णव-

स्येव तव अमीभिः पक्षैः कियान् । कमलायाः लक्ष्म्याः कमलस्य च, उदयो वृद्धिः, भवेत ! न कियानपीत्यर्थः ॥ १३० ॥

न केवलं प्राणिवधो वधो मम त्वदीक्षणाद्विश्वसितान्तरात्मनः ।
विगर्हितं धर्मधनैर्निबर्हणं विशिष्य विश्वासजुषां द्विषामपि ॥

न केवलमिति ॥ हे नृप, त्वदीक्षणात् त्वन्मूर्तिदर्शनात्, विश्वसितान्तरात्मनो विस्रब्धचित्तस्य विश्वस्तस्येत्यर्थः । मम केवलं प्राणिवधः प्राणिमात्रवधः, न भवति । किंतु, विश्वासघातपातकमित्यर्थः । ततः किमत आह—विश्वासजुषां विस्रम्भभाजां द्विषामपि, निबर्हणं हिंसनं, धर्मधनैर्धर्मपरैर्मन्वादिभिः विशिष्यातिरिच्य, विगर्हितं अतिगर्हितमित्यर्थः ॥ १३१ ॥

पदे पदे सन्ति भटा रणोद्भटा न तेषु हिंसारस एष पूर्यते ।
धिगीदृशं ते नृपतेः कुविक्रमं कृपाश्रये यः कृपणे पतत्रिणि ॥

पदे पदे इति ॥ रणोद्भटाः रणेषु प्रचण्डाः, भटा योधाः, पदे पदे सन्ति सर्वत्र सन्तीत्यर्थः । वीप्सायां द्विर्भावः । एषः हिंसारसः हिंसारागः, तेषु भटेषु न पूर्यते । अत्र काकुः—न पूर्यते किमित्यर्थः । नृपतेर्महाराजस्य ते तव, ईदृशमवध्यवधरूपं, कुविक्रमं कुत्सितपराक्रमं, धिक् । यः कुविक्रमः, कृपाश्रये कृपाविषये, अनुकम्पनीये कृपणे दीने पतत्रिणि क्रमत इति शेषः ॥ १३२ ॥

फलेन मूलेन च वारिभूरुहां मुनेरिवेत्थं मम यस्य वृत्तयः ।
त्वयाद्य तस्मिन्नपि दण्डधारिणा कथं न पत्या धरणी घृणीयते ॥

फलेनेति ॥ यस्य मम मुनेरिव वारिभूरुहां जलाशयरुहाणां पद्मिनीनाम् । अन्यत्र वारिरुहां भूरुहाञ्च, फलेन मूलेन च, इत्थमनेन दृश्यमान प्रकारेण, वृत्तयो जीविकाः । तस्मिन्नप्यनपराधेऽपीति भावः । दण्डधारिणा दण्डप्रयोक्त्रा, अदण्ड्यदण्डिनेत्यर्थः । पत्या त्वया हेतुना । अद्य धरणी कथं न घृणीयते न जुगुप्सते, जुगुप्सत एवेत्यर्थः । 'घृणा जुगुप्सा कृपयोः' इति विश्वः । घृणतेः "कण्ड्वादिभ्यो यक्" इति यगन्ताल्लट् । तत्र पाठे

" वृणिङ् " इति ङित्करणादात्मनेपदम् । अकार्यकारिणं भर्तारमपि गर्हन्ते गृहिण्य इति भावः ॥ १३३ ॥

इतीदृशैस्तं विरचय्य वाङ्मयैस्सचित्रवैलक्ष्यकृपं नृपं खगः ।
दयासमुद्रे स तदाशयेऽतिथीचकार कारुण्यरसापगा गिरः ॥

इतीति ॥ इतीत्थं, स खगो हंसः, तं नृपं, ईदृशैः सनिन्दोपालम्भै-रित्यर्थः । वाङ्मयैर्वाग्विकारैः । "एकचो नित्यं मयटमिच्छन्ति" इति मयट्प्रत्ययः । तिरश्चोऽभिवादनादाश्चर्यं चित्रं परैः स्वकार्योद्घाटनादपत्रपा वैलक्ष्यं, परार्तिदर्शनेन तन्निवर्तनेच्छा कृपा' ताभिः सह वर्तत इति सचित्र-वैलक्ष्यकृपं, विरचय्य विधाय । "ल्यपि लघुपूर्वात्" इत्ययादेशः । दयासमुद्रे तदाशये तच्चित्ते गिर एव कारुण्यरसापगा करुणारसनदीः, अतिथीचकार प्रवेशयामासेत्यर्थः । समुद्रे नदीप्रवेशो युक्त इति भावः, । रूपका-लङ्कारः ॥ १३४ ॥

मदेकपुत्रा जननी जरातुरा नवप्रसूतिर्वरटा तपस्विनी ।
गतिस्तयोरेष जनस्तमर्दयन्नहो विधे त्वां करुणा रुणद्धि नो ॥

ता एव गिरः प्रपञ्चयति—मदेकपुत्रेति ॥ तत्र तावद्दैवमुपालभते । हे विधे, जननी माता, अहमेवैकः पुत्रो यस्याः सा मदेकपुत्रा, स्वनाशे तस्या अपत्यान्तरं नास्तीत्यर्थः । जरातुरा स्वयमप्यशक्ता, वरटा स्वभार्या ' हंसस्य योषिद्वरटा ' इत्यमरः । नवप्रसूतिरचिरप्रसवा, तपस्विनी अनाथा शोच्या । ' तपस्वी तापसे शोच्य' इति वैजयन्ती । एष जनः स्वय-मित्यर्थः । तयोर्जायाजनन्योः, गतिः शरणम् । तं जनं, अर्दयन् विधे अहो विधातः । "विशिष्टमामन्त्रित सम्बोधने च" इति सम्बोधनार्थे लटः शत्रादेशः । त्वां करुणा नो रुणद्धि, मत्पीडनान्न निवारयतीति काकुः । न रुणद्धि किमित्युत्प्रेक्षा ॥ १३५ ॥

मुहूर्तमात्रं भवनिन्दया दयासखास्सखायस्स्रवदश्रवो मम ।
निवृत्तिमेष्यन्ति परं दुरुत्तरस्त्वयैव मातस्सुतशोकसागरः ॥१३६॥

अथ मातरं शोचति—मुहूर्तेति ॥ हे मातः, मम सखायः सुहृदः दयासखाः सदयाः । अत एव स्रवदश्रवः सन्तः 'अश्रु नेत्राम्बु । रोदनञ्चास्र-मश्रु च' इत्यमरः । मुहूर्तमात्रम् । भवनिन्दया संसारगर्हणं निवृत्तिं शोकोपरतिं एष्यन्ति । किंतु, त्वयैव सुतशोक एव सागरः । परमत्यन्तं, दुःखेनोत्तीर्यत इति दुरुत्तरो दुस्तरः । तरतेः कृच्छ्रार्थेषु लट् प्रत्ययः ॥ १३६ ॥

मदर्थसन्देशमृणालमन्थरः प्रियः कियद्दूर इति त्वयोदिते ।
विलोकयन्त्या रुदतोऽथ पक्षिणः प्रिये स कीदृग्भविता तव क्षणः ॥

अथ भार्यां शोचति—मदर्थेति ॥ हे प्रिये, मह्यमिमे मदर्थे । "अर्थेन सह नित्यसमासः सर्वलिङ्गता च वक्तव्या" तयोः सन्देशमृणाल-योर्वाचिकबिसयोः मन्थरः तत्प्रेषणे विलम्बितप्रवृत्तिः, प्रियः । कियद्दूरे कियति दूरे देशे, वर्तत इति त्वया उदिते उक्ते पृष्टे सतीत्यर्थः । अथ प्रश्नानन्तरं रुदतः अनिष्टोच्चारणाशक्त्या अश्रूणि विमुञ्चतः । पक्षिणः इतो गच्छतो गतान् खगान्, विलोकयन्त्याः तव । स क्षणः कालः, कीदृग्भविता भविष्यति, वज्राघातप्राय इति भावः । भवतेः कर्तरि लुट् ॥ १३७ ॥

कथं विधातर्मयि पाणिपङ्कजात्तव प्रियाशैत्यमृदुत्वशिल्पिनः ।
वियोक्ष्यसे वल्लभयेति निर्गता लिपिर्ललाटंतपनिष्ठुराक्षरा ॥१३८॥

कथमिति ॥ हे विधातः, प्रियायाः वरटायाः, शैत्यमृदुत्वशिल्पिनः तादृक्तदङ्गशैत्यमार्दवनिर्माणकुशलात्, तव पाणिपङ्कजात्पङ्कजमृदुशिशिरा-त्पाणेरित्यर्थः । मयि विषये 'वल्लभया वियोक्ष्यसे' इत्येवंरूपा, अत एव ललाटं तपन्ति दहन्तीति ललाटंतपानि । "असूर्यललाटयोर्दृशितपोः" इति खश्प्रत्ययः "अरुर्द्विषत" इत्यादिना मुमागमः । तानि निष्ठुराक्षराणि कर्ण-कठोराणि चाक्षराणि यस्याः सा, लिपिरक्षरविन्यासः, कथं निर्गता निःसृता । अत्र कारणविरुद्धकार्योत्पत्तिकथनाद्विषमालङ्कारः । "विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिर्य-त्रानर्थस्य वा भवेत् । विरूपघटना वा स्याद्विषमालंकृतिस्त्रिधा ॥" इति लक्षणात् ॥ १३८ ॥

अपि स्वयूथ्यैरशनिक्षतोपमं ममाद्य वृत्तान्तमिमं बतोदिता।
मुखानि लोलाक्षि दिशामसंशयं दशापि शून्यानि विलोकयिष्यसि॥

अपीति॥ अपि चेत्यपेरर्थः, अद्यास्मिन् दिने। "सद्यः परुत्" इत्यादिना निपातः। स्वस्य यूथ्यैर्यूथभवैः, सहचरैर्हंसैः कर्तृभिः अशनिक्षतोपमं वज्रप्रहारप्रायं, मम इमं वृत्तान्तं अनर्थवार्तां, उदिता उक्ता सती। वदेर्ब्रूञर्थस्य दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि क्तः। "वचिस्वपि" इत्यादिना सम्प्रसारणम्। हे लोलाक्षि चञ्चलाक्षि, दशापि दिशां मुखानि शून्यानि अलक्ष्यलक्षकानि, विलोकयिष्यसि, असंशयं संशयो नास्तीत्यर्थः। अर्थाभावेऽव्ययीभावः। बतेति खेदे॥

ममैव शोकेन विदीर्णवक्षसा त्वया विचित्राङ्गि विपद्यते यदि।
तदस्मि दैवेन हतोऽपि हा हतस्स्फुटं यतस्ते शिशवः परासवः॥

ममैवेति॥ हे विचित्राङ्गि लोहितचञ्चुचरणत्वाद्विचित्रगात्रि, मम शोकेनैव मद्विपत्तिदुःखेनैव, विदीर्णवक्षसा विदारितहृदयया त्वया विपद्यते म्रियते यदि, तर्हि दैवेन हतोऽपि, स्फुटं व्यक्तम्, पुनः हतोऽस्मि। हेति विषादे। 'हा विस्मयविषादयोः' इति विश्वः। कुतः? यतः ते शिशवः, परासवः, मातुरप्यभावे पोषकाभावान्मृताः। अतः शिशुमरणभावनया च द्विगुणितं मे मरणदुःखं प्राप्तमित्यर्थः॥ १४०॥

तवापि हा हा विरहात्क्षुधाकुलाः कुलायकूलेषु विलुठ्य तेषु ते।
चिरेण लब्धा बहुभिर्मनोरथैर्गताः क्षणेनास्फुटितेक्षणा मम॥१४१॥

ननु मन्मृतौ तेषां कथं मरणमत आह—तवेति॥ हे प्रिये, बहुभिः मनोरथैः चिरेण लब्धाः कृच्छ्रलब्धा इत्यर्थः। अस्फुटितेक्षणाः अद्याप्यनुन्मीलिताक्षाः, मम ते शिशवः। तवापि, न केवलं ममैवेति भावः। विरहाद्विपत्तेः क्षुधाकुलाः क्षुत्पीडिताः, तेषु स्वसम्पादितेष्वित्यर्थः। कुलायकूलेषु नीडान्तिकेषु। 'कुलायो नीडमस्त्रियाम्' इत्यमरः। विलुठ्य परिवृत्य क्षणेन गताः। हा हेति खेदे॥ १४१॥

सुताः कमाहूय चिराय चूंकृतैर्विधाय कम्प्राणि मुखानि कं प्रति ।
कथासु शिष्यध्वमिति प्रमील्य स स्रुतस्य सेकाद्बुबुधे नृपाश्रुणः

सुता इति ॥ हे सुताः, चूङ्कृतैः चुङ्कारैः, चिराय चिरं कम् आहूय कमप्याहूय कं प्रति कमपि प्रति मुखानि कम्प्राणि विधाय कथासु शिष्यध्वं कथामात्रशेषा भवत । कुत्रापि पित्रोरदर्शनान् म्रियध्वम् । प्राप्तकाले लोट् । मरणकालः प्राप्त इत्यर्थः । इति इत्युक्त्वेत्यर्थः । गम्यमानार्थत्वा-दप्रयोगः । प्रमील्य मूर्छित्वा । स हंसः स्रुतस्य दयार्द्रभावात् प्रवहतः । नृपस्य अश्रुणो बाष्पस्य सेकाद् बुबुधे संज्ञां लेभे । प्रायेणात्र स्वभावो-क्तिरूह्या ॥ १४२ ॥

इत्थममुं विलपन्तममुञ्चद्दीनदयालुतयावनिपालः ।
रूपमदर्शि धृतोऽसि यदर्थं गच्छ यथेच्छमथेत्यभिधाय ॥ १४३ ॥

अथ सर्वत्र भिन्नसर्गान्तैरिति काव्यलक्षणाद्वृत्तान्तरेण श्लोकद्वयमाह-इत्थमिति ॥ इत्थं विलपन्तं परिदेवयमानं अमुं हंसं, अवनिपालो नलः, दीनेष्वार्तेषु, दयालुतया, रूपमाकृतिः, अदर्शि अपूर्वत्वादवलोकितम् । यस्मै यदर्थं रूपदर्शनार्थमेव, धृतो गृहीतः, असि । अथ यथेच्छं गच्छ इत्यभि-धाय अमुञ्चत् । "तोटकवृत्तमिदं भभभा गौ" इति लक्षणात् ॥

आनन्दजाश्रुभिरनुस्रियमाणमार्गा-
न्प्राक्छोकनिर्गलितनेत्रपयःप्रवाहान् ।
चक्रे स चक्रनिभचंक्रमणच्छलेन
नीराजनां जनयतां निजबान्धवानाम् ॥ १४४ ॥

आनन्देति ॥ सः हंसः, चक्रनिभचंक्रमणस्य मण्डलाकारभ्रमणस्य, छलेन नीराजनां जनयतां कुर्वतां निजबान्धवानां बन्धमुक्तं बान्धवा नीराज-यन्तीति समयाचारः । प्राङ्मोचनात् पूर्वं, शोकेन निर्गमिता निस्सारिताः । ये नेत्रपयःप्रवाहाः बाष्पपूराः, तानानन्दजाश्रुभिरानन्दबाष्पैः, अनुस्रिय-माणमार्गान्, अनुगम्यमानमार्गान्, चक्रे कृतवान् । अत्र पक्षिणां

स्वभावसिद्धं बन्धमुक्ते स्वयूथ्यभ्रमणं, छलशब्देनापह्नुत्य तत्र नीराजनत्वारोपादपह्नवभेदः । अत्र चमत्कारकारित्वान्मङ्गलाचरणरूपत्वाच्च सर्वत्र सर्गान्तश्लोकेषु आनन्दशब्दप्रयोगः । यथाह भगवान् महाभाष्यकारः । "मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि हि शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुषाण्यायुष्मत्पुरुषाणि च भवन्ति । अध्येतारः प्रवक्तारो भवन्ति" इति । वसन्ततिलका वृत्तम् । "उक्ता वसन्ततिलका तभजा जगौ गः" इति लक्षणात् । सर्गान्तत्वाद्वृत्तभेदः । यथाह दण्डी—"सर्गैरनतिविस्तीर्णैः श्राव्यवृत्तैः सुसन्धिभिः । सर्वत्र भिन्नसर्गान्तैरुपेतं लोकरञ्जनम् ॥" इति ॥ १४४ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शृङ्गारभंग्या महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽयमादिर्गतः॥१४५॥

अथ कविः काव्यवर्णनामाख्यानपूर्वकं सर्गसमाप्तिं श्लोकनिबन्धनेनाह— श्रीहर्षमिति ॥ कविराजराजिमुकुटानां विद्वच्छ्रेष्ठश्रेणिमौलीनां, अलङ्कारः अलङ्कारभूतः, हीरः वज्रमणिः, श्रीहीरो नाम विद्वान् जितः इन्द्रियचयो येन तं श्रीहर्षं श्रीहर्षनामकं यं सुतं सुषुवे जनयामास । मामल्लदेवी नाम स्वमाता सा च यं, सुषुवे । तस्य श्रीहर्षस्य, यच्चिन्तामणिमन्त्रस्य चिन्तनं उपासना । तस्य फले फलभूते शृङ्गारभंग्या शृङ्गाररसवृत्त्या, चारुणि । निषधानां जनपदानां राजा नैषधः नलः, तदीयचरिते नलचरितनामके, महाकाव्ये, अयं आदिः प्रथमः सर्गः, गतः समाप्त इत्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् । शार्दूलविक्रीडितमेतत् । "सूर्याश्वैर्मसजास्ततः सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम्" इति लक्षणात् ॥ १४५ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने

प्रथमः सर्गः समाप्तः ।

द्वितीयः सर्गः ।

अधिगत्य जगत्यधीश्वरादथ मुक्तिं पुरुषोत्तमात्ततः ।
वचसामपि गोचरो न यस्स तमानन्दमविन्दत द्विजः ॥ १ ॥

अधिगत्येति ॥ अथमोचनानन्तरं, स द्विजः पक्षी विप्रश्च । 'दन्तविप्राण्डजा द्विजाः' इत्यमरः । जगत्यधीश्वरात् क्ष्मापतेः भुवनपतेश्च । 'जगती भुवने क्ष्मायाम्, इति विश्वः । पुरुषोत्तमात् पुरुषश्रेष्ठात्, विष्णोश्च । ततः तस्मात् प्रकृतान्नलात् । अन्यत्र प्रसिद्धाच्च । मुक्तिं मोचनं, निर्वाणञ्च । अधिगत्य प्राप्य । य आनन्दो वचसामपि न गोचरः वक्तुमशक्यः । "यतो वाचो निवर्तन्त" इत्यादेरवाङ्मनसगोचरश्च । तमानन्दं परमानन्दञ्च, अविन्दतालभत । विदेर्लाभार्थात् "कर्त्रभिप्राये क्रियाफले" इत्यात्मनेपदम् । शेमुचादीनामिति नुमागमः । अत्राभिधायाः प्रकृतार्थमात्रनियन्त्रणादुभयश्लेषानुपपत्तेर्भेदान्तरानवकाशाल्लक्षणायाश्च मुख्यार्थबाधमन्तरेणासम्भवाद्ध्वनिरेवायम् । ब्राह्मणस्य विष्णोर्मोक्षानन्दप्राप्तिलक्षणार्थान्तरप्रतीतेर्न श्लेषः । प्रकृताप्रकृतोभयगतः । अस्मिन् सर्गे एकशतश्लोकपर्यन्तं वियोगिनीवृत्तम् । "विषमे ससजा गुरुस्समे सभरा लोऽथ गुरुर्वियोगिनी" इति लक्षणादिति संक्षेपः ॥ १ ॥

अधुनीत खगस्स नैकधा तनुमुत्फुल्लतनूरुहीकृताम् ।
करयन्त्रणदन्तुरान्तरे व्यलिखच्चञ्चुपुटेन पक्षती ॥ २ ॥

अधुनीतेति ॥ स खगो हंसः, उत्फुल्लतनूरुहीकृतां नृपकरपीडनादुद्बुद्धपतत्रीकृताम् । 'पतत्रञ्च तनूरुहम्' इत्यमरः । तनुं शरीरम् । नैकधा अनेकधा, नञर्थस्य नशब्दस्य "सुप्सुपा" इति समासः । नञ्समासे नलोपप्रसङ्गः । अधुनीत धुतवान् । धूञः क्र्यादेर्लङि तङ् । प्वादीनां ह्रस्व

इति ह्रस्वः । किञ्च करयन्त्रणेन नृपकरपीडनेन दन्तुरे निम्नोन्नतमध्यप्रदेशे, पक्षती पक्षमूले । 'स्त्री पक्षतिः पक्षमूलम्' इत्यमरः । चञ्चुपुटेन त्रोटिसम्पुटेन व्यलिखत, विलेखनेन ऋजूचकारेत्यर्थः । एतदादिश्लोकचतुष्टये स्वभावोक्तिरलङ्कारः ॥ २ ॥

अयमेकतमेन पक्षतेरधिमध्योर्ध्वगजंघमंघ्रिणा ।
स्खलनक्षण एव शिश्रिये द्रुतकण्डूयितमौलिरालयम् ॥ ३ ॥

अयमिति ॥ अयं हंसः, स्खलनक्षण एव मोचनानन्तरमेवेत्यर्थः । एकतमेनाङ्घ्रिणा पक्षतेः पक्षमूलस्याधिमध्यं मध्ये ऊर्ध्वगा ऊर्ध्वगामिनी जङ्घा यस्मिन् कण्डूयने तत्तथा, द्रुतकण्डूयितमौलिः, सत्वरं कर्षितचूडस्सन् । आलयं निजावासं, शिश्रिये श्रितवान् ॥ ३ ॥

स गरुद्वनदुर्गदुर्ग्रहान् कटु कीटान् दशतस्सतः क्वचित् ।
तुतुदे तनुकण्डु पण्डितः पटुचञ्चूपुटकोटिकुट्टनैः ॥ ४ ॥

स इति ॥ पण्डितः निपुणः, स हंसः, गरुतः पक्षा एव वनदुर्गम्, तत्र दुर्ग्रहान् ग्रहीतुमशक्यान्, कटु तीक्ष्णं, दशतः दन्तैस्तुदतः, क्वचित् कुत्रचिदेव सतः वर्तमानान् कीटान् क्षुद्रजन्तून् पटुचञ्चूपुटस्य समर्थत्रोटेः कोट्या अग्रेण कुट्टनैः घट्टनैस्तनुरल्पा कण्डूर्यस्मिन् तनुकण्डु यथा तथा । "गोस्त्रियोरुपसर्जनस्य" इति ह्रस्वः । तुतुदे निवारितवान् । "स्वरितञितः" इत्यात्मनेपदम् ॥ ४ ॥

अयमेत्य तटाकनीडजैर्लघु पर्यव्रियताथ शङ्कितैः ।
उदडीयत वैकृतात्करग्रहजादस्य विकस्वरस्वरैः ॥ ५ ॥

अयमिति ॥ अयं हंसः तटाकनीडजैः सरःपक्षिभिस्तत्रत्यहंसैः । 'नीडोद्भवा गरुत्मन्त' इत्यमरः । लघु क्षिप्रमेत्यागत्य, पर्यव्रियत परिवृतः । वृणोतेः कर्मणि लङ् । अथ परिवेष्टनानन्तरं, अस्य हंसस्य: करग्रहजान्नलकरपीडनजन्याद्विकृतादेव वैकृताद्विलुलितपक्षरूपाद्विकारदर्शनादित्यर्थः । स्वार्थेऽण्प्रत्ययः । शङ्कितैश्चकितैः । अत एव विकस्वरस्वरैरुच्चैर्घोषैस्तैरुदडीयतोड्डीनम् । डीङो भावे लङ् ॥ ५ ॥

दधतो बहुशैवलक्ष्मतां धृतरुद्राक्षमधुव्रतं खगः ।
स नलस्य ययौ करं पुनस्सरसः कोकनदभ्रमादिव ॥ ६ ॥

दधत इति ॥ अथ स खगो हंसः बहुशैवला भूरिशैवला क्ष्मा भूर्यस्य तद्बहुशैवलक्ष्मं, तस्य भावः तत्ता तां दधतो दधानात् सरसः पल्वलात् । बहूनि शैवलक्ष्माणि शिवभक्तचिह्नानि यस्य स बहुशैवलक्ष्मा तस्य भावः, तत्ता तां दधतो दधानस्य नलस्य । रुद्राक्षाणि मधुव्रता इवेत्युपमितसमासः । ते धृता येन तं करं कोकनदभ्रमाद्रक्तोत्पलभ्रान्तेरिव पुनर्ययौ । कोकनदं तु रुद्राक्षसदृशमधुव्रतं खलु । अत्र बहुशैवलेत्यादौ शब्दश्लेषस्तदनुप्राणिता, रुद्राक्षमधुव्रतमित्युपमा तत्सापेक्षा चेयं कोकनदभ्रमादिवेत्युत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ६ ॥

पतगश्चिरकाललालनादतिविस्रम्भमवापितो नु किम् ।
अतुलं विदधे कुतूहलं भुजमेतस्य भजन्महीभुजः ॥ ७ ॥

अथास्य स्वयमागमनादुत्प्रेक्षते—पतग इति ॥ पतगो हंसश्चिरकाललालनादुपलालनादतिविस्रम्भमतिविश्वासम् । 'समौ विस्रम्भविश्वासौ' इत्यमरः । अवापितः प्रापितो नु किमित्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथं पुनः स्वयमागच्छेदिति भावः । किञ्च, एतस्य महीभुजो भुजं भजन् स्वयमाप्नुवन्, अतुलं कुतूहलं, विदधे कौतुकञ्चकारेत्यर्थः । अत्रोत्प्रेक्षावृत्त्यनुप्रासयोः शब्दार्थालङ्कारयोः तिलतण्डुलवत्संसृष्टिः । "एकद्वित्र्यादिवर्णानां पुनरुक्तिर्भवेद्यदि । सङ्ख्यानियममुल्लङ्घ्य वृत्त्यनुप्रास ईरितः ॥" इति ॥ ७ ॥

नृपमानसमिष्टमानसस्स निमज्जत्कुतुकामृतोर्मिषु ।
अवलम्बितकर्णशष्कुलीकलशीकं रचयन्नवोचत ॥ ८ ॥

नृपमानसमिति ॥ इष्टमानसः प्रियमानसः, राजहंसः, कुतुकं हर्षस्तदेव अमृतं सुधा तस्योर्मिषु निमज्जदन्तर्गतं नृपमानसं नलमनः, कर्णौ शष्कुल्याविव कर्णशष्कुल्यौ ते एव कलश्यौ ते अवलम्बिते अवहिते कृते धृते च येन तत्तथोक्तम् । "नद्यृतश्च" इति कप् । रचयन् कुर्वन्, अवोचत

उक्तवान् । नले मज्जन्नपि तरणार्थं कलशमवलम्बते, तद्वत् कर्णशष्कुली कलश्यावित्युपमारूपकयोः संसृष्टिः ॥ ८ ॥

मृगया न विगीयते नृपैरपि धर्मागममर्मपारगैः ।
स्मरसुन्दर मां यदत्यजस्तव धर्मस्स दयोदयोज्ज्वलः ॥९॥

मृगयेति ॥ धर्मागममर्मपारगैर्धर्मशास्त्रतत्त्वपारदर्शिभिरपि, अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु ड इति गमेर्डप्रत्ययः । नृपैर्मृगया आखेटो न विगीयते न गर्ह्यते । तथापि हे स्मरसुन्दर मामत्यज इति यत्, स त्यागस्तव दयोदयेनोज्ज्वलो विमलो निरुपाधिक इति यावत्, धर्मः सुकृतं, न केवलमाकारादेव सुन्दरोऽसि किंतु धर्मतोऽपीति भावः ॥ ९ ॥

अबलस्वकुलाशिनो झषान्निजनीडद्रुमपीडिनः खगान् ।
अनवद्यतृणार्दिनो मृगान् मृगयाघाय न भूभृतां घ्नताम् ॥

ननु प्राणिहिंसा कथं न विगीयतेऽत आह—**अबलेति** ॥ अबलस्वकुलाशिनो झषान् । दुर्बलस्वकुलघातिनो मत्स्या इति प्रसिद्धिः । निजनीडद्रुमपीडिनो विण्मोक्षफलभक्षणादिना स्वाश्रयवृक्षपीडाकरान् खगान्, अनवद्यतृणार्दिनः अनपराधितृणहिंसकान्मृगान् । "अन्तःसंज्ञा भवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः" इति मनुस्मृत्या तरुतृणादीनामपि प्राणित्वात्तद्धिंसापि दोष इति भावः । सर्वत्रापि ताच्छील्ये णिनिप्रत्ययः । घ्नतां हिंसतां भूभृतां मृगया अघाय पापाय न भवति । तद्वधस्य दण्डरूपत्वात्, प्रत्युताकरणे दोष इति भावः ॥ १० ॥

यदवादिषमप्रियं तव प्रियमाधाय नुनुत्सुरस्मि तत् ।
कृतमातपसंज्वरं तरोरभिवर्ष्यामृतमंशुमानिव ॥ ११ ॥

तथापि किमर्थं पुनरागतं त्वयेत्यत आह—**यदिति** ॥ तव यदप्रियमवादिषमवोचं, प्रियमाधाय प्रियं कृत्वा तदप्रियं, तरोः कृतं स्वकृतमातपसंज्वरमातपसन्तापं अमृतमुदकमभिवर्ष्य । 'पयः कीलालममृतम्' इत्यमरः । अंशुमानिव नुनुत्सुर्नोत्तुं प्रमार्ष्टुमिच्छुः, अस्मि । नुदप्रेरण इत्यस्माद्धातोः सन्नन्तादुप्रत्ययः ॥ ११ ॥

उपनम्रमयाचितं हितं परिहर्तुं न तवापि साम्प्रतम् ।
करकल्पजनान्तराद्विधेश्शुचितः प्रापि स हि प्रतिग्रहः ॥१२॥

तर्हि भवन्मोचनसुकृतमेव मम पर्याप्तं किं दृष्टोपकारेणेति न वाच्यमित्याह—उपनम्रमिति ॥ अयाचितमप्रार्थितमपि नम्रमुपनतं हितं इह चामुत्र चोपकारकं वस्तु, तत्रापि परिहर्तुं न साम्प्रतं न युक्तम् । "अयाचितं हितं ग्राह्यमपि दुष्कृतकर्मणः" इति स्मरणादिति भावः । तदपि मादृशस्य कथं पृथग्जनात् ग्राह्यमत आह—करेति ॥ हि यस्मात् कारणात्, स प्रतिग्रहः, करकल्पं करस्थानीयमित्यर्थः । ईषदसमाप्तौ कल्पप्प्रत्ययः । यज्जनान्तरं स्वयं यस्य तस्माच्छुचितः शुद्धाद्विधेः ब्रह्मणः, प्रापि प्राप्तः । न तु मत्त इति भावः । आप्नोतेः कर्मणि लुङ् । विधिरेव ते दाता अहं तस्योपकरणमात्रम् । अतो न अधमयाञ्चालाघवं तवेति भावः ॥ १२ ॥

पतगेन मया जगत्पतेरुपकृत्यै तव किं प्रभूयते ।
इति वेद्मि न तु त्यजन्ति मां तदपि प्रत्युपकर्तुमार्तयः ॥१३॥

ननु सार्वभौमस्य मे तिरश्चा त्वया किमुपकरिष्यते तत्राह—पतगेनेति ॥ पतगेन पक्षिमात्रेण, मया जगत्पतेस्सार्वभौमस्य तवापकृत्यै उपकाराय प्रभूयते क्षम्यते किम् । न भूयत एवेत्यर्थः । भावे लट् । इति वेद्मि अक्षमत्वं जानामि । तदपि तथाप्यार्तयः, यास्तु त्वया विनिवर्तिता इति भावः । मां प्रत्युपकर्तुं न त्यजन्ति प्रत्युपकारकरणाय प्रेरयन्तीत्यर्थः । अत्र पतगोऽप्यहं महोपकारिणस्ते महोपकारं करवाणीति भावः ॥ १३ ॥

अचिरादुपकर्तुराचरेदथवात्मौपयिकीमुपक्रियाम् ।
पृथुरित्थमथाणुरस्तु सा न विशेषे विदुषामिह ग्रहः ॥१४॥

अथवा यथाशक्तिरक्षोऽस्त्वित्याह—अचिरादिति ॥ अथवा उपकर्तुरचिरादविलम्बादुपाय एवौपयिकः, विनयादित्वात्स्वार्थे ठक् । 'उपधाया ह्रस्वत्वञ्च' इति ह्रस्वः । तत आगता औपयिकी तामात्मौपयिकीं स्वोपायसाध्यामित्यर्थः । तत आगत इत्यण्प्रत्यये, "टिड्ढाणञ्" इत्या-

दिना ङीप् । उपक्रियामाचरेत् प्रत्युपकारं कुर्यात् । चरधातोर्विधिलिङ् । इत्थमेवं सति सोपक्रिया पृथुरधिकास्तु । अथ अथवा अणुरल्पास्तु, विदुषां विवेकिनामिहास्मिन् विषये विशेषे ग्रह आग्रहो न । गुणग्राहिणो विवेकिनः कृतज्ञतामेव अस्य पश्यन्ति न दोषमन्विष्यन्तीत्यर्थः ॥ १४ ॥

भविता न विचारचारु चेत्तदपि श्राव्यमिदं मदीरितम् ।
खगवागियमित्यतोऽपि किं न मुदं दास्यति कीरगीरिव ॥

अथ स्ववाक्ये आदरं याचते—भवितेति ॥ हे नृप, इदं वक्ष्यमाणं मदीरितं मद्वचनं, विचारे विमर्शं चारु युक्तं न भविता न भविष्यति चेत्तदपि अविचारितरमणीयं श्राव्यं श्रोतव्यं, इयं खगवागित्यतोऽपि हेतोः कीरगीः शुकवागिव मुदं न दास्यति किं दास्यत्येव, प्रयोजनान्तराभावेऽपि श्रोतव्यमित्यर्थः । ददातेः लृट् ॥ १५ ॥

स जयत्यरिसार्थसार्थकीकृतनामा किल भीमभूपतिः ।
यमवाप्य विदर्भभूः प्रभुं हसति द्यामपि शक्रभर्तृकाम् ॥१६॥

अथ यद्वक्तव्यं तदाह—स इति ॥ अर्थेन अभिधेयेन सह वर्तत इति सार्थकम् । "तेन सहेति तुल्ययोग" इति बहुव्रीहिः । "वोपसर्जनस्य" इति सहशब्दस्य विकल्पात् सभावः । "शेषाद्विभाषा" इति कप्समासान्तः ततः च्विरभूततद्भावे । अरिसार्थेषु शत्रुसंघेषु, सार्थकीकृतनामा भीम इत्याख्या येन स तथोक्तः, स प्रसिद्धः । बिभ्यत्यस्मादिति भीमः । 'भियो म' इत्यपादानार्थे निपातनान्मप्रत्यय औणादिकः । भीम इति भूपतिः नृपः, जयति किल सर्वोत्कर्षेण वर्तते खलु । विदर्भभूर्विदर्भदेशः, यं भूपतिं प्रभुं भर्तारमवाप्य शक्रो भर्ता यस्यास्तां शक्रभर्तृकाम् । "नद्यृतश्च" इति कप् । द्यां दिवमपि हसति । किमुतान्यभर्तृकदेशानित्यर्थः । स्त्रियो हि भर्तुरुत्कर्षाद्धासं कुर्वन्तीति भावः । अत्र विदर्भभुवोऽपि द्युहासासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ १६ ॥

दमनादमनाक्प्रसेदुषस्तनयां तथ्यगिरस्तपोधनात् ।
वरमाप स दिष्टविष्टपत्रितयानन्यसदृग्गुणोदयाम् ॥ १७ ॥

दमनादिति ।। स भीमभूपतिरमनागनल्पं प्रसेदुषो निजोपासनया प्रसन्नात् । "भाषायां सदवसश्रुवः" इति सदेर्लिटः क्वसादेशः । दमनात् दमनाख्यात् तथ्यगिरः अमोघवचनात् तपोधनादृषेः, दिष्टानां कालानां विष्टपानां लोकानां च त्रितययोरनन्यसदृग्गुणोदयां कालत्रये लोकत्रये चानन्यसाधारणगुणप्रकर्षां तनयां दुहितरं वरमाप । वरत्वेन लब्धवानित्यर्थः । 'देवादृवृते वरः श्रेष्ठे त्रिषु क्लीबे मनाक् प्रिय' इत्यमरः ॥ १७ ॥

भुवनत्रयसुभ्रुवामसौ दमयन्ती कमनीयतामदम् ।
उदियाय यतस्तनुश्रिया दमयन्तीति ततोऽभिधां दधे ॥ १८ ॥

अथास्या नामधेयं व्युत्पादयन्नेवाह—भुवनत्रयेति । असौ वरप्रसादलब्धा तनया कर्त्री यतस्तनुश्रिया निजशरीरसौन्दर्येण करणेन । भुवनत्रयसुभ्रुवां त्रैलोक्यसुन्दरीणां कमनीयतामदं सौन्दर्यगर्वं दमयन्ती अस्तं गमयन्ती । दमेर्ण्यन्तात् "न पादमि" इत्यादिना कर्त्रभिप्राय आत्मनेपदापवादात् परस्मैपदप्रतिषेधेऽप्यकर्त्रभिप्रायविवक्षायां परस्मैपदेर्लटः शत्रादेशः । उदियाय उदिता इणो लिट् । ततस्तस्मादेव निमित्ताद्दमयन्तीत्यभिधामाख्यां दधे । दधातेर्लिट् ॥ १८ ॥

श्रियमेव परं धराधिपाद्गुणसिन्धोरुदितामवेहि ताम् ।
व्यवधावपि वा विधोः कलां मृडचूडानिलयां न वेद कः ॥

अथैकविंशतिश्लोकैश्चिकुरादिपादपर्यन्तं दमयन्तीं वर्णयति—श्रियमिति ।। हे नृप, तां दमयन्तीं, गुणसिन्धोः गुणसागराद्धराधिपाद्भीमनरेन्द्रादुदितामुत्पन्नां श्रियं साक्षाल्लक्ष्मीमेव परं ध्रुवमवेहि जानीहि । अवपूर्वादिणो लोटि सेर्हिरिति ह्यादेशे ङित्वान्न सार्वधातुकगुणः संहितायामाद्गुणः । अत्र केवलावपूर्वस्य इणो ज्ञानार्थत्वादाङ्प्रश्लेषे तदलाभात् । प्रश्लेषेऽपि "ओमाङोश्च" इति पररूपमिति केषाञ्चित्प्रक्रियोपन्यासो वृथा प्रक्षाल्य त्यागः । अवेहीति वृद्धिरवद्येति वामनसूत्रमप्यवाङ्प्रश्लेष एव भ्रान्तिप्रासवृद्धिप्रतिषेधपरम् । गुण एव युक्त इति व्याख्यानाद् अन्यथा "ओमाङोश्च"

इति पररूपमेव युक्तमित्युच्येत इति । न च देशव्यवधानान्न श्रीरेषेति वाच्यमित्याह—व्यवधौ व्यवधाने सत्यपि । "उपसर्गे घोः किः" इति कि प्रत्ययः । मृडचूडानिलयां हरशिखाश्रयां, कलां विधोः इन्दोरेव कलां को वा न वेद । सर्वोऽपि वेदैवेत्यर्थः । "विदो लटो वा" इति वैकल्पिको णलादेशः । यथा हरशिरोगतापि कला चन्द्रकलैव । तथा भीमभवनोदिताप्येषा श्रीरेवेति सौन्दर्यातिशयोक्तिः । अत्र श्रीकलयोः नृपमृडौ वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बभावेन सामान्यधर्मवत्तया निर्दिष्टाविति दृष्टान्तालङ्कारः । "यत्र वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बतयोच्यते । सामान्यधर्मः काव्यज्ञैः स दृष्टान्तो निगद्यते ॥" इति लक्षणात् ॥ १९ ॥

चिकुरप्रकरा जयन्ति ते विदुषी मूर्धनि सा बिभर्ति यान् ।
पशुनाप्यपुरस्कृतेन तत्तुलनामिच्छतु चामरेण कः ॥ २० ॥

चिकुरप्रकरा इति ॥ ते चिकुरप्रकराः केशसमूहाः, जयन्ति सर्वोत्कर्षेण वर्तन्ते । यान् वेत्तीति विदुषी विशेषज्ञा । विदेः शतुर्वसुः । "उगितश्च" इति ङीप् । वसेः सम्प्रसारणम् । सा दमयन्ती, मूर्धनि बिभर्ति । विद्वद्ग्रह एव सर्वस्याप्युत्कर्षहेतुरिति भावः । अत एव पशुना तिरश्चा चमरीमृगेणाप्यपुरस्कृतेनानादृतेन चामरेण चमरीपुच्छेन सह तत्तुलनां तेषां चिकुराणां तुलनां समीकरणं क इच्छतु न कोऽपीत्यर्थः । सम्भावनायां लोट् । अत्र तुलनानिषेधस्यापुरस्कृतपदार्थहेतुत्वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । 'हेतोर्वाक्यपदार्थत्वे काव्यलिङ्गमुदाहृतम्' इति लक्षणात् ॥ २० ॥

स्वदृशोर्जनयन्ति सान्त्वनां खुरकण्डूयनकैतवान्मृगाः ।
जितयोरुदयत्प्रमीलयोस्तदखर्वेक्षणशोभया भयात् ॥ २१ ॥

स्वदृशोरिति ॥ मृगाः हरिणाः, तस्या दमयन्त्याः, अखर्वयोरायतयोरीक्षणयोः शोभया कर्त्र्या जितयोरत एव भयादुदयत्प्रमीलयोरुत्पद्यमाननिमीलनयोः स्वदृशोर्निजनयनयोः, खुरैः शफैः । 'शफं क्लीबे खुरः पुमान्' इत्यमरः । कण्डूयनस्य कर्षणस्य कैतवाच्छलात सान्त्वनां जनयन्ति ।

लालनां कुर्वन्ति । यथा लोकेऽपरपराजिता निमीलिताक्षाः स्वजनैर्भयनिवृत्तये करतलास्फालनादिना परिसान्त्व्यन्ते तद्वदिति भावः । अत्र कैतवशब्देन कण्डूयनमपह्नुत्य सान्त्वनारोपादपह्नवभेदः ॥ २१ ॥

अपि लोकयुगं दृशावपि श्रुतदृष्टा रमणीगुणा अपि ।
श्रुतिगामितया दमस्वसुर्व्यतिभाते सुतरां धरापते ॥ २२ ॥

अपीति ॥ हे धरापते, दमो नाम भीमस्यैवात्मजस्तस्य स्वसुर्दमयन्त्याः, लोकयुगं मातापितृकुलयुगं, श्रुतिगामितया वेदप्रसिद्धतया, सुतरां व्यतिभाते परस्परोत्कर्षेण भाति । तथा दृशौ नेत्रे अपि श्रुतिगामितया कर्णान्तविश्रान्ततया व्यतिभाते परस्परोत्कर्षेण भातः । तथा श्रुताः श्रुतिप्रसिद्धाः, ते च ते दृष्टाः लोकप्रसिद्धाश्च विशेषणयोरपि विशेषणविशेष्यभावविवक्षायां विशेषणसमासः । ते रमणीगुणाः स्त्रीधर्मा अपि श्रुतिगामितया जनैः श्रूयमाणतया । 'श्रुतिः श्रोत्रे तथाम्नाये वार्तायां श्रोत्रकर्मणि' इति विश्वः । सुतरां व्यतिभाते व्यतिहारेण भान्ति । "आत्मनेपदेष्वनतः" इति झस्यादादेशः । सर्वत्र कर्तरि कर्मव्यतिहार इत्यात्मनेपदम् । अदादित्वाच्छपो लुक्, सर्वत्र टेरेत्वम् । अत्र लोकयुगादीनां त्रयाणामपि प्रकृतत्वात्केवलप्रकृतविषयतुल्ययोगिताभेदः ॥ "प्रस्तुताप्रस्तुतानाञ्च केवलं तुल्यधर्मतः । औपम्यं गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता" इति लक्षणात् ॥ २२ ॥

नलिनं मलिनं विवृण्वती पृषतीमस्पृशती तदीक्षणे ।
अपि खञ्जनमञ्जनाञ्चिते विदधाते रुचिगर्वदुर्विधम् ॥ २३ ॥

नलिनमिति ॥ नलिनं पद्मं, मलिनमचारु, विवृण्वती कुर्वाणे पृषतीं मृगीमस्पृशती । असमानत्वाद्दूरादेव परिहरत इत्यर्थः । तदीक्षणे तल्लोचने अञ्जनाञ्चिते कज्जलपरिष्कृते सती, खञ्जनं खञ्जरीटाख्यं, खञ्जनामकः पक्षिविशेषः । 'खञ्जरीटस्तु खञ्जन' इत्यमरः । तमपि रुचिगर्वदुर्विधं चारुत्वगर्वनिःस्वं विदधाते कुर्वाते । सर्वथाप्यनुपमेये इत्यर्थः । 'निःस्वस्तु दुर्विधो

दीनो दरिद्रो दुर्गतोऽपि सः ' इत्यमरः । ईक्षणयोर्नलिनादिमलिनीकरणाद्य-सम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तया चोपमा व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ २३ ॥

अधरं किल बिम्बनामकं फलमस्मादिति भव्यमन्वयम् ।
लभतेऽधरबिम्बमित्यदः पदमस्या रदनच्छदं वदत् ॥ २४ ॥

अधरमिति ॥ अधरबिम्बमित्यदःपदं अधरं बिम्बमिवेत्युपमितसमासाश्रयणेन स्त्रीणामधरेषु यत्पदं प्रयुज्यते तदित्यर्थः । अस्याः दमयन्त्याः, रदनच्छदं ओष्ठं, वदद्भिदधत्, तदभिधानाय प्रयुक्तं सदित्यर्थः । बिम्बनामकं फलं बिम्बमस्माद्दमयन्तीरदनच्छदादधरं किल अपकृष्टं खल्विति अधरशब्दस्य अपकृष्टार्थत्वे अधरं बिम्बं यस्मात्तदिति बहुव्रीहिसमासे च सति, भव्यमबाधितमन्वयं वृत्तिपदार्थसंसर्गलक्षणं लभते । अन्यथा, समर्थसमासाश्रयणे " समर्थः पदविधिः " इति समर्थपरिभाषा भज्येत । तर्हि नोपमा स्यादितिभावः । अत्र दमयन्तीदन्तच्छदस्य बिम्बाधरीकरणासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः, पूर्ववद्ध्वनिश्च ॥ २४ ॥

हृतसारमिवेन्दुमण्डलं दमयन्तीवदनाय वेधसा ।
कृतमध्यबिलं विलोक्यते धृतगम्भीरखनीखनीलिम ॥ २५ ॥

हृतसारमिति ॥ इन्दुमण्डलं दमयन्तीवदनाय तन्निर्माणायेत्यर्थः ॥ "क्रियार्थोपपदस्य" इति चतुर्थी । वेधसा हृतसारमुद्धृतमध्यांशमिव । कुतः ? कृतमध्यबिलं विहितमध्यरन्ध्रमत एव धृतो गम्भीरखनीखस्य निम्नमध्यरन्ध्राकाशस्य, नीलिमा नैल्यं येन तत्तथा विलोक्यते । 'खनिः स्त्रियामाकरस्स्यात्' इत्यमरः । "कृदिकारादक्तिनो वा ङीष्वक्तव्यः" इति ङीष् । अत्र कलङ्कापह्नवेन खनीलिमारोपादपह्नव भेदः । स च कृतमध्यबिलमित्येतत्पदार्थ हेतुककाव्यलिङ्गानुप्राणितः । तदपेक्षा चेयं हृतसारमित्युत्प्रेक्षेति सङ्करः । तया चोपमा व्यज्यत इति पूर्ववद्ध्वनिः ॥ २५ ॥

धृतलाञ्छनगोमयाञ्चनं विधुमालेपनपाण्डरं विधिः ।
भ्रमयत्युचितं विदर्भजाननीराजनवर्धमानकम् ॥ २६ ॥

धृतेति ॥ विधिर्ब्रह्मा, धृतं लाञ्छनमङ्क एव गोमयाञ्जनं मध्यस्थितगोमयसंश्लेषणं येन तम्, आलेपनपाण्डरं निजकान्तिसुधाद्रव्यधवलितमित्यर्थः । विधुं चन्द्रमेव विदर्भजाननस्य वैदर्भीमुखस्य नीराजनवर्धमानकं नीराजनशरावम् । 'शरावो वर्धमानकः' इत्यमरः । किरणदीपकलिकायुक्तमिति भावः । भ्रमयति । उचितम् । लोकोत्तरत्वादिति भावः । एवं नीराजयन्तीति देशाचारः । अत्र विधुतल्लाञ्छनादेर्नीराजनशरावगोमयादित्वेन रूपणात् सावयवरूपकम् ॥ २६ ॥

सुषमाविषये परीक्षणे निखिलं पद्ममभाजि तन्मुखात् ।
अधुनापि न भङ्गलक्षणं सलिलोन्मज्जनमुज्झति स्फुटम् ॥ २७ ॥

सुषमेति ॥ सुषमा परमा शोभा, सैव विषयः, तस्मिन् परीक्षणे *जलदिव्यशोधने कृते निखिलं पद्मं पद्मजातं, तन्मुखादपादानात्, भङ्गावधित्वादभाजि अभञ्जि, स्वयमेव भग्नमभूदित्यर्थः । स्फुटम् । कर्तरि लुङ् । "भञ्जेश्च चिणि" इति वैभाषिको नकारलोपः । अत एवाधुनापि, भङ्गलक्षणं पराजयचिह्नं सलिलादुन्मज्जनं क्षणमपि नोज्झति न जहाति । जलदिव्योन्मज्जनस्य पराजयलिङ्गत्वस्मरणादिति भावः । उन्मज्जनक्रियानिमित्तेयं भङ्गोत्प्रेक्षा ॥ २७ ॥

धनुषी रतिपञ्चबाणयोरुदिते विश्वजयाय तद्भ्रुवौ ।
नलिके न तदुच्चनासिके त्वयि नालीकविमुक्तिकामयोः ॥ २८ ॥

---

* जलदिव्यशोधनं नाम, वादिप्रतिवादिनोर्विवादनिर्णयोपायेष्वेकतममेतत् । तद्यथा—वादी प्रतिवादी वा यः स्वव्यवहारं सत्यापयितुमिच्छति, तेन तावत्पर्यन्तं जलान्तर्मग्नेन भवितव्यं, यावत् बलवता दूरे विक्षिप्तं दण्डमादाय कश्चित्सत्वरं समागच्छति तं देशं, यतः स दण्डो विक्षिप्तः । यदि निमग्नः पुरुषः श्वासं रोद्धुमशक्नुवन् दण्डानयनात् प्राक् सलिलादुन्मज्जति, स पराजितो मन्यते इति प्राचां सङ्केतः । प्रकृते च पद्मानां सलिलोन्मज्जनं, भैमीवदनसुषमाप्राप्तपराजयहेतुकमिति व्याख्यातुराशयः ॥

धनुषीति ॥ तद्भ्रुवौ विश्वजयायोदिते उत्पन्ने रतिपञ्चबाणयोर्धनुषी, नूनमित्यादिव्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्योत्प्रेक्षा । किञ्च, तस्याः दमयन्त्याः, उच्चनासिके उन्नतनासापुटे, त्वयि नालीकानां द्रोणीचापशराणां, विमुक्तिं कामयेते इति तथोक्तयोस्तयोः, शिलिकामिभिक्षाचरेभ्यो ण इति णप्रत्ययः । 'नालीकं पद्मषण्डे स्त्री नालीकः शरशल्ययोः' इति विश्वः । नलिके न द्रोणीचापे न किमिति काकुः । पूर्ववदुत्प्रेक्षा ॥ २८ ॥

सदृशी तव शूर सा परं जलदुर्गस्थमृणालजिद्भुजा ।
अपि मित्रजुषां सरोरुहां गृहयालुः करलीलया श्रियः ॥ २९ ॥

सदृशीति ॥ हे शूर, जलदुर्गस्थानि मृणालानि जयत इति तज्जितौ भुजौ यस्यास्सा, मित्रजुषामर्कसेविनां, सुहृत्सेविनाञ्च, सहायसम्पन्नानामपीत्यर्थः । 'मित्रं सुहृदि मित्रोऽर्के' इति विश्वः । सरोरुहां श्रियः शोभाः, सम्पदश्च । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । करलीलया भुजविलासेन भुजव्यापारेण बलिग्रहणेन च । 'बलिहस्तांशवः कराः, लीलाविलासक्रियायोः, इति चामरः । गृहयालुः ग्रहीता । "ग्रहू ग्रहणे" इति धातोश्चौरादिकात् "स्पृहिगृहि" इत्यादिना आलुच्प्रत्ययः । "अयामन्त" इत्यादिना णेरयादेशः । सा दमयन्ती, तव परमत्यन्तं सदृशी अनुरूपेत्युपमालङ्कारः । शूरस्य शूरैव भार्या भवितुमर्हतीति भावः ॥ २९ ॥

वयसी शिशुतातदुत्तरे सुदृशि स्वाभिविधिं विधित्सुनी ।
विधिनापि न रोमरेखया कृतसीम्नी प्रविभज्य रज्यतः ॥३०॥

वयसी इति ॥ सुदृशि दमयन्त्यां, स्वाभिविधिं स्वव्याप्तिं विधित्सुनी विधातुमिच्छती । अहमहमिकया स्वयमेवाक्रमितुमिच्छतीत्यर्थः । शिशुतातदुत्तरे बाल्ययौवने वयसी विधिना सीमाभिज्ञेन रोमरेखया सीमाचिह्नेन प्रविभज्य, रोमराजेः प्रागेवात्र शैशवेन स्थातव्यम् । ततःपरं यौवनेनेति कालतो विभागं कृत्वा कृतसीम्नी कृतमर्यादे अपि । "विभाषा ङ्यियोः"

इत्यल्लोपः । न रज्यतः न सन्तुष्यतः, रम्यं वस्तु दुस्त्यजमिति भावः । एतेन वयःसन्धिरुक्ता । अत्र प्रस्तुतयोर्विशेषणसाम्यादप्रस्तुतविवादप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ३० ॥

अपि तद्वपुषि प्रसर्पतोर्गमिते कान्तिझरैरगाधताम् ।
स्मरयौवनयोः खलु द्वयोः प्लवकुम्भौ भवतः कुचावुभौ ॥३१॥

सम्प्रति यौवनमेवाश्रित्य आह—अपीति । कान्तिझरैर्लावण्यप्रवाहैः, अगाधतां दुरवगाहतां गमिते तद्वपुषि दमयन्तीशरीरे, प्रसर्पतोस्तरतोः, स्मरयौवनयोर्द्वयोरपि, उभौ कुचौ प्लवस्योन्मज्जनस्य कुम्भौ प्लवनार्थौ कुम्भावित्यर्थः । प्रकृतिविकारभावाभावादश्वघासादिवत्तादर्थ्ये षष्ठीसमासः । लोके तरद्भिः, अनिमज्जनाय कुम्भादिकमवष्टभ्यत इति प्रसिद्धम् । भवतः खलु । अत्र कुचयोः स्मरयौवनप्लवनकुम्भत्वोत्प्रेक्षया तयोरौत्कट्यं कुचयोश्चातिवृद्धिर्व्यज्यत इत्यलङ्कारेण वस्तुध्वनिः ३१ ॥

कलशे निजहेतुदण्डजः किमु चक्रभ्रमकारितागुणः ।
स तदुच्चकुचौ भवन् प्रभाझरचक्रभ्रममातनोति यत् ॥३२॥

कलश इति ॥ निजहेतुदण्डजः स्वनिमित्तकारणजन्यः, चक्रभ्रमकारिता कुलालभाण्डभ्रमणजनकत्वं, सैव गुणो धर्मो रूपादिश्च । 'गुणः प्रधाने रूपादौ' इत्यमरः । सः कलशे किमु दण्डकार्ये कलशे सङ्क्रान्तः किमु इत्यर्थः । कुतः यद्यस्मात् स कलशः तस्या दमयन्त्याः उच्चकुचौ भवन् तत्कुचात्मना परिणतः सन् प्रभाझरे लावण्यप्रवाहे. चक्रवाकभ्रान्ति, कुलालदण्डभ्रमणञ्चातनोति 'चक्रो गणे चक्रवाके चक्रं सैन्यरथाङ्गयोः ।' 'ग्रामजाले कुलालस्य भाण्डे राष्ट्राख्ययोरपि ।' इत्युभयत्रापि विश्वः । अत्र समवायिकारणगुणा रूपादयः कार्ये सङ्क्रामन्ति न निमित्तगुणा इति तार्किकानां समये स्थिते, गुण इति चक्रभ्रम इति चोभयत्रापि वाच्यप्रतीयमानयोः, अभेदाध्यवसायेन 'स तदुच्चकुचौ भवन्निति, कुचकलशयोरभेदातिशयोक्त्युत्थापिता झरचक्रभ्रमात्मकक्रियानिमित्ता कुचात्मनि कलशे कार्ये चक्रभ्रम-

कारितालक्षणनिमित्तकारणगुणसङ्क्रमणोत्प्रेक्षेति सङ्क्षेपः । तार्किकसमये विरोधात् विरोधाभासोऽलङ्कार इति कैश्चिदुक्तम् । तदेतदत्यन्ताश्रुतचरमलङ्कारदश्वानः शृण्वन्तु ॥ ३२ ॥

भजते खलु षण्मुखं शिखी चिकुरैर्निर्मितबर्हगर्हणः ।
अपि जम्भरिपुं दमस्वसुर्जितकुम्भः कुचशोभयेभराट् ॥३३॥

भजत इति ॥ दमस्वसुर्दमयन्त्याः, चिकुरैर्निर्मितबर्हगर्हणः कृतपिच्छनिन्दः, जितबर्ह इत्यर्थः । शिखी मयूरः षण्मुखं विशाखं भजते सेवते खलु । तथा कुचशोभया जितकुम्भ इभराडैरावतोऽपि जम्भरिपुमिन्द्रं भजते । परपरिभूताः प्राणत्राणाय प्रबलमन्यमाश्रयन्त इति प्रसिद्धम् । अत्र शिख्यैरावणयोः षण्मुखजम्भारिभजनस्य जितबर्हत्वजितकुम्भत्वपदार्थहेतुकत्वात्तद्धेतुके काव्यलिङ्गे तदसम्बन्धेऽपि सम्बन्धाभिधानादतिशयोक्तिश्च ॥ ३३ ॥

उदरं नतमध्यपृष्ठतास्फुरदङ्गुष्ठपदेन मुष्टिना ।
चतुरङ्गुलिमध्यनिर्गतत्रिवलिभ्राजि कृतं दमस्वसुः ॥ ३४ ॥

उदरमिति ॥ दमस्वसुरुदरं, नतमध्यं निम्नमध्यप्रदेशं पृष्ठं यस्योदरस्य तस्य भावस्तत्ता तया स्फुरत् दृढग्रहणात् पृष्ठफलके स्फुटीभवदङ्गुष्ठपदमङ्गुष्ठन्यासस्थानं यस्य तेन मुष्टिना करणेन, चतसृणामङ्गुलीनां समाहारश्चतुरङ्गुली, "तद्धितार्थ" इत्यादिना समाहारद्विगुरेकवचनन्पुंसकत्वे । तस्य मध्येभ्योऽन्तरालेभ्यो निर्गतं यत् त्रिवलिपूर्ववत्समासादिकार्यं, यत्तूक्तं वामनेन त्रिवलिशब्दः "संज्ञा चेत्" इति सूत्रेण सप्तर्षय इत्यादिवत्, "दिक्सङ्ख्ये संज्ञायाम्" इति संज्ञायां द्विगुरिति । तदपि चेत्करणसामर्थ्यात् त्रिवल्य इति बहुवचनप्रयोगदर्शने स्थितं गतिमात्रं न सार्वत्रिकमिति प्रतीमः । तेन भ्राजत इति तद्भ्राजि, वलित्रयशोभि कृतमित्युत्प्रेक्षा । कौतुकिनेति शेषः । मुष्टिग्राह्यमध्येयमित्यर्थः । मुष्टिग्रहणादङ्गुष्ठनोदनात् पृष्ठमध्ये निम्नता उदरे च चतुरङ्गुलिनोदनाद्वलित्रयाविर्भावश्चेत्युत्प्रेक्षते ॥ ३४ ॥

उदरं परिमाति मुष्टिना कुतुकी कोऽपि दमस्वसुः किमु ।
धृततच्चतुरङ्गुलीव यद्वलिभिर्भाति सहेमकाञ्चिभिः ॥ ३५ ॥

उदरमिति ॥ कोऽपि कुतुकी दमस्वसुरुदरं मुष्टिना परिमाति किमु परिच्छिनत्ति किमित्युत्प्रेक्षा । कुतः ? यद्यस्मात् सहेमकाञ्चिभिर्बलिभिर्हेमकाञ्च्या सह चतसृभिस्त्रिवलिभिरित्यर्थः । एतस्याः कनकसावर्ण्यं सूचितम् । धृतं तस्य मातुश्चतुरङ्गुल्यङ्गुलिचतुष्टयं येन तदिव भातीत्युत्प्रेक्षा । अत्रोत्प्रेक्षयोर्हेतुहेतुमद्भूतयोरङ्गाङ्गिभावेन सजातीयसङ्करः । पूर्वश्लोके बलीनां तिसृणां चतुरङ्गुलिमध्यनिर्गतत्वमुत्प्रेक्षितम् ॥ इह तासामेव काञ्चीसहितानाञ्चतुरंगुलित्वमुत्प्रेक्षत इति भेदः । प्रेक्षितुरिति भावः ॥ ३९ ॥

पृथुवर्तुलतन्नितम्बकृन्मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया ।
विधिरेकचक्रचारिणं किमु निर्मित्सति मान्मथं रथम् ॥ ३६ ॥

पृथ्विवति ॥ पृथु वर्तुलञ्च तस्याः नितम्बं करोतीति ॥ नितम्बकृन्नितम्बं कृतवान्, विधिः ब्रह्मा, मिहिरस्यन्दनशिल्पशिक्षया रविरथनिर्माणाभ्यासपाटवेन, एककं एकाकि, "एकादाकिनिच्चासहाय" इति चकारात् कप्रत्ययः । तेन चक्रेण चरतीति तच्चारिणं मान्मथं रथं निर्मित्सति किमु, सूर्यस्येव मन्मथस्यापि एकचक्रं रथं निर्मातुमिच्छति किमित्युत्प्रेक्षा । अन्यथा किमर्थमिदं नितम्बनिर्माणमिति भावः । मातेः सन्नन्ताल्लट् । " सनि मीमा " इत्यादिना इसादेशः । "सस्यार्धधातुक" इति सकारस्य तकारः । " अत्र लोपोऽभ्यासस्य " इत्यभ्यासलोपः ॥ ३६ ॥

तरुमूरुयुगेन सुन्दरी किमु रम्भां परिणाहिना परम् ।
तरुणीमपि जिष्णुरेव तां धनदापत्यतपःफलस्तनीम् ॥ ३७ ॥

तरुमिति ॥ सुन्दरी दमस्वसा, परिणाहिना विपुलेन, ऊरुयुगेन रम्भां रम्भां नाम तरुं परं, तरुमेव । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । जिष्णुः किमु । किन्तु, धनदापत्यस्य नलकूबरस्य, तपसः फलस्तनीं फलभूतकुचां, तां रम्भां नाम तरुणीमपि जिष्णुरेव । 'रम्भा कदल्यप्सरसोः'

इति विश्वः । रम्भे इव रम्भाया इव चोरू यस्याः सा इत्युभयथा रम्भोरूरित्यर्थः ॥ ३७ ॥

जलजे रविसेवयेव ये पदमेतत्पदतामवापतुः ।
ध्रुवमेत्य रुतस्सहंसकीकुरुतस्ते विधिपत्रदम्पती ॥ ३८ ॥

जलजे इति ॥ ये जलजे द्विपद्मे, रविसेवया सूर्योपासनयेव, एतस्याः पद्मतां चरणत्वमेव पदं प्रतिष्ठामवापतुः । ते जलजे कर्मभूते, विधिपत्रदम्पती द्वन्द्वचारिणौ ब्रह्मवाहनहंसौ, एत्यागत्य, रुतः रवात् कूजनादित्यर्थः । रौतेः सम्पदादित्वात् क्विपि तुगागमः । सहंसकी सकटकी सहंसकी च कुरुतः । अभूततद्भावे च्विः । 'हंसकः पादकटकः' इत्यमरः । हंसपक्षे वैभाषिकः कप्रत्ययः । ध्रुवमित्युत्प्रेक्षायाम् । पद्महंसयोरविनाभावात्कयोश्चिद्दिव्यपद्मयोस्तत्पदत्वमुत्प्रेक्ष्य दिव्यहंसयोरेव हंसकत्वं चोत्प्रेक्षते॥

श्रितपुण्यसरस्सरित्कथं न समाधिक्षपिताखिलक्षपम् ।
जलजं गतिमेतु मञ्जुलां दममन्तीपदनाम्नि जन्मनि ॥३९॥

श्रितेति ॥ श्रिताः सेविताः, पुण्याः सरः सरितः मानसादीनि सरांसि गङ्गाद्याः सरितश्च येन तत समाधिना ध्यानेन निमीलनेन क्षपिताखिलक्षपं यापितसर्वरात्रं जलजं दमयन्तीपदमिति नाम यस्मिन् जन्मनि, मञ्जुलां गतिं रम्यगतिं उत्तमदशाञ्च । 'गतिर्मार्गे दशायाञ्च' इति विश्वः । कथं नैतु एत्वेवेत्यर्थः । पदस्य गतिसाधनत्वात्तत्रापि दमयन्तीसम्बन्धाच्चोभयगतिलाभः । तथापि जन्मान्तरेऽपि सर्वथा तपः फलितमिति भावः । सम्भावनायां लोट् ॥ ३९ ॥

सरसीः परिशीलितुं मया गमिकर्मीकृतनैकनीवृता ।
अतिथित्वमनायि सा दृशोस्सदसत्संशयगोचरोदरी ॥ ४० ॥

अथ कथं त्वमेनां वेत्सीत्यत आह—सरसीरिति ॥ सरसीः सरांसि परिशीलितुं परिचेतुं, तत्र विहर्तुमित्यर्थः । चुरादिणेरनित्यत्वादण्यन्तप्रयोगः। गमिर्गमनं शब्दपरत्वकेनार्थो गम्यते । तस्य कर्मीकृताः कर्मकारकीकृताः,

नैके अनेके, नञर्थस्य नशब्दस्य, 'सुप्सुपा' इति समासः । नितरां वर्तन्ते जना एष्विति नीवृतः, जनपदाः येन तेन क्रान्तानेकदेशेनेत्यर्थः । "नहिवृति" इत्यादिना दीर्घः । मया सदसद्वेति संशयगोचरः सन्देहास्पदं उदरं यस्याः सा कृशोदरीत्यर्थः । नासिकोदरेत्यादिना ङीप् । सा दमयन्ती दृशोरतिथित्वमनायि स्वविषयतां नीता दृष्टेत्यर्थः । नयतेः कर्मणि लुङ् ॥ ४० ॥

अवधृत्य दिवोऽपि यौवतैर्न सहाधीतवतीमिमामहम् ।
कतमस्तु विधातुराशये पतिरस्या वसतीत्यचिन्तयम् ॥४१॥

अवधृत्येति ॥ अहमिमां दमयन्तीं, दिवः स्वर्गस्य सम्बन्धिभिर्यौवतैः युवतिसमूहैरपि । 'गार्भिणं यौवतं गणे' इत्यमरः । भिक्षादित्वात् समूहार्थेऽणप्रत्ययः । तत्राप्यस्य युवतीति स्त्रीप्रत्ययान्तस्यैव प्रकृतित्वेन तद्ग्रहणात्तत्सामर्थ्यादेव "भस्याढे तद्धिते" इति पुंवद्भाव इति वृत्तिकारः । न सहाधीतवतीमसदृशीं, ततोऽप्यधिकसुन्दरीमित्यर्थः । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति समास इति वामनः । अवधृत्य निश्चित्य विधातुः ब्रह्मणः, आशये हृदि अस्याः पतिः कतमस्तु कतमो वा वसतीत्यचिन्तयं तदैवेति शेषः ॥४१॥

अनुरूपममुं निरूपयन्नथ सर्वेष्वपि पूर्वपक्षताम् ।
युवसु व्यपनेतुमक्षमस्त्वयि सिद्धान्तधियं न्यवेशयम् ॥४२॥

अनुरूपमिति ॥ अथेदानीमनुरूपं योग्यममुं त्वां निरूपयन्नस्याः पतित्वेनालोचयन्, सर्वेष्वपि युवसु पूर्वपक्षतां दूष्यकोटित्वं व्यपनेतुमक्षमस्सन् त्वयि सिद्धान्तधियं न्यवेशयम् । त्वमेवास्याः पतिरिति निरणैषमित्यर्थः । अयमेव विधातुरप्याशय इति भावः ॥ ४२ ॥

अनया तव रूपसीमया कृतसंस्कारविबोधनस्य मे ।
चिरमप्यवलोकिताद्य सा स्मृतिमारूढवती शुचिस्मिता ॥४३

अथ त्वद्रूपदर्शनमेव तत्स्मारकमित्याह—अनयेति ॥ चिरमवलोकितापि सा शुचिस्मिता सुन्दरी अद्याधुना हस्तेन निर्दिशन्नाह—अनया तव रूपसीमया सौन्दर्यकाष्ठया कृतसंस्कारविबोधनस्य उद्बुद्धसंस्कारस्य स्मृतिमारूढवती स्मृतिपथं गता । सदृशदर्शनं स्मारकमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

त्वयि वीर विराजते परं दमयन्तीकिलकिञ्चितं किल ।
तरुणीस्तन एव दीप्यते मणिहारावलिरामणीयकम् ॥ ४४ ॥

ततः किमत आह—त्वयीत्यादि ॥ हे वीर, दमयन्त्याः किलकिञ्चितम् । "क्रोधाश्रुहर्षभीत्यादेः सङ्करः किलकिञ्चितम्" इत्युक्तलक्षणलक्षितशृङ्गारचेष्टितं त्वयि परं, त्वय्येव विराजते किल शोभते खलु । तथाहि मणिहारावलेर्मुक्ताहारपङ्क्तेः, रामणीयकं रमणीयत्वं, योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ् । तरुणीस्तन एव दीप्यते नान्यत्रेत्यर्थः । स्तनादीनां द्वित्वविशिष्टा जातिः प्रायेणेति प्रायग्रहणादेकवचनप्रयोगः । अत्र हारकिलकिञ्चितयोरुपमानोपमेययोर्वाक्यद्वये बिम्बप्रतिबिम्बतया स्तननृपयोः समानधर्मत्वोक्तेर्दृष्टान्तालङ्कारः । लक्षणन्तूक्तम् ॥ ४४ ॥

तव रूपमिदं तया विना विफलं पुष्पमिवावकेशिनः ।
इयमृद्धधना वृथावनिः स्ववनी सम्प्रवदत्पिकापि का ॥४५॥

तवेति ॥ हे वीर, तवेदं रूपं सौन्दर्यं तया दमयन्त्या विना अवकेशिनो वन्ध्यवृक्षस्य । 'वन्ध्योऽफलोऽवकेशी च' इत्यमरः । पुष्पमिव विफलं निरर्थकम् । ऋद्धधना सम्पूर्णवित्ता इयमवनिर्वृथा निरर्थका । सम्प्रवदत्पिका कूजत्कोकिला स्ववनी निजोद्यानमपि । ङीप् । का तुच्छा निरर्थकेत्यर्थः । तद्योगे तु सर्वं सफलमिति भावः । 'किं वितर्के परिप्रश्ने क्षेपे निन्दापराधयोः' इति विश्वः । अत्र नलरूपावनिवनीनां दमयन्त्या विना रम्यतानिषेधाद्विनोक्तिरलङ्कारः । "विना सम्बन्धि यत्किञ्चिद्यत्रान्यत्र परा भवेत् । रम्यतारम्यता वा स्यात् सा विनोक्तिरनुस्मृता ॥" इति लक्षणात् । यस्याश्च पुष्पमिवेत्युपमया संसृष्टिः ॥ ४५ ॥

अनयामरकाम्यमानया सह योगस्सुलभस्तु न त्वया ।
घनसंवृतयाम्बुदागमे कुमुदेनेव निशाकरत्विषा ॥ ४६ ॥

अत्र स्वापेक्षां दर्शयितुं तस्याः दौर्लभ्यमाह—अनयेति ॥ अमरैः इन्द्रादिभिः, काम्यमानयाभिलष्यमाणया दमयन्त्या सह योगः अम्बुदागमे

घनसंवृतया मेघावृतया, निशाकरत्विषा सह योगः कुमुदेनेव त्वया न सुलभो दुर्लभ इत्यर्थः। अत्र तत्संयोगदौर्लभ्यस्य अमरकामनपदार्थहेतुकत्वात्काव्यलिङ्गभेदः। तत्सापेक्षा चेयमुपमेति सङ्करः॥ ४६॥

तदहं विदधे तथा तथा दमयन्त्याः सविधे तव स्तवम्।
हृदये निहितस्तया भवानपि नेन्द्रेण यथापनीयते॥ ४७॥

अत्र का गतिरत आह—तदिति॥ तत तस्मात्, कार्यस्य सप्रतिबन्धत्वादहं दमयन्त्याः सविधे समीपे तथा तथा तव स्तवं स्तोत्रं विदधे विधास्य इत्यर्थः। सामीप्ये वर्तमानप्रत्ययः। यथा तया हृदये निहितो भवानिन्द्रेणापि नापनीयते नेतुमशक्य इत्यर्थः। यथेन्द्रादिप्रलोभितापि त्वय्येव गाढानुरागा स्यात्तथा करिष्यामीत्यर्थः॥ ४७॥

तव सम्मतिमत्र केवलामधिगन्तुं धिगिदं निवेदितम्।
ब्रुवते हि फलेन साधवो न तु कण्ठेन निजोपयोगिताम्॥ ४८॥

तर्हि तथैव क्रियतां किं निवेदनेनेत्यत आह—तवेति॥ अत्रास्मिन् कार्ये केवलामेकां तव सम्मतिमङ्गीकारमधिगन्तुमिदं निवेदितं निवेदनं धिक्। तथा हि—साधवो निजोपयोगितां स्वोपकारित्वं फलेन कार्येण ब्रुवते बोधयन्ति। किन्तु कण्ठेन वाग्वृत्त्या न ब्रुवते। सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः॥ ४८॥

तदिदं विशदं वचोमृतं परिपीयाभ्युदितं द्विजाधिपात्।
अतितृप्ततया विनिर्ममे स तदुद्गारमिव स्मितं सितम्॥ ४९॥

तदिति॥ स नलो द्विजाधिपाद्धंसाच्चन्द्राच्चाभ्युदितमाविर्भूतं विशदं प्रसन्नमवदातञ्च तत्पूर्वोक्तमिदमनुभूयमानं वच एवामृतमिति रूपकम्। तत्परिपीय। अत एवातितृप्ततयातिसौहित्येन तस्य वचोऽमृतस्य उद्गारमिव सितं स्मितं विनिर्ममे निर्मितवान्। माङः कर्तरि लिट्। अतितृप्तस्य किञ्चिन्निस्सार उद्गारः। सितत्वसाम्यात्, स्मितस्य वागमृतोद्गारत्वोत्प्रेक्षा॥ ४९॥

परिमृज्य भुजाग्रजन्मना पतगं कोकनदेन नैषधः ।
मृदु तस्य मुदेऽकिरद्गिरः प्रियवादामृतकूपकण्ठजाः ॥ ५० ॥

परिमृज्येति ॥ निषधानां राजा नैषधः नलः । जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ् । भुजाग्रजन्मना कोकनदेन पाणिशोणपङ्कजेनेत्यर्थः । पतगं हंसं परिमृज्य तस्य हंसस्य, मुदे हर्षाय प्रियवादानामेवामृतानां कूपो निधिः कण्ठो वागिन्द्रियं तज्जाः तज्जन्याः, गिरो मृदु यथा तथा । अकिरत् प्रियवाक्यामृतैरसिञ्चदित्यर्थः । अत्र भुजाग्रजन्मना कोकनदेनेति विषयस्य पाणेर्निगरणेन विषयिणः कोकनदस्यैव उपनिबन्धनादतिशयोक्तिः । "विषयस्यानुपादानाद्विषय्युपनिबध्यते । यत्र सातिशयोक्तिः स्यात् कविप्रौढोक्तिसम्मता" इति लक्षणात् । सा च पाणिकोकनदयोरभेदोक्तेरभेदरूपा । तस्याः प्रियवादामृतकूपकण्ठेति रूपकसंसृष्टिः ॥ ६० ॥

न तुलाविषये तवाकृतिर्न वचोवर्त्मनि ते सुशीलता ।
त्वदुदाहरणाऽऽकृतौ गुणा इति सामुद्रिकसारमुद्रणा ॥ ५१ ॥

नेति ॥ हे हंस, तवाकृतिराकारस्तुलाविषये सादृश्यभूमौ न, न वर्तते असदृशीत्यर्थः । ते तव, सुशीलता सौशील्यं वचोवर्त्मनि न, न वर्तते वक्तुमशक्येत्यर्थः । अत एवाकृतौ गुणाः 'यत्राकृतिस्तत्र गुणाः' इति सामुद्रिकाणां या सारमुद्रणा सिद्धान्तप्रतिपादनं सा त्वमेवोदाहरणं यस्याः सा तथोक्ता । आकृतिसौशील्ययोस्त्वय्येव सामानाधिकरण्यदर्शनादिति भावः । अत एवोत्तरवाक्यार्थस्य पूर्ववाक्यार्थहेतुकत्वात् काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ६१ ॥

न सुवर्णमयी तनुः परं ननु किं वागपि तावकी तथा ।
न परं पथि पक्षपातिताऽनवलम्बे किमु मादृशेऽपि सा ॥ ५२ ॥

नेति ॥ ननु हंस, तवेयं तावकी । "युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ् च" इति चकारादण्प्रत्यये ङीप् । "तवकममकावेकवचने" इति तवकादेशः । तनुः परं मूर्तिरेव सुवर्णमयी हिरण्मयी न । किन्तु, वागपि तथा सुवर्णमयी

शोभनाक्षरमयीत्यर्थः । अनवलम्बे निरवलम्बे पथि परं आकाश एव पक्षपातिता पक्षपातित्वं न । किमु किं त्वित्यर्थः । निपातानामनेकार्थत्वात् । अनवलम्बे निराधारे मादृशेऽपि सा पक्षपातिता स्नेहवत्तेत्यर्थः । अत्र तनुवाचोः प्रकृताप्रकृतयोः सुवर्णमयीति शब्दश्लेषः । एवं पथि मादृशेऽपि पक्षपातितेति सजातीयसंसृष्टिः । तया चोपमा व्यज्यते ॥५२॥

भृशतापभृता मया भवान्मरुदासादि तुषारसारवान् ।
धनिनामितरस्सतां पुनर्गुणवत्सन्निधिरेव सन्निधिः ॥ ५३ ॥

भृशेति ॥ भृशतापभृता अतिसन्तापभाजा मया भवान् तुषारैः शीकरैः सारवानुत्कृष्टो मरुन्मारुतः, (सन्) आसादि प्राप्तः सन्तापहारित्वादिति भावः । तथा हि धनिनां धनिकानां कुबेरादीनामितरः पद्मशङ्खादिस्संज्ञश्चासौ निधिश्चेति सन्निधिः, सतां विदुषां पुनर्गुणवतां गुणिनां सन्निधिस्सान्निध्यमेव सन्निधिर्महानिधिः सन्तापहारित्वात्, त्वमेव शिशिरमारुतः अन्यस्तु दहन एवेति भावः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ५३ ॥

शतशश्श्रुतिमागतैव सा त्रिजगन्मोहमहौषधिर्मम ।
अमुना तव शंसितेन तु स्वदृशैवाभिहितामवैमि ताम् ॥ ५४ ॥

शतश इति ॥ त्रिजगतस्त्रैलोक्यस्य मोहे मोहने महौषधिः महौषधमिति रूपकम् । सा दमयन्ती शतशो मम श्रुतिं श्रोत्रमागतैव । अधुना तव शंसितेन कथनेन तु स्वदृशा स्वदृष्ट्यैवे अभिहितां बोधितां तामवैमि साक्षाद्दृष्टां मन्ये । आप्तोक्तिप्रामाण्यादिति भावः ॥ ५४ ॥

अखिलं विदुषामनाविलं सुहृदा च स्वहृदा च पश्यताम् ।
सविधेऽपि न सूक्ष्मसाक्षिणी वदनालङ्कृतिमात्रमक्षिणी ॥५५॥

अथ स्वदृष्टेरप्याप्तदृष्टिरेव गरीयसीत्याह—अखिलमिति ॥ सुहृदा आप्तमुखेन च स्वहृदा स्वान्तःकरणेन च स्वहृद्ग्रहणं तद्वत्सुहृदः श्रद्धेयत्वज्ञापनार्थं अखिलं कृत्स्नमर्थमनाविलमसन्दिग्धमविपर्यस्तं यथा तथा पश्यतामवधारयतां विदुषां विवेकिनां सविधे पुरोऽपि नसूक्ष्मसाक्षिणी असू-

क्ष्मार्थदर्शिनी । 'सुप्सुपा' इति समासः । अक्षिणी वदनालङ्कृतिमात्रम्, न तु दूरसूक्ष्मार्थदर्शनोपयोगिनी इत्यर्थः ॥ ५५ ॥

अमितं मधु तत्कथा मम श्रवणप्राघुणिकीकृता जनैः ।
मदनानलबोधने भवेत्खग धाय्या धिगधैर्यधारिणः ॥ ५६ ॥

अमितमिति ॥ हे खग, जनैर्विदर्भागतजनैर्मम श्रवणप्राघुणिकीकृता कर्णातिथीकृता, तद्विषयीकृतेत्यर्थः । 'आवेशिकः प्राघुणिक आगन्तुरतिथिस्तथा' इति हलायुधः । अमितमपरिमितं मधु क्षौद्रं तद्वदतिमधुरेत्यर्थः । तत्कथा तद्गुणवर्णना अधैर्यधारिणोऽत्यन्ताधीरस्य मम मदनानलबोधने कामाग्निप्रज्वलने धाय्या सामिधेनी भवेत् । 'ऋक् सामिधेनी धाय्या च या स्यादग्निसमिन्धने' इत्यमरः । "पाय्यसान्नाय्य" इत्यादिना निपातः । धिक् वाक्यार्थो निन्द्यः । अत्र तत्कथायाः धाय्यात्मना प्रकृतमदनाग्नीन्धनोपयोगात् परिणामालङ्कारः । आरोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणाम इत्यलङ्कारसर्वस्वकारः ॥ ५६ ॥

विषमो मलयाहिमण्डलीविषफूत्कारमयो मयोहितः ।
बत कालकलत्रदिग्भवः पवनस्तद्विरहानलैधसा ॥ ५७ ॥

विषम इति ॥ विषमः प्रतिकूलः कालकलत्रदिग्भवोऽन्तकदिग्भवः, प्राणहर इति भावः । पवनो दक्षिणमारुतः, तद्विरहानलैधसा दमयन्तीविरहाग्निसमिधा तद्दाह्येनेत्यर्थः । मया मलये मलयाचले, या अहिमण्डली सर्पसङ्घः तस्याः विषफूत्कारमयः, ऊहितः तद्रूप इति तर्कित इत्यर्थः । लोके च अग्निरेधांसि निधाय फूत्कारवातैर्ध्माप्यत इति भावः । बतेति खेदे । विरहानलैधसेति रूपकोत्थापितेयं दक्षिणपवनस्य मलयाहिमण्डलीफूत्कारत्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ५७ ॥

प्रतिमासमसौ निशाकरः खग सङ्गच्छति यद्दिनाधिपम् ।
किमु तीव्रतरैस्ततः करैर्मम दाहाय स धैर्यतस्करैः ॥ ५८ ॥

प्रतिमासमिति ॥ हे खग, असौ निशाकरः मासि मासि प्रतिमासम्, प्रतिदर्शमित्यर्थः । वीप्सायामव्ययीभावः । दिनाधिपं सूर्यं

सङ्गच्छति प्राप्नोतीति यत् । ततः प्राप्तेः स निशाकरस्तीव्रतरैरत एव धैर्यतस्करैर्मद्धैर्यहारिभिः करैः सौरैः तत आनीतैर्मम दाहाय सङ्गच्छती-त्यनुषङ्गः । किमुशब्द उत्प्रेक्षायाम् । अत्र सङ्गमनस्य दाहार्थत्वोत्प्रेक्षणात् फलोत्प्रेक्षा ॥ ५८ ॥

कुसुमानि यदि स्मरेषवो न तु वज्रं विषवल्लिजानि तत् ।
हृदयं यदमूमुहन्नमूर्मम यच्चातितरामतीतपन् ॥ ५९ ॥

कुसुमानीति ॥ स्मरेषवः यदि कुसुमान्येव, वज्रमशनिस्तु न, सद्यो मरणाभावादिति भावः । तर्हि विषवल्लिजानि विषलतोद्भवानि । यद्यस्मादमूः स्मरेषवः । 'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' इति स्त्रीलिङ्गता, मम हृदय-ममूमुहन्नमूर्छयन् । मुह्यतेर्णौ चङ् । यद्यस्मादतितरामतिमात्रम् । अव्य-यादाम्प्रत्ययः । अतीतपन् तापयन्ति स्म च । तपतेर्णौ चङ् । मोह-तापलक्षणविषकार्यदर्शनाद्विषवल्लिजत्वोत्प्रेक्षा ॥ ५९ ॥

तदिहानवधौ निमज्जतो मम कन्दर्पशराधिनीरधौ ।
भव पोत इवावलम्बनं विधिनाकस्मिकसृष्टसन्निधिः ॥ ६० ॥

तदिति ॥ तत्तस्मादिहास्मिन्ननवधौ अपारे कन्दर्पशरैर्य आधिर्मनो-व्यथा । 'पुंस्याधिर्मानसी व्यथा' इत्यमरः । तस्मिन्नेव नीरधौ समुद्रे निमज्जतोऽन्तर्गतस्य मम विधिना दैवेन अकस्मादकाण्डे भवमाकस्मिकम् । अध्यात्मादित्वात् ठक् । अव्ययानां भमात्रे टिलोपः । तद्यथा तथा सृष्टसन्निधिः कृतसन्निधानं भाग्यादागत इत्यर्थः । त्वं पोतो यानपात्र-मिव । 'यानपात्रं तु पोतः' इत्यमरः । अवलम्बनं भव ॥ ६० ॥

अथवा भवतः प्रवर्तना न कथं पिष्टमियं पिनष्टि नः ।
स्वत एव सतां परार्थता ग्रहणानां हि यथा यथार्थता ॥ ६१ ॥

अथ वेति ॥ अथवा इयं नोऽस्माकं सम्बन्धिनी । उभयप्राप्तौ कर्मणि इति नियमात् कर्तरि कृद्योगे षष्ठीनिषेधेऽपि शेषषष्ठीपर्यवसानात् कर्त्रर्थलाभः । भवतः । उभयप्राप्तौ कर्मणीति षष्ठी । प्रवर्तना प्रेरणा ण्यासश्रन्थो युच् ।

कथं पिष्टं न पिनष्टि, स्वतः प्रवृत्तविषयत्वात् पिष्टपेषणकल्पेत्यर्थः । हि यस्मात् ग्रहणानां याथार्थ्यं यथा प्रामाण्यमिव, स्वतः सर्वप्रमाणानां प्रामाण्यमिव 'गृह्यतां जाता मनीषा स्वत एव मानम्' इति मीमांसकाः । सतां परार्थता परार्थप्रवृत्तिः स्वत एव न तु परतः । उपमासंसृष्टोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ६१ ॥

तव वर्त्मनि वर्ततां शिवं पुनरस्तु त्वरितं समागमः ।
अधिसाधय साधयेप्सितं स्मरणीयास्समये वयं वयः ॥ ६२ ॥

तवेति ॥ हे वयः खग तव वर्त्मनि शिवं मङ्गलं वर्ततां त्वरितं क्षिप्रमेव पुनः समागमोस्तु अधिसाधय गच्छ ईप्सितमिष्टं साधय सम्पादय समये कार्यकाले वयं स्मरणीयाः अनन्यगामि कार्यं कुर्यादित्यर्थः ॥ ६२ ॥

इति तं स विसृज्य धैर्य्यवान् नृपतिस्सूनृतवाग्बृहस्पतिः ।
अविशद्वनवेश्म विस्मितश्श्रुतिलग्नैः कलहंसशंसितैः ॥ ६३ ॥

इतीति ॥ धैर्यवानुपायलाभात् सधैर्यः सूनृतवाक्षु सत्यप्रियवादेषु बृहस्पतिः तथा प्रगल्भ इत्यर्थः । 'सूनृतं प्रियसत्यवाक्' इत्यमरः । स नृपतिरितीत्थं तं हंसं विसृज्य श्रुतिलग्नैः श्रोत्रप्रविष्टैः कलहंसस्य शंसितैर्विस्मितः सन् वनवेश्म वनस्थांविहारगृहमविशत् ॥ ६३ ॥

अथ भीमसुतावलोकनैस्सफलं कर्तुमहस्तदेव सः ।
क्षितिमण्डलमण्डनायितं नगरं कुण्डिनमण्डजो ययौ ॥ ६४ ॥

अथेति ॥ अथ सोऽण्डजो हंसस्तदहरेव भीमसुतायाः भैम्याः अवलोकनैः सफलं कर्तुं तस्मिन्नेवाहनि तां द्रष्टुमित्यर्थः । क्षितिमण्डलमण्डनायितं भूमण्डलस्यालङ्कारभूतं कुण्डिनं कुण्डिनाख्यं नगरं ययौ ॥ ६४ ॥

प्रथमं पथि लोचनातिथिं पथिकप्रार्थितसिद्धिशंसिनम् ।
कलशं जलसंभृतं पुरः कलहंसः कलयांबभूव सः ॥ ६५ ॥

अथ श्लोकत्रयेण शुभनिमित्तान्याह—प्रथममित्यादिना ॥ स कलहंसः प्रथममादौ पथि लोचनातिथिं दृष्टिप्रियं पथिकानां प्रस्थातॄणां प्रार्थितस्य

इष्टार्थस्य, सिद्धिशंसिनं सिद्धिसूचकं जलसंभृतं जलपूर्णं कलशम्, पूर्णकुम्भं पुरोऽग्रे कलयांबभूव ददर्श ॥ ६५ ॥

अवलम्ब्य दिदृक्षयाम्बरे क्षणमाश्चर्यरसालसं गतम् ।
स विलासवनेऽवनीभुजः फलमैक्षिष्ट रसालसङ्गतम् ॥ ६६ ॥

अवलम्ब्येति ॥ स हंसो दिदृक्षया स्वगन्तव्यमार्गालोकनेच्छया अम्बरे क्षणमाश्चर्यरसेन तद्वस्तुदर्शननिमित्तेनाद्भुतरसेनालसं मन्दं गतं गतिमवलम्ब्य महीभुजो नलस्य विलासवने विहारवने रसालेन चूतवृक्षेण सङ्गतं सम्बद्धम् । 'आम्रश्चूतो रसालोऽसौ' इत्यमरः । फलमैक्षिष्ट ईक्षितवान् ॥ ६६ ॥

नभसः कलभैरुपाश्रितं जलदैर्भूरितरक्षुपन्नगम् ।
स ददर्श पतङ्गपुङ्गवो विटपच्छन्नतरक्षुपं नगम् ॥ ६७ ॥

नभस इति ॥ पुमान् गौः वृषभः, विशेषणसमासः । "गोरतद्धितलुकि" इति समासान्तष्टच् । स इव पतङ्गः पतङ्गपुङ्गवः पक्षिश्रेष्ठः उपमितसमासः । नभसः कलभैः खेचरकरिकल्पैरित्यर्थः । जलदैरुपाश्रितं व्याप्तम् । भूयः बहवः तरक्षवो मृगादनाः पन्नगा यस्य तम् । विटपैः शाखाविस्तारेण । 'विस्तारो विटपोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । छन्नतराः अतिशयेन छादिताः क्षुपाः ह्रस्वशाखा यस्य तं 'ह्रस्वशाखा शिफः क्षुपः' इत्यमरः । तं नगं पर्वतं ददर्श पूर्णकलशादिदर्शनं पान्थक्षेमकरमिति निमित्तज्ञाः ॥ ६७ ॥

स ययौ धुतपक्षतिः क्षणं क्षणमूर्ध्वायनदुर्विभावनः ।
विततीकृतनिश्चलच्छदः क्षणमालोककदत्तकौतुकः ॥ ६८ ॥

स इति ॥ स हंसः क्षणं धुतपक्षतिः कम्पितपक्षमूलः, क्षणमूर्ध्वायनेन ऊर्ध्वगमनेन दुर्विभावनः दुष्करावधारणो दुर्लक्ष्य इत्यर्थः । विततीकृतौ विसारितौ निश्चलौ छदौ पक्षौ यस्य सः । तथाऽऽलोककानां द्रष्टृणां दत्तकौतुकः सन् ययौ । स्वभावोक्तिः ॥ ६८ ॥

तनुदीधितिधारया रयाद्गतया लोकविलोकनामसौ ।
हृदहेम कषन्निवालसत्कषपाषाणनिभे नभःस्थले ॥ ६९ ॥

तन्विति ॥ असौ हंसो रयाद्धेतोरुत्पन्नयेति शेषः । लोकस्यालोकिजनस्य परीक्षकजनस्य विलोकनां दर्शनं गतया कौतुकाद्वर्णपरीक्षार्थञ्च विलोक्यमानयेत्यर्थः । तनोः शरीरस्य तन्वा सूक्ष्मया च दीधितिधारया रश्मिरेखया निमित्तेन । कषपाषाणनिभे निकषोपलनिभे नभःस्थले छद्हेम निजपक्षसुवर्णं कषन् घर्षन्निवालसत् अशोभतेत्युत्प्रेक्षा ॥ ६९ ॥

विनमद्भिरधःस्थितैः खगैर्झटिति श्येननिपातशङ्किभिः ।
स निरैक्षि दृशैकयोपरि स्यदझाङ्कारिपतत्रिपद्धतिः ॥ ७० ॥

विनमद्भिरिति ॥ स्यदेन वेगेन झाङ्कारिणी झामिति शब्दं कुर्वाणा पतत्रिपद्धतिः पक्षिसरणिः यस्य स हंसः । श्येननिपातं शङ्कत इति तच्छङ्किभिरत एव विनमद्भिर्विलीयमानैरधःस्थितैः खगैर्झटिति द्राक् एकया दृशा उपरि उपरिष्टात् निरैक्षि कर्मणि लुङ् । स्वभावोक्तिः ॥ ७० ॥

ददृशे न जनेन यन्नसौ भुवि तच्छायमवेक्ष्य तत्क्षणात् ।
दिवि दिक्षु वितीर्णचक्षुषा पृथुवेगद्रुतमुक्तदृक्पथः ॥ ७१ ॥

ददृश इति ॥ यन् गच्छन् । इणो लटः शत्रादेशः । असौ हंसः । भुवि तच्छायं तस्य छायाम् । ''विभाषा सेना'' इत्यादिना नपुंसकत्वम् । अवेक्ष्य तत्क्षणाद्दिवि दिक्षु च वीतीर्णचक्षुषा दत्तदृष्टिना जनेन पृथुवेगेन द्रुतं शीघ्रं मुक्तदृक्पथस्सन् न ददृशे न दृष्टः, क्षणमात्रं दृष्टिपथमतिक्रान्त इत्यर्थः ॥ ७१ ॥

न वनं पथि शिश्रियेऽमुना क्वचिदप्युच्चतरद्रुचारुतम् ।
न सगोत्रजमन्ववादि वा गतिवेगप्रसरद्रुचा रुतम् ॥ ७२ ॥

नेति ॥ गतिवेगेन प्रसरद्रुचा प्रसर्पत्तेजसा अमुना हंसेन क्वचिदपि उच्चतरात्युन्नता, द्रूणां द्रुमाणां चारुता रम्यता यस्मिन् तत् । 'पलाशीद्रुद्रुमागमाः' इत्यमरः । वनं न शिश्रिये । सगोत्रजं बन्धुजन्यं रुतं कूजितं वा नान्ववादि नानूदितं मध्येमार्गमध्वश्रमापनोदनबन्धुसम्भाषणादिकमपि न कृतमिति सुहृत्कार्यानुसन्धानपरत्वोक्तिः ॥ ७२ ॥

अथ भीमभुजेन पालिता नगरी मञ्जुरसौ धराजिता।
पतगस्य जगाम दृक्पथं हिमशैलोपमसौधराजिता ॥ ७३ ॥

अथेति ॥ धराजिता भूमिजयिना। "सत्सूद्विष" इत्यादिना क्विप् तुक्। भीमस्य भीमभूपस्य भुजेन पालिता हिमशैलोपमैः सौधैः राजसदनैः राजिता मञ्जुः मञ्जुला मनोज्ञा असौ पूर्वोक्तनगरी कुण्डिनपुरी पतगस्य हंसस्य दृक्पथं जगाम स तां ददर्शेत्यर्थः। अत्र यमकाख्यानुप्रासस्य हिमशैलोपमेति उपमायाश्च संसृष्टिः ॥ ७३ ॥

दयितं प्रति यत्र सन्तता रतिहासा इव रेजिरे भुवः।
स्फटिकोपलविग्रहा गृहाश्शशभृद्भित्तनिरङ्कभित्तयः ॥ ७४ ॥

अथ नगरीं वर्णयति—दयितमिति ॥ यत्र नगर्यां, स्फटिकोपलविग्रहाः स्फटिकमयशरीरा इत्यर्थः। अत एव शशभृद्भित्तनिरङ्कभित्तयः शशाङ्कशकलनिष्कलङ्कानि कुड्यानि येषां ते। 'भित्तं शकलखण्डे वा' इत्यमरः। भिदेः क्तिन्प्रत्ययः। "भित्तं शकलम्" इत्यादिनिपातनात् "रदाभ्याम्" इत्यादिना निष्ठानत्वाभावः। गृहाः दयितं भीमं प्रियं प्रति सन्तता भुवो भूमेर्नायिकाया रतिहासा इव केलिहास्यानीव रेजिरे इत्युत्प्रेक्षा ॥ ७४ ॥

नृपनीलमणीगृहत्विषामुपधेर्यत्र भयेन भास्वतः।
शरणागतमुवास वासरेऽप्यसदावृत्त्युदयत्तमं तमः ॥ ७५ ॥

नृपेति ॥ यत्र नगर्यां तमोऽन्धकारः, भास्वतो भास्करात् भयेन नृपस्य ये नीलमणीनां गृहाः तेषां त्विषस्तासामुपधेश्छलादित्यपह्नवभेदः। 'रत्नं मणिर्द्वयोः' इत्यमरः। कृदिकारादक्तिनो वा ङीष्वक्तव्यः। शरणाप्तं शरणं गृहं रक्षितारञ्चागतम्। 'शरणं गृहरक्षित्रोः' इत्यमरः। वासरे दिवसेऽप्यसदावृत्त्यपुनरावृत्ति किञ्चोदयत्तमं सदुवास ॥ ७५ ॥

सितदीप्रमणिप्रकल्पिते यदगारे हसदङ्करोदसि।
निखिलान्निशि पूर्णिमा तिथीनुपतस्थेऽतिथिरेकिका तिथिः ॥७६॥

सितेति ॥ सितैर्दीप्रैश्च मणिभिः प्रकल्पिते उज्ज्वलस्फटिकनिर्मिते हसदङ्करोदसि विलसदङ्करोदस्के द्यावापृथिवीव्यापिनीत्यर्थः । यदगारे यस्या नगर्याः गृहेष्वित्यर्थः । जातावेकवचनम् । निशि निखिलान् तिथीनेकाकिनी एकैवेत्यर्थः । "एकादाकिनिच्चासहाय" इति चकारात् कप्रत्ययः । "प्रत्ययस्थात् कात्पूर्वस्य" इतीकारः । पूर्णिमातिथिः राकातिथिः । 'तद्राद्यास्तिथयो द्वयोः' इत्यमरः । अतिथिरूपतस्थे अतिथीभूय सङ्गतेत्यर्थः । "उपाद्देवपूजा" इत्यादिना सङ्गतिकरणे आत्मनेपदम् । स्फटिकभवनकान्तिनित्यकौमुदीयोगात् सर्वा अपि रात्रयो राकारात्रय एवासन्नित्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिभेदः ॥ ७६ ॥

सुदतीजनमज्जनार्पितैर्घुसृणैर्यत्र कषायिताशया ।
न निशाखिलयापि वापिका प्रससाद ग्रहिलेव मानिनी ॥ ७७ ॥

सुदतीति ॥ यत्र नगर्यां शोभना दन्ता यासां ताः सुदत्यः स्त्रियः अत्र विधानाभावाद्दत्रादेशश्चिन्त्य इति केचित् । "अग्रान्तशुद्धशुभ्रवृषभ-वराहेभ्यश्च" इति चकारात् सिद्धिरिति केचित् । सुदत्यादयः स्त्रीषु योगरूढा स्त्रियः संज्ञायाम् इति दत्रादेशात्साधव इत्यपरे । तथैतत्सर्व-मभिसन्धाय आहैव वामनः । 'सुदत्यादयः प्रतिविधेया' इति । ता एव जनाः लोकाः तेषां मज्जनादवगाहनादर्पितैः सङ्क्रमितैरपि घुसृणैः कुङ्कुमैः कषायिताशया सुरभिताभ्यन्तरा भोगचिह्नैः कलुषितहृदया च । वाप्येव वापिका दीर्घिका ग्रहिला ग्रह आग्रहः तद्वती दीर्घरोषा । पिच्छा-दित्वादिलच् । मानिनी । "स्त्रीणामीर्ष्याकृतः कोपो मानो व्यासङ्गिनि प्रिये" इत्युक्तलक्षणो मानः । तद्वती नायिकेव अखिलया निशा निशया सर्वरात्रिप्रसादनेनेत्यर्थः । न प्रससाद प्रसन्नाशया नाभूत् तादृक्क्षोभादिति भावः ॥ ७७ ॥

क्षणनीरवया यया निशि श्रितवप्रावलियोगपट्टया ।
मणिवेश्ममयं सुनिर्मलं किमपि ज्योतिरबाह्यमिज्यते ॥ ७८ ॥

क्षणेति ॥ निशि निशीथे क्षणं नीरवया एकत्र सुप्तजनत्वादपरत्र ध्यान-स्तिमितत्वान्निरवशङ्कया, श्रितः प्राप्तो वप्रावलिर्योगपट्ट इव, अन्यत्र वप्रावलिरिव योगपट्टो यया सा तथोक्ता, यया नगर्या मणिवेश्ममयं तद्रूपं निर्मलं अबाह्यमन्तर्वर्ति किमप्यवाङ्मनसगोचरं ज्योतिः प्रभा आत्मज्योतिश्च इज्यते सेव्यते स्म । अत्र नगरीविशेषणसाम्यादप्रस्तुतयोगिनीप्रतीतेः समासोक्तिः ॥ ७८ ॥

विललास जलाशयोदरे क्वचन द्यौरनुबिम्बितेव या ।
परिघाकपटस्फुटस्फुरत्प्रतिबिम्बानवलंबिताम्बुनि ॥ ७९ ॥

विललासेति ॥ या नगरी परिघायाः कपटेन व्याजेन स्फुटं परितो व्यक्तं यथा तथा स्फुरता प्रतिबिम्बेनानवलम्बितं, मध्ये अगृह्यमाणं च अम्बु यस्मिन् तस्मिन् । प्रतिबिम्बाक्रान्तमम्बु परितः स्फुरति, प्रतिबिम्ब-देशे तु न स्फुरति तेनैव प्रतिबिम्बादिति भावः । क्वचन कुत्रचिज्जलाशयोदरे ह्रदमध्ये कस्यचिद्ध्रदस्य मध्य इत्यर्थः । अनुबिम्बिता द्यौरमरावतीव विललासेत्युत्प्रेक्षा ॥ ७९ ॥

व्रजते दिवि यद्गृहावली चलचेलाञ्चलदण्डताडनाः ।
व्यतरन्नरुणाय विश्रमं सृजते हेलिहयालिकालनाम् ॥ ८० ॥

व्रजत इति ॥ यस्यां नगर्यां गृहावलीषु चलाश्चलन्तः चेलाञ्चलाः पताकाग्राणि त एव दण्डास्तैस्ताडनाः कशाघाता इत्यर्थः । ताः कर्त्र्यः दिवि व्रजते खे गच्छते । 'हेलिहयालेः सूर्याश्वपङ्क्तेः । 'हेलिरालिङ्गने रवौ' इति वैजयन्ती । कालनाञ्चोदनां सृजते कुर्वते । अरुणाय सूर्यसारथये विश्रमं स्वयं तत्कार्यकरणाद्विश्रान्तिम् । नोदात्तोपदेश' इत्यादिना घन्वृत्तिप्रतिषेधः । व्यतरन् ददुः । अत्र हेलिहयालेश्चेलाञ्चनदण्डताडनासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धो-क्तेरतिशयोक्तिभेदः । तेन च गृहाणामर्कमण्डलपर्यन्तमौन्नत्यं व्यज्यत इत्य-लङ्कारेण वस्तुध्वनिः ॥ ८० ॥

क्षितिगर्भधराम्बरालयैस्तलमध्योपरिपूरिणां पृथक् ।
जगतां खलु याखिलाद्भुताजनि सारैर्निजचिन्हधारिभिः ॥ ८१ ॥

क्षितीति ॥ तलमध्योपरि अधोमध्योर्ध्वदेशान् पूरयन्तीति तत्पूरिणां जगतां पातालभूमिस्वर्गाणां पृथगसङ्कीर्णं यानि निजानि प्रतिनियतानि चिह्नानि निध्यन्नपानस्रक्चन्दनादिलिङ्गानि धारयन्तीति तद्धारिभिस्तथोक्तैः सारैरुत्कृष्टैः क्षितिगर्भे पाताले धरायां भूपृष्ठे अम्बरे आकाशे च ये आलया गृहास्तैः भूम्यन्तर्बहिःशिरोगृहैरित्यर्थः । या नगरी अखिला कृत्स्ना अद्भुता चित्रा अजनि जाता । "दीपजन" इत्यादिना जनेः कर्तरि लुङ् । च्लेश्चिणादेशः । अत्र क्षितिगर्भादीनां तलमध्योपरिजगतां चिह्नानाञ्च यथासङ्ख्यसम्बन्धाद्यथासङ्ख्यालङ्कारः । एतेन त्रैलोक्यवैभवं गम्यते ॥ ८१ ॥

दधदम्बुदनीलकण्ठतां वहदत्यच्छसुधोज्ज्वलं वपुः ।
कथमृच्छतु यत्र नाम न क्षितिभृन्मन्दिरमिन्दुमौलिताम् ॥ ८२ ॥

दधदिति ॥ यत्र नगर्यामम्बुदैर्मेघैरम्बुदवद्वा नीलकण्ठः शिखरोपकण्ठः गलश्च यस्य तस्य भावस्तत्ताम् । 'कण्ठो गले सन्निधाने' इति विश्वः । दधद् अत्यच्छतया सुधया लेपनद्रव्येण च सुधावदमृतवच्चोज्ज्वलं वपुः वहत् । 'सुधालेपोऽमृतं सुधा' इत्यमरः । क्षितिभृन्मन्दिरं राजभवनं इन्दुमौलिताम् इन्दुमण्डलपर्यन्तशिखरत्वम् । कथं नाम न ऋच्छतु गच्छत्वेवेत्यर्थः । राजभवनस्य तादृगौन्नत्यं युक्तमिति भावः । अन्यत्र इन्दुमौलित्वमीश्वरत्वञ्च तच्च नीलकण्ठस्य युक्तमिति भावः । अत्र विशेषणविशेष्याणां श्लिष्टानामभिधायाः प्रकृतार्थमात्रनियन्त्रणादप्रकृतेश्वरप्रतीतेर्ध्वनिरेव ॥ ८२ ॥

बहुरूपकसालभञ्जिकामुखचन्द्रेषु कलङ्करङ्कवः ।
यदनेककसौधकन्धराहरिभिः कुक्षिगतीकृता इव ॥ ८३ ॥

बह्विति ॥ बहुरूपका भूयिष्ठसौन्दर्याः शैषिकः कप्रत्ययः । तेषु सालभञ्जिकानां कृत्रिमपुत्रिकाणां मुखचन्द्रेषु कलङ्करङ्कवः चन्द्रत्वात् सम्भाविताः कलङ्कमृगास्ते यस्यां नगर्यां, अनेककेषां बहूनां सौधानां कन्धरासु कण्ठप्रदेशेषु ये हरयः सिंहास्तैः कुक्षिगतीकृता इव ग्रस्ताः किमित्युत्प्रेक्षा मुखचन्द्राणां निष्कलङ्कत्वनिमित्ता । अन्यथा कथं चन्द्रे निष्कलङ्कतेति भावः ॥ ८३ ॥

बलिसद्मदिवं स तथ्यवागुपरि स्माह दिवोऽपि नारदः ।
अधराथ कृता ययेव सा विपरीताजनि भूमिभूषया ॥ ८४ ॥

बलीति ॥ स प्रसिद्धस्तथ्यवाक् सत्यवचनो नारदः बलिसद्मदिवं पातालस्वर्गं दिवो मेरुस्वर्गादप्युपर्युपरि स्थितामुत्कृष्टाञ्च स्माह उक्तवान् । अथेदानीं भूमिभूषया यया नगर्या । अधरा न्यूना अधस्ताच्च कृतेवेत्युत्प्रेक्षा । सा बलिसद्मद्यौः नारदोक्तिविपरीताजनि । सर्वोपरिस्थितायाः पुनरधस्थितिः वैपरीत्यम् ॥ ८४ ॥

प्रतिहट्टपथे घरट्टजात्पथिकाह्वानदसक्तुसौरभे ।
कलहान्न घनाद्यदुत्थितादधुनाप्युज्झति घर्घरस्वनः ॥ ८५ ॥

प्रतीति ॥ पन्थानं गच्छन्तीति पथिकाः तेषामाह्वानं ददातीति तथोक्तं आह्वायकं अध्वानं गच्छतामाकर्षकमित्यर्थः । तत्सक्तूनां सौरभं सुगन्धो यस्मिन् प्रतिहट्टपथे प्रत्यापणपथम् । "अव्ययं विभक्ति" इत्यादिना वीप्सायामव्ययीभावः । "तृतीयासप्तम्योर्बहुलम्" इति सप्तम्या न अम्भावः। घरट्टाः गोधूमचूर्णग्रावाणः तज्जात् यस्यां नगर्यां उत्थितात् कलहात् घर्घरस्वनो झिर्झरवद्ध्वनिः कण्ठध्वनिः घनान्मेघादधुनापि नोज्झति न त्यजति । सर्वदा सर्वहट्टेषु घट्टा मेघध्वानं ध्वनन्तीति भावः । अत्र घनानां घरट्टकलहासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तथा च तद्घर्घरस्वनस्य तद्धेतुकत्वोत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या चेति सङ्करः ॥ ८५ ॥

वरणः कनकस्य मानिनीं दिवमङ्कादमराद्रिरागताम् ।
घनरत्नकवाटपक्षतिः परिरभ्यानुसरन्नुवास याम् ॥ ८६ ॥

वरण इति ॥ कनकस्य सम्बन्धी वरणः प्राकारः । 'प्राकारो वरणः सालः' इत्यमरः । तद्विकारः स एवामराद्रिः मेरुः, यां नगरीमेव मानिनीं कोपसम्पन्नामत एव अङ्कान्निजोत्सङ्गादागतां भूलोकं प्राप्तां दिवममरावतीं घने निबिडे रत्नानां कवाटे रत्नमयकवाटे एव पक्षती पक्षमूले यस्य स सन् परिरभ्योपगृह्य मेरोः पक्षवत्त्वात् पक्षतिरूपत्वमनुसरन् अनुवर्तमान उवास ।

कामिनः प्रणयकुपितां प्रेयसीं आप्रसादमनुगच्छन्तीति भावः । रूपकालंकारः स्फुटमेव । तेन चेयं नगरी कुतश्चित्कारणादागता द्यौरेव वरणः स्वर्णाद्रिरेवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते ॥ ८६ ॥

अनलैः परिवेषमेत्य या ज्वलदर्कोपलवप्रजन्मभिः ।
उदयं लयमन्तरा रवेरवहद्बाणपुरीपरार्ध्यताम् ॥ ८७ ॥

अनलैरिति ॥ या नगरी रवेरुदयं लयमस्तमयञ्चान्तरा, तयोर्मध्यकाल इत्यर्थः । "अन्तरान्तरेण" युक्ते इति द्वितीया । ज्वलतां अर्कांशुसम्पर्कात् प्रज्ज्वलतामर्कोपलानां वप्रात् जन्म येषां तैः सूर्यकान्तैः प्राकारजन्यैरनलैः परिवेषमेत्य परिवेष्टनं प्राप्य बाणपुर्याः बाणासुरनगर्याः शोणितपुरस्य परार्ध्यतां श्रेष्ठतामवहत् । अत्रान्यधर्मस्यान्येन सम्बन्धासम्भवात् तादृशीं परार्ध्यतामिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शनालंकारः ॥ ८७ ॥

बहुकम्बुमणिर्वराटिकागणनाटत्करकर्कटोत्करः ।
हिमबालुकयाच्छबालुकः पटु दध्वान यदापणार्णवः ॥ ८८ ॥

बह्विति ॥ बहवः कम्बवः शङ्खाः मणयश्च यस्मिन् सः, वराटिकागणनाय कपर्दिकासङ्ख्यानाय अटन्तस्तिर्यक् प्रचरन्तः कराः पाणय एव कर्कटोत्कराः कुलीरसङ्घाः यस्मिन् सः हिमबालुकया कर्पूरेणाच्छबालुकः स्वच्छसिकतः यस्याः पुरः आपणो विपणिरेव अर्णवः पटु धीरं दध्वान ननाद । 'कपर्दो वराटिका' इति हलायुधः । 'शङ्खः स्यात्कम्बुरस्त्रियाम्' इत्यमरः । 'सिताभ्रो हिमबालुका । स्यात् कुलीरः कर्कटकः' इति चामरः ॥ ८८ ॥

यदगारघटाट्टकुट्टिमस्रवदिन्दूपलतुन्दिलापया ।
मुमुचे न पतिव्रतौचिती प्रतिचन्द्रोदयमभ्रगङ्गया ॥ ८९ ॥

यदिति ॥ यस्याः नगर्या अगारघटासु गृहसमूहेषु अट्टानां अट्टालकानां कुट्टिमेषु बद्धभूमिषु । 'कुट्टिमोऽस्त्री बद्धभूमिः' इति यादवः । स्रवद्भिः इन्दुसम्पर्कस्यन्दमानैरिन्दूपलैश्चन्द्रकान्तैर्हेतुभिः, तुन्दिलाः प्रवृद्धा आपो

यस्यास्तया 'तुन्दादिभ्य इलच्' । "ऋक्पूः" इत्यादिना समासान्तः । अभ्रगङ्गया मन्दाकिन्या । 'मन्दाकिनी वियद्गङ्गा' इत्यमरः । चन्द्रोदये चन्द्रोदये प्रतिचन्द्रोदयम् । वीप्सायामव्ययीभावः । पतिव्रतानामौचिती औचित्यम् । ब्राह्मणादित्वात् गुणवचनेत्यादिना ष्यञ्प्रत्ययः । "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीष् । स च "मातरिषच्च" इति षित्वादेव सिद्धे मातामहशब्दस्य गौरादिपाठेनानित्यत्वज्ञापनात् वैकल्पिकः । अत एव वामनः— "ष्यञः षित्कार्यं बहुलम्" इति स्त्रीनपुंसकयोर्भावक्रिययोष्ष्यञ् क्वचिच्च वुञ् । 'औचित्यमौचिती मैत्र्यं मैत्री वुङ् प्रागुदाहृतम्' इत्यमरश्च । न मुमुचे न तत्यजे । भर्तुः समुद्रस्य चन्द्रोदये वृद्धिदर्शनात्तस्यापि तथा वृद्धिरुचिता । "आर्तार्ते मुदिते हृष्टा प्रोषिते मलिना कृशा । मृते म्रियेत या पत्युः सा स्त्री ज्ञेया पतिव्रता ॥" इति स्मरणादिति भावः । अत्र अभ्रगङ्गाया यदगारेत्यादिविशेषणार्थासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तथा च यदगाराणां अतीन्दुमण्डलमौन्नत्यं व्यज्यते । तदुत्थापिता चेयं अस्याः पातिव्रत्यधर्मापरित्यागोत्प्रेक्षेति सङ्करः । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्यः ॥ ८९ ॥

रुचयोस्तमितस्य भास्वतः स्खलिता यत्र निरालयाः खलु ।
अनुसायमभुर्विलेपनापणकश्मीरजपण्यवीथयः ॥ ९० ॥

रुचय इति ॥ यत्र नगर्यां अनुसायम् । वीप्सायामव्ययीभावः । विलेपनापणेषु सुगन्धद्रव्यनिषद्यासु काश्मीरजानि कुङ्कुमान्येव पण्यानि द्रव्याणि तेषां वीथयः श्रेण्यः अस्तमितस्य अस्तङ्गतस्य भास्वतः सम्बन्धिन्यः स्खलिता अस्तमयक्षोभात् च्युताः अत एव निरालया निराश्रया रुचयः प्रभा अभुः खलु । कथञ्चित् प्रच्युताः सायन्तनार्कत्विष इव भान्ति स्मेत्यर्थः । कुङ्कुमराशीनां तदा तत्सावर्ण्यादियमुत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । भातेर्लुङ् । झेर्जुसादेशः ॥ ९० ॥

विततं वणिजापणेऽखिलं पणितुं यत्र जनेन वीक्ष्यते ।
मुनिनेव मृकण्डुसूनुना जगतीवस्तु पुरोदरे हरेः ॥ ९१ ॥

विततमिति ॥ यत्र नगर्यां, वणिजा वणिग्जनेन पणितुं व्यवहर्तुं आपणे पण्यवीथ्यां, विततं प्रसारितं, अखिलं जगत्यां लोके स्थितं वस्तु पदार्थजातं, पुरा पूर्वं, हरेः विष्णोरुदरे मृकण्डुसूनुना मुनिना मार्कण्डेयेनेव जनेन लोकेन वीक्ष्यते विष्णूदरमिव समस्तवस्त्वाकरोऽयमाभासत इत्यर्थः । पुरा किल मार्कण्डेयो हरेरुदरं प्रविश्य विश्वं तत्राद्राक्षीदिति कथयन्ति॥ ९१॥

सममेणमदैर्यदापणे तुलयन् सौरभलोभनिश्चलम् ।
पणिता न जनारवैरवैदपि कूजन्तमलिं मलीमसम् ॥ ९२ ॥

सममिति ॥ यस्या नगर्या, आपणे सौरभलोभनिश्चलं गन्धग्रहणनिष्पन्दं, ततः क्रियया दुर्बोधमित्यर्थः । मलीमसं मलिनं सर्वाङ्गनीलमित्यर्थः । अन्यथा पीतमध्यस्थालेः पीतिम्नैव व्यवच्छेदादतोगुणतोऽपि दुर्ग्रहमित्यर्थः । "ज्योत्स्ना तमिस्रा" इत्यादिना निपातः । अलिं भृङ्गमेणमदैः समं कस्तूरीभिः सह तुलयन् पणिता क्रेता, कूजन्तमपि जनारवैः कलकलैः नावैत्ततोऽपि नाजानादित्यर्थः । इह निश्चलस्यालेः गुञ्जनं कविना प्रौढवादेनोक्तमित्यनुसन्धेयम् । अत्रालेः नैल्यादेणमदोक्तेः सामान्यालङ्कारः । "सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता" इति लक्षणात् । तेन भ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यते ॥ ९२ ॥

रविकान्तमयेन सेतुना सकलाहज्वलनाहितोष्मणा ।
शिशिरे निशि गच्छतां पुरा चरणौ यत्र धुनोति नो हिमम् ॥

रवीति ॥ यत्र नगर्यां, सकलं कृत्स्नमहः । "राजाहस्सखिभ्यष्टच्" । "रात्राह्नाहाः पुंसि" इति पुँल्लिङ्गता अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । योगविभागात्समासः । ज्वलनेन तपनकराभिघातात् प्रज्वलनेनाहितोष्मणा जनितौष्ण्येन रविकान्तमयेन सेतुना सेतुसदृशेन सूर्य्यकान्तकुट्टिमाध्वनेत्यर्थः । गच्छतां सञ्चरमाणानां चरणौ चरणानीत्यर्थः । स्तनादीनां द्वित्वविशिष्टा जातिः । प्रायेणेति जातौ द्विवचनम् । शिशिरं शिशिरर्तौ । तत्रापि निशि हिमं पुरा नो धुनोति नापीडयत् । यावत्पुरा निपातयोर्लट् । अत्र

सेतोरूष्मासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तत्रोत्तरस्याः पूर्वसापेक्षत्वात्सङ्करः ॥ ९३ ॥

विधुदीधितिजेन यत्पथं पयसा नैषधशीलशीतलम् ।
शशिकान्तमयं तपागमे कलितीव्रस्तपति स्म नातपः ॥ ९४ ॥

विध्विति ॥ विधुदीधितिजेन इन्दुसम्पर्कजन्येन, पयसा सलिलेन नैषधस्य नलस्य शीलं वृत्तं स्वभावो वा तद्वच्छीतं शशिकान्तमयं यत्पथं यस्याः नगर्याः पन्थानं, तपागमे ग्रीष्मप्रदेशे, कलितीव्रः कलिकालवत् प्रचण्ड आतपो न तपति स्म । नलकथायाः कलिनाशकत्वादिति भावः । अत्र नगरपथस्येन्दूपलपयस्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तत्सापेक्षत्वादुपमयोस्सङ्करः ९४॥

परिघावलयच्छलेन या न परेषां ग्रहणस्य गोचरा ।
फणिभाषितभाष्यफक्किका विषमा कुण्डलनामवापिता ॥ ९५ ॥

परिघेति । परिघावलयच्छलेन परिघावेष्टनव्याजेन कुण्डलनां मण्डलाकाररेखामवापिता परेषां शत्रूणां ग्रहणस्याक्रमणस्य, अन्यत्रान्येषां ग्रहणस्य ज्ञानस्य न गोचरा अविषया या नगरी विषमा दुर्बोधा फणिभाषितभाष्यफक्किका पतञ्जलिप्रणीतमहाभाष्यस्थकुण्डलिग्रन्थः, नूनमिति शेषः । अत्र नगर्याः कुण्डलिग्रन्थत्वेनोत्प्रेक्षा । सा च परिघावलयच्छलेनेत्यपह्नवोत्थापितत्वात्सापह्नवा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ९५ ॥

मुखपाणिपदाक्ष्णि पङ्कजै रचिताङ्गेष्वपरेषु चम्पकैः ।
स्वयमादित यत्र भीमजा स्मरपूजाकुसुमस्रजः श्रियम् ॥ ९६ ॥

मुखेति ॥ यत्र नगर्यां, मुखञ्च, पाणी च, पदे च, अक्षिणी च तस्मिन् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । पङ्कजैः रचिता सृष्टा अपरेषु मुखादिव्यतिरिक्तेषु अङ्गेषु चम्पकैश्चम्पकपुष्पैः, रचिता सर्वत्र सादृश्याद्व्यपदेशः, भीमजा भैमी, स्वयं स्मरपूजाकुसुमस्रजः श्रियं शोभामादित प्राप्तवती । ददातेर्लुङ् । "स्थाघ्वोरिच्च" इतीत्वम्, "ह्रस्वादङ्गात्" इति सलोपः । अत्रान्यश्रियोऽन्यत्रासम्भवात् श्रियमिव श्रियमिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शनाभेदः । तथा तदङ्गानां पङ्कजाद्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिः । तदुत्थापिता निदर्शनेति सङ्करः॥९६॥

जघनस्तनभारगौरवाद्वियदालम्ब्य विहर्तुमक्षमाः ।
ध्रुवमप्सरसोऽवतीर्य यां शतमध्यासत तत्सखीजनः ॥ ९७ ॥

जघनेति ॥ जघनानि स्तनाश्च जघनस्तनम् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । तदेव भारः तस्य गौरवाद् गुरुत्वाद् वियदालम्ब्य विहर्तुमक्षमाः शतं शतसङ्ख्यकाः 'विंशत्याद्याः सदैकत्वे सर्वाः सङ्ख्येयसङ्ख्ययोः' इत्यमरः । अप्सरसोऽवतीर्य स्वर्गादागत्य तत्सखीजनः सत्यः जातावेकवचनम् । यां नगरीं, अध्यासत । "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति कर्मत्वम् । ध्रुवमित्युत्प्रेक्षा । अप्सरसः अप्सरः कल्पाः शतं सख्य एनामुपासत इत्यर्थः ॥ ९७ ॥

स्थितिशालिसमस्तवर्णतां न कथं चित्रमयी बिभर्तु या ।
स्वरभेदमुपैतु या कथं कलितानल्पमुखारवा न वा ॥ ९८ ॥

स्थितीति ॥ चित्रमयी आश्चर्यप्रचुरा, आलेख्यमयी च । 'आलेख्याश्चर्ययोश्चित्रम्' इत्यमरः । या स्थित्या मर्यादया स्थायित्वेन च शालन्ते ये ते समस्ता वर्णाः ब्राह्मणादयः शुक्लादयश्च यस्यास्तस्याः भावः तत्ताम् । 'वर्णौ द्विजादौ शुक्लादौ' इत्यमरः । कथं न बिभर्तु बिभर्त्वेवेत्यर्थः । कलितः प्राप्तः अनल्पानां बहूनां मुखानां आरवो बहुमुखानां षण्मुखादीनाञ्च आरवः शब्दो यस्याः या पुरी, स्वरस्य ध्वनेर्भेदं नानात्वम् । स्वः स्वर्गाद्भेदञ्च कथं नोपैतु उपैत्वेवेत्यर्थः । उभयत्रापि सति कारणे कार्यं भवेदिति भावः । अत्र केवलप्रकृतश्लेषालङ्कारः । उभयोरप्यर्थयोः प्रकृतत्वात्, किं त्वेकनाले फलद्वयवदेकस्मिन्नेव शब्देऽर्थद्वयप्रतीतेरर्थश्लेषः प्रथमार्धे, द्वितीये तु, जतुकाष्ठवदेकवद्भूताच्छब्दद्वयादर्थद्वयप्रतीतेः शब्दश्लेषः ॥ ९८ ॥

स्वरुचारुणया पताकया दिनमर्केण समीयुषोत्तृषः ।
लिलिहुर्बहुधा सुधाकरं निशि माणिक्यमया यदालयाः ॥ ९९ ॥

स्वरुचेति ॥ माणिक्यमयाः पद्मरागमयाः, यदालयाः यस्यां नगर्यां गृहाः दिनं दिने । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । समीयुषा सङ्गतेन अर्केण हेतुना । उत्तृषः अर्कसम्पर्कादुत्पन्नपिपासाः सन्तः । स्वरुचा स्वप्रभया, अरुणया आरुण्यं प्राप्तयेति । तद्गुणालङ्कारः । "तद्गुणः स्वगुणत्यागा-

दन्योत्कृष्टगुणाहृतिः'' इति लक्षणात् । पताकया रसनायमानयेति भावः । सुधाकरं, बहुधा लिलिहुः आस्वादयामासुरित्यर्थः । अह्नि सन्तप्ता निशि शीतोपचारं कुर्वन्तीति भावः । अत्र गृहाणां सन्तापनिमित्तः सुधाकर-लेहनात्मा शीतोपचारः उत्प्रेक्ष्यते सा चोक्ततद्गुणोत्थेति सङ्करः । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ९९ ॥

लिलिहे स्वरुचा पताकया निशि जिह्वानिभया निशाकरम् ।
श्रितमर्ककरैः पिपासु यन्नृपसद्मामलपद्मरागजम् ॥ १०० ॥

अथानयैव भङ्ग्या राजभवनं वर्णयति—लिलिह इति ॥ अमलपद्म-रागजं, यस्यां नगर्यां, नृपसद्म राजभवनं, अर्ककरैः श्रितं अतिसामीप्याद-भिव्याप्तम् । श्रयतेः कर्मणि क्तः । 'श्रिणातेः पक्वार्थात्' इति केचित् । तदा ह्रस्वं चिन्त्यम्, प्रकृत्यन्तरं मृग्यमित्यास्तां तत् । अत एव पिपासु तृषितं सत् । पिबतेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । स्वकीया रुग्यस्यां तया स्वरुचा तद्भूषितयेत्यर्थः । अत एव जिह्वानिभया पताकया सुधाकरं लिलिहे आस्वादयामास । लिहेः कर्तरि लिट् । स्वरितत्वादात्मनेपदं, अलङ्कारश्च पूर्ववत् । जिह्वानिभयेत्युपमासङ्करश्च विशेषः ॥ १०० ॥

अमृतद्युतिलक्ष्म पीतया मिलितं यद्वलभीपताकया ।
वलयायितशेषशायिनस्सखितामादित पीतवाससः ॥ १०१ ॥

अमृतेति ॥ पीतया पीतवर्णया, यस्या नगर्याः, वलभ्याम् । 'कूटागा-रस्तु वलभिः' इत्यमरः । पताकया मिलितं सामीप्यात् सङ्गतं अमृतद्युति-लक्ष्म चन्द्रलाञ्छनं वलयायिते वलयीभूते शेषे शेत इति तच्छायिनः पीत-वाससः पीताम्बरस्य विष्णोः, सखितां सदृशतामादित अग्रहीदित्युपमा-लङ्कारः ॥ १०१ ॥

अश्रान्तश्रुतिपाठपूतरसनाविर्भूतभूरिस्तवा-
जिह्मब्रह्ममुखौघविघ्नितनवस्वर्गक्रियाकेलिना ।
पूर्वं गाधिसुतेन सामिघटिता मुक्ता नु मन्दाकिनी
यत्प्रासाददुकूलवल्लिरनिलान्दोलैरखेलद्दिवि ॥ १०२ ॥

अश्रान्तेति ॥ यस्या नगर्याः, प्रासादे दुकूलं वल्लिरिव दुकूलवल्लिः दुकूलमयी पताकेत्यर्थः । अश्रान्तेन श्रुतिपाठेन, नित्यवेदपाठेन, पूताभ्यः पवित्राभ्यः, रसनाभ्यो जिह्वाभ्यः, आविर्भूतेषु भूरिस्तवेषु अनेकस्तोत्रेषु अजिह्मेन अकुण्ठेन ब्रह्मणो मुखानामोघेन हेतुना । विघ्निता सञ्जातविघ्ना नवस्वर्गक्रिया नूतनस्वर्गसृष्टिरेव केलिलीला यस्य तेन गाधिसुतेन विश्वामित्रेण, पूर्वं ब्रह्मप्रार्थनात पूर्वं सामिघटिता अर्धसृष्टा । 'सामि त्वर्धे जुगुप्सने' इत्यमरः । मुक्ता पश्चात्त्यक्ता मन्दाकिनी नु आकाशगङ्गा किम्, अनिलस्य कर्तुरान्दोलनैश्चलैर्दिवि आकाशे अखेलत् विजहारेत्युत्प्रेक्षा । एषा कथा विशङ्कूपाख्याने द्रष्टव्या । शार्दूलविक्रीडितवृत्तम् । "सूर्याश्वैर्मसजास्ततास्सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम्" इति लक्षणात् ॥ १०२ ॥

यदतिविमलनीलवेश्मरश्मिभ्रमरितभाश्शुचिसौधवस्त्रवल्लिः ।
अलभत शमनस्वसुश्शिशुत्वं दिवसकराङ्कतले चला लुठन्ती ॥

यदिति ॥ यस्या नगर्याः, अतिविमलैर्नीलवेश्मनः इन्द्रनीलनिकेतनस्य रश्मिभिर्भ्रमरिता भ्रमरीकृता भ्रमरशब्दात्तत्करोतीति ण्यन्तात्कर्मणि क्तः । वल्या च भ्रमरैर्भाव्यमिति भावः । तथाभूता भाश्छाया यस्यास्सा श्यामीकृतप्रभेत्यर्थः । अत एव तद्गुणालङ्कारः । शुचिः स्वभावतः शुभ्रा सौधस्य वस्त्रमेव वल्लिः वस्त्रवल्लिः, पताकेत्यर्थः । रूपकसमासः । भ्रमरितभा इति रूपकादेव साधकात् दिवसकरस्य सूर्यस्य अङ्कतले समीपदेशे उत्सङ्गदेशे च चला चपला लुठन्ती परिवर्तमाना सती शमनस्वसुर्यमुनायाः शिशुत्वं शैशवमलभत् । बालयमुनेव बभावित्यर्थः । बालिकाश्च पितुरङ्के लुठन्तीति भावः । अत्रान्यशैशवेनान्यसम्बन्धासम्भवेऽपि तत्सदृशमिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शना । पूर्वोक्ततद्गुणरूपकाभ्यां सङ्कीर्णा ॥ १०३ ॥

स्वप्राणेश्वरनर्महर्म्यकटकातिथ्यग्रहायोत्सुकं
पाथोदं निजकेलिसौधशिखरादारुह्य यत्कामिनी ।
साक्षादप्सरसो विमानकलितव्योमान एवाभव-
न्नत्र प्राप निमेषमप्यतरसा यान्ती रसादध्वनि ॥१०४॥

स्वेति ॥ यत्कामिनी यन्नगराङ्गना, विमानेन कलितं क्रान्तं व्योम याभिस्तास्साक्षादप्सरसो दिव्याङ्गनैवाभवत्। "स्त्रियां बहुष्वप्सरसः" इत्यभिधानादेकत्वेऽपि बहुवचनप्रयोगः। कुतः। यद्यस्मान्निजकेलिसौधशिखराद् पादानात् स्वप्राणेश्वरस्य नर्महर्म्यं क्रीडासौधं तस्य कष्टकान्वितम्बादातिथ्यस्य ग्रहाय स्वीकाराय, तत्र विश्रमार्थमित्यर्थः। उत्सुकमुत्सुक्तं गच्छन्तमित्यर्थः। पाथोदं मेघमारुह्य रसाद्रागाद्यान्ती गच्छन्ती। अध्वनि अन्तरसा मेघवेगेन हेतुना, निमेषं न प्राप। अत्र नगरामराङ्गनयोर्भेदेऽपि अनिमेषमेघारोहणव्योमयानैः सैवेत्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिभेदः। शार्दूलविक्रीडितवृत्तम् ॥१०४॥

वैदर्भीकेलिशैले मरकतशिखरादुत्थितैरंशुदर्भै-
ब्रह्माण्डाघातभग्नस्यदजमदतया ह्रीधृतावाङ्मुखत्वैः।
कस्या नोत्तानगाया दिवि सुरसुरभेरास्यदेशं गताग्रै-
र्यद्गोग्रासप्रदानव्रतसुकृतमविश्रान्तमुज्जृम्भते स्म ॥

वैदर्भीति ॥ उत्ताना वै देवगवा वहन्तीति श्रुत्यर्थमाश्रित्य आह—वैदर्भीकेलिशैले मरकतशिखरादुत्थितैः अथ ब्रह्माण्डाघातेन भग्नः स्यदजमदो वेगगर्वौ येषां तत्तया ह्रिया धृतं अवाङ्मुखत्वं यैस्तैरधोमुखैः। अत एव दिव्युत्तानगाया ऊर्ध्वमुखाया इत्यर्थः। कस्याः सुरसुरभेर्देवगव्या आस्यदेशं गताग्रैरंशुभिरेव दर्भैर्यस्या नगर्याः सम्बन्धिगोग्रासप्रदानव्रतसुकृतमविश्रान्तं नोज्जृम्भते स्म। किंतु सर्वस्या अपि ग्रासदानाद्यत्तत् सुकृतमेवोज्जृम्भितमित्यर्थः। अत्युक्त्यलङ्कारोऽयमिति केचित्। अंशुदर्भाणां ब्रह्माण्डाघाताद्यसम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः। स्रग्धरावृत्तम्। "म्रभ्नैर्यानां त्रयेण त्रिमुनियतियुता स्रग्धरा कीर्तितेयम्" इति लक्षणात्॥ १०५ ॥

विधुकरपरिरम्भादात्तनिष्यन्दपूर्णैः
शशिदृषदुपकॢप्तैरालवालैस्तरूणाम्।
विफलितजलसेकप्रक्रियागौरवेण
व्यरचि स हृतचित्तस्तत्र भैमीवनेन ॥ १०६ ॥

विधिवति॥ तत्र तस्यां नगर्यां, शशिदृषदुपकॢप्तैश्चन्द्रकान्तशिलाबद्धै-

रत एव विधुकरपरिरम्भाच्चन्द्रकिरणसम्पर्काद्धेतोरात्तनिष्यन्दैः जलप्रस्रवणैरेव
पूर्णैस्तरूणामालवालैर्विफलितं व्यर्थीकृतं जलसेकस्य प्रक्रियायां प्रकारे गौरवं
भारो यस्य तेन भैमीवनेन स हंसो हृतचित्तो व्यरचि । कर्मणि लुङ् । अत्रा-
लवालानां चन्द्रकान्तनिष्यन्दासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः । ए-
तदारभ्य चतुः श्लोकपर्यन्तं मालिनीवृत्तम् । "ननमययुतेयं मालिनी भोगि-
लोकैः" इति लक्षणात् ॥ १०६ ॥

अथ कनकपतत्रस्तत्र तां राजपुत्रीं
सदसि सदृशभासां विस्फुरन्तीं सखीनाम् ।
उडुपरिषदि मध्यस्थायिशीतांशुलेखा-
नुकरणपटुलक्ष्मीमक्षिलक्षीचकार ॥ १०७ ॥

अथेति ॥ अथ दर्शनानन्तरं कनकपतत्रः स्वर्णपक्षी, तत्र वने सदृश-
भासां आत्मतुल्यलावण्यानां सखीनां सदसि विस्फुरन्तीम् । "स्फुरतिस्फु-
लत्योः परिनिविभ्यश्च" इति षत्वम् । उडुपरिषदि तारकासमाजे मध्यस्था-
यिन्याः शीतांशुलेखायाश्चन्द्रकलायाः अनुकरणे पटुः, समर्था लक्ष्मीः शोभा
यस्याः सा इत्युपमालङ्कारः । तां राजपुत्रीं अक्षिलक्षीचकार अद्राक्षी-
दित्यर्थः ॥ १०७ ॥

भ्रमणरयविकीर्णस्वर्णभासा खगेन
क्वचन पतनयोग्यं देशमन्विष्यताधः ।
मुखविधुमदसीयं सेवितुं लम्बमान-
श्शशिपरिधिरिवोच्चैर्मण्डलस्तेन तेने ॥ १०८ ॥

भ्रमणेति ॥ अधो भूतले क्वचन कुत्रचित् पतनयोग्यं देशं स्था
अन्विष्यता गवेषमाणेन । अत एव भ्रमणरयेन विकीर्णा स्वर्णस्य भा
दीप्तिर्यस्य तेन खगेन, अमुष्या अयमदसीयम् । "वृद्धाच्छः, त्यदादीनि
च" इति वृद्धसंज्ञा । मुखविधुं मुखेन्दुं सेवितुं लम्बमानः स्रंसमानः शशि-
परिधिः चन्द्रपरिवेष इव, उच्चैरुपरि मण्डलो वलयस्तेने वितेने । तनोतेः
कर्मणि लिट् । उत्प्रेक्षास्वभावोक्त्योः सङ्करः ॥ १०८ ॥

अनुभवति शचीत्थं सा घृताचीमुखाभि-
र्न सह सहचरीभिर्नन्दनानन्दमुच्चैः ।
इति मतिरुदयासीत्पक्षिणः प्रेक्ष्य भैमीं
विपिनभुवि सखीभिस्सार्धमाबद्धखेलाम् ॥१०९॥

अनुभवतीति ॥ विपिनभुवि वनप्रदेशे, सखीभिः सहचरीभिः, " सख्यशिश्वीति भाषायाम् " इतिनिपातनात् ङीप् । सार्द्धं आबद्धखेलां अनुबद्धक्रीडाम् । 'क्रीडा खेला च कूर्दनम्' इत्यमरः । भैमीं प्रेक्ष्य पक्षिणः, सा प्रसिद्धा शची इन्द्राणी, घृताचीमुखाभिः सहचरीभिः सह इत्थमुच्चैरुत्कृष्टं नन्दनानन्दं नन्दनसुखं नानुभवतीति मतिः बुद्धिरुदयासीदुत्थिता अत्र प्रेक्ष्य मतिरिति मननक्रियापेक्षया समानकर्तृकत्वात् पूर्वकालत्वाच्च प्रेक्ष्येति क्त्वानिर्देशोपपत्तिः । तावन्मात्रस्यैव तत्प्रत्ययोत्पत्तौ प्रयोजकत्वात् । प्राधान्यं त्वप्रयोजकमिति न कश्चिद्विरोधः । अत्रोपमानादुपमेयस्याधिक्योक्तेर्व्यतिरेकालङ्कारः । " भेदप्रधानसाधर्म्यमुपमानोपमेययोः । आधिक्याद्ल्पकथनाद् व्यतिरेकस्स उच्यत " इति लक्षणात् ॥ १०९ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
द्वैतीयीकतया मितोऽयमगमत्तस्य प्रबन्धे महा-
काव्येचारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमित्यादि व्याख्यातम् । द्वितीय एव द्वैतीयीकः । द्वितीयादीकक् स्वार्थे वा वक्तव्य इतीकक् । द्वैतीयीकतया मितो द्वितीयत्वेन गणितः द्वितीय इत्यर्थः । अगमत् ॥ ११० ॥

इतिपदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचल-
मल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
द्वितीयः सर्गः समाप्तः ।

तृतीयः सर्गः ।

आकुञ्चिताभ्यामथ पक्षतिभ्यां नभोविभागात्तरसाऽवतीर्य ।
निवेशदेशाततधूतपक्षः पपात भूमावुपभैमि हंसः ॥ १ ॥

आकुञ्चिताभ्यामिति ॥ अथ मण्डलीकरणानन्तरं, हंसः, आकुञ्चिताभ्यामावर्जिताभ्यां, पक्षतिभ्यां पक्षमूलाभ्यां, नभोविभागादाकाशदेशात्, तरसा वेगेन, अवतीर्य । निवेशदेशे उपवेशनस्थाने, आततौ प्रसारितौ धूतौ कम्पितौ च पक्षौ येन सः तथाभूतस्सन्, उपभैमि भैम्याः समीपे । सामीप्येऽव्ययीभावः । नपुंसकत्वं ह्रस्वत्वञ्च । भूमौ पपात । स्वभावोक्तिरलङ्कारः ।१।

आकस्मिकः पक्षपुटाहतायाः क्षितेस्तदा यस्स्वन उच्चचार ।
द्रागन्यविन्यस्तदृशस्स तस्याः संभ्रान्तमन्तःकरणञ्चकार ॥ २ ॥

आकस्मिक इति ॥ तदा पतनसमये, पक्षपुटाहतायाः क्षितेर्भूतलात् अकस्मादेव आकस्मिकः निर्हेतुकः अपरिदृष्टहेतुक इत्यर्थः । यः स्वनो ध्वनिः, द्राग्झटिति उच्चचार उत्थितः । सः स्वनः, अन्यविन्यस्तदृशः विषयान्तराविष्टदृष्टेस्तस्या भैम्याः, अन्तःकरणं सम्भ्रान्तं ससम्भ्रमञ्चकार । अकाण्डे असम्भावितशब्दश्रवणाच्चमत्कृतचित्ताभूदित्यर्थः । अत्रापि स्वभावोक्तिः ॥२॥

नेत्राणि वैदर्भसुतासखीनां विमुक्ततत्तद्विषयग्रहाणि ।
प्रापुस्तमेकं निरुपाख्यरूपं ब्रह्मेव चेतांसि यतव्रतानाम् ॥ ३ ॥

नेत्राणीति ॥ विदर्भाणां राज्ञो वैदर्भस्य भीमस्य सुतायाः भैम्याः सखीनां नेत्राणि विमुक्तास्तत्तद्विषयग्रहास्तत्तदर्थग्रहणानि । अन्यत्र तत्तद्विषयासङ्गो यैस्तानि सन्ति । एकमेकचरमद्वितीयं नोपाख्यायत इति निरुपाख्यमवाच्यं रूपमाकारः स्वस्वरूपञ्च यस्य, तं पुरोवर्तिनं हंसं तत् पदार्थभूतञ्च । यतव्रतानां योगिनां चेतांसि ब्रह्म परमात्मानमिव प्रापुः अत्यादरेणाद्राक्षुरित्यर्थः ॥

हंसं तनौ सन्निहितं चरन्तं मुनेर्मनोवृत्तिरिव स्विकायाम् ।
गृहीतुकामादरिणा शयेन यत्नादसौ निश्चलतां जगाहे ॥ ४ ॥

हंसमिति ॥ असौ दमयन्ती, मुनेर्योगिनो मनोवृत्तिरिव स्विकायां स्वकीयायाम् । "प्रत्ययस्थात्कात्पूर्वस्य" इतीकारः । तनौ शरीरान्तिके' अन्यत्र तदभ्यन्तरे, सन्निहितमासन्नमाविर्भूतञ्च । चरन्तं सञ्चरन्तं वर्तमानञ्च हंसं मरालं परमात्मानञ्च । 'हंसो विहगभेदे स्यात् परमात्मनि मत्सरः' इति विश्वः । अदरिणा निर्भीकेन शयेन पाणिना । 'दरोऽस्त्रियां भये श्वभ्रे, पञ्चशाखः शयः पाणिः' इति चामरः । अन्यत्र आदरिणा आदरवता, आशयेन चित्तेन गृहीतुकामा साक्षात्कर्तुकामा च । यत्नान्निश्चलतां निश्चलाङ्गत्वं निश्चलचित्तत्वञ्च, जगाहे जगाम ॥ ४ ॥

तामिङ्गितैरप्यनुमाय मायामयं न धैर्याद्वियदुत्पपात ।
तत्पाणिमात्मोपरिपातुकं तु मोघं वितेने प्लुतिलाघवेन ॥ ५ ॥

तामिति ॥ अयं हंसः, तां पूर्वोक्तां मायां कपटं, इङ्गितैश्चेष्टाभिः अनुमाय निश्चित्यापि, धैर्यात् धैर्यं स्थैर्यमास्थाय ल्यब्लोपे पञ्चमी । वियदाकाशं प्रति । नोत्पपात नोड्डिड्ये । आत्मन उपरि पातुकम्पतयालुम् । "लषपत" इत्यादिना उकञ्प्रत्यः । तस्याः पाणिं तु प्लुतिलाघवेन उत्पतनकौशलेन मोघं वितेने व्यधत्त । विफलयत्नम् अकरोत्, आशाञ्च जनयति न तु पाणौ लगतीत्यर्थः ॥ ५ ॥

व्यर्थीकृतं पत्त्ररथेन तेन तथाऽवसाय व्यवसायमस्याः ।
परस्परामर्पितहस्ततालं तत्कालमालीभिरहस्यतालम् ॥ ६ ॥

व्यर्थीकृतमिति ॥ अस्या भैम्याः, व्यवसायं हंसग्रहणोद्योगं, तेन पत्त्ररथेन पक्षिणा व्यर्थीकृतं यथा तथा । अवसाय सम्यग् ज्ञात्वा, तत्कालं तस्मिन् काले । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । स एव कालो यस्य इति बहुव्रीहिणा क्रियाविशेषणं वा । परस्परां परस्परस्यामित्यर्थः । कर्मव्यतीहारे सर्वनाम्नो द्विर्भावः । "समासवच्च बहुलम्" इति बहुलग्रहणादसमासवद्भावे पूर्वपदस्य प्रथमैकवचने कस्कादित्वाद्विसर्जनीयस्य सत्वम् । उत्तरपदस्य

यथायोगं द्वितीयैकवचनम् । "स्त्रीनपुंसकयोरुत्तरपदस्याम्भावो वक्तव्यः" इति विकल्पादामादेशः । अर्पितहस्ततालं दत्तहस्तताडनं यथा तथा । आलीभिः, सखीभिः, अलमहस्यत हसितम् । भावे लङ् ॥ ६ ॥

उच्चाटनीयः करतालिकानां दानादिदानीं भवतीभिरेषः ।
यान्वेति मां द्रुह्यति मह्यमेव सात्रेत्युपालम्भि तयालिवर्गः ॥७॥

उच्चाटनीय इति ॥ हे सख्यः, इदानीं भवतीभिरेष हंसः, करतालिकानां दानादन्योन्यहस्तताडनकरणादुच्चाटनीयः किमिति काकुः । नोच्चाटनीय एवेत्यर्थः । अत्र सखीसमूहे या मामन्वेति । सा मह्यमेव द्रुह्यति मां जिघांसतीत्यर्थः । 'क्रुधद्रुह' इत्यादिना सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । इतीत्थं तया भैम्या, आलिवर्गः सखीसङ्घः, उपालम्भि अशापि शापेनैव निवारित इत्यर्थः ॥ ७ ॥

धृताल्पकोपा हसिते सखीनां छायेव भास्वन्तमभिप्रयातुः ।
श्यामाथ हंसस्य करानवाप्तेर्मन्दाक्षलक्ष्या लगति स्म पश्चात् ॥८॥

धृतेति ॥ अथ सखीनिवारणानन्तरं सखीनां हसिते हास्यनिमित्ते सति, धृताल्पकोपा । तास्वीषत्कुपितेत्यर्थः । भास्वन्तमभिप्रयातुः सूर्याभिमुखं गच्छतः छाया अनातपरेखेव । श्यामा यौवनमध्यस्था । 'श्यामा यौवनमध्यस्था' इत्युत्पलमालायाम् । अन्यत्र श्यामला । हंसस्य कर्मणि षष्ठी । करेण हस्तेन अनवाप्तेरग्रहणाद्धेतोर्यन्मन्दाक्षं ह्रीस्तेन लक्ष्या उपलक्ष्या ह्रीणा सतीत्यर्थः । अन्यत्र हंसस्य रवेः करानवाप्तेरंशुस्पर्शाभावान्मन्दाक्षैरपटुदृष्टिभिर्लक्ष्या ग्राह्या । तैः छाया लक्ष्यते । न प्रकाश इति भावः । पश्चाल्लगति स्म पृष्ठलग्नाभूत् । प्राप्त्याशया तमन्वगादेवेत्यर्थः । 'रविश्वेतच्छदौ हंसौ । बलिहस्तांशवः कराः' इति चामरः ॥८॥

शस्ता न हंसाभिमुखी तवेयं यात्रेति ताभिश्छलहास्यमाना ।
साह स्म नैवाशकुनीभवेन्मे भाविप्रियावेदक एष हंसः ॥ ९ ॥

शस्तेति ॥ तवेयं हंसस्य श्वेतच्छदस्य सूर्यस्य च, अभिमुखी यात्रा गमनं शस्ता प्रशस्ता श्रेयस्करी न । शास्त्रविरोधात् श्रमसन्तापरूपदृष्टदो-

षाचेति भावः । सा इतीत्थं ताभिः सखीभिः छलेन व्याजोक्त्या । हास्यमाना परिहास्यमाना सती भाविप्रियावेदकः मङ्गलमूर्तित्वादागामि-शुभसूचकः एष हंसः, मे मम नाशकुनीभवेत् न दुःखशकुनीभवेत् । किन्तु सुशकुनमेव भवेदित्यर्थः । अपक्षी न भवेदिति च गम्यते । 'शकुनन्तु शुभाशंसा निर्मिते शकुनः पुमान्' इति विश्वः, अभूततद्भावेच्विः । प्रार्थनायां लिङ् । इत्याह स्म अवोचत । "लट् स्म" इति भूतार्थे लट् । "ब्रुवः पञ्चानाम्" इत्याहादेशः । एतेन तदीययात्रानिषेधोक्तदोषः परिहृतो वेदितव्यः ॥ ९ ॥

हंसोऽप्यसौ हंसगतेस्सुदत्याः पुरःपुरश्चारु चरन् बभासे ।
वैलक्ष्यहेतोर्गतिमेतदीयामग्रेऽनुकृत्योपहसन्निवोच्चैः ॥ १० ॥

एवं दमयन्तीव्यापारमुक्त्वा सम्प्रति हंसव्यापारमाह—हंस इति ॥ असौ हंसोऽपि हंसस्य गतिरिव गतिर्यस्यास्तस्याः सुदत्याः शोभनदन्तायाः भैम्याः । सुदती व्याख्याता । पुरःपुरः । वीप्सायां द्विर्भावः । अग्रे समन्तादित्यर्थः । चारु चरन् रम्यं गच्छन्, वैलक्ष्यमेव हेतुः, तस्य वैलक्ष्यहेतोः । अयं मामपि विडम्बयतीति तस्या विस्मयजननार्थमित्यर्थः । 'विलक्षो विस्मयान्वितः' इत्यमरः । "षष्ठी हेतुप्रयोगे" इति । एतदीयां गतिमग्रेऽनुकृत्याभिनीयोच्चैरुपहसन्निवेत्युत्प्रेक्षा । बभासे बभौ । यथा लोके परिहासकास्तच्चेष्टाद्यनुकरणेन परान्विलक्षयन्ति तद्वदिति भावः ॥१०॥

पदे पदे भाविनि भाविनी तं यथा करप्राप्यमवैति नूनम् ।
तथा सखेलं चलता लतासु प्रतार्य तेनाचकृषे कृशाङ्गी ॥ ११ ॥

पदे पद इति ॥ भावयतीति भाविनी तद्ग्रहणमेव मनसा भावयन्ती कृशाङ्गी भैमी, भाविनि भविष्यति, अनन्तर इत्यर्थः । "भविष्यति गम्यादय" इति साधुः । पदे पदे तं हंसं यथा करप्राप्यं करग्राह्यम्, नूनं निश्चितं अवैति प्रत्येति, तथा सखेलं सलीलं चलता गच्छता, तेन हंसेन प्रतार्य वञ्चयित्वा लतासु, आचकृषे आकृष्टा एकान्तं नीतेत्यर्थः ॥ ११ ॥

रुषा निषिद्धालिजनां यदैनां छायाद्वितीयां कलयाञ्चकार ।
तदा श्रमाम्भःकणभूषिताङ्गीं स कीरवन्मानुषवागवादीत् ॥१२॥

रुषेति ॥ यदा, रुषा निषिद्धालिजनां निवारितसखीजनां, एनां छायैव द्वितीया यस्यास्तामेकाकिनीं, कलयाञ्चकार विवेद । तदा, श्रमाम्भःकणैः भूषिताङ्गीं स्विन्नगात्रीं तां, स हंसः कीरवच्छुक इव मनुष्यस्येव वाग्यस्य स सन्नवादीत् ॥ १२ ॥

अये कियद्यावदुपैषि दूरं व्यर्थं परिश्राम्यसि वा किमर्थम् ।
उदेति ते भीरपि किन्नु बाले विलोकयन्त्या न घना वनालीः ॥

अये इति ॥ अये बाले, व्यर्थं कियद्दूरं, यावदुपैषि उपैष्यसि । "यावत् पुरा निपातयोर्लट्" इति लट् । किमर्थं परिश्राम्यसि वा । घनाः सान्द्राः वनालीर्वनपङ्क्तीः विलोकयन्त्यास्ते भीरपि नोदेति किन्नु ॥ १३ ॥

वृथार्पयन्तीमपथे पदं त्वां मरुल्ललत्पल्लवपाणिकम्पैः ।
आलीव पश्य प्रतिषेधतीयं कपोतहुङ्कारगिरा वनालिः ॥ १४ ॥

वृथेति ॥ वृथा व्यर्थमेव । न पन्थाः अपथम् । "ऋक्पूः" इत्यादिना समासान्तोऽच् । "अपथं नपुंसकम्" इति नपुंसकत्वम् । तस्मिन्नपथे दुर्गमार्गे अकृत्ये च पदं पादं व्यवसायञ्च । अर्पयन्तीं कुर्वन्तीं त्वाम् । 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु' इत्यमरः । मरुता ललन् चलन् पल्लव एव पाणिस्तस्य कम्पैः कपोतहुङ्कार एव गीः तया च । इयं वनालिः आलीव सखीव, प्रतिषेधति । पश्य । अस्य वाक्यार्थः कर्म । यथा लोके अमार्गप्रवृत्तं सुहृज्जनः पाणिना वाचा च वारयति तद्वदित्यर्थः । अत एव पल्लवपाणिरित्यादौ रूपकाश्रयणम् । तत्सङ्कीर्णा चेयमालीवेत्युपमा ॥ १४ ॥

धार्यः कथंकारमहं भवत्या वियद्विहारी वसुधैकगत्या ।
अहो शिशुत्वं तव खण्डितं न स्मरस्य सख्या वयसाप्यनेन ॥

धार्य इति ॥ एकत्रैव गतिर्यस्यास्तया एकगत्या वसुधायामेकगत्या, वसुधामात्रचारिण्येत्यर्थः । शिवभागवतवत्समासः । भवत्या वियद्विहारी खेचरोऽहम् । कथंकारं कथमित्यर्थः । "अन्यथैवंकथमित्थंसु सिद्धाप्रयोगश्चेत्"

इति कथं शब्दोपपदात्करोतेर्णमुल्प्रत्ययः । धार्यः धर्तुं गृहीतुं शक्य इत्यर्थः । 'शकि लिङ् च' इति चकाराच्छक्त्यार्थे कृत्यप्रत्ययः । अनेन स्मरस्य सख्या सखिना तदुद्दीपकेन वयसा यौवनेन ॥ सखिशब्दस्य भाषितपुंस्कत्वात् पुँवद्भावः । तव शिशुत्वं शैशवं, न खण्डितं न निवर्तितम् । अहो विरुद्धवयसोरेकत्र समावेशादाश्चर्यमित्यर्थः । अधार्यत्वस्य वसुधागतिवियद्विहारपदार्थे हेतुकत्वादेकः, काव्यलिङ्गभेदः । तथा शैशवाखण्डनस्य पूर्ववाक्यार्थे हेतुकत्वादपर इति सजातीयसङ्करः ॥ १९ ॥

सहस्रपत्रासनपत्रहंसवंशस्य पत्राणि पतत्रिणः स्मः ।
अस्मादृशां चाटुरसामृतानि स्वर्लोकलोकेतरदुर्लभानि ॥ १६ ॥

अथ प्रस्तुतोपयोगितया निजान्ववायं निवेदयति—सहस्रेति ॥ सहस्रपत्रासनस्य कमलासनस्य, पत्रहंसाः वाहनहंसास्तेषां वंशस्य कुलस्य वेणोश्च, पत्रानि वाहनानि पर्णाणि च । 'वंशौ वेणौ कुले वर्गे । पत्रं स्याद्वाहने पर्ण ' इति च विश्वः । पतत्रिणः स्मः ब्रह्मवाहनहंसवंश्या वयमित्यर्थः । अस्मानिव पश्यन्ति तानित्यस्माद्दृशस्तेषामस्मद्विधानाम् । "त्यदादिषु" इत्यादिना दृशेः क्विन्प्रत्ययः । चाटुषु सुभाषितेषु ये रसाः श्रृङ्गारादयः त एवामृतानि स्वर्लोके लोकाः जनाः । ' लोकस्तु भुवने जन' इत्यमरः । तेभ्यः इतरैर्मनुष्यैर्दुर्लभानि ॥ १६ ॥

स्वर्गापगाहेममृणालिनीनां नालामृणालाग्रभुजो भजामः ।
अन्नानुरूपां तनुरूपऋद्धिं कार्यं निदानाद्धि गुणानधीते ॥१७॥

अथ स्वकार्यस्य कनकत्वे कारणमाह—स्वर्गेति ॥ स्वर्गापगा स्वर्णदी । तस्यां हेममृणालिन्यः कनककमलिन्यः, तासां या नालाः काण्डाः, यानि मृणालानि कन्दाश्च । अत्र मृणालिनीशब्दस्य । अथ शब्दानुशासनं केषां शब्दानामितिवत्समासे गुणभूतेन सम्बन्धः सोढव्यः । 'नाला नालम्' इत्यमरवचनात् स्त्रीलिङ्गनिर्देशः ॥ न च, तत्रापि सन्देहः कार्यः । तद्व्याख्यानेषु देशान्तरकोशेषु च, सर्वत्र स्त्रीलिङ्गपाठस्यैव दर्शनात् । तथात्रैव प्रथमसर्गे प्रयुज्यते । मृदुत्वमप्रौढमृणालनालयेति । मृणालं स्याद्बिसः कन्द' इति

हलायुधः । तेषामग्राणि भुञ्जत इति तद्भुजः, वयमिति शेषः । अन्नानुरूपां आहारसदृशीं तनोः शरीरस्य रूपक्रर्द्धिं वर्णसमृद्धिम् । "ऋत्यक" इति प्रकृतिभावः । भजामः प्राप्ताः स्म इत्यर्थः । तथाहि—कार्यं जन्यद्रव्यम् । निदानादुपादानकारणात् । "आख्यातोपयोग", इत्यपादानता । गुणान् रूपादिविशेषगुणान्, अधीते प्राप्नोतीत्यर्थः । प्राप्तिविशेषवाची इण्धातुः । प्रायेणाहारपरिणतिपूर्विकाः प्राणिनां कायकान्तय इति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १७ ॥

धातुर्निदेशादिह नैषधीयं लीलासरस्सेवितुमागतेषु ।
हैमेषु हंसेष्वहमेक एव भ्रमामि भूलोकविलोकनोत्कः ॥ १८ ॥

आत्मनः क्ष्मालोकसञ्चारे कारणमाह—धातुरिति ॥ धातुः ब्रह्मणः, नियोगादादेशात्, इह भूलोके, नैषधीयं लीलासरः सेवितुं क्रीडासरसि विहर्तुमित्यर्थः । आगतेषु हैमेषु हेममयेषु, विकारार्थेऽण्प्रत्ययः । "नस्तद्धित" इति टिलोपः । हंसेषु मध्ये अहमेक एव भूलोकविलोकने उत्कः उत्सुकस्सन् । 'दुर्मनविमना अन्तर्मनास्स्यादुत्क उन्मनाः' इत्यमरः । उत्क उन्मना इत्युच्छब्दात्कप्रत्ययान्तो निपातः । भ्रमामि पर्यटामि ॥ १८ ॥

विधेः कदाचिद् भ्रमणीविलासे श्रमातुरेभ्यस्स्वमहत्तरेभ्यः ।
स्कन्धस्य विश्रान्तिमदां तदादि श्राम्यामि नाविश्रमविश्वगोऽपि॥

अनवरतभ्रमणेऽपि श्रमजये कारणमाह–विधेरिति ॥ कदाचिद्विधेर्ब्रह्मणः भ्रमणीविलासे भुवनभ्रमणविनोदे श्रमादातुरेभ्यः अवसन्नेभ्यः स्वमहत्तरेभ्यः स्वकुलवृद्धेभ्यः स्कन्धस्यांसस्य । 'स्कन्धो भुजशिरोंऽसो स्त्री' इत्यमरः । विश्रान्तिम् । अदां प्रादाम् । स्वयमेक एव वहामीत्यर्थः । ददातेर्लुङ् । "गातिस्था" इत्यादिना सिचो लुक् । तदादि तत्प्रभृति, अविश्रममनवरतम् । "नोदात्तोपदेशस्य" इत्यादिना श्रमेर्घञ् वृद्धिप्रतिषेधः । विश्वगोपि विश्वं गच्छन्नपि । अतोऽन्यत्रापि दृश्यत इति गमेर्डप्रत्ययः । न श्राम्यामि न खिद्ये ॥ १९ ॥

बन्धाय दिव्ये न तिरश्चि कश्चित्पाशादिरासादितपौरुषस्स्यात्।
एकं विना मादृशि तं नरस्य स्वर्भोगभाग्यं विरलोदयस्य ॥२०॥

अथ व्याधादिबन्धभयमपि न मेऽस्तीत्याह—बन्धायेति ॥ मादृशि दिव्ये तिरश्चि विषये विरलोदयस्य दुर्लभजन्मनो नरस्य मर्त्यस्य प्रायेणैवं-विधो नास्तीत्यर्थः। अन्यत्र, विरो विगतरेफः, स चासौ लोदयो लोदय-वांश्च। मत्वर्थीयोकारः। तस्य रेफस्थानाविष्टलकारस्येत्यर्थः (नलस्येति भावः) शब्दधर्मोऽर्थ उपचर्यते। भुज्यत इति भोगः सुखं, स्वर्भोगस्य स्वर्गसुखस्य भाग्यम्, तत्प्रापकादृष्टमित्यर्थः। स्वप्राप्तेस्तत्प्रायत्वादिति भावः। तदेकं विना कश्चित्पाशादिः पाशाद्युपायः, बन्धाय बन्धनार्थं, आसादितपौरुषः प्राप्तव्यापारः न स्यात्। स्वर्भोगभाग्यैकसुलभा वयं नोपायान्तरसाध्या इति भावः। अस्मादृक्संसर्गादन्यः को नाम स्वर्गपदार्थ इति भावः ॥ २० ॥

इष्टेन पूर्तेन नलस्य वश्यास्स्वर्भोगमत्रापि सृजन्त्यमर्त्याः ।
महीरुहो दोहदसेकशक्तेराकालिकं कोरकमुद्गिरन्ति ॥ २१ ॥

तच्च भाग्यं नलस्यैवास्तीत्याह—इष्टेनेति ॥ इष्टेन यागेन पूर्तेन खातादि कर्मणा। 'त्रिष्वथ क्रतुकर्मेष्टं पूर्तं खातादि कर्म यत्' इत्यमरः। वश्याः वश्यंगताः, वशंगत इति प्राग्दीव्यतीयो यप्रत्ययः। अमर्त्याः देवाः, नल-स्यात्रापि भूलोकेऽपि स्वर्भोगं सृजन्ति स्वर्गसुखं सम्पादयन्तीत्यर्थः। ननु देवाश्च कथं कालान्तरभोग्यं स्वर्गसुखमिहेदानीं सृजन्तीत्याशङ्क्य दृष्टान्तेन परिचष्टे। महीरुहो वृक्षाः दोहदस्याकालप्रसवोत्पादकस्य द्रव्यस्य, सेकस्य जलसेचनस्य शक्तेः सामर्थ्यात्। "तरुगुल्मलतादीनामकाले कुशलैः कृतम्। पुष्पाद्युत्पादकं द्रव्यं दोहदं स्यात्तु तत्क्रिया" इति शब्दार्णवे। समान-कालावाद्यन्तावुत्पत्तिविनाशावस्येत्याकालिकः उत्पत्त्यनन्तरविनाशीत्यर्थः। "आकालिकडाद्यन्तवचने" इति समानकालशब्दस्याकालशब्दादेशे ठञ्प्रत्य-यान्तो निपातः। प्रकृतेस्त्वकालभवं कोरकमुद्गिरन्तीत्यर्थः। दोहदवशा

वृक्षा इव देवा उत्कटपुण्यवशाददेशकालेऽपि फलं प्रयच्छन्तीत्यर्थः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २१ ॥

सुवर्णशैलादवतीर्य तूर्णं स्वर्वाहिनीवारिकणावकीर्णैः ।
तं वीजयामः स्मरकेलिकाले पक्षैर्नृपं चामरबद्धसख्यैः ॥ २२ ॥

स्वभोगमेवाह—सुवर्णेति ॥ सुवर्णशैलात् मेरोः तूर्णमवतीर्य स्वर्वाहिनीवारिकणावकीर्णैः मन्दाकिनीजलबिन्दुसंपृक्तैः, चामरेषु बद्धसख्यैः तत्सदृशैरित्यर्थः । पक्षैः पतत्रैः स्मरकेलिकाले तं नृपं वीजयामः । तादृक् पक्षवीजनैः सुरतश्रान्तिमपनुदाम इत्यर्थः ॥ २२ ॥

क्रियेत चेत्साधुविभक्तिचिन्ता व्यक्तिस्तदा सा प्रथमाभिधेया ।
या स्वौजसां साधयितुं विलासैस्तावत्क्षमानामपदं बहु स्यात् ॥

क्रियेतेति ॥ साधुविभक्तिचिन्ता सुजनविभागविचारः, क्रियेत चेत् । तदा, सा नलाभिधाना व्यक्तिः मूर्तिः, प्रथमाभिधेया प्रथमं परिगणनीया । कुतः, या व्यक्तिः, स्वौजसां स्वतेजसां विलासैः व्याप्तिभिः, तावद्बहु तथा प्रभूतम् । नास्ति नाम नतिर्यस्येत्यनाम अनम्रं पदं परराष्ट्रं, साधयितुं स्वायत्तीकर्तुं क्षमा शक्ता स्यात् । अन्यत्र, साधु सम्यक् विभक्तिचिन्ता सप्तविभक्तिविचारः, क्रियेत चेत् । प्रथमा व्यक्तिः प्रथमा विभक्तिः, अभिधेया विचार्या, या स्वौजसाम् सु, औ, जस् इत्येषां प्रत्ययानां, विलासैः विन्यासैः, तावद्बहु अनेकं, नामपदं सुबन्तपदं, वृक्ष इत्यादिकं, साधयितुं निष्पादयितुं, क्षमा । अत्राभिधायाः प्रकृतार्थमात्रनियन्त्रितत्वाल्लक्षणायाश्चानुपपत्त्यभावेनाभावादप्रकृतार्थप्रतीतेर्ध्वनिरेव ॥ २३ ॥

राजा स यज्वा विबुधव्रजत्रा कृत्वाध्वराज्योपमयेव राज्यम् ।
भुङ्क्ते श्रितश्रोत्रियसात्कृतश्रीः पूर्वं त्वहो शेषमशेषमन्त्यम् ॥

राजेति ॥ यज्वा विधिनेष्टवान् । 'यज्वा तु विधिनेष्टवान्' इत्यमरः । सुयज्वोर्ङ्वनिप् । श्रिताः आश्रिताः, ये श्रोत्रियाः छान्दसाः, अधीतवेदा इत्यर्थः । 'श्रोत्रियश्छान्दसौ समौ' इत्यमरः । 'श्रोत्रियः छन्देऽपीति' इति निपातः । तत्सात्कृता दानेन तदधीना कृता श्रीस्सम्पद्येन सः स राजा नलः,

अध्वरेषु यज्ञेषु, यद्राज्यं तदुपमया तत्सादृश्येनैव, तद्वदेवेत्यर्थः । राज्यम्, विबुधा देवाः विद्वांसश्च' तद्वत्रा दानेन तत्सङ्घाधीनं कृत्वा, "तद्धित-श्चासर्वविभक्तिः" इत्यव्ययसंज्ञा । चकारात् "देये त्रा च" इति त्राप्रत्ययः । "त्रा च" इति चकारादितरत्र सातिप्रत्ययश्च । पूर्वं पूर्वनिर्दिष्टम् । अध्वरा-ज्यं शेषं हुतशेषं भुङ्क्ते । अन्त्यं पश्चान्निर्दिष्टं, राज्यम् अशेषं कृत्स्नं अख-ण्डं भुङ्क्ते । अहो । उपयुक्तादन्यः शेषः । तथा च, पूर्वस्य तथाभूतस्य शेषत्वम् । अन्त्यस्याशेषत्वञ्च कथं विरोधादित्याश्चर्यम् । अत एव विरोधा-भासोऽलङ्कारः ॥ २४ ॥

दारिद्र्यदारिद्रविणौघवर्षैरमोघमेघव्रतमर्थिसार्थे ।
सन्तुष्टमिष्टानि तमिष्टदेवं नाथन्ति के नाम न लोकनाथम् ॥२५॥

दारिद्र्येति ॥ दारिद्र्यं दारयति निवर्तयतीति दारिद्र्यदारी, तस्य द्रविणौघस्य धनराशेर्वर्षैः अर्थिसार्थे विषये अमोघमेघव्रतं वर्षुकत्वलक्षणं यस्य तम् । सन्तुष्टं दानहृष्टम्, इष्टदेवं यज्ञाराधितसुरं लोकनाथं, तं नलं, के नाम इष्टानीप्सितानि, न नाथन्ति न याचन्ते । सर्वेऽपि नाथन्त्येवेत्यर्थः । नाथतेर्याञ्चार्थस्य दुहादित्वाद् द्विकर्मकत्वम् ॥ २५ ॥

अस्मत्किल श्रोत्रसुधां विधाय रम्भा चिरं भामतुलां नलस्य ।
तत्रानुरक्ता तमनाप्य भेजे तन्नामगन्धान्नलकूबरं सा ॥ २६ ॥

अस्मदिति ॥ सा प्रसिद्धा रम्भा, नलस्य, अतुलामनुपमां, भां कान्तिं सौन्दर्यं चिरं अस्मत् मत्तः श्रोत्रसुधां विधाय कर्णामृतं कृत्वा, रसा-दाकर्ण्येत्यर्थः । तत्र तस्मिन्नले, अनुरक्ता सती, तं नलं, अनाप्याप्राप्य । आङ्पूर्वादाप्नोतेः क्त्वा ल्यपि नञ्समासः । अन्यथात्वसमासे ल्यबादेशो न स्यात् । तन्नामगन्धात् तस्य नलस्य नामाक्षरस्पर्शाद्धेतोः, नलकूबरं कुबेरात्मसम्भवं भेजे किल । तादृक् तस्य सौन्दर्यमित्यर्थः ॥ २६ ॥

स्वर्लोकमस्माभिरितः प्रयातैः केलीषु तद्गानगुणान्निपीय ।
हा हेति गायन् यदशोचि तेन नाम्नापि हाहा हरिगायनोऽभूत् ॥

स्वर्लोकमिति ॥ केलीषु विनोदगोष्ठीषु, तस्य नलस्य, कर्तुः गाने गुणान्विशेषान्, निपीयास्वाद्य, इतोऽस्माल्लोकात्, स्वर्गलोकं प्रयातैरस्माभिः, हरिगायनः इन्द्रगायको गन्धर्वः । "ण्युल् च" इति गायतेः शिल्पे ण्युल्-प्रत्ययः । गायन् यद्यस्मात् हा हेत्यशोचि शोचितः तेनैव कारणेन नाम्नापि हा हा अभूत् । न त्वालापाक्षरानुकारादिति भावः । 'हाहा हूहूश्चैवमाद्या गन्धर्वास्त्रिदिवौकसः' इत्यमरः । आलापाक्षरानुकारनिमित्तोऽयं हाहा शब्द आकारान्तः । "पुंसि च" इति केचित् । अत एव 'हाहा खेदे, हूहू हर्षे, गन्धर्वेऽभूत्वनव्ययः' इति विश्वः । 'अव्ययमेव' इति श्रीभोजराजः । अत्र शोकनिमित्तासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः । तथा च गन्धर्वातिशायि गानमस्येति वस्तु व्यज्यते ॥ २७ ॥

शृण्वन् सदारस्तदुदारभावं हृष्यन्मुहुर्लोम पुलोमजायाः ।
पुण्येन नालोकत नाकपालः प्रमोदबाष्पावृतनेत्रमालः ॥ २८ ॥

शृण्वन्निति ॥ नाकपालः इन्द्रः, सदारः सवधूकः, तस्य नलस्य, उदारभावमौदार्यम्, शृण्वन् । अत एव, प्रमोदबाष्पैः आनन्दाश्रुभिः, आवृतनेत्रमालः तिरोहितदृष्टिस्सन्, पुलोमजायाः शच्याः, मुहुः हृष्यत् नलानुरागादुल्लसत्, लोम रोमाञ्चम्, पुण्येन शचीभाग्येन, नालोकत नापश्यत् । अन्यथा, मानसव्यभिचारापराधाद्दण्ड्यैव स्यादित्यर्थः ॥ २८ ॥

सापीश्वरे शृण्वति तद्गुणौघान् प्रसह्य चेतो हरतोऽर्धशम्भुः ।
अभूदपर्णाङ्गुलिरुद्धकर्णा कदा न कण्डूयनकैतवेन ॥ २९ ॥

सेति ॥ ईश्वरे, प्रसह्य चेतो हरतः बलान्मनोहारिणः, तस्य नलस्य, गुणौघान् शृण्वति सति । सा प्रसिद्धा अर्धं शम्भुः अर्धशम्भुः, शम्भोरर्धाङ्गभूतेत्यर्थः । तथा चापसरणमशक्यमिति भावः । अपर्णा पार्वत्यपि, कदा कन्डूयनकैतवेन कण्डूयापनोदनव्याजेन, अङ्गुल्या रुद्धः पिहितः, कर्णो यया सा, नाभूत् सर्वदा अभूदेवेत्यर्थः । अन्यथा, चित्तचलनभयादिति भावः

अलं सजन् धर्मविधौ विधाता रुणद्धि मौनस्य मिषेण वाणीम् ।
तत्कण्ठमालिङ्ग्य रसस्य तृप्तां न वेद तां वेदजडस्स वक्राम् ॥

अलमिति ॥ विधाता ब्रह्मा, अलमत्यन्तं, धर्मविधौ सुकृताचरणे सजन् धर्मासक्तस्सन्नित्यर्थः । वाणीं स्वभार्यां वाग्देवीं वर्णात्मिकाञ्च, मौनस्य वाग्यमनव्रतस्य, मिषेण रुणद्धि । नलकथाप्रसङ्गान्निरुन्धे तस्या उभय्या अपि तदासङ्गभयादिति भावः । किन्तु, वेदजडः छान्दसः, स विधाता, तामुभयीमपि वाणीम् । तस्य नलस्य, कण्ठग्रीवामालिङ्ग्य मुखमाश्रित्य च, रसस्य तृप्तां तद्रागसन्तुष्टाम् । अन्यत्र शृङ्गारादिरसपुष्टां सम्बन्धसामान्ये षष्ठी । "पूरणगुण" इत्यादिना षष्ठीसमासनिषेधादेव ज्ञापनादिति केचित् । वक्रां प्रतिकूलकारिणीं, वक्रोक्त्यलङ्कारयुक्ताञ्च, न वेद न वेत्ति । "विदो लटो वा" इति णलादेशः । अशक्यरक्षाः स्त्रिय इति भावः । अत्र प्रस्तुतवाग्देवीवृत्तान्तवर्णनादप्रस्तुतवर्णात्मकवाणीवृत्तान्तप्रतीतेः प्रागुक्तरीत्या ध्वनिरेवेत्यनुसन्धेयम्

श्रियस्तदालिङ्गनभूर्न भूता व्रतक्षतिः कापि पतिव्रतायाः ।
समस्तभूतात्मतया न भूतं तद्भर्तुरीर्ष्याकलुषाऽणुनापि ॥ ३१ ॥

श्रिय इति ॥ पतिव्रतायाः श्रियः तद्भर्तुर्विष्णोः समस्तभूतात्मतया सर्वभूतात्मकत्वेन, नलस्यापि विष्णुरूपत्वेनेत्यर्थः । तदालिङ्गनभूः नलाश्लेषभवा । कापि व्रतक्षतिः पातिव्रत्यभङ्गो न भूता नाभूत् । अत एव, तद्भर्तुर्विष्णोश्च ईर्ष्यया नलालिङ्गनभुवा अक्षमया, यत्कलुषं कालुष्यं मनः क्षोभः सुखादित्वेनास्यधर्मधर्मिवचनत्वात् । अत एव क्षीरस्वामी च—'शस्तञ्चाथ त्रिषु द्रव्ये पापं पुण्यं सुखादि च' इत्यत्रादिशब्दाच्छ्रेयःकलुषशिवभद्रादीन् सञ्जग्राह । तस्याणुना लेशेनापि, न भूतं नाभावि । नपुंसके भावे क्तः । अत्र शच्यादिचित्तचाञ्चल्योक्तेः नलसौन्दर्ये तात्पर्यान्नानौचित्यदोषः ॥ ३१ ॥

धिक् तं विधेः पाणिमजातलज्जं निर्माति यः पर्वणि पूर्णमिन्दुम् ।
मन्ये स विज्ञः स्मृततन्मुखश्रीः कृतार्धमौज्झद्धरमूर्ध्नि यस्तम् ॥

धिगिति ॥ तमजातलज्जं निस्त्रपं विधेः पाणिं धिक् । यः पाणिः स्मृततन्मुखश्रीरपि, पर्वणि । जातावेकवचनम् । पर्वस्वित्यर्थः । पूर्णमिन्दुं निर्माति । अद्यापीति भावः । स तु विज्ञः अभिज्ञ इति मन्ये । यः पाणिः, श्रिततन्मुखश्रीस्सन् तमिन्दुं कृतः अर्धं एकदेशो यस्य तं कृतार्धम् अर्धनिर्मि-

तमेव । हरमूर्ध्नि भवशिरसि । औज्झदत्यजत । अतीन्दुसौन्दर्यमस्यास्य-मिति भावः ॥ ३२ ॥

निलीयते ह्रीविधुरः स्वजैत्रं श्रुत्वा विधुस्तस्य मुखं मुखान्नः।
सूरे समुद्रस्य कदापि पूरे कदाचिदभ्रभ्रमदभ्रगर्भे ॥ ३३ ॥

निलीयत इति ॥ विधुश्चन्द्रः स्वजैत्रं स्वस्य जेतृ । प्रज्ञादित्वात स्वार्थेऽण्प्रत्ययः । तस्य नलस्य मुखं, नोऽस्माकं मुखाच्छ्रुत्वा, ह्रीविधुरो लज्जाक्लिष्टस्सन् । सूरे सूर्य,, दर्शेष्विति भावः । कदापि समुद्रस्य पूरे जलौघे, कदाचिद् अभ्रे खे भ्रमतामटतां, अभ्राणां मेघानां, गर्भे उदरे, निलीयते अन्तर्धत्ते । कदाचिदग्रतः स्थातुं नोत्सहत इत्यर्थः । अत्र विधोः स्वाभाविके सूर्यादिप्रवेशे पराजयप्रयुक्तह्रीनिलयनत्वोत्प्रेक्षा । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ३३ ॥

संज्ञाप्य नस्स्वध्वजभृत्यवर्गान् दैत्यारिरत्यब्जनलास्यनुत्यै ।
तत्संकुचन्नाभिसरोजपीताद्धातुर्विलज्जं रमते रमायाम् ॥ ३४ ॥

संज्ञाप्येति ॥ दैत्यारिः विष्णुः, स्वध्वजस्य गरुडस्य भृत्यवर्गान् नोऽस्मान् अतिक्रान्तमब्जमत्यब्जं, अब्जविजयीत्यर्थः । "अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया" इति समासः । तस्य नलस्य आस्यस्य नुत्यै स्तोत्राय । 'स्तवः स्तोत्रं स्तुतिर्नुतिः' इत्यमरः । संज्ञाप्य सङ्केत्य । तया नुत्या, सङ्कुचता निमीलता, नाभिसरोजेन पीतात् तिरोहितात्, धातुः ब्रह्मणः, विलज्जं यथा तथा । रमायां रमते । अत्र विष्णोरुक्तव्यापारसम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ ३४ ॥

रेखाभिरास्ये गणनादिवास्य द्वात्रिंशता दन्तमयीभिरन्तः ।
चतुर्दशाष्टादश वात्र विद्या द्वेधापि सन्तीति शशंस वेधाः ॥ ३५ ॥

रेखाभिरिति ॥ अस्य नलस्य आस्ये, अन्तर्दन्तमयीभिः द्वात्रिंशतारेखाभिर्गणनात्सङ्ख्यानात, चतुर्दश वाष्टादश वा विद्याः, द्वेधाप्यत्रास्ये सन्ति सम्भवन्त्याग्रेनेति वेधाः शशंसेवेत्युत्प्रेक्षा । अत्र मनुः—"अङ्गानि

वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रञ्च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेत्यनुक्रमात् । अर्थशास्त्रं परं तस्माद्विद्या ह्यष्टादश स्मृताः ॥" इति ॥ ३५ ॥

श्रियौ नरेन्द्रस्य निरीक्ष्य तस्य स्मरामरेन्द्रावपि न स्मरामः ।
वासेन सम्यक् क्षमयोश्च तस्मिन् बुद्धौ न धर्मः खलु शेषबुद्धौ ३६

श्रियाविति ॥ तस्य नरेन्द्रस्य, श्रियौ सौन्दर्यसम्पदौ, निरीक्ष्य । "शोभासम्पत्तिपद्मासु लक्ष्मीः श्रीरपि कथ्यते" इति शाश्वतः । स्मरामरेन्द्रावपि न स्मरामः । किञ्च, तस्मिन्नरेन्द्रे क्षमयोः क्षितिक्षान्त्योः । 'क्षितिक्षान्त्योः क्षमा' इत्यमरः । तत्र सम्यग्वासेन नियतस्थित्या, शेषबुद्धौ फणिपतिबुद्धदेवौ, बुद्धौ न धर्मः चित्ते न धारयामः * । अत्र द्वयोरपि श्रियोः द्वयोरपि क्षमयोः, प्रकृतत्वात् केवलप्रकृतश्लेषः । तेन सौन्दर्यादिगुणैः स्मरादिभ्योऽधिक इति व्यतिरेको व्यज्यते । श्लेषयथासङ्ख्ययोः सङ्करः ॥ ३६ ॥

विना पतत्रं विनतातनूजैस्समीरणैरीक्षणलक्षणीयैः ।
मनोभिरासीदनणुप्रमाणैर्न लङ्घिता दिक्कतमा तदश्वैः ॥ ३७ ॥

विनेति ॥ पतत्रं विना, स्थितैरितिशेषः । विनतातनूजैः वैनतेयैः, अपक्षतार्क्ष्यैरित्यर्थः । ईक्षणलक्षणीयैः समीरणैश्चाक्षुषवायुभिः, अनणुप्रमाणैः अणुपरिमाणं मन इति काणादाः तद्विपरीतैः महापरिमाणैर्मनोभिः वैनतेयादिसमानवेगैरित्यर्थः । एवंविधैस्तदश्वैः कतमा दिक् न लङ्घितासीत् । सर्वापि विलङ्घितासीदित्यर्थः । अत्राश्वानां विशिष्टवैनतेयादित्वेन रूपणाद्रूपकालङ्कारः

संग्रामभूमीषु भवत्यरीणामस्त्रैर्नदीमातृकता गतासु ।
तद्बाणधारापवनाशनानां राजव्रजीयैरसुभिस्सुभिक्षम् ॥ ३८ ॥

सङ्ग्रामेति ॥ अरीणामस्त्रैरसृग्भिः, नद्येव माता यासां तास्तत्ता नदीमातृकता, नद्यम्बुसम्पन्नसस्याढ्यता । 'देशो नद्यम्बुवृष्ट्यम्बुसम्पन्नव्रीहिपा-

* धर्म इति रूपं चिन्त्यम् ; अथवा कवयो निरङ्कुशाः । बुद्धौ न दध्म इत्यभियुक्ताः पठन्ति ।

लितः । स्यान्नदीमातृको देवमातृकश्च यथाक्रमम्' इत्यमरः । "नद्यृतश्च"
इति कप् । "त्वतलोर्गुणवचनस्य" इति पुँवद्भावः । तां गतासु सङ्ग्राम-
भूमीषु, तस्य नलस्य बाणधारा बाणपरम्परास्ता एव पवनाशनाः सर्पाः, तेषां,
राजव्रजीयैः राजसङ्घसम्बन्धिभिः, " वृद्धाच्छः " असुभिः प्राणवायुभिः,
सुभिक्षं भिक्षाणां समृद्धिर्भवति । समृद्धावव्ययीभावः । नदीमातृकदेशेषु
सुभिक्षं भवतीति भावः । रूपकालंकारः ॥ ३८ ॥

यशो यदस्याजनि संयुगेषु कण्डूलभावं भजता भुजेन ।
हेतोर्गुणादेव दिगापगालीकूलंकषत्वव्यसनं तदीयम् ॥ ३९ ॥

यश इति ॥ संयुगेषु युद्धेषु, कण्डूलभावं कण्डूतिमत्त्वं, "सिध्मा-
दिभ्यश्च" इति मत्वर्थीयो लच् । भजता अस्य भुजेन यद्यशः अजनि
जनितम् । जनेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङ् । तदीयं तस्य यशस्सम्बन्धि । दिश
एव आपगाः नद्यः, तासामाल्यः, तासां कूलं कषतीति कूलंकषम् ।
शिवभागवतवत्समासः "सर्वकूल" इत्यादिना खचि मुमागमः । तस्य
भावस्तत्त्वम् । तत्र व्यसनमासक्तिः, हेतोः कारणस्य भुजस्य, गुणात्कण्डूल-
त्वादेव आगतमिति शेषः । अत्र यशसो दिक्कूलकषणानुमितायाः कण्डू-
लतायाः तत्कारणकण्डूलभुजगुणपूर्वकत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ३९ ॥

यदि त्रिलोकी गणनापरा स्यात्तस्यास्समाप्तिर्यदि नायुषस्स्यात् ।
पारेपरार्धं गणितं यदि स्याद्गणेयनिश्शेषगुणोऽपि स स्यात् ॥

यदीति ॥ किं बहुना, त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी । कर्त्री ।
"तद्धितार्थ" इत्यादिना समाहारे द्विगुः । अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां
भाष्यते 'द्विगोः' इति ङीप् । गणनापरा नलगुणसंख्यानतत्परा । स्याद्यदि
तस्याः त्रिलोक्याः, आयुषस्समाप्तिर्न स्याद्यदि । अमरत्वं यदि स्यादि-
त्यर्थः । परार्धस्य चरमसंख्यायाः पारे पारेपरार्धम् । "पारे मध्ये षष्ठ्या वा"
इत्यव्ययीभावः । गणितं स्याद्यदि । परार्धात् परतो यदि संख्या स्यादि-
त्यर्थः । तदा स नलोऽपि गणेयाः गणयितुं शक्या निश्शेषास्सर्वे गुणा यस्य

सः तादृशः स्यात् । गणेय इत्यौणादिक एयप्रत्ययः । अत्र नलगुणानां गणेयत्वासम्बन्धेऽपि सम्बन्धाभिधानादतिशयोक्तिभेदः ॥ ४० ॥

अवारितद्वारतया तिरश्चामन्तःपुरे तस्य निविश्य राज्ञः ।
गतेषु रम्येष्वधिकं विशेषमध्यापयामः परमाणुमध्याः ॥ ४१ ॥

एवं नलगुणाननुवर्ण्य गूढाभिसन्धिनात्मनस्तदन्तः पुरे परिचयं दर्शयति-**अवारितेत्यादि** ॥ तिरश्चां पक्षिणां, अवारितद्वारतया अप्रतिषिद्धप्रवेशतयेत्यर्थः । तस्य राज्ञो नलस्य, अन्तःपुरे निविश्य संस्थाय, परमाणुमध्या अतिसूक्ष्ममध्यास्तदङ्गनाः, रम्येषु गतेषु, गतिषु अधिकमपूर्वं, विशेषं भेदं, अध्यापयामः अभ्यासयामः । दुहादित्वाद्द्विकर्मकत्वम् ॥ ४१ ॥

पीयूषधारानधराभिरन्तस्तासां रसोदन्वति मज्जयामः ।
रम्भादिसौभाग्यरहःकथाभिः काव्येन काव्यं सृजताद्दृताभिः ॥

पीयूषेति ॥ किञ्च, पीयूषधाराभ्यः अनधराभिरन्यूनाभिः, अमृतसमानाभिः, काव्यं सृजता स्वयं प्रबन्धकर्त्रा । कवेरपत्येन पुंसा । काव्येन शुक्रेण । 'शुक्रो दैत्यगुरुः काव्य' इत्यमरः । "कुर्वादिभ्यो ण्यः" इति ण्यप्रत्ययः । आदृताभिः तस्यापि विस्मयकरीभिरित्यर्थः । रम्भादीनां दिव्यस्त्रीणां सौभाग्यं पत्युर्लभ्यं, तत्प्रयुक्ताभिः रहःकथाभिः रहस्यवृत्तान्तवर्णनाभिः, तासां नलान्तःपुरस्त्रीणां, अन्तरन्तःकरणं, रसोदन्वति शृङ्गाररससागरे, मज्जयामः अवगाहयामः ॥ ४२ ॥

काभिर्न तत्राभिनवस्मराज्ञाविश्वासनिक्षेपवणिक्क्रियेऽहम् ।
जिह्रेति यन्नैव कुतोऽपि तिर्यक्कश्चित्तिरश्चस्त्रपते न तेन ॥ ४३ ॥

काभिरिति ॥ किञ्च, यद्यस्मात्, तिर्यक् पक्षी कुतोऽपि जनात्, न जिह्रेति न लज्जत एव । 'ह्री लज्जायाम्' इति धातोर्लट् । "श्लौ" इति इति द्विर्भावः । तिरश्चोऽपि कश्चिज्जनो न त्रपते न लज्जते । तेन कारणेन, तत्रान्तःपुरे, काभिः स्त्रीभिः अहं अभिनवोऽपूर्वः स्मराज्ञा रतिरहस्यवृत्तान्तः, स एव विश्वासनिक्षेपः विश्वासेन गोप्यार्थः, तस्य वणिक् गोप्ता, न क्रिये न कृतोऽस्मि । सर्वासामप्यभवमेव विस्रम्भकथापात्रमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

वार्ता च साऽसत्यपि नान्यमेति योगादरन्ध्रे हृदि यां निरुन्धे ।
विरिञ्चिनानाननवादधौतसमाधिशास्त्रश्रुतिपूर्णकर्णः ॥ ४४ ॥

अथ स्वस्यैव विश्वास्यत्वे हेतुमाह-वार्तेति ॥ विरिञ्चेर्ब्रह्मणो नानाननैर्बहुमुखैः, वादेन व्याख्यानेन, धौतस्य, शोधितस्य, समाधिशास्त्रस्य वाङ्नियमविद्यायाः, श्रुत्या श्रवणेन पूर्णकर्णः, चतुर्मुखादभ्यस्तवाङ्नियमविद्य इत्यर्थः । एवंभूतोऽहं, योगादुपायात्, यां वार्ताम्, अरन्ध्रे निरवकाशे, हृदि निरुन्धे नियच्छामि । अत एव सा वार्ता च लोकवार्ता च लोकवार्तापि । किमुत रहस्यवार्तेति भावः । असत्यपि विनोदार्थं कल्पितापि किमुत सतीति भावः । अन्यं नैति जनान्तरं न गच्छति, न कस्मैचित्कथ्यत इत्यर्थः । यथा ह्यसती दुश्चरे नीरन्ध्रस्थाने रुद्धा नान्यमेति तद्वदिति भावः । अतोऽहमास्तां विश्वास्य इति पूर्वेणान्वयः । अत्र वार्तानिरोधस्य विरिञ्चीत्यादिपदार्थहेतुकत्वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ४४ ॥

नलाश्रयेण त्रिदिवोपभोगं तवानवाप्यं लभते बतान्या ।
कुमुद्वतीवेन्दुपरिग्रहेण ज्योत्स्नोत्सवं दुर्लभमम्बुजिन्याः ॥ ४५ ॥

अथ श्लोकद्वयेनाल्या नलानुरागमुद्दीपयति—नलेति ॥ तवानवाप्यं नलपरिग्रहाभावात् त्वया दुरापम् । "कृत्यानां कर्तरि वा" इति षष्ठी तृतीयार्थे । त्रिदिवः स्वर्गः । पृषोदरादित्वात्साधुः । तस्योपभोगं तादृग्भोगमित्यर्थः । तस्येन्द्रसमैश्वर्यत्वादिति भावः । अम्बुजिन्या दुर्लभं इन्दुपरिग्रहाभावात् दुष्प्रापं ज्योत्स्नोत्सवं चन्द्रिकाभोगं, इन्दोः कर्तुः परिग्रहेण कुमुदान्यस्यां सन्तीति कुमुद्वतीव कुमुदिनीव । कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप् । "मादुपधायाश्च" इत्यादिना मकारस्य वकारः । नलस्य कर्तुराश्रयणेन स्वीकारेण, अन्या लभते । बतेति खेदे । ईदृग्भोगोपेक्षिणी त्वं बुद्धिमान्द्यान्न शोचसीति भावः ॥ ४५ ॥

तन्नैषधानूढतया दुरापं शर्म त्वयास्मत्कृतचाटुजन्म ।
रसालवन्या मधुपानुविद्धं सौभाग्यमप्राप्तवसन्तयेव ॥ ४६ ॥

तदिति । किञ्च, तत्प्रसिद्धम् । अस्माभिः कृतेभ्यः चाटुभ्यः प्रियवाक्येभ्यः, जन्म यस्य तत्तजन्यमित्यर्थः । चाटुग्रहणं पूर्वोक्तनिजपक्षवीजनादीनामप्युपलक्षणम् । शर्म सुखं, त्वया अप्राप्तो वसन्तो यया तया, वसन्तानधिष्ठितयेत्यर्थः । रसालवन्या सहकारश्रेण्या, मधुपानुविद्धं सौभाग्यं भृङ्गसङ्गजन्यं, रामणीयकमिव नैषधेन नलेन, अनूढतया अपरिणीतत्वेन हेतुना, दुरापं दुष्प्रापं, तस्मात्ते नलपरिग्रहे यत्नः कर्तव्यः इति भावः ॥ ४६ ॥

तस्यैव वा यास्यसि किं न हस्तं दृष्टं विधेः केन मनः प्रविश्य ।
अजातपाणिग्रहणासि तावद्रूपस्वरूपातिशयाश्रयश्च ॥ ४७ ॥

अथ पुनरस्या नलप्राप्त्याशां जनयन्नाह—तस्यैवेत्यादि ॥ यद्वा, तस्य नलस्यैव हस्तं किं न यास्यसि यास्यत्येव, केन विधेर्मनः प्रविश्य दृष्टम् । विध्यानुकूल्यमपि सम्भावितमिति भावः । कुतः, तावदद्यापि अजातपाणिग्रहणा अकृतविवाहा, असि । तवायं विवाहविलम्बो नलपाणिग्रहणार्थ एव किं न स्यादिति भावः । किञ्च, रूपं सौन्दर्यं, स्वरूपं, स्वभावः, शीलमिति यावत् । तयोरतिशयः प्रकर्षः, तस्याश्रयश्चासि योग्यगुणाश्रयत्वाच्च तद्धस्तमेव गमिष्यसीति भावः ॥ ४७ ॥

निशा शशाङ्कं शिवया गिरीशं श्रिया हरिं योजयतः प्रतीतः ।
विधेरपि स्वारसिकः प्रयासः परस्परं योग्यसमागमाय ॥ ४८ ॥

सत्यं, विधिसङ्कल्पस्तु दुर्ज्ञेय इत्यत आह—निशेति ॥ निशा निशया । "पद्दन्" इत्यादिना निशाया निशादेशः । शशाङ्कं, शिवया गौर्या, गिरीशं शिवं, श्रिया हरिञ्च, योजयतो विधेः, प्रयासः प्रयत्नोऽपि, परस्परम् । योग्यसमागमायैव योग्यसंघट्टनायैव, स्वारसिकः स्वरसप्रवृत्तः, प्रतीतः ज्ञातः । निशाशशाङ्कादिदृष्टान्ताद्विधिसङ्कल्पोऽपि सुज्ञात इति भावः ॥ ४८ ॥

वेलातिगस्त्रैणगुणाब्धिवेणी न योगयोग्यासि नलेतरेण ।
सन्दृभ्यते दर्भगुणेन मल्लीमाला न मृद्वी भृशकर्कशेण ॥ ४९ ॥

नलान्यसम्बन्धस्त्वयोग्य इत्याह—वेलातिगेति ॥ वेलामतिगच्छन्तीति वेलातिगाः निस्सीमाः, स्त्रीणामिमे स्त्रैणाः । स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्स्नञौ भवनादिति नञ्प्रत्ययः । गुणाः सौशील्यादयः, त एवाब्धिः, तस्य वेणी प्रवाहभूता । त्वमिति शेषः । 'वेलाब्धिजलबन्धने । काले सोम्नि च । वेणी तु केशबन्धे जलस्रुतौ' इति वैजयन्ती । नलादितरेण योगयोग्या योगार्हा, नासि । तथा हि मृद्वी मल्लीमाला भृशकर्कशेण दर्भगुणेन कुशसूत्रेण, न सन्दृभ्यते न गुम्फ्यते । 'दृभि ग्रथने' इति धातोः कर्मणि लट् । व्यतिरेकेण दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ४९ ॥

विधिं वधूसृष्टिमपृच्छमेव तद्यानयुग्यो नलकेलियोग्याम् ।
त्वन्नामवर्णा इव कर्णपीता मयास्य संक्रीडति चक्रचक्रे ॥ ५० ॥

विधिमिति ॥ किञ्च, विधिं ब्रह्माणं, नलस्य केलेः क्रीडायाः, योग्यामर्हां, वधूसृष्टिं स्त्रीशिल्पं, तस्य विधेः यानस्य रथस्य, युग्यो युगवोढा, तत्र परिचित इत्यर्थः । तद्वहति रथयुगप्रासङ्गमिति यत्प्रत्ययः । अहमपृच्छमेव । दुहादित्वाद्द्विकर्मकत्वम् । मया अस्य तद्यानस्य, चक्रचक्रे रथाङ्गव्रजे, संक्रीडति कूजति सति "समोऽकूजने" इति कूजने नात्मनेपदम् । त्वन्नामवर्णा इव कर्णेन पीता गृहीताः न केवलं लिङ्गात्किन्त्वागमादपि ज्ञातोऽयमर्थ इत्यर्थः ॥ ५० ॥

अन्येन पत्या त्वयि योजितायां विज्ञत्वकीर्त्या गतजन्मनो वा ।
जनापवादार्णवमुत्तरीतुं विधा विधातुः कतमा तरिस्स्यात् ५१॥

अन्येनेति ॥ किञ्च, त्वयि अन्येन नलेतरेण पत्या, योजितायां, विज्ञत्वकीर्त्या गतजन्मनः अभिज्ञत्वख्यात्यैव निर्गतायुष इत्यर्थः, विधातुर्वा । जनापवादार्णवं उत्तरीतुं निस्तरितुम् । 'वृतो वा, इतीटो दीर्घः । कतमा विधा कः प्रकारः तरिस्तरिणी स्यात् न कोऽपीत्यर्थः । अतो दैवगत्या नल एव ते भर्तेति भावः ॥ ५१ ॥

आस्तां तदप्रस्तुतचिन्तयालं मयासि तन्वि श्रमितातिवेलम् ।
सोऽहं तदागः परिमार्ष्टुकामस्तवेप्सितं किं विदधेऽभिधेहि ॥५२

इत्थमाशामुत्पाद्य अस्याः चित्तवृत्तिपरिज्ञानाय प्रसङ्गान्तरेण निगमयति—आस्तामिति ॥ तत्पूर्वोक्तं, आस्तां तिष्ठतु, अप्रस्तुतचिन्तया अलं तया साध्यं नास्तीत्यर्थः । गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया करणत्वात्तृतीया । अत एवाह "न केवलं श्रूयमाणक्रियापेक्षया कारकोत्पत्तिः । किंतु गम्यमानक्रियापेक्षयापि" इति न्यासोद्योतकारः । किन्तु, हे तन्वि कृशाङ्गि, मया अतिवेलमत्यन्तं, श्रमितासि खेदितासि । श्रमेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः । अहं तच्छ्रमरूपं आगोऽपराधं परिमार्ष्टुकामः परिहर्तुकामः । "तुं काममनसोरपि" इति मकारलोपः । किं तवेप्सितं, विदधे । ते मनोरथं पूरयामि अभिधेहि ब्रूहि ॥ ५२ ॥

इतीरयित्वा विरराम पत्री स राजपुत्रीहृदयं बुभुत्सुः ।
ह्रदे गभीरे हृदि चावगाढे शंसन्ति कार्यावतरं हि सन्तः ॥ ५३ ॥

इतीति ॥ स पत्री हंसः, इतीरयित्वा राजपुत्र्याः भैम्याः, हृदयं बुभुत्सुः जिज्ञासुः, विरराम तूष्णींबभूव । "व्याङ्परिभ्यो रमः" इति रमेः परस्मैपदम् । तथाहि, सन्तः कार्यज्ञाः गभीरे अगाधे, ह्रदे, हृदि परहृदये च, अवगाढे, प्रविश्य दृष्टे सति, कार्यस्य स्नानादेः रहस्योक्तेश्च अवतरं तीर्थं प्रस्तावञ्च, शंसन्ति कथयन्ति । अन्यथा, अनर्थः स्यादिति भावः । अवतरो व्याख्यातः । अर्थान्तरन्यासः ॥ ५३ ॥

किञ्चित्तिरश्चीनविलोलमौलिर्विचिन्त्य वाचं मनसा मुहूर्तम् ।
पतत्रिणं सा पृथिवीन्द्रपुत्री जगाद वक्त्रेण तृणीकृतेन्दुः ॥ ५४ ॥

किञ्चिदिति ॥ किञ्चित्तिरश्चीना स्वभावादीषत्साचीभूता. विलोला आयासाद्विलुलिता मौलिः, केशबन्धो यस्याः सा । 'मौलयः संयताः कचाः, इत्यमरः । वक्त्रेण तृणीकृतेन्दुः अधरीकृतचन्द्रा, सा पृथिवीन्द्रपुत्री भैमी, मुहूर्तमल्पकालं मनसा विचिन्त्य पतत्रिणं, वाचं जगाद ॥ ५४ ॥

धिक्चापले वत्सिमवत्सलत्वं यत्प्रेरणादुत्तरलीभवन्त्या ॥
समीरसङ्गादिव नीरभङ्ग्या मया तटस्थस्त्वमुपद्रुतोऽसि ॥ ५५ ॥

धिगिति ॥ चापले चपलकर्मणि, युवादित्वादण्प्रत्ययः । वत्सस्य भावः वत्सिमा शिशुत्वम् । पृथ्वादित्वादिमनिच्प्रत्ययः । तेन निमित्तेन वत्सलत्वं वात्सल्यं, बाल्यप्रयुक्तचापलासक्तिमित्यर्थः । तद्धिक्, कुतः यस्य चापलवात्सल्यस्य, प्रेरणादुत्तरलीभवन्त्या चपलायमानया, मया, समीरसङ्गाद्वाताहतेः उत्तरलीभवन्त्या नीरभङ्गया जलवीच्येव, तटस्थः उदासीनः, कूलगतश्च । त्वमुपद्रुतोऽसि पीडितोऽसि । अतोऽनर्थहेतुत्वात् बालचापलं हेयमिति भावः ॥ ५५ ॥

आदर्शतां स्वच्छतया प्रयासि सतां स तावत्खलु दर्शनीयः ।
आगः पुरस्कुर्वति सागसं मां यस्यात्मनीदं प्रतिबिम्बितं ते ॥५६

आदर्शतामिति ॥ स्वच्छतया, नैर्मल्यगुणेन, आदृश्यते पुरोगतवस्तुरूपमस्मिन्नित्यादर्शो दर्पणः, तत्तां प्रयासि । कुतः, यस्य स्वच्छस्य, ते तव सम्बन्धिनि, सागसं सापराधाम् , मां पुरस्कुर्वति पूजयति अग्रे कुर्वाणे च । आत्मनि बुद्धौ स्वरूपे च 'पुरस्कृतः पूजिते स्यादभियुक्तेऽग्रतः कृते । आत्मा यत्नो धृतिर्बुद्धिः स्वभावो ब्रह्मवर्ष्म च, इति चामरः । इदं मदीयं, आगोऽपराधः, प्रतिबिम्बितं, 'मयास्मि तन्वि श्रमितातिवेलम्' इत्येवंरूपेण प्रतिफलितम् । मदीयमागस्त्वय्यारोपितवानस्मीत्यर्थः । पुरोवर्तिधर्माणामात्मनि, संक्रमणादादर्शोऽसीति भावः । ततः किमित्यत आह—स आदर्शः, सतां साधूनां तावत् प्रथमम्, दर्शनीयः खलु । अथ पूज्यश्चेति तावच्छब्दार्थः । 'रोचनं चन्दनं हेम मृदङ्गं दर्पणं मणीन् । गुरुमग्निं तथा सूर्यं प्रातः पश्येत्सदा बुधः' इति शास्त्रादिति भावः ॥ ५६ ॥

अनार्यमप्याचरितं कुमार्या भवान्मम क्षाम्यतु सौम्य तावत् ।
हंसोऽपि देवांशतयासि वन्द्यः श्रीवत्सलक्ष्मेव हि मत्स्यमूर्तिः ॥

अनार्यमिति ॥ हे सौम्य साधो, भवान् कुमार्याः शिशोः मम सम्बन्धि अनार्यमनुचितमपि आचरितं त्वदुपद्रवरूपं दुश्चेष्टितम् । क्षाम्यतु सहताम् । हंसोऽपि तिर्यगपीत्यर्थः त्वमिति शेषः । भवानित्यनुषङ्गेत्वसीति मध्यमपुरुषायोगात् । देवांशतया मत्स्यमूर्तिः श्रीवत्सलक्ष्मा विष्णुरिव वन्द्योऽसि ॥

मत्प्रीतिमाधित्ससि कां त्वदीक्षामुदं मदक्ष्णोरपि यातिशेताम् ।
निजामृतैर्लोचनसेचनाद्वा पृथक्किमिन्दुस्सृजति प्रजानाम् ॥५८॥

अथ यदुक्तं, "त्वदीप्सितं किं विदधे अभिधेहि" इति तस्योत्तरमाह—मत्प्रीतिमिति ॥ कां मत्प्रीतिं किं वा मदीप्सितमित्यर्थः । आधित्ससि आधातुं कर्तुमिच्छसि । आदधातेः सन्नन्ताल्लटि सिप् । या प्रीतिः मदक्ष्णोः त्वदीक्षामुदं त्वदीक्षणप्रीतिम्,अतिशेतामतिलङ्घताम् । त्वद्दर्शनोत्सवादन्यात्कि ममेप्सितमित्यर्थः । तथा हि इन्दुः प्रजानां निजामृतैः लोचनसेचनात् नेत्राप्लवनात् पृथगन्यत् । 'पृथग्विना' इत्यादिना पञ्चमी । किं वा सृजति करोति । न किञ्चित्करोतीत्यर्थः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ५८ ॥

मनस्तु यं नोज्झति जातु यातु मनोरथः कण्ठपथं कथं सः ।
का नाम बाला द्विजराजपाणिग्रहाभिलाषं कथयेदभिज्ञा ॥ ५९ ॥

अथ सर्वथा मनोरथः कथनीय इत्यभिप्रेत्य, तन्न शक्यमित्याह—मनस्त्विति ॥ मनो मच्चित्तं (कर्तृ) यं मनोरथं जातु कदापि नोज्झति न जहाति । स मनोरथः कण्ठपदं वाग्विषयं उपकण्ठदेशञ्च कथं यातु । सम्भावनायां लोट् । यानसम्भावनापि नास्तीत्यर्थः केनापि प्रतिबद्धस्य रथस्य कथमन्तिके सञ्चार इति भावः । कुतः अभिज्ञा विवेकिनी, का बाला स्त्री द्विजराजस्येन्दोः पाणिना, ग्रहे ग्रहणे, अभिलाषं कथयेत् । तथा हे द्विज पक्षिन् राजपाणिग्रहाभिलाषं नलपाणिग्रहेच्छामिति च गम्यते । तथा च दुर्लभजनप्रार्थना द्विजराजपाणिग्रहणकल्पा परिहासास्पदीभूता कथं लज्जावत्यया वक्तुं शक्यत इत्यर्थः ॥ ५९ ॥

वाचं तदीयां परिपीय मृद्वीं मृद्वीकया तुल्यरसां स हंसः ।
तत्याज तोषं परपुष्टघोषे घृणाञ्च वीणाक्वणिते वितेने ॥ ६० ॥

वाचमिति ॥ स हंसः, मृद्वीकया द्राक्षया । 'मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा' इत्यमरः । तुल्यरसां समस्वादां, मधुरार्थामित्यर्थः । मृद्वीं मधुराक्षरां, तदीयां वाचं परिपीय अत्यादरेणाकर्ण्य, परपुष्टघोषे कोकिलकूजिते तोषं प्रीतिं

तत्याज । वीणाक्वणिते च घृणां जुगुप्सां वितेने । 'घृणा जुगुप्सा कृपयोः' इति विश्वः ॥ ६० ॥

मन्दाक्षमन्दाक्षरमुद्रमुक्त्वा तस्यां समाकुञ्चितवाचि हंसः ।
तच्छंसिते किञ्चन संशयालुर्गिरा मुखाम्भोजमयं युयोज ॥६१॥

मन्दाक्षेति ॥ तस्यां भैम्यां, मन्दाक्षेण ह्रिया, मन्दा सन्दिग्धार्था, अक्षरमुद्रा द्विजराजपाणिग्रहेत्यादिरक्षरविन्यासो यस्मिन् तत्तथा । उक्त्वा समाकुञ्चितवाचि निगमितवचनायां सत्याम्, अयं हंसः, तच्छंसिते भैमीभाषिते किञ्चन किञ्चित् संशयालुः सन्दिहानः सन् । "स्पृहिगृहि" इत्यादिसूत्रे शीङ्ग्रहणोपसङ्ख्यानादालुच्प्रत्ययः । मुखाम्भोजं मुखकमलं गिरा युयोज, मुखेन गिरमुवाचेत्यर्थः ॥ ६१ ॥

करेण वाञ्छेव विधुं विधर्तुं यमित्थमात्थादरिणी तमर्थम् ।
पातुं श्रुतिभ्यामपि नाधिकुर्वे वर्णं श्रुतेर्वर्ण इवान्तिमः किम् ॥

करेणेति ॥ हे भैमि करेण विधुं चन्द्रं विधर्तुं गृहीतुं, वाञ्छेव तत्कल्पं यमर्थम्, इत्थं द्विजराजपाणिग्रहेत्याद्युक्तप्रकारेण, आदरिणी आदरवती सती, आत्थ ब्रवीषि । "ब्रुवः पञ्चानाम्" इत्यादिना सिपस्थादेशः । ब्रुवश्चाहादेशः । "आहस्थ" इति हकारस्य थकारः । तमर्थं अन्ते भवोऽन्तिमः वर्णः शूद्रः । "अन्ताच्चेति वक्तव्यम्" इतीमनिच्प्रत्ययः श्रुतेर्वर्णं वेदाक्षरमिव श्रुतिभ्यां श्रोत्राभ्यां, पातुमपि श्रोतुमपीत्यर्थः नाधिकुर्वे किं नाधिकार्यस्मि किं, अस्म्येवेत्यर्थः । अतस्सोऽर्थो व्यक्तं वक्तव्य इति तात्पर्यम् ॥ ६२ ॥

अर्थाप्यते वा किमियद्भवत्या चित्तैकपद्यामपि वर्त्तते यः ।
यत्रान्धकारः किल चेतसोऽपि जिह्मेतरैर्ब्रह्म तदप्यवाप्यम् ॥६३॥

ननु तमर्थमत्यन्तदुर्लभत्वाद्वक्तुं जिह्मेमीत्याशङ्क्य आह अर्थाप्यत इति ॥ हे भैमि, भवत्या किं वा, इयदेतावद्यथा तथा अर्थाप्यते । किमर्थमयमर्थो द्विजराजपाणिग्रहणवदतिदुर्लभत्वेनाख्यायत इत्यर्थः । अर्थशब्दात्तदाचष्ट इत्यर्थे णिचि अर्थवेदसत्यानामापुग्वक्तव्य इत्यापुगागमः । कुतस्तथा

नाख्येय इत्याह—योऽर्थः, एकः पादो यस्यामित्येकपदी, एकपादसञ्चारयोग्यो मार्गः । 'वर्तन्येकपदी' इति चेत्यमरः । "कुम्भपदादिषु च" इति निपातनात्साधुः । चित्तैकपद्यां मनोमार्गेऽपि वर्तते । चक्षुराद्यविषयत्वेऽपीत्यपिशब्दार्थः । स कथं दुर्लभ इति भावः । तथा हि यत्र यस्मिन् ब्रह्मणि विषये चेतसोऽप्यन्धकारः प्रतिबन्धः किल, तद्ब्रह्मापि जिह्मेतरैरकुटिलैः, कुशलधीभिरिति यावत् । अवाप्यं सुप्राप्यम् । अमनोगम्यं ब्रह्मापि कैश्चिद्गम्यते, किमुत मनोगतोऽयमर्थ इत्यर्थः । अत एव अर्थापत्तिरलङ्कारः ॥

ईशाणिमैश्वर्यविवर्तमध्ये लोकेशलोकेशयलोकमध्ये ।
तिर्यञ्चमप्यञ्च मृषानभिज्ञरसज्ञतोपज्ञसमज्ञमज्ञम् ॥ ६४ ॥

अथ मयि मृषावादित्वशङ्कया वक्तुं सङ्कोचस्त्वया न शङ्कितव्यमिति त्रयेणाह—ईशेत्यादि ॥ ईशस्य यदणिमैश्वर्यं, तस्य विवर्तो रूपान्तरं मध्यो यस्याः सा तथोक्ते । हे कृशोदरीत्यर्थः । लोकेशलोके शेरत इति लोकेशलोकेशयाः ब्रह्मलोकवासिनः । अधिकरणे शेत इत्यच्प्रत्ययः । शयवासवासिष्वकालाद् इत्यलुक् । तेषां लोकानां जनानां मध्ये अञ्ज मूर्ध, तिर्यञ्चं पक्षिणमपि मां, मृषा अनृतं तस्यानभिज्ञा रसज्ञा रसना यस्य तस्य भावस्तत्ता सत्यवादितेत्यर्थः । उपजायत इत्युपज्ञा, आदौ ज्ञाता । उपज्ञा ज्ञानमाद्यं स्यात्' इत्यमरः "आतश्चोपसर्गे" इत्यङ्प्रत्ययः । बहुलग्रहणात्कर्मार्थत्वम् । तथात्वेनोपज्ञा तदुपज्ञं' उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचिख्यासायाम् इति नपुंसकत्वम्, समं साधारणम् । समैस्सर्वैर्वा ज्ञायत इति समज्ञा कीर्तिः पूर्ववदङ्प्रत्ययः । तदुपज्ञं तथात्वेनादौ ज्ञाता समज्ञा येन तं, तथोक्तं, तं सत्यवादिनं, अञ्ज विद्धीत्यर्थः अञ्जतेर्गत्यर्थत्वात् ज्ञानार्थत्वम् ॥ ६४ ॥

मध्ये श्रुतीनां प्रतिवेशिनीनां सरस्वती वासवती मुखे नः ।
ह्रियेव ताभ्यश्चलतीयमद्धापथान्न संसर्गगुणेन बद्धा ॥ ६५ ॥

मध्य इति ॥ किञ्च, प्रतिवेशिनीनां प्रतिवेश्यानां, श्रुतीनां ब्रह्ममुखस्थानां, मध्ये वासवती निवसन्ती, इयं नोऽस्माकं मुखे, सरस्वती वाक्,

संसर्ग एव गुणः श्लाघ्यधर्मः तन्तुश्च तेन बद्धा सती ताभ्यः श्रुतिभ्यः । ह्रियेवेत्युत्प्रेक्षा । अद्धापथात्सत्यमार्गात्, न चलति । संसर्गजा दोषगुणा भवन्तीति भावः । 'सत्येत्वद्धाञ्जसा द्वयम्' इत्यमरः ॥ ६५ ॥

पर्यङ्कतापन्नसरस्वदङ्कां लङ्कापुरीमप्यभिलाषि चित्तम् ।
कुत्रापि चेद्वस्तुनि ते प्रयाति तदप्यवेहि स्वशये शयालु ॥ ६६ ॥

ततः किमत आह पर्यङ्केति ॥ कुत्रापि वस्तुनि द्वीपान्तरस्थेऽपीति भावः । अभिलाषि साभिलाषं, ते तव, चित्तं (कर्तृ), पर्यङ्कतामवसक्थिकात्वं, आपन्नः सरस्वान् सागरः अङ्कः चिह्नं यस्यास्तामतिदुर्गमामित्यर्थः । तां लङ्कापुरीमपि, प्रयाति चेत् । तदपि दुर्गस्थमपि वस्तु स्वशये स्वहस्ते, शयालु स्थितं, अवेहि । शयालुर्व्याख्यातः 'पर्यन्तामपि पर्यङ्क' इति वैजयन्ती ॥ ६६ ॥

इतीरिता पत्ररथेन तेन ह्रीणा च हृष्टा च बभाण भैमी ।
चेतो नलं कामयते मदीयं नान्यत्र कुत्रापि च साभिलाषम् ॥

इतीति ॥ तेन पत्ररथेन पक्षिणा हंसेन, इतीत्थं, ईरिता उक्ता, भैमी, ह्रीणा स्वयमेव स्वाकूतकथनसङ्कोचाल्लज्जिता च । "नुदविद" इत्यादिना विकल्पान्निष्ठानत्वम् । हृष्टा उपायलाभान्मुदिता च सती बभाण । किमिति मदीयं चेतो लङ्कां नायते नैति । अयतेर्लट् । अन्यत्र, कुत्रापि वस्तुनि साभिलाषं न । अतो वस्त्वन्तरनैस्पृह्यात् लङ्कां नायते । किंतु, नलं राजानं, कामयत इति श्लेषभङ्ग्या बभाणेत्यर्थः ॥ ६७ ॥

विचिन्त्य बालाजनशीलशैलं लज्जानदीमज्जदनङ्गनागम् ।
आचष्ट विस्पष्टमभाषमाणामेनां स चक्राङ्गपतङ्गशक्रः ॥ ६८ ॥

विचिन्त्येति ॥ विस्पष्टमभाषमाणां श्लेषोक्तिवशात्सन्दिग्धं भाषमाणामित्यर्थः । एनां दमयन्तीं, स चक्राङ्गपतङ्गशक्रः हंसपक्षिश्रेष्ठः, बालाजनस्य मुग्धाङ्गनाजनस्य, शीलशैलं, लज्जायामेव नद्यां मज्जन्ननङ्ग एव नागो गजो यस्य तं, विचिन्त्य विचार्य, आचष्ट । तस्या लज्जाविजितमन्मथत्वं दृष्ट्वा लज्जाविसर्जनार्थं वाचमुवाचेत्यर्थः ॥ ६८ ॥

नृपेण पाणिग्रहणे स्पृहेति नलं मनः कामयते ममेति ।
आश्लेषि न श्लेषकवेर्भवत्याः श्लोकद्वयार्थस्सुधिया मया किम् ॥

नृपेणेति ॥ श्लेषकवेः श्लेषभङ्ग्या कवयित्र्याः श्लिष्टशब्दप्रयोक्त्र्या इत्यर्थः । 'कविर्वर्णन, इति धातोरौणादिक इकारप्रत्ययः । भवत्यास्तव सम्बन्धि नृपेण (कर्त्रा) पाणिग्रहणं पाणिपीडनं, उभयप्राप्तौ कर्मणि विवक्षितायाः षष्ठ्याः "कर्मणि च" इति निषेधेऽपि शेषे षष्ठीसमासः । तत्र स्पृहेति मम मनो नलं कामयत इति च । एवंरूपः श्लोकद्वयार्थः द्विजराज-पाणिग्रहेति चेतो नलं कामय इत्येतत् श्लोकद्वयार्थः । सुधिया विदुषा मया नाश्लेषि किं नाग्राहि किं गृहीत एवेत्यर्थः ॥ ६९ ॥

त्वच्चेतसः स्थैर्यविपर्ययं तु सम्भाव्य भाव्यस्मि तदज्ञ एव ।
लक्ष्येहि बालाहृदि लोलशीले दरापराद्धेषुरपि स्मरस्स्यात् ॥७०॥

तर्हि किमर्थं करेण वाञ्छेत्यादिकमज्ञवदुक्तमित्यत आह—त्वच्चेतस इति ॥ किंतु त्वच्चेतसः स्थैर्यविपर्ययमस्थिरत्वं सम्भाव्याशङ्क्य, तदज्ञः तस्य श्लोकद्वयार्थस्य अज्ञोऽनभिज्ञः, भावी भविष्यन् । "भविष्यति गम्यादयः" इति साधुः । अस्मि त्वच्चित्तस्थैर्यनिश्चयपर्यन्तमित्यर्थः । "धातुसम्बन्धे प्रत्ययाः" इति भविष्यत्तायागुणत्वाद्वर्तमानतानुरोधः । नन्वेवमनुरक्तायां मयि कुत इयं शङ्केत्याशङ्क्य स्त्रीणां चित्तचाञ्चल्य-सम्भवादित्याह—लक्ष्य इति ॥ लोलशीले चञ्चलस्वभावे, बालायाः हृदि चित्त एव, लक्ष्ये, स्मरोऽपि दरापराद्धेषुः ईषच्च्युतसायकस्स्यात्, कुशलोऽपि धन्वी चललक्ष्यात् कदाचिदपराध्यतीति भावः । 'अपराद्धपृषत्कोऽसौ लक्ष्याद्यश्च्युतसायकः' इत्यमरः । अर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥ ७० ॥

महीमहेन्द्रः खलु नैषधेन्दुस्तद्बोधनीयः कथमित्थमेव ।
प्रयोजनं संशयकम्पमीदृक्पृथग्जनेनेव स मद्विधेन ॥ ७१ ॥

महीति ॥ किञ्च, नैषधः इन्दुरिवेति नैषधेन्दुः नलचन्द्रः महीमहेन्द्रो भूदेवेन्द्रः, खलु । तत्तस्मात्, स नलः, पृथग्जनेन प्राकृतजनेनेव, मद्विधेन मादृशेन, विदुषा । ईदृक् संशयकम्पं सन्देहदुःस्थमास्थितं प्रयोजनम्,

इत्थमेव सन्दिग्धाकारेणैव, कथं बोधनीयः ज्ञापनीयः, अनर्ह इत्यर्थः । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणि कर्तुर्नलस्य कर्मत्वं ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मण इत्यभिहितत्वं च ॥ ७१ ॥

पितुर्नियोगेन निजेच्छया वा युवानमन्यं यदि वा वृणीषे ।
त्वदर्थमर्थित्वकृतिप्रतीतिः कीदृङ्मयि स्यान्निषधेश्वरस्य ॥ ७२ ॥

अथेत्थमेव बोधने को दोषस्तत्राह—पितुरिति ॥ पितुर्नियोगेन आज्ञया निजेच्छया स्वेच्छया वा, अन्यं नलादन्यं युवानं यदि वा वृणीषे । तदा निषधेश्वरस्य नलस्य, मयि विषये, त्वदर्थं तुभ्यम् । "चतुर्थी तदर्थ" इत्यादिना चतुर्थीसमासः ॥ अर्थेन सह नित्यसमासः विशेष्यलिङ्गता च वक्तव्या । तद्यथा तथा, अर्थित्वकृतिः अर्थित्वभजनं, तत्र प्रतीतिर्विश्वासः, कीदृक् स्यात् नश्येदित्यर्थः । तस्मादसन्दिग्धं वाच्यमिति भावः ॥ ७२ ॥

त्वयापि किं शङ्कितविक्रियेऽस्मिन्नधिक्रियेऽहं विषये विधातुम् ।
इतः पृथक् प्रार्थयसे तु यद्यत्कुर्वे तदुर्वीपतिपुत्रि सर्वम् ॥ ७३ ॥

अथ तथा वक्तुं न शक्यते । तर्हि ततोऽन्यत्तवेप्सितं करिष्ये प्रतिज्ञाभङ्गपरिहारायेत्याह—त्वयेति ॥ हे उर्वीपतिपुत्रि भैमि, त्वयापि वा किं विधातुं किं कर्तुम्, शङ्कितविक्रिये सम्भावितविपर्यये, अस्मिन् विषये राजपाणिग्रहणसङ्घटनकार्ये, अहमधिक्रिये नियोज्ये, न नियोज्य इत्यर्थः । करोतेः कर्मणि लट् । किन्तु इतः पृथक् अस्मादन्यद् यद्यत् प्रार्थयसे तत्सर्वं कुर्वे करिष्यामीत्यर्थः । सामीप्ये लट् । कृतप्रायमित्यर्थः ॥ ७३ ॥

श्रवःप्रविष्टा इव तद्गिरस्ता विधूय वैमत्यधुतेन मूर्ध्ना ।
ऊचे ह्रिया विश्लथितानुरोधा पुनर्धरित्रीपुरुहूतपुत्री ॥ ७४ ॥

श्रव इति ॥ धरित्रीपुरुहूतपुत्री भूमीन्द्रसुता भैमी, श्रवःप्रविष्टाः, कर्णप्रविष्टा इव, न तु सम्यक्प्रविष्टाः, तद्गिरः हंसवाचः, वैमत्येन असम्मतया धुतेन कम्पितेन मूर्ध्ना, विधूय प्रतिषिध्य, ह्रिया (लज्जया) विश्लथितानुरोधा शिथिलितानुप्रवृत्तिः, त्यक्तलज्जा सती पुनरप्यूचे उवाच ॥ ७४ ॥

मदन्यदानं प्रति कल्पना या वेदस्त्वदीये हृदि तावदेषा ।
निशोऽपि सोमेतरकान्तशङ्कामोङ्कारमग्रेसरमस्य कुर्याः ॥७५ ॥

मदिति ॥ ममान्यस्मै दानं प्रति दानमुद्दिश्य, या कल्पना पितुर्नियोगेनेत्यादिश्लोकोक्तस्तर्कः । एषा कल्पना त्वदीये हृदि, वेदस्तावत सत्यैवेत्यर्थः । निशः निशाया अपि । "पद्दन्" इत्यादिना निशाया निश् । सोमाच्चन्द्रादितरकान्तशङ्कां पुरुषान्तरकल्पनामेव, ओंकारं प्रणवं, अस्य वेदस्य, अग्रेसरमाद्यं, कुर्याः । सर्वस्यापि वेदस्य प्रणवपूर्वकत्वादिति भावः । यथा निशायाः निशाकरेतरपरिग्रहो न शङ्कितव्यः । तथा ममापि नलेतरपरिग्रह इत्यर्थः । रूपकालङ्कारः ॥ ७५ ॥

सरोजिनीमानसरागवृत्तेरनर्कसम्पर्कमतर्कयित्वा ।
मदन्यपाणिग्रहशङ्कितेयमहो महीयस्तव साहसिक्यम् ॥ ७६ ॥

सरोजिनीति ॥ सरोजिन्याः पद्मिन्याः, मानसरागवृत्तेः मनोऽनुरागस्थितेः, अभ्यन्तरारुण्यप्रवृत्तेश्च, अनर्कसम्पर्कमर्केतरकान्तसङ्क्रान्तिं, अतर्कयित्वा अनूहित्वा, तव इयं ममान्यस्य नलेतरस्य पाणिग्रहं शङ्कत इति तच्छङ्की तस्य भावस्तत्ता । महीयः महत्तरं साहसिक्यं साहसिकत्वं, अहो असम्भावितार्थसम्भावनादाश्चर्यम् ॥ ७६ ॥

साधु त्वयातर्कि तदेकमेव स्वेनानलं यत्किल संश्रयिष्ये ।
विनामुना स्वात्मनि तु प्रहर्तुं मृषा गिरं त्वां नृपतौ न कर्तुम् ॥

साध्विति ॥ किञ्च, स्वेन स्वेच्छया, अनलं नलादन्यमग्निञ्च, संश्रयिष्ये प्राप्स्यामीति यत् त्वया अतर्कि ऊहितं तदेकमेव साध्वतर्कि । किंतु, अमुना नलेन विना, तदलाभ इत्यर्थः । स्वात्मनि प्रहर्तुं स्वात्मानं हिंसितुं, कर्मण्यधिकरणत्वविवक्षायां सप्तमी । "अनेकशक्तियुक्तस्य विश्वस्यानेककर्मणः । सर्वदा सर्वथाभावात् क्वचित् किञ्चिद्विवक्ष्यत" इति वचनात् । अनलं संश्रयिष्य इत्यनुषङ्गः । नृपतौ नले विषये, त्वां मृषागिरं असत्यवाचं कर्तुं न । नल एव मे शरणं, अन्यथा मरणमेव शरणमिति भावः ॥ ७७ ॥

मद्विप्रलम्भं पुनराह यस्त्वां तर्कस्स किं तत्फलवाचि मूकः ।
अशक्यशङ्कव्यभिचारहेतुर्वाणी न वेदा यदि सन्तु के तु ॥ ७८ ॥

मदिति ॥ किञ्च, यस्तर्कः ऊहः, त्वां मद्विप्रलम्भ्यं मया विप्रलम्भनीयम् । "पोरदुपधात्" इति यत्प्रत्ययः । आह बोधयतीत्यर्थः । स तर्कः, तस्य विप्रलम्भस्य, फलवाचि प्रयोजनाभिधाने, मूकोऽशक्तः किम् अतो मय्यसत्यवादित्वशङ्का न कार्येत्यर्थः । कथमेतावता सत्यवाक्त्वनिश्चयोऽत आह—अशक्येति ॥ अशक्या शङ्का यस्य सोऽशक्यशङ्कः शङ्कितुमशक्यः, व्यभिचारहेतुः विप्रलीप्सालक्षणो यस्याः सा वाणी, न वेदा यदि न प्रमाणञ्चेत् । तर्हि के तु के वा वेदाः सन्तु न केऽपीत्यर्थः । सम्भावनायां लोट् । वेदवाचामसत्यत्वे मद्वाचामप्यसत्यत्वं नान्यथेति भावः ॥ ७८ ॥

अनैषधायैव जुहोति किं मां तातः कृशानौ न शरीरशेषाम् ।
ईष्टे तनूजन्मतनोस्तथापि मत्प्राणनाथस्तु नलस्स एव ॥ ७९ ॥

एवं निजेच्छया नलान्यवरणशङ्कां निरस्य पित्राज्ञयापि तां निरस्यति—अनैषधायेति ॥ तातो मज्जनकः । 'तातस्तु जनकः पिता' इत्यमरः । अनैषधायैव नलादन्यस्मा एव, जुहोति ददाति किम् । तत्र काकुः । तदा शरीरशेषां मृतां, तत्रापि कृशानौ न जुहोति किम् । न तु जीवन्तीं, नाप्यग्नेरन्यत्र जुहोतीत्यर्थः । तदङ्गीकर्तव्यमेवेति भावः । कुतः, स जनकः तनूजन्मतनोरात्मजशरीरस्य ईष्टे स्वामी भवतीत्यर्थः । "अधीगर्थदयेशां कर्मणि" इति कर्मणि शेषे षष्ठी । तथापि शरीरस्य पितृस्वामिकत्वेऽपीत्यर्थः । मत्प्राणनाथस्तु स नल एव, प्राणानामतज्जन्यत्वादिति भावः । अतो मय्यविश्वासं मा कुर्वित्यर्थः ॥ ७९ ॥

तदेकदासीत्वपदादुदग्रे मदीप्सिते साधु विधित्सुता ते ।
अहेलिना किं नलिनी विधत्ते सुधाकरेणापि सुधाकरेण ॥ ८० ॥

फलितमाह—तदेकेति ॥ तस्य नलस्य एकस्यैव दासीत्वं तदेव पदमधिकारः, तस्मादुदग्रे अधिके, मदीप्सिते पत्नीत्वरूपे विषये, ते तव,

विधित्सुता विचिकीर्षुतैव, साधु साध्वी, अविचारेण मन्मनोरथपूरणमेव ते युक्तमित्यर्थः । साध्विति सामान्योपक्रमान्नपुंसकत्वम् । 'शक्यं श्वमांसेनापि क्षुन्निवर्तयितुम्' इति भाष्यकारवचनात । ननु किमत्राभिनिवेशेन गुणवत्तरयुवान्तरस्वीकारे को दोषस्तत्राह—अहेलिनेति ॥ नलिनी सुधाकरेण अमृतनिधिनापि अहेलिना असूर्येण, सुधाकरेण चन्द्रेण किं विधत्ते, किं तेन तस्या इति भावः । तद्वन्ममापि युवान्तरेणेति भावः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ८० ॥

तदेकलुब्धे हृदि मेऽस्ति लब्धुं चिन्ता न चिन्तामणिमप्यनर्घम् ।
चित्ते ममैकस्सकलत्रिलोकीसारो निधिः पद्ममुखस्स एव ॥८१॥

तदिति ॥ किञ्च, तस्मिन्नल एवैकस्मिन् लुब्धे लोलुपे, मे हृदि, अनर्घं चिन्तामणिमपि, लब्धुं चिन्ता विचारो नास्ति । तथा वित्ते धनविषयेऽपि, मम सकलत्रिलोकीसारः त्रैलोक्यश्रेष्ठः पद्ममुखः पद्माननः, स नल एव त्रैलोक्यसारः पद्ममुखो निधिश्च । नलादन्यत्र कुत्रापि मे स्पृहापि नास्ति । किमुत युवान्तर इति भावः ॥ ८१ ॥

श्रुतश्च दृष्टश्च हरित्सु मोहाद्ध्यातश्च नीरन्ध्रितबुद्धिधारम् ।
ममाद्य तत्प्राप्तिरसुव्ययो वा हस्ते तवास्ते द्वयमेव शेषः ॥ ८२ ॥

श्रुतश्चेति ॥ किं बहुना, स नलः, श्रुतः दूतद्विजवन्दिचारणादिमुखादाकर्णितः, मोहात् भ्रान्तिवशात्, हरित्सु दिक्षु, दृष्टः साक्षात्कृतश्च । तथा नीरन्ध्रितबुद्धिधारं निरन्तरीकृततदेकविषयबुद्धिप्रवाहं यथा तथा, ध्यातः चिन्तितश्च । तथाद्य मम तत्प्राप्तिः नलप्राप्तिः, असुव्ययः प्राणत्यागो वा, द्वयमेव द्वयोरन्यतरमेवेत्यर्थः शेषः कार्यशेषः । स च तव हस्ते आस्ते त्वदायत्तस्तिष्ठतीत्यर्थः । तत्र तत्वार्थश्रवणमनननिदिध्यासनसम्पन्नस्य ब्रह्मप्राप्तिदुःखोच्छेदलक्षणो मोक्षो गुर्वायत्त एवेत्यर्थान्तरप्रतीतेर्ध्वनिरेव । अभिधायाः प्रकृतार्थनियन्त्रणादिति सङ्क्षेपः ॥ ८२ ॥

सञ्चीयतामाश्रुतपालनोत्थं मत्प्राणविश्राणनजं च पुण्यम् ।
निवार्यतामार्य वृथा विशङ्का भद्रेऽपि मुद्रेयमये भृशं का ॥८३॥

सञ्चीयतामिति ॥ हे हंस, आश्रुतपालनोत्थं प्रतिज्ञातार्थनिर्वाहोत्पन्नम् । 'अङ्गीकृतमाश्रुतं प्रतिज्ञाम्' इत्यमरः । मत्प्राणानां विश्राणनं दानं तज्जञ्च पुण्यं सुकृतं, सञ्चीयतां सङ्गृह्यताम् । हे आर्य, वृथा विशङ्का सन्देहः, निवार्यतां त्यज्यताम् । अये अङ्ग, भद्रे पूर्वोक्तपुण्यरूपे श्रेयस्यपि विषये भृशं केयं मुद्रा औदासीन्यम् । श्रेयसि नोदासितव्यमित्यर्थः ॥८३॥

अलं विलङ्घ्य प्रिय विज्ञ याञ्चां कृत्वापि वाम्यं विविधं विधेये।
यशःपथादाश्रवतापदोत्थात् खलु स्खलित्वास्तखलोक्तिखेलात् ॥

अलमिति ॥ हे प्रिय प्रीतिकर, विज्ञ विशेषज्ञ, उभयत्र "इगुपध" इत्यादिना कप्रत्ययः । याञ्चां प्रार्थनां, विलंघ्यालं याञ्चाभङ्गो न कार्य इत्यर्थः । विधेये विनीतजने, विविधं वाम्यं वक्रत्वं कृत्वाप्यलम् । तच्च न कार्यमित्यर्थः । आश्रवो यथोक्तकारी । 'वचने स्थित आश्रव' इत्यमरः । तस्य भावस्तत्ता । सैव पदं पदक्षेपः, तदुत्थात् अस्तखलोक्तिखेलात् अस्ता निरस्ता खलोक्तिखेला मिथ्यालापविनोदो येन तस्मात्, यशःपथात्, स्खलित्वा चलित्वा खलु । न स्खलितव्यमित्यर्थः । अन्यथा यशोहानिस्स्यादिति भावः । 'निषेधवाक्यालङ्कारजिज्ञासानुनये खलु' इत्यमरः । 'अलं खल्वोः प्रतिषेधयोः' इत्यादिनोभयत्रापि क्त्वाप्रत्ययः । इह "न पादादौ खल्वादयः" इति निषेधस्योद्वेजकाभिप्रायत्वान्नञर्थस्य खलुशब्दस्यानुद्वेजकत्वान्नञ्त्वादेव पादादौ प्रयोगो न दूष्यत इत्यनुसन्धेयम् ॥ ८४ ॥

स्वजीवमप्यार्तमुदे ददद्भ्यस्तव त्रपा नेदृशबद्धमुष्टेः ।
मह्यं मदीयान्यदसूनदित्सोर्धर्मः कराद् भ्रश्यति कीर्तिधौतः ॥८५॥

स्वेति ॥ हे हंस, ईदृशबद्धमुष्टेः ईदृशकष्टलुब्धस्य, तव आर्तानां मुदे प्रीत्यै, स्वजीवं ददद्भ्यः स्वप्राणव्ययेनापि परप्राणत्राणं कुर्वद्भ्यो जीमूतवाहनादिभ्य इत्यर्थः । 'जीवं जीमूतवाहन' इति प्रसिद्धिः । त्रपा नेति काकुः । त्रपायाः मनःप्रत्यावृत्तिरूपत्वात्तदपेक्षया तेषामपादानत्वात पञ्चमी । यद्यस्मात् मदीयानेव असून् प्राणान् मह्यमदित्सोः तव, कीर्त्या धौतः शुद्धः, धर्मः कराद्धस्तात्, भ्रश्यति । न चैतत्त्वार्हमिति भावः ॥८५॥

दत्वात्मजीवं त्वयि जीवदेऽपि शुध्यामि जीवाधिकदे तु केन ।
विधेहि तन्मां त्वदृणेष्वशोद्धुममुद्रदारिद्र्यसमुद्रमग्नाम् ॥ ८६ ॥

दत्वेति ॥ किञ्च, जीवदे प्राणप्रदे, त्वयि विषये, आत्मजीवं मत्प्राणं, दत्वापि, शुद्धयामि आनृण्यं गमिष्यामीत्यर्थः । किंतु, जीवादधिकः प्रियः तद्दे त्वयि केन शुद्धयामि न केनापि तत्तुल्यवस्त्वभावादिति भावः । सन्ति प्राणाः प्राणैस्समाः, प्राणाधिकस्समन्तु न किञ्चिदिति भावः । तत्तस्मात्तद-भावादेव । मां त्वदृणेषु विषये अशोद्धुमृणग्रस्ता भवितुमेव । अमुद्रे अपरि-मिते, दारिद्र्यं त्वद्देयवस्त्वभावः तस्मिन्नेव समुद्रे मग्नां विधेहि । नलसंघट-नेन मामृणग्रस्तां कुर्वित्यर्थः । अशोद्धुं मग्नामिति मग्नत्वानुवादेन अशुद्धिर्वि-धीयते । दरिद्राणामृणविमुक्तिर्नास्तीति भावः ॥ ८६ ॥

क्रीणीष्व मज्जीवितमेव पण्यमन्यं न चेद्वस्तु तदस्तु पुण्यम् ।
जीवेशदातर्यदि ते न दातुं यशोऽपि तावत्प्रभवामि गातुम् ॥

क्रीणीष्वेति ॥ हे जीवेशदातः प्राणेश्वरप्रद, मज्जीवितमेव पण्यं क्रेयं वस्तु क्रीणीष्व, जीवितेशरूपमूल्यदानेन स्वीकुरुष्वेत्यर्थः । अन्यदेतन्मूल्या-नुरूपं वस्त्वन्तरं नास्ति चेत् । तर्हि, पुण्यं सुकृतं अस्तु । किञ्च, यदि ते तुभ्यं दातुं यत्किञ्चित् प्रदातुं न प्रभवामि न शक्नोमि । तावत्तर्हि, यशोऽपि कीर्तिं वा, गातुं प्रभवामि ख्यातिसुकृतार्थमेवोपकुरुष्वेत्यर्थः ॥ ८७ ॥

वराटिकोपक्रिययापि लभ्यान्नेभ्याः कृतज्ञानथवाद्रियन्ते ।
प्राणैः पणैः स्वं निपुणं फणन्तः क्रीणन्ति तानेव तु हन्त सन्तः ॥

अथ साधुस्वभावेनापि परोपकारं कुर्वित्याह—वराटिकेति ॥ अथवा वराटिकोपक्रियया कपर्दिकादानेनापि, लभ्यान् सुलभान् कृतज्ञान् तावतैव बहुमन्यमानानुपकारज्ञान्, इभ्याः धनिकाः । 'इभ्य आढ्यो धनी स्वामी' इत्यमरः, नाद्रियन्ते । धनलोभान्नोपकुर्वन्तीत्यर्थः । सन्तो विवेकिनस्तु स्वमात्मानं निपुणं फणन्तः व्यवहरन्तः । एते वयं त्वदधीना इति साधु वदन्त इत्यर्थः । तानेव कृतज्ञान् प्राणैरेव पणैर्मूल्यैः, क्रीणन्त्यात्मसात्कुर्वन्ति ।

किमुत धनैरिति भावः । अतस्त्वयापि सता कृतज्ञाहमुपकर्तव्येति भावः । हन्तेति हर्षे ॥ ८८ ॥

स भूभृदष्टावपि लोकपालास्तैर्मे तदेकाग्रधियः प्रसेदे ।
न हीतरस्माद्घटते यदेत्य स्वयं तदाप्तिप्रतिभूर्ममाभूः ॥ ८९ ॥

स इति ॥ किञ्च, स भूभृन्नलः, अष्टावपि लोकपालाः तदात्मक इत्यर्थः । "अष्टाभिर्लोकपालानां मात्राभिर्निर्मितो नृपः" इति स्मरणात् । अत एव तदेकाग्रधियः नलैकतानबुद्धेः मे मम तैर्लोकपालैः, प्रसेदे प्रसन्नम् । भावे लट् । देवता हि ध्यायतः प्रसीदन्तीति भावः । कुतः, इतरस्मात् प्रसादादन्यथेत्यर्थः । त्वं स्वयमेव, एत्यागत्य, मम तदाप्तिप्रतिभूः नलप्राप्तिलम्भकोऽभूरिति यत्, तन्न घटते हि । तत्प्रसादाभावे कुतो ममेदं श्रेय इति भावः ॥ ८९ ॥

अकाण्डमेवात्मभुवार्जितस्य भूत्वापि मूलं मयि वीरणस्य ।
भवान्न मे किं नलदत्वमेत्य कर्ता हृदश्चन्दनलेपकृत्यम् ॥ ९० ॥

अकाण्डमिति ॥ हे हंस, विः पक्षी । 'वि विष्किर पतत्रिणः' इत्यमरः । "रो रि" इति रेफलोपे "ढ्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः" इति दीर्घः । भवान् अकाण्डं अनवसर एव । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । आत्मभुवा कामेन, मयि विषये आर्जितस्य कृतस्य रणस्य गाढप्रहारलक्षणस्य, मूलं हंसानामुद्दीपकत्वेन निदानं भूत्वापि । अन्यत्र, काण्डः दण्डः तद्वर्जितमकाण्डं यथा तथा । आत्मभुवा ब्रह्मणा, आर्जितस्य सृष्टस्य, वीरणस्य तृणविशेषणस्य, मूलं मूलावयवको भूत्वा । अत एव नलदत्वं नैषधदातृत्वम् । अन्यत्र, उशीरत्वञ्च । एत्य, मे हृदः चन्दनलेपकृत्यं शैत्योत्पादनं, न कर्ता न करिष्यति किं करिष्यत्येव । परोपकारशीलत्वादिति भावः । काण्डोऽस्त्री दण्डबाणार्ववर्गावसरवारिषु । स्याद्वीरणं वीरतृणं मूलेऽस्योशीरमस्त्रियाम् ॥ अभयं नलदं सेव्यम् ' इति चामरः । अत्र वीरणस्येति शब्दश्लेषः । तथा च नलदत्वमेत्येति प्रकृताप्रकृतयोरभेदाध्यवसायेन हंसे आरोप्यमाणोशीरत्वस्य प्रकृततादात्म्येन चन्दनकृत्यलक्षणप्रकृतकार्योपयोगात्परिणामालङ्कारः । 'आ-

रोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणामः ' इति लक्षणात् । स चोक्तश्लेषप्रतीपोत्थापित इति सङ्करः ॥ ९० ॥

अलं विलम्ब्य त्वरितुं हि वेला कार्ये किल स्थैर्यसहे विचारः ।
गुरूपदेशं प्रतिभेव तीक्ष्णा प्रतीक्षते जातु न कालमार्तिः ॥ ९१ ॥

अलमिति ॥ हे हंस, विलम्ब्यालं न विलम्बितव्यमित्यर्थः । अलं खल्वित्यादिना क्त्वाप्रत्यये ल्यबादेशः । त्वरितुं वेला हि त्वराकालः खल्वयमित्यर्थः । कालसमयवेलासु तुमुन् । कुतः स्थैर्यसहे विलम्बसहे, कार्ये विचारः विमर्शः । किलेति प्रसिद्धौ । अन्यथा, विपत्स्यत इति भावः । तथा हि तीक्ष्णा शीघ्रग्राहिणी, प्रतिभा प्रज्ञा गुरूपदेशमिव । आर्तिराधिः, जातु कदापि कालं न प्रतीक्षते कालक्षेपं न सहत इत्यर्थः । उपमार्थान्तरन्यासयोः संसृष्टिः ॥ ९१ ॥

अभ्यर्थनीयस्स गतेन राजा त्वया न शुद्धान्तगतो मदर्थम् ।
प्रियास्यदाक्षिण्यबलात्कृतो हि तदोदयेदन्यवधूनिषेधः ॥ ९२ ॥

अथानन्तरकृत्यं सविशेषमुपदिशति—अभ्यर्थनीय इत्यादिना श्लोकपञ्चकेन ॥ गतेन इतो यातेन त्वया स राजा नलः शुद्धान्तगतोऽन्तःपुरस्थः, मदर्थं मत्प्रयोजनं, नाभ्यर्थनीयः न याच्यः । दुहादित्वाद्विकर्मकत्वम् । अत एवाप्रधाने दुहादीनामपि राज्ञोऽभिहिते कर्मत्वम् । कुतः, हि यस्मात्, तदा तस्मिन्काले, प्रियाणामास्यदाक्षिण्यं मुखावलोकनोत्थतच्छन्दानुवृत्तिबुद्धिरित्यर्थः । तेन बलात्कृतः बलात्प्रवृत्तः, अन्यवधूनिषेधः उदयेदुत्पद्येत ॥ ९२ ॥

शुद्धान्तसंभोगनितान्ततृप्ते न नैषधे कार्यमिदं निगाद्यम् ।
अपां हि तृप्ताय न वारिधारा स्वादुस्सुगन्धिः स्वदते तुषारा ॥

शुद्धान्तेति ॥ किञ्च, शुद्धान्तसम्भोगेन, अन्तःपुरस्त्रीसम्भोगेन, नितान्ततृप्ते अत्यन्ततुष्टे, नैषधे नले विषये, इदं कार्यं न निगाद्यं न निगदितव्यम् । ऋहलोर्ण्यत् । गदमदेत्यादिना सोपसर्गाद्यतो निषेधात् । तथा हि अपां तृप्ताय, अद्भिस्तृप्तायेत्यर्थः । " पूरणगुण " इत्यादिना षष्ठीसमास-

प्रतिषेधादेव ज्ञापकात् षष्ठी । "रुच्यर्थानां प्रीयमाणः" इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । स्वादुर्मधुरा, सुगन्धिः कर्पूरादिवासनया, शोभनगन्धा । अत्र कवीनां निरंकुशत्वाद्गन्धस्येत्वे तदेकान्तनियमानादरः । तुषारा शीतला वारिधारा, न स्वदते न रोचते हि । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ९३ ॥

विज्ञापनीया न गिरो मदर्थाः क्रुधा कदुष्णे हृदि नैषधस्य ।
पित्तेन दूने रसने सितापि तिक्तायते हंसकुलावतंस ॥ ९४ ॥

विज्ञापनीया इति ॥ हे हंसकुलावतंस, नैषधस्य नलस्य, हृदि हृदये, क्रुधा क्रोधेन, कदुष्णे ईषदुष्णे सति । "कवं चोष्ण" इति चकारात्कोः कदादेशः । मह्यमिमा मदर्थाः । अर्थेन सह नित्यसमासः विशेष्यलिङ्गता च वक्तव्या । गिरो वाचः, न विज्ञापनीयाः क्रोधावस्थायां न विज्ञाप्या इत्यर्थः । तथा हि पित्तेन पित्तदोषेण, दूने दूषिते, रसने रसनेन्द्रिये, सिता शर्करापि, तिक्तायते तिक्ता भवति । लोहितादित्वात् क्यष् । "वा क्यषः" इत्यात्मनेपदम् । अत्रापि दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ९४ ॥

धरातुरासाहि मदर्थयाच्ञा कार्या न कार्यान्तरचुम्बिचित्ते ।
तदर्थितस्यानवबोधनिद्रा बिभर्त्यवज्ञाचरणस्य मुद्राम् ॥ ९५ ॥

धरेति ॥ तुरं त्वरितं, साहयत्यभिभवत्यरीनिति तुराषाडिन्द्रः, साहयतेश्चौरादिकत्वात् क्विप् । "नहिवृत्ति" इत्यादिना पूर्वपदस्य दीर्घः प्रतिकृतिकरणे व्यधिकरणस्यापि ग्रहणात् । मुग्धबोधस्तुराशब्दं डाबन्तमाह । तस्मिन् धरातुरासाहि भूमीन्द्रे नले, अजादिष्वसाड्रूपत्वात् 'सहेस्साडस्सः' इति षत्वं नास्ति । कार्यान्तरचुम्बिचित्ते अन्यकार्यव्यासक्तचित्ते सति मदर्थयाच्ञा मत्प्रयोजनप्रार्थना न कार्या तथा हि, तदान्यासङ्गकाले अर्थितस्य प्रार्थितार्थस्य अनवबोधो बोधाभावः, स एव निद्रा सा, अवज्ञाचरणस्यानादरस्य मुद्रामभिज्ञानं बिभर्ति । अनादरप्रतीतिं करोतीत्यर्थः । तच्चातिकष्टमिति भावः ९५ ॥

विज्ञेन विज्ञाप्यमिदं नरेन्द्रे तस्मात्त्वयास्मिन्समयं समीक्ष्य ।
आत्यन्तिकासिद्धिविलम्बसिध्योः कार्यस्य कार्यस्य शुभा विभाति ॥

विज्ञेनेति ॥ तस्मादुक्तकारणात्, विज्ञेन विवेकिना, त्वया समर्थं समीक्ष्य, इदं कार्यं अस्मिन्नरेन्द्रविषये, विज्ञाप्यम् । नन्वेवं कार्यविलम्बस्स्यादित्याशंक्य आह—आत्यन्तिकेति । हे हंस, कार्यस्य आत्यन्तिकासिद्धिविलम्बसिध्योर्मध्ये, आर्यस्य विदुषः ते तव, का कतरा, शुभा समीचीना, विभाति प्रतिभाति अनवसरविज्ञापनेन कार्यविघाताद्वरं विलम्बनेनापि कार्यसाधनमिति भावः ॥ ९६ ॥

इत्युक्तवत्या यदलोपि लज्जा सा नौचिती चेतसि नश्चकास्तु ।
स्मरस्तु साक्षी तददोषतायामुन्माद्य यस्तत्तदवीवदत्ताम् ॥ ९७ ॥

इतीति ॥ इतीत्थं, उक्तवत्या तया भैम्या, लज्जा अलोपि त्यक्तेति यत्, सा, विधेयप्राधान्यात् स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । अनौचिती अनौचित्यं कर्थं नोऽस्माकं शृण्वतां चेतसि चकास्तु । किंतु, तस्य लज्जात्यागस्य अदोषतायाम्, स्मरस्साक्षी प्रमाणं, यः स्मरः, तां भैमीं, उन्माद्य उन्मादावस्थां प्रापय्य, तत्तदनुचितं अवीवदत् वादयति स्म । वदतेर्णौ चङ् । "गतिबुद्धि" इत्यादिना वदतेरणिकर्तुः कर्मत्वम् । प्रकृतिस्थस्य स्मरस्यायं दोषो न कामोपहतचेतस इति भावः ॥ ९७ ॥

उन्मत्तमासाद्य हरः स्मरश्च द्वावप्यसीमां मुदमुद्वहेते ।
पूर्वस्स्मरस्पर्धितया प्रसूनं नूनं द्वितीयो विरहाधिदूनम् ॥ ९८ ॥

ननु कामो वा किमर्थमेवं कारयतीत्याशङ्क्य, तस्यायं निसर्गो यदुन्मत्तेन क्रीडतीति सदृष्टान्तमाह—उन्मत्तमिति ॥ हरः स्मरश्च द्वावपि, उन्मत्तमासाद्य असीमामनन्तां, मुदमुद्वहेते । 'वहेः स्वरित' इत्यात्मनेपदम् । किंतु, तत्र निर्देशक्रमात्, पूर्वः पूर्वोक्तो हरः, स्मरस्पर्धितया, स्मरद्वेषितया प्रसूनं धत्तूरकुसुमं, तस्य तदायुधतयेति भावः । नूनं द्वितीयः स्मरस्तु विरहाधिदूनं विरहव्यथातप्तं उन्मादावस्थापन्नजनमित्यर्थः । तत्र विनोदलाभादिति भावः । 'उन्मत्त उन्मादवति धत्तूरमुचिकुन्दयोः' इति विश्वः । उभयोरप्यभेदाध्यवसायात्समानधर्मत्वम् । विशेषणमात्रश्लेषात् प्रकृताप्रकृतगोचरत्वाच्चोभयश्लेषः । तेन हरवत् स्मरोऽपि उन्मत्तप्रिय इत्युपमागम्यते ॥ ९८ ॥

तथाभिधात्रीमथ राजपुत्रीं निर्णीय तां नैषधबद्धरागाम् ।
अमोचि चञ्चूपुटमौनमुद्रा विहायसा तेन विहस्य भूयः॥ ९९ ॥

तथेति ॥ अथानन्तरं, तथा अभिधात्रीं वक्त्रीं, तां राजपुत्रीं, नैषधे नले, बद्धरागां निर्णीय । तेन विहायसा विहङ्गेन, विहस्य भूयः पुनः, चञ्चूपुटमौनमुद्रा निर्वचनत्वम् , अमोचि अवादीत्यर्थः ॥ ९९ ॥

इदं यदि क्ष्मापतिपुत्रि तत्वं पश्यामि तन्न स्वविधेयमस्मिन् ।
त्वामुच्चकैस्तापयता नलं च पञ्चेषुणैवाजनि योजनेयम् ॥१००॥

इदमिति ॥ हे क्ष्मापतिपुत्रि, इदं त्वदुक्तम् , तत्वं सत्यं, यदि तर्त्तर्हि, अस्मिन्विषये स्वविधेयं मत्कृत्यं न पश्यामि । किंतु, त्वां नृपञ्च उच्चकैरत्यन्तं तापयता पञ्चेषुणैव इयं योजना युवयोः संघटना, अजनि जनिता । जनेः कर्मणि चिण् । चिणो लुक् ॥ १०० ॥

त्वद्बद्धबुद्धेर्बहिरिन्द्रियाणां तस्योपवासिव्रतिनां तपोभिः ।
त्वामद्य लब्ध्वामृततृप्तिभाजां स्वं देवभूयं चरितार्थमस्तु ॥१०१॥

त्वदिति ॥ किंतु, त्वद्बद्धबुद्धेस्त्वदासक्तचित्तस्य, त्वामेव ध्यायत इत्यर्थः । अत एव तस्य नलस्य, उपवासव्रतिनां त्वदासङ्गाद्विषयान्तरव्यावृत्तानां, तपोभिरुक्तोपवासव्रतरूपैः, अद्य त्वां लब्ध्वा मन्मुखेन लब्धप्रायां निश्चित्य साक्षात्कृत्येति च गम्यते । अत एवामृतेन या तृप्तिस्तद्भाजाम् , बहिरिन्द्रियाणां स्वं स्वकीयं, देवभूयं देवत्वमिन्द्रियत्वं सुरत्वञ्च । 'देवस्सुरे घने राज्ञि देवमाख्यातमिन्द्रियम्' इति विश्वः । चरितार्थं सफलम् अस्तु । अमृतपानैकफलत्वाद्देवत्वस्येति भावः । अर्थान्तरप्रतीतिर्ध्वनिरेवेत्यनुसन्धेयम् ॥ १०१ ॥

तुल्यावयोर्मूर्तिरभून्मदीया दग्धा परं सास्य न ताप्यतेऽपि ।
इत्यभ्यसूयन्निव देहतापं तस्याऽतनुस्त्वद्विरहाद्विधत्ते ॥१०२॥

यदुक्तं नृपञ्च पञ्चेषुस्तापयतीति तदाह—तुल्येति ॥ आवयोः नलस्य मम चेत्यर्थः "त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम् ," इति सर्वग्रहणात्त्यदादीनां

नलेन सह समासे कृते त्यदादेरेकशेषः। मूर्तिस्तनुः, तुल्या तुल्यरूपा, अभूत्। अत्र मदीया सा मूर्तिः परं निश्शेषं, दग्धा भस्मीकृता। अस्य नलस्य, मूर्तिस्तु न ताप्यतेऽपि तापमपि न प्राप्यत इति हेतोः, अभ्यसूयन्निव ईर्ष्यन्निवेत्युत्प्रेक्षा। अतनुरनङ्गः, त्वद्विरहात् त्वद्विरहमेव रन्ध्रमन्विष्येत्यर्थः। तस्य नलस्य, देहतापं विधत्ते। तस्मात् सिद्धिपदमुपतिष्ठते ते मनोरथ इति भावः॥ १०२॥

लिपिं दृशा भित्तिविभूषणं त्वां नृपः पिबन्नादरनिर्निमेषः।
चक्षुर्जलैरार्जितमात्मचक्षूरागं स धत्ते रचितं त्वया नु॥ १०३॥

अथास्य दशावस्था वर्णयन् चक्षुःप्रीतिं तावत् श्लोकद्वयेनाह—**लिपिमिति**॥ हे भैमि, स नृपः भित्तिविभूषणं कुड्यालङ्कारभूताम्। लिपिं चित्रमयीं त्वाम्, आदरेणास्थया, निर्निमेषः दृशा पिबन्। चक्षुर्जलैर्निमेषत्वकृतैरश्रुभिः आर्जितं त्वया नु त्वया वा रचितम्। आत्मचक्षुषो रागमारुण्यमनुरागञ्च धत्ते। अत्रोभयकार्यसम्भवादुभयस्मिन्नपि रागे जाते श्लेषमहिम्ना एकत्रानभिमानात् कारणविशेषसन्देहः॥ १०३॥

पातुर्दृशालेख्यमयीं नृपस्य त्वामादरादस्तनिमीलयास्ति।
ममेदमित्यश्रुणि नेत्रवृत्तेः प्रीतेर्निमेषच्छिदया विवादः॥ १०४॥

इममेवार्थं भंग्यन्तरेणाह—**पातुरिति**॥ अस्तनिमीलया निर्निमेषया दृशा आलेख्यमयीं चित्रगतां त्वां, आदरात् पातुः द्रष्टुरित्यर्थः। पिबतेस्तृन्प्रत्ययः। अत एव "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधात् त्वामिति द्वितीया। नृपस्य नेत्रवृत्तेः नेत्रप्रवृत्तेः प्रीतेश्चक्षुःप्रीतेः, निमेषस्य छिदया विच्छेदेन सह नेत्रवृत्त्येति शेषः। भिदादित्वादङ्प्रत्ययः। अश्रुणि विषये इदमश्रु। ममेति मत्कृतं मत्कृतमिति विवादः कलहोऽस्ति भवतीत्यर्थः। अतिगाढा चक्षुःप्रीतिरित्यर्थः॥ १०४॥

त्वं हृद्गता भैमि बहिर्गतापि प्राणायिता नासिकयास्य गत्या।
न चित्तमाक्रामति तत्र चित्रमेतन्मनो यद्भवदेकवृत्ति॥ १०५॥

अथ मनस्सङ्गमाह—त्वमिति ॥ हे भैमि, त्वं बहिर्गतापि हृद्गता अन्तर्गता । 'अपिर्विरोधे' तस्याभासत्वाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः । अस्य नलस्य, कया गत्या केन प्रकारेण, प्राणायिता प्राणवदाचरिता प्राणसमा, उपमानादाचारे कर्तुः क्यङ्प्रत्ययः । नासि अस्येवेत्यर्थः । अतः प्राणोऽपि नासिकया नासाद्वारा, आस्यगत्या मुखद्वारेणोच्छ्वासनिश्वासरूपेण, बहिर्गतोऽपि अन्तर्गतो भवतीति शब्दश्लेषः । अत एव प्राणायितेति श्लिष्टविशेषणेयमुपमा । पूर्वोक्तविरोधाभासेन सङ्कीर्णा । तत्र प्राणायितत्वे, चित्रं आश्चर्यरसः, चित्तं नाक्रामति न किञ्चिच्चित्रमित्यर्थः । कुतः यद्यस्मादेतन्मनो नलचित्तम्, भवती त्वमेवैका वृत्तिर्जीविका यस्य तद्भवदेकवृत्ति, भवच्छब्दस्य सर्वनामत्वाद्वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः । जीवितप्राणायितत्वे किं चित्रम्, जीवितस्य प्राणधारणात्मकत्वादिति भावः ॥ १०५ ॥

अजस्रमारोहसि दूरदीर्घां सङ्कल्पसोपानततिं तदीयाम् ।
श्वासान् स वर्षत्यधिकं पुनर्यद्ध्यानात्तव त्वन्मयतामवाप्य ॥१०६

अथ द्वाभ्यां सङ्कल्पावस्थामाह—अजस्रमिति ॥ दूरदीर्घामत्यायतां, तदीयां नलीयां, सङ्कल्पा मनोरथा एव सोपानानि, तेषां ततिं पंक्तिं, अजस्रं त्वमारोहसि, श्वासान् पुनः स नलः, अधिकं वर्षति मुञ्चतीति यत्, तच्छ्वासवर्षणं, तव ध्यानात् त्वन्मयतां त्वदात्मकत्वं, अवाप्य प्राप्य, आप्नोतेराङ समासे क्त्वो ल्यबादेशः । नूनमिति शेषः । अन्यथा कथमन्यायासादस्य श्वासमोक्ष इति भावः । अत्र श्वाससोपानारोहणयोः कार्यकारणयोर्वैयधिकरण्योक्तेरसङ्गत्यलङ्कारः । "कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वे स्यादसङ्गतिः" इति लक्षणात् । तन्मूला चेयं नलस्य दमयन्तीतादात्म्योत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ १०६ ॥

हृत्तस्य यां मन्त्रयते रहस्त्वां तां व्यक्तमामन्त्रयते मुखं यत् ।
तद्वैरिपुष्पायुधमित्रचन्द्रसख्यौचिती सा खलु तन्मुखस्य ॥१०७॥

हृदिति ॥ तस्य नलस्य, हृत् हृदयं (कर्तृ), यां त्वां रहः उपांशु ।

'रहश्चोपांशु चालिङ्ग' इत्यमरः । मन्त्रयते सम्भाषते । तां त्वां, मुखं (कर्तृ) व्यक्तं प्रकाशं, आमन्त्रयते सम्भाषते । हे प्रिये, क्व यासि मामनुयान्तं पश्येत्येवमुच्चैरुच्चारयतीति यत् । सा तद्रहस्यप्रकाशनं, विधेयप्राधान्यात् स्त्रीलिङ्गता । तन्मुखस्य, तद्वैरिणो नलद्वेषिणः, पुष्पायुधस्य मित्रं सहचरश्चन्द्रः, तेन यत्सख्यं मैत्री सादृश्यं तस्यौचिती औचित्यं खलु । अरिमित्रमित्रस्याप्यरित्वादुचितमेतद्रहस्यभेदनमित्यर्थः । अत्र मुखकर्तृकरहस्योद्भेदनस्योक्तवैरनिमित्तकत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ १०७ ॥

स्थितस्य रात्रावधिशय्य शय्यां मोहे मनस्तस्य निमज्जयन्ती ।
आलिङ्ग्य या चुम्बति लोचने सा निद्राधुना न त्वदृतेऽङ्गना वा

अथैकेन जागरमरतिं चाह—स्थितस्येति ॥ रात्रौ शय्यामधिशय्य शय्यायां शयित्वा । "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इत्यधिकरणस्य कर्मत्वम् । स्थितस्य नलस्य मनः, मोहे सुखपारवश्ये, निमज्जयन्ती सती, या आलिङ्ग्य, लोचने चुम्बति । सा निद्रा त्वदृते त्वत्तो विना "अन्याराद्दितरर्ते" इत्यादिना पञ्चमी । त्वद्विरहाद्धेतोः त्वदन्या चेति द्रष्टव्यम् । अङ्गना वा अधुना नास्ति । निद्रानिषेधाज्जागरः, अङ्गनान्तरनिषेधाद्विषयद्वेषलक्षणा अरतिश्चोक्ता । अत्र निद्राङ्गनयोः प्रस्तुतयोरेवालिङ्गनाक्षिचुम्बनादिधर्मसाम्यादौपम्यप्रतीतेः केवलप्रकृतगोचरा तुल्ययोगिता । "प्रस्तुताऽप्रस्तुतानाञ्च केवलं तुल्यधर्मतः । औपम्यं गम्यते यत्र सा मता तुल्ययोगिता ।" इति लक्षणात् ॥ १०८ ॥

स्मरेण निस्तक्ष्य वृथैव बाणैर्लावण्यशेषां कृशतामनायि ।
अनङ्गतामप्ययमाप्यमानः स्पर्धां न सार्धं विजहाति तेन ॥१०९॥

अथ कार्श्यावस्थामाह—स्मरेणेति ॥ अयं नलः, स्मरेण बाणैः निस्तक्ष्य निशात्य, वृथैव लावण्यं कान्तिविशेषः, "मुक्ताफलेषु च्छायायास्तरलत्वमिवान्तरा । प्रतिभाति यदङ्गेषु तल्लावण्यमिहोच्यते" इति भूपालः । तदेव शेषो यस्यास्तां कृशतां कार्श्यं, अनायि नीतः । नयतेर्द्विकर्मकत्वादप्रधाने कर्मणि लुङ् । प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणामिति

वचनात् । वृथात्वं व्यनक्ति । अनङ्गतां कृशाङ्गतां, अनुदरा कन्येतिवदीषदर्थे नञ्समासः । आप्यमानो नीयमानोऽपि पूर्ववदप्रधाने कर्मणि शानच्प्रत्ययः । तेन स्मरेण, सार्धं स्पर्धां न विजहाति, तथापि तं जिगीषत्येवेत्यर्थः । अङ्गकार्श्येऽपि स्पर्धा बीजस्य लावण्यस्याकार्श्यादङ्गकर्शनं वृथैवेति भावः । अत एव विशेषोक्तिरलङ्कारः । "तत्सामग्र्यामनुत्पत्तिर्विशेषोक्तिर्निगद्यते" इति लक्षणात् ॥ १०९ ॥

त्वत्प्रापकात्त्रस्यति नैनसोऽपि त्वय्येष दास्येऽपि न लज्जते यत् ।
स्मरेण बाणैरतितक्ष्य तीक्ष्णैर्लूनः स्वभावोऽपि कियान् किमस्य ॥

अथ द्वाभ्यां लज्जात्यागमाह—त्वदित्यदि ॥ स्मरेण तीक्ष्णैर्बाणैः, अतितक्ष्य । शरीरमिति शेषः । अस्य नलस्य, स्वभावोऽपि पापभीरुत्वनीचकृत्यगर्हताच्छील्यमपि, कियानल्पो लूनः किमित्युत्प्रेक्षा । कुतः, यद्यस्मात्, त्वत्प्रापकात्त्वत्प्राप्तिसाधनात् एनसः पापादपि, न त्रस्यति । "भीत्रार्थानां भयहेतुः" इत्यपादानत्वम् । एष नलः, त्वयि दास्येऽपि विषये न लज्जते ॥ ११० ॥

स्मारं ज्वरं घोरमपत्रपिष्णोस्सिद्धागदंकारचये चिकित्सौ ।
निदानमौनादविशद्विशाला साङ्क्रामिकी तस्य रुजेव लज्जा ॥

स्मारमिति ॥ घोरं दारुणं, स्मारं ज्वरं कामसन्तापं, चिकित्सौ प्रतिकर्तरि, 'कित निवास' इति धातोः, 'गुप्तिज्किद्भ्यस्सन्' निन्दाक्षमा व्याधिप्रतीकारेषु स्थाप्यत इति रोगप्रतीकारार्थे सन्प्रत्ययः । 'सनाशंसभिक्ष उः, न लोक' इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । सिद्धागदङ्कारचये सिद्धवैद्यसंघे । कर्मण्यच् । 'कारे सत्यागदस्य' इति मुमागमः । निदानमौनाद्रोगनिदानानभिधानाद्धेतोः, अपत्रपिष्णोः लज्जाशीलस्य । 'अलं कृञ्' इत्यादिना इष्णुच्प्रत्ययः । तस्य नलस्य, विशाला महती, लज्जा संक्रमादागता सांक्रामिकी, रुजेव । 'अक्षिरोगो ह्यपस्मारः क्षयः कुष्ठं मसूरिका । दर्शनात् स्पर्शनाद्दानात् संक्रामन्ति नरान्नरम्' इत्युक्तरोग

इवेत्यर्थः। भिदादित्वादङ्प्रत्ययः। अविशत्, अज्ञातनिदाना हि लज्जाभाजिनो भवन्तीत्यर्थः ॥ १११ ॥

बिभेति रुष्टासि किलेत्यकस्मात्स त्वां किलोपेत्य हसत्यकाण्डे ।
यान्तीमिव त्वामनुयात्यहेतोरुक्तस्त्वयेव प्रतिवक्ति मोघम् ११२॥

अथोन्मादावस्थामाह—बिभेतीति ॥ स नलः, अकस्मात् अकाण्डे रुष्टा कुपितासि, किलेति बिभेति। अकाण्डे अनवसरे, त्वामुपेत्य किल प्राप्येव, हसति। अहेतोरकस्माद्यान्तीमिव गच्छन्तीमिव, त्वामनुयाति त्वयोक्त इव मोघं निर्विषयं प्रतिवक्ति। सर्वोऽयमुन्मादानुभावः। उन्मादश्चित्तविभ्रमः ॥ ११२ ॥

भवद्वियोगाभिदुरार्तिधारायमस्वसुर्मज्जति निश्शरण्यः ।
मूर्छामयद्वीपमहान्ध्यपङ्के हाहा महीभृद्भटकुञ्जरोऽयम् ॥ ११३ ॥

अथ मूर्छावस्थामाह—भवदिति ॥ भवत्याः वियोगो भवद्वियोगः। सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः। तस्मिन् अभिदुरा अविच्छिन्ना। विच्छित्तेः कुरच्। आर्तिधारा दुःखपरम्परा, तस्या एव यमस्वसुः यमुनायाः, मूर्छामयं मूर्छावस्थारूपं द्वीपम्, तत्र यन्महान्ध्यं महामोहः, तस्मिन्नेव पङ्के, अयं महीभृद्भटो राजवीरः, स एव कुञ्जरः, शरण्यः त्राणसमर्थः। 'तत्र साधुः' इति यत्प्रत्ययः। तद्रहितो निश्शरण्यः निरालम्बस्सन्, मज्जति। हाहेति खेदे। रूपकालङ्कारः। आर्तिधारायास्तमोविकारत्वेन रूपसाम्याद्यमुनारूपणम् ॥ ११३ ॥

सव्यापसव्यत्यजनाद्द्विरुक्तैः पञ्चेषुबाणैः पृथगर्जितासु ।
दशासु शेषा खलु तद्दशा या तया नभः पुष्प्यतु कोरकेण॥११४॥

दशमावस्था तु तस्य कदापि सुगमा मा भूदित्याह—सव्येति ॥ सव्यापसव्याभ्यां वामदक्षिणाभ्यां, त्यजनान्मोचनात्, द्विरुक्तैः द्विगुणीकृतैः, दशभिरित्यर्थः। पञ्चेषुबाणैः पृथगर्जितासु प्रत्येकमुत्पादितासु, दशासु। "दृङ्मनःसङ्गसङ्कल्पो जागरः कृशताऽरतिः। ह्री त्यागोन्मादमूर्छान्ता इत्य-

नङ्गदशा दश" इत्युक्तासु चक्षुःप्रीत्यादिदशावस्थासु । शेषा अवशिष्टा या तद्दशा खलु तद्दशापि दशमावस्थेत्यर्थः । तयैव कोरकेण कलिकयेति रूपकम् । नभः पुष्प्यतु नभः पुष्पितमस्तु । सा दशा खपुष्पकल्पास्तु, कदापि मा भूदित्यर्थः । तच्च त्वत्प्राप्तिलाभादित्यर्थः पुष्प विकसन इति धातोः दैवादिकत्वाच्छ्यन् ॥ ११४ ॥

त्वयि स्मराधेस्सततास्मितेन प्रस्थापितो भूमिभृतास्मि तेन ।
आगत्य भूतस्सफलो भवत्या भावप्रतीत्या गुणलोभवत्याः ११५

किं बहुना—त्वयीति ॥ अहमपि, त्वयि विषये, स्मराधेः कामदुःखाद्धेतोः, सततमस्मितेन नित्यखिन्नेन, तेन भूमिभृता नलेन, प्रस्थापितोऽस्मि । अथागत्य, गुणलोभवत्याः भवत्यास्तत्र, भावप्रतीत्या अभिप्रायज्ञानेन, सफलोभूतः सिद्धार्थोऽस्मीत्यर्थः ॥ ११५ ॥

धन्यासि वैदर्भि गुणैरुदारैर्यया समाकृष्यत नैषधोऽपि ।
इतः स्तुतिः का खलु चन्द्रिकाया यदब्धिमप्युत्तरलीकरोति ११६

धन्यासीति ॥ हे वैदर्भि भैमि, वैदर्भी रीतिरपि गम्यते । धनं लब्धा धन्या कृतार्थासीत्यर्थः । 'धनगणं लब्धा' इति यत्प्रत्ययः । कुतः, यया त्वया उदारैरुत्कृष्टैः, गुणैः लावण्यादिभिः । अन्यत्र, कोपप्रसादादिभिः, पाशैश्चेति गम्यते । नैषधः नलोऽपि, तादृग्विधोऽपीत्यर्थः । समाकृष्यत सम्यगाकृष्टः, वशीकृत इत्यर्थः । एतेन वैदर्भीरीत्या श्लेषादिगुणैर्भावैः, कविरिवेत्युपमालङ्कारो व्यज्यते । तथा हि, चन्द्रिकायाः, अब्धिमपि अतिगम्भीरमपीत्यर्थः, उत्तरलीकरोति । क्षोभयतीति यत् । इतोऽधिका स्तुतिर्वर्णना । का खलु न कापीत्यर्थः । दृष्टान्तालङ्कारः । तेन नलस्य समुद्रगाम्भीर्यं दमयन्त्याश्चन्द्रिकासौन्दर्यञ्च व्यज्यते ॥ ११६ ॥

नलेन भायाश्शशिना निशेव त्वया स भायान्निशया शशीव ।
पुनःपुनस्तद्युगयुग्विधाता स्वभ्यासमास्ते नु युवां युयुक्षुः ॥११७॥

फलितमाह—नलेनेति ॥ शशिना निशेव त्वं नलेन भायाः भाहि ।

भातेराशिषि लिङ् । सोऽपि निशया शशीव त्वया भायात् भातु । पूर्ववल्लिङ् । किञ्च, अत्र दैवानुकूल्यमपि सम्भाव्यत इत्याह—पुनःपुनः मुहुर्मुहुः, तयोर्निशाशशिनोः युगं युग्मं, युनक्ति योजयतीति तद्युगयुक् । क्विप् । विधाता, युवां त्वां नलञ्च । 'त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम्' इत्येकशेषः । योक्तुमिच्छुः युयुक्षुः । युजेः सन्नन्तादुप्रत्ययः । स्वभ्यासं अभ्यासस्य समृद्धौ, निरन्तराभ्यास इत्यर्थः । समृद्ध्यर्थेऽव्ययीभावः । ततः परस्याः सप्तम्याः वैकल्पिकोऽम्भावः । आस्ते नु, अद्यापि अभ्यस्यति किमित्यर्थः । अत्र तादर्थ्ये चतुर्थ्यामम्भाव इति व्याख्याने अभ्यासार्थमभ्यस्यतीत्यर्थः स्यात् । तथा चात्माश्रयस्स्यादित्युपेक्षणीयम् । अत्र दमयन्तीनलयोरन्योन्य-शोभाजननोक्तेरन्योन्यालङ्कारः । परस्परक्रियाजननमन्योन्यमिति लक्षणात् । स चोपमाद्वयानुप्राणित इति सङ्करः । तन्मूला चेयं विधातुः पुनःपुनः निशा-शशियोजनायां दमयन्तीनलयोजनार्थाभ्यासत्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ११७ ॥

स्तनद्वये तन्वि परं तवैव पृथौ यदि प्राप्स्यति नैषधस्य ।
अनल्पवैदग्ध्यविवर्धिनीनां पत्रावलीनां रचना समाप्तिम् ॥११८॥

स्तनद्वय इति ॥ किञ्च, नैषधस्य नलस्य, अनल्पेन महता, वैदग्ध्येन नैपुण्येन, विवर्धिनीनामुज्जृम्भितानां, पत्रावलीनां, रचना, समाप्तिं संपूर्णतां प्राप्स्यति यदि, तर्हि, हे तन्वि, पृथौ पृथुनि, भाषितपुंस्कत्वाद्विकल्पेन पुंवद्भावः, तेनैव परं स्तनद्वये नान्यस्याः स्तनद्वय इत्यर्थः । अन्यासाम-योग्यत्वादितिभावः ॥ ११८ ॥

एकस्सुधांशुर्न कथञ्चन स्यात्तृप्तिक्षमस्त्वन्नयनद्वयस्य ।
त्वल्लोचनासेचनकस्तदस्तु नलास्यशीतद्युतिसद्वितीयः ॥ ११९ ॥

एक इति ॥ एकः सुधांशुः त्वन्नयनद्वयस्य कथञ्चन कथञ्चिदपि, तृप्तौ प्रीणने, क्षमो न स्यात् । तत्तस्मात्, नलास्यशीतद्युतिना नलमुखचन्द्रेण सद्वितीयः सन् । त्वल्लोचनयोरासेचनकः अनन्ततृप्तिकरोऽस्तु । 'तदासेचनकं तृप्तेर्नास्त्यन्तो यस्य दर्शनात्' इत्यमरः । आसिच्यते आप्यतेऽनेनेत्यासेच-नः । करणे ल्युट् । स एवासेचनकः ॥ ११९ ॥

**अहो तपःकल्पतरुर्नलीयस्त्वत्पाणिजाग्रस्फुरदङ्कुरश्रीः ।
त्वद्भ्रूयुगं यस्य खलु द्विपत्री तवाधरो रज्यति यत्कलम्बः ॥**

अथ द्वाभ्यां नलतपःसाफल्यमाह—अहो इत्यादि ॥ नलस्यायं नलीयः । "वा नामधेयस्य" इति वृद्धसंज्ञा, "वृद्धाच्छः" तप एव कल्पतरुः, प्रसिद्धकल्पतरुविलक्षण इत्यर्थः । अत एवाहो इत्याश्चर्यम् । वैलक्षण्यमेवाह—त्वदिति ॥ अत्रापि यच्छब्दो द्रष्टव्यः । यः कल्पतरुः, तव पाणिजाग्रैः कररुहाग्रैरेव स्फुरन्ती, अङ्कुरश्रीर्यस्य सः, अङ्कुरवानित्यर्थः । यस्य त्वद्भ्रूयुगमेव, द्वयोः पत्त्रयोः समाहारः द्विपत्री, प्रथमोत्पन्नं पत्रद्वयं खलु । तवाधरो यत्कलम्बः यस्य नालिका किसलयकाण्ड इत्यर्थः । 'अस्य तु नालिका । कदम्बश्च कलम्बश्च' इत्यमरः । रज्यति स्वयमेव रक्तो भवति । "कुषिरजोः प्राचां श्यन् परस्मैपदञ्चेति" कर्मकर्तरि रूपम् ॥१२०॥

**यस्ते नवः पल्लवितः कराभ्यां स्मितेन यः कोरकितस्तवास्ते ।
अङ्गम्रदिम्ना तव पुष्पितो यः स्तनश्रिया यः फलितस्तवैव ॥**

य इति ॥ यस्ते तव, कराभ्यां पल्लवितः सञ्जातपल्लवः, नवोऽभिनवः, प्रसिद्धकल्पतरुविलक्षण इत्यर्थः । यः तव स्मितेन कोरकितस्सञ्जातकोरकस्सन्नास्ते । यस्तवाङ्गानां म्रदिम्ना मार्दवेन, पुष्पितः सञ्जातपुष्पः । यः तवैव, स्तनश्रिया स्तनसौन्दर्येण, फलितः सञ्जातफलः । सर्वत्र तारकादित्वादितच्प्रत्ययः । अत्र श्लोकद्वये नलतपसि दमयन्तीनखादिषु च कल्पतरुतदवयवत्वरूपणात्सावयवरूपकम् । तच्चावयविनः कल्पतरोरवयवानां नखांकुरादीनां च मिथः कार्यकारणभूतानां भिन्नदेशत्वादसङ्गत्याश्रितमिति सङ्करः । "कार्यकारणयोर्भिन्नदेशत्वे स्यादसङ्गतिः" इति लक्षणात् ॥१२१॥

**कंसीकृतासीत्खलु मण्डलीन्दोः संसक्तरश्मिप्रकरा स्मरेण ।
तुला च नाराचलता निजैव मिथोऽनुरागस्य समीकृतौ वाम् ॥**

किञ्च, समानुरागित्वाच्च युवयोः समागमः श्लाघ्य इत्याशयेनाह—कंसीकृतेति ॥ स्मरेण (कर्त्रा), वां युवयोः, मिथोऽनुरागस्य अन्योन्यानु-

रागस्य यस्तव तस्मिन्, यश्च त्वयि तस्य तयोरनुरागयोरित्यर्थः। समीकृतौ समीकरणे निमित्ते, तदर्थमित्यर्थः। संसक्तः संयोजितः, रश्मीनामंशूनां, सूत्राणाञ्च, प्रकरः समूहो यस्यां सा। 'किरणप्रग्रहौ रश्मी' इत्यमरः। इन्दोर्मण्डली बिम्बम्, कंसीकृता लोहपात्रीकृता, आसीत्। 'कंसोऽस्त्री लोहभाजनम्' इति शाब्दिकमण्डने। निजा नाराचलता शरशलाकैव, तुला च तुलादण्डश्च, कृतेति शेषः। अत्रेन्दुमण्डलादौ कंसादिरूपणादेव स्मरे तोलकत्वरूपणसिद्धेरेकदेशवर्तिरूपकम्॥ १२२॥

सत्वस्रुतस्वेदमधूत्थसान्द्रे तत्पाणिपद्मे मदनोत्सवेषु।
लग्नोत्थितास्त्वत्कुचपत्ररेखास्तन्निर्गतास्तं प्रविशन्तु भूयः॥१२३॥

सत्वेति॥ किञ्च मदनोत्सवेषु सुरतकेलिषु, सत्वेन मनोविकारेण। स्रुतो यः स्वेदः, सत्वविकारविशेषः, तेनैव मधूत्थेन मधूच्छिष्टेन, सान्द्रे निरन्तरे। अत एव तस्य नलस्य पाणिपद्मे, लग्नाः सङ्क्रान्ताः, अत एवोत्थिताः त्वत्कुचतटाद्विश्लिष्टाः, मधूच्छिष्टे निकषस्थकनकरेखावदिति भावः। स्नातानुलिप्तवत् पूर्वकालसमासः। तन्निर्गताः तत्पाणिपद्मोत्पन्नाः, त्वत्कुचपत्ररेखाः भूयः तं तत्पाणिपद्मम्। 'वा पुंसि पद्मं नलिनम्' इत्यमरः। प्रविशन्तु। कार्यस्य कारणे लयनियमादिति भावः। युवयोः समागमोऽस्त्विति तात्पर्यार्थः॥ १२३॥

बन्धाढ्यनानारतमल्लयुद्धप्रमोदितैः केलिवने मरुद्भिः।
प्रसूनवृष्टिं पुनरुक्तमुक्तां प्रतीच्छतं भैमि युवां युवानौ॥ १२४॥

बन्धेति॥ किञ्च, हे भैमि, बन्धैर्व्यानतादिकरणैः कामतन्त्रप्रसिद्धैः, आढ्यं समग्रं, नानारतं उत्तानकादिविविधसुरतं, तदेव मल्लयुद्धम्। तेन प्रमोदितैस्तोषितैः, केलिवने मरुद्भिर्वायुभिः, देवैश्च। 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमरः। पुनरुक्तं सान्द्रं यथा तथा, मुक्तां प्रसूनवृष्टिं पुष्पवर्षं, युवतिश्च युवा च युवानौ। "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः। प्रतीच्छतं स्वीकुरुतम्। युद्धविश्रान्ता हि देवैः पुष्पवृष्ट्या सम्भाव्यन्त इति भावः॥ १२४॥

अन्योन्यसङ्गमवशादधुना विभातां
तस्यापि तेऽपि मनसी विकसद्विलासे ।
स्रष्टुं पुनर्मनसिजस्य तनुं प्रवृत्त-
मादाविव द्व्यणुककृत्परमाणुयुग्मम् ॥ १२५ ॥

अन्योन्येति ॥ किञ्च, अधुना, अन्योन्यसङ्गमवशात्, विकसद्विलासे वर्धमानोल्लासे, तस्यापि तेऽपि नलस्य तव च मनसी, मनसिजस्य कामस्य, तनुं शरीरं, पुनः स्रष्टुं, प्रवृत्तं आरब्धम् ॥ अत एव आदौ द्वाभ्यामारब्धं कार्यं द्व्यणुकं, करोतीति यत् तदारम्भकम् । करोतेः क्विपि तुक् । परमाणुयुग्ममिवेत्युत्प्रेक्षा । तार्किकमते मनसोऽणुत्वादिति भावः । विभातां कार्यावष्टब्धपरमाणुयुगलवदविशेषेण विराजतामित्यर्थः । भातेर्लोट् ॥ तसस्तामादेशः ॥ १२५ ॥

कामः कौसुमचापदुर्जयममुं जेतुं नृपं त्वां धनु-
र्वल्लीमव्रणवंशजामधिगुणामासाद्य माद्यत्यसौ ।
ग्रीवालङ्कृतिपट्टसूत्रलतया पृष्ठ कियल्लम्बया
भ्राजिष्णुं कषरेखयेव निवसत्सिन्दूरसौन्दर्यया ॥१२६॥

काम इति ॥ असौ, यो नलजिगीषुरिति भावः । कामः, कौसुमेन पौष्पेण, चापेन दुर्जयं जितेन्द्रियत्वादिति भावः । अमुं नृपं, नलञ्च, जेतुम् । अव्रणवंशजां सत्कुलप्रसूतां, दृढवेणुजन्यां च । 'द्वौ वंशौ कुलमस्करौ' इत्यमरः ॥ अधिगुणां अधिकलावण्यगुणां, अधिज्याञ्च । किञ्च, निवसदनुवर्तमानं सिन्दूरस्य अङ्कुरावस्थायां नालान्तरालक्षितस्य, सौन्दर्यं शोभा यस्यां तया, कषरेखया । कालान्तरे सिन्दूरसङ्क्रान्तिपरीक्षार्थकृतघर्षणरेखयेवेत्युत्प्रेक्षा । पृष्ठे ग्रीवापश्चाद्भागे, कियत्किञ्चिद्यथा तथा, लम्बया स्रस्तया, ग्रीवालङ्कृतिः कण्ठालङ्कारभूता, या पट्टसूत्रलता, तया, भ्राजिष्णुं ताच्छील्येन भ्राजमानाम् । "भुवश्च" इति चकाराद्दिष्णुच्प्रत्ययः । त्वामेव धनुर्वल्लीं चापलतां, आसाद्य, माद्यति हृष्यति । श्लेषोत्प्रेक्षासंकीर्णरूपकालङ्कारः ॥ १२६ ॥

त्वद्गुच्छावलिमौक्तिकानि गुलिकास्तं राजहंसं विभो-
वैंध्यं विद्धि मनोभुवः स्वमपि तां मञ्जुं धनुर्मञ्जरीम् ।
यन्नित्याङ्कनिवासलालिततमज्यामुज्यमानं लस-
न्नाभीमध्यबिला विलासमखिलं रोमालिरालम्बते ॥ १२७ ॥

त्वदिति ॥ किञ्च, विभोर्मनोभुवः कामस्य लक्ष्यवेद्धुरिति शेषः । तव गुच्छावलेर्मुक्ताहारविशेषस्य, मुक्ता एव मौक्तिकानि, 'विनयादित्वात् स्वार्थे ठक्' इति वामनः । गुलिकाः उण्डूकान्, विद्धि जानीहि । तं राजहंसं, राजश्रेष्ठं, तमेव राजहंसं, कलहंसं, श्लिष्टरूपकम् । 'राजहंसो नृपश्रेष्ठे कादम्बकलहंसयोः' इति विश्वः । वेधितुं प्रहर्तुं, अर्हं वेध्यं लक्ष्यम् । विध वेधने । "ऋहलोर्ण्यत्" अनेकार्था धातवः । एवमेवाह—"वेधितच्छिद्रितौ" इत्यत्र क्षीरस्वामी । अन्येऽप्याहुः । स्वल्पेऽपि विधानार्थे प्रयोगश्च । विध वेधन इत्येवाकरस्थः पाठः । पाठान्तरं तु प्रामादिकमयुक्त परम्परायातम् । इति विद्धि । स्वमात्मानमपि, 'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वम्' इत्यमरः । तां वक्ष्यमाणप्रकारां, मञ्जुं मञ्जुलां, धनुर्मञ्जरीं चापवल्लरीं, विद्धि । यस्याः धनुर्मञ्जर्याः, नित्यमङ्कनिवासेन समीपस्थित्या, लालिततमया अत्यादृतया, ज्यया मौर्व्या, भुज्यमानं अनुभूयमानं, अखिलं विलासं शोभां, ज्यारूपमित्यर्थः । लसन्नाभ्येव मध्यबिलं गुलिकास्थानं, यस्याः सा, रोमावलिः त्वद्रोमराजिः आलम्बते भजते । अत्र मौक्तिकादौ गुलिकाद्यवयवरूपणात्, अवयविनि कामे वृद्धत्वरूपणस्य गम्यमानत्वादेकदेशवर्तिसावयवरूपकम् ॥ १२७ ॥

पुष्पेषुश्चिकुरेषु ते शरचयं स्वं फालमूले धनू
रौद्रे चक्षुषि यज्जितस्तनुमनुभ्राभ्रूं च यश्चिक्षिपे ।
निर्विद्याश्रयदाश्रमं स त्रितनुस्त्वां तज्जयायाधुना
पत्रालिस्त्वदुरोजशैलनिलया तत्पर्णशालायते ॥ १२८ ॥

पुष्पेषुरिति ॥ यः पुष्पेषुः कामः, यज्जितः येन नलेन, सौन्दर्यात्पराभूतः । अत एव निर्विद्य ईर्ष्यया जीवनवैयर्थ्यं मत्वेत्यर्थः । "तत्त्वज्ञानव-

दीर्ष्यादेर्निर्वेदो निष्फलत्वधीः" इति लक्षणात् । ते तव, चिकुरेषु, स्वं स्वकीयं, शरचयं, त्वद्बुसकुसुमव्याजादिति भावः । फालमूले ललाटभागे, धनुः, भ्रूव्याजादिति भावः । तथा रौद्रे रुद्रसम्बन्धिनि, चक्षुष्येव । अनुभ्राष्ट्रं अम्बरीषे । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । 'क्लीबेऽम्बरीषं भ्राष्ट्रो ना' इत्यमरः । तनुं शरीरं, चिक्षिपे क्षिप्तवान् । तद्दग्धतनुव्याजादिति भावः । स्वरितत्वात्तङ् । स पुष्पेषुः वितनुरनङ्गस्मन् अधुना तज्जयाय नलविजयार्थं, त्वामेवाश्रमं तपोवनं आश्रयत् आश्रितवान्, तपश्चर्यार्थमिति शेषः । अन्यथा, कथमेनं जेष्यतीति भावः । अत एव त्वदुरोजे एव शैलो निलयो यस्यास्सा तन्निष्ठेत्यर्थः । पत्रालिः पत्ररचना पत्रचयश्च, तस्य कामस्य पर्णशालायते । सेव आचरतीत्युपमानात् कर्तुः क्यङ् । अत्र पूर्वार्धे शरचापाङ्गानां पूर्वोक्तकुसुमादिविषयनिगरणेन तद्भेदाध्यवसायाद् भेदे अभेद-लक्षणातिशयोक्तिः । तया तत्पर्णशालायत इत्युपमया चोत्थापितेन त्वामाश्रममिति रूपकेण सङ्कीर्णा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या कामस्याश्रमाश्रय-णोत्प्रेक्षेति सङ्क्षेपः ॥ १२८ ॥

इत्यालपत्यथ पतत्रिणि तत्र भैमीं
सख्यश्चिरात्तदनुसन्धिपराः परीयुः ।
शर्मास्तु ते विसृज मामिति सोऽप्युदीर्य
वेगाज्जगाम निषधाधिपराजधानीम् ॥ १२९ ॥

इतीति ॥ तत्र तस्मिन्, पतत्रिणि भैमीमितीत्थमालपत्या भाषमाणे सति, अथास्मिन्नवसरे, चिरात् प्रभृति, तस्या भैम्याः, अनुसन्धिरन्वेषणम् । "उपसर्गे घोः किः" तत्पराः सख्यः, परीयुः तां परिवव्रुः । इणो लिट् । अथ स हंसोऽपि ते तव शर्म सुखमस्तु, मां विसृजेत्युदीर्य उक्त्वा वेगान्नि-षधाधिपराजधानीं जगाम ॥ १२९ ॥

चेतोजन्मशरप्रसूनमधुभिर्व्यामिश्रतामाश्रय-
त्प्रेयोदूतपतङ्गपुङ्गवगवीहैयङ्गवीनं रसात् ।

स्वादं स्वादमसीम मृष्टसुरभि प्राप्तापि तृप्तिं न सा
तापं प्राप नितान्तमन्तरतुलामानर्छ मूर्छामपि ॥१३०॥

चेत इति ॥ सा भैमी, चेतोजन्मनः कामस्य, शरप्रसूनानां शरभूतपुष्पाणां, मधुभिस्तद्रसैः, क्षौद्रश्च । ' मधु मद्ये पुष्परसे क्षौद्रेऽपि ' इत्यमरः । व्यामिश्रतामाश्रयत, मधुमिश्रं सदित्यर्थः । असीम निस्सीम अपरिमितमित्यर्थः । नकारान्तोत्तरपदबहुव्रीहिः । मृष्टमतिशुद्धमकपटम्, अन्यत्रामलं, तच्च तत्सुरभि श्राव्यं सुगन्धि च । खञ्जकुब्जवद्विशेषणसमासः, प्रेयसो नलस्य, दूतः सन्देशहरो यः पतङ्गः पुङ्गव इवेति पतङ्गपुङ्गवः हंसः, पुमान् गोः पुङ्गवः । " गोरतद्धितलुकि " टच्प्रत्ययः । तस्य गवी वाक् तद्गवी, पूर्ववत् । " टिड्ढाणञ् " इत्यादिना ङीप् । सैव हैयङ्गवीनं गोदोहोद्भवं, घृतमित्यवयवरूपकम् । " हैयङ्गवीनं संज्ञायाम् " इति निपातः तत् । गवी धेनुस्तस्या इति गम्यते । स्वादागात, स्वादं स्वादं पुनःपुनरास्वाद्य । आभीक्ष्ण्ये णमुलप्रत्ययः । पौनःपुन्यमाभीक्ष्ण्यमाभीक्ष्ण्ये द्वे भवत इत्युपसङ्ख्यानाद्विरुक्तिः । अतुलां अन्तस्तृप्तिं प्राप्तापि, अपिर्विरोधे । नितान्तं तापं न प्राप । मूर्छां नानर्छ नावाप । " ऋच्छत्यृताम् " इति गुणः । " अत आदेः " इत्यभ्यासाकारस्य दीर्घे । "तस्मान्नुड्द्विहल" इति नुट् । मधुमिश्रघृतस्य विषत्वात्तत्पानेऽपि तापाद्यभाव इति विरोधः । स च पूर्वोक्तरूपकोत्थापित इति सङ्करः । " भजते विषरूपत्वं तुल्यांशे मधुसर्पिषोः " इति बाहटः ॥ १३० ॥

तस्या दृशो वियति बन्धुमनुव्रजन्त्या-
स्तद्बाष्पवारि न चिरादवधिर्बभूव ।
पार्श्वेऽपि विप्रचकृषे तदनेन दृष्टे-
रारादपि व्यवदधे न तु चित्तवृत्तेः ॥ १३१ ॥

तस्या इति ॥ वियत्याकाशे, बन्धुमनुव्रजन्त्यास्तस्या दृशो भैमीदृष्टेः, तद्बाष्पवारि बन्धुजनविप्रयोगजन्यं, तद्दृग्जलमेव, न चिरादचिरात्, अवधिर्बभूव । 'ओदकात् प्रियं पान्थमनुव्रजेत्' इति शास्त्रात्तत् समाभूद्

त्यर्थः । तत्तस्माद्बाष्पोदयादेव हेतोः, अनेन हंसेन, पार्श्वेऽपि, दृष्टेः विप्रकृष्टे विप्रकृष्टेनाभावि । बाष्पावरणात्समीपस्थोऽपि नालक्ष्यतेत्यर्थः । चित्तवृत्तेस्तु, आराद् दूरेऽपि न व्यवदधे व्यवहितेन नाभावि । स्नेहबन्धान्मनसो नातीत इत्यर्थः । उभयत्रापि भावे लिट् । समीपस्थस्य विप्रकृष्टत्वं, दूरस्थस्य सन्निकृष्टत्वं चेति विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ १३१ ॥

अस्तित्वं कार्यसिद्धेः स्फुटमथ कथयन् पक्षयोः कम्प्रभेदै-
राख्यातुं वृत्तमेतन्निषधनरपतौ सर्वमेकः प्रतस्थे ।
कान्तारे निगतासि प्रियसखि पदवी विस्मृता किन्नु मुग्धे
मा रोदीरेहि यामेत्युपहृतवचसो निन्युरन्यां वयस्याः ॥

अस्तित्वमिति ॥ अथैनयोरेको हंसः पक्षयोः कम्प्रभेदैः चेष्टाविशेषैः, कार्यसिद्धेः अस्तित्वं सत्ताम् । अस्तीत्यव्ययं विद्यमानपर्यायः । तस्मात् त्वप्रत्ययः । स्फुटं कथयन् व्यक्तं सूचयन् । वृत्तं निष्पन्नमेतत्सर्वम् । निषधनरपतौ नले विषये आख्याता । तस्मै निवेदयिष्यन्नित्यर्थः । प्रतस्थे । अन्यां दमयन्तीं, वयसा तुल्या वयस्याः सख्यः । "गेर्वय" इत्यादिना यत्प्रत्ययः । हे प्रियसखि मुग्धे कान्तारे विषमे, निगतासि कथं प्रविष्टासीत्यर्थः । पदवी विस्मृता किन्नु, मा रोदीः, एहि याम गच्छामेत्युपहृतवचस दत्तवचनास्सत्यः, निन्युः ॥ १३२ ॥

सरसि नृपमपश्यद्यत्र तत्तीरभाजः
स्मरतरलमशोकानोकहस्योपमूलम् ।
किसलयदलतल्पस्वापिनं प्राप तं स
ज्वलदसमशरेषुस्पर्धिपुष्पर्धिमौलेः ॥ १३३ ॥

सरसीति ॥ स हंसो यत्र सरसि नृपमपश्यत् पूर्वं दृष्टवान्, तस्य सरसस्तीरभाजः तटरुहस्य ज्वलद्भिरसमशरस्य पञ्चेषोरिषुभिः स्पर्धत इति तत्स्पर्धिनी तत्सदृशी, पुष्पर्धिः पुष्पसमृद्धिः, मौलौ शिखरे यस्य तस्याशोकानोकहस्याशोकवृक्षस्य, उपमूलं मूलसमीपे । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः ॥

स्मरेण तरलं चपलं, किसलयदलतल्पं पल्लवपत्रशयनं म्लापयति स्वाङ्गदाहेन ग्लपयतीति तथोक्तम् । तं नृपं प्राप ॥ १३३ ॥

परवति दमयन्ति त्वां न किञ्चिद्वदामि
द्रुतमुपनय किं मामाह सा शंस हंस ।
इति वदति नलेऽसौ तच्छशंसोपनम्रः
प्रियमनु सुकृताञ्च स्वस्पृहाया विलम्बः ॥ १३४ ॥

परवतीति ॥ परवति पराधीने, दमयन्ति त्वां न किञ्चिद्वदामि नोपालभे। किञ्च, हे हंस, द्रुतं शीघ्रमुपनय समागच्छ । सा दमयन्ती मां किमाह, शंस कथय, इति नले वदति भ्रान्त्या पुरोवर्तिनमिव, संबोध्यालपति सति, असौ हंसः, उपनम्रः पुरोगतस्सन्, तत्सर्वं शशंस कथयामास । तथाहि, सुकृतां साधूनां, " सुकर्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः " इति कृत् । प्रियमनु इष्टार्थं प्रति, स्वस्पृहाया एव विलम्बः । न त्विच्छानन्तरं तत्सिद्धेर्विलम्ब इति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १३४ ॥

कथितमपि नरेन्द्रश्शंसयामास हंसं
किमिति किमिति पृच्छन् भाषितं स प्रियायाः ।
अधिगतमतिवेलानन्दमार्द्वीकमत्तः
स्वयमपि शतकृत्वस्तत्तथान्वाचचक्षे ॥ १३५ ॥

कथितमिति ॥ स नरेन्द्रो नलः, कथितमपि प्रियायाः दमन्त्याः, भाषितं वचनम् । किमिति किमिति पृच्छन् हंसं शंसयामास पुनःपुनराख्यापयामास किञ्च, अतिवेलोऽतिमात्रः य आनन्दः स एव मार्द्वीकः मृद्वीकाविकारं द्राक्षामद्यम् । ' मृद्वीका गोस्तनी द्राक्षा ' इत्यमरः । तेन मत्तः अधिगतं सम्यग्गृहीतं तत्तदुक्तम् । स्वयमपि, शतकृत्वः शतवारम् । संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच् । तथा तदुक्तप्रकारेण, अन्वाचचक्षे अनूदितवान् । मत्तो ह्युक्तमेव पुनःपुनः प्रवक्तीति भावः ॥ १३६ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तार्तीयीकतया मितोऽयमगमत्तस्य प्रबन्धे महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ १३६ ॥

श्रीहर्षमिति ॥ श्रीहर्षमित्यादिसुगमम् । तृतीय एव तार्तीयीकः, द्वितीयतृतीयाभ्यामीकक् स्वार्थे वक्तव्यः । तस्य भावस्तत्ता । तया मितस्तृतीय इत्यर्थः । शेषं सुगमम् ॥ २३६ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचल-
मल्लिनाथ सूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
तृतीयः सर्गः समाप्तः ॥

——:o:——

चतुर्थः सर्गः ।

अथ नलस्य गुणं गुणमात्मभूस्सुरभि तस्य यशःकुसुमं धनुः ।
श्रुतिपथोपगतं सुमनस्तया तमिषुमाशु विधाय जिगाय ताम् ।१।

अथ राज्ञः स्वयंवरं प्रत्युपोद्घातत्वेनास्मिन्सर्गे भैम्या मदनावस्थां वर्णयितुमारभते—अथेत्यादि ॥ अथ भैम्याः प्रियसन्देशश्रवणानन्तरं, आत्मभूः कामः, नलस्य गुणः आत्मोत्कर्षहेतुशौर्यसौन्दर्यादिको धर्मः, तमेव गुणं मौर्वीं, विधाय । सुरभि सुगन्धि, मनोज्ञञ्च । 'सुगन्धौ च मनोज्ञे च वाच्यवत् सुरभिः स्मृतः' इति विश्वः । तस्य नलस्य, यद्यशः, तदेव कुसुमं धनुर्विधाय । तथा सुमनस्तया सुमनस्कत्वेन पुष्पत्वेन च, श्रुतिपथोपगतं कर्णपथं गतं, पुनःपुनः भैम्या श्रुतमित्यर्थः । आकर्णमाकृष्टञ्च, तं नलमेव, इषुं विधाय । तां भैमीं जिगाय । तदेकासक्तचित्तां चकारेत्यर्थः । "सन्लिटोर्जेः" इति कुत्वम् । रूपकालङ्कारः । अस्मिन्सर्गे द्रुतविलम्बितं वृत्तम् । "द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ" इति लक्षणात् ॥ १ ॥

यदतनुज्वरभाक्तनुते स्म सा प्रियकथासरसीरसमज्जनम् ।
सपदि तस्य चिरान्तरतापिनी परिणतिर्विषमा समपद्यत ॥२॥

यदिति ॥ सा भैमी, अतनुज्वरमनङ्गज्वरं, अधिकज्वरञ्च, भजतीति तद्भाक् सती । भजो ण्विः । प्रियकथैव सरसी सरः तस्यां रसो रागः जलञ्च, तत्र मज्जनमासक्तिमवगाहञ्च, तनुते स्म । चकारेति यत् । "लट् स्मे" इति भूते लट् । तस्य मज्जनस्य, सपदि चिरं दीर्घकालं, अन्तरमभ्यन्तरं, तापयतीति तत्तापिनी, विषमा उद्दीपनात्मिका, परिणतिः परिपाकः, समपद्यत सञ्जाता । अत एव, ज्वरशान्त्यर्थाद्रसमज्जनात्तदुद्रेकरूपानर्थोत्पत्तेर्विषमालङ्कारभेदः । " विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिर्यत्रानर्थस्य वा भवेत् । विरूपघटना

वा स्याद्विषमालंकृतिस्त्रिधा ’ इति लक्षणात् । एतेन द्वादशावस्थापक्षे नवमी संज्वरावस्थोक्ता । तदुक्तं—“चक्षुःप्रीतिर्मनःसङ्गः सङ्कल्पोऽथ प्रलापिता । जागरः कार्श्यमरतिर्लज्जात्यागोऽथ संज्वरः । उन्मादो मूर्छनं चैव मरणञ्चरमं विदुः ।’ इति ॥ २ ॥

ध्रुवमधीतवतीयमधीरतां दयितदूतपतत्रगतिवेगतः ।
स्थितिविरोधकरीं द्व्यणुकोदरी तदुदितस्स हि यो यदनन्तरः ॥३

ध्रुवमिति ॥ द्व्यणुकोदरी सूक्ष्ममध्या, इयं दमयन्ती, स्थितिर्मर्यादा-गतिनिवृत्तिश्च, तद्विरोधकरीं तद्विरोधहेतुमित्यर्थः । गत्युत्पत्तेस्तत्प्रागभाव-विरोधित्वादिति भावः । ‘कृञो हेतु’ इत्यादिना हेत्वर्थे टप्रत्यये ङीष् । अधीरतां चपलतां, एकत्रानवस्थानलक्षणां, दयितदूतो यः पतन् पतत्री हंसः । ‘पतत्पत्ररथाण्डजा’ इत्यमरः । तस्य गतिवेगतः गमनवेगादधीत-वती गृहीतवती, प्राप्तवतीत्यर्थः । एतेन चापलाख्यः सञ्चारीभाव उक्तः । ‘चापलं त्वनवस्थानं रागद्वेषादिसम्भवम्’ इति लक्षणात् । तस्य हंसपक्षवेग-जन्यत्वमुत्प्रेक्षते ध्रुवमिति । ननु कथमन्यवेगादन्यत्र क्रियोत्पत्तिरित्याशंक्य यदनन्तरन्यायेन समर्थयति । योऽर्थो यस्यानन्तरस्सन्निहितः, स तस्मादु-दित उत्पन्न इत्युत्प्रेक्षार्थान्तरन्यासयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ३ ॥

अतितमां समपादि जडाशयं स्मितलवस्मरणेऽपि तदाननम् ।
अजनि पङ्गुरपाङ्गनिजाङ्गणभ्रमिकणेऽपि तदीक्षणखञ्जनः ॥ ४ ॥

अतितमामिति ॥ तस्या भैम्याः आननं, स्मितलवस्य हासलेशस्य स्मरणेऽपि, किमुत करण इति भावः । अतितमामतिमात्रम् । ‘किमेत्तिङ्’ इत्यादिना अव्ययादामुप्रत्ययः । जडाशयं मूढचित्तं, समपादि सम्पन्नं, तदङ्गं जातमित्यर्थः । ‘चिण्ते पदः’ इति कर्तरि चिण् । तस्या ईक्षणमेव नयनमेव, खञ्जनः खञ्जरीटः, अपाङ्ग एव निजाङ्गणं, तत्र भ्रमिर्भ्रमणं, तस्याः कणे लेशेऽपि पङ्गुरसमर्थः, अजनि जातः । “दीपजन” इत्यादिना जनेः कर्तरि चिण् । ज्वरवेगात् स्मितवीक्षणे लुप्ते इति भावः ॥ ४ ॥

किमु तदन्तरुभौ भिषजौ दिवस्स्मरनलौ विशतस्स्म विगाहितुम् ।
तदभिकेन चिकित्सितुमाशु तां मखभुजामधिपेन नियोजितौ ॥

अथास्याः स्मरनलयोर्निरन्तरान्तःप्रवेशमालक्ष्योत्प्रेक्ष्यते—किम्विति ॥ तदभिकेन भैमीकामुकेन, "अनुकाभिकाभीकः कमिता" इति निपातितः । मखभुजामधिपेन देवेन्द्रेण, तां भैमीमाशु चिकित्सितुमगदीकर्तुं, नियोजितौ प्रेषितौ उभौ, दिवौ भिषजौ स्ववैद्यावश्विनौ, स्मरनलौ सन्तौ, विगाहितुं रोगनिदानं निश्चेतुम्, तस्याः दमयन्त्याः, अन्तरन्तश्शरीरं प्रविशतः स्म किमु । प्रविश्य स्थितावश्विनावेव तौ किमित्युत्प्रेक्षार्थः । तेनास्य मदनाश्विसमानसौन्दर्यं व्यज्यते । अत्र चिन्ताख्यः सञ्चारीभावः सूचितः । "ध्यानञ्चिन्तेप्सितानाप्तेः शून्यता श्वासतापकृत्" इति लक्षणात् ॥ ५ ॥

कुसुमचापजतापसमाकुलं कमलकोमलमैक्ष्यत तन्मुखम् ।
अहरहर्वहदभ्यधिकाधिकां रविरुचिग्लपितस्य विधोर्विधाम् ॥६॥

अथ चिन्तानुभावं सन्तापं वर्णयति—कुसुमेत्यादि ॥ कुसुमचापजेन स्मरसमुत्थेन, तापेन समाकुलं विह्वलं, अत एवाहरहः अहन्यहनि । अत्यन्तसंयोगे वीप्सायां द्विर्वचनम् । 'रोः सुपि' इत्यह्नो नकारस्य रेफादेशः । अभ्यधिकाधिकामत्यन्ताधिकाम् । आभीक्ष्ण्ये द्विर्भावः । रविरुचिग्लपितस्य अर्कांशुहतस्य, विधोरिन्दोः, विधां प्रकारं, तादृशीमवस्थामित्यर्थः । अत एव, सादृश्याक्षेपादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धान्निदर्शनालङ्कारः । वहत् प्राप्नुवत्, कमलकोमलं तन्मुखमैक्ष्यत दृष्टं सखीजनेनेति शेषः । सकरुणमिति भावः ॥ ६ ॥

तरुणतातपनद्युतिनिर्मितद्रढिम तत्कुचकुम्भयुगं तथा ।
अनलसङ्गतितापमुपैतु नो कुसुमचापकुलालविलासजम् ॥ ७ ॥

तरुणतेति ॥ तस्याः कुचावेव कुम्भौ तयोर्युगं (कर्तृ), तरुणता तारुण्यमेव, तपनद्युतिरातपस्तया निर्मितः कृतो द्रढिमा काठिन्यं यस्य तत्तथा, कुसुमचाप एव कुलालः कुम्भकारस्तस्य विलासेन व्यापारेण जातं तज्जं,

अनलसङ्गतिः नलसङ्गत्यभावः । क्वचित् प्रसज्यप्रतिषेधे नञ्समास इष्यते । अर्थाभावेऽव्ययीभावे वा नपुंसकत्वम् । सैवानलसङ्गतिरग्निसंयोग इति श्लिष्टरूपकम्, तया तापमुपतु नो काकुः उपेयादेवेत्यर्थः । प्राप्तकाले लोट् । तथा हि, आमो घटः कुलालेन दार्ढ्याय प्रथममातपेन पक्त्वा पश्चादग्निना पच्यते । रूपकालङ्कारः ॥ ७ ॥

अधृत यद्विरहोष्मणि मज्जितं मनसिजेन तदूरुयुगं तदा ।
स्पृशति तत्कथनं कदलीतरुर्यदि मरुज्ज्वलदूषरदूषितः ॥ ८ ॥

अधृतेति ॥ तदा यत्तस्या ऊरुयुगं मनसिजेन विरहोष्मणि विरहदाहे मज्जितं, अधृत अवस्थितम् । धृङवस्थान इतिधातोर्लुङि तङ् । 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सलोपः । कदलीतरुः, मरौ मरुदेशे ज्वलता तप्यमानेन ऊषरेणोषरक्षेत्रेण, दूषितो यदि दूषितश्चेत् । तत्कदनं, तेनोरुयुग्मेन कदनं कलहं साम्यमित्यर्थः । स्पृशति । अत्रोपमानस्य कदलीतरोरुपमेयत्वकल्पनात् प्रतीपालङ्कारभेदः । "उपमानस्याक्षेपे उपमेयत्वकल्पनं प्रतीपम्" इति लक्षणात् । ऊषरप्ररूढकदलीकाण्डकल्पं तदासीदित्यर्थः ॥ ८ ॥

स्मरशराहतिनिर्मितसंज्वरं करयुगं हसति स्म दमस्वसुः ।
अनपिधानपतत्तपनातपं तपनिपीतसरस्सरसीरुहम् ॥ ९ ॥

स्मरेति ॥ स्मरशराहत्या निर्मितसंज्वरं जनिततापं, दमस्वसुः करयुगं (कर्तृ) अनपिधानादनावरणात् (हेतोः), पतन् प्रविशन्, तपनातपः सूर्यातपः, यस्मिन् तत्तथा, तपेन ग्रीष्मेण निपीते शोषिते सरसि यत्सरसीरुहं पद्मं, तद्धसति स्म तत्सदृशमभूदित्यर्थः । हसतीर्ष्यत्यसूयतीति दण्डिना सदृशपर्याये पठितत्वात् । अत एवोपमालङ्कारः ॥ ९ ॥

मदनतापभरेण विदीर्य नो यदुदपाति हृदा दमनस्वसुः ।
निबिडपीनकुचद्वययन्त्रणा तमपराधमधात्प्रतिबध्नती ॥ १० ॥

मदनेति ॥ दमनस्वसुः, हृदा हृदयेन । (कर्त्रा) मदनतापस्य भरेण औत्कट्येन (हेतुना) विदीर्य, नो उदपाति नोत्पतितमिति यत्, भावे

लुङ्। तमनुत्पतनरूपमपराधं प्रतिबध्नती निरुन्धती, निबिडपीनकुचद्वयेन यन्त्रणा बन्धकः (कर्त्री), अधात्। हृदयकृतापराधं स्वयमुवाहेत्यर्थः। अत्रातिदाहेऽप्यस्फुटनं हृदयस्यायुःशेषनिबन्धनं, तस्य कुचयन्त्रणानिमित्तत्व-मुत्प्रेक्ष्यते। सा च व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ १० ॥

निविशते यदि शूकशिखा पदे सृजति सा कियतीमिव न व्यथाम्।
मृदुतनोर्वितनोतु कथं न तामवनिभृत्तु निविश्य हृदि स्थितः॥

निविशत इति ॥ शूकशिखा कण्टकाग्रं, पदे चरणे निविशते प्रविशति यदि, 'नेर्विश' इत्यात्मनेपदम्। सा प्रविष्टा शूकशिखा। कियतीमिव व्यथां पीडां, इवशब्दो वाक्यालङ्कारे। कीदृशीं व्यथामित्यर्थः। न सृजति नोत्पादयति, महतीमेव सृजतीत्यर्थः। अवनिभृद्राजा नलः, पर्वतश्च। स तु, हृदि निविश्य स्थितः सन्, मृदुतनोः कोमलांग्याः, तां तथाविधां, व्यथां कथं न वितनोतु तनोत्येवेत्यर्थः। सम्भावनायां लोट्। अत्र पदे सूक्ष्मकण्टकप्रवेशे दुस्सहा व्यथा। किमुत मृद्वंग्या हृदि महत्प्रवेशेनेति कैमुत्यन्यायेनार्थापत्तेरर्थापत्तिरलङ्कारः ॥ ११ ॥

मनसि सन्तमिव प्रियमीक्षितुं नयनयोस्स्पृहयान्तरुपेतयोः।
ग्रहणशक्तिरभूदिदमीययोरपि न सम्मुखवास्तुनि वस्तुनि ॥१२॥

मनसीति ॥ मनसि सन्तं हृदि वर्तमानं प्रियमीक्षितुं स्पृहया, अन्त-रुपेतयोरन्तःप्रविष्टयोरिव, इदमीययोरस्याः सम्बन्धिनोः। इदंशब्दाश्यदादेः 'वृद्धाच्छः'। नयनयोस्सम्मुखं पुरोदेशः वास्तु स्थानं यस्य तस्मिन्नपि पुरोवर्तिन्यपि वस्तुनि, ग्रहणशक्तिः साक्षात्करणसामर्थ्यं नाभूत्। नलव्या-सङ्गान्न किञ्चिदन्यदद्राक्षीदित्यर्थः। तद्व्यासङ्गनिमित्तस्य बाह्यादर्शनस्य चक्षु-षोरन्तःप्रवेशननिमित्तत्वमुत्प्रेक्षते। चिन्तैव सञ्चारीभावः ॥ २२ ॥

हृदि दमस्वसुरश्रुझरप्लुते प्रतिफलद्विरहात्तमुखानतेः।
हृदयभाजमराजत चुम्बितुं नलमुपेत्य किलागमितं मुखम् ॥१३॥

हृदीति ॥ विरहेणात्ता प्राप्ता मुखानतिर्यया सा तस्या नम्रमुखायाः दमस्वसुः मुखम् । अश्रुझरेणाश्रुप्रवाहेण, प्लुते सिक्ते हृदि हृदये, प्रतिफलत् प्रतिबिम्बितं सत्, हृदयभाजं हृदि स्थितं, नलं, चुम्बितुमुपेत्य गत्वा, आगमितं सञ्जातागमनं किल, प्रत्यागतमित्युत्प्रेक्षा । तारकादित्वादितच् किलेति सम्भावनायाम् । 'वार्तासम्भाव्ययोः किल' इत्यमरः । अराजत रराज । सम्भावनायामुत्प्रेक्षा ॥ १३ ॥

सुहृदमग्निमुदञ्चयितुं स्मरं मनसि गन्धवहेन मृगीदृशः ।
अकलि निःश्वसितेन विनिर्गमानुमितनिह्नुतवेशनमायिता ॥१४॥

सुहृदमिति ॥ गन्धवहेन बाह्यवायुना, सुहृदं सखायम् । 'रोहिताश्वो वायुसखः' इत्यग्नेर्वायुसखत्वाभिधानात् । मृगीदृशः भैम्याः, मनसि, स्मरमेवाग्निमुदञ्चयितुमुद्दीपयितुं, निश्वसितेन निश्वासवातव्याजेन, विनिर्गमेण बहिर्निस्सारणेन, अनुमितं निह्नुतं, प्रागज्ञातं, यद्वेशनमन्तःप्रवेशस्तत्र मायिता मायावित्वम् । तत्कल्पनापाटवं व्रीह्यादित्वादिनिः । अकलि कलितं ग्रासम्, नूनमिति शेषः । अग्निद्रोहि गृहं प्रविश्य प्रकाशं निर्गच्छति, तद्वद्वायुरपि तादृङ्निश्वासव्याजेन तथा कृत्वा निर्गत इत्युत्प्रेक्षा ॥ १४ ॥

विरहपाण्डिमरागतमोमषीशितिमतन्निजपीतिमवर्णकैः ।
दश दिशः खलु तद्दृगकल्पयल्लिपिकरी नलरूपकचित्रिताः ॥१५॥

विरहेति ॥ तस्या दमयन्त्याः, दृग्दृष्टिरेव, लिपिकरी चित्रकरी, विरहेण पाण्डिमा शरीरश्वैत्यं, रागोऽनुरागः, स एव रागो रक्तिमा । श्लिष्टरूपकम् । तमो मोहस्तदेव मषी तस्याः शितिमा नीलिमा । तस्या भैम्याः, निजो नैसर्गिकः पीतिमा कनकवर्णः, चतुर्णां द्वन्द्वः तैरेव वर्णकैः चित्रसाधनैः, दश दिशस्ता एव भित्तीरिति शेषः । नलस्य रूपकैः प्रतिकृतिभिः, चित्रिताः सञ्जातचित्राः, तारकादित्वादितच् । अकल्पयदसृजत्खलु । निरन्तरचिन्ताजनितया भ्रान्त्या प्रतिदिशं मिथ्यानलानद्राक्षीदित्यर्थः ॥ १५ ॥

स्मरकृतिं हृदयस्य मुहुर्दशां बहु वदन्निव निःश्वसितानिलः ।
व्यधित वाससि कम्पमदश्रिते त्रसति कः सति नाश्रयबाधने ॥

स्मरकृतिमिति ॥ निःश्वसितानिलः, स्मरकृतिं मदनकर्तृकसृष्टिरूपां, हृदयस्य हृत्पिण्डस्य, दशामवस्थां, बहु बहुवारं (क्रियाविशेषणम्), वदन्निव एवं कम्पत इति कथयन्निवेत्युत्प्रेक्षा । अदो हृदयं, श्रिते वाससि कम्पचलनं, तत्कारणं त्रासञ्च, मुहुः व्यधित विहितवान् । दधातेर्लुङि तङ् । 'स्थाघ्वोरिच्च' इतीकारः । 'ह्रस्वादङ्गात्' इति सिचो लोपः । तथा हि, आश्रयबाधने सति, को नाम न त्रसति । सर्वोऽपि त्रसत्येवेत्यर्थः । तद्बाधे तदाश्रितस्य स्वस्यापि बाधादिति भावः । अर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥१६॥

करपदाननलोचननामभिश्शतदलैस्सुतनोर्विरहज्वरे ।
रविमहो बहुपीतचरं चिरादनिशतापमिषादुदसृज्यत ॥ १७ ॥

करेति ॥ करौ पदे आननं लोचने इति नामानि येषां तैः, तदाकारपरिणामात्तन्नामधारिभिः, शतदलैः कुशेशयैः (कर्तृभिः), चिरात् चिरात्प्रभृति पीतचरं रसवशात् पूर्वं पीतं, भूतपूर्वे चरट्प्रत्ययः । बहु भूरि रविमहः सूर्यतेजः, सुतनोः दमयन्त्याः, विरहज्वरे ज्वरावस्थायां, अनिशतापमिषान्निरन्तरोष्मव्याजात्, उदसृज्यत उत्सृष्टम् । नूनमिति शेषः । अत्र पद्मानां भैमीकरचरणादिभ्यो नाममात्रभेदः । न रूपभेद इत्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिः । तन्मूला चेयं पूर्वपीततेजोवमनोत्प्रेक्षा । सा च तापव्याजादिरूपह्नवानुप्राणितेति सङ्करः ॥ १७ ॥

उदयति स्म तदद्भुतमालिभिर्धरणिभृद्भुवि तत्र विमृश्य यत् ।
अनुमितोऽपि च बाष्पनिरीक्षणाद्व्यभिचचार न तापकरो नलः ॥

उदयतीति ॥ आलिभिः सखीभिः, तत्र तस्यां, धरणिभृतो भीमभूपाद्भवतीति तद्भूः भैमी तस्यां पर्वतभूमौ च विमृश्य व्याप्तिमनुसन्धाय, बाष्पनिरीक्षणादश्रुलिङ्गदर्शनात् । अन्यत्र, धूमदर्शनात् । 'बाष्पोऽश्रुण्यम्बुधूमे च' इति वैजयन्ती । अनुमितः अभ्यूहितः, अन्यत्र, लिङ्गभासावधारितोऽपि तापकरः सन्तापजनकः, नलो नैषधः, अन्यत्र अनलोऽग्निः, न व्यभिचचार नान्यथा बभूवेति यत्, तदद्भुतमुदयति स्म उत्पन्नमित्यर्थः ।

'अय गतौ' इति धातोर्भूते लट् । नलचिन्ताजन्योऽयं सन्ताप इत्यश्रुदर्शनात्सखीभिरूहितमहो इति परमार्थः । अग्रबाष्पलिङ्गदर्शनादनलज्ञानम् । तच्चाव्यभिचारीति स्फुरतो विरोधस्याश्रुलिङ्गात्सन्तापकरो नलो निश्चित इत्याभासीकरणाद्विरोधाभासः । स च श्लेषानुप्राणितः । सन्तापकरो नल इति शब्दश्लेषः । अन्यत्रार्थश्लेषः । अपिर्विरोधे ॥ १८ ॥

हृदि विदर्भभुवं प्रहरन् शरैरतिपतिर्निषधाधिपतेः कृते ।
कृततदन्तरगस्वदृढव्यथः फलदनीतिरमूर्छदलं खलु ॥ १९ ॥

हृदीति ॥ निषधाधिपतेः कृते नलस्यार्थे, तत्प्रहारार्थमित्यर्थः । 'अर्थे कृते च शब्दौ द्वौ तादर्थ्येऽव्ययसंज्ञितौ' इति वचनात् । विदर्भभुवं दमयन्तीं, शरैर्हृदि प्रहरन्, नलस्य सदा तद्गतत्वादिति भावः । रतिपतिः कामः, कृता तदन्तरगस्य भैमीहृद्गतस्य स्वस्य दृढव्यथा येन सः, स्वयमपि तद्गतत्वात् प्रहृतस्सन्नित्यर्थः । फलन्ती अनीतिर्दुर्नीतिर्यस्य सोऽलमत्यन्तममूर्छदवर्धत खलु । अमुह्यदिति च गम्यते । 'मूर्छा मोहसमुच्छ्राययोः' इत्यनुशासनात्, तदभेदेन मूर्छालक्षणकार्यदर्शनाद्रतिपतेः स्मरस्यापि प्रहार उत्प्रेक्ष्यते व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । सा च श्लेषमूलातिशयोक्त्युत्थापितेति सङ्करः । परप्रहारोद्यतस्य स्वप्रहाररूपानर्थोत्पत्तेर्विषमभेदश्च व्यज्यते ॥ १९ ॥

विधुरमानि तया यदि भानुमान् कथमहो स तु तद्धृदयं तथा ।
अपि वियोगभरास्फुटनस्फुटीकृतदृषत्त्वमजिज्वलदंशुभिः ॥२०॥

विधुरिति ॥ तया दमयन्त्या, विधुश्चन्द्रः, भानुमान् सूर्यः, अमानि मेने यदि, विरहिणस्तन्न चित्रम् । किन्तु, सः सूर्यत्वाभिमतो विधुः, वियोग एव भरो भारस्तेनापि यदस्फुटनमविशरणं, तेन स्फुटीकृतं दृषत्त्वं, सूर्योपलत्वं यस्य तत् । अन्यथातिभाराल्लोष्टादिवद्विशीर्येतेति भावः । तद्धृदयमपि भैमीहृदयरूपं सूर्यकान्तमपीत्यर्थः । कथं तथा सूर्यवत् अंशुभिः स्वतेजोभिः, अजिज्वलत ज्वलयति स्म । ज्वलतेर्णौ चङ् । अहो विधुर्विरहिणामुद्दीपकत्वात् सूर्यवत्तपतु नाम । तद्धृदर्कोपलज्वलयितृत्वं तु चित्रमित्यर्थः ॥२०॥

हृदयदत्तसरोरुहया तया क सदृगस्तु वियोगनिमग्नया ।
प्रियधनुः परिरभ्य हृदा रतिः किमनुमर्तुमशेत चितार्चिषि ॥

हृदयेहि ॥ वियोगनिमग्नया विरहाग्निमग्नया अत एव हृदयदत्तसरोरुहया सन्तापशान्तये वक्षोनिक्षिप्तपद्मया तया समाना दृश्यत इति सदृक् सदृशी स्त्री, समानान्ययोश्च इत्युपसङ्ख्यानात्समानोपपदाद्दृशेः क्विन्प्रत्ययः । "दृग्दृशवतुषु" इति समानशब्दस्य सभावः । कास्तु न कापीत्यर्थः । यद्वा रतिः कामपत्नी, हृदा वक्षसा प्रियस्य स्वभर्तुः धनुः पौष्पमित्यर्थः । परिरभ्य अनुमर्तुं अनुगमनं कर्तुं, चितार्चिषि, अशेत शयिता किम् । प्रियमनुमर्तुं चितार्चिषि शयाना साक्षाद्रतिरेवेयमित्युत्प्रेक्षा । तज्ज्वराग्निस्तथा प्रज्वलतीति भावः ॥ २१ ॥

अनलभावमियं स्वनिवासिनो न विरहस्य रहस्यमबुद्ध्यत ।
प्रशमनाय विधाय तृणान्यसून् ज्वलति तत्र यदुज्झितुमैहत ॥२२॥

अनलभावमिति ॥ इयं दमयन्ती, स्वनिवासिनः स्वनिष्ठस्य, विरहस्य नलवियोगस्य, रहस्यं शमीवह्निवन्निगूढं, अनलभावमग्नित्वं, नलरहितत्वञ्च गम्यते । नाबुध्यत नाज्ञासीदित्यर्थः । कुतः, यद्यस्मात्, तत्र तस्मिन्विरहे ज्वलति सति, प्रशमनाय प्रज्वलनप्रतीकारार्थं असून्, प्राणानि तृणानि विधाय तृणप्रायान् कृत्वा तृणात्मकानिति गम्यते । उज्झितुं त्यक्तुं प्रक्षिप्तुञ्च । ऐहत ऐच्छत् । अग्नित्वज्ञाने कथं तच्छान्तये तत्र तृणप्रक्षेप इत्यर्थः । विरहदुःखान्मर्तुमैच्छदिति तात्पर्यार्थः ॥ २२ ॥

प्रकृतिरेतु गुणस्य न योषितां कथमिमां हृदयं मृदु नाम यत् ।
तदिषुभिः कुसुमैरपि धुन्वता सुविवृतं विबुधेन मनोभुवा ॥२३॥

प्रकृतिरिति ॥ योषितां हृदयं मृदु नामेति यत् । नामेति प्रसिद्धौ । स इति विधेयप्राधान्यात् पुल्लिङ्गता । प्रकृतिः प्रकृतिसिद्धः, गुणो मार्दवगुणः, इमां दमयन्तीं, कथं नैतु प्राप्नोत्वेवेत्यर्थः । कुतस्तन्मृदुत्वं कुसुमैरपि इषुभिः, धुन्वता विबुधेन देवेन विदुषा च मनोभुवा, सुविवृतं सम्यग्व्या-

ख्यातम्, विद्वदधिकारत्वात्सन्दिग्धार्थनिर्णयस्येत्यर्थः । कुसुमादपि सुकुमारमस्या हृदयमित्यर्थः ॥ २३ ॥

रिपुतरा भवनादविनिर्यती विधुरुचिर्गृहजालबिलैर्नु ताम् ।
इतरथात्मनिवारणशङ्कया ज्वलयितुं बिसवेषधराविशत् ॥२४॥

रिपुतरेति ॥ रिपुतराऽतिद्वेषिणी, विधुरुचिश्चन्द्रप्रभा, भवनादविनिर्यतीमनिर्गच्छन्तीं, इणश्शतरि ङीप् । तां भैमीं ज्वलयितुं सन्तापयितुं, इतरथा, निजरूपेण प्रवेशे आत्मनिवारणशङ्कया स्वप्रवेशप्रतिषेधभिया, बिसवेषस्य धरा सती, गृहस्य जालबिलैर्गवाक्षरन्ध्रैः, अविशन्नु प्रविष्टा किम् । शिशिरोपचारबिसाङ्कुरा निरन्तरान्तःस्थितभैमीबाधनाय प्रच्छन्नप्रविष्टेन्दुकरा इव प्रविभान्ति स्मेत्युत्प्रेक्षा ॥ २४ ॥

हृदि विदर्भभुवोऽश्रुभृति स्फुटं विनमदास्यतया प्रतिबिम्बितम् ।
मुखदृगोष्ठमरोपि मनोभुवा तदुपमाकुसुमान्यखिलाश्शराः ॥२५

हृदीति ॥ विदर्भभुवो वैदर्भ्याः, विनमदास्यतया नम्राननत्वेन(हेतुना), अश्रूणि बिभर्तीत्यश्रुभृत्, क्विप् । तस्मिन्नश्रुसिक्त इत्यर्थः । हृदि वक्षसि, वैमल्यात् स्फुटं यथा तथा । प्रतिबिम्बितं मुखं च दृशौ च ओष्ठश्च मुखदृगोष्ठम् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । मनोभुवा कामेन, तस्य मुखादेः उपमाकुसुमानि पद्मं उत्पले बन्धूके च पञ्चधा स्थितान्युपमानपुष्पाणि तान्येव अखिलाः पञ्चापि शराः सदरोपि रोपितम् । तस्यास्तथाविधे वक्षसि प्रतिफलितं मुखाद्यवयवपञ्चकं पञ्चशरनिखातम्, तदुपमानकुसुमशरपञ्चकमिवालक्ष्यतेत्युत्प्रेक्षार्थः ॥ २५ ॥

विरहपाण्डुकपोलतले विधुर्व्यधित भीमभुवः प्रतिबिम्बितः ।
अनुपलक्ष्यसितांशुतया मुखं निजसखं सुखमङ्कमृगार्पणात् ॥२६

विरहेति ॥ विधुः भीमभुवः भैम्याः, विरहेण पाण्डुनि कपोलतले गण्डस्थले, प्रतिबिम्बितस्सन्, अनुपलक्ष्यसितांशुतया सावर्ण्यात् दुर्लक्ष्यशुभ्रकिरणतया, सुखमनायासेन, अङ्कमृगार्पणादसितकलङ्कमृगसमर्पणात्,

मुखं भैमीमुखं, निजसखं स्वसदृशं, व्यधित विहितवान् । दोषिणो हि स्वदोषं निर्दोषेऽपि स्वसंसर्गिणि सङ्क्रमय्य समीकुर्वन्तीति भावः । केचित्किञ्चिद्दानेनामित्रं मित्रं कुर्वन्तीति भावं वर्णयन्ति । अत्र चन्द्रस्य कपोलसावर्ण्येन तदेकत्वकथनात् सामान्यालङ्कारः । "सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता" इति लक्षणात् ॥ २६ ॥

विरहतापिनि चन्दनपांसुभिर्वपुषि सार्पितपाण्डिममण्डना ।
विषधराभबिसाभरणा दधे रतिपतिं प्रति शम्भुविभीषिकाम् ॥

विरहेति ॥ सा दमयन्ती, विरहतापिनि वपुषि, चन्दनपांसुभिः, भस्मधवलैरिति भावः, अर्पितः सम्पादितः, पाण्डिमैव मण्डनं यस्याः सा, विषधराभं शेषाहिकल्पं, बिसमेवाभरणं यस्याः सा सती, रतिपतिं स्मरं, प्रति शम्भुरेवेयमिति बिभीषिकां विशेषेण भयोत्पादनं, भीषयतेर्धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल् । "सुप्सुपा" इति समासः । न तु, शम्भोर्बिभीषिकेति कर्तरि षष्ठीसमासः "तृजकाभ्यां कर्तरि" इति निषेधात् । दधे दधार नूनमिति शेषः । गम्योत्प्रेक्षा ॥ २७ ॥

विनिहितं परितापिनि चन्दनं हृदि तया भृतबुद्बुदमाबभौ ।
उपनमन् सुहृदं हृदयेशयं विधुरिवाङ्कगतोडुपरिग्रहः ॥ २८ ॥

विनिहितमिति ॥ तया भैम्या, परितापिनि हृदये वक्षसि, विनिहितं भृतबुद्बुदं अतिक्वाथकृतपीटकं, चन्दनं सुहृदं सखायं, हृदये शेत इति हृदयेशयं मन्मथं, "अधिकरणे शेतेः" इत्यच्प्रत्ययः । "शयवासवासिष्वकालात्" इत्यलुक् । उपनमन्नुपसर्पन्, अङ्कगतोडुपरिग्रहः अन्तिकस्थतारकापरिकरः, विधुरिवाबभावित्युत्प्रेक्षा ॥ २८ ॥

स्मरहुताशनदीपितया तया बहु मुहुस्सरसं सरसीरुहम् ।
श्रयितुमर्धपथे कृतमन्तरा श्वसितनिर्मितमर्मरमुज्झितम् ॥ २९॥

स्मरेति ॥ स्मरहुताशनदीपितया कामाग्नितप्तया, बहु भूरि सरसं सार्द्रं, सरसीरुहं सरोजं, मुहुः, श्रयितुं शैत्याय सेवितुं, अर्धं पथि अर्धपथे

कृतं, तत्पर्यन्तमानीतं सत्, अन्तरा मध्ये, श्वसितेन भैमीनिश्वासेन, निर्मितं मर्मरं सद्यः शोषात् कृतमर्मरशब्दं सत्, उज्झितं वैयर्थ्यात्त्यक्तम् । तथोष्णस्तन्निश्वास इति भावः । 'अथ मर्मरः । स्वनिते वस्त्रपर्णानाम्' इत्यमरः । ईदृग्धर्मासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदोऽलङ्कारः ॥ २९ ॥

प्रियकरग्रहमेवमवाप्स्यति स्तनयुगं तव ताम्यति किं न्विति ।
जगदतुर्निहिते हृदि नीरजे दवथुकुड्मलनेन पृथुस्तनीम् ॥ ३० ॥

प्रियेति ॥ हृदि वक्षसि, निहिते न्यस्ते, नीरजे पद्मे, दवथुः परितापः, टुदुञः ट्वित्वादथुच्प्रत्ययः । तेन यत्कुड्मलनं मुकुलनं निपीडय ग्रहणमिति यावत् । तेन पृथुस्तनीं दमयन्तीं, तव स्तनयुगं (कर्तृ), एवमनेन प्रकारेण, प्रियकरेण ग्रहं निपीडयग्रहणं अवाप्स्यति । किं नु किमर्थं, ताम्यतीति जगदतुः ऊचतुः । नूनमिति शेषः ॥ ३० ॥

त्वदितरो न हृदापि मया धृतः पतिरितीव नलं हृदयेशयम् ।
स्मरहविर्भुजि बोधयति स्म सा विरहपाण्डुतया निजशुद्धताम् ॥

त्वदिति ॥ सा भैमी, हृदयेशयं हृदि स्थितं, नलं त्वदितरस्त्वत्तोऽन्यः, समानो वाऽन्यो वा पतिः, मया हृदापि न धृतः मनसापि न चिन्तितः, इति निजशुद्धतां आत्मनिर्दोषतां, पाण्डुत्वञ्च । विरहपाण्डुतया तद्व्याजेनेत्यर्थः । स्मरहविर्भुजि बोधयति स्मेव मदनाग्निमग्ना सा *अग्निदिव्येन स्वशुद्धिं सीता राममिव नलं बोधयामासेवेत्युत्प्रेक्षा । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणिकर्तुर्नलस्य णौ कर्मत्वम् ॥ ३१ ॥

विरहतप्ततदङ्गनिवेशिता कमलिनी निमिषद्दलमुष्टिभिः ।
किमपनेतुमचेष्टत किं पराभवितुमैहत तद्दवथुं पृथुम् ॥ ३२ ॥

विरहेति ॥ विरहतप्ते तदङ्गे भैमीशरीरे, निवेशिता निहिता, कमलिनी पद्मलता, निमिषद्भिरानमद्भिर्दलैः पत्रैरेव, मुष्टिभिः मुष्टिबन्धैः, करणैः, पृथुं

---

* अग्निदिव्यशब्दो जलदिव्यशब्देन व्याख्यातः । द्वितीयसर्गस्थ २७-तमश्लोकव्याख्यानाद्विशेषोऽवगन्तव्यः ।

तद्वधु तस्यास्तापम्, अपनेतुमपच्छेत्तुमचेष्टत व्याप्रियत किम् । पराभवितुं तिरस्कर्तुमैहत किम् । अचेष्टत किमित्युत्प्रेक्षा । वस्तुतस्तु, न किञ्चित्कर्तुं शशाक । प्रत्युत स्वयमेव दग्धेत्यर्थः । सोऽयं भीषकस्य भयप्रवेश इति भावः । अत एवानर्थोत्पत्तिलक्षणो विषमालङ्कारः । तदुत्थापिता चेयमुत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ३२ ॥

इयमनङ्गशरावलिपन्नगक्षतविसारिवियोगविषावशा ।
शशिकलेव खरांशुकरार्दिता करुणनीरनिधौ निदधौ न कम् ॥३३

इयमिति ॥ इयं भैमी, अनङ्गशरावलिरेव पन्नगाः तैः क्षतं क्षतिः, नपुंसके भावे क्तः । तेन विसारिणा व्यापिना, वियोगेनैव विषेण अवशा सती, खरांशोस्तिग्मांशोः करैरर्दिता पीडिता, शशिकलेव कं जनं करुणनीरनिधौ शोकरसाब्धौ । 'करुणस्तु रसे वृक्षे कृपायां करुणा मता' इति विश्वः । न निदधौ निदधावेव, निमज्जयामासैवेत्यर्थः । अत्र रूपकोपमयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ३३ ॥

ज्वलति मन्मथवेदनया निजे हृदि तयार्द्रमृणाललतार्पिता ।
स्वजयिनोस्त्रपया सविधस्थयोर्मलिनतामभजद्भुजयोर्भृशम् ॥३४॥

ज्वलतीति ॥ तया भैम्या, मन्मथवेदनया मदनज्वरदुःखेन, ज्वलति प्रज्वलिते, निजे हृदि वक्षसि, अर्पिता आर्द्रा, सरसा, मृणाललता बिसवल्ली, स्वजयिनोः स्वजेत्रोः, "जिदृक्षि" इत्यादिना इनिप्रत्ययः । भुजयोस्तदीययोरेव, सविधस्थयोस्समीपस्थयोस्सतोः, त्रपया त्रपयेवेत्यर्थः । गम्योत्प्रेक्षा । भृशं मलिनतां वैवर्ण्यमभजत् । जितो जेतुरग्रे लज्जया वैवर्ण्यं भजतीति भावः ॥ ३४ ॥

पिकरुतश्रुतिकम्पिनि शैवलं हृदि तया निहितं विचलद्बभौ ।
सततत‌द्गतहृच्छयकेतुना हृतमिव स्वतनूघनघर्षिणा ॥ ३५ ॥

पिकेति ॥ तया भैम्या, पिकरुतश्रुत्या कोकिलकूजितश्रवणेन, कम्पिनि वेपमाने, हृदि वक्षसि, निहितं शैत्यार्थं न्यस्तं विचलत् आधारचलनादिति

भावः । शैवलं, स्वतन्वा शैवलशरीरेण सह, घनघर्षिणा भृशसङ्घर्षिणा, द्वयोरपि जलचरत्वादिति भावः । सततं तद्गतस्य भैमीहृद्गतस्य हृच्छयस्य कामस्य, केतुना चिह्नेन, मत्स्येन हतं ताडितमिव, बभावित्युत्प्रेक्षा ॥ ३५ ॥

न खलु मोहवशेन तदाननं नलमनश्शशिकान्तमबोधि तत् ।
इतरथाभ्युदये शशिनस्ततः कथमसुस्रवदश्रुमयं पयः ॥ ३६ ॥

नेति ॥ नलमनः (कर्तृ) मोहवशेन विरहप्रयुक्ताज्ञानबलेन, तदाननं भैमीमुखं, (कर्म) शशिकान्तमिन्दुसुन्दरं, इन्दूपलञ्च, नाबोधि खलु नाबुद्ध किमिति काकुः । अबुध्यत एवेत्यर्थः । तच्च सत्यमिति भावः । "दीपजन" इत्यादिना कर्तरि चिण् । इतरथा, तदसत्यत्वे शशिनोऽभ्युदये ततो भैमीमुखादश्रुमयमश्रुरूपं पयः कथं असुस्रुवत् स्रुतं, चन्द्रोदये पयस्स्रावाच्चन्द्रकान्तत्वं सत्यमित्यर्थः । चन्द्रोदये दाहोद्रेकाद्रुरोदेति भावः । द्रवतेर्लुङ् णिश्रीत्यादिना च्लेश्चङि धातोरुवङादेशः ॥ ३६ ॥

रतिपतेर्विजयास्त्रमिषुर्यथा जयति भीमसुतापि तथैव सा ।
स्वविशिखानिव पञ्चतया ततो नियतमैहत योजयितुं स ताम् ॥

रतिपतेरिति ॥ रतिपतेः कामस्य, यथेषुः विजयस्यास्त्रं विजयास्त्रं विजयसाधनमायुधं जयति । तथैव सा भीमसुतापि विजयास्त्रं सती जयति ॥ ततस्तस्मात् (हेतोः) स कामः, स्वस्य विशिखानिषूनिव, तां भैमीं, पञ्चतया पञ्चसङ्ख्याकत्वेन, मरणेन च । 'पञ्चता पञ्चभावे स्यात् पञ्चता मरणेऽपि च' इति विश्वः । योजयितुमैहत । स्वेषुधर्मविजयास्त्रत्वेनेव पञ्चत्वेनापि योजयितुमैच्छत् । नियतं सत्यमित्युत्प्रेक्षार्थः । अन्यथा, किमर्थमेनामित्थं पीडयेदिति भावः । उपमानोत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ३७ ॥

शशिमयं दहनास्त्रमुदित्वरं मनसिजस्य विमृश्य वियोगिनी ।
झटिति वारुणमश्रुमिषादसौ तदुचितं प्रतिशस्त्रमुपाददे ॥ ३८ ॥

शशिमयमिति ॥ वियोगिन्यसौ भैमी, उदेतीत्युदित्वरमुद्यत, "इणनशजिसर्तिभ्यः क्वरप्" शशिमयं शशिरूपं, मनसिजस्य दहनास्त्रं आग्ने-

यास्त्रं, विमृश्यालोच्य, झटिति द्राक् । अश्रुमिषाद्वारुणं वरुणदेवताकं, "सास्य देवता" इत्यण्प्रत्ययः । तस्याग्नेयस्योचितं प्रतीकारक्षमं प्रतिशस्त्रमुपाददे प्रयुक्तवतीत्यर्थः । चान्द्रतापासहिष्णुरशरणा केवलमरोदीदित्यर्थः । सापह्नवोत्प्रेक्षा ॥ ३८ ॥

अतनुना नवमम्बुदमांबुदं सुतनुरस्त्रमुदस्तमवेत्य सा ।
उचितमायतनिश्वसितच्छलाद्श्वसनमस्त्रममुंचदमुं प्रति ॥ ३९ ॥

अतनुनेति ॥ सा सुतनुर्भैमी, नवं नूतनं, अम्बुदं मेघमेव, अतनुना अनङ्गेन, उदस्तं उत्क्षिप्तं, आम्बुदमम्बुदसम्बन्धयस्त्रं पर्जन्यास्त्रं, अवेक्ष्य आयतनिश्वसितच्छलाद्दीर्घनिश्वासमिषादमुमम्बुदं प्रति, उचितं प्रतीकारक्षमं, श्वसनं श्वसनात्मकमस्त्रं वायव्यास्त्रममुञ्चत् प्रायुङ्क्त । मेघदर्शनात् दीप्तमदनज्वरा, दीर्घमुष्णं च निशश्वासेत्यर्थः । अत्रापि सापह्नवोत्प्रेक्षा ॥ ३९ ॥

रतिपतिप्रहितानिलहेतितां प्रतियती सुदती मलयानिले ।
तदुरुतापभयात्समृणालिकामयमियं भुजगास्त्रमिवादित ॥४०॥

रतिपतीति ॥ सुदतीयं भैमी, मलयानिले विषये, रतिपतिप्रहितानिलहेतितां कामप्रयुक्तवायव्यास्त्रताम् । 'हेतिश्शस्त्रं प्रहरणं ह्यायुधञ्चास्त्रमेव च' इति हलायुधः प्रतियती जानती । इणश्शतरि ङीप् । तेनास्त्रेण य उरुस्तापः ततो भयात्, मृणालिकामयं बिसरूपं, भुजगास्त्रं, अदितेव आत्तवती किमित्युत्प्रेक्षा । भुजगानां वाताहारत्वादिति भावः । "स्थाघ्वोरिच्च" इतीकारः । "ह्रस्वादङ्गात्" इति सलोपः ॥ ४० ॥

न्यधित तद्धृदि शल्यमिव द्वयं विरहितां च तथापि च जीवितम् ।
किमथ तत्र निहत्य निखातवान्रतिपतिस्स्तनबिल्वयुगेन तत् ॥

न्यधितेति ॥ रतिपतिस्तद्धृदि, भैमीहृदये, विरहितां विरहित्वं च, तथापि विरहित्वेऽपि, जीवितं चेति द्वयं, शल्यं शङ्कुमिव, न्यधित निखातवानित्यर्थः । जीवेता विरहः विरहिणो जीवनं च द्वे अपि शल्यप्राये इत्यर्थः । दधातेर्लुङि तङ् । "स्थाघ्वोरिच्च" इतीकारः । "ह्रस्वादङ्गात्"

इति सलोपः । अथ निखननानन्तरं, तच्छल्यद्वयं स्तनावेव बिल्वे परिणतबिल्वफले, तयोर्युगेन तत्र हृदि निहत्य आहत्य, निखातवान् किम् । यथा लोके निखातं शङ्कुं दृढयाय पाषाणेन घ्नन्ति तद्वदिति भावः । पूर्वार्धे शल्यनिखननोत्प्रेक्षा । उत्तरार्धे निहत्य निहननोत्प्रेक्षा । निखातवानित्यनुवादः॥४१॥

अतिशरव्ययता मदनेन तां निखिलपुष्पमयस्वशरव्ययात् ।
स्फुटमकारि फलान्यपि मुञ्चता तदुरसि स्तनतालयुगार्पणा ॥

अतीति ॥ तां दमयन्तीं, अतितरां शरव्ययता, शरव्यं लक्ष्यं कुर्वता, शरव्यशब्दात् "तत्करोति" इति ण्यन्ताल्लटश्शतृप्रत्ययः । अत एव निखिला ये पुष्पमयाः स्वशरास्तेषां, व्ययात् क्षयात, फलान्यपि मुञ्चता क्षिपता मदनेन तदुरसि भैमीवक्षसि, स्तनावेव ताले तालफले, तयोर्युगस्यार्पणा क्षेपः, अकारि । स्फुटमित्युत्प्रेक्षा । शरक्षये पाषाणादिनापि प्रहरन्तीति भावः ॥४२॥

अथ मुहुर्बहुनिन्दितचन्द्रया स्तुतविधुन्तुदया च तया बहु ।
पतितया स्मरतापमये गदे निजगदेऽश्रुविमिश्रमुखी सखी ॥४३॥

अथेति ॥ अथानन्तरं, स्मरतापमये कामज्वररूपे, गदे रोगे । 'रोगव्याधिगदामयाः' इत्यमरः । पतितया मग्नया । अत एव, मुहुः बहु बहुधा, निन्दितचन्द्रया, तस्योद्दीपकत्वादिति भावः । मुहुः स्तुतो विधुं तुदतीति विधुन्तुदो राहुर्यया तया, विधुन्तुदत्वादेवेति भावः 'तमस्तु राहुः स्वर्भानुस्सैंहिकेयो विधुन्तुदः' इत्यमरः । "विध्वरुषोस्तुदः" इति खच्प्रत्ययः । "अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम्" इति मुमागमः । तया दमयन्त्या, अश्रुविमिश्रं मुखं यस्यास्सा अनिष्टाशङ्कया रुदती सखी, निजगदे निगदिता । विप्रकृतो ह्यपकर्तारं निन्दति तदपकर्तारञ्च स्तौतीति भावः ॥ ४३ ॥

नरसुराब्जभुवामिव यावता भवति यस्य युगं यदनेहसा ।
विरहिणामपि तद्व्रतवद्युवक्षणमितं न कथं गणितागमे ॥ ४४ ॥

नरेति ॥ नरसुराब्जभुवां मनुष्यदेवब्राह्मणानामिव, यावता अनेहसा कालेन, यस्य जन्तोर्युगं भवति, गणितागमे ज्योतिश्शास्त्रे, तत्सर्वं

वक्तव्यमेवेति शेषः । यथा ब्रह्मणो दिनं देवादीनां युगादिकमित्युक्तम्, तद्वदन्यत्रापि गणितशास्त्रे वक्तव्यमिति भावः । ततः किमित्याशङ्क्य आह । तर्हि, विरहिणां तद्युगं कथं किमिति रतवतामवियुक्तानां यूनां क्षणेन मितं गणितं न । अवियुक्तानां क्षणो वियुक्तानां युगमिति किमिति नोक्तमित्यर्थः । तथा तस्या एकैकक्षणः एकैकयुगकल्पोऽभूदित्यर्थः ॥ ४४ ॥

जनुरधत्त सती स्मरतापिता हिमवतो न तु तन्महिमादृता ।
ज्वलति फालतले लिखितस्सतीविरह एव हरस्य न लोचनम् ॥

जनुरिति ॥ सती भवपूर्वपत्नी दक्षकन्या, स्मरतापिता विरहाग्नितप्ता सती, हिमवतो जनुर्जन्माधत्त । तस्य हिमवतो महिमा आदृतो यया सा तन्महिमादृता, आदृततन्महिमा सती तु न । आहिताग्न्यादित्वान्निष्ठायाः परनिपातः । विरहतापशान्त्यर्थं हिमाद्रेर्जाता । न तु, तत्तपस्सामर्थ्यानुरोधादित्युत्प्रेक्षा । हरस्य फालतले लिखितो ब्रह्मणा लिखितः सतीविरह एव ज्वलति, लोचनं नेत्यारोप्यापह्नवालङ्कारः ॥ ४५ ॥

दहनजा न पृथुर्दवथुव्यथा विरहजैव पृथुर्यदि नेदृशम् ।
दहनमाशु विशन्ति कथं स्त्रियः प्रियमपासुमुपासितुमुद्धुराः ॥

दहनेति ॥ दहनजा अग्निदाहजन्या, दवथुव्यथा तापदुखं, पृथुः अधिका न । किन्तु विरहजैव पृथुः । ईदृशं न यदि इदमित्थं न चेत् । स्त्रियः, अपासुमपगतप्राणं, मृतं प्रियं, उपासितुं प्राप्तुं, उत्कृष्टा धूर्भारो यासां ता उद्धुराः अनर्गलास्सत्य इत्यर्थः । "ऋक्पूः" इत्यादिना समासान्तोकारः । कथमाशु दहनं विशन्ति । अग्निदाहाद्विरहदाह एवाधिक इत्यर्थः । तस्य तत्परिहारार्थेन स्त्रीणामग्निप्रवेशकार्येण समर्थनात् कार्येण कारणसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ४६ ॥

हृदि लुठन्ति कला नितराममूर्विरहिणीवधपङ्ककलङ्किताः ।
कुमुदसख्यकृतस्तु बहिष्कृतास्सखि विलोकय दुर्विनयं विधेः ॥

हृदीति ॥ विरहिणीवधाद्यः पङ्कः पाप्मा । 'अस्त्री पङ्कं पुमान् पाप्मा' इत्यमरः । तेन कलङ्किताः सञ्जातकलङ्काः, अमूः कलाः हृदि अभ्यन्तरे

नितरां लुठन्ति वर्तन्ते । कुमुदैः सख्यं कुर्वन्तीति तत्कृताः, विशुद्धा इत्यर्थः । तास्तु कलाः बहिष्कृताः । हे सखि, विधोर्दुर्विनयं दौर्जन्यं, विलोकय । दुर्जनाः पापिष्ठानन्तः कुर्वन्ति विशुद्धान् बहिष्कुर्वन्तीति भावः ॥ ४७ ॥

अयि विधुं परिपृच्छ गुरोः कुतः स्फुटमशिक्ष्यत दाहवदान्यता ।
ग्लपितशम्भुगलाद्गरलात्त्वया किमुदधौ जड वा वडवानलात् ॥

अयीति ॥ अयि सखि, विधुं परिपृच्छ । हे जड मूढ, त्वया दाहवदान्यता दाहदातृत्वं, दाहकत्वमित्यर्थः । किं ग्लपितशम्भुगलाच्छोषितशम्भुकण्ठात्, गरलात् कालकूटात्, उदधौ बडबानलाद्वा कुतः कस्माद् गुरोः स्फुटमशिक्ष्यत शिक्षिता, अभ्यस्तेत्यर्थः ॥ ४८ ॥

अयमयोगिवधूवधपातकैर्भ्रमिमवाप्य दिवः खलु पात्यते ।
शितिनिशादृषदि स्फुटदुत्पतत्कणगणाधिकतारकिताम्बरः ॥४९॥

अयमिति ॥ अयं विधुः, अयोगिवधूवधपातकैः वियोगिस्त्रीहिंसापापैः, करणैः, भ्रमिं भ्रमणं, अवाप्य प्रापय्य । आप्नोतेर्ण्यन्तात् क्त्वो ल्यबादेशः । "विभाषाऽऽपः" इति विकल्पादयादेशाभावः । शितिनिशा कृष्णपक्षरात्रिस्तस्यामेव दृषदि शिलायां, स्फुटन्तः पातवेगाद्विदलन्तः तत उत्पतन्तश्च ये कणाः खण्डाः, तेषां गणैरधिकं तारकिताम्बरः भूम्ना तारकवत्कृताकाशस्सन् । अत एव कृष्णपक्षे तारकबाहुल्यमिति भावः । तारकवच्छब्दात् "तत्करोति" इति ण्यन्तात् कर्मणि क्तः । "विण्मतोर्लुक्" मतुपो लुक् । दिवोऽन्तरिक्षान्निपात्यते खलु । उत्कटपापकारिणः पुरे परिभ्राम्य शिलायां निपात्य हन्यत इति भावः ॥ ४९ ॥

त्वमभिधेहि विधुं सखि मद्गिरा किमिदमीदृगधिक्रियते त्वया ।
न गणितं यदि जन्म पयोनिधौ हरशिरस्स्थितिभूरपि विस्मृता ॥

त्वमिति ॥ हे सखि, त्वं मद्गिरा विधुमभिधेहि उपालभस्व । तत्प्रकारमेवाह—त्वया महात्मनेति भावः । किं किमर्थमिदमीदृक् स्त्रीवधात्मकं (कर्म) अधिक्रियते आचर्यते । पयोनिधौ जन्म न गणितं यदि मास्तु ।

हरशिर एव स्थितिभूर्निवासभूमिः, सापि विस्मृता। महाकुलप्रसूतस्य शम्भुशिरोधृतस्य तवेदमनुचितमित्यर्थः ॥ ५० ॥

निपततापि न मन्दरभूभृता त्वमुदधौ शशलाञ्छन चूर्णितः।
अपि मुनेर्जठरार्चिषि जीर्णतां बत गतोऽसि न पीतपयोनिधेः ॥

निपततेति ॥ हे शशलाञ्छन, सकलङ्केत्यर्थः। त्वमुदधौ निपतता। मथनसमय इति शेषः। मन्दरभूभृता मन्दराद्रिणापि न चूर्णितः, पीतपयोनिधेराचमितसमुद्रस्य मुनेरगस्त्यस्य, जठरार्चिषि जठरानलेऽपि, जीर्णतां न गतोऽसि। वातापिवदिति भावः। बतेति खेदे। मद्भाग्यविपर्यय एवाय-मिति भावः ॥ ५१ ॥

किमसुभिर्गलितैर्जड मन्यसे मयि निमज्जतु भीमसुतामनः।
मम किल श्रुतिमाह तदर्थिकां नलमुखेन्दुपरां विबुधस्मरः ॥५२॥

किमिति ॥ हे जड मूढ, गलितैर्निष्क्रामितैः, असुभिः प्राणैः, स्वमार-णेनेत्यर्थः। भीमसुतामनो मयि चन्द्रे निमज्जतु निमज्जेत्। सम्भावनायां लोट्। इति मन्यसे किम्। "यत्रास्य पुरुषस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणश्च-क्षुरादित्यं मनश्चन्द्रं दिशः श्रोत्रं पृथिवीं शरीरमाकाशमात्मौषधीर्लोमानि वनस्पतीन् केशा अप्सु रोहितं च रेतश्च निधीयते" इति श्रुतिप्रामाण्यादिति भावः। सोऽपि वृथाभिमान इत्याह—सः मृतमनश्चन्द्रमेतीत्येवं रूपोऽर्थो-ऽभिधेयो यस्यास्तां तदर्थिकां, "शेषाद्विभाषा" इति कप्समासान्तः। "प्रत्ययस्थात्कात्पूर्वस्यात इदाप्यसुप" इतीकारः, श्रुतिं पूर्वोक्तवेदवाक्यम्। विबुधो देवो विद्वांश्च, स्मरः नलस्य मुखेन्दुः मुखचन्द्रः, परो मुख्यार्थो यस्यास्तां तत्पराम्। 'परं दूरान्यमुख्येषु' इति वैजयन्ती। मम आह किल ब्रूते खलु। विद्वदुक्त एवार्थो ग्राह्य इत्यर्थः। परतोऽपि मे भर्ता नल एव नान्य इति भावः ॥ ५२ ॥

मुखरयस्व यशोनवडिण्डिमं जलनिधेः कुलमुज्ज्वलयाधुना।
अपि गृहाण वधूवधपौरुषं हरिणलाञ्छन मुञ्च कदर्थनाम् ॥५३॥

मुखरयस्वेति ॥ हे हरिणलाञ्छन शशाङ्क, यशसः नवडिण्
कीर्तिप्रकाशकं नूतनवाद्यविशेषं मुखरयस्व मुखरं रवणं कुरु, अधुना ज
निधेस्त्वज्जनकस्य कुलमुज्ज्वलय प्रकाशय वधूवधपौरुषमपि स्त्रीवधशौर्य
गृहाण स्वीकुरु। किंतु, कुत्सितोऽर्थः कदर्थः पीडाकरः, "कोः तत्पुरुषेऽ
इति कुशब्दस्य कदादेशः । कदर्थीकरणं कदर्थनशब्दात् "तत्करोति" इ
ण्यन्ताद्युच् । तां मुञ्च शीघ्रं मारय । न तु पीडयेत्यर्थः । अत्र वधूव
स्यानिष्टत्वेनाविधेयस्य विधानात् । "विषं भुङ्क्ष्व" इतिवन्निषेधप
विध्याभासः । अनिष्टनिषेधाभासपराक्षेपालङ्कारभेदः । तथा चालङ्कारस
त्रम् । अनिष्टं विध्याभासश्चेति ॥ ५३ ॥

निशि शशिन् भज कैतवभानुतामसति भास्वति तापय पाप मा
अहमहन्यवलोकयितास्मि ते पुनरहर्पतिनिर्धुतदर्पताम् ॥५४॥

निशेति ॥ हे शशिन्, पाप क्रूर । 'नृशंसो घातुकः क्रूरः पापः
इत्यमरः । निशि भास्वत्यसति । कैतवभानुतां कपटसूर्यत्वं भज । मा
तापय, किं त्वहन्यहनि, अहर्पतिना सूर्येण, "अहरादीनां पत्यादिषु" इति
रेफादेशः । ते तव, निर्धुतदर्पतां निरहङ्कारतां, अवलोकयितास्मि द्रक्ष्या-
मीत्यर्थः लुटि सिपि तासिप्रत्ययः । पापिष्ठाः स्वनाशमासन्नमपश्यन्तः
परान् हिंसन्तीति भावः ॥ ५४ ॥

शशकलङ्क भयङ्कर मादृशां ज्वलसि यन्निशि भूतपतिं श्रितः ।
तदमृतस्य तवेदृशभूतताद्भुतकरी परमूर्धविधूननी ॥ ५५ ॥

शशकलङ्केति ॥ हे शशकलङ्क शशाङ्क, मादृशां वियोगितामित्यर्थः ।
भयं करोतीति भयङ्कर उद्वेजक, "मेघर्तिभयेषु कृञः" इति खच्प्रत्ययः ।
"अरुर्द्विषत्" इत्यादिना मुमागमः । यद्यस्मात् भूतपतिं शिवं, पिशाच-
पतिञ्च, श्रितस्सन् निशि ज्वलसि प्रदीप्यसे । तत्तस्मादमृतस्यामृतमयस्य,
मृतेतरस्य च तव परेषां द्रष्टॄणां स्वाविष्टानां च, मूर्धविधूननी एकत्र विस्म-
यादन्यत्रावेशाच्च शिरःकम्पकरी ईदृशभूतता इत्थंभूतत्वम् ईदृशपिशाचत्वञ्च

अद्भुतकरी विस्मयकरी। हरशिरोमणेरमृतस्य तव इत्थं प्रज्वलनात्मकत्वमद्भुतमिति वाक्यार्थः। जीवत ईद्दगलातपिशाचत्वमद्भुतमिति व्यङ्ग्यार्थः ५५

श्रवणपूरतमालदलांकुरं शशिकुरङ्गमुखे सखि निक्षिप।
किमपि तुन्दिलितस्स्थगयत्यमुं सपदि तेन तदुच्छ्वसिमि क्षणम्

श्रवणेति। हे सखि, श्रवणपूरः कर्णावतंसः, यस्तमालदलाङ्कुरस्तमालपल्लवस्तं, शशिकुरङ्गस्य मुखे वक्त्रे, निक्षिप। तेन दलाङ्कुरेण सपदि, किमपि कियदपि, तुन्दिलितस्तुन्दिलीकृतः, स्थूलीकृतस्सन्, अमुं शशिनं, स्थगयतु छादयतु। तत्तस्माद्धेतोः, क्षणमुच्छ्वसिमि प्राणिमि, "रुदादिभ्यस्सार्वधातुक" इतीडागमः॥ ५६॥

असमये मतिरुन्मिषति ध्रुवं करगतैव गता यदियं कुहूः।
पुनरुपैति निरुध्य निवास्यते सखि मुखं न विधोः पुनरीक्ष्यते।

असमय इति। हे सखि, असमये मतिः कार्यधीः, उन्मिषति उदेति ध्रुवम्। न तु योग्यकाल इत्यर्थः। कुतः यद्यस्मादियं कुहूः नष्टचन्द्रामावास्या करगता स्वायत्तैव, हस्तनक्षत्रगता च गता। तदास्तां, पुनरुपैति पुनरागच्छति चेदित्यर्थः। निरुध्य निवास्यते स्थाप्यते। तस्य फलमाह—विधोर्मुखं पुनर्नेक्ष्यते। तस्यास्तन्नाशकत्वादिति भावः। पापिष्ठस्य तस्यादर्शनमेव फलमित्यर्थः॥ ५७॥

अयि ममैष चकोरशिशुर्मुनेर्व्रजति सिन्धुपिबस्य न शिष्यताम्।
अशितुमब्धिमधीतवतोऽस्य वा शशिकराः पिबतः कति शीकराः।

अयीति। अयि सखि, एष मम चकोरशिशुर्विषपरीक्षार्थं गृहसंवर्धितो बालचकोरः। यथाह कामन्दः—"चकोरस्य विरज्येते नयने विषदर्शनात्" इति। पिबतीति पिबः, "पाघ्राध्मा" इत्यादिना शतृप्रत्यये पिबादेशः। सिन्धोः पिबस्य समुद्रपायिनो मुनेरगस्त्यस्य शिष्यतां, न व्रजतीति काकुः। व्रजतीत्यर्थः। तथा च अयं चकोरश्चन्द्रं निश्शेषं पास्यतीत्याशयः, न

चैतदशक्यमित्याह—अब्धिमशितुं पातुमधीतवतः अभ्यस्तवतः, अत एव, पिबतः अब्धिपानप्रवृत्तस्यास्य चकोरस्य, शशिकराः कति वा शीकराः कतिचित्कणा इत्यर्थः । अत्र समुद्रपायिनो दण्डापूपिकया शशिकरपानसिद्धेरर्थापत्तिरलङ्कारः ॥ ५८ ॥

कुरु करे गुरुमेकमयोघनं बहिरितो मुकुरञ्च कुरुष्व मे ।
विशति तत्र यदैव विधुस्तदा सखि सुखादहितं जहि तं द्रुतम् ।

कुर्विति । हे सखि, एकं गुरुं महान्तं, अयोघनं तप्तायःपिण्डघट्टनं अयोमुद्गरं, करे कुरु बिभृहीत्यर्थः । इतोऽस्मत्साधनाद्बहिः, मे मम मुकुरं दर्पणं च कुरुष्व विधेहि । तत्र मुकुरे यदा विधुर्विशति प्रतिफलति, तदैव, सुखादनायासात्, अहितं शत्रुं, तं विधुं, द्रुतं जहि मारय । हन्तेर्लोटि सिपि हिरादेशः । "हन्तेर्जः" इति जादेशस्य "असिद्धवदत्राभात्" इत्यसिद्धत्वान्न हेर्लुक् । अत्र चन्द्रप्रहारादिप्रलापा मेघसन्देशादिवन्मदविकारा इत्यनुसन्धेयम् ॥ ५९ ॥

उदर एव धृतः किमुदन्वतान विषमो वडवानलवद्विधुः ।
विषवदुज्झितप्यमुना न स स्मरहरः किममुं बुभुजे विभुः ६०

उदर इति । विषमः क्रूरकर्मा, विधुः, उदन्वता उदधिना, "उदन्वानुदधौ च" इति निपातः । वडबानलवद्वडवाग्नितुल्यं, 'तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः" । उदरे कुक्षावेव किं न धृतः । अथवा, अमुना उदन्वता उज्झितमप्यमुं विधुं विभुस्समर्थः स्मरहरः विषवद्विषेण कालकूटेन तुल्यं, पूर्ववद्वतिः । किं न बुभुजे न ग्रसते । उभयथापि स्वयं जीवेम इति भावः ॥ ६० ॥

असितमेकसुराशितमप्यभून्न पुनरेष पुनर्विशदं विषम् ।
अपि निपीय सुरैर्जनितक्षयं स्वयमुदेति पुनर्नबमार्णवम् ।६१।

असितमिति । आर्णवमर्णवे जातं, "तत्र जातः" इत्यण्प्रत्ययः । असितं मेचकं, विषं कालकूटाख्यमेकेनैव, सुरेण महादेवेन, अशितं गलि-

तमपि, पुनर्नाभून्नाजनि । एष चन्द्रो नामार्णवं विशदं विषं पुनस्सितविषं तु, सुरैर्बहुभिर्देवैः, प्रथमां पिबते वह्निरित्याद्युक्तक्रमेण, निपीय जनितक्षयं कृतनाशमपि, स्वयं नवं तद्रूपेणैव, पुनरुदेत्यागच्छतीति व्यतिरेकः ॥ ६१ ॥

विरहिवर्गवधव्यसनाकुलं कलय पापमशेषकलं विधुम् ।
सुरनिपीतसुधाकमपापकं ग्रहविदो विपरीतकथाः कथम् ॥ ६२

विरहीति । हे सखि, विरहिवर्गवधे व्यसनेनासक्त्या, आकुलं सङ्कुलं, सशब्दं, अशेषकलं पूर्णकलं, विधुं तापं कलय क्रूरं विद्धि, सुरैर्निपीता सुधा यस्य तं, क्षीणमित्यर्थः । शैषिकः कप्समासान्तः । "आपोऽन्यतरस्याम्" इति विकल्पाद्ध्रस्वाभावः । अपाप एवापापकस्तं सौम्यं कलय । तथाकार्यदर्शनादिति भावः । किंतु, ग्रहविदो दैवज्ञास्तु कथं विपरीतकथाः— "क्षीणेन्द्वर्कार्किभूपुत्राः पापास्तत्संयुतो बुधः । पूर्णचन्द्रबुधाचार्यशुक्रास्ते स्युश्शुभग्रहाः ।" इत्येवं विरुद्धवाचः । अनुभवविरोधादग्राह्यं तद्वाक्यमिति भावः ॥ ६२ ॥

विरहिभिर्बहुमानमवापि यस्स बहुलः खलु पक्ष इहाजनि ।
तदमितिस्सकलैरपि यत्र तैर्व्यरचि सा च तिथिः किममाकृता ॥

विरहिभिरिति । यः पक्षो विरहिभिः बहुमानं सत्कारमवापि प्रापितः, क्षीयमाणचन्द्रत्वादिति भावः । अवपूर्वादाप्नोतेर्ण्यन्तात् कर्मणि लुङ् । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणि कर्तुः कर्मत्वम् । 'ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः' इत्यभिधानम् । स विरहिभिर्बहूकृतः पक्षः इहास्मिन् लोके, बहु बहुकारं, लाति आदत्त इति व्युत्पत्या बहुलः 'आतोऽनुपसर्गे कः' न तु 'बहोरुलच्' इति भावः । अजनि जातः । खल्वित्युत्प्रेक्षा । किञ्च, तत्रापि, यत्र यस्यां तिथौ सकलैरपि तैर्विरहिभिः तदमितिस्तस्य बहुमानस्यामितिरपरिमितिर्व्यरचि अकारि । नष्टचन्द्रत्वादिति भावः । सा च तिथिः अमा अमितिबहुमानस्यास्यामिति व्युत्पत्त्या अमा, अमानामका कृता किं, मातेर्भावार्थे सम्पदादिक्विपि नञ्समासे मत्वर्थीये चाकारप्रत्यये यस्येति लोपे अजाद्यत-

ष्टाप् । न त्वमा सहभावोऽस्यां सूर्याचन्द्रमसोरिति व्युत्पत्त्येत्युत्प्रेक्षा । अमेति सहार्थे अव्ययं ततो भावप्रधानान्मत्वर्थीयाकाराट्टाप् ॥ ६३ ॥

स्वरिपुतीक्ष्णसुदर्शनविभ्रमात्किमु विधुं ग्रसते न विधुन्तुदः ।
निपतितं वदने कथमन्यथा बलिकरम्भनिभं निजमुज्झति ६४

स्वेति । विधुन्तुदो राहुः, विधुं चन्द्रं, स्वरिपोर्विष्णोस्तीक्ष्णं निशितं सुदर्शनं तदिति विभ्रमात् सादृश्यमूलभ्रमान्न ग्रसते किमु । तालुच्छेद-भयादिति भावः । अन्यथा, भयाभावे वदने निपतितं वक्त्रान्तर्गतम् । अत एव, निजं स्वायत्तं, बलिकरम्भनिभं उपहृतदध्युपसिक्तसक्तुसदृशं, स्वाधिष्ठितमित्यर्थः । 'करम्भा दधिसक्तव' इत्यमरः । एनमिति शेषः । कथमुज्झति उद्गिरतीत्युत्प्रेक्षा ॥ ६४ ॥

वदनगर्भगतं न निजेच्छया शशिनमुज्झति राहुरसंशयम् ।
अशित एव गलत्ययमत्ययं सखि विना गलनालबिलाध्वना ॥

वदनेति । हे सखि, यद्वा राहुः वदनगर्भगतमास्यान्तःप्रविष्टं शशिनं निजेच्छया स्वेच्छया, नोज्झति । असंशयं संशयो नास्ति । अर्थाभावेऽव्ययीभावः । किं त्वयं शशी अशितो गलित एव अत्ययं विना अकृच्छ्रेणेत्यर्थः । 'अत्ययोऽतिक्रमे कृच्छ्रे' इति वैजयन्ती । गलनालबिलाध्वना कण्ठनालान्तःकुहरमार्गेण, गलति निस्सरति । राहोः शिरोमात्रत्वेन कण्ठनालनिस्सृतस्याशितस्य जठराग्निसंयोगविरहादस्य पापिष्ठस्येन्दोः पुनरुदय इत्युत्प्रेक्षार्थः ॥ ६५ ॥

ऋजुदृशः कथयन्ति पुराविदो मधुभिदं किल राहुशिरश्छिदम् ।
विरहिमूर्धभिदं निगदन्ति न क्व नु शशी यदि तज्जठरानलः ॥

ऋजुदृश इति । ऋजुदृशः तादात्विककार्यमात्रदर्शिनः, न त्वागामिकार्यदर्शिन इत्यर्थः । पुराविदः पुराणज्ञाः, पूर्वपुरुषाः मधुभिदं विष्णुं, राहुशिरश्छिदं कथयन्ति किल । किलेति वार्तायाम् । विरहिमूर्धभिदं वियोगि-

शिरश्छिदं, न निगदन्तीति काकुः। तथैव कथनीयमित्यर्थः। कुतस्तस्य राहोर्जठरानलो यदि अस्तीति शेषः। शशी क नु न क्वापि स्यादित्यर्थः। राहुशिरश्छेदेन तदीयजठराग्निविच्छेदकत्वाद्विरहिमारकं शशिनमुज्जीवयन्नयं विष्णुर्विरहिशिरश्छेदीत्येवं व्यपदेश्यः न राहुशिरश्छेदीत्यर्थः॥ ६६॥

स्मरसखौ रुचिभिस्स्मरवैरिणा मखमृगस्य यथा दलितं शिरः।
सपदि संदधतुर्भिषजौ दिवः सखि तथा तमसोऽपि करोतु कः॥

स्मरसखाविति। रुचिभिः कायकान्तिभिः, स्मरसखौ स्मरसदृशौ तन्मित्रे च, दिवो भिषजौ स्ववैद्यौ स्मरवैरिणा हरेण दलितं भिन्नं, मख एव मृगः तस्य मृगरूपधारिणो मखस्येत्यर्थः, शिरो यथा सपदि संदधतुः संयोजयामासतुः। यो यस्य मित्रं स तस्य वैरं निर्यासयतीति युक्तम्। किंतु, हे सखि, कस्तमसो राहोरपि तथा शिरस्सन्धानं करोतु। न कोऽपीत्यर्थः। हरस्य मखमृगशिरश्छेदे पुराणं प्रमाणं, अश्विनोः पुनस्तत्सन्धाने "ततो वै तौ यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्ताम्" इति श्रुतिः॥ ६७॥

नलविमस्तकितस्य रणे रिपोर्मिलति किं न कबन्धगलेन वा।
मृतिभिया भृशमुत्पततस्तमोग्रहशिरस्तदसृग्दृढबन्धनम्॥६८॥

नलेति। अथवा, रणे नलेन, विमस्तकितस्य तथापि मृतिभिया भयेन भृशमुत्पतत उद्गच्छतो रिपोः, कबन्धगलेन अपमूर्धकलेवरकण्ठेन सह तमोग्रहस्य शिरः, तस्य गलस्यासृजा रक्तेन दृढबन्धनं निबिडसंयोगं सत्किं न मिलति न सङ्गच्छते। तथा च तज्जठराग्निना चन्द्रो जीर्येदिति भावः॥ ६८॥

सखि जरां परिपृच्छ तमश्शिरस्सममसौ दधतापि कबन्धताम्
मगधराजवपुर्दलयुग्मवत् किमिति न प्रतिसीव्यति केतुना ६९

सखीति। अथवा, हे सखि, जरां जराख्यां, निशाचरीं परिपृच्छ। असौ जरा कबन्धतां अशिरस्कतां दधतापि केतुना समं केतुग्रहेण सह,

तमसो राहोः शिरः, मगधराजस्य जरासन्धस्य, वपुर्दलयोश्शरीरार्धभागयोः युग्मवत् युगलमिव, किमति न प्रतिसीव्यति न सन्धत्ते । शिरोमात्रं राहुश्शरीरमात्रं केतुः तयोः स्सन्धाने पूर्ववत्तज्जठराग्निना, चन्द्रो जीर्येदिति भावः । जराकृताङ्गसन्धानो जरासन्ध इति भारती कथानुसन्धेया ॥ ६९ ॥

वद विधुन्तुदमालि मदीरितैस्त्यजसि किं द्विजराजधिया रिपुम् ।
किमु दिवं पुनरेति यदीदृशः पतित एव निषेव्य हि वारुणीम् ॥

वदेति । हे आलि सखि, मदीरितैः मद्वाक्यैः, विधुन्तुदं राहुं वद, रिपुं द्विजराजश्चन्द्रो ब्राह्मणश्रेष्ठश्च, तद्धिया त्यजसि किम् । तन्नास्तीत्याह—यद्यस्मादेष चन्द्रो वारुणीं प्रतीचीं सुराञ्च । "वारुणी गन्धदूर्वायां प्रतीचीसुरयोरपि" इति विश्वः । निषेव्य गत्वा पीत्वा च पतितश्च्युतः पातकी च । ईदृशः पतितोऽपि पुनर्दिवमन्तरिक्षं स्वर्गञ्च एति यदि किमु । द्वयोरपि पतितयोरधोगतिरेव नोर्ध्वगतिरित्यर्थः । अतः पतितस्य कुतः श्रैष्ठ्यं कुतस्तरां तद्वधे दोषश्चेति भावः ॥ ७० ॥

दहति कण्ठमयं खलु तेन किं गरुडवद्द्विजवासनयोज्झितः ।
प्रकृतिरस्य विधुन्तुद दाहिका मयि निरागसि का वद विप्रता ॥

दहतीति । हे विधुन्तुद, अयं विधुः द्विजवासनया द्विजत्वसामान्येनेत्यर्थः । पातित्येऽपि जातेरनपायादिति भावः । गरुडवद्गरुडस्येव । "तत्र तस्येव" इति वतिप्रत्ययः । ते तव कण्ठं दहति खलु । विधुः तेन दाहेनोज्झितः किम् । अस्य विप्रता का वद, नकापीत्यर्थः । तथा हि, अस्य विधोः प्रकृतिः निरागसि निरपराधायां मयि दाहिका दग्ध्री । अनपराधस्त्रीघातुकस्य कुतो ब्राह्मण्यमित्यर्थः । "आगोऽपराधो मन्तुश्च" इत्यमरः । पुरा किल, क्षुधितेन गरुत्मता पितादेशेन म्लेच्छान् भक्षयता गलितः भ्रष्टद्विजः कश्चित् तद्दग्धगलेन सहसोद्गीर्ण इति पौराणिकी कथा । तथा माघश्चाह—'विप्रं पुरा पतगराडिव निर्जगार' इति ॥ ७१ ॥

सकलया कलया किल दंष्ट्रया समवधाय यमाय विनिर्मितः ।
विरहिणीगणचर्वणसाधनं विधुरतो द्विजराज इति श्रुतः ७२

सकलयेति । विधुः सकलया कलया सकलाभिः कलाभिरेव, दंष्ट्रया दंष्ट्राभिः दन्तविशेषैः प्रकृतिद्रव्येण । उभयत्र जात्येकवचनम् । यमाय अन्तकार्थं समवधाय सम्यगवहितीभूय, विरहिणीगणस्य चर्वणसाधनं, किञ्चिद्भक्षणसाधनं, विनिर्मितः, ब्रह्मणेति शेषः । अतोऽस्माद्दंष्ट्राविशेषवत्त्वाद्द्विजराज इति श्रुतः न तु विप्रविशेषत्वादित्यर्थः । 'दन्तविप्राण्डजा द्विजा' इत्यमरः । अतो नायमुत्प्रेक्ष्य इति भावः ॥ ७२ ॥

स्मरमुखं हरनेत्रहुताशनाज्ज्वलदिदं विधिना चकृषे विधुः ।
बहुविधेन वियोगिवधैनसा शशमिषादथ कालिकयाङ्कितः ७३

स्मरमुखमिति । अथ विधुश्चन्द्रो नामेदं स्मरमुखं ज्वलत् प्रज्वलदेव विधिना दैवेन हरनेत्रहुताशनाच्चकृषे मध्ये आकृष्टः । अथवा, बहुविधेन वियोगिवधेन यदेनः पापं, तेनैव कालिकया श्यामिकया, शशमिषादङ्कितः । दाहकालिमा वा, पापकालिमा वा शशमिषाद्दृश्यत इति सापह्नवोत्प्रेक्षाद्वयम् ॥ ७३ ॥

इति विधोर्विविधोक्तिविगर्हणं व्यवहितस्य वृथेति विमृश्य सा
अतितरां दधती विरहज्वरं हृदयभाजमुपालभत स्मरम् ॥ ७४ ॥

इतीति । अतितरामतिमात्रं, अव्ययादाम्प्रत्ययः । विरहज्वरं दधती सा दमयन्ती, इतीत्थं, व्यवहितस्य विप्रकृष्टस्य, विधोर्विविधोक्तिविगर्हणं निन्दा वृथेति विमृश्य, अरण्यरुदितप्रायमिति विचार्य, हृदयभाजं सन्निहितं स्मरमुपालभत निनिन्द । पाक्षिकफलसम्भावनयेति भावः ॥ ७४ ॥

हृदयमाश्रयसे बत मामकं ज्वलयसीत्थमनङ्ग तदेव किम् ।
स्वयमपि क्षणदग्धनिजेन्धनः क्व भवितासि हताश हुताशवत् ॥

हृदयमिति । हे अनङ्ग, ममेदं मामकम् । "तवकममकावेकवचने" इत्यणि ममकादेशः । हृदयमाश्रयसे । तदेवेत्थं किं ज्वलयसि दहसि बत । हताश दुर्बुद्धे, स्वयं त्वमपि हुतमश्नातीति हुताशोऽग्निः, कर्मण्यण् । तद्वत् । क्षणदग्धनिजेन्धनो दग्धाश्रयस्सन्नित्यर्थः । क्व भवितासि, क्व भविष्यसि न क्वापीत्यर्थः । अनद्यतने लुट् । परहिंसाव्यसनेनात्मनाशं न पश्यसीत्याशयेन हताशेत्यामन्त्रणम् ॥ ७५ ॥

पुरभिदा गमितस्त्वमदृश्यतां त्रिनयनत्वपरिप्लुतिशङ्कया ।
स्मर निरैक्ष्यत कस्यचनापि न त्वयि किमक्षिगते नयनैस्त्रिभिः

पुरभिदेति । हे स्मर, त्वं अक्षिगत इति शेषः । अनक्षिसन्निकृष्टस्याक्ष्णा दग्धुमशक्यत्वादद्वेष्यस्य च दाहायोगादिति भावः । पुरभिदा हरेण, त्रिनयनत्वं त्र्यक्षत्वं, क्षुभ्नादित्वाण्णत्वाभावः । तस्य परिप्लुतिशङ्कया तृतीयाक्षिवैयर्थ्यभयेनेत्यर्थः । अदृश्यतां गमितो नाशं प्रापितः, 'गतिबुद्धि' इत्यादिना अणिकर्तुः कर्मत्वे तत्रैव क्तः । 'ण्यन्ते कर्तुश्च कर्मण' इति वचनात् । किन्तु, कस्यचनापि यस्य कस्यचिदपि, जनस्याक्षिगते दृग्गोचरे, द्वेष्ये च । 'द्वेष्ये त्वक्षिगतो वध्यः' इत्यमरः । त्वयि त्रिभिर्नयनैः किं न निरैक्ष्यत, किमिति न निरीक्षितम् । अतोऽस्य त्रिनयनत्वं व्यर्थमेवेत्यर्थः । स्वाक्षिगत इव मादृशाक्षिगतेऽपि त्वयि तृतीयाक्षिनिरीक्षणाभावादपरोपकारिणस्तस्य वैयर्थ्यं, निरीक्षणञ्च देवस्य जितकामत्वादन्येषां तु कामजितत्वादुत्प्रेक्ष्यत इति । त्वयि निरैक्ष्यतेत्यत्र कर्मणोऽपि स्मरस्य अनेकशक्तियुक्तस्येति न्यायेन मातरि प्रहृतमित्यादिवदाधारत्वविवक्षायामविवक्षितकर्मकादीक्षतेर्भावे लकारः । 'प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्मणोऽकर्मिका क्रिया' इति वचनात् ॥७६॥

सहचरोऽसि रतेरिति विश्रुतिस्त्वयि वसत्यपि मे न रतिः कुतः
अथ न सम्प्रति सङ्गतिरस्ति वामनुमृता न भवन्तमियं किल ॥

सहचर इति । हे स्मर, रतेः रतिदेव्याः, सन्तुष्टेश्च सहचरोऽसीति विश्रुतिः प्रसिद्धिः । त्वयि च सति हृदयस्थे सत्यपि, मे कुतो रतिर्न ।

अथवा, सम्प्रति वां युवयोस्सङ्गतिर्नास्ति। कुतः, इयं रतिर्भवन्तं नानुमृता किल। किलेति वार्तायाम्। अनुमरणाभावादसङ्गतिर्युक्तेत्यर्थः। अत्र प्रीतिलक्षणाया रतेर्देव्या सहाभेदाध्यवसायादयमुपालम्भः अत एवातिशयोक्तिरलङ्कारः॥ ७७॥

रतिवियुक्तमनात्मपरज्ञ किं स्वमपि मामिव तापितवानसि।
कथमतापभृतस्तव सङ्गमादितरथा हृदयं मम दह्यते॥ ७८॥

रतीति। आत्मानं परञ्च न जानातीत्यनात्मपरज्ञ सर्वघातुक मार, मामिव रतिवियुक्तं स्वमात्मानपि तापितवानसीत्युत्प्रेक्षा। कुतः, इतरथा, स्वाऽसन्तापने अतापभृतस्तापरहितस्य तव सङ्गमात् सम्पर्कान्मम हृदयं कथं दह्यते। तप्तस्पर्शात्तापो नातप्तस्पर्शादित्यर्थः। सन्तापनादपि, स्वयमतप्तेन त्वया परसन्तापः क्रियते, यथा तच्छीलैस्तप्तमुखैः शिलीमुखैरिति भावः ७८

अनुममार न मार कथं नु सा रतिरिति प्रथितापि पतिव्रता।
इदयनाथवधूवधपातकी दयितयापि तयासि किमुज्झितः ७९

अनुममारेति। हे मार मारक, पतिव्रतेति प्रथितापि सा रतिः कथं नानुममार कथं नानुमृता। 'मृते म्रियेत या नारी सा स्त्री ज्ञेया पतिव्रता' इत्यनुस्मरणादिति भावः। अथवा, इयद्भिरेतावद्भिरसंख्यैरित्यर्थः। अनाथवधूनां वियोगिस्त्रीणां, वधैः पातकी त्वं, तया दयितयापि विरहासहमानयापीति भावः। उज्झितः त्यक्तोऽसि किमित्युत्प्रेक्षा। 'अशुद्धेस्संप्रतीक्ष्यो हि महापातकदूषित' इति स्मरणादिति भावः॥ ७९॥

सुगत एव विजित्य जितेन्द्रियस्त्वदुरुकीर्तितनुं यदनाशयत्।
तव तनूमवशिष्टवतीं ततस्समिति भूतमयीमहरद्धरः॥ ८०॥

सुगत इति। जितेन्द्रियो वशी सुगतो बुद्ध एव, विजित्य, तव उरुं महतीं कीर्तिमेव तनुं शरीरं, यद्यस्मादनाशयत्। नाशितवान्। ततः, कारणादवशिष्टवतीमवशिष्टां भूतमयीं पाञ्चभौतिकां तव तनुं समिति युद्धे

हरश्शम्भुरहरत् भस्मीचकारेत्यर्थः । तथापि निर्लज्जः कथमित्थमस्मादृशान-करुणं व्यथयसीति विस्मिताः स्म इति भावः ॥ ८० ॥

फलमलभ्यत यत्कुसुमैस्त्वया विषमनेत्रमनङ्ग निगृह्णता ।
अहह नीतिरवाप्तभया ततो न कुसुमैरपि विग्रहमिच्छति ८१

फलमिति । हे अनङ्ग, विषमनेत्रं त्र्यक्षं, कुसुमैर्निगृह्णता निरुन्धता, प्रहरतेत्यर्थः । त्वया यत्फलं मरणरूपमलभ्यत । ततस्तस्मात् फलादवाप्तभया नीतिः, सर्वथा साधनान्तरेणापि वैरनिर्यातनं कार्यमित्येवंरूपा (कर्त्री), कुसुमैरपि विग्रहं नेच्छति । अहहेत्यद्भुते । किमुत साधनान्तरैः, पुष्पैरपि न योद्धव्यं किं पुनर्निशितैश्शरैरिति नीत्या कुसुमान्यपि मोक्तुं बिभेषीति भावः ॥ ८१ ॥

अपि धयन्नितरामरवत्सुधां त्रिनयनात्कथमापिथ तां दशाम् ।
फण रतेरधरस्य रसादरादमृतमात्तघृणः खलु नापिबः॥८२॥

अपीति । हे स्मर, इतरामरवद्देवतान्तरवत् , सुधां धयन् पिबन्नपि, धेटश्शतृप्रत्ययः । त्रिनयनादीश्वरात् , कथं तां दशां मरणावस्थां, आपिथ प्राप्तोऽभूः, आप्नोतेर्लिटि थलि क्र्यादिनियमादिडागमः । फण वद । अथवा, रतेर्देव्याः, अधरस्योष्ठस्य, रसे स्वादे, आदरादास्थावशात् । आत्तघृणः, प्राप्तामृतजुगुप्सस्सन् । 'घृणा जुगुप्साकृपयोः' इति वैजयन्ती । अमृतं नापिबः खलु । अमृतपाने कथमन्येष्वमरेषु त्वमेको मृत इति भावः ॥८२॥

भुवनमोहनजेन किमेनसा तव परेत बभूव पिशाचता ।
यदधुना विरहाधिमलीमसामभिभवन् भ्रमसि स्मर मद्विधाम्॥

भुवनेति । परेत प्रेत ! तव भुवनानां मोहनमचेतनीकरणं तज्जेनैनसा पापेन पिशाचता बभूव किम् । कुतः, स्मर यद्यस्मादधुना विरहाधिना वियोगव्यथया मलीमसां मलिनां, मद्विधां मादृशीमबलामभिभवन् पीडयन् ,

भ्रमसि, पापिष्ठाः किल पिशाचतां गताः दुर्बलस्त्रीबालादीन् पीडयन्ति, त्वञ्च तादृक्कोऽपि पिशाच इत्युत्प्रेक्षा ॥ ८३ ॥

बत ददासि न मृत्युमपि स्मर स्खलति ते कृपया न धनुः करात्
अथ मृतोऽसि मृतेन च मुच्यते न किल मुष्टिरुरीकृतबन्धनः ॥

बतेति । हे स्मर, मृत्युमपि न ददासि । तेन दुःखान्तो भवेदिति भावः । अथवा कृपया ते कराद्धनुरपि न स्खलति न भ्रश्यति । पूर्ववद्भावः । अथ मृतोऽसि । तथापि न स्खलतीत्याह—मृतेन च मृतेनापि, उरीकृतबन्धनः अङ्गीकृतबन्धनः दृढबद्ध इत्यर्थः । 'ऊर्यङ्ग्यूर्युररीभ्यश्च करोति कुरुते परः' इति भट्टमल्लः । मुष्टिर्न मुच्यते खलु । बतेति खेदे । ततः कृतान्तादपि क्रूरोऽसोति भावः ॥ ८४ ॥

दृगपहत्यपमृत्युविरूपताश्शमयते परनिर्जरसेविता ।
अतिशयान्ध्यवपुःक्षतिपाण्डुतास्स्मर भवन्ति भवन्तमुपासितुः ॥

दृगिति । हे स्मर ! परनिर्जरसेविता त्वत्तोऽन्यदेवतासेवको जनः, तृच् । दृशोरपहतिः, आन्ध्यं अपमृत्युरकालमरणं, विरूपता अङ्गवैवर्ण्यञ्च, शमयते निवर्तयति । "णिचश्च" इत्यात्मनेपदम् । मित्वाद्ध्रस्वत्वम् । भवन्तमुपासितुः त्वत्सेविनो जनस्य तु । ताच्छील्ये तृन् । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । अतिशयेनान्ध्यं दृष्ट्युपघातः वपुःक्षतिः शरीरविपत्तिः पाण्डुता वैवर्ण्यञ्च भवतीति देवतान्तरभक्तस्य उक्तदोषशान्तिः फलं, त्वद्भक्तस्य तदुद्रेक इत्यहो भक्तवात्सल्यं कामदेवस्येत्युपहासः । अत्रानर्थोत्पत्तिलक्षणो विषमालङ्कारभेदः ॥ ८५ ॥

स्मर नृशंसतमस्त्वमतो विधिस्सुमनसः कृतवान् भवदायुधम् ।
यदि धनुर्दृढमाशुगमायसं तव सृजेत् प्रलयं त्रिजगद्व्रजेत् ॥

स्मरेति । हे स्मर, नॄन् शंसतीति नृशंसो घातुकः, 'शंस हिंसायाम्' इति धातोः पचाद्यच् । त्वमतिनृशंसः नृशंसतमः, अतो (हेतोः) विधिः-

स्रष्टा, सुमनसः पुष्पाणि भवतः, आयुधं कृतवान् । तव दृढं धनुरायसमयोमयं आशुगं शरञ्च सृजेद्यदि । त्रयाणां जगतां समाहारस्त्रिजगत् (कर्तृ), प्रलयं विनाशं व्रजेत् । तव पापिष्ठतां दृष्ट्वा विदुषा परमेष्ठिना सम्यगनुष्ठितमिति भावः ॥ ८६ ॥

स्मररिपोरिव रोपशिखी पुरां दहतु ते जगतामपि मा त्रयम् ।
इति विधिस्त्वदिषून् कुसुमानि किं मधुभिरन्तरसिञ्चदनिर्वृतः ॥

स्मरेति । स्मररिपोस्त्वदरेर्हरस्य रोपशिखी बाणाग्निः । 'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' इत्यमरः । पुरां त्रयमिव ते तव रोपशिखी जगतां त्रयं मा दहत्विति मत्वेति शेषः । गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः । विधिः स्रष्टा, अनिर्वृतरस्त्वां, कुसुमेषुं कृत्वाप्यपरितुष्टस्सन्, त्वदिषून् कुसुमानि मधुभिर्मकरन्दैः, अन्तरसिञ्चत् अग्निशान्त्यर्थमौक्षत् किमित्युत्प्रेक्षा । अन्यथा पापिष्ठस्य ते को वारयितेति भावः ॥ ८७ ॥

विधिरनङ्गमभेद्यमवेक्ष्य ते जनमनः खलु लक्ष्यमकल्पयत् ।
अपि स वज्रमदास्यत चेत्तदा त्वदिषुभिर्व्यदलिष्यदसावपि ॥

विधिरिति । विधिर्ब्रह्मा अनङ्गमनवयवम् । 'अङ्गं प्रतीकोऽवयवः' इत्यमरः । अत एवाभेद्यमवेक्ष्य, निरवयवद्रव्यत्वादविनाश्यं निश्चित्य जनमनः ते तव, लक्ष्यमकल्पयदित्युत्प्रेक्षा । सावयवलक्ष्यदानपक्षे, स विधिर्वज्रमदास्यत चेद्दद्याद्यदि, तदा त्वदिषुभिरसौ वज्रोऽपि व्यदलिष्यद्विशीर्णो भवेत् । अतो युक्तकारी स्रष्टेति भावः ॥ ८८ ॥

अपि विधिः कुसुमानि तवाशुगान् स्मर विधाय न निर्वृतिमाप्तवान् ।
अदित पञ्च हि ते स नियम्य तान् तदपि तैर्बत जर्जरितं जगत् ॥

अपीति । हे स्मर, विधिः कुसुमान्येव तवाशुगान्विधायापि, निर्वृतिं कृतकृत्योऽस्मीति परितोषं नाप्तवानित्युत्प्रेक्षा । कुतः, हि यस्मात् सोऽनिर्वृतो विधिस्तान् कुसुमान्याशुगानपि, नियम्य इयन्त एवेति नियमं कृत्वा ।

ते तव, पञ्चैवादित दत्तवान्। तदपि तथापि तैः पञ्चभिरेव जगत् जर्झरितं जर्झरीकृतं बतेति खेदे। विश्वनियन्ताप्येव विफलयत्नः, कोऽन्योऽस्ति नियन्तेति भावः ॥ ८९ ॥

उपहरन्ति न कस्य सुपर्वणः सुमनसः कति पञ्च सुरद्रुमाः।
तव तु हीनतया पृथगेकिकां धिगियतापि न तेऽङ्गविदारणम्॥

उपहरन्तीति। हे स्मर, पञ्च सुरद्रुमाः मन्दारादयः, कस्य सुपर्वणः, कति सुमनसः, कियन्ति कुसुमानि, नोपहरन्ति नोपायनीकुर्वन्ति। सर्वस्याप्यमितमुपहरन्तीत्यर्थः। 'उपायनमुपग्राह्यमुपहारस्तथोपदा' इत्यमरः। तव तु हीनतया नीचतया, पृथक् प्रत्येकमेकिकामेकाकिनामेकैकां सुमनोव्यक्तिमुपहरन्तीत्यर्थः। अत एव पञ्चबाणत्वन्तवेति भावः। "एकादाकिनिच्चासहाय" इति चकारात् कन्प्रत्यये पूर्वस्येकारः। इयता एतावदवमानेनापि ते तवाङ्गविदारणं शरीरविपत्तिर्नास्ति धिक्। अवमतस्य जीवनान्मरणमेव वरमिति भावः ॥ ९० ॥

कुसुममप्यतिदुर्नयकारि ते किमु वितीर्य धनुर्विधिरग्रहीत्।
किमकृतैष यदेकतदास्पदे द्वयमभूदधुनापि नलभ्रुवोः॥९१॥

कुसुममिति। विधिः कुसुममपि दुर्बलमपीत्यर्थः। अतिदुर्नयकारि अनर्थकारकं धनुस्ते तव वितीर्य दत्वा, अग्रहीत् किमु पुनर्जहार किमित्युत्प्रेक्षा। पापीयसे दत्तं हर्तव्यमेवेति भावः। किंत्वेष विधिः, किमकृत अकार्यमेव कृतवानित्यर्थः। कुतः, यद्यस्मादेकस्य तस्य धनुष आस्पदे स्थाने, अधुना नलभ्रुवोर्द्वयमभूद्धि। तेनैव धनुषा नलभ्रुवौ द्वे निर्मितवता तेन कण्टकमुद्धृत्य शल्यमारोपितं, यदेकासहिष्णोर्द्वयमसह्यं सम्पादितमिति भावः॥

षड़तवः कृपया स्वकमेककं कुसुममक्रमनन्दितनन्दनाः।
ददति षड् भवते कुरुते भवान् धनुरिवैकमिषूनिव पञ्च तैः ९२

षडिति। अक्रमेण यौगपद्येन नन्दितनन्दनाः प्रकाशितसुरोद्यानाः,

युगपन्निजकुसुमदानसमर्था इत्यर्थः । षडृतवो वसन्तादयः, कृपया, न तु भीत्येति भावः । स्वकं स्वसम्बन्धिनं, एककमेकैकमेव, असहाये कन्प्रत्ययः। कुसुमं ददाना इति शेषः । तथा चोक्तरीत्या, प्रत्येकमेकैकदानान्मिलित्वा, षड् भवते तुभ्यं ददति । तैः षड्भिः कुसुमैरेकं धनुरिव, एकेनेति शेषः । पञ्चेषूनिव, पञ्चभिरिति शेषः । भवान् कुरुते । अहो अवमानेऽपि निर्लज्जस्य ते परहिंसाव्यसनमिति भावः ॥ ९२ ॥

यदतनुस्त्वमिदं जगते हितं क स मुनिस्तव यः सहते क्षतीः ।
विशिखमाश्रवणं परिपूर्य चेदविचलज्झुजमुज्झितुमीशिषे॥९३॥

यदिति । हे मार ! त्वमतनुरशरीरीति यत्तदिदमतनुत्वं जगते हितं "हितयोगे च" इति चतुर्थी वक्तव्या । तथाहि, विशिखं बाणमविचलद्भुजमकम्प्रहस्तं यथा तथा आश्रवणं परिपूर्याकर्णमाकृष्य उज्झितुं मोक्तुमीशिषे शक्नोषि चेद्यस्तव क्षतीः प्रहारान् सहते, स मुनिः क्व, न क्वापीत्यर्थः । अनङ्गत्वेऽप्येवं जगद्द्रोहिणस्तव धानुष्कान्तरवत् कायव्यापारे जगति जितेन्द्रियकथैवास्तमियादित्यनङ्गत्वमेव जगद्धितमित्यर्थः ॥ ९३ ॥

सह तया स्मर भस्म झडित्यभूः पशुपतिं प्रति यामिषुमग्रहीः ।
ध्रुवमभूदधुना वितनोश्शरस्तव पिकस्वर एव स पञ्चमः॥९४॥

सहेति । हे स्मर, पशुपतिं प्रति यामिषुमग्रहीस्तया सह झटिति सहसा भस्माभूः, अधुना वितनोरनङ्गस्य तव पिकस्वरः कोकिलालाप एव, सः दग्धः पञ्चमः, पञ्चसङ्ख्यापूरणश्शरोऽभूत् । ध्रुवम् । अत एव, पिकः कूजति पञ्चममित्यादौ पिकस्वरे पञ्चमसंज्ञाप्रवृत्तिश्चेति भावः । 'पञ्चमो रागभेदे स्यात् पञ्चानामपि पूरण' इति विश्वः । शरकार्यकारित्वात् पिकस्वरस्य शरत्वोत्प्रेक्षा ॥ ९४ ॥

स्मर समं दुरितैरफलीकृतो भगवतोऽपि भवद्दहनश्रमः ।
सुरहिताय हुतात्मतनुः पुनर्ननु जनुर्दिवि तत्क्षणमापिथ ९५

स्मरेति । हे स्मर ! भगवतो हरस्यापि, दुरितैस्समं भवत्पापैस्सह भगवद्दृष्टिपातस्य पापहरत्वादिति भावः । भवद्दहनश्रमोऽफलीकृतो निष्फलीकृतः, सुरहिताय हुतात्मतनुर्हरकोपानले त्यक्तस्वदेहस्सन्, तत्क्षणं तस्मिन्नेव क्षणे अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । दिवि द्युलोके, पुनर्जनुः पुनरुत्पत्तिमापिथ ननु प्राप्नोषि खलु । सुरप्रार्थितात्तस्मादेवेति शेषः । तच्चास्मत्पापफलमिति भावः ॥ ९५ ॥

विरहिणो विमुखस्य विधूदये शमनदिक्पवनः स न दक्षिणः ।
सुमनसो नमयन्नटनौ धनुस्तव तु बाहुरसौ यदि दक्षिणः ९६

विरहिण इति । हे शूर ! तवासौ बाहुर्यदि विधूदये चन्द्रोदये सहायलाभे सतीत्यर्थः । सुमनसः पुष्पं नाम धनुः, अटनौ कोटौ । 'कोटिरस्याटनिर्गोधा' इत्यमरः । नमयन् दक्षिणो विरहिजनप्रहारदक्षस्स्यात्, प्रहर्तुं प्रवृत्तश्चेदित्यर्थः । "सव्येतरश्च" इति ध्वनिः । तदा विमुखस्य विह्वलमुखस्य चन्द्रोदयपराङ्मुखस्य विरहिणो वियोगिजनस्य स दक्षिणत्वेन प्रसिद्धश्शमनदिक्पवनो याम्यदिङ्मारुतः, दक्षिणो दाक्षिण्यवान् सव्येतरश्च न । किन्तु सोऽपि त्वत्सहकारित्वान्निर्दयप्रहर्तैवेत्यर्थः । अतस्सर्वानर्थमूलत्वात् त्वमेव पापिष्ठ इत्यर्थः । प्रत्यङ्मुखस्य दक्षिणोऽपि वाम इति ध्वनिः । शमनदिक्पवनोऽपि न दक्षिण इति स्फुरणाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ९६ ॥

किमु भवन्तमुमापतिरेककं मदमुदन्धमयोगिजनान्तकम् ।
यदजयत्तत एव न गीयते स भगवान् मदनान्धकमृत्युजित् ९७

किम्विति । हे मदन ! उमापतिः मदश्च मुच्च द्वन्द्वैकवद्भावः । तेन मदमुदा मदानन्दाभ्यां अन्धयति व्यामोहयति कामिजनमित्यन्धं अन्धकम् । 'अन्धदृष्टिप्रतीघाते' इति धातोश्चौरादिकात् पचाद्यच् । अयोगिजनान्तकं वियोगिजनमृत्युं, एककमेकाकिनं, भवन्तमेव अजयदिति यत् । तत एव स भगवान् उमापतिः । मदनान्धकमृत्युजित् मदनजिदन्धकजिन्मृत्युजिदिति

गीयते किमु, गीयत एवेत्यर्थः । मदनवदन्धकमृत्यू अपि त्वत्तोऽन्यौ न स्त इति भावः । अत्र मदनादीनां मिथो भेदेऽप्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिः ॥ ९७ ॥

त्वमिव कोऽपि परापकृतौ कृती न ददृशे न च मन्मथ शुश्रुवे ।
स्वमदहद्दहनाज्ज्वलतात्मना ज्वलयितुं परिरभ्य जगन्ति यः ॥

त्वमिति । हे मन्मथ ! त्वमिव परापकृतौ परापकारे कृती कुशलः कोऽपि न ददृशे न दृष्टः, न शुश्रुवे न च श्रुतः, यः अपकर्ता दहनादग्निसंयोगात्, ज्वलता प्रज्वलता आत्मना स्वाङ्गेन जगन्ति परिरभ्याश्लिष्य ज्वलयितुं दग्धुं, स्वमात्मानं, अदहत् । परिरभ्य परगात्रदूषणाय स्वगात्रे पङ्कलेपवत्, परदाहव्यसनादेवात्मदाहाङ्गीकारस्तवेत्यहो दुर्व्यसनमितिभावः ॥ ९८ ॥

त्वमुचितं नयनार्चिषि शम्भुना भुवनशान्तिकहोमहविः कृतः ।
तव वयस्यमपास्य मधुं मधुं हतवता हरिणा बत किं कृतम् ९९

त्वमिति । हे मार ! शम्भुना नयनार्चिषि नेत्राग्निशिखायां त्वं भुवनानां शान्तिके शान्तिप्रयोजके । "प्रयोजनम्" इति ठक् । होमहविराहुतिः कृतः । उचितं वध्यस्य वधादिति भावः । तव वयस्यं सखायं, मधुं वसन्तं अपास्योपेक्ष्य मधुं मध्वाख्यं, दैत्यं हतवता हरिणा किं कृतम् । बतेति खेदे । वध्यवधाद्धरः साधुकारी । हरिस्तदुपेक्षणादसाधुकारीत्यर्थः । समित्रः स्मरो वध्य इति भावः ॥ ९९ ॥

इति कियद्वचसैव भृशं प्रियाधरपिपासु तदाननमाशु तत् ।
अजनि पांसुलमप्रियवाग्ज्वलन्मदनशोषणबाणहतेरिव ॥ १०० ॥

इतीति । प्रियस्य नलस्याधरमोष्ठं पिपासु पातुमिच्छु मधुपिपासुप्रभृतीनां गम्यादिपाठात् समास इति वामनः । तत् प्रसिद्धम्, तस्या भैम्या आननम्, इतीत्थं, कियद्वचसैव, अप्रियवाग्भिर्निष्ठुरोक्तिभिः, ज्वलतः क्रुध्यतो मदनस्य यः शोषणबाणः तस्य हतेः प्रहारादिवेति हेतूत्प्रेक्षा । आशु भृशं, पांसुलं पांसुमदद्रवं, अजनि जातम् ॥ १०० ॥

प्रियसखीनिवहेन सहाथ सा व्यरचयद्गिरमर्धसमस्यया ।
हृदयमर्मणि मन्मथसायकैः क्षततमा बहु भाषितुमक्षमा ॥१०१॥

प्रियसखीति । अथ सा दमयन्ती, मन्मथसायकैः हृदयमर्मणि क्षततमा गाढं प्रहृता । अत एव बहु भाषितुं प्रपञ्च्य वक्तुमक्षमा सती प्रियसखीनिवहेन सह आप्तसखीसङ्घेन सार्धं अर्धरूपया समस्यया सङ्ग्रहकारिकया । 'समस्या तु समासार्था' इत्यमरः । संज्ञायां समजनिषदेत्यत्र संपूर्वादस्यतेर्बाहुलकः क्यङ्, इति क्षीरस्वामी । गिरं व्यरचयत् । पूर्वार्धं सखीजनसमस्या, तदुत्तरत्वेनोत्तरार्धं स्वयमरचयदित्यर्थः ॥ १०१ ॥

अकरुणादव सूनशरादसून् सहजयाऽऽपदि धीरतयात्मनः ।
असव एव ममाद्य विरोधिनः कथमरीन् सखि रक्षितुमात्थ माम्

अकरुणादिति । हे भैमि, आपदि सहजया धीरतया धैर्येण । विपदि धैर्यमिति नीतेरिति भावः । अकरुणान्निर्दयात् सूनशरात् कुसुमेषोः, आत्मनः स्वस्यासून् प्राणान् अव रक्ष । अत्रेदानीमसव एम मम विरोधिनः शत्रवः । तन्मूलत्वाद् दुःखसंवेदनस्येति भावः । हे सखि, मां कथमरीन्रक्षितुमात्थ ब्रवीषि "ब्रुवः पञ्चानाम्" इति साधुः । सम्प्रति मे प्राणरक्षणमाशीविषपोषणं पयोभिरिति भावः ॥ १०२ ॥

हितगिरं न शृणोषि किमाश्रवे प्रसभमप्यव जीवितमात्मनः ।
सखि हिता यदि मे भवसीदृशी मदरिमिच्छसि या मम जीवितम्

हितगिरमिति । आशृणोति वाक्यमिति आश्रवा । पचाद्यच् । हे आश्रवे वाक्यकारिणि । 'वचने स्थित आश्रव' इत्यमरः । प्रसभं बलादप्यात्मनो जीवितं प्राणमव रक्ष । "एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि" इति न्यायादिति भावः । हितगिरमाप्तवाक्यं किं न शृणोषि । हे सखि, या त्वं मदरिं मम जीवितमिच्छस्यपेक्षसे । ईदृशीत्थं शत्रुवृद्धिमीहमानापि, मे हिता भवसि यदि । न तु भवसि । अतो न शृणोमीत्यर्थः ॥ १०३ ॥

अमृतदीधितिरेष विदर्भजे भजसि तापममुष्य किमंशुभिः ।
यदि भवन्ति मृताः सखि चन्द्रिकाः शशभृतः क तदा परितप्यते

अमृतदीधितिरिति । हे विदर्भजे दमयन्ति, एष इति पुरोवर्तिनो हस्तेन निर्देशः । अमृतदीधितिः सुधांशुः, अमुष्य सुधांशोरंशुभिः किमिति तापं भजसि । अत्रामृतशब्दस्यार्थान्तराश्रयेणोत्तरमाह—यदीति । हे सखि, शशभृतश्चन्द्रिकाः मृताः भवन्ति यदि तदा क परितप्यते, न कापीत्यर्थः । अस्यामृतदीधितित्वादेवेदं दुःखं, मृतदीधितिश्चेत् सर्वारिष्टशान्तिस्स्यादिति भावः । अत्र अमृतेति सुधाविवक्षया प्रयुक्तस्य मृतेतरार्थत्वेन योजनाद्वक्रोक्तिरलङ्कारः । "अन्यथोक्तस्य वाक्यस्य काक्वा श्लेषेण वा भवेत् । अन्यथा योजनं यत्र सा वक्रोक्तिर्निगद्यते ॥" इति ॥ १०४ ॥

व्रज धृतिं त्यज भीतिमहेतुकामयमचण्डमरीचिरुदञ्चति ।
ज्वलयति स्फुटमातपमुर्मुरैरनुभवं वचसा सखि लुम्पसि १०५

व्रजेति । (हे मुग्धे), धृतिं व्रज धैर्यं भज । अहेतुकां भीतिं त्यज । अयमचण्डमरीचिरशीतांशुरुदञ्चत्युदेति, न चण्डांशुरित्यर्थः । आतपैरेव मुर्मुरैस्तुषानलैः 'मुर्मुरस्तु तुषानल' इति वैजयन्ती । स्फुटं प्रत्यक्षं यथा तथा ज्वलयति दहति । हे सखि, अनुभवं प्रत्यक्षं वचसा आगमेन लुम्पसि बाधसे । तदयुक्तं ग्रावप्लवनवाक्यवत्, प्रत्यक्षेणैवास्य बाधादित्यर्थः । अत्राचण्डकरे चण्डकरभ्रान्त्या भ्रान्तिमदलङ्कारः ॥ १०५ ॥

अयि शपे हृदयाय तवैव तद्यदि विधोर्न रुचेरसि गोचरः ।
रुचिफलं सखि दृश्यत एव यज्ज्वलयति त्वचमुल्ललयत्यसून् ॥

यदुक्तमयमचण्डमरीचिरिति तद्विश्वासयति—अयीति । अयि (मुग्धे), भैमि, विश्वसिहीति शेषः । विधोश्चन्द्रस्य रुचेस्तेजसो गोचरो विषयो नासि यदिः, त्वदङ्गसङ्गीदं तेजश्चान्द्रं न चेदित्यर्थः । तत्तर्हि तवैव हृदयाय शपे । त्वज्जीविताय द्रुह्यामीत्यर्थः "श्लाघह्नुङ्" इत्यादिना सम्प्रदानत्वा-

चतुर्थी। तर्हि, सखि रुचिफलमेव तेजोमात्रकार्यमेव दृश्यते। न तु चन्द्रकार्यम्। मद्भाग्यविपर्ययेणाभिभवनिवृत्तेरिति भावः। कुतः, यद्यस्मात्त्वं ज्वलयति दहति। असून् प्राणान्, उल्लुलयति। उन्मूलयति। सर्वं तेजः उष्णत्वाद्दाहकमेव अभिभवात्तु विपर्यय इति पदार्थतत्त्ववादिनः॥ १०६॥

विधुविरोधितिथेरभिधायिनीमयि न किं पुनरिच्छसि कोकिलाम्
सखि किमर्थगवेषणया गिरं किरति सेयमनर्थमयीं मयि १०७

विध्विति। अयि भैमि, विधुविरोधितिथेः कुहाख्याया नष्टेन्दुतिथेरभिधायिनीं, तदभिधायककुहूशब्दोच्चारिणीं कुहू कुह्विति नामग्राहं तदाह्वायिनीमित्यर्थः। कोकिलां पुनः किं नेच्छसीत्यर्थः। हे सखि, अर्थगवेषणया कुहूशब्दस्य नष्टचन्द्रा तिथिरर्थः इति विचारेण किम्। तत्साध्यं किमपि नास्तीत्यर्थः। गम्यमानसाधनक्रियापेक्षया करणत्वात्तृतीया। कुतः, सेयं कोकिला मयि विषये गवादिशब्दवदभिधेयवती न भवतीत्यनर्थमयी, रथघोषादिवदर्थशून्यत्वात्। किंच, अनर्थमयी अशनिघोषवदापद्रुपा च ताम्। अनर्थशब्दान्मयट्प्रत्ययः। गिरं किरति विक्षिपति॥ १०७॥

हृदय एव तवास्ति स वल्लभस्तदपि किं दमयन्ति विषीदसि।
हृदि परं न बहिः खलु वर्तते सखि यतस्तत एव विषद्यते१०८

हृदय इति। हे दमयन्ति, सः ते वल्लभः नलः तव हृदय एवास्ति वर्तते। तदपि तथापि किं विषीदसि खिद्यसे। हे सखि, यतो हृदि परं हृद्येव वर्तते बहिर्न वर्तते खलु। तत एव विषद्यते खिद्यते। सदेर्भावे लट्। यतः स्मर्यत एव। न तु दृश्यते। अतो मे विषाद इत्यर्थः॥ १०८॥

स्फुटति हारमणौ मदनोष्मणा हृदयमप्यनलंकृतमद्य ते।
सखि हतास्मि तदा यदि हृद्यपि प्रियतमस्स मम व्यवधापितः

स्फुटतीति। हे भैमि, मदनोष्मणा कामज्वरेण, हारमणौ हृदयालङ्काररत्ने स्फुटति विदलति सति, अद्य ते तव हृदयं वक्षोऽपि अलङ्कृतं न

भवतीत्यनलंकृतं अपरिष्कृतं जातम् । अथ हृदयमन्तरङ्गमप्यनलं नलरहितं कृतमित्यर्थान्तरं मत्वोत्तरमाह—हे सखि, स प्रियतमः मम हृद्यपि व्यवधापितो यदि दूरीकृतश्चेत् । दधातेर्ण्यन्तात्कर्मणि क्तः । "अर्तिह्री" इत्यादिना पुगागमः । तदा हतास्मि । वक्रोक्तिरलङ्कारः । लक्षणमुक्तम् ॥

इदमुदीर्य तदैव मुमूर्छ सा मनसि मूर्छितमन्मथपावका ।
क्व सहतामवलम्बलवच्छिदामनुपपत्तिमतीमपि दुःखिता ११०

इदमिति । सा भैमी, इदं पूर्वोक्तं सखि हतास्मीति वाक्यं उदीर्य उच्चार्य, तदैव मनसि मूर्छितमन्मथपावका प्रवृद्धकामानला सती, मुमूर्छ मुमोह । मूर्छा मोहसमुच्छ्राययोरित्यर्थद्वयेऽपि धातोः स्मरणात् । तथाहि, दुःखिता सञ्जातदुःखा, दुःखिनी सा । अनुपपत्तिमतीमनलंकृतमिति श्लेषशब्दश्रवणजन्यभ्रान्तिविषयत्वादनुपपन्नामपीत्यर्थः । अवलम्बलवस्य हृदयसङ्गतिमात्रलक्षणस्य प्राणाधारलेशस्यापि छिदामुच्छेदकं क्व सहतां, कथं सहेदित्यर्थः । दुःखोद्विग्नस्य भ्रान्तमभ्रान्तं वानिष्टसंवेदनमतिदुःसहमतो युक्तमस्या मूर्छनमिति भावः । अर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥ ११० ॥

अधित कापि मुखे सलिलं सखी प्यधित कापि सरोजदलैः स्तनौ
व्यधित कापि हृदि व्यजनानिलं न्यधित कापि हिमं सुतनो स्तनौ

अधितेति । कापि सखी सुतनोर्भैम्या मुखे सलिलं अधित आहितवतीत्यर्थः । कापि स्तनौ सरोजदलैः प्यधित पिहितवती, 'वष्टिभागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः' इत्यपेरकारलोपः कापि हृदि व्यजनानिलं व्यधित विहितवती । तालवृन्तेन वीजयामासेत्यर्थः । कापि तनौ शरीरे हिमं चन्दनम् ।' चन्दनेऽपि हिमं विदुः' इति विश्वः । न्यधित निहितवती ॥ १११ ॥

उपचचार चिरं मृदुशीतलैर्जलजजालमृणालजलादिभिः ।
प्रियसखीनिवहस्स तथा क्रमादियमवाप यथा लघु चेतनाम् ॥

उपचचारेति । स प्रियसखीनिवहः मृदुशीतलैर्जलजजालमृणालजदिभिः, जलजजालैः पद्मसमूहैः, मृणालैर्जलैः, आदिशब्दाद्व्यजनादिसाधनविशेषैः क्रमाच्चिरं तथोपचचार । यथेयं भैमी लघु क्षिप्रं चेतनां संज्ञामवाप ॥ ११२ ॥

अथ कले कलय श्वसिति स्फुटं चलति पक्ष्म चले परिभावय।
अधरकम्पनमुन्नय मेनके किमपि जल्पति कल्पलते शृणु ११३

अथ भैम्याः कलादयस्सप्त सख्यस्तासां तद्दशापरीक्षाव्यग्राणां मिथः कलकलं श्लोकद्वयेनाह—अथेति । अथानन्तरं इति, गिरः शुश्रुविर इति सम्बन्धः । ता एवाह—हे कले स्फुटं व्यक्तं श्वसिति प्राणिति कलय आकलय । हे चले, पक्ष्म नेत्रलोम चलति चक्षुरुन्मिषतीत्यर्थः । परिभावय परामृश । हे मेनके, अधरकम्पनमोष्ठचलनमुन्नय तर्कय । हे कल्पलते, किमपि जल्पति शृणु ॥ ११३ ॥

रचय चारुमते स्तनयोर्वृतिं गणय केशिनि कैश्यमसंयतम् ।
अवगृहाण तरङ्गिणि नेत्रयोर्जलभराविति शुश्रुविरे गिरः ११४

रचयेति । हे चारुमते, स्तनयोर्वृतिमावरणं रचय । हे केशिनि, असंयतं विस्रस्तं, कैश्यं केशसमूहं, "केशाश्वाभ्यां यञ् छावन्यतरस्याम्" इति यञ्प्रत्ययः । गणय चिन्तय । बधानेत्यर्थः । हे तरङ्गिणि, नेत्रयोर्जलझराव-श्रुप्रवाहौ, अवगृहाण बधान । इति गिरश्शुश्रुविरे श्रुताः ॥ ११४ ॥

कलकलस्स तदालिजनाननादुदलसद्विपुलस्त्वरितेरितैः ।
यमधिगम्य सुतालयमेतवान् द्रुततरस्स विदर्भपुरन्दरः॥११५॥

कलकल इति । तदा तस्मिन् सखीजनव्याकुलकाले, आलिजनाननात् सखीमुखात्त्वरितैः सम्भ्रमोक्तिभिः, विपुलो महान्, सः कलकलः उदलसदुत्थितः । यं कलकलमधिगम्याकर्ण्य, स विदर्भपुरन्दरः भीमभूपतिः, द्रुततरोऽतित्वरितः सुतालयमेतवान् कन्यान्तःपुरं प्राप्तवान् ॥ ११५ ॥

कन्यान्तःपुरबोधनाय यदधीकारान्न दोषा नृपं
द्वौ मन्त्रिप्रवरश्च तुल्यमगदंकारश्च तावूचतुः ।
देवाकर्णय सुश्रुतेन चरकस्योक्तेन जानेऽखिलं
स्यादस्या नलदं विना न दलने तापस्य कोऽपि क्षमः ॥ ११६ ॥

कन्येति । कन्यान्तःपुरस्य बोधनाय योगक्षेमानुसन्धानाय, यदधीकारायोर्मन्त्रिवैद्ययोरधीकारान्नियोगात् । 'उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम्' इति दीर्घः । दोषा परपुरुषप्रवेशादयो वातादयश्च न सन्तीति शेषः । अस्तिभवतिपरोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति वचनात् । तौ मन्त्रिप्रवरश्च अगदमपरोगं, करोतीत्यगदङ्कारो वैद्यश्च । 'रोगहार्यगदङ्कारो भिषग्वैद्यश्चिकित्सक' इत्यमरः । कर्मण्यण्, 'कारे सत्यागदस्य' इति मुमागमः । द्वौ नृपं तुल्यमेकवाक्यमूचतुः । देव राजन्नाकर्णय, सुश्रुतेन सम्यक्छ्रुतेन, चर एव चरको गूढचारः, तस्योक्तेन वाक्येन । अन्यत्र सुश्रुतेन चरकस्योक्तेन चरकार्यप्रणीतग्रन्थेन, अखिलं तापनिदानं, जाने । अस्यास्तापस्य दलने निवर्तने, नलं राजानं ददातीति नलदं, तत्संघटकं विना । 'आतोऽनुपसर्गे कः' । अन्यत्र, नलदमुशीरं विना । 'मूलेऽस्योशीरमस्त्रियाम् । अभयं नलदं सेव्यम्' इत्यमरः । कोऽपि क्षमो न स्यात् । 'शकि लिङ्' इति शक्यार्थे लिङ् । अत्र द्वयोरपि नलदयोः प्रकृतत्वात् केवलप्रकृतश्लेषोऽलङ्कारः ॥ ११६ ॥

ताभ्यामभूद्युगपदप्यभिधीयमानं
भेदव्ययाकृति मिथःप्रतिघातमेव ।
श्रोत्रे तु तस्य पपतुर्नृपतेर्न किञ्चि-
द्भैम्यामनिष्टशतशङ्कितयाकुलस्य ॥ ११७ ॥

ताभ्यामिति । ताभ्यां मन्त्रिभिषग्भ्यां, भेदव्ययो नामाभेदः स एवाकृतिर्यस्य तत् भेदव्ययाकृति, अभिन्नाकारमेकरूपं यथा तथा, युगपदेकदा,

अभिधीयमानं नलदादिवाक्यमिति शेषः । मिथोऽन्योन्यं प्रतिघातो रोधो यस्य तन्मिथः प्रतिघातं मिथोभिन्नमेवाभूत् । अभिधानयौगपद्यादेकशब्दाभिन्नार्थैकवाक्यवत् प्रतीयमानमपि तत् भिन्नार्थं वाक्यद्वयमेवासीदित्यर्थः । राज्ञस्तु न तत्र दृष्टिरित्याह । भैम्यां विषये अनिष्टशतशङ्कितया अनिष्टानेकशङ्कावत्त्वेन आकुलस्य विह्वलचित्तस्य, 'प्रेम पश्यति भयान्यपदेऽपि' इति न्यायादिति भावः । तस्य नृपतेः भीमस्य श्रोत्रे तु किञ्चिन्न पपतुः न किञ्चिदर्थं जगृहतुः । व्याकुलान्तःकरणतया तद्वाक्ये नातीव कर्णं दत्तवानित्यर्थः ॥ ११७ ॥

द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नामपि तनयां नृपतिः पदप्रणम्राम् ।
अकलयदसमाशुगाधिमग्नां झटिति पराशयवेदिनो हि विज्ञाः ॥

द्रुतेति । नृपतिः द्रुतविगमितविप्रयोगचिह्नां द्रागपसारितशिशिरोपचारचिह्नामपि, पदप्रणम्रां पादपतितां, 'उपसर्गादसमासेऽपि णोपदेशस्य' इति णत्वम् । तनयामसमाशुगाधिमग्नां मदनव्यथामग्नां, अकलयन्निश्चिकाय । तथाहि विज्ञाः प्रवीणाः । 'प्रवीणे निपुणाभिज्ञविज्ञनिष्णातशिक्षिताः' इत्यमरः । झटित्यविलम्बेन, पराशयवेदिनो हि प्रकाशकलिङ्गमन्तरेण आकारमात्रेण परेङ्गितं निश्चिन्वन्तीत्यर्थः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ११८ ॥

व्यतरदथ पिताशिषं सुतायै नतशिरसे मुहुरुन्नमय्य मौलिम् ।
दयितमभिमतं स्वयंवरे त्वं गुणमयमाप्नुहि वासरैः कियद्भिः ॥

व्यतरदिति । अथ पिता भीमः नतशिरसे लज्जानतमुखायै सुतायै दमयन्त्यै, मौलिं मुखमुन्नमय्य । हे वत्से, कियद्भिः कतिपयैरेव वासरैः स्वयंवरे त्वं गुणमयं गुणाढ्यमभिमतं दयितमाप्नुहीत्याशिषं मुहुर्व्यतरत् ॥

तदनु स तनुजासखीरवादीत्तुहिनऋतौ गत एव ह्रीदृशीनाम् ।
कुसुममपि शरायते शरीरे तदुचितमाचरतोपचारमस्याम् ॥

तदन्विति । तदनु आशीर्वादानन्तरं, 'अनुर्लक्षणे' इति कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । स नृपस्तनुजासखीः सुतावयस्याः, अवादीदूचे । किं तत्तदाह—हि यस्मात्, तुहिनऋतौ शिशिरकाले, 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । गते निर्गत एव वसन्ते पुष्पपरिणामात्तापस्य दुःसहत्वाच्चेति भावः । ईदृशीनां कोमलाङ्गीनां यौवनप्रविष्टानां शरीरे कुसुममपि शरायते शरवदाचरति । तद्वद्दुःसहं भवति । एकत्र गात्रमार्दवादन्यत्र मदनबाणत्वाच्चेति भावः । तत्तस्मादस्यां कोमलांग्यां युवत्यां च उचितं, योग्यमुपचारं, प्रतीकारमाचरत ॥ १२० ॥

कतिपयदिवसैर्वयस्यया वः स्वयमभिलष्य वरिष्यते वरीयान् ।
कृशिमशमनयानया तदाप्तुं रुचिरुचिताथ भवद्विधाभिधाभिः ॥

कतीति । किंच, कतिपयदिवसैः अल्पदिनैरेव, वो युष्माकं, वयस्यया सख्या भैम्या वरीयान् श्रेष्ठः पुमान् स्वयमभिलष्य कामयित्वा वरिष्यते । यं कामयते तं वरिष्यतीत्यर्थः । तत्तस्मादथेदानीं, अनया दमयन्त्या (कन्या), भवतीनां विधेव विधा यासां भवद्विधानां सखीनां, सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः । अभिधाभिरुक्तिभिर्या कृशिमशमना कार्श्यनिवर्तना तया उपायभूतया रुचिः कान्तिः, प्रीतिश्च, आप्तुमुचिता आसव्या, स्वयंवरपर्यन्तं भवदुपलालनावचनैः खेदं विहाय प्रसन्नया सन्तुष्टया, च स्थातव्यमित्यर्थः । द्रुतेत्यादिश्लोकचतुष्टयं पुष्पिताग्रावृत्तम् ॥ १२१ ॥

एवं यद्वदता नृपेण तनया नापृच्छि लज्जापदं
यन्मोहस्स्मरभूरकल्पि वपुषः पाण्डुत्वतापादिभिः ।
यच्चाशीः कपटादवादि सदृशी स्यात्तत्र या सान्त्वना
तन्मत्वालिजनो मनोऽधिमतनोदानन्दमन्दात्तयोः ॥

एवमिति । एवं वदता नृपेण, तनया दमयन्ती, लज्जापदं लज्जाहेतुं, नापृच्छि न पृष्टेति यत् । ज्ञातांशे प्रश्नायोगादिति भावः । पृच्छेर्दुहादि-

त्वादप्रधाने कर्मणि लुङ्। मोहो मूर्छा च वपुषः पाण्डुत्वतापादिभिर्लिङ्गैः स्मरभूः कामजोऽकल्पि निश्चित इति यत्। तत्र तस्यां पुर्यां, सदृशी अनुरूपा या सान्त्वना लालनोक्तिस्स्यात्। सा चाशीः कपटाद्दयितमाप्नुहीत्याशीर्वादव्याजादवादीति च यत्, तत्सर्वं मत्वालोच्य, आलिवर्गः मनः स्वचित्तं, आनन्दमन्दाक्षयोः अब्धिमतनोत्। लज्जानन्दसागरीचकारेत्यर्थः। स्वेष्टसिद्धेरानन्दः स्वरहस्यप्रकाशनाल्लज्जा ॥ १२२ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
तुर्यस्स्थैर्यविचारणप्रकरणभ्रातर्ययं तन्महा-
काव्येऽत्र व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः॥

श्रीहर्षमिति। श्रीहर्षमित्यादि सुगमम्। तुर्यश्चतुर्थः। "चतुरश्छयता-वाद्यक्षरलोपश्च" इति साधुः। स्थैर्यविचारणं नाम स्वप्रणीतप्रकरणं तद्भ्रातरि तत्समानकर्तृक इत्यर्थः ॥ १२३ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलचलमल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
चतुर्थः सर्गः समाप्तः ॥ ४ ॥

—:०❀:०—

* पञ्चमः सर्गः *

यावदागमयतेऽथ नरेन्द्रान् स स्वयंवरमहाय महीन्द्रः ।
तावदेव ऋषिरिन्द्रदिदृक्षुर्नारदस्त्रिदशधाम जगाम ॥ १ ॥

अथ दमयन्तीस्वयंवराय इन्द्राद्यागमनं वक्तुं तदुपयोगितया नारदस्येन्द्रलोकगमनमाह—यावदिति । अथ स महीन्द्रो भीमभूपतिः, स्वयंवरमहाय स्वयंवरोत्सवाय, नरेन्द्रान्, यावदागमयते आगमनेनानयनेन विलम्बत इत्यर्थं आगमे क्षमायामात्मनेपदं वक्तव्यम् । क्षमोपेक्षाकालहरणमिति काशिका । तावदेव ऋषिर्नारदः, 'ऋत्यक' इति प्रकृतिभावः । इन्द्रं दिदृक्षुरिन्द्रदिदृक्षुस्सन्, मधुपिपासुवत् । गम्यादिपाठाद्द्वितीयासमासः । त्रिदशधाम स्वर्गं प्रति जगाम । सर्गेऽत्र स्वागता वृत्तम् । 'स्वागतेति रनभाद्गुरुयुग्मम्' इति लक्षणात् ॥ १ ॥

नात्र चित्रमनु तं प्रययौ यत्पर्वतस्स खलु तस्य सपक्षः ।
नारदस्तु जगतो गुरुरुच्चैर्विस्मयाय गगनं विललंघे ॥ २ ॥

अथ षड्भिस्तद्गमनप्रकारं वर्णयति—नेत्यादि । पर्वतो नारदसखो मुनिः शैलश्च । 'पर्वतश्शैलदेवर्ष्योः' इति विश्वः । नारदमनुप्रययाविति यत् । अत्र चित्रमाश्चर्यं न । कुतः स पर्वतस्तस्य नारदस्य सपक्षस्सखा खलु पक्षवांश्चेति गम्यते । उभयथाप्यनुयानं युक्तमेवेति न चित्रमित्यर्थः । किंतु, जगतो लोकस्य, उच्चैरुन्नतः, गुरुराचार्यः तस्मादलघुश्च, स नारदस्तु, विस्मयाय गगनं विललंघे लंघयामास । तल्लंघनं विस्मयाय भवतीत्यर्थः । गुरुद्रव्यस्य पतनार्हस्य उत्पतनं विरुद्धमिति श्लेषोत्थापितो विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ २ ॥

गच्छता पथि विनैव विमानं व्योम तेन मुनिना विजगाहे।
साधने हि नियमोऽन्यजनानां योगिनां तु तपसाखिलसिद्धिः

गच्छतेति। पथि विमानं व्योमयानं विनैव गच्छता तेन मुनिना, व्योम विजगाहे प्रविष्टम्। तथाहि, साधने उपाये नियमोऽवश्यंभावः क्रियासिद्धौ नियमेन साधनान्तरापेक्षेत्यर्थः। अन्यजनानामस्मदादीनां, योगिनां तु, तपसा योगधर्मेणैवाखिलसिद्धिः सर्वकार्यसिद्धिर्हि, तस्मान्महायोगिनोऽस्य किं विमानेनेति भावः। सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ३ ॥

खण्डितेन्द्रभवनाद्यभिमानान् लंघते स्म मुनिरेष विमानान्।
अर्थितोऽप्यतिथितामनुमेने नैव तत्पतिभिरंघ्रिविनम्रैः ॥ ४ ॥

खण्डितेति। एष मुनिः, खण्डितो निरस्तः, इन्द्रभवनादीनामभिमानोऽहङ्कारो यैस्तान् ततोऽपि समृद्धानित्यर्थः। विमानान् देवगृहान्, लंघते स्मअतिचक्राम। किं बहुना, अङ्घ्रिविनम्रैः पादपतितैः, तत्पतिभिर्विमानाध्यक्षैर्देवैः अर्थितः प्रार्थितोऽपि, अतिथितामातिथ्यं, नैवानुमेने। एतन्मात्रविलम्बनासहिष्णुतयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

तस्य तापनभिया तपनः स्वं तावदेव समकोचयदर्चिः।
यावदेष दिवसेन शशीव द्रागतप्यत न तन्महसैव ॥ ५ ॥

तस्येति। तपनोऽर्कः, तस्य मुनेः (कर्मणि), तापनाद्भिया, सन्तापोऽस्य भविष्यतीति भयेन स्वमात्मीयमर्चिस्तेजस्तावदेव प्रागेव समकोचयत् सङ्कोचितवान्। यावदेषः तपनो दिवसेन दिवा आतपेन, स्वौजसा शशीव, तन्महसा तस्य तेजसैव द्राक् सपदि स्वयमेव नातप्यत मुनितापनादात्महानेर्वरमात्मसङ्कोच इति मत्वा मन्दप्रकाशः स्थित इत्यर्थः। तथा च, सूर्यादपि तेजिष्ठो मुनिरिति भावः ॥ ५ ॥

पर्यभूद्दिनमणिर्द्विजराजं यत्करैरहह तेन तदा तम् ।
पर्यभूत् खलु करैर्द्विजराजः कर्म कस्स्वकृतमत्र न भुङ्क्ते ॥६॥

पर्यभूदिति । दिनमणिस्सूर्यः, द्विजराजं चन्द्रं, ब्राह्मणोत्तमञ्च, करैरंशुभिः, हस्तैश्च, पर्यभूत्, परिभूतवानिति यत् । तेन परिभवेन (हेतुना) तदा नारदागमनकाले, तं दिनमणिं, द्विजराजो ब्राह्मणोत्तमश्चन्द्रश्च, करैरंशुभिर्हस्तैश्च, पर्यभूत् । अहह । स्वकृतद्विजराजपरिभवदोषात् स्वयमद्य तेन परिभूत इत्यर्थः । तथा हि, अत्र जीवलोके कः स्वकृतं (कर्म) न भुङ्क्ते । सर्वैणापि स्वकर्मफलमनुभाव्यमेवेत्यर्थान्तरन्यासार्थः ॥ ६ ॥

विष्टरं तटकुशालिभिरद्भिः पाद्यमर्घ्यमथ कच्छरुहाभिः ।
पद्मवृन्दमधुभिर्मधुपर्कं स्वर्गसिन्धुरदितातिथयेऽस्मै ॥ ७ ॥

विष्टरमिति । अथ स्वर्गसिन्धुर्मन्दाकिनी, अतिथये अस्मै नारदाय, तटकुशानामालिभिरावलिभिर्विष्टरमासनं, "वृक्षासनयोर्विष्टरः" इति षत्वनिपातः । अद्भिः पाद्यं पादार्थं जलं, कच्छरुहाभिर्लताभिः, अर्घ्यं अर्घार्थं पुष्पफलादि, "पादार्घाभ्याञ्च" इति तादर्थ्ये यत्प्रत्ययः । पद्मवृन्दानां मधुभिर्मकरन्दैः, मधुपर्कञ्च, अदित दत्तवती । ददातेर्लुङि तङ् ॥ ७ ॥

स व्यतीत्य वियदन्तरगाधं नाकनायकनिकेतनमाप ।
सम्प्रतीर्य भवसिन्धुमनादिं ब्रह्म शर्मभरचारु यतीव ॥८॥

स इति । स मुनिः, अगाधं वियदन्तर्नभोऽभ्यन्तरं, व्यतीत्य । नाकनायकनिकेतनं इन्द्रभवनं, यती योगी, अनादिं, भवसिन्धुं संसाराब्धिं, सम्प्रतीर्य शर्मभरचारु परमानन्दसुन्दरं, ब्रह्म परमात्मानमिव आप ॥ ८ ॥

अर्चनाभिरुचितोच्चतराभिश्चारु तं सदकृतातिथिमिन्द्रः ।
यावदर्हकरणं किल साधोः प्रत्यवायधुतये न गुणाय ॥९॥

अर्चनाभिरिति । इन्द्रः, तमतिथिं मुनिं, उचिताद्विहितात्, उच्चतरा-

भिरधिकाभिः, अर्चनाभिः पूजाभिः, चारु सदकृत सत्कृतवान्, आदृतवानित्यर्थः । "आदरानादरयोः सदसती" इति निपातनात् प्राक् प्रयोगः । अधिकाचरणे हेतुमाह—यावदर्हं यावदुक्तं, "यावदवधारणे" इत्यव्ययीभावः । यावदर्हस्य करणम् इति षष्ठीतत्पुरुषः । साधोः श्रद्धालोः प्रत्यवायधुतये अकरणदोषनिवारणाय गुणायोत्कर्षाय न किल न खलु । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ९ ॥

नामधेयसमतासखमद्रेरद्रिभिन्मुनिमथाद्रियत द्राक् ।
पर्वतोऽपि लभतां कथमर्चां न द्विजस्स विबुधाधिपलम्भी१०

नामधेयेति । अथ नारदसत्कारानन्तरं, अद्रिभिदिन्द्रः अद्रेः पर्वतस्य, नामधेयसमतया नामसामान्येन सखायं तत्सखं मुनिं पर्वताख्यं, द्राक् द्रुतमाद्रियत सत्कृतवान् । पर्वतः पर्वतारेः कथं सत्कारमलभतेत्यत्राह—पर्वतोऽपि स द्विजो विबुधाधिपं देवेन्द्रं, पण्डितोत्तमं च लभते प्राप्नोतीति तल्लम्भी । "विबुधः पण्डिते देवे" इति विश्वः । स मुनिः कथमर्चां पूजां, न लभतां, लभतामेवेत्यर्थः । द्विजोऽभ्यागतो महतः प्रतिपक्षादपि विवेकिनः पूजां लभत इति भावः ॥ १० ॥

तद्भुजादतिवितीर्णसपर्याद्द्योद्रुमानपि विवेद मुनीन्द्रः ।
स्वः सहस्थितिसुशिक्षितया तान् दानपारमितयैव वदान्यान्॥

तदिति । मुनीन्द्रो नारदस्तान् प्रसिद्धान् द्योद्रुमान् कल्पवृक्षानपि, अतिवितीर्णसपर्यादतिमात्रपूजात्, तस्येन्द्रस्य, भुजाद्धस्तादेव, गुरोः, स्वः स्वर्गे सहस्थित्या सहवासेन, सुशिक्षितया स्वभ्यस्तया, दानपारमिता नाम दानकर्तव्यताप्रतिपादको ग्रन्थविशेषः । तयैव कारणेन वदान्यान् विवेद । इन्द्रहस्तः कल्पवृक्षाणामपि दानविद्योपदेष्टेत्युत्प्रेक्षितवानित्यर्थः । कल्पवृक्षातिशाय्यौदार्यमस्येति भावः ॥ ११ ॥

मुद्रितान्यजनसङ्कथनस्सन्नारदं बलरिपुस्समवादीत् ।
आकरस्स्वपरभूरिकथानां प्रायशो हि सुहृदोःसहवासः ॥१२॥

was PE
he woul
did get
Marie
her mo
sixty.
them.
triump
men ar
Edd
crash,
courag
exploi
week
get al
The
is a s
applic
is DE
Ex
them
of th
them
man
NE

मुद्रितेति । बलरिपुरिन्द्रः, मुद्रितान्यजनसंकथनो निवारितेतरजनालापस्सन्, नारदं समवादीत् । तेन सह सँल्लापमकार्षीदित्यर्थः । किं संवाद्यं तदाह-प्रायशः सुहृदोर्मित्त्रयोस्सहवासस्सङ्गमः, स्वे आत्मीयाः परे च स्वपरे तेषां याः भूरयः कथाः प्रसङ्गास्तासां आकरः खनिर्हि, इष्टालापानामियत्ताभावात् संवादसिद्धिरित्यर्थान्तरन्यासाभिप्रायः ॥ १२ ॥

तं कथानुकथनप्रसृतायां दूरमालपनकौतुकितायाम् ।
भूभृतां चिरमनागमहेतुं ज्ञातुमिच्छुरवदच्छतमन्युः ॥ १३ ॥

तमिति । शतमन्युश्शतक्रतुः । 'मन्युर्दैन्ये क्रतौ क्रुधि' इत्यमरः । आलपनकौतुकितायां आभाषणोत्कण्ठायां, दूरं कथानुकथनप्रसृतायां उत्तरप्रत्युत्तराभ्यां दूरङ्गतायां सत्यां, प्रसक्तानुप्रसक्त्या, सङ्गत्येत्यर्थः । चिरं चिरात्प्रभृति । भूभृतां राज्ञां, अनागमनहेतुं ज्ञातुमिच्छुस्सन् । तं नारदं, अवददपृच्छदित्यर्थः ॥ १३ ॥

प्रागिव प्रसुवते नृपवंशाः किन्नु सम्प्रति न वीरकरीरान् ।
ये परप्रहरणैः परिणामे विक्षताः क्षितितले निपतन्ति ॥ १४ ॥

प्रागिति । नृपवंशाः राजकुलानि नृपा एव वंशाः वेणवश्च । 'वंशो वेणौ कुले वर्गे' इति विश्वः । प्राक् पूर्वमिव । सम्प्रति, वीरानेव करीरानङ्कुरान् । 'वंशाङ्कुरे करीरोऽस्त्री' इत्यमरः । न प्रसुवते न जनयन्ति । किंतैरत आह । य इति । ये वीरकरीराः, परिणामे परिपक्वावस्थायां, परेषामरीणां अन्येषां च । 'परं दूनान्यमुख्येषु परोऽरिपरमात्मनोः' इति वैजयन्ती । प्रहरणैरायुधैः दात्रादिभिश्च, विक्षतास्सन्तः क्षितितले निपतन्ति ॥ १४ ॥

पार्थिवं हि निजमाजिषु वीरा दूरमूर्ध्वगमनस्य विरोधि ।
गौरवाद्वपुरपास्य भजन्ते मत्कृतामतिथिगौरवऋद्धिम् ॥ १५ ॥

ततः किमत आह—पार्थिवमिति । वीराः पूर्वोक्ताः रणपातिनः, पार्थिवं पृथिवीविकारं, अत एव गौरवात् गुरुत्वगुणयोगित्वादूर्ध्वगमनस्योत्प-

तनक्रमणः, पार्थिवत्वादूर्ध्वलोकप्राप्तेश्च, दूरमत्यन्ते विरोधि निजं वपुः, आजिषु युद्धेषु अपास्य मत्कृतामतिथिसत्कारस्तस्य ऋद्धिं सम्रद्धिं, "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावः। भजन्ते। तादृग्वीरालाभे स्वस्यातिथिलाभो न स्यादिति भावः॥ १५॥

साभिशापमिव नातिथयस्ते मां यदद्य भगवन्नुपयान्ति।
तेन न श्रियमिमां बहुमन्ये स्वोदरैकभृतिकार्यकदर्याम्॥१६॥

ननु तदलाभे तेषामेव सत्कारहानिस्तव तु न कदाचित् क्षतिरित्यत आह—साभिशापमिति। हे भगवन् मुने, ते वीराः अतिथयः, अभिशापेन सह वर्तत इति साभिशापं मिथ्याभिशंसामिव। 'अथ मिथ्याभिशंसनं अभिशापम्' इत्यमरः। मामद्य नोपयान्तीति यत्। तेन हेतुना। स्वोदरस्यैकस्यैव, भृतिकार्येण पोषणकृत्येन कदर्यां कृपणाम्। 'कदर्थे कृपणक्षुद्र' इत्यमरः। "आत्मानं धर्मकृत्यं च पुत्रदाराश्च पीडयेत्। लोभाद्यः पितरौ भ्रातॄन् स कदर्य इति स्मृतः" इति च। इमां श्रियं न बहु मन्ये अतिथिसत्कारशून्यस्य श्रीवैफल्यमेव क्षतिरिति भावः॥ १६॥

पूर्वपुण्यविभवव्ययलब्धास्सम्पदो विपद एव विमृष्टाः।
पात्रपाणिकमलार्पणमासां तासु शान्तिकविधिर्विधिदृष्टः॥१७॥

पूर्वेति। पूर्वपुण्यविभवस्य व्ययेन लब्धास्सम्पदो विमृष्टाः विचारिताः विपद एव। सद्यः स्वोदयेन पुरा कृतसुकृतनाशकरत्वादिति भावः। तासु विपत्स्वापद्रूपसम्पत्सु। आसां सम्पदां पात्राणां विद्याजातितपोवृत्तसम्पन्नानां पाणिकमलेष्वर्पणं दानमेव विधिदृष्टश्शास्त्रदृष्टः शान्तिकविधिः शान्तिकर्मानुष्ठानं, नष्टसुकृतादपि उत्कृष्टसुकृतोत्पादनादिति भावः। अनेन बीजाङ्कुरन्याय उक्तः॥ १७॥

तद्विमृज्य मम संशयशिल्पि स्फीतमत्र विषये सहसाघम्।
भूयतां भगवतश्श्रुतिसारैरद्य वाग्भिरघमर्षणऋग्भिः॥१८॥

तदिति । तत्तस्मात्, अत्र विषये अस्मिन्नर्थे, मम संशयस्य शिल्पि तज्जनकं स्फीतं प्रभूतं, अघमेनः तन्मूलत्वान्मिथ्याज्ञानस्येति भावः । यद्वा, संशयः शिल्पी जनको यस्य तदघं दुःखं, दुःखहेतुत्वात्संशयस्येति भावः । 'दुःखैनोव्यसनेष्वघम्' इति वैजयन्ती । सहसा विमृज्य निवर्त्य, भगवतो वाग्भिरद्य श्रुतिसारैर्वेदसारैः, कर्णामृतैश्च । अघमर्षणऋग्भिः अघमर्षणीभिः ऋग्भिः । "स्त्रियाः पुंवत्" इत्यादिना पुंवद्भावः । भूयताम् । भावे लोट् । राज्ञामनागमनकारणमसंदिग्धं ब्रूहीत्यर्थः । अत्र मुनिवाक्ये-ष्वारोप्यमाणस्य अघमर्षणत्वस्य प्रकृताघहरणोपयोगात् परिणामालङ्कारः । "आरोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणामः" इति लक्षणात् ॥ १८ ॥

इत्युदीर्य मघवा विनयर्धिं वर्धयन्नवहितत्वभरेण ।
चक्षुषां दशशतीमनिमेषां तस्थिवान्मुनिमुखे प्रणिधाय ॥१९॥

इतीति । मघवा इन्द्रः, इत्युदीर्य अवहितत्वभरेण एकाग्रतातिशयेन विनयर्धिं विनयातिशयं वर्धयन्ननिमेषाञ्चक्षुषां दशशतीं सहस्रं, "तद्धितार्थ" इत्यादिना समाहारे द्विगावकारान्तोत्तरपदत्वात् स्त्रियां "द्विगोः" इति ङीप् । एतेन शतमखी व्याख्याता । मुनिमुखे प्रणिधाय तस्थिवान् तस्थौ । लिटः क्वसुरादेशः ॥ १९ ॥

वीक्ष्य तस्य विनये परिपाकं पाकशासनपदं स्पृशतोऽपि ।
नारदः प्रमदगद्गदयोक्त्या विस्मितः स्मितपुरस्सरमाख्यत् २०

वीक्ष्येति । नारदः पाकशासनपदं स्पृशतोऽपीन्द्रत्वे तिष्ठतोऽपि । त-स्येन्द्रस्य विनये परिपाकं प्रकर्षं वीक्ष्य विस्मितस्सन् सविस्मयस्सन् कर्तरि क्तः । प्रमदगद्गदयोक्त्या हर्षविस्वरया वाचा स्मितपुरस्सरं स्मितपूर्वमा-ख्यदाचचक्षे । "अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्" इत्यङ्प्रत्ययः ॥ २० ॥

भिक्षिता शतमखी सुकृतं यत्तत्परिश्रमविदः स्वविभूतौ ।
तत्फले तव परं यदि हेला क्लेशलब्धमधिकादरदं तु ॥२१॥

भिक्षितेति। शतानां मखानां समाहारः शतमखी (द्वात्री), तत् सुकृतं भिक्षिता याचिता। भिक्षेः दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि क्तः। तत्फले तस्य सुकृतस्य, फले, स्वविभूतौ निजैश्वर्ये हेला अवज्ञा अनास्था यदि। 'हेलाऽवज्ञा' इति वैजयन्ती। तत्परिश्रमविदो याच्ञाक्लेशाभिज्ञस्य तव परं केवलं तवैव। नान्यस्येत्यर्थः। 'परं स्यादुत्तमानाप्तवैरिदूरेषु केवले इति विश्वः। याचक एव याचकदुःखं जानातीति भावः। ननु धनिनां दातृत्वे किं चित्रं तत्राह—क्लेशेति। सत्यं क्लेशलब्धं तु अधिकादरदं अतिलोभकारि दुस्त्यजं, त्वन्तु मखशतक्लेशलब्धमप्यैश्वर्यमर्थिसात्करोषीति कथं न चित्रमित्यर्थः। अत्र क्लेशवाक्येन हेलात्वसमर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः। 'हेतोर्वाक्यपदार्थत्वे काव्यलिङ्गमुदाहृतम्' इति लक्षणात्॥ २१॥

सम्पदस्तव गिरामपि दूरा यन्न नाम विनयं विनयन्ते।
श्रद्दधाति क इवेह न साक्षादाह चेदनुभवः परमाप्तः॥२२॥

सम्पद इति। किं बहुना, तव सम्पदो गिरामपि दूराः अगोचराः कुतः, यद्यस्माद्विनयं न विनयन्ते नाम न लुम्पन्ति खलु। नयतेर्लट्। "स्वरित" इत्यादिना आत्मनेपदं "कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि" इत्यस्मादिति केचित्। तदसत्। सम्पदां कर्तृणां अचेतनत्वेन कर्मणो विनयस्येन्द्रियनिष्ठत्वेन चाकर्तृस्थत्वादिति। अतः स्तोतुमशक्या इत्यर्थः। किं त्विह विनयोत्तरत्वे परमाप्तः प्रमाणभूतः साक्षादनुभवः प्रत्यक्षादनुभवः, नाह चेत्क इव को वा श्रद्दधाति विश्वसिति न कश्चिदित्यर्थः। त्वत्सम्पदां विनयोत्तरत्वे साक्षादनुभवतां मादृशामेव श्रद्धा जायते नान्येषां, प्रायेणान्यत्र सम्पदां विनयहारित्वात्। किं बहुना, वयमपि न श्रद्दधाम इति भावः। अत्र सम्पदां वाग्गोचरत्वेऽपि तदगोचरत्वोक्त्या असम्बन्धरूपातिशयोक्तिः।

श्रीभरानतिथिसात्करवाणि स्वोपभोगपरता न हितेति।
पश्यतो बहिरिवान्तरपीयं दृष्टिसृष्टिरधिका तव कापि॥२३॥

श्रीभरानिति। श्रीभरान् सम्पदुच्छ्रायान् अतिथिसात् दानेनातिथ्य-

धीनं, "दैये ञ्रा च" इति चकारात् सातिप्रत्ययः। करवाणि कुर्याम्। विध्यर्थे लोट्। "आडुत्तमस्य पिच्च" इति मेर्निः। स्वोपभोगपरता आत्मम्भरित्वं, न हिता न श्रेयस्करीति पश्यतो जानतः प्रेक्षमाणस्य च तव बहिरिव देह इव अन्तरात्मन्यपि कापीयं दृष्टिसृष्टिः ज्ञानसृष्टिरक्षिसृष्टिश्च। 'दृष्टिर्ज्ञानेऽक्षिदर्शने' इत्यमरः। अधिका असाधारणी। द्वयोरपि दृष्ट्योः श्लिष्टशब्दोपात्तयोरभेदाध्यवसायेन बहिरिवेत्युपमा॥ २३॥

आः स्वभावमधुरैरनुभावैस्तावकैरतितरान्तरलास्स्मः।
द्यां प्रशाधि गलितावधिकालं साधु साधु विजयस्व विडौजः॥

आ इति। बिडं भेदकम्। बिड भेदने। इगुपधलक्षणः कः। तदोजो यस्य तस्य सम्बुद्धिः हे बिडौजः!, स्वभावमधुरैः निसर्गरमणीयैः, तवेमे तावकाः, "तवकममकावेकवचने" इत्यणि तवकादेशः। तैरनुभावैरैश्वर्यैरतितरामत्यन्तम्, अव्ययादामुप्रत्ययः। तरलाः लोलाः आनन्दलहरीमग्नाः स्म इत्यर्थः। आ इत्यानन्दास्वादानुकारः। गलितावधिकालमनन्तकालम्। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। द्यां स्वर्गं साधु प्रशाधि पालय। साधु, विजयस्व सर्वोत्कृष्टो भव। "विपराभ्यां जेः" इत्यात्मनेपदम्॥ २४॥

सङ्ख्यविक्षततनुस्रवदस्रक्षालिताखिलनिजाघलघूनाम्।
यत्त्विहानुपगमश्शृणु राज्ञां तज्जगद्युवमुदं तमुदन्तम्॥ २५॥

एवमिन्द्रमभिनन्द्य, तत्प्रश्नस्योत्तरमाह—सङ्ख्येति। सङ्ख्ये समरे, विक्षताभ्यः प्रहृताभ्यः तनुभ्यो गात्रेभ्यः, स्रवद्भिरस्रैरसृग्भिः क्षालितानि निर्णिक्तानि अखिलानि निजान्यघानि येषां तेषामत एव लघूनां निर्भाराणां राज्ञां यद्यस्मात् कारणादिह स्वर्गेऽनुपगमो नागमः तत्कारणभूतं जगत्सु ये युवानः तेषां मुदमानन्दकारणं असाधारणार्थं, अभेदेन व्यपदेशः। तं प्रसिद्धं उदन्तं वार्ताम्। 'वार्ता प्रवृत्तिर्वृत्तान्त उदन्तः' इत्यमरः। शृणु। अत्र क्षालिताघपदार्थस्य विशेषणगत्या लघुत्वहेतुत्वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः॥ २५॥

सा भुवः किमपि रत्नमनर्घं भूषणं जयति तत्र कुमारी ।
भीमभूपतनया दमयन्ती नाम या मदनशस्त्रममोघम् ॥२६॥

सेति । भुवो भूषणं किमप्यनर्घममूल्यं रत्नम् । असाधारणं स्त्रीरत्नमि-त्यर्थः । कुमारी कन्या, अनूढेत्यर्थः । सा दमयन्ती नाम भीमभूपतनया तत्र भुवि जयति । सर्वोत्कर्षेण जागर्ति, या अमोघं मदनशस्त्रम् ॥ २६ ॥

सम्प्रति प्रतिमुहूर्तमपूर्वा कापि यौवनजवेन भवन्ती ।
आशिखं सुकृतसारभृते सा क्वापि यूनि भजते किल भावम् ॥

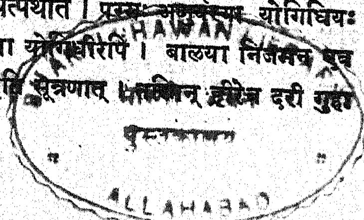
अथेन्द्रमत्सरोत्पादनाय तस्याः पुरुषान्तरासक्तिञ्च वक्ति—सम्प्रतीति । सम्प्रतीदानीं, सा दमयन्ती, यौवनस्य जवेनोद्भववेगेन, प्रतिमुहूर्तं काप्य-पूर्वा लावण्यमयावयवपोषविशेषा भवन्ती । आशिखं शिखापर्यन्तं, अभिविधावव्ययीभावः । सुकृतसारभृते उत्कृष्टपुण्यभृते ईदृग्भाग्यसम्पन्न इत्यर्थः । क्वापि कस्मिन्नपि यूनि भावमनुरागं भजते । किलेत्यैतिह्ये ॥२७॥

कथ्यते न कतमस्स इति त्वं मां विवक्षुरसि किं चलदोष्ठः ।
अर्धवर्त्मनि रुणत्सि न पृच्छां निर्गमेण न परिश्रमयैनाम् ॥

कथ्यत इति । किञ्च, चलदोष्ठस्त्वं स युवा कतम इति मां विवक्षुर्व-क्तुमिच्छुरसि किम् । तर्हि अर्धवर्त्मन्यर्धोक्ते पृच्छां प्रश्नं, भिदादित्वादङ् । न रुणत्सीति काकुः । एनां पृच्छां निर्गमेनोच्चारणेन न परिश्रमय मा खेदय । कुतः, न कथ्यते । यतः पृष्टोऽपि न कथयामि अतो न प्रष्टव्यमेवेत्यर्थः ॥

यत्पथावधिरणुः परमस्सा योगिधीरपि न पश्यति यस्मात् ।
बालया निजमनःपरमाणौ ह्रीदरीशयहरीकृतमेनम् ॥ २९ ॥

किं कपटादकथनं, नेत्याह—यत्पथेति । परमः अणुः यस्याः योगिधियः पन्थाः, यत्पथस्तस्यावधिस्सीमा, सा योगिधीरपि । बालया निजमन एव परमाणुः । "अणुपरिमाणं मनः" इति सूत्रणात् । तस्मिन् ह्रीरेव दरी गुहा

तच्छयहरीकृतं तद्गतसिंहीकृतं, एनं युवानं, यस्मान्न पश्यति तस्मान्न कथ्यत इति पूर्वेणान्वयः । योगिबुद्धेरपि परमाणुस्वरूपग्राहित्वमेव नान्तःप्रवेशशक्तिरित्यज्ञानादकथनं, न कपटात् । सा तु मन्दाक्षमन्थरतया न कथयतीत्यर्थः ॥ २९ ॥

सा शरस्य कुसुमस्य शरव्यं सूचिता विरहवाचिभिरङ्गैः ।
तातचित्तमपि धातुरधत्त स्वस्वयंवरमहाय सहायम् ॥ ३० ॥

तर्हि कामुकीत्वमात्रं वा कथमस्याः प्रतीतमत आह—सेति । सा भैमी, विरहवाचिभिः विरहव्यञ्जकैरङ्गैः कार्श्यपाण्डिमादिपरिक्लिष्टैरिति भावः । कुसुमशरस्य कामबाणस्य शरव्यं लक्ष्यं, सूचिता । कुत्रचिद्यूनि बद्धभावेत्येतावन्मात्रमवगतेत्यर्थः । तर्हि तत्पित्रा वा वरविशेषज्ञानं विना विवाहोपायः कथं चिन्तितस्तत्राह—तातचित्तमपि, (कर्म) स्वस्वयंवरमहाय धातुस्सहायमधत्त अकरोत् ।।सहकारीचकारेत्यर्थः । तत्पित्रापि धातृप्रेरणया स्वयंवर एवोपायश्चिन्तित इति भावः ॥ ३० ॥

मन्मथाय यदथादित राज्ञां हूतिदूत्यविधये विधिराज्ञाम् ।
तेन तत्परवशाः पृथिवीशाः सङ्गरं गरमिवाकलयन्ति ॥३१॥

अस्तु राज्ञामनागमे किं कारणमुक्तं तत्राह—मन्मथायेति । अथ विधिर्विधाता, राज्ञां हूतिः स्वयंवराह्वानं, तदेव दूत्यं दूतकर्म । "दूतस्य भावकर्मणोः" इति यत्प्रत्ययः । तस्य विधये करणाय मन्मथायाज्ञामादेशमदित दत्तवानिति यत् । तेनाज्ञादानेन तत्परवशाः मन्मथपरतन्त्राः । शिवभागवतवत्समासः । पृथिवीशास्सङ्गरं गरमिवाकलयन्ति विषमिव मन्यन्ते । 'विषं स्याद्गरलं गरः इति हलायुधः ॥ ३१ ॥

येषु येषु सरसा दमयन्ती भूषणेषु यदि वापि गुणेषु ।
तत्र तत्र कलयापि विशेषो यस्स हि क्षितिभृतां पुरुषार्थः ॥

येष्विति । किंच, दमयन्ती, भूषणेषु हारादिषु, यदि वा, गुणेषु दया-दाक्षिण्यादिषु वा, येषु येषु सरसा साभिलाषा, तत्र तत्र तेषु तेषु भूषणेषु गुणेषु च कलया मात्रयापि यो विशेषः क्षितिभृतां स हि स एव । 'हि हेतावववधारणे' इत्यमरः । पुरुषार्थः प्रयोजनं, यथा कथञ्चिद्भैमीमनोरञ्जन-मेव पुरुषार्थो न तु क्षत्रधर्मस्सङ्गर इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

शैशवव्ययदिनावधि तस्या यौवनोदयिनि राजसमाजे ।
आदरादहरहः कुसुमेषोरुल्ललास मृगयाभिनिवेशः ॥ ३३ ॥

शैशवेति । कुसुमेषोः कामस्य, यौवनोदयिनि यौवनप्रादुर्भाववति राजसमाजे विषये, तस्याः भैम्याः, शैशवव्ययदिनं बाल्यापगमदिनं अवधिः सीमा यस्मिंस्तत्तथा, तद्दिनमारभ्येत्यर्थः । अहरहः प्रत्यहम् । वीप्सायां द्विर्भावः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । आदरात् मृगयायामभिनिवेशः आग्रहः । उल्ललास ववृधे । सर्वेषामपि यूनां भैमीयौवनोद्भेदात् प्रभृति स्मरव्यसन-मेव वर्तते न समरव्यसनमित्यर्थः ॥ ३३ ॥

इत्यमी वसुमतीकमितारस्सादरास्त्वदतिथीभवितुं न ।
भीमभूसुरभुवोरभिलाषे दूरमन्तरमहो नृपतीनाम् ॥ ३४ ॥

इतीति । इतीत्थममी नृपाः वसुमत्याः कमितारः कामयितारस्सन्तः तृच् । वसुमतीं वा कमितारः । ताच्छील्ये तृन् । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । "आयादय आर्धधातुके वा" इति विकल्पादुभयत्रापि णिज-भावः । त्वदतिथीभवितुं सादरास्साकाङ्क्षा न । तथा हि, नृपतीनां भीमभूः भैमीसुरभूः द्यौस्तयोरभिलाषे तद्विषयानुरागे दूरमन्तरं महत्तार-तम्यम्, अहो, स्वर्गेऽप्यरुचिरित्याश्चर्यम् । एतेन सुराङ्गनातिशायिसौन्दर्यं दमयन्त्या इति व्यज्यते । भीमदेशसुरदेशयोः महान् विप्रकर्ष इत्यर्थान्तर-प्रतीतिः । अत्रोत्तरवाक्यार्थेन स्वर्गारुच्या पूर्ववाक्यादतिथ्यनादरस्य सम-र्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ३४ ॥

तेन जाग्रदधृतिर्दिवमागां सङ्ख्यसौख्यमनुसर्तुमनु त्वाम् ।
यन्मृधं क्षितिभृतां न विलोके तन्निमग्नमनसां भुवि लोके ॥

एवं राज्ञां स्वर्गानागमहेतुमुक्त्वाथ स्वस्यागमने हेतुमाह—तेनेति । यद्यस्माद्भुवि लोके भूलोके, तस्यां दमयन्त्यां, निमग्नमनसां आसक्तचेतसां क्षितिभृतां मृधं युद्धं, न विलोके न पश्यामि । तेन युद्धालाभेन जाग्रदधृतिस्संमूर्छदसन्तोषः असन्तुष्टस्सन् सङ्ख्यसौख्यं युद्धसुखम् । 'मृधमास्कन्दनं सङ्ख्यम्' इत्यमरः । अनुसर्तुमनुभवितुं, त्वामनु त्वामुद्दिश्य, दिवं स्वर्गमागाम् ॥ ३५ ॥

वेद यद्यपि न कोऽपि भवन्तं हन्त हन्त्रकरुणं विरुणद्धि ।
पृच्छ्यसे तदपि येन विवेकप्रोञ्छनाय विषये रससेकः ३६

वेदेति । हन्तृष्वकरुणं समूलघातं हन्तारं भवन्तं कोपि न विरुणद्धि न विगृह्णाति । हन्तेति हर्षे । वेद यद्यपि एतावद्वेद्म्येव । "विदो लटो वा" इति विदो णलादेशः । यद्यपीत्यवधारणे तदपि तथापि पृच्छ्यसे । अज्ञः पृच्छति न विद्वानत आह—येन कारणेन विषये भोग्ये रससेको रागानुबन्धो जलसेकश्च विवेकस्य विशेषज्ञानस्य विचित्राद्यसाङ्कर्यस्य च प्रोञ्छनाय प्रमार्जनाय, विषयतृष्णालुप्तविवेकः पृच्छामीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

एवमुक्तवति देवऋषीन्द्रे द्रागभेदि मघवाननमुद्रा ।
उत्तरोत्तरशुभो हि विभूनां कोऽपि मञ्जुलतमः क्रमवादः ॥

एवमिति । देवऋषीन्द्रे नारदे । "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावः । एवमुक्तवति सति, मघोनः आननमुद्रा मौनं मघवाननमुद्रा । "मघवा बहुलम्" इति विकल्पान्मतुबादेशाभावः । द्राक् झटित्यभेदि स्वयमेव भिद्यते "कर्मवत् कर्मणा तुल्यक्रियः" इति कर्तुः कर्मवद्भावात् कर्मकर्तरि लुङ् । तङादिकार्यं यङात्मनेपदम् । 'वीणा चिण्वद्भावाः प्रयोजनम्' इति वचनात् । "क्रियमाणं तु यत्कर्म स्वयमेव प्रसिद्ध्यति । सुकरैः स्वगुणैर्यस्मा । कर्म-

कर्तेति|तं विदुः" इति ॥ तथाहि, विभूनां प्रभूणां, कोऽपि मञ्जुलतमोऽतिहृद्यः क्रमवादः प्रश्नोत्तरक्रमेणोक्तिः। उत्तरोत्तरशुभः उपर्युपरि सुभगो हि। अर्थान्तरन्यासः ॥ ३७ ॥

कानुजे मम निजे दनुजारौ जाग्रति स्वशरणे रणचर्चा।
यद्भुजाङ्कमुपधाय जयाङ्कं शर्मणा स्वपिमि वीतविशङ्कः ॥

कानुज इति। निजे स्वीये अनुजे दनुजारौ उपेन्द्रे स्वशरणे स्वरक्षके स्वगृहे वा। 'शरणं गृहरक्षित्रोः' इत्यमरः। जाग्रति जागरूके सति। मम रणचर्चा रणचिन्ता का न कापीत्यर्थः। जयोऽङ्कश्चिह्नं यस्य तं तद्भुजाङ्कं, यस्यानुजस्य भुजोत्सङ्गमुपधायोपधानीकृत्य वीतविशङ्को निरातङ्कस्सन् शर्मणा सुखेन स्वपिमि शयेय। यथा रक्षिजने जाग्रति राजा शय्यागारे सुखेन भुजमुपधाय स्वपिति तद्वदिति भावः। इह निरातङ्कवृत्तिस्सुप्तिः अस्वप्नत्वादमराणाम् ॥ ३८ ॥

विश्वरूपकलनादुपपन्नं तस्य जैमिनिमुनित्वमुदीये।
विग्रहं मखभुजामसहिष्णुर्व्यर्थतां मदशनिं स निनाय ॥३९॥

विश्वेति। तस्योपेन्द्रस्य, विश्वरूपकलनात्, सर्वार्थसाक्षात्करणात्, यद्वा, एकत्र मत्स्यकूर्माद्यनन्तरूपधारणादन्यत्र विश्वार्थरूपणात्, विश्व-रूपाणि सूत्राणि तत्प्रणयनात् (हेतोः), जैमिनिमुनित्वमुदीये उत्पन्नम्। इण् गतौ कर्तरि लिट्। उपपन्नं तच्च युक्तमित्यर्थः। कुतः, स उपेन्द्रः, मखभुजां विग्रहं विरोधमन्यत्र शरीरं, असहिष्णुर्मदशनिं मम वज्रायुधं, अन्यत्र, वज्रहस्त इत्यादिवाक्यजातं, व्यर्थतां स्वायुधेनैव तत्कार्यकरणान्नि-ष्प्रयोजनत्वम्। अन्यत्र विग्रहवद्देवतानिरासेन अर्थवादत्वान्निरभिधेयत्वं च निनाय अतो जैमिनिमुनित्वं युक्तमित्यर्थः। प्रकृताप्रकृतश्लेषः ॥ ३९ ॥

ईदृशानि मुनये विनयाब्धिस्तस्थिवान् स वचनान्युपहृत्य।
प्रांशुनिःश्वसितपृष्ठचरी वाङ् नारदस्य निरियाय निरोजाः॥

ईदृशानीति । विनयाब्धिस्स इन्द्रो मुनये ईदृशानि युद्धनिराशानि वचनानि उपहृत्य समर्प्य, तस्थिवान् तूष्णींस्थितः । अथ नारदस्य प्रांशुनिश्वसितस्य पृष्ठे चरतीति पृष्ठचरी पश्चाद्गामिनी दीर्घनिश्वासपूर्विकेत्यर्थः । चरेष्टः । निरोजाः दीना वाक् निरियाय निर्जगाम ॥ ४० ॥

स्वारसातलभवाहवशङ्की निर्वृणोमि न वसन् वसुमत्याम् ।
द्यां गतस्य हृदि मे दुरुदर्कः क्ष्मातलद्वयभटाजिवितर्कः ॥४१॥

स्वरिति । वसुमत्यां भूलोके वसन् स्वश्च रसातलं च स्वारसातले स्वर्गपाताले, "रो रि" इति रेफलोपे दीर्घः । तयोर्भवमाहवं शङ्कत इति तच्छङ्की सन् । न निर्वृणोमि न सन्तुष्यामि, द्यां स्वर्गं गतस्य मे हृदि क्ष्मातले भूपाताले । 'अधःस्वरूपयोरस्त्रीतलम्' इत्यमरः । तयोर्द्वये भटानां आजिवितर्कों युद्धशङ्का दुरुदर्कों दुरुत्तरः । 'उदर्कः फलमुत्तरम्' इत्यमरः । एवं पातालगतस्य इतरलोकाजिवितर्क इति शेषः ॥ ४१ ॥

वीक्षितस्त्वमसि मामथ गन्तुं तन्मनुष्यजगतेऽनुमनुष्व !
किं भुवः परिवृढा न विवोढुं तत्र तामुपगता विवदन्ते ॥४२॥

वीक्षित इति । त्वं वीक्षितोऽसि । एतदेवागमनफलमित्यर्थः । तस्मात्फलान्तराभावात् । अथानन्तरं मां मनुष्यजगते गन्तुं मर्त्यलोकं गन्तुमित्यर्थः । गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यौ चेष्टायामनध्वनीति चतुर्थी । अनुमनुष्व अनुजानीहि । तत्र मर्त्यलोके, तां दमयन्तीं, विवोढुं परिणेतुं उपगता भुवः परिवृढाः, प्रभवो भूपतयः "प्रभौ परिवृढः" इति निपातः । न विवदन्ते न कलहिष्यन्ते किम् । सामीप्ये लट् । भावनादिसूत्रेण विमतावात्मनेपदम् ॥ ४२ ॥

इत्युदीर्य स ययौ मुनिरुर्वीं स्वर्पतिं प्रतिनिवर्त्य जवेन ।
वारितोऽप्यनुजगाम स यान्तं तं कियन्त्यपि पदान्यपराणि ॥

इतीति । स मुनिरित्युदीर्य स्वर्पतिमिन्द्रं, "अहरादीनां पत्यादिषु"

इति वैकल्पिको रेफादेशः। प्रतिनिवर्त्य जवेनोर्वी ययौ। स इन्द्रो वारितो निवर्तितोऽपि यान्तं गच्छन्तम्। इणो लटश्शत्रादेशः। तं मुनिमपराण्यपि कियन्ति कतिचन पदानि कतिपयपदानि। आसीममित्यर्थः। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। अनुजगाम ॥ ४३ ॥

पर्वतेन परिपीय गभीरं नारदीयमुदितं प्रतिनेदे।
स्वस्य कश्चिदपि पर्वतपक्षच्छेदिनि स्वयमदर्शि न पक्षः॥४४॥

पर्वतेनेति। पर्वतेन मुनिना गिरिणा च गभीरं, नारदीयमुदितं नारदवाक्यं, परिपीय प्रतिनेदे प्रतिदध्वने तदेवानुकृतमित्यर्थः। पर्वते सन्निकृष्टे प्रतिनादो युक्त इति भावः। नदेर्लिट्। "अत एकहल्मध्येनादेशादेर्लिटि" इत्येत्वाभ्यासलोपौ। स्वयं तु न किञ्चिन्निवेदितवानित्याह—पर्वतपक्षच्छेदिनीन्द्रे स्वस्य कश्चिदपि पक्षस्साध्यं प्रयोजनं गरुच्च। 'पक्षः पार्श्वगरुत्साध्यसहायबलभित्तिषु' इति वैजयन्ती। नादर्शि न दर्शितः। तत्साहचर्यमात्रमागत्य स्वस्य पृथक्साध्याभावात्तदुक्तमेवानुकृतम्। न तु पृथक्किञ्चिन्निवेदितमित्यर्थः। पर्वतपक्षच्छेदित्वादिन्द्रस्याग्रे पर्वतेन स्वपक्षो न प्रकाशित इति ध्वनिः॥ ४ ॥

पाणये बलरिपोरथ भैमीशीतकोमलकरग्रहणार्हम्।
भेषजं चिरधृताशनिवासव्यापदामुपदिदेश रतीशः॥ ४५ ॥

इन्द्रस्तु भैम्यामनुरक्तोऽभूदित्याह—पाणय इति। अथ नारदनिर्गमनानन्तरं, रतीशो बलरिपोरिन्द्रस्य पाणये चिरधृतानां चिरसञ्चितानां अश निवासेन वज्राग्निसम्पर्केण याः व्यापदो विपदस्तासां भैमीशीतकोमलकरस्य ग्रहं ग्रहणमेवार्हं योग्यं, भेषजमोषधमुपदिदेश। वीराभिभवेन श्रृङ्गारः प्रवृद्ध इति भावः। अत्र कामनिबन्धस्य भैमीपाणिग्रहणस्याशनिवासतापशमनार्थत्वोत्प्रेक्षा। व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या॥ ४५ ॥

नाकलोजभिषजोः सुषमा या पुष्पचापमपि चुम्बति सैव ।
वेद्मि तादृगभिषज्यदसौ तद्द्वारसंक्रमितवैद्यकविद्यः ॥ ४६ ॥

ननु कामस्य कुतो वैद्यविद्योपदेशसामर्थ्यमित्यत आह—नाकेति । नाकलोकभिषजोरश्विनोर्या सुषमा सौन्दर्यं सैव पुष्पचापं काममपि चुम्बति स्पृशति तस्मादपि तावेव सुषमावन्ताविति भावः। असौ कामः सा सुषमैव द्वारं तेन सङ्क्रमिता वैद्यकं वैद्यस्य कर्म भैषज्यम् । योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ् । तदेव विद्या यस्मिन् सः । अतएव तादृक् स्ववैद्यसदृशस्सन् अभिषज्यत् चिकित्सितवान् । भिषज्यतेः कण्ड्वादियगन्ताल्लङ् । वेद्मीत्युत्प्रेक्षायाम् । वाक्यार्थः कर्म ॥ ४६ ॥

मानुषीमनुसरत्यथ पत्यौ खर्वभावमवलम्ब्य मघोनी ।
खण्डितं निजमसूचयदुच्चैर्मानमाननसरोरुहनत्या ॥ ४७ ॥

अथेन्द्राण्या ईर्ष्यानुभावमाह—मानुषीमिति । अथेन्द्रस्य भैमीरागानन्तरं, मघोनः स्त्री मघोनी शची। "पुंयोगादाख्यायाम्" इति ङीप् । "श्वयुवमघोनामतद्धिते" इति सम्प्रसारणे गुणः । पत्यौ खर्वभावं नीचत्वमवलम्ब्य मानुषीं मानुषस्त्रीं, "जातेरस्त्री" इत्यादिना ङीप् । अनुसरत्यनुसरमाणे सति, आननसरोरुहनत्या शिरोनमनेन, उच्चैरुन्नतं निजं मानं सर्वोत्तरत्वाहङ्कारं खण्डितं भग्नमसूचयत् । आकारेणैव निजनिर्वेदमवेदयत् । न तु वाचा किञ्चिदूचे । गम्भीरनायिकात्वादिति भावः ॥ ४७ ॥

यो मघोनि दिवमुच्चरमाणे रम्भया मलिनिमालमलम्भि ।
वर्ण एव स खलूज्ज्वलदस्याश्शान्तमन्तरमभाषत भङ्ग्या ४८

अथान्यासामपि कासांचिदप्सरसामीर्ष्यानुभावानाह—य इत्यादि । मघोनीन्द्रे, "श्वयुवमघोनां" इत्यादिना सम्प्रसारणे गुणः । दिवमाकाशं, उच्चरमाणे उत्पतति सति, "उदश्चरस्सकर्मकात्" इत्यात्मनेपदम् । रम्भायाः यो मलिनिमा मालिन्यं, अलमत्यन्तं, अलम्भि अलाभि । "विभाषा चिण्ण-

मुलोः" इति वा नुमागमः । स वर्णो मलिनिमैव, अस्या रम्भायाः, अन्तरमन्तरङ्गं, उज्ज्वलद्रोषादत्युज्ज्वलत्प्रज्वलितं सत्, भङ्ग्या कयाचिद्रीत्या भवितव्यताप्राबल्यधियेत्यर्थः । शान्तं शमितं निर्वापितमित्यर्थः । "वा दान्त" इत्यादिना निपातः । अभाषत खलु । निर्वाणालातमलिनमित्याख्यदित्यर्थः । अन्तःकरणवैवर्ण्यमूलत्वाद्बाह्यवैवर्ण्यस्येति भावः ॥ ४८ ॥

जीवितेन कृतमप्सरसां तत्प्राणमुक्तिरिह युक्तिमती नः ।
इत्यनन्तरमवाचि घृताच्या दीर्घनिःश्वसितनिर्गमनेन ॥४९॥

जीवितेनेति । अप्सरसां नोऽस्माकं जीवितेन कृतं, कष्टत्वादिति भावः । तत्तस्मादिहास्मिन्समये प्राणमुक्तिः प्राणत्याग एव युक्तिमती युक्तेति घृताच्या नाम देव्या दीर्घनिःश्वसितस्य निर्गमनेन निष्क्रमणमुखेन, अनक्षरमशब्दप्रयोगं, यथा तथा अवाचि । वचेर्ब्रूञो वा कर्मणि लुङ् । उक्तमेवेत्यर्थः । अत एव व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्योत्प्रेक्षा ॥ ४९ ॥

साधु नः पतनमेवमितस्स्यादित्यफण्यत तिलोत्तमयापि ।
चामरस्य वलनेन कराब्जात्तद्विलोलनवलद्भुजनालात् ॥५०॥

साध्विति । तिलोत्तमयापि देव्या तस्य चामरस्य विलोलनेन आन्दोलनेन वलन्वलमानो भुजो बाहुरेव नालो यस्य तस्मात्, वलतेरात्मनेपदमनित्यज्ञापकादित्याह वामनः । चक्षिङो ङित्करणं ज्ञापकम् । कराब्जात् पाणिकमलाच्चामरस्य पतनेन, अवयवपारवश्यादिति भावः । एवञ्चामरवदेव नोऽस्माकमपि इतः स्वर्गात् पतनमेव साधु स्यादित्यफण्यत । फणितमिवेति पूर्ववदुत्प्रेक्षा । भुजनालात् कराब्जादिति सावयवरूपकेण संसृष्टा ॥

मेनका मनसि तापमुदीतं यत्पिधित्सुरकरोदवहित्थाम् ।
तत्स्फुटं निजहृदः पुटपाके पङ्क्तिमसृजद्बहिरुत्थाम् ॥५१॥

मेनकेति । मेनका नाम काचिद्देवी मनस्युदीतमुत्पन्नं, तापमाधिं, पिधित्सुः पिधातुमिच्छुस्सती, अवहित्थामाकारगुप्तिमकरोदिति यत्, तदा-

कारगोपनमेव, निजहृदः स्वमनसः, पुटपाके गूढपाके, बहिरुत्थामुत्थितां, बाह्यामित्यर्थः । "आतश्चोपसर्गे" इति कर्तरि क्तप्रत्ययः । पङ्कलिप्तिं पङ्कलेपं, स्फुटमसृजत् । पुटपाके बाह्यः पङ्कलेपोऽन्तः पच्यमानद्रव्यस्ये-वाकारगोमनमेव बलात् क्रियमाणं, गोप्यस्यान्तस्तापस्य व्यञ्जकम-भूदित्यर्थः ॥ ५१ ॥

उर्वशी गुणवशीकृतविश्वा तत्क्षणस्तिमितभावनिभेन ।
शक्रसौहृदसमापनसीम्नि स्तम्भकार्यमपुषद्वपुषैव ॥ ५२ ॥

उर्वशीति । गुणैः सौन्दर्यादिभिर्वशीकृतविश्वा रञ्जिताखिलप्रपञ्चा, उर्वशी नाम काचिद्देवी, तत्क्षणे तत्समये, यः स्तिमितभावः स्तैमित्यं निष्क्रियाङ्गत्वलक्षणः स्तम्भो नाम सात्त्विकस्तस्य निभेन मिषेण । 'मिषं निभञ्च निर्दिष्टम्' इति हलायुधः । वपुषैव सुहृदयशब्दाद्युवादित्वादण्प्रत्यये हृद्भावान्नोभयपदवृद्धिः । अत एव 'सौहृददौहृदशब्दावणिहृद्भावौ' इति वामनः । शक्रसौहृदस्य समापनसीम्नि समाप्तिस्थाने, स्तम्भकार्यं जाड्य-कृत्यं, स्थूणाकृत्यञ्च, अपुषत् । 'स्तम्भस्स्थूणाजडत्वयोः' इति विश्वः । स्तम्भोत्थानावधिकं मे शक्रसौहृदमिति निर्णयमकरोदित्यर्थः । "पुषादि" इत्यादिना च्लेरङादेशः ॥ ५२ ॥

कापि कामपि बभाण बुभुत्सुं शृण्वति त्रिदशभर्तरि किञ्चित् ।
एष कश्यपसुतामभिगन्ता पश्य कश्यपसुतश्शतयज्ञः ॥५३॥

अथ कासाञ्चिदप्सरसां वागारम्भानाह—कापीत्यादि । कापि देवी, बुभुत्सुमिन्द्रं, जिगमिषितं जिज्ञासमानां कामपि देवीं त्रिदशभर्तरि इन्द्रे शृण्वति सत्येव । तच्छ्रवणार्थमेवेत्यर्थः । किञ्चिद्बभाण । किञ्चित्तदाह—कश्यपसुतश्शतयज्ञो बहुयाजी एष इन्द्रः, कश्यपसुतां काश्यपीं, क्षिति-मभिगन्ता अभिगमिष्यति । गमेर्लुट् । पश्य दिवं विहाय भुवं गच्छतीत्या-श्चर्यं पश्येत्यर्थः । स्वयं कश्यपसुतस्तत्सुतां भगिनीमेव गच्छतीत्याश्चर्यं व्यज्यते ॥ ५२ ॥

आलिमात्मसुभगत्वसगर्वा कापि शृण्वति मघोनि बभाषे।
वीक्षणेऽपि सघृणासि नृणां किं यासि न त्वमपि सार्थगुणेन॥

आलिमिति। आत्मनस्सुभगत्वेन सगर्वा सुभगमानिनीत्यर्थः, कापि। मघोनि शक्रे शृण्वति सत्येव, आलिं सखीं बभाषे। तदेवाह। नृणां मनुष्याणां वीक्षणेऽपि। किमुत सङ्गताविव्यर्थः। सघृणा सजुगुप्सासि। सा त्वमपि सार्थगुणेन सङ्घधर्मेण, गतानुगतिकत्वरूपेणाविवेकित्वेनेति यावत्। न यासि किं विवेकेन चेन्न यास्येवेत्यर्थः॥ ५४॥

अन्वयुर्द्युपतयः पितृनाथास्तं मुदाथ हरितां कमितारः।
वर्त्म कर्षतु पुरः परमेकस्तद्गतानुगतिको न महार्घः॥५५॥

अन्वयुरिति। अथेन्द्रप्रयाणानन्तरं, हरितां कमितारो दिशां कामयितारो दिक्पतयः, इन्द्रानुयानार्हा इत्यर्थः। व्याख्यातमेतत्। द्युपतयः पितृणां नाथा वह्निवरुणयमाः, तमिन्द्रं, मुदा औत्सुक्येन, अन्वयुरनुयाताः। "लङश्शाकटायनस्यैव" इति झेर्जुसादेशः। तथा हि, एकः परमेक एव पुरः, वर्त्म कर्षतु मार्गं करोतु। तस्य मार्गकर्तुः गतमनुगतिर्यस्य स महार्घो महामूल्यः दुर्लभ इति यावत्। न भवति। पुरोग एव दुर्लभस्तत्पृष्ठानुयायिनस्तु सर्वत्र सुलभा एवेति न किञ्चिदत्र चित्रमित्यर्थः॥ ५५॥

प्रेषिताः पृथगथो दमयन्त्यै चित्तचौर्यचतुरा निजदूत्यः।
तद्गुरुं प्रति च तैरुपहाराः सख्यसौख्यकपटेन निगूढाः ५६

प्रेषिता इति। अथो अनन्तरं, तैरिन्द्रादिभिः, चित्तचौर्ये दमयन्त्याश्चित्ताकर्षणे, चतुरा निजदूत्यः दमयन्त्यै पृथक् प्रेषिताः, तद्गुरुं तत्पितरं, भीमञ्च, प्रति। सख्यसौख्यकपटेन मैत्रीसुखव्याजेन, निगूढाः गुप्ताः, उपहारा उपायनानि प्रेषिताः॥ ५६॥

चित्रमत्र विबुधैरपि यत्तैस्स्वर्विहाय बत भूरनुसस्रे।
द्यौर्न काचिदथवास्ति निरूढा सैव सा चरति यत्र हि चित्तम्॥

चित्रमिति । विबुधैर्देवैः विद्वद्भिश्च, तैरिन्द्रादिभिः, स्वः स्वर्गं, विहाय, बत हन्त, भूरनुसस्रे अनुसृतेति यत् । अत्र चित्रं काकुः, न चित्रमित्यर्थः । कुतः, अथवा द्यौः स्वर्गश्च, काचिदपि निरूढा प्रसिद्धा नास्ति । किंतु, यत्र चित्तं चरति रमते । सैव सा द्यौर्हि ॥ ५७ ॥

शीघ्रलंघितपथैरथ वाहैर्लम्भिता भुवममी सुरसाराः ।
वक्रितोन्नमितकन्धरबन्धाश्शुश्रुवुर्ध्वनितमध्वनि दूरम् ॥५८॥

शीघ्रेति । शीघ्रं लङ्घितपथैरतिक्रान्ताध्वभिः, रथवाहैः रथाश्वैर्भुवं लम्भिताः प्रापिताः, अमी सुरसाराः सुरश्रेष्ठाः, वक्रिताश्चलिताः, उन्नमिताश्च कन्धराः ग्रीवाः, यस्मिन्नेवं विधो बन्धः कायसंस्थानविशेषो येषां ते सन्तः, अध्वनि दूरं ध्वनिं शुश्रुवुः ॥ ५८ ॥

किं घनस्य जलधेरथवैवं नैव संशयितुमप्यलभन्त ।
स्यन्दनं परमदूरमपश्यन्निःस्वनश्रुतिसहोपनतं ते ॥५९॥

किमिति । ते देवाः, किं घनस्य ध्वनितम्, मेघस्तनितं, अथवा जलधेः ध्वनितं, एवं संशयितुमपि नालभन्तैव । एतावन्मात्रविलम्बोऽपि नास्तीत्यर्थः । "शकधृष" इत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः । किंतु, निःस्वनस्य पूर्वोक्तध्वनितस्य, श्रुत्या श्रवणेन, सहोपनतं प्राप्तं, अदूरमासन्नं, स्यन्दनं परं रथमेवापश्यन्निति रथवेगोक्तिः । अत्र सन्देहसहोक्त्योस्संसृष्टिः ॥ ५९॥

सूतविश्रमदकौतुकिभावं भावबोधचतुरं तुरगाणाम् ।
तत्र नेत्रजनुषः फलमेते नैषधं बुबुधिरे विबुधेन्द्राः ॥ ६० ॥

सूतेति । एते विबुधेन्द्रास्तत्र रथे सूतस्य सारथेः, विश्रमदो विश्रान्तिप्रदः, कौतुकिभावो विनोदित्वं यस्य तं, विनोदार्थं स्वयं प्रतिपन्नसारथ्यमित्यर्थः । अत्र हेतुः तुरगाणां भावबोधचतुरं अश्वहृदयवेदिनं, नेत्रजनुषो नेत्रसत्तायाः फलं, लोचनासेचनकमित्यर्थः । नैषधं निषधानां राजानं नलम् । जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ् । बुबुधिरे ज्ञातवन्तः ॥ ६० ॥

वीक्ष्य तस्य वरुणस्तरुणत्वं यद्बभार निबिडं जडभूयम्।
नौचिती जडपतेः किमु सास्य प्राज्यविस्मयरसस्तिमितस्य॥

वीक्ष्येति। वरुणस्तस्य नलस्य, तरुणत्वं तारुण्यं, तारुण्यभूषितरूपमित्यर्थः। वीक्ष्य यन्निबिडं जडभूयं जडत्वं स्तम्भाख्यं सात्त्विकमित्यर्थः। "भुवोभावे" इति क्यप्। बभार। प्राज्येन प्रभूतेन, विस्मयरसेनाद्भुतरसेन, जलेन च। स्तिमितस्य निश्चलस्य, सा जडभूयं, विधेयप्राधान्यात् स्त्रीलिङ्गता। औचिती उचितकर्म, न किमु भवत्येवेत्यर्थः। विस्मयरसाविष्टस्य स्तम्भसम्भवादिति व्यज्यते॥ ६१॥

रूपमस्य विनिरूप्य तथातिम्लानिमाप रविवंशवतंसः।
कीर्त्यते यदधुनापि स देवः काल एव सकलेन जनेन॥६२॥

रूपमिति। रविवंशवतंसो यमः, अस्य नलस्य, रूपं सौन्दर्यं, विनिरूप्य विभाव्य। तथा तेन प्रकारेण, अतिम्लानिमतिवैवर्ण्यं, अतिकालिमानमित्यर्थः। आप। यद्यथा, अधुनापि स देवो यमः, सकलेन, काल एव काल इत्येव, कीर्त्यते। तथा म्लानिमापेति पूर्वेणान्वयः। नलेर्ष्यानुभावकालिमयोगादयं कालो न तु प्राण्यायुःकलनादिति भावः। अत्र यच्छब्दस्य कारणपरत्वेन व्याख्याने त्वनपेक्षितार्थाभिधानमनन्वयश्च स्यात्। प्रकारार्थत्वे तु न कश्चिद्विरोधः। प्रकारार्थत्वञ्च निपातानामनेकार्थत्वादविरुद्धमित्यर्थः॥

यद्बभार दहनः खलु तापं रूपधेयभरमस्य विमृश्य।
तत्र भूदनलता जनिकर्त्री मा तदप्यनलतैव तु हेतुः॥६३॥

यदिति। दहनोऽग्निरस्य नलस्य, रूपमेव रूपधेयं सौन्दर्यम्। "नामरूपभागेभ्यः स्वार्थे धेयो वक्तव्यः" इति स्वार्थे धेयप्रत्ययः। तस्य भरं समृद्धिं, विमृश्य विचार्य, तापं बभार खल्विति यत्। तत्र तापभरणे, अनलतां अग्नित्वं, जनिकर्त्री जन्मकरी, उत्पादिका मा भूत्। नलरूपदर्शनजन्यतापे तस्या अप्रयोजकत्वादिति भावः। किंतु, तदपि तथापि चित्रमन-

लतैवाग्नित्वमेव हेतुरिति विरोधः । नलत्वाभावहेतुरिति परिहारः । अत एव विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ६३ ॥

कामनीयकमधःकृतकामं काममक्षिभिरवेक्ष्य तदीयम् ।
कौशिकः स्वमखिलं परिपश्यन् मन्यते स्म खलु कौशिकमेव ॥

कामनीयकमिति । कौशिक इन्द्रः, अधः कृतकामं तिरस्कृतमदनं, तदीयं नलीयं, कामनीयकं कमनीयत्वं सौन्दर्यम् । "योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ्" । कामं प्रकाममक्षिभिस्सहस्रेणेति भावः । अवेक्ष्य, अथ स्वमात्मानमखिलं, यथा तथा, साकल्येनेत्यर्थः । परिपश्यन् कौशिकमुलूकमेव । 'महेन्द्रगुग्गुलूलूकव्यालग्राहिषु कौशिकः' इत्यमरः । मन्यते स्म खलु । नलस्यात्मनश्चैतावदन्तरमित्यमंस्तेत्यर्थः । तथा चास्य भैमीनिराशं मनो बभूवेति भावः ।

रामणीयकगुणाद्वयवादं मूर्तमुत्थितममुं परिभाव्य ।
विस्मयाय हृदयानि वितेरुस्तेन तेषु न सुराः प्रबभूवुः ॥६५॥

रामणीयकेति । सुरा इन्द्रादयः, अमुं नलं, मूर्तं मूर्तिमन्तं, उत्थितमुत्पन्नं, रामणीयकं सौन्दर्यं, कामनीयकवत्सिद्धं, तदेव गुणस्तस्याद्वयमेकमेवेति वादं प्रवादं, परिभाव्य त्रिजगदेकसुन्दरं मत्वेत्यर्थः । हृदयानि चित्तानि, विस्मयायाद्भुतरसाय, वितेरुर्ददुः । तेन दानेन, तेषु हृदयेषु विषये न प्रबभूवुः तेषां नेशिरे । दत्तद्रव्ये स्वत्वनिवृत्तेरिति भावः । विस्मयाकृष्टचित्ता बभूवुरिति परमार्थः ॥ ६५ ॥

प्रैयरूपकविशेषनिवेशैस्संवदद्भिरमराश्श्रुतपूर्वैः ।
एष एव स नलः किमितीदं मन्दमन्दमितरेतरमूचुः ॥६६॥

प्रैयरूपकमिति ॥ अमरा इन्द्रादयः, श्रुतपूर्वैः पूर्वं श्रुतैः, "सुप्सुपा" इति समासः । सम्प्रति, संवदद्भिः प्रत्यक्षं संवादयद्भिः, प्रियरूपस्य भावः प्रैयरूपकं सौन्दर्यम् । मनोज्ञादित्वाद्वुञ् । तस्य विशेषेषु तत्तदवयवेषु । 'विशेषोऽवयवे व्यक्ते' इत्युत्पलमालायाम् । निवेशैस्संस्थानैर्लिङ्गैः सः

श्रुतपूर्वो नल एष एव इति हस्तनिर्देशः। इतीदं वाक्यं मन्दमन्दं मन्दप्रकारं, "प्रकारे गुणवचनस्य" इति द्विर्भावः। इतरेतरमूचुः ॥ ६६ ॥

तेषु तद्विधवधूवरणार्हं भूषणं स समयः स रथाध्वा।
तस्य कुण्डिनपुरं प्रतिसर्पन् भूपतेर्व्यवसितानि शशंसुः ॥ ६७ ॥

तेष्विति। तस्य भूपतेर्नलस्य, सा प्रसिद्धा विधा प्रकारः सौन्दर्याद्यसाधारणधर्मो यस्यास्तस्या वध्वाः वरणे अर्हमुचितं भूषणं, स समयः स्वयंवरकालः, कुण्डिनपुरं प्रति सर्पन्, तदभिमुखः स रथाध्वा च व्यवसितानि नलोद्योगान् तेषु तानधिकृत्य शशंसुः तेभ्यश्शशंसुरित्यर्थः। आधारत्वविवक्षायां सप्तमी। एतैर्लिङ्गैरेतस्य स्वयंवरयात्रेयमिति निश्चिक्युरित्यर्थः ॥ ६७ ॥

धर्मराजसलिलेशहुताशैः प्राणतां श्रितममुं जगतस्तैः।
प्राप्य हृष्टचलविस्तृततापैश्चेतसा निभृतमेतदचिन्ति ॥ ६८ ॥

धर्मेति। जगतः प्राणतां प्राणत्वं जगज्जीवनत्वं, तत्प्रियतां वा। श्रितममुं नलं, प्राप्यासाद्य, हृष्टाः जगत्प्राणभूतपुरुषदर्शनात्सन्तुष्टाः, चलास्तल्लावण्यदर्शनाद्भैम्यां श्लथानुरागाः, विस्तृततापा रागशैथिल्यादेव विस्तृतविरहतापाश्च तैस्तथोक्तैस्तैः प्रकृतैर्धर्मराजसलिलेशहुताशैः चेतसा, निभृतं निगूढम्। एतदनन्तरश्लोकत्रये, वक्ष्यमाणमचिन्ति चिन्तितम्। अत्र यमो हृष्टो वरुणश्चलो वह्निर्विस्तृततापः, क्रमात्तत्प्रतिपादनपरश्चोत्तरश्लोकत्रयमिति कैश्चिद् व्याख्यातम्। तदयुक्तम्। न ह्येतेषामेते धर्माः प्रतिनियताः। किंतु, त्रयाणामेकाभिप्रायेणाप्येते धर्मास्साधारणाः, अत एवोत्तरश्लोकत्रयमपि सर्वविषयम्। अत एवानन्तरश्लोकेन इति बहुवचनोपादानम्। यदपि तदनन्तरश्लोकद्वये एकवचनोपादानम्। तदपि प्रत्येकाभिप्रायादविरुद्धम्। किञ्च, इत्यवेत्य मनसेत्याद्युपसंहारश्लोके परस्परमुखदर्शनोक्त्या च त्रयाणामेकाभिप्रायावगमाच्च अस्मदुक्तमेव युक्तमिति पश्यामः ॥ ६८ ॥

नैव न प्रियतमोभयथासौ यद्यमुं न वृणुते वृणुते वा ।
एकतो हि धिगमूमगुणज्ञामन्यतः कथमदःप्रतिलम्भः ॥६९॥

चिन्ताप्रकारमेवाह—नैवेत्यादिना श्लोकत्रयेण, असौ दमयन्ती, अमुं नलं, यदि न वृणुते वृणुते वा । उभयथापि पक्षद्वयेऽपि, नोऽस्माकं प्रियतमा न भवत्येव । कुतः, हि यस्मादेकतः प्रथमपक्षे अगुणज्ञाममूं धिक् । तत्सङ्गतेरसुखावहत्वादिति भावः अन्यतो नलवरणपक्षे कथमदः प्रतिलम्भः अमुष्याः परिग्रहः । परदारत्वादिति भावः ॥ ६९ ॥

मामुपैष्यति तदा यदि मत्तो वेद नेयमियदस्य महत्त्वम् ।
ईदृशी न कथमाकलयित्री मद्विशेषमपरान्नृपपुत्री ॥ ७० ॥

मामिति । इयं दमयन्ती, इयदेतावदस्य नलस्य, मत्तो मत्सकाशान्महत्त्वमाधिक्यं, न वेद यदि, तदा मामुपैष्यति । तर्हि त्वद्गतदेवत्वाद्युत्कर्षज्ञानात्त्वामेव वरिष्यतीत्यत आह । ईदृशी सर्वापरोक्षनलगतविशेषानभिज्ञा नृपपुत्री, अपरादपरस्मान्नलादित्यर्थः । "पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा" इति विकल्पान्न स्मादेशः । मद्विशेषं मदीयोत्कर्षं च कथमाकलयित्री ज्ञात्री । तृन्नन्तादीकारः । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः ॥ ७० ॥

नैषधे बत वृते दमयन्त्या व्रीडितो हि न बहिर्भवितास्मि ।
स्वां गृहेऽपि वनितां कथमास्यं ह्रीनिमीलि खलु दर्शयिताहे ॥

नैषध इति । किंच, दमयन्त्या नैषधे नले, वृते सति, व्रीडितस्सन् बहिस्तावन्न भवितास्मि हि । बहिः क्वापि जनसमक्षं स्थातुं न शक्ष्यामीत्यर्थः । भवतेर्लुट् । बतेति खेदे । गृहेऽपि, स्वां वनितां भार्यां, ह्रिया निमीलति संकुचतीति ह्रीनिमीलि । णिनिप्रत्ययः । आस्यं कथं खलु दर्शयिताहे दर्शयिष्यामि । दृशेर्ण्यन्तात्कर्तरि लुट् । अभिवादिदृशोरात्मनेपदे वेत्यणि कर्त्र्यां वनितायाः वैकल्पिकं कर्मत्वम् । अत्र णेरणादिसूत्रस्थयद्ग्रहणसामर्थ्यलब्धा श्रूयमाणकर्मत्वाभावेन तदविषयत्वात् "णिचश्च" इत्यात्म-

नेपदमिति केचित् । अणिकर्तृकर्मश्रवणेऽपि तदतिरिक्तकर्माश्रवणादश्रूयमाणकर्मत्वमस्त्येवेति णेरणादिसूत्रविषयत्वमेवेति भाष्यकारः । तदेतत्सम्यग्विवेचितमस्माभिः किरातार्जुनीयव्याख्याने घण्टापथे । "स सन्ततं दर्शयते गतस्मयः" इत्यत्र ॥ ७१ ॥

इत्यवेत्य मनसात्मविधेयं किञ्चन त्रिविबुधी बुबुधे न ।
नाकनायकमपास्य तमेकं सा स्म पश्यति परस्परमास्यम् ॥७२॥

इतीति । त्रयाणां विबुधानां समाहारस्त्रिविबुधी यमादिदेवत्रयं, इति पूर्वश्लोकद्वयोक्तप्रकारेण । मनसाऽवेत्यालोच्य, किञ्चनात्मविधेयं स्वकर्तव्यं, न बुबुधे न विवेद । किञ्च, सा त्रिविबुधी, तमेकं नाकनायकमिन्द्रमपास्य अपवार्य, परस्परमास्यं पश्यति स्म । इतिकर्तव्यतामूढास्त्रयोऽपि केवलमन्योन्यमुखान्यपश्यन्नित्यर्थः ॥ ७२ ॥

किं विधेयमधुनेति विमुग्धं स्वानुगाननमवेक्ष्य ऋभुक्षाः ।
शंसति स्म कपटे पटुरुच्चैर्वञ्चनं समभिलष्य नलस्य ॥ ७३॥

किमिति । कपटे परवञ्चने, पटुः, ऋभुक्षा इन्द्रः । अधुना किं विधेयमिति विमुग्धमितिकर्तव्यतामूढम् । स्वस्यानुगानामनुयायिनां यमादीनां आननमवेक्ष्य तेषां दैन्यं दृष्ट्वेत्यर्थः । नलस्य वञ्चनं समभिलष्य अभिसन्धाय । उच्चैः शंसति स्म जगाद ॥ ७३ ॥

सर्वतः कुशलभागसि कच्चित्त्वं स नैषध इति प्रतिभा नः ।
स्वासनार्धसुहृदस्तव रेखां वीरसेननृपतेरिव बिभ्रः ॥ ७४ ॥

सर्वत इति । सर्वतस्सप्तस्वङ्गेषु, कुशलभागसि कच्चित् । 'कच्चित् कामप्रवेदने' इत्यमरः । न च त्वां न वेद्मीत्याह । त्वं स प्रसिद्धो नैषधः नल इति नोऽस्माकं, प्रतीतिः । कुतस्तव, रेखामाकृतिं, स्वासनार्धसुहृदो ममार्धासनभाजो, वीरसेननृपतेरिव तत्सदृशीं बिभ्रः तत्सादृश्यात्तत्पुत्रो नलस्त्वमिति प्रतीम इत्यर्थः ॥ ७४ ॥

क्व प्रयास्यसि नलेत्यलमुक्त्वा यात्रयात्र शुभयाजनि यन्नः ।
तत्तयैव फलसत्वरया त्वं नाध्वनोऽर्धमिदमागमितः किम् ॥७५॥

क्वेति । हे नल, क्व प्रयास्यसीत्युक्त्वा पृष्ट्वा अलं, न प्रष्टव्यमित्यर्थः । 'अलं खल्वोः' इत्यादिना क्त्वाप्रत्ययः । कुतः, यद्यस्मान्नोऽस्माकमत्र यात्रया इहागमनेन, शुभया त्वद्दर्शनेन सफलया, अजन्यभावि । भावे लुङ् । तत्तस्मात् , फलेन सत्वरया फलार्थिन्या तया, यात्रयैव कर्त्र्या, त्वमिदमध्वनोऽर्धमर्धमार्गमागमितो न किम् । अस्मदर्थमेवेदं तवागमनमित्यर्थः ॥ ७५ ॥

एष नैषध स दण्डभृदेष ज्वालजालजटिलस्स हुताशः ।
यादसां स पतिरेष च शेषं शासितारमवगच्छ सुराणाम् ७६

के यूयमत आह । एष इति । हे नैषध ! नल ! एष इति पुरोवर्तिनो हस्तेन निर्देशः । स प्रसिद्धो दण्डभृद्यमः, एष ज्वालजालैर्जटिलो जटावान् । ज्वालामालाकुलीत्यर्थः । 'वह्नेर्द्वयोर्ज्वालकीलौ' इत्यमरः । पिच्छादित्वादिलच् । स हुताशोऽग्निः, एषच स यादसांपतिर्वरुणः, शेषं शिष्टं स्वमित्यर्थः। सुराणाँ शासितारं अवगच्छ देवेन्द्रं विद्धि ॥ ७६ ॥

अर्थिनो वयममी समुपैमस्त्वां किलेति फलितार्थमवेहि ।
अध्वनः क्षणमपास्य च खेदं कुर्महे भवति कार्यनिवेदम् ॥७७॥

अर्थिन इति । हे नल अमी वयमर्थिनस्सन्तस्त्वां समुपैमः किल प्राप्नुमः खलु । उपपूर्वादिणो लटि मस् । इति फलितार्थं निष्कृष्टार्थमवेहि विद्धि । क्षणमध्वनः खेदमपास्य अध्वश्रमं नीत्वा भवति त्वयि कार्यनिवेदं कार्यविशेषनिवेदनम् । विदेर्ण्यन्तादण्प्रत्ययः । कुर्महे ॥ ७७ ॥

ईदृशीं गिरमुदीर्य बिडौजा जोषमाप न विशिष्य बभाषे ।
नात्र चित्रमभिधाकुशलत्वे शैशवावधि गुरुर्गुरुरस्य ॥ ७८ ॥

ईदृशीमिति । बिडौजाः इन्द्रः, ईदृशीं सामान्यनिर्दिष्टां, गिरमुदीर्य

जोषं मौनमाप। 'तूष्णीं जोषं भवेन्मौनम्' इति हलायुधः। विशिष्य विविच्य, न बभाषे विशेषं नाचष्टेत्यर्थः। अत्रास्मिन्नभिधाकुशलत्वे उक्तिचातुर्ये, चित्रं विस्मयो न। कुतः, अस्येन्द्रस्य शैशवमवधिर्यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा तदारभ्येत्यर्थः। गुरुचार्यो गुरुर्बृहस्पतिः। वाचस्पतिशिष्यस्य वाग्मित्वं किं चित्रमित्यर्थः। 'गुरुर्गीष्पतिपित्राद्योः' इति वैजयन्ती ॥७८॥

अर्थिनामहृषिताखिललोमा स्वं नृपः स्फुटकदम्बकदम्बम्।
अर्चनार्थमिव तच्चरणानां स प्रणामकरणादुपनिन्ये ॥ ७९ ॥

अर्थीति। अर्थिनाम्ना अर्थिनामश्रवणेन, हृषिताखिललोमा रोमाञ्चिततनुः, 'हृषेर्लोमसु' इति वैकल्पिक इडागमः। स नृपः, स्वमात्मानं, तच्चरणानामर्चनार्थं स्फुटकदम्बं विकसितनीपकुसुमवृन्दमिवेत्युत्प्रेक्षा। प्रणामकरणात्तद्व्याजादुपनिन्ये समर्पयामास ॥ ७९ ॥

दुर्लभं दिगधिपैः किममीभिस्तादृशं कथमहो मदधीनम्।
ईदृशं मनसि कृत्य विरोधं नैषधेन समशायि चिराय ॥८०॥

दुर्लभमिति। दिगधिपैरमीभिरिन्द्रादिभिः, दुर्लभं किं तादृशं दुर्लभं वस्तु कथं, मदधीनं मदायत्तं, अहो, ईदृशं विरोधं मनसि कृत्य निधाय। 'अनत्याधान उरसिमनसी' इति गतिसंज्ञापक्षे, 'कुगतिप्रादयः' इति समासे क्त्वोल्यबादेशः। नैषधेन नलेन, चिराय चिरं समशायि संशयितम्। विचारितमित्यर्थः। भावे लुङ् ॥ ८० ॥

जीविताववधि वनीपकमात्रैर्याच्यमानमखिलैस्सुलभं यत्।
अर्थिने परिवृढाय सुराणां किं वितीर्य परितुष्यतु चेतः ॥८१॥

विचारप्रकारमेवाह द्वादशश्लोक्या—जीवितेत्यादि। यद्यस्मादखिलैर्वनीपकमात्रैर्यैः कैश्चिद्याचकैः। 'वनीपको याचनको मार्गणो याचकार्थिनौ' इत्यमरः। जीविताववधि प्राणपर्यन्तं, याच्यमानं वस्तु सुलभं, सुराणां परिवृढाय प्रभवे अर्थिने। किं वस्तु वितीर्य दत्वा, चेतः परितुष्यतु सन्तु-

ध्येत्। प्राणान्तं वस्तु सर्वार्थिसाधारणं ततोऽधिकमिन्द्राय देयं किमस्तीति विचारितमित्यर्थः। वितरणे चेतसः कर्तृत्वविवक्षया वितरणपरितोषयोस्समानकर्तृकत्वसिद्धिः॥ ८१॥

भीमजा च हृदि मे परमास्ते जीवितादपि धनादपि गुर्वी।
न स्वमेव मम सार्हति यस्याष्षोडशीमपि कलां किल नोर्वी॥

नन्वस्ति लोकोत्तरं वस्तु भैमी। सा दीयतामित्यत आह—भीमजेति। उर्वी, भूर्यस्या भैम्याः षोडशीमपि कलां नार्हति षोडशांशसाम्यमपि न प्राप्नोतीत्यर्थः। अत एव धनादपि। किं बहुना, जीवितादपि गुर्वी अधिका सा भीमजा दमयन्ती च। मे हृदि हृदये, परं सम्यगास्ते। किंतु मम स्वमेव न भवति। अद्याप्यस्वकरणादस्वस्यादेयत्वात्सत्वेऽपि 'देयं दारसुतादृते' इति दाराणां दाननिषेधाच्च विचारस्तदवस्थ एवेति भावः॥८२॥

मीयतां कथमभीप्सितमेषां दीयतां द्रुतमयाचितमेव।
तं धिगस्तु कलयन्नपि वाञ्छामर्थिवागवसरं सहते यः॥८३॥

पुनर्विचारमेवाह—मीयतामिति। एषामभीप्सितं वस्तु कथं मीयतां ज्ञायेत। ज्ञानस्योपयोगमाह। अयाचितं यथा तथा द्रुतं कथं दीयताम्, दातव्यमित्यर्थः। तर्हि, अर्थिवाचैव विज्ञाय दीयतामित्यत आह। यो दाता वाञ्छामर्थ्याकांक्षां कलयन् जानन्नपि। अर्थिवागवसरं सहते याञ्चाकालं प्रतीक्षते, तं दातारं धिगस्तु स गर्ह्य इत्यर्थः॥ ८३॥

प्रापितेन चटुकाकुविडम्बं लम्भितेन बहुयाचनलज्जाम्।
अर्थिना यदघमार्जति दाता तन्न लुम्पति विलम्ब्य ददानः॥८४

शीघ्रप्रदाने दोषमाह—प्रापितेनेति। चटुकाकुभ्यां चटूक्तिकाकुयोगाभ्यां करणाभ्यां, विडम्बं विडम्बनां हास्यत्वं, प्रापितेन, दात्रेति शेषः। बहुविकं, यथा तथा याचनेन देहीति वादेन, लज्जां लम्भितेन प्रापितेन, अत्रापि दात्रेति शेषः। अर्थिना करणभूतेन, उक्तरूपेणार्थिपीडनेनेत्यर्थः।

दाता अघं पापमार्जति सम्पादयति, विलम्ब्य ददानो दाता, तदघं नलुम्पति न विहन्ति। तस्य पापस्य प्रायश्चित्तमपि नास्तीत्यर्थः॥ ८४॥

यत्प्रदेयमुपनीय वदान्यैर्दीयते सलिलमर्थिजनाय।
याचनोक्तिविफलत्वविशङ्कात्रासमूर्छनचिकित्सितमेतम्॥८५॥

यदिति। वदान्यैर्दातृभिः, प्रदेयं देयद्रव्यमुपनीयार्थिजनाय सलिलं दीयत इति यत्। एतत्सलिलदानं याचनोक्तिविफलत्वविशङ्कया देहीति वादवैफल्यशङ्कया त्रासोभयं तेन यन्मूर्छनं तस्य चिकित्सितमित्युत्प्रेक्षा। अन्यथा किमर्थं तत्सलिलदानमिति भावः॥ ८५॥

अर्थिने न तृणवद्धनमात्रं किंतु जीवनमपि प्रतिपाद्यम्।
एवमाह कुशवज्जलदायी द्रव्यदानविधिरुक्तिविदग्धः॥८६॥

अर्थिन इति। कुशवतो जलस्य दायो दानम्। ददातेर्घञ्। युगागमः। स प्रतिपाद्यतया अस्मिन्विधावस्तीति कुशवज्जलदायी सकुशजलदानप्रतिपादक इत्यर्थः। अत एवोक्तिविदग्धः॥ अभिधाव्यापारमन्तरेणार्थादेवार्थान्तरप्रतिपादनचतुर इत्यर्थः। द्रव्यदानविधिर्धनदायकशास्त्रमेवमाह। किमिति अर्थिने धनमात्रं धनमेव। 'मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे' इत्यमरः। तृणवत्तृणमिव न प्रतिपाद्यं न देयम्। किंतु जीवनम्। जीवितमपि तथा देयमिति च गम्यते। अर्थ्यनपेक्षितकुशजलदानं विदधतो द्रव्यदानविधेरयमेवाभिप्राय इति भावः॥ ८६॥

पङ्कसङ्करविगर्हितमर्हं न श्रियः कमलमाश्रयणाय।
अर्थिपाणिकमलं विमलं तद्वासवेश्म विदधीत सुधीस्तु॥८७॥

पङ्केति। पङ्कः पापं कर्दमश्च। 'पङ्कोऽस्त्री कर्दमैनसोः' इति वैजयन्ती। तत्सङ्करेण विगर्हितं, कमलं श्रियः आश्रयणाय नार्हम्। तत्तस्मात्सुधीर्विमलं निष्पङ्कमर्थिपाणिकमलं तद्वासवेश्म लक्ष्मीनिवासस्थानं, विदधीत। सर्वथा धनं पात्रपाणिष्वेव निक्षेप्तव्यम्। न तु भूमाविति भावः॥

याचमानजनमानसवृत्तेः पूरणाय बत जन्म न यस्य ।
तेन भूमिरतिभारवतीयं न द्रुमैर्न गिरिभिर्न समुद्रैः ॥ ८८ ॥

याचमानेति । यस्य धनिनो जन्म याचमानजनमानसवृत्तेरर्थिजनमनोरथस्य पूरणाय न भवति । बतेति खेदे । तेनैकेनैव पापीयसा । इयं भूमिरतिभारवती । न द्रुमादिभिर्बहुभिरपीत्यर्थः । तेभ्यः प्रजानां बहूपकारलाभादिति भावः ॥ ८८ ॥

मा धनानि कृपणः खलु जीवन् तृष्णयार्पयतु जातु परस्मै ।
तत्र नैष कुरुते मम चित्रं यत्तु नार्पयति तानि मृतोऽपि ॥८९॥

नेति । कृपणः कष्टलुब्धो, जीवन् प्राणन् , तृष्णया अतिगर्धनेन, जातु कदापि, परस्मै याचमानाय धनानि, नार्पयतु न प्रयच्छतु । एष कृपणस्तत्र जीवनक्षणानर्पणे, मम चित्तं विस्मयं, न कुरुते । किंतु, मृतोऽपि तानि धनानि, नार्पयति न प्रयच्छतीति यत्तत्र चित्रं कुरुते विरोधात् । नार्पाणि नृपसम्बन्धीनि कुरुत इति।तदाभासीकरणाद्विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ८९ ॥

माममीभिरिह याचितवद्भिर्दातृजातमवमत्य जगत्याम् ।
यद्यशो मयि निवेशितमेतन्निष्क्रयोऽस्तु कतमस्तु तदीयः ॥९०॥

मामिति । जगत्यां भुवि भुवने वा । 'जगती भुवने भूम्याम्' इति विश्वः । दातृजातमवमत्यावधीर्य, मां याचितवद्भिरमीभिर्देवैर्यद्यशो मयि निवेशितं स्थापितं, एतन्निष्क्रयः एतस्य यशसो निष्क्रयः प्रतिनिधिभूतः । कतमस्तु पदार्थस्तदीयोऽस्तु । इन्द्रादिसम्बन्धी स्यात् । किं वितीर्य अनृणो भविष्यामीत्यर्थः ॥ ९० ॥

लोक एष परलोकमुपेता हा विहाय निधने धनमेकः ।
इत्यमुं खलु तदस्य निनीषत्यर्थिबन्धुरुदयद्दयचित्तः ॥ ९१ ॥

लोक इति । एष लोको जनः, हा कष्टं, निधने अन्त्यकाले, धनं

विहाय, एकः एकाकी, परलोकमुपैता उपैष्यति । इणो लुट् । इति हेतोर्दयहृयमुद्यत्कृपाञ्चित्तं यस्य सोऽर्थ्येव, बन्धुरस्य लोकस्य, तद्धनं अमुं परलोकं, निनीषति नेतुमिच्छति खलु । अन्ये तु बन्धवस्स्वयमेव सर्वस्वं गृह्णन्ति । नैनं प्रापयन्तीत्ययमेवापद्बन्धुस्सङ्ग्राह्य इति भावः ॥ ९१ ॥

दानपात्रमधमर्णमिहैकग्राहि कोटिगुणितं दिवि दायि।
साधुरेति सुकृतैर्यदि कर्तुं पारलौकिककुसीदमसीदत् ॥९२॥

दानेति । साधुस्सज्जनो वार्धुषिकश्च । 'साधुः त्रिषु हिते रम्ये वार्धुषौ सज्जने पुमान्' इति वैजयन्ती । इहास्मिन् लोके, एकं गृह्णातीत्येकग्राही । दिवि परलोके, कोटिगुणितं कोटिश आवृत्तं, दायि दातृ । "वस्त्रधान्यहिरण्यानां चतुस्त्रिद्विगुणा मता" इति लोके वृद्धेः परिमितिरस्ति । इदं त्वपरिमितदायीत्यर्थः । "आवश्यकाधमर्ण्ययोर्णिनिः" इत्याधमर्ण्ये णिनिप्रत्ययः । "अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः" इति षष्ठीप्रतिषेधाद्द्वितीया । दानपात्रं नामाधमर्णं धनग्राहीति रूपकम् । 'उत्तमर्णाधमर्णौ द्वौ प्रयोक्तृग्राहकौ क्रमात्' इत्यमरः । सुकृतैरेति यदि । तदा असीदद्विनश्यत् । परलोके भवं पारलौकिकं, "परलोकाच्चेति वक्तव्यम्" इति भवार्थे ठक्प्रत्ययः । कुसीदं वृद्धिजीवनं कर्तुः अलमिति शेषः । 'कुसीदं वृद्धिजीविका' इत्यमरः । 'नादत्तमुपतिष्ठते' इति न्यायाददातुः न किञ्चिदामुष्मिकं सुखम् । दातुः पुनरनन्तमिति सर्वथा अर्थिने दातव्यमिति भावः ॥ ९२ ॥

एवमादि स विचिन्त्य मुहूर्तं तानवोचत पतिर्निषधानाम् ।
अर्थिदुर्लभमवाप्य च हर्षाद्याच्यमानमुखमुल्लसितश्रि ॥ ९३ ॥

एवमादीति । स निषधानां पतिः नलः, एवमादि मुहूर्तमल्पकालं, विचिन्त्य । अर्थिभिर्दुर्लभं हर्षादुल्लसितश्रि वर्धमानश्रीकं, प्रसन्नमित्यर्थः । शैषिकस्य कपो वैभाषिकत्वान्नपुंसकत्वं ह्रस्वत्वम् । याच्यमानमुखं दातृमुखं चावाप्य प्रसन्नमुखो भूत्वेत्यर्थः । तानिन्द्रादीनवोचत ॥ ९३ ॥

नास्ति जन्यजनकव्यतिभेदस्सत्यमन्नजनितो जनदेहः ।
वीक्ष्य वः खलु तनूममृतादां दृङ्निमज्जनमुपैति सुधायाम् ९४

नास्तीति । जन्यजनकयोः कार्यकारण्योर्व्यतिभेदो नास्ति कार्यं स्वोपादानादभिन्नमित्यर्थः । जनदेहः अन्नजनितः भुक्ताहारपरिणामश्चेत्येतदुभयं सत्यमित्यर्थः । कुतः, अमृतमदन्तीत्यमृतादः । 'अदोऽनन्ने' इति खच्प्रत्ययः । तेषाममृतादां अमृतभुजां, वो युष्माकं, तनूं मूर्तिं, वीक्ष्य दृष्टिस्सुधायां निमज्जनमुपैति खलु सुधामज्जनसुखमनुभवतीत्यर्थः । जनदेहानामन्नजन्यत्वे तद्वदेव युष्मद्देहानामपि तथात्वे कथमेतत्सुधाकार्यकारित्वं न स्यादित्यर्थः । युष्मद्दर्शनादेव तावत्कृतार्थोऽस्मीति भावः ॥ ९४ ॥

मत्तपः क्व नु तनु क्व फलं वा यूयमीक्षणपथं व्रजथेति ।
ईदृशान्यपि दधन्ति पुनर्नः पूर्वपूरुषतपांसि जयन्ति ॥९५॥

मदिति । तनु स्वल्पं मत्तपः क्व । यूयमीक्षणपथं व्रजथेति फलं युष्मद्दर्शनरूपं महाफलं वा क्व । वैरूप्यादिति भावः । अत एव विरूपघटनारूपो विषमालङ्कारः । अथवा ईदृशानि ईदृङ्महाफलान्यपि दधन्ति पुष्णन्ति । 'वा नपुंसकस्य' इति नुमागमः । नोऽस्माकं पूर्वपूरुषतपांसि जयन्ति तानीदानीं फलन्तीत्यर्थः ॥ ९५ ॥

प्रत्यतिष्ठिपदिलां खलु देवीं कर्म सर्वसहनव्रतजन्म ।
यूयमप्यहह पूजनमस्या यन्निजैस्सृजथ पादपयोजैः ॥ ९६ ॥

प्रतीति । इलां देवीं भूदेवतां, सर्वसहनं विश्वावमानसहनमेव व्रतं येन सा सर्वंसहेति ख्यायते । तस्माज्जन्म यस्य तत्तज्जन्यमित्यर्थः । क्रियत इति कर्म सुकृतं (कर्तृ) प्रत्यतिष्ठिपत प्रतिष्ठापयामास खलु । 'तिष्ठतेरित्' इति 'णौ चङ्युपधाया' इतीकारः । यद्यस्माद्यूयमपि निजैः पादैरेव पयोजैरिति रूपकम् । अस्या इलायाः पूजनं पूजां सृजत । कुरुध्वमित्यर्थः । अहहेत्यद्भुते ॥ ९६ ॥

जीविताववधि किमप्यधिकं वा यन्मनीषितमितो नरडिम्भात्।
तेन वश्चरणमर्चतु सोऽयं ब्रूत वस्तु पुनरस्तु किमीदृक् ॥९७॥

जीवितेति। इतो नरडिम्भान्मानुषशिशोः, जीविताववधि प्राणान्तं, ततोऽधिकं वा किमपि मनीषितमीप्सितं यद्वस्तु सोऽयं नरडिम्बः तेन वस्तुना, वश्चरणमर्चतु पूजयतु। ईदृगलभ्यं वस्तु पुनः किमस्तु किं स्याद् ब्रूत ॥ ९७ ॥

एवमुक्तवति मुक्तविशङ्के वीरसेनतनये विनयेन।
वक्रभावविषमामथ शक्रः कार्यकैतवगुरुर्गिरमूचे ॥ ९८ ॥

एवमिति। एवं वीरसेनतनये नले, विनयेन कपटेन, मुक्तविशङ्के विस्रब्धे उक्तवति सति। अथ कार्येषु यानि कैतवानि कपटानि तेषां गुरुरुपदेष्टा शक्रः। वक्रभावः प्रतिकूलाभिप्रायः तेन विषमां प्रतिकूलां गिरमूचे उवाच।

पाणिपीडनमहं दमयन्त्याः कामयेमहि महीमिहिकांशो!।
दूत्यमत्र कुरु नः स्मरभीतिं निर्जितस्मर चिरस्य निरस्य ॥९९॥

पाणीति। हे महीमिहिकांशो भूतलहिमांशो! 'प्रालेयं मिहिका' इत्यमरः। वयं दमयन्त्याः पाणिपीडनमहं विवाहोत्सवं कामयेमहि अभिलषेमहि। हे निर्जितस्मर!, अत एव स्मरभीतिं चिरस्य निरस्य दूरतो निरस्येत्यर्थः। 'चिराय चिररात्राय चिरस्याद्याश्चिरार्थकाः इत्यमरः। अत्रोद्वाहकृत्ये नोऽस्माकं दूत्यं दूतकर्म। "दूतस्य भागकर्मणी" इति यत्प्रत्ययः। कुरु ॥ ९९ ॥

आसते शतमधिक्षिति भूपास्तोयराशिरसि ते खलु कूपाः।
किं ग्रहा दिवि न जाग्रति तेते भास्वतस्तु कतमस्तुलयास्ते ॥

आसत इति। अधिक्षिति क्षितौ। विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः। शतं भूपाः आसते अपरिमितास्सन्तीत्यर्थः। अत्र त्वं तोयराशिरसि। ते भूपाः कूपाः खलु, भूपत्वसाम्येऽपि तेषां तव च समुद्रकूपयोरिव महदन्तरमित्यर्थः।

तथाहि, दिव्याकाशे । ते ते ग्रहाश्चन्द्रादयो न जाग्रति न प्रकाशन्ते किम् । किंतु, कतमो ग्रहो भास्वतस्तुलया साम्येनास्ते । न कोऽपीत्यर्थः । तद्वत्त्वापि न कोऽपि भूपस्तुल्य इति दृष्टान्तालङ्कारः ॥ १०० ॥

विश्वदृश्वनयना वयमेते त्वद्गुणाम्बुधिमगाधमवेमः ।
त्वामिहैव विनिवेश्य रहस्ये निर्वृतिं न हि लभेमहि सर्वे ॥

विश्वेति । विश्वं पश्यन्तीति विश्वदृश्वानि सर्वदर्शीनि । दृशेर्ण्यन्तात् क्वनिप् । तानि नयनानि येषां ते वयमेवागाधं गम्भीरं तव गुणाः दयादाक्षिण्यशशित्वसत्यसन्धत्वादयः, तानेवाम्बुधिमवेमः अवगच्छामः । इणो लटो मस् । हि यस्मात्, इहास्मिन्, रहस्ये रहस्यकृत्ये, त्वामेव विनिवेश्य नियोज्य, सर्वे वयं निर्वृतिं सुखं न लभेमहीति काकुः । लभेमह्येव, प्रागुक्तगुणाढ्यत्वादिति भावः ॥ १०१ ॥

शुद्धवंशजनितोऽपि गुणस्य स्थानतामनुभवन्नपि शक्रः ।
क्षिप्नुरेनमृजुमाशु सपक्षं सायकं धनुरिवाजनि वक्रः ॥१०२॥

शुद्धेति । शुद्धे अव्रणे, वंशे कुले, वेणौ च । जनितोऽपि । 'वंशो वेणौ कुले वर्गे' इति विश्वः । गुणस्य शौर्यादेः मौर्व्याश्च । 'सर्वादौ रूपादौ शौर्यादौ तन्तुषु प्रयोगज्ञाः । गुणशब्दमिशञ्जिन्याम्' इति हलायुधः । स्थानतामाश्रयत्वमनुभवन्नपि शक्रः ऋजुमकुटिलबुद्धिं, अवक्रञ्च । सपक्षं सुहृदं, सपत्रं च एनं नलं, सायकं धनुश्चाप इव । 'अथास्त्रियां धनुश्चापौ' इत्यमरसिंहाभिधानात्पुल्लिङ्गप्रयोगः । अथवायं शब्द उकारान्तोऽप्यस्तीति उणादौ भ्रमशक्यादिसूत्रेण धनधातोस्सौत्रे उप्रत्ययविधानात् । आशु । क्षिप्नुः क्षेप्ता सन् क्षिपेः क्नुः । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधाद्द्वितीयैव । वक्रो जिह्मोऽजनि । श्लिष्टविशेषणेयमुपमेति केचित् । प्रकृताप्रकृतश्लेष इत्यन्ये ॥ १०२ ॥

तेन तेन वचसैव मघोनस्स स्म वेद कपटं पटुरुच्चैः ।
आचरत्तदुचितामथ वाणीमार्जवं हि कुटिलेषु न नीतिः ॥१०३

तेनेति। उच्चैः पटुरतिकुशलः, स नलः, तेन तेन वचसैव मघोनः इन्द्रस्य कपटं वेद स्म विवेद। अथ वेदनानन्तरं, तदुचितान्तस्य कपटस्योचितामनुरूपां वाणीमाचरत्। स्वयमपि कपटोक्तिमेवाकरोदित्यर्थः। तथाहि, कुटिलेषु विषये, आर्जवमकौटिल्यं नीतिर्न हि। ततः कुटिलेनैव भवितव्यम्। अन्यथा महान्तमनर्थमृच्छेदिति भावः॥ १०३॥

सेयमुच्चतरता दुरितानामन्यजन्मनि मयैव कृतानाम्।
युष्मदीयमपि या महिमानं जेतुमिच्छति कथापथपारम्॥१०४॥

सेयमिति। सेयमन्यजन्मनि जन्मातरे, मयैव कृतानां दुरितानामुच्चतरता महत्ता। तया किमपराद्धं, तदाह—या पापमहत्ता कथापथस्य वाग्वृत्तेः, पारं दूरमवाच्यमित्यर्थः। युष्मदीयमपि महिमानं प्रभावमाज्ञारूपं जेतुमुल्लङ्घितुमिच्छति। पापातिरेकाद्युष्मदाज्ञोल्लङ्घनेच्छा मे जायते इति विनयोक्तिः। सर्वथा युष्मन्नियोगो न क्रियत इति परमार्थः॥ १०४॥

वित्त चित्तमखिलस्य न कुर्यां धुर्यकार्यपरिपन्थि तु मौनम्।
ह्रीर्गिरास्तु वरमस्तु पुनर्मा स्वीकृतैव परवागपरास्ता॥१०५॥

ननु कुटिलोक्तेर्वरं मौनमत आह। वित्तेति। हे देवाः, अखिलस्य जनस्य, चित्तं वित्त विदित्वा ब्रूतेत्यर्थः। तर्हि, कीदृक् चित्तं तदाह। धुर्यस्य। इष्टसाधनसमर्थस्य, कार्यस्योपायप्रयोगस्य, परिपन्थि विरोधि, मौनं तु न कुर्याम्। किंतु. गिरा परिहारोक्त्या ह्रीरस्तु। वरं कार्यविरोधिनो मौनाल्लज्जावहमपि परिहारवचनमेव साध्वित्यर्थः। तर्हि, मौनादेव परिहारे किं प्रतिषेधरौक्ष्येण तत्राह। परस्य वाक्प्रार्थनोक्तिरपरास्ता अप्रतिषिद्धा सती, स्वीकृतैव पुनः। अप्रतिषिद्धमनुमतमिति न्यायादङ्गीकृतैव तु मास्तु॥ १०५॥

यन्मतौ विमलदर्पणिकायां सम्मुखस्थमखिलं खलु तत्त्वम्।
तेऽपि किं वितरथेदृशमाज्ञां या न यस्य सदृशी वितरीतुम्॥

तत्र तावत्तानुपालभते—यदिति। येषां वो मतावेव विमलदर्पणिकायां

निर्मलादर्शौ, अखिलं तत्त्वं वस्तु सम्मुखस्थं प्रत्यक्षं खलु । ते सर्वज्ञा अपि यूयमीदृशमुक्तप्रकाराम् । "त्यदादिषु" इत्यादिना दृशेः कञ्प्रत्ययः । आज्ञां किं वितरथ दत्त । कीदृश्य आह । या यस्य मे वितरीतुं दातुं सदृशी योग्या न तस्माद्यूयं ममोपालभ्या इत्यर्थः ॥ १०६ ॥

यामि यामिह वरीतुमहो तद्दूततान्तु करवाणि कथं वः ।
ईदृशां न महतां बत जाता वञ्चने मम तृणस्य घृणापि ॥

अथाष्टभिरयोग्यतामेवाह—यामीत्यादि । इहास्मिन् समये, यां भैमीं, वरीतुम् । "वृतो वा" इति दीर्घः । यामि गच्छामि । तद्दूततां तु तस्यामेव विषये दूत्यं तु कथं वः करवाणि । अहो ईदृशां महतां वः । तृणस्य तृणकल्पस्य, मम वञ्चने प्रतारणे, घृणा कृपा जुगुप्सा वापि, न जाता । बत ॥ १०७ ॥

उद्भ्रमामि विरहान्मुहुरस्या मोहमेमि च मुहूर्तमहं यः ।
ब्रूत वः प्रभवितास्मि रहस्यं रक्षितुं स कथमीदृगवस्थः १०८

उद्भ्रमामीति । किञ्च, योऽहमस्या भैम्याः, विरहान्मुहुरुद्भ्रमामि उन्माद्यामि । मुहूर्तमीषत्कालं, मोहं मूर्छां च एमि प्राप्नोमि । ईदृगवस्थस्सोऽहं, वो युष्माकं, रहस्यं रक्षितुं गोप्तुं, कथं प्रभवितास्मि प्रभविष्यामि, न शक्ष्यामीत्यर्थः । ब्रूत । ब्रुवो लोट् ॥ १०८ ॥

यां मनोरथमयीं हृदि कृत्वा यः श्वसिम्यथ कथं स तदग्रे ।
भावगुप्तिमवलम्बितुमीशे दुर्जया हि विषया विदुषापि ॥१०९॥

यामिति । योऽहं मनोरथमयीं सङ्कल्परूपां, यां भैमीं, हृदि कृत्वा श्वसिमि प्राणिमि । अथ सोऽहं तदग्रे तस्याः भैम्याः पुरः, भावगुप्तिं कामविकारगोपनमवलम्बितुं, कथमीशे शक्नोमि । तथाहि, विदुषा विवेकिनापि विषयाश्शब्दादयो दुर्जया इत्यर्थान्तरन्यासः ॥ १०९ ॥

यामिकाननुपमृद्य च मादृक्तां निरीक्षितुमपि क्षमते कः।
रक्षिलक्षजयचण्डचरित्रे पुंसि विश्वसिति कुत्र कुमारी ॥११०॥

यामिकानिति। किञ्चेति चार्थः। मादृक् मद्विधः, क्षत्रियः इत्यर्थः। कः यामात्रक्षन्तीति यामिकाः प्रहररक्षकाः, रक्षतीति ठक्।ताननुपमृद्य अहत्वा। तां भैमीं, निरीक्षितुमपि क्षमते। किं पुनराभाषितुमिति भावः। तथैव क्रियतां तत्राह। रक्षिणां लक्षाणि तेषां जयेन मर्दनेन, चण्डचरित्रे क्रूरकर्मणि, पुंसि कुमारी कन्या, कुत्र विश्वसिति, न कुत्रापीत्यर्थः। क्वोद्वाहप्रसङ्गः। क्व चान्तःपुरमर्दनमिति भावः॥ ११०॥

आदधीचि किल दातृकृतार्घं प्राणमात्रपणसीम यशो यत्।
आददे कथमहं प्रियया तत्प्राणतश्शतगुणेन पणेन ॥१११॥

आदधीचीति। प्राणमात्रं जीवितमेव, पणसीमा मूल्यावधिर्यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा। 'पणो मूल्ये ग्लहे माने' इति वैजयन्ती। आदधीचि दधीचिमारभ्य अभिविधावव्ययीभावः। किलेति प्रसिद्धौ। दातृभिर्वदान्यैः कृतार्घं निश्चितमूल्यम्। 'मूल्ये पूजाविधावर्घ' इत्यमरः, यद्यशः तद्यशः प्राणतो जीवाच्छतगुणेन प्रिययैव, पणेन मूल्येन, अहं कथमाददे स्वीकरिष्यामि। हीनक्रयस्य परावर्त्यत्वादिति भावः। अत्र परिवृत्तिरलङ्कारः। "समन्यूनाधिकानाञ्च यथा विनिमयो भवेत्। सार्कं समाधिकन्यूनैः परिवृत्तिरसौ मता।" इति लक्षणात्। तत्र प्राणैर्यशसो न्यूनपरिवृत्तिः। हीनमूल्यत्वात्। प्रियया यशसोऽधिकपरिवृत्तिरधिकमूल्यत्वादिति भावः॥

अर्थना मयि भवद्भिरिवास्यै कर्तुमर्हति मयापि भवत्सु।
भीमजार्थपरयाचनचाटौ यूयमेव गुरवः करणीयाः॥११२॥

अर्थनेति। अस्यै दमयन्त्यै। तादर्थ्ये चतुर्थी। मयि विषये, भवद्भिरिव मयापि भवत्सु विषये अर्थना प्रार्थना कर्तुमर्हति कर्तव्येत्यर्थः। अथ कथं कामुकमुखात्कामिनीलिप्सेति चेद्यथा भवतां तथेत्याह। भीमजार्था या

परयाचनचाटुः परप्रार्थनारूपा प्रियोक्तिस्तस्यां यूयमेव गुरवः उपदेष्टारः करणीयाः । करोमि चेति भावः ॥ ११२ ॥

अर्थिताः प्रथमतो दमयन्तीं यूयमन्वहमुपास्य मया यत् ।
ह्रीर्न चेद्व्यतियतामपि तद्वस्सा ममापि सुतरां न तदस्तु ११३

अथ प्रथमप्रार्थकत्वाभिमानः । तर्हि स्वयमेव प्रथम इत्याह । अर्थिता इति । मया अन्वहमनुदिनम् । "अनश्च" इत्यव्ययीभावः, समासान्तष्टच् । यूयमुपास्य प्रथमतो दमयन्तीमर्थिताः । 'अर्थयतेर्दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि क्तः' इति यत् तत् , प्रथमप्रार्थनं व्यतियतां व्यतिक्रमतामपि । इणो लटः शत्रादेशः । वः ह्रीर्न चेत्तर्हि सा ह्रीर्ममापि सुतरां नास्तु माभूत् ॥११३॥

कुण्डिनेन्द्रसुतया किल पूर्वं मां वरीतुमुररीकृतमास्ते ।
व्रीडमेष्यति परं मयि दृष्टे स्वीकरिष्यति न सा खलु युष्मान् ॥

कुण्डिनेति । कुण्डिनेन्द्रसुतया दमयन्त्या । "न लोक" इत्यादिना निष्ठायोगेन षष्ठीप्रतिषेधात् कर्तरि तृतीया । पूर्वमेव मां वरीतुमुररीकृतमङ्गीकृतमास्ते । तया मद्वरणमङ्गीकृतं किलेत्यर्थः । किलेति वार्तायाम् । कर्मणि क्तः । अङ्गीकारस्य कथञ्चिदिच्छार्थत्वमङ्गीकृत्य, समानकर्तृकेषु तुमुनिति तुमुन्प्रत्ययः । ततो मयि दृष्टे परं व्रीडमेष्यति । एवं च सा युष्मान्न स्वीकरिष्यति ॥ ११४ ॥

तत्प्रसीदत विधत्त न खेदं दूत्यमत्यसदृशं हि ममेदम् ।
हास्यतैव सुलभा न तु साध्यं तद्विधित्सुभिरनौपयिकेन ॥११५॥

तदिति । तत्तस्मात् , प्रसीदत प्रसन्नाः स्थ, खेदं क्लेशं, न विधत्त न कुरुत । ममेदं दूत्यं अत्यसदृशं अत्यन्तायोग्यं, हि कुतः । अनौपयिकेन अनुपायेन, उपायं विनेत्यर्थः । 'उपायाद्ध्रस्वत्वञ्च' इति स्वार्थे ठक् । तद्दूत्यं विधित्सुभिश्चिकीर्षुभिर्हास्यतैव सुलभा, साध्यं प्रयोजनन्तु न सुलभम् । अनुचितकर्मारम्भोऽनर्थाय भवेन्न फलायेत्यर्थः ॥ ११५ ॥

ईदृशानि गदितानि तदानीमाकलय्य स नलस्य बलारिः।
शंसति स्म किमपि स्मयमानः स्वानुगाननविलोकनलोलः॥

ईदृशानीति। स बलारिः इन्द्रः, तदानीं नलस्येदृशानि गदितानि वाक्यानि, आकलय्य आकर्ण्य। स्मयमानो मन्दं हसन्। स्वानुगानां यमादीनां, आननविलोकने लोलो लोलुपस्सन्। स्ववाक्यानुमोदनार्थमिति भावः। किमपि किञ्चिद्वाक्यं शंसति स्म शशंस॥ ११६॥

नाभ्यधायि नृपते भवतेदं रोहिणीरमणवंशभवेन।
लज्जते न रसना तव वाम्यादर्थिषु स्वयमुरीकृतकाम्या॥११७॥

नेति। हे नृपते भवता इदम्। सेयमुच्चतरेत्यादि प्रतिषेधवाक्यम्। रोहिणीरमणवंशभवेन सोमवंश्येनेव नाभ्यधायि। किं त्वसोमवंश्येनेवाभिहितमित्यर्थः। प्रतिश्रुतपरित्यागादिति भावः। कुतः, अर्थिषु विषये स्वयमुरीकृतकाम्या अङ्गीकृतमनोरथपूरणा तव रसना, वाम्यात् प्रातिकूल्यान्न लज्जते। ततो न सोमवंश्य इव प्रतिभासीत्यर्थः॥ ११७॥

भङ्गुरञ्च वितथं न कथं वा जीवलोकमवलोकयसीमम्।
येन धर्मयशसी परिहातुं धीरहो चलति धीर तवापि॥११८॥

भङ्गुरमिति। हे धीर विद्वन्, इमं जीवलोकं प्राणिजातम्। भंगुरं विनश्वरं, भञ्जभासमिदो घुरच्। वितथं दुःखमयत्वाद्विफलञ्च। कथंवा नावलोकयसि न पश्यसि, न जानासीत्यर्थः। येनाज्ञानेन तवापि धीर्धर्मयशसी। अभंगुरावितथे अपीति भावः। परिहातुं चलति। अहो अस्थिरविषयलौल्यात् स्थिरसुकृतपरित्यागो भवादृशामनुचित इत्यर्थः॥ ११८॥

कः कुलेऽजनि जगन्मकुटे वः प्रार्थकेप्सितमपूरि न येन।
इन्दुरादिरजनिष्ट कलङ्की कष्टमत्र स भवानपि मा भूत्॥११९॥

क इति। जगन्मुकुटे जगद्भूषणे, वः कुले प्रार्थकेप्सितमर्थिमनोरथः

येन नापूरि न पूरितम् । स कोऽजनि जातः, न कोऽपीत्यर्थः । 'दीपमन' इत्यादिना कर्तरि लुङि चिण् । आदिर्युष्माकं कूटस्थ इन्दुः कलङ्की भजनिष्ट जातः । कष्टमत्र लोके भवानपि सकलङ्को मा भूत् । अपकीर्तिं मा कुरुष्वेत्यर्थः ॥ ११९ ॥

यापदृष्टिरपि या मुखमुद्रा याचमानमनु या च न तुष्टिः ।
त्वादृशस्य सकलः स कलङ्कः शीतभासि शशकः परमङ्कः ॥

अथ विचार्यमाणे त्वमेव कलङ्की न शशाङ्क इत्याह—येति । त्वादृशस्य याचमानमनु अर्थिनं प्रति, याप्यपदृष्टिर्विकृतदर्शनं, या च मुखमुद्रा मौनं; या नतुष्टिरसन्तोषश्च, स सकलो विकारः कलङ्कः । शीतभासि चन्द्रे शशकः, परं केवलमङ्कः श्रीवत्सादिवत् चिह्नं, न तु कलङ्क इत्यर्थः ॥ १२० ॥

नाक्षराणि पठता किमपाठि प्रस्मृतः किमथवा पठितोऽपि ।
इत्थमर्थिजनसंशयदोलाखेलनं खलु चकार नकारः ॥१२१॥

किन्त्वेदमर्थिषु ते नास्तिवाद इत्याह—नेति । अक्षराणि पठता शैशवे मातृकाक्षराण्यभ्यस्यता भवता, नकारो निषेधवाची नशब्दो नापाठि किम् । अथवा, पठितोऽपि प्रस्मृतो विस्मृतः । इत्थमर्थिजनस्य संशय एव दोला तया खेलनं क्रीडाम् । नकारश्चकार । अत्रार्थिनामीदृक् संशयासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः । स चोक्तसंशयोत्थापित इति सङ्करः ॥१२१॥

अब्रवीत्तमनलः क्व नलेदं लब्धमुज्झसि यशश्शशिकल्पम् ।
कल्पवृक्षपतिमर्थिनमेनं नाप कोऽपि शतमन्युमिहान्यः ॥१२२॥

अब्रवीदिति । अथानलोऽग्निस्तं नलमब्रवीत् । हे नल ! इदं वक्ष्यमाणं, लब्धं हस्तप्राप्तं, शशिकल्पं चन्द्रप्रतिमं, यशः, क्वोज्झसि कुत्र त्यजसि । किं तद्यशस्तदाह । इह लोके, अन्यस्त्वद्व्यतिरिक्तः, कोऽपि कल्पवृक्षपतिमन्यार्थिनमित्यर्थः । एवं शतमन्युमिन्द्रं, अर्थिनं नाप । तदेतद्धस्तगतमिन्द्रयाच्यत्वयशो वृथा मा विनाशयेत्यर्थः ॥ १२२ ॥

न व्यहन्यत कदापि मुदं यः स्वः सदामुपनयन्नभिलाषः ।
तत्पदे त्वदभिषेककृतां नस्स त्यजत्वसमतामदमद्य ॥१२३॥

नेति । स्वस्सदः स्वर्वासिनः । "सत्सूद्विष" इत्यादिना क्विप् । तेषां नस्सम्बन्धी योऽभिलाषो मनोरथो मुदमुपनयन् स्वसिध्या सन्तोषमावहन्, कदापि न व्यहन्यत न विहतः । अद्य, तत्पदे तद्व्यवसिते, तत्सम्पादकाधिकार इत्यर्थः । 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्मांघ्रिवस्तुषु' इत्यमरः । त्वदभिषेककृतां त्वां स्थापयतां, नस्सम्बन्धी सोऽभिलाषः । असमता असाधारण्यं, स्वसिद्धावनन्यापेक्षत्वमिति यावत् । तन्मदं त्यजतु । अद्य प्रभृति स्वार्थसाधने स्वयमेव समर्थास्सुरा इत्यहङ्कारं मुञ्चाम इत्यर्थः ॥१२३॥

अब्रवीदथ यमस्तमहृष्टं वीरसेनकुलदीप तमस्त्वाम् ।
यत्किमप्यभिबुभूषति तत्किं चन्द्रवंशवसतेः सदृशं ते ॥१२४॥

अब्रवीदिति । अथ यमः अहृष्टमसन्तुष्टं, तं नलमब्रवीत् । हे वीरसेनकुलदीप ! किमपि यत्तमो मोहोऽन्धकारश्च त्वामभिबुभूषति अभिभवितुमिच्छति । तच्चन्द्रवंशे वसतिः स्थितिर्यस्य तस्य ते सदृशं किम् । न हि चान्द्रस्य तेजसस्तमसाभिभवो युक्त इत्यर्थः ॥ १२४ ॥

रोहणः किमपि यः कठिनानां कामधेनुरपि या पशुरेव ।
नैनयोरपि वृथा भवदर्थी हा विधित्सुरसि वत्स किमेतत् ॥

रोहण इति । यो रोहणो मणीनामाकरोऽद्रिः, सोऽपि कठिनानां मध्ये किमपि कठिनम् । या कामधेनुः सापि पशुरेव । एनयोः पशुपाषाणयोरपि सम्बन्धी । 'द्वितीयाटौस्स्वेनः' इतीदंशब्दस्य एतच्छब्दस्य वा अन्वादेशविषये एनादेशः । अर्थी वृथा विफलो नाभवत् । हे वत्स, किमेतद्विधित्सुर्विधातुमिच्छुरसि । हेति विषादे । हा कष्टं पशुपाषाणाभ्यामपि तुच्छवृत्तिरसीत्यर्थः ॥ १२५ ॥

याचितश्चिरयति क्व नु धीरः प्राणने क्षणमपि प्रतिभूः कः ।
शंसति द्विनयनी दृढनिद्रां द्राङ्निमेषमिषघूर्णनपूर्णा ॥१२६॥

याचित इति । क्व नु कुत्र, धीरस्सुधीर्याचितस्सन् चिरयति विलम्बते । न कुत्रापि विलम्बत इत्यर्थः । कुतः, क्षणमपि प्राणने जीवने, प्रतिभूर्लग्नकः कः, न कोऽपीत्यर्थः । द्राङ्निमेषमिषेण शीघ्रपक्ष्मपातव्याजेन, घूर्णनेन कनीनिकाभ्रमणेन पूर्णा द्विनयनी नयनद्वन्द्वमेव, दृढनिद्रां मरणं, शंसति । नयनघूर्णनवत्क्षणिकं जीवनमित्यर्थः ॥ १२६ ॥

अभ्रपुष्पमपि दित्सति शीतं सार्थिना विमुखता यदभाजि ।
स्तोककस्य खलु चंचुपुटेन म्लानिरुल्लसति तद्घनसंघे॥१२७॥

अभ्रपुष्पमिति । शीतं शीतलमभ्रपुष्पमुदकम् । 'मेघपुष्पं घनरसम्' इत्यमरः । तद्घनपुष्पं, तद्वद्दुर्लभं वस्त्विति च गम्यते । दित्सति दातुमिच्छत्यपि । न तु, परिजिहीर्षतीत्यर्थः, घनसंघे मेघवृन्दे, अर्थिना याचकेन, स्तोककस्य चातकस्य । 'अथ सारङ्गः स्तोककश्चातकस्समौ' इत्यमरः । चञ्चुपुटेन सा प्रसिद्धा विमुखता । पक्षिमुखत्वं पराङ्मुखत्वञ्च । अभाजीति यत् । तत्तस्माद्वैमुख्यभजनात् । म्लानिर्जलभरमन्थरत्वं वैवर्ण्यं चोल्लसति स्फुरति । अत्रार्थिन एव वैमुख्ये दातुरियं म्लानिः किमुत दातृवैमुख्ये । तस्मात्तादृशस्य तवेदमर्थिवैमुख्यमनुचितमिति भावः ॥ १२७ ॥

ऊचिवानुचितमक्षरमेनं पाशपाणिरपि पाणिमुदस्य ।
कीर्तिरेव भवतां प्रियदारा दाननीरझरमौक्तिकहारा ॥१२८॥

ऊचिवानिति । पाशपाणिर्वरुणोऽपि, पाणिमुदस्य उद्धृत्य, एनं नलं उचितं युक्तं, अक्षरं वाक्यं, ऊचिवान् उक्तवान् । यदुक्तं तदाह—कीर्तिरिति । दाननीराणां झरः दानजलप्रवाहः, स एव मौक्तिकहारो यस्यास्तथोक्ता कीर्तिरेव भवतां युष्माकं, प्रियदाराः प्रियकलत्रम् । 'पुं भूम्नि दाराः'

इत्यमरः। एतेन भार्याया अपि कीर्तिः प्रियतमेति भावः। अतो दमयन्ती-लोभान्न कीर्तिं जहीत्यर्थः। अत्र रूपकालङ्कारः॥ १२८॥

चर्म वर्म किल यस्य न भेद्यं यस्य वज्रमयमस्थि च तौ चेत्।
स्थायिनाविह न कर्णदधीची तन्न धर्ममवधीरय धीर॥१२९॥

चर्मेति। यस्य कर्णस्य चर्म त्वक् नभेद्यमभेद्यम्। नञर्थस्य न-शब्दस्य "सुप्सुपा" इति समासः। वर्म कवचं किल। यस्य दधीचेरस्थि च वज्रमयं किल। किलेति प्रसिद्धौ। तौ कर्णदधीची। इह जगति, स्थायिनौ न चेत्। तत्तर्हि, हे धीर धीमन्, धर्मं नावधीरय नावमन्यस्व। कर्णादीना-मस्थिरत्वम्। तद्धर्मस्य च स्थैर्यं दृष्ट्वा त्वमपि तथैवाचरेत्यर्थः॥ १२९॥

अद्य यावदपि येन निबद्धौ न प्रभू विचलितुं बलिविन्ध्यौ।
आश्रुताविततथतागुणपाशस्त्वादृशेन विदुषा दुरपासः॥१३०॥

अद्येति। येन सत्यसन्धत्वपाशेन, निबद्धौ बलिर्वैरोचनिस्स च विन्ध्यश्च तौ। अद्य यावदेतद्दिनपर्यन्तं, विचलितुमपि प्रभू समर्थौ न स्तः। आश्रुतस्य प्रतिज्ञातार्थस्य अवितथता सत्यता, सैव गुणः उत्कृष्टधर्मस्स एव पाशो बन्धः, त्वादृशेन विदुषा स दुरपासः दुरु-च्छेदः। बलिविन्ध्यादिदृष्टान्तेन यावज्जीवनिर्बन्धेनापि प्रतिज्ञातार्थनिर्वाहः कार्य इत्यर्थः॥ १३०॥

प्रेयसी जितसुधांशुमुखश्रीर्या न मुञ्चति दिगन्तगतापि।
भङ्गिसङ्गमकुरङ्गदृगर्थे कः कदर्थयति तामपि कीर्तिम्॥१३१॥

प्रेयसीति। प्रेयसी प्रियतमा, *जिता सुधांशुमुखानां चन्द्रादीनां, श्रीर्यया सा। अन्यत्र, जिता सुधांशोर्मुखस्य श्रीर्यया सा तथोक्ता। या कीर्तिर्दिगन्तगतापि देशान्तरगतापि, न मुञ्चति। तामपि कीर्तिं भङ्गिसङ्गमः भङ्गुरसङ्गतिर्यस्यास्तस्याः कुरङ्गदृशोऽर्थे तदर्थम्। तादर्थ्येऽव्ययीभावः।

* अथवा जितः सुधांशुर्यया सा मुखस्य श्रीर्यस्यास्सा।

कुत्सितोऽर्थः कदर्थः । "कोः कत्तत्पुरुषेऽचि" इति कुशब्दस्य कदादेशः, तं करोति कदर्थयति व्यर्थयतीत्यर्थः । को नामास्थिरार्थे स्थिरं जह्यादिति भावः ॥ १३१ ॥

यान्वरं प्रति परेऽर्थयितारस्तेऽपि यं वयमहो स पुनस्त्वाम् ।
नैव नः खलु मनोरथमात्रं शूर पूरय दिशोऽपि यशोभिः ॥

यानिति । परे अन्ये जनाः, वरं प्रति इष्टलाभमुद्दिश्य, यानस्मानर्थयितारः । ताच्छील्ये तृन् । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधाद् द्वितीया । ते वयमपि यं त्वामर्थयितारः स्मः । अहो, स त्वं पुनर्नोऽस्माकं, मनोरथमेव नैव पूरय । किंतु, हे शूर, यशोभिर्दिशोऽपि पूरय खलु । तस्मादस्मन्मनोरथपूरणेन ते दिगन्तविश्रान्तकीर्तिर्भविष्यति । अन्यथा, अपकीर्तिरपि तादृशी भविष्यतीति भावः ॥ १३२ ॥

अर्थितां त्वयि गतेषु सुरेषु म्लानदानजनिजोरुयशश्श्रीः ।
अद्य पाण्डु गगनं सुरशाखी केवलेन कुसुमेन विधत्ताम् ॥१३३॥

अर्थितामिति । अद्य सुरशाखी कल्पवृक्षस्सुरेष्वस्मासु, त्वयि विषये, अर्थितां गतेषु सत्सु म्लाना अर्थ्यभावक्षीणा, दानजा दानजन्या, निजा उरुर्महती यशःश्रीः कीर्तिसम्पद्यस्य सः, तथा सन्, केवलेन कुसुमेन गगनं पाण्डु शुभ्रं, विधत्ताम् । न तु, वितरणेन यशसा । स्वार्थिनामन्यार्थित्वेन तन्निदानदानकथास्तमियादिति भावः ॥ १३२ ॥

प्रवसते भरतार्जुनवैन्यवत्स्मृतिधृतोऽपि नल त्वमभीष्टदः ।
स्वगमनाफलतां यदि शङ्कसे तदफलं निखिलं खलु मङ्गलम् ॥

अत्र यात्रावैफल्यशङ्कया ते सङ्कोचस्तदनाशङ्कनीयमेवेत्याह—प्रवसत इति । हे नल, प्रवसते प्रयाणं कुर्वते, भरतश्शाकुन्तलेयः, अर्जुनो हैहयः, वैन्यः पृथुः; तैस्तुल्यं तद्वत् । "तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः" । स्मृत्या धृतः स्मृतिधृतः, स्मर्यमाणोऽप्यभीष्टदः इष्टार्थप्रदस्त्वं, स्वगमनस्य स्वयात्रायाः

अफलतां वैफल्यं शङ्कसे यदि, तत्तर्हि, लोके निखिलं सर्वमपि मङ्गलं यात्राकालिकं त्वत्स्मरणलक्षणं मङ्गलाचरणमफलं खलु। यथा च—"वैन्यं पृथुं हैहयमर्जुनञ्च शाकुन्तलेयं भरतं नलञ्च। एतान्नृपान्यः स्मरति प्रयाणे तस्यार्थसिद्धिः पुनरागमश्च" इति शास्त्रमप्रमाणं स्यादित्यर्थः। तथा च यत्स्मरणादन्येषामर्थसिद्धिः। तस्य तथाऽर्थसिद्धौ कस्सन्देह इति भावः॥

इष्टं नः प्रति ते प्रतिश्रुतिरभूद्याद्य स्वराह्लादिनी
धर्मार्था सृज तां श्रुतिप्रतिभटीकृत्यान्विताख्यापदाम्।
त्वत्कीर्तिः पुनती पुनस्त्रिभुवनं शुभ्राद्वयावेशना-
द्द्रव्याणां शितिपीतलोहितहरिन्नामान्वयं लुम्पतु॥१३५॥

इष्टमिति। अद्य नोऽस्माकं, इष्टमिच्छां, यागञ्च प्रति। 'इष्टिर्यागेच्छयोः' इत्यमरः। यजेरिषेश्च स्त्रियां क्तिन्। "वचि स्वपि" इत्यादिना यजेस्सम्प्रसारणम्। वृश्चादिना षत्वम्। इषेः क्विप्प्रत्ययापवाद इति काशिकायाम्। तथा प्रयोगप्राबल्यात् साधुत्वं द्रष्टव्यम्। स्वः स्वर्गं, अन्यत्र स्वरैरुदात्तादिभिराह्लादिनी धर्मोऽर्थः प्रयोजनमभिधेयं च यस्यास्सा धर्मार्था या प्रतिश्रुतिः। जीवितावधि किमप्यधिकं वेति श्लोकोक्तास्मन्मनोरथपूरणप्रतिज्ञा अभूत्, तां प्रतिश्रुतिं श्रुतिप्रतिभटीकृत्य वेदप्रतिनिधीकृत्य, समापयित्वेत्यर्थः। अन्विताख्यापदां सृज। सत्यत्वेन श्रुतिप्रतिनिधीकृत्य प्रतिश्रुतिरित्यन्वर्थनामाक्षरां कुरु। सत्यप्रतिज्ञो भवेत्यर्थः। अस्य फलमाशीर्मुखेनाह—त्वत्कीर्तिः पुनस्त्वद्यशस्तु, त्रिभुवनं भुवनत्रयं, समाहारे द्विगुरेकवचनं, पात्रादित्वान्नपुंसकत्वम्। पुनती पावयन्ती। पुनातेश्शतरि ङीप्। द्रव्याणां नीलपीतादिद्रव्याणां, शुभ्रः शुक्लगुणः। 'गुणे शुक्लादयः पुंसि' इत्यमरः। तेनाद्वयावेशनादभेदापादनाच्छितिपीतादिनामभिर्वाचकपदैरन्वयं वाच्यत्वलक्षणं सम्बन्धं, लुम्पतु निवर्तयतु। अर्थिमनोरथपूर्त्या कीर्तिं सम्पादयेत्यर्थः। अत्र नीलादीनां वस्तूनां स्वगुणत्यागेन कीर्तिगुणग्रहणात्तद्गुणालङ्कारः। "तद्गुणः स्वगुणत्यागादन्योत्कृष्टगुणाहृतिः" इति लक्षणात्॥ १३५॥

यं प्रासूत सहस्रपादुदभवत्पादेन खञ्जः कथं
स च्छायातनयस्सुतः किल पितुस्सादृश्यमन्विष्यति ।
एतस्योत्तरमद्य नस्समजनि त्वत्तेजसां लंघने
साहस्रैरपि पङ्गरंघ्रिभिरभिव्यक्तीभवन्भानुमान् ॥१३६॥

यमिति । यं शनैश्चरं, सहस्रं पादाः रश्मयोऽङ्घ्रयश्च यस्य सः, सहस्रपात् सूर्यः । 'पादा रश्म्यङ्घ्रितुर्यांशाः' इत्यमरः । "सङ्ख्यासुपूर्वस्य" इति समासान्तलोपः । प्रासूत प्रसूतवान्, सः छायातनयः शनैश्चरः । "मन्दश्छायासुतश्शनिः" इत्यमरशेषः । कथं पादेन खञ्जो विकलस्सन् । येनाङ्गविकार इति तृतीया । उदभवदुत्पन्नः ? सुतः पितुः सादृश्यमन्विष्यति किल प्राप्नोति खलु । एतस्य प्रश्नस्याद्य त्वत्तेजसां लङ्घने साहस्रैः सहस्रसङ्ख्यैरपि । "अण् च" इति मत्वर्थीयोऽण्प्रत्ययः । अङ्घ्रिभिः पङ्गुः खञ्जः, पूर्ववत्तृतीया । अभिव्यक्तीभवन् भानुमान् सूर्यः, नोऽस्माकमुत्तरं समजनि सञ्जातः । जनेः कर्तरि लुङ् । "दीपजन" इत्यादिना जनेश्चिण् । चिणो लुक् । अत्रार्कस्यापङ्गोः पङ्गुत्वोक्तेरतिशयोक्तिभेदः । तद्धेतुत्वञ्च शनैश्चरपङ्गुत्वस्येत्युत्प्रेक्षा इति तयोः सङ्करः ॥ १३६ ॥

इत्याकर्ण्य क्षितीशस्त्रिदशपरिषदस्ता गिरश्चाटुगर्भा
वैदर्भीकामुकोऽपि प्रसभविनिहितं दूत्यभारं बभार ।
अङ्गीकारं गतेऽस्मिन्नमरपरिवृढस्संभृतानन्दमूचे
भूयादन्तर्धिसिद्धेरनुविहितभवच्चित्तता यत्र तत्र ॥१३७॥

इतीति । क्षितीशो नलः, त्रिदशपरिषदः सुरसङ्घस्य इत्येवंरूपाश्चाटुगर्भाः प्रियप्रायास्ता गिर आकर्ण्य वैदर्भीकामुकः सन्नपि "लषपत" इत्यादिना कमेरुकञ्प्रत्ययः । अत एव "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधात् मधुपिपासुवद्द्वितीयासमासः । प्रसभविनिहितं बलादारोपितं दूत्यमेव भारं

बभार । अस्मिन्नले, अङ्गीकारं गते सत्यमरपरिवृढो देवेन्द्रः । हे नरेन्द्र, यत्र कुत्रापि, अन्तर्धिसिद्धेः अन्तर्धानशक्तेरनुविहितभवच्चित्तता अनुसृतत्वन्मनस्कता, भूयात् भवच्चित्तानुसारेण सर्वत्र तवान्तर्भावशक्तिरस्तु । इति सम्भृतानन्दं सहर्षमूचे । तिरस्करिणीविद्यां प्रादादित्यर्थः ॥ १३७ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तस्य श्रीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य भव्ये महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽगमत्पञ्चमः ॥

श्रीहर्षमित्यादि । सुगमम् । श्रीमत्याः विजयप्रशस्तेः ग्रन्थविशेषस्य रचनातातस्य निर्माणकर्तुरित्यर्थः ॥ १३८ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचल-
मल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
पञ्चमः सर्गः समाप्तः ।

———

* षष्ठः सर्गः *

—:❀❀❀:—

दूत्याय दैत्यारिपतेः प्रवृत्तो द्विषां निषेद्धा निषधप्रधानः ।
स भीमभूमीपतिराजधानीं लक्षीचकाराथ रथस्यदस्य ॥ १ ॥

दूत्यायेति । अथ दूत्याङ्गीकारानन्तरं, द्विषां निषेद्धा निवारयिता । निषधानां जनपदानां, प्रधानः मुख्याधिपतिरित्यर्थः । स नलः, दैत्यारिपतेः देवेन्द्रस्य, दूत्याय दूतकर्मणे । "दूतस्य भावकर्मणी" इति यत्प्रत्ययः । प्रवृत्त उद्युक्तस्सन् स रथस्यदस्य, रथवेगस्य, भीमभूमीपतिराजधानीं कुण्डिननगरीं, लक्षीचकार लक्ष्यमकरोत्, गमनं चकारेत्यर्थः ॥ १ ॥

भैम्या समं नाजगणद्वियोगं स दूतधर्मे स्थिरधीरधीशः ।
पयोधिपाने मुनिरन्तरायं दुर्वारमप्यौर्वमिवौर्वशेयः ॥ २ ॥

भैम्येति । अधीशो मनोनियमनसमर्थः । अत एव, दूतधर्मे दूतकृत्ये, स्थिरधीरचलबुद्धिः, स नलः, भैम्या समं सह । 'साकं सत्रा समं सह' इत्यमरः । वियोगं, और्वशेयः उर्वशीपुत्रो मुनिरगस्त्यः । 'और्वशेयः कुम्भयोनिरगस्त्यो विन्ध्यकण्टकः' इति हलायुधः । पयोधिपाने दुर्वारं, उर्व्या अपत्यमौर्वो वरुणभयान्मातृगुप्त इति स्वामी । तमौर्वं वडवानलमिव अन्तरायं नाजगणदन्तरायत्वेन नामन्यत । भैमीवियोगमपि विषह्य प्रतिज्ञाभङ्गभयात् दूत्यमेव दृढतरमवलम्बितवानित्यर्थः । अन्तरायविशेषणमुभयत्रापि योजनीयम् ॥ २ ॥

नलप्रणालीमिलदम्बुजाक्षीसंवादपीयूषपिपासवस्ते ।
तदध्ववीक्षार्थमिवानिमेषा देशस्य तस्याभरणीबभूवुः ॥ ३ ॥

नलेति । ते इन्द्रादयो देवाः, नल एव प्रणाली जलनिर्गममार्गः, तया मिलत् प्रवहत् । अम्बुजाक्षीसंवादपीयूषं दमयन्तीसंवादामृतं, पिपासवः पातुमिच्छवः सन्तः, मधुपिपासुवद् द्वितीयासमासः । तदध्ववीक्षार्थं नलमार्गप्रतीक्षार्थमिव अनिमेषाः सन्त इत्युत्प्रेक्षा । तस्य देशस्य नलविसर्जनप्रदेशस्याभरणीबभूवुः तदागमनपर्यन्तं तत्रैव तस्थुरित्यर्थः ॥ ३ ॥

तां कुण्डिनाख्यापदमात्रगुप्तामिन्द्रस्य भूमेरमरावतीं सः ।
मनोरथस्सिद्धिमिव क्षणेन रथस्तदीयः पुरमाससाद ॥ ४ ॥

तामिति । तस्यायं तदीयः नलीयः, स रथः, तां कुण्डिनमिति यदाख्यापदं, नामपदं, तन्मात्रेण गुप्तां छन्नां, अमरावतीमिन्द्रराजधानीं, तत्कल्पामित्यर्थः । भूमेरिन्द्रस्य भीमभूपतेः, पुरं, मनोरथः सिद्धिमिव क्षणेन आससाद प्राप ॥ ४ ॥

भैमीपदस्पर्शकृतार्थरथ्या सेयं पुरीत्युत्कलिकाकुलस्ताम् ।
नृपो निपीय क्षणमीक्षणाभ्यां भृशं निशश्वास सुरैः क्षताशः ॥

भैमीति । नृपो नलः, इयं भैमीपदस्पर्शेन कृतार्थरथ्या सफलमार्गा, सा श्रूयमाणा पुरी कुण्डिनपुरीत्युत्कलिकया उत्कण्ठया, आकुलः क्षुभितस्सन् । क्षणमीक्षणाभ्यां, तां पुरीं, निपीय, सतृष्णं दृष्ट्वा सुरैः क्षताशः भिन्नाशस्सन् भृशं निशश्वास ॥ ५ ॥

स्विद्यत्प्रमोदाश्रुलवेन वामं रोमाञ्चभृत्पक्ष्मभिरस्य चक्षुः ।
अन्यत्पुनः कंप्रमपि स्फुरन्तं तस्याः पुरः प्राप नवोपभोगम् ॥

अथैवं विद्यमानस्य तस्येष्टसिद्धिसूचकं दक्षिणाक्षिस्पन्दनं जातमित्याह—स्विद्यदिति । अस्य नलस्य, वामं चक्षुः, प्रमोदाश्रुलवेन आनन्दबाष्पकणेन, स्विद्यत् स्विन्नं सत्, पक्ष्मभिः उन्मिषद्भिरिति शेषः । रोमाञ्चभृद्रोमाञ्चितं सत्, तस्याः पुरः नगर्याः, स्फुरन्तं प्रकाशमानं, नवोपभगं अपूर्वदर्शनमाद्यसङ्गमञ्च प्राप । अन्यत् पुनर्दक्षिणं तु कम्प्रमपि कम्प्रञ्च सत्

तं प्राप । वामाक्ष्णः स्वेदरोमाञ्चावेव । दक्षिणस्य तु वेपथुरप्यधिकः सात्विकः संवृत्त इत्यर्थः । प्रथमसङ्गमे कम्पस्वेदरोमाञ्चादयो जायन्ते । पुरुषस्य दक्षिणाक्षिस्पन्दनं शुभाय भवतीति निमित्तवेदिनः । अत्रानन्दाश्रुपक्ष्मोत्क्षेपाक्षिस्पन्देषु स्वेदादिसात्विकरूपणाद्रूपकम् । तदुल्लासितनवोपभोगव्यवहारसमारोपात् पुरीचक्षुषोः स्त्रीपुंसत्वप्रतीतेः रूपकसङ्कीर्णा समासोक्तिरलङ्कारः ॥ ६ ॥

रथादसौ सारथिना सनाथाद्राजावतीर्याशु पुरं विवेश ।
निर्गत्य बिम्बादिव भानवीयात्सौधाकरं मण्डलमंशुसंघः ॥७॥

रथादिति । असौ राजा नलः सारथिना सनाथात् सहितात् रथादवतीर्य अंशुसङ्घः अर्कांशुसमूहः, भानवीयात् बिम्बान्निर्गत्य सौधाकरं चान्द्रं मण्डलमिव आशु पुरं कुण्डिनं विवेश । "सलिलमये शशिनि रवेर्दीधितयो मूर्छितास्तमो नैशम् । क्षपयन्ति दर्पणोदरनिहिता इव मन्दिरस्यान्तः ।" इति शास्त्रादियमुपमा ॥ ७ ॥

चित्रं तदा कुण्डिनवेशिनस्सा नलस्य मूर्तिर्ववृते नदृश्या ।
बभूव तच्चित्रतरं तथापि विश्वैकदृश्यैव यदस्य मूर्तिः ॥८॥

चित्रमिति । तदा तस्मिन्समये, कुण्डिनवेशिनः कुण्डिनप्रविष्टस्य नलस्य सा तथा दर्शनीया मूर्तिर्नदृश्या अदर्शनीया । नञर्थस्य नशब्दस्य 'सुप्सुपा' इति समासः । ववृते जाता, चित्रं विरोधादिति भावः । इन्द्रवराददृश्यत्वं गतेत्यविरोधः । तथाप्यदृश्यापि तस्य मूर्तिर्विश्वैकदृश्येति यत्तच्चित्रतरं बभूव, दृश्यत्वादृश्यत्वयोर्विरोधादिति भावः । विश्वस्यैकस्यैव दृश्या दृष्टिप्रियैवेत्यविरोधः । अत्र विरोधाभासयोः संसृष्टिः ॥ ८ ॥

जनैर्विदग्धैर्भवनैश्च मुग्धैः पदे पदे विस्मयकल्पवल्लीम् ।
वगाहमाना पुरमस्य दृष्टिरथाददे राजकुलातिथित्वम् ॥९॥

जनैरिति । अथास्य नलस्य, दृष्टिर्विदग्धैरभिज्ञैः जनैः मुग्धैः सुन्दरैः

भवनैश्च पदे पदे विस्मयकल्पवल्लीं आश्चर्यावहामित्यर्थः । पुरं विगाहमाना विभावयन्ती । राजकुलातिथित्वमाददे । क्रमादसौ राजभवनं ददर्शेत्यर्थः ॥

लीनश्चरामीति हृदा ललज्जे हेलां दधौ रक्षिजनेऽस्त्रसज्जे ।
द्रक्ष्यामि भैमीमिति संतुतोष दूत्यं विचिन्त्य स्वमसौ शुशोच ॥

लीन इति । असौ नलः, अस्त्रैः सज्जे सन्नद्धे । 'सन्नद्धो वर्मितस्सज्जे' इत्यमरः । रक्षिजने राजकुलरक्षकवीरवर्गे, हेलामवज्ञां दधाविति गर्वोक्तिः । लीनः (कष्टं शूरोऽपि) गूढश्चरामीति हेतोर्हृदा ललज्जे । भैमीं द्रक्ष्यामीति संतुतोष । स्वं स्वकीयं, दूत्यं विचिन्त्य शुशोचेति निर्वेदोक्तिः । अत्र गर्व-लज्जाहर्षनिर्वेदानां बहूनां भावानां परस्परोपमर्देन समावेशाद्भावशबलतोक्ता ।

अथोपकार्याममरेन्द्रकार्यात्कक्ष्यासु रक्षाधिकृतैरदृष्टः ।
भैमीं दिदृक्षुर्बहु दिक्षु चक्षुर्दिशन्नसौ तामविशद्विशङ्कः ॥ ११ ॥

अथेति । अथानन्तरं, असौ नलः, कक्ष्यासु गृहप्रकोष्ठेषु । 'कक्ष्या प्रकोष्ठे हर्म्यादेः' इत्यमरः । रक्षायामधिकृतैः रक्षिजनैः; अदृष्टस्सन् भैमीं दिदृक्षुः द्रष्टुमिच्छुः । अत एव दिक्षु चक्षुर्बहु भूयिष्ठं, दिशन् विशङ्कस्सन्, तां पूर्वनिर्दिष्टां, उपकार्यां राजसदनम् । 'उपकार्या राजसद्मनि' इति विश्वः । अमरेन्द्राणां कार्यात् प्रयोजनात् हेतोराविशत् ॥ ११ ॥

अयं क इत्यन्यनिवारकाणां गिरा विभुर्द्वारि विभुज्य कण्ठम् ।
दृशं दधौ विस्मयनिस्तरङ्गां विलंघितायामपि राजसिंहः ॥ १२ ॥

अयमिति । विभुः समर्थः, राजा सिंह इव राजसिंहः राजश्रेष्ठः, उपमितसमासः । स नलः, अयं क इत्यन्यस्य स्वव्यतिरिक्तजनस्य, निवारकाणां, रक्षिणां, गिरा वाक्येन, (हेतुना) कण्ठं विभुज्य किं दृष्टोऽस्मीति शङ्कया ग्रीवां विवलय्य । विलंवितायामतिक्रान्तायामपि द्वारि । विस्मयेन कथमेते मामद्राक्षुरित्याश्चर्येण । निस्तरङ्गां निर्निमेषां, दृशं दधौ । सिंहस्य ग्रीवा-भङ्गेन लंघिताध्वदर्शनं युक्तमिति भावः ॥ १२ ॥

अन्तःपुरान्तस्स विलोक्य बालां कांचित्समालब्धुमसंवृतोरुम् ।
निमीलिताक्षः परया भ्रमन्त्या संघट्टमासाद्य चमच्चकार ॥ १३ ॥

अन्तरिति । स नलः, अन्तःपुरस्यान्तरभ्यन्तरे, अव्ययमेतत् । समालब्धुमुद्वर्तयितुं । असंवृतोरुमनाच्छादितोरुदेशां, काञ्चिद्बालां स्त्रियं विलोक्य, निमीलिताक्षस्सन् पराङ्गनादर्शनपापभीत्येति भावः । भ्रमन्त्या तत्र सञ्चरन्त्या परया स्त्र्यन्तरेण संघट्टमभिघातं आसाद्य, द्वयोरपि दृष्टिप्रतिबन्धादिति भावः । चमच्चकार उल्लसति स्म । चमदित्यनुकारिशब्दः ॥

अनादिसर्गस्रजि वानुभूता चित्रेषु वा भीमसुता नलेन ।
जातैव यद्वा जितशम्बरस्य सा शाम्बरीशिल्पमलक्षि दिक्षु ॥

अनादीति । अनादौ सर्गस्रजि सृष्टिपरम्परायां वा, क्वचिज्जन्मान्तर इत्यर्थः । चित्रेषु आलेख्येषु, अनुभूता । अत्यन्ताननुभूतेऽर्थे भ्रमासम्भवादिति भावः । यद्वा, मास्त्वनुभव इति शेषः । किंतु, जितशम्बरस्य मायिनोऽपि मायिनः, कामस्य शाम्बरीशिल्पं मायासृष्टिः । 'स्यान्माया शाम्बरी' इत्यमरः । जातैव, सा भीमसुता नलेन दिक्षु अलक्षि प्रतिदिशमलक्ष्यत । लक्षेः कर्मणि लुङ् । अत्रालीकभैमीसाक्षात्कारो जन्मान्तरानुभवाद्वा चित्रानुभवाद्वा केवलमदनमायाबलाद्वेति हेतूत्प्रेक्षा ॥ १४ ॥

अलीकभैमीसहदर्शनान्न तस्यान्यकन्याप्सरसो रसाय ।
भैमीभ्रमस्यैव ततः प्रसादाद्भैमीभ्रमस्तेन न तास्वलम्भि ॥ १५ ॥

अलीकेति । अन्याः कन्या अप्सरस इव । उपमितसमासः । अप्सरःकल्पा अपि कन्याः तत्रत्याः स्त्रियः, अलीकभैम्या सह दर्शनाद्धेतोः तस्य नलस्य रसाय रागाय, नाभवन् । ततोऽपि तासामपकृष्टत्वादिति भावः । तर्हि, किं सारूप्यात्तास्वपि भैमीभ्रमो नाभूदत आह—भैमीति । तत इति सार्वविभक्तिकस्तसिः । ततः तस्य भैमीभ्रमस्यैव प्रसादात्तेन नलेन तास्वन्तःपुरस्त्रीषु भैमीभ्रमो नालम्भि न प्राप्तः । अत्यन्तासादृश्यादिति भावः ॥

भैमीनिराशे हृदि मन्मथेन दत्तस्वहस्ताद्विरहाद्विहस्तः ।
स तामलीकामवलोक्य तत्र क्षणादपश्यन्व्यषदद्विबुद्धः ॥१६॥

भैमीति । भैम्यां निराशे सुरैः क्षताशे, हृदि, मन्मथेन दत्तस्वहस्ताद्दत्तावलम्बाज्जनितादित्यर्थः । विरहाद्विहस्तो विह्वलः, स नलः अलीकां तां भैमीमवलोक्य, क्षणात् विबुद्धः निवृत्तभ्रमः, तत्र तामपश्यन् व्यषदत् विषण्णोऽभूत् । सदेर्लुङ् । लिदित्त्वाच्च्लेरङादेशः । 'सदिरप्रतेः' इत्यड्व्यवायेऽपि षत्वम् । भैमीशून्यविबोधात्तद्वान् भ्रम एव तस्याशास्योऽभवदिति भावः ॥ १६ ॥

प्रियां विकल्पोपहृतां स यावद्दिगीशसन्देशमजल्पदल्पम् ।
अदृश्यवाग्भीषितभूरिभीरुभवो रवस्तावदचेतयत्तम् ॥१७॥

प्रियामिति । स नलः, विकल्पोपहृतां विभ्रमोपनीतां, प्रियां दमयन्तीं, यावद्दिगीशसन्देशं इन्द्रादिवाचिकं, अल्पमजल्पदकथयत् । तावददृश्यया अलक्ष्यकर्तृकया, वाचाहेतुकर्त्र्या, भीषिता वित्रासिताः । 'भियो हेतुभये षुक्' । ताश्च ता भूरयोऽनेका भीरवो भयशीलाः स्त्रियः ताभ्यो भवतीति तद्भावो रवः कलकलः, तं नलमचेतयदबोधयत् । चेततेर्भौवादिकात् णिच् ॥ १७ ॥

पश्यन् स तस्मिन्मरुतापि तन्व्यास्तनौ परिस्प्रष्टुमिवास्तवस्त्रौ ।
अक्षान्तपक्षान्तमृगाङ्कमास्यं दधार तिर्यग्वलितं विलक्षः॥१८॥

पश्यन्निति । स नलः तस्मिन्नन्तःपुरे मरुतापि अचेतनेनापीति भावः । परिस्प्रष्टुं संस्प्रष्टुमिव । अस्तवस्त्रौ अवनीतांशुकौ तन्व्याः स्तनौ पश्यन् विलक्षो विलज्जितस्सन्, अक्षान्तपक्षान्तमृगाङ्कं, अक्षान्तः असोढः पक्षान्ते पौर्णमास्यां मृगाङ्कः चन्द्रो येन तदास्यं, तिर्यग्वलितं साचीकृतम् । दधार धृतवान् । यत्राचेतनस्य वायोरपि चपलता तत्रायं निर्विकार एवेत्यहो जितेन्द्रियत्वमस्येति भावः ॥ १८ ॥

अन्तःपुरे विस्तृतवागुरोऽपि बालावलीनां वलितैर्गुणौघैः ।
न कालसारं हरिणं तदक्षिद्वन्द्वं प्रभुर्बद्धमभून्मनोभूः ॥१९॥

अन्तरिति । अन्तःपुरे बालावलीनां स्त्रीसमूहानां, वबयोरभेदाद्बालसमूहानां च, वलितैः पुनः पुनः प्रवृत्तैः आवर्तितैश्च गुणानां कटाक्षविक्षेपादीनां सूत्राणां चौघैः विस्तृतवागुरः प्रसारितमृगबन्धनीकोऽपि । 'वागुरा मृगबन्धनी' इत्यमरः । मनोभूः स एव मृगयुरिति शेषः । तस्य नलस्याक्षिद्वन्द्वमेव कालसारम्, कृष्णसारम्, अक्षिद्वयन्तु कालेन कनीनिकाकार्ष्ण्येन सारं श्रेष्ठं, हरिणञ्च बद्धुमाक्रष्टुं संयन्तुं च प्रभुः शक्तो नाभूत् । जितेन्द्रियत्वादस्येति भावः । अत्राक्ष्यादिषु हरिणत्वादिरूपणान्मनोभुवो मृगयुत्वं गम्यत इत्येकदेशवर्तिरूपकम् ॥ १९ ॥

दोर्मूलमालोक्य कचं रुरुत्सोस्ततः कुचौ तावनुलेपयन्त्यः ।
नाभीमथैष श्लथवाससोऽनु मिमील दिक्षु क्रमकृष्टचक्षुः ॥२०॥

दोरिति । एष नलः, कचं केशपाशं, रुरुत्सोः रोद्धुं बद्धुमिच्छोः, कस्याश्चिद्दोर्मूलं बाहुमूलमालोक्य । ततोऽनन्तरं, कुचावनुलेपयन्त्याः तौ कुचावालोक्य, अथ श्लथवाससः स्रस्तांशुकायाः नाभीमालोक्य, अन्वनन्तरं, दिक्षु पुरः पार्श्वभागेषु क्रमेण कृष्टचक्षुः प्रत्याहृतदृष्टिः सन्, मिमील निमीलिताक्षोऽभूत् । तत्र तथा यथेष्टचेष्टे स्त्रीमण्डले तस्य पापभीरोर्नेत्रनिमीलनमेव प्राप्तमित्यर्थः ॥ २० ॥

मीलन्न शेकेऽभिमुखागताभ्यां धर्तुं निपीड्य स्तनसान्तराभ्याम् ।
स्वाङ्गान्यपेतो विजगौ स पश्चात्पुमङ्गसङ्गोत्पुलके पुनस्ते ॥२१॥

मीलन्निति । मीलन्निमीलिताक्षः, स नलः, अभिमुखमन्योन्याभिमुखमागताभ्यां तथापि स्तनाभ्यां निमित्तेन सान्तराभ्यां सव्यवधानाभ्यां काभ्यांचित् स्त्रीभ्यां निपीड्य मध्ये निरुध्य धर्तुं गृहीतुं, न शेके शक्यो नाभूत् । स नलः, पश्चादपेतोपसृतः स्वाङ्गानि विजगौ; परस्त्रीसंस्पर्शदोषा-

द्विजगर्हे, निनिन्द । ते स्त्रियौ पुनः, पुंसोऽङ्गसङ्गेन उत्पुलके उद्गतरोमाञ्चे जाते ॥ २१ ॥

निमीलनस्पष्टविलोकनाभ्यां कदर्थितस्ताः कलयन् कटाक्षैः ।
स रागदर्शीव भृशं ललज्जे स्वतः सतां ह्रीः परतोऽपि गुर्वी ॥

निमीलनेति । निमीलनं च स्पष्टविलोकनञ्च ताभ्यां कदर्थितः निषिद्धस्पर्शनदर्शनदोषोद्वेजितः । स नलः; ताः स्त्रियः, कटाक्षैः कलयन् निर्विकल्पेन गृह्णन् । रागेण पश्यतीति रागदर्शी, स इव भृशं ललज्जे । कष्टं कामुकदृष्ट्या पश्यामीति भृशं परितप्तोऽभूदित्यर्थः । नन्वप्रकाशेऽर्थे का लज्जा तत्राह । सतां सत्पुरुषाणां परतोऽपि स्वत एव ह्रीर्गुर्वी, अकामादप्यकरणे परस्मादपि स्वस्मादेव लज्जते सज्जन इत्यर्थान्तरन्यासः ॥ २२ ॥

रोमाञ्चिताङ्गीमनु तत्कटाक्षैर्भ्रान्तेन कान्तेन रतेर्निसृष्टः ।
मोघश्शरौघः कुसुमानि नाभूत्तद्धैर्यपूजां प्रतिपर्यवस्यन् ॥२३॥

रोमाञ्चितेति । रोमाञ्चिताङ्गीमनु पुमङ्गसङ्गात् पुलकितगात्रीमुद्दिश्य, तस्य नलस्य, कटाक्षैः कटाक्षवीक्षणैः, भ्रान्तेन अयमस्यामनुरक्त इति मन्वानेन, रतेः कान्तेन कामेन, निसृष्टः प्रयुक्तः कुसुमान्येव शरौघः तस्य नलस्य, धैर्यस्य निर्विकारचित्तत्वस्य पूजां प्रति पूजायां पर्यवस्यन् पूजात्वेन परिणमन् । मोघो व्यर्थो नाभूत् । शत्रोरपि गुणः पूज्यो भवेदिति भावः । अत्र नलधैर्यभङ्गार्थं प्रयुक्तस्य कुसुमजालस्य, न केवलं तदभञ्जकत्वं प्रत्युत तत्पूजकत्वमापन्नमित्यनर्थोत्पत्तिलक्षणो विषमालङ्कारः ॥ २३ ॥

हित्वैव वर्त्मैकमिह भ्रमन्त्याः स्पर्शः स्त्रियास्सुत्यज इत्यवेत्य ।
चतुष्पथस्याभरणं बभूव लोकावलोकाय सतां स दीपः ॥२४॥

हित्वेति । सतां सः दीपः सुजनश्रेष्ठः, सतां भावानां प्रकाशकः प्रदीपश्च स नलः । इह अन्तःपुरे भ्रमन्त्यास्सञ्चरन्त्याः स्त्रियाः स्पर्शः एकमभिन्नं वर्त्म हित्वैव सुत्यज इत्यवेत्य निश्चित्य लोकावलोकाय सञ्चारिजनदर्शनाय ।

अन्यत्र, लोकानां जनानां व्यवहाराय । चतुर्णां पथां समाहारः चतुष्पथं, 'तद्धितार्थ' इत्यादिना समाहारे द्विगुः 'ऋक्पू' इत्यादिना समासान्तः । 'पथस्संख्याव्ययादेः' इति नपुंसकत्वम् । तस्य आभरणं बभूव । तत्र स्थित इत्यर्थः । क्लिष्टैकमार्गो स्त्रीसंबाधादक्लिष्टे चतुष्पथे स्थित्वा समन्तादवलोकितवानित्यर्थः । चतुष्पथस्थो दीपो लोकावलोकाय कल्पत इति ध्वनिः ॥

उद्वर्तयन्त्या हृदये निपत्य नृपस्य दृष्टिर्न्यवृतत द्रुतैव ।
वियोगिवैरात् कुचयोर्नखाङ्कैरर्धेन्दुलीलैर्गलहस्तितेव ॥२५॥

उद्वर्तयन्त्या इति । नृपस्य दृष्टिरुद्वर्तयन्त्या गात्रमुन्मार्जयन्त्याः हृदये वक्षसि, निपत्य अर्धेन्दुलीलैरर्धचन्द्राभिख्यैः, कुचयोर्नखाङ्कैः, कर्तृभिः, वियोगिषु वैरादिन्दुत्वप्रयुक्तविरोधात् । गले हस्तो गलहस्तः तद्वती कृता गलहस्तिता हस्तेन गले गृहीत्वा नुन्नेवेत्युत्प्रेक्षार्थः । मत्वन्तात् करोतीति णिचि णाविष्टवद्भावे विण्मतोर्लुक् । ततः कर्मणि क्तः । 'अर्धेन्दुश्चन्द्रशकले गलहस्तनखाङ्कयोः' इति विश्वः । द्रुता त्वरितैव न्यवर्तिष्ट । पापभयादिति भावः ॥ २५ ॥

तन्वीमुखं द्रागधिगत्य चन्द्रं वियोगिनस्तस्य निमीलिताभ्याम् ।
द्वयं द्रढीयः कृतमीक्षणाभ्यां तदिन्दुता च स्वसरोजता च ॥

तन्वीति । तन्वीमुखमेव चन्द्रं व्यस्तरूपकम् । द्रागधिगत्य हठाद्दृष्ट्वा निमीलिताभ्यां पापभयादिति भावः । वियोगिनस्तस्येक्षणाभ्यां तस्य तन्वीमुखस्येन्दुता च स्वयोस्सरोजता चेति द्वयं द्रढीयो दृढतरं कृतमित्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथं तत्सन्निधौ तयोर्निमीलनमिति भावः ॥ २६ ॥

चतुष्पथे तं विनिमीलिताक्षं चतुर्दिगेतास्सुखमग्रहीष्यन् ।
संघट्य तस्मिन् भृशभीनिवृत्तास्ता एव तद्वर्त्म न चेददास्यन् ॥

ननु अङ्गसंघट्टनानन्तरं तास्तं किमिति न गृह्णन्तीत्यत आह—चतुष्पथ इति । चतुष्पथे, विनिमीलिताक्षं तं नलम् । चतसृभ्यो दिग्भ्यः । एता

आगताः । आङ्पूर्वादिणः कर्तरि क्तः, उत्तरपदसमासः । तास्सुखमक्लेशेन अग्रहीष्यन् गृह्णीयुः, तस्मिन्नले संघट्य अभिहत्य । आधारत्वविवक्षायां सप्तमी । भृशया गाढया भिया निवृत्तास्ता एव तस्य नलस्य वर्त्म नादास्यन् न दद्युश्चेत् । किंतु, स्वयमेव अस्य भूतशङ्कया मार्गं दत्वा भयात् पलायितानां तासां, कुतस्तद्ग्रहणधार्ष्ट्यमित्यर्थः । क्रियातिपत्तौ लिङ् ॥ २७ ॥

संघट्टयन्त्यास्तरसात्मभूषाहीरांकुरप्रोतदुकुलहारी ।
दिशा नितम्बं परिधाप्य तन्व्यास्तत्पापसन्तापमवाप भूपः ॥२८॥

संघट्टयन्त्या इति । तरसा संघट्टयन्त्या अभिघ्नन्त्यास्तन्व्याः, आत्मनो भूषाहीराणां भूषणवज्राणां, अंकुरेषु कोटिषु प्रोतं सक्तं दुकूलं हरतीति तद्धारी भूपः, नितम्बं तस्याः कटिं दिशा परिधाप्य संवस्त्य दिगम्बरं कृत्वा। तत्पापेन वस्त्रापहरणपापेन सन्तापमवाप ॥ २८ ॥

हतः कयाचित्पथि कन्दुकेन संघट्य भिन्नः करजैः कयापि ।
कयाचनाक्तः कुचकुंकुमेन संभुक्तकल्पः स बभूव ताभिः ॥२९॥

हत इति । स नलः, पथि कयाचित्कन्दुकेन हतः । कयापि संघट्य अभिहत्य करजैर्नखैर्भिन्नः । कयाचन, कुचकुंकुमेन अक्तो लिप्तः । एवं ताभिस्सम्भुक्तकल्पः सम्भुक्तप्रायो बभूव ॥ २९ ॥

छायामयः प्रैक्षि कयापि हारे निजे स गच्छन्नथ नेक्ष्यमाणः ।
तच्चित्तयान्तर्निरचायि चारु स्वस्यैव तन्व्या हृदयं प्रविष्टः ॥३०॥

छायामय इति । कयापि स्त्रिया निजे हारे छायामयः प्रतिबिम्बरूपः, स नलः, प्रैक्षि प्रेक्षितः । ईक्षतेः कर्मणि लुङ् । अथ गच्छन् अपसरन्, अत एव नेक्ष्यमाणः अनिरीक्ष्यमाणस्सन् । स चित्ते यस्यास्तया तद्गर्भितचित्तया तन्व्या, स्वस्यैव हृदयं प्रविष्ट इति अन्तरन्तःकरणे चारु साधु निरचायि निश्चितः । स च्छायानलः, तद्देशातिक्रमात्तस्या हारादेवापेतो न चित्तादिति सौन्दर्यातिशयोक्तिः ॥ २० ॥

तच्छायसौन्दर्यनिपीतधैर्याः प्रत्येकमालिङ्गदमूः रतीशः ।
रतिप्रतिद्वन्द्वतमासु नूनं नामूः निर्णीतरतिः कथञ्चित् ॥ ३१ ॥

तच्छायेति । रतीशः कामः, तस्य नलस्य छाया तच्छायं, मणिकुट्टिमादिगतं तत्प्रतिबिम्बम् । "विभाषा सेनासुराच्छायाशालानिशानाम्" इति नपुंसकत्वम् । तस्य सौन्दर्येण निपीतधैर्या हृतधैर्या अमूः स्त्रीः प्रत्येकमेकैकामेवालिङ्गत् । अत्रोत्प्रेक्ष्यते । रतेः देव्याः प्रतिद्वन्द्वतमासु रतिसदृशीष्वमूषु मध्ये स रतीशः, कथञ्चिदपि निर्णीतरतिर्निश्चितनिजपत्नीको नाभूत् । नूनं अन्यथा कथं प्रत्येकमालिंगेदित्यर्थः । सर्वास्वपि मन्मथविकारः प्रादूर्भूत इत्यर्थः ॥ ३१ ॥

तस्माददृश्यादपि नातिबिभ्युस्तच्छायरूपाहितमोहलोलाः ।
मन्यन्त एवादृतमन्मथाज्ञाः प्राणानपि स्वान् सुदृशस्तृणानि ॥

तस्मादिति । सुदृशः स्त्रियः, तच्छायारूपेण तत्प्रतिबिम्बसौन्दर्येणाहितः उत्पादितः मोहः चित्तभ्रमो यासां ता अत एव लोला आसक्ताः सत्यः । अदृश्यादपीति भयहेतूक्तिः । तस्मान्नलान्नातिबिभ्युः । शृङ्गारेण भयानकस्तिरस्कृत इत्यर्थः । तथाहि, आदृतमन्मथाज्ञा मन्मथपरतन्त्राः सत्यः, स्वान् स्वकीयान्, प्राणानपि तृणानि मन्यन्त एव । मन्यतेः कर्मणि चतुर्थ्या वैभाषिकत्वात् द्वितीया । प्राणानपि तृणीकृत्य तदा तत्सङ्गमलालसानां तासां तस्माद्भयं कुत इति भावः ॥ ३२ ॥

जागर्ति तच्छायदृशां पुरा यः स्पृष्टे च तस्मिन्विससर्प कम्पः ।
द्रुतं गते तत्पदशब्दभीत्या स्वहस्तितश्चारुदृशां परं सः ॥ ३३ ॥

जागर्तीति । पुरा पूर्वं, तच्छायदृशां तत्प्रतिबिम्बदर्शिनीनां चारुदृशां, क्विप् । यः कम्पो जागर्ति स्फुरति । ततस्तस्मिन् स्पृष्टे च सति विससर्प प्रससार । स कम्पः द्रुतं शीघ्रं गते अपगते सति तस्य पदशब्दाद्भीत्या कर्त्र्या परं स्वहस्तवान् कृतः दत्तस्वहस्तः, प्रबलीकृत इत्यर्थः, स्वहस्तशब्दा-

न्मत्वन्तात् "तत्करोति" इति णिचि णाविष्टवद्भावे विण्मतोर्लुक्। ततः कर्मणि क्तः ॥ ३३ ॥

उल्लास्यतां स्पृष्टनलाङ्गमङ्गं तासां नलच्छायपिबाऽपि दृष्टिः।
अश्मैव रत्यास्तदनर्ति पत्या छेदेऽप्यबोधं यदहर्षि लोम ॥ ३४ ॥

उल्लास्येति। रत्याः पत्या कामेन स्पृष्टं नलाङ्गं येन तत्तासामङ्गमुल्लास्यतामुल्लासं प्राप्यताम्। उल्लासयतेः कर्मणि लोट्। नलच्छायस्य नलप्रतिबिम्बस्य पिबा, तद्दर्शिनीत्यर्थः। पाघ्रादिना शप्रत्ययः। पिबादेशश्च। तासां दृष्टिरपि उल्लास्यताम् तयोश्चेतनत्वादिति भावः। छेदे कर्तनेऽप्यबोधं बोधरहितं, अचेतनं लोम, अहर्षि हर्षितमिति यत्। हृषेर्ण्यन्तात्कर्मणि लुङ्। तदश्मैव पाषाण एव, अनर्ति अश्मनर्तनप्रायं रोमहर्षणं कुर्वाणस्य कामस्य किमसाध्यमिति भावः। अत्र रोमहर्षणाश्मनर्तनवाक्यार्थयोर्यत्तच्छब्दावगतसामानाधिकरण्यानुपपत्त्या सादृश्याक्षेपाद्वाक्यार्थवृत्तिनिदर्शनालङ्कारः। लक्षणं तूक्तम् ॥ ३४ ॥

यस्मिन्नलस्पृष्टकमेत्य हृष्टा भूयोऽपि तं देशमगान्मृगाक्षी।
निपत्य तत्रास्य धरारजस्स्थे पादे प्रसीदेति शनैरवादीत् ॥

यस्मिन्निति। मृगाक्षी यस्मिन् देशे नलस्य स्पृष्टकं आलिङ्गनविशेषम्। यद्योषितस्सम्मुखमागताया अन्यापदेशाद्व्रजतो नरस्य। गात्रेण गात्रं घटते तदेतदालिङ्गनं स्पृष्टकमाहुरार्याः।" इति रतिरहस्येऽभिधानात्। एत्य प्राप्य, हृष्टा तं देशं भूयोऽप्यगात्। पुनः स्पर्शलोभादिति भावः। किंतु तत्र देशे धरारजःस्थे भूपरागनिष्ठे अस्य नलस्य पादे पादप्रतिकृतौ निपत्य, प्रसीद मां पुनः स्पर्शेनानुगृहाणेति शनैरवादीत्। न तु स्पर्शं लेभे। तस्यापगमादिति भावः ॥ ३५ ॥

भ्रमन्नमुष्यामुपकारिकायामायास्य भैमीविरहात्कृशीयान्।
असौ मुहुस्सौधपरम्पराणां व्यधत्त विश्रान्तिमुपत्यकासु ॥

भ्रमन्निति । भैमीविरहात् क्रशीयान् अतिकृशोऽसौ नलः । अमुष्या-मुपकारिकायां राजसद्मनीत्यर्थः । भ्रमन् सञ्चरन्, आयास्य परिश्रम्य, मुहुः सौधपरम्पराणां, उपत्यकास्वासन्नभूमिषु । अत्र सौधानां पर्वतसाधर्म्यात् गौणोऽयं प्रयोगः । उपाधिभ्यां त्यकन्नासन्नारूढयोः इति त्यकन् प्रत्ययस्य पर्वतासन्नभूमिसंज्ञात्वेन विधानात् । उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमि-रित्यभिधानात्तथैव प्रयोगाच्च । संज्ञात्वादेव कात्पूर्वस्येकाराभावः । विश्रान्तिं व्यधत्त विश्रान्तोऽभूदित्यर्थः ॥ ३६ ॥

उल्लिख्य हंसेन दले नलिन्यास्तस्मै यथादर्शि तथैव भैमी ।
तेनाभिलिख्योपहृतस्वहारा कस्या न दृष्टाजनि विस्मयाय ॥

किं चात्र विश्रान्तो विनोदाय भैमीप्रतिकृतिमालिख्याद्राक्षीदित्याह श्लोकद्वयेन—उल्लिख्येत्यादिना, तां कथमलिखदिति शङ्कां निरस्य-न्नाह । पूर्वं हंसेन नलिन्या दले भैमी यथा येन प्रकारेण उल्लिख्य तस्मै नलायादर्शि दर्शिता । तथैव तेन नलेन अभिलिख्य उपहृतस्वहारा कण्ठार्पितनिजमुक्ताहारा, तदा विलिखितेत्यर्थः । दृष्टा सती कस्या विस्मयाय नाजनि न जाता, सर्वस्या अपि जातेत्यर्थः ॥ ३७ ॥

कौमारगन्धीनि निवारयन्ती वृत्तानि रोमावलिवेत्रचिह्ना ।
सालिख्य तेनैक्ष्यत यौवनीयद्वास्थामवस्थां परिचेतुकामा ॥

कौमारेति। तेन नलेन यौवनस्येयं यौवनीया। वृद्धाच्छः। तस्यां द्वारि द्वारे, प्रमुखे च तिष्ठतीति यौवनीयद्वास्था। "खरवसानयोर्विसर्जनीयः" इति रेफस्य विसर्जनीयान्तस्य सत्वम् । तामवस्थां दौवारिकदशां यौवनप्रवेदशां च, परिचेतुकामा अभ्यसितुकामा । अत एव रोमावलिरेव वेत्रं दण्डः तच्चि-ह्नं यस्याः सा । कौमारगन्ध एषामस्तीति कौमारगन्धीनि शैशवसंस्पर्शीनि, वृत्तानि चापलानि, निवारयन्ती सा दमयन्ती आलिख्य ऐक्ष्यत । ईक्षतेः कर्मणि लङ् । वसःसन्धौ वर्तमानान्तामालिख्य अद्राक्षीदित्यर्थः । रूपकालङ्कारः ॥ ३८ ॥

पश्याः पुरन्ध्रीः प्रति सान्द्रचन्द्ररजःकृतक्रीडकुमारचक्रे ।
चित्राणि चक्रेऽध्वनि चक्रवर्तिचिन्हं तदंघ्रिप्रतिमासु चक्रम् ॥

पश्या इति । सान्द्राणि चन्द्ररजांसि कर्पूरपांसवः । 'अथ कर्पूरमस्त्रियाम् । घनसारश्चन्द्रसंज्ञः' इत्यमरः । तैः कृतक्रीडं कुमारचक्रं, बालसंघो यस्मिन् तस्मिन् अध्वनि चक्रवर्तिचिह्नं सार्वभौमलक्षणं, तस्य नलस्य, अङ्घ्रिप्रतिमासु पादन्यासेषु । चक्रं चक्ररेखाः पश्यन्तीति पश्याः पश्यन्तीः, पाघ्रादिना शप्रत्ययः पश्यादेशश्च । पुरन्ध्रीः प्रति स्त्रिय उद्दिश्य चित्राणि चक्रे । तासामाश्चर्याणि जनयामासेत्यर्थः ॥ ३९ ॥

तारुण्यपुण्यामवलोकयन्त्योरन्योन्यमेणेक्षणयोरभिख्याम् ।
मध्ये मुहूर्तं स बभूव गच्छन्नाकस्मिकाच्छादनविस्मयाय ॥४०॥

तारुण्येति । तारुण्यपुण्यां यौवनमनोज्ञाम् । 'पुण्यं मनोज्ञ' इति विश्वः, अन्योन्यमभिख्यां शोभामवलोकयन्त्योरेणेक्षणयोः मृगाक्ष्योर्मध्ये गच्छन् मुहुर्तं ईषत्कालं, आकस्मिकाच्छादनेन निर्हेतुकव्यवधानेन, विस्मयाय बभूव । अत्र व्यवधानकारणं विना व्यवधानोक्तेरकारणे कार्योत्पत्तिलक्षणो विभावनालङ्कारः ॥ ४० ॥

पुरःस्थितस्य क्वचिदस्य भूषारत्नेषु नार्यः प्रतिबिम्बितानि ।
व्योमन्यदृश्येषु निजान्यपश्यन् विस्मित्य विस्मित्य सहस्रकृत्वः ॥

पुर इति । क्वचिद्देशे नार्यः पुरः स्थितस्यास्य नलस्य अदृश्येषु भूषारत्नेषु निजानि प्रतिबिम्बितानि प्रतिबिम्बानि, व्योमनि शून्ये विस्मित्य विस्मित्य पुनःपुनः विस्मिता भूत्वा । सहस्रकृत्वः सहस्रवारमपश्यन् । अत्रापि निरालम्बनप्रतिबिम्बदर्शनोक्तेरकारणे कार्योत्पत्तिलक्षणो विभावनालङ्कारः ॥ ४१ ॥

तस्मिन् विपज्यार्धपथाभियान्तं तदङ्गरागच्छुरितं निरीक्ष्य ।
विस्मेरतामापुरनुस्मरन्त्यः क्षिप्तं मिथः कन्दुकमिन्दुमुख्यः ॥

तमिन्निति । इन्दुमुख्यः स्त्रियः, मिथः क्षिप्तं अन्योन्यं प्रति प्रेरितं कन्दुकम् । तस्मिन्नले विषज्य लग्भित्वा अर्धः पन्थाः अर्धपथः, विशेषणसमासे समासान्तः । "अर्धं नपुंसकम्" इत्येकदेशसमास इति केचित् । तत्र समांशनिबन्धः । तस्मादभियान्तं प्रत्यागच्छन्तं, तस्य नलस्याङ्गरागेण च्छुरितं रूषितं, कन्दुकं निरीक्ष्य अनुस्मरन्त्यः कुत एतदिति पुनःपुनरनुसन्दधाना विस्मेरतां विस्मितत्वमापुः । "नमिकम्पिस्मि" इत्यादिना रप्रत्ययः ॥ ४२ ॥

पुंसि स्वभर्तृव्यतिरिक्तभूते भूत्वाप्यवीक्षानियमव्रतिन्यः ।
छायासु रूपं भुवि तस्य वीक्ष्य फलं दृशोरानशिरे महिष्यः ॥

पुंसीति । महिष्यो राजदाराः, स्वभर्तृव्यतिरिक्तभूते पुंसि परपुरुषे विषये अवीक्षानियमेन अनिरीक्षासङ्कल्पेन, व्रतिन्यः व्रतवत्यो भूत्वा तस्य नलस्य भुवि कुट्टिमभूमौ छायासु प्रतिबिम्बेषु रूपसौन्दर्यं वीक्ष्य दृशोः फलमानशिरे प्रापुः । "अत आदेः" इत्यभ्यासदीर्घः । "अश्नोतेश्च" इति नुडागमः ॥ ४३ ॥

विलोक्य तच्छायमतर्कि ताभिः पतिं प्रति स्वं वसुधापि धत्ते ।
यथा वयं किं मदनं तथैनं त्रिनेत्रनेत्रानलकीलनीलम् ॥४४॥

विलोक्येति । ताभिः राजमहिषीभिः, तस्य नलस्य, छाया अनातपरेखा तच्छायम् । नीलमिति शेषः । विलोक्य यथा वयं, स्वं स्वकीयं, पतिं भीमं, प्रत्युद्बुद्धम्, मदनं दध्महे । तथा वसुधापि स्वं पतिं भीममेव प्रत्युद्बुद्धम् । किन्तु, त्रिनेत्रस्य ईश्वरस्य, नेत्रानलकीलैर्नेत्राग्निज्वालैः, नीलं कृष्णवर्णं, एनं मदनं धत्ते किमित्यतर्कि उत्प्रेक्षितम् । नलच्छाये वसुधागते तस्मिन्मदनत्वोत्प्रेक्षणादुत्प्रेक्षालङ्कारः । नलच्छायेऽपि स्त्रीणां मदनविभ्रमः, नले तु किमु वक्तव्यमिति शेषः ॥ ४४ ॥

रूपं प्रतिच्छायिकयोपनीतमालोकि ताभिर्यदि नाम कामम् ।
तथापि नालोकि तदस्य रूपं हारिद्रभङ्गाय वितीर्णभङ्गम् ४५

नन्वेवं नलविलोकिनीनामासां कथं न परपुरुषनिरीक्षणे व्रतलोपस्तत्राह—रूपमिति । प्रतिच्छायैव प्रतिच्छायिका । स्वार्थे कः । "कात्पूर्वस्य" इतीकारः । तयोपनीतं रूपं छायात्मकं स्वरूपं ताभिः स्त्रीभिरालोकि यदि आलोकितं चेत् । कामं यथेच्छमालोक्यतां नाम । तथापि हारिद्रभङ्गाय हरिद्राखण्डाय वितीर्णभङ्गं दत्तपराजयम्, तत्स्वरूपमित्यर्थः । अस्य तत्प्रसिद्धं रूपं स्वरूपं नालोकि नालोकितम् । साक्षाद्रूपदर्शने दोषः, न प्रतिच्छायादर्शन इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

भवन्नदृश्यः प्रतिबिम्बदेहव्यूहं वितन्वन्मणिकुट्टिमेषु ।
पुरं परस्य प्रविशन् वियोगी योगीव चित्रं स रराज राजा ॥

भवन्निति । वियोगी विरही अयोगी च । स राजा नलः, अदृश्यो भवन् स्वयमदृश्यस्सन् । मणिकुट्टिमेषु मणिनिबद्धभूमिषु, प्रतिबिम्बदेहानां व्यूहं समूहं, वितन्वन् सम्पादयन् । योगिपक्षे बहूनि योगशरीराणि युगपत् कल्पयन् । तथा परस्य राजान्तरस्य, पुरं नगरम् । अन्यत्र जीवान्तरस्य शरीरं परकायं प्रविशन् । 'पुरं पुरि शरीरे च' इति विश्वः । योगी अणिमादिसिद्धिमानिव, रराज चित्रम् ॥ ४६ ॥

पुमानिवास्पर्शि मया भ्रमन्त्या छाया मया पुंस इव व्यलोकि ।
ब्रुवन्निवातर्कि मयापि कश्चिदिति स्म स स्त्रैणगिरश्शृणोति ॥

पुमानिति । भ्रमन्त्या मया पुमानिवास्पर्शि स्पृष्टः । मया पुंसः छायेव व्यलोकि विलोकिता । मयापि कश्चित् ब्रुवन् लपन्निव, अतर्कि तर्कितः । सर्वत्र कर्मणि लुङ् । इत्येवंरूपाः स्त्रैणस्य स्त्रीसमूहस्य गिरः । यद्वा, स्त्रीषु भवाः स्त्रैणाः गिरः । "स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्स्नञौ भवनात्" इति भावार्थे नञ्प्रत्ययः । स नलः, शृणोति स्म । "लट् स्मे" इति भूते लट् ॥

अम्बां प्रणम्योपनता नताङ्गी नलेन भैमी पथि योगमाप ।
स भ्रान्तभैमीषु न तां विवेद सा तं च नादृश्यतया ददर्श ॥

अम्बामिति । नताङ्गी व्यानतगात्री भैमी । अम्बां मातरम् । 'अम्बा सवित्री जननी माता च' इति हलायुधः । प्रणम्योपनता सती, नलेन पथि योगमाप । स नलो भ्रान्तभैमीषु अलीकभैमीषु मध्ये तां न विवेद विविच्य नाजानात्, सा च तं नलं अदृश्यतया न ददर्श । अत्र रूपसाम्यादभ्रान्तभैम्याः भ्रान्तभैमीभिः सहाभेदाभिधानात् सामान्यालङ्कारः "सामान्यं गुणसाम्येन यत्र वस्त्वन्तरैकता" इति लक्षणात् ॥ ४८ ॥

प्रसूप्रसादाधिगता प्रसूनमाला नलस्य भ्रमवीक्षितस्य ।
क्षिप्तापि कण्ठाय तयोपकण्ठे स्थितं तमालम्बत सत्यमेव ॥

प्रस्विति । प्रसूप्रसादाधिगता मातृप्रसादलब्धा । "जनयित्री प्रसूर्माता जननी" इत्यमरः । प्रसूनमाला पुष्पमालिका । तया भैम्या भ्रमवीक्षितस्य भ्रान्तिदृष्टस्य नलस्य कण्ठाय क्षिप्ताप्युपकण्ठे समीपे स्थितं सत्यमेव तथ्यमेव तं नलमालम्बत प्राप । मणिप्रभायां मणिबुद्धिन्यायादिति भावः ॥ ४९ ॥

स्रग्वासनादृष्टजनप्रसादस्सत्येयमित्यद्भुतमाप भूपः ।
क्षिप्तामदृश्यत्वमितां च मालामालोक्य तां विस्मयते स्म बाला ॥

स्रगिति । भूपो नलः, वासनया निरन्तरभावनया, दृष्टस्य जनस्य, अलीकभैम्याः प्रसादोऽनुग्रहभूता इयं स्रक् सत्या भूतेति हेतोरद्भुतमाप । बाला भैमीच, क्षिप्तामात्मना न्यस्ताम् । अथ अदृश्यत्वमितां प्राप्तां तां मालामालोक्य आलोच्य विस्मयते स्म विस्मिताभूत् ॥ ५० ॥

अन्योन्यमन्यत्रवदीक्षमाणौ परस्परेणाध्युषितेऽपि देशे ।
आलिङ्गितालीकपरस्परान्तस्तथ्यं मिथस्तौ परिषस्वजाते ५१

अन्योन्यमिति । तौ भैमीनलौ, परस्परेणाध्युषिते देशेऽपि अन्योन्यमिति कर्मनिर्देशः । नलो भैमीं सा च नलमित्यर्थः । अन्यत्रवद्देशान्तर इवेक्षमाणौ, अन्यत्र स्थायिनाविव पश्यन्तावित्यर्थः । आलिङ्गितमालिङ्गनं

अलीकं यस्य तदालिङ्गितालीकं, एतदालिङ्गनं मिथ्येत्यभिमानं, परस्परस्यान्तरन्तःकरणं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा भवति तथा । अव्ययोत्तरपदो बहुव्रीहिः । अव्ययं रेफान्तं क्रियाविशेषणम् । मिथोऽन्योन्यं तथ्यं यथार्थमेव । परिषस्वजाते श्लिष्यतः । "उपसर्गात्सुनोति" इत्यादिना षत्वम् । पूर्ववासनया परस्परचेष्टां मिथ्येति मन्यमानावेव तथ्यमचेष्टेतामित्यर्थः ५१

स्पर्शं तमस्याधिगतापि भैमी मेने पुनर्भ्रान्तिमदर्शनेन ।
नृपस्तु पश्यन्नपि तामुदीतस्तम्भो न धर्तुं सहसा शशाक ५२

स्पर्शमिति । भैमी तं तथ्यं स्पर्शं अधिगता प्राप्तापि । पुनरस्य नलस्य अदर्शनेनादृश्यत्वेन, भ्रान्तिं मेने । अतो नलं धर्तुं न शशाकेति शेषः । नृपस्तु पश्यन्नप्युदीतस्तम्भो निष्क्रियाङ्गत्वलक्षणस्सात्त्विको यस्य सन् । तां भैमीं, सहसा धर्तुं गृहीतुं न शशाक । अन्यथा धरेदिति भावः । अत्र स्तम्भपदार्थस्य विशेषणगत्या धारणाशक्तिहेतुकत्वात् पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः ॥ ५२ ॥

स्पर्शातिहर्षादृतसत्यमत्या प्रवृत्य मिथ्या प्रतिलब्धबोधौ ।
पुनर्मिथस्तथ्यमपि स्पृशन्तौ न श्रद्दधाते पथि तौ विमुग्धौ ॥

स्पर्शेति । विमुग्धौ रागान्धौ, तौ दमयन्तीनलौ, पतिस्पर्शेनातिहर्षोऽतिमात्रानन्दः, तस्माद्धेतोस्तदन्यथानुपपत्त्या, आदृतया दृढीकृतया, सत्यमत्या सत्योऽयं स्पर्श इति बुध्या प्रवृत्य पुनर्व्यापृत्य मिथ्याप्रतिलब्धबोधौ प्रवृत्तेऽपि स्पर्शालाभान्मिथ्येति निश्चितबोधौ, मिथ्येति बुद्धवन्तावित्यर्थः । पुनरित्थमुभयदर्शनानन्तरं, मिथोऽन्योन्यं, तथ्यं यथार्थमपि स्पृशन्तावपि, न श्रद्दधाते न विशश्वसतुः दधातेर्लिटि तङ् । श्रच्छब्दस्य अदन्तरोरुपसङ्ख्यानमित्युपसर्गत्वाद्धातोः प्राक् प्रयोगः ॥ ५३ ॥

सर्वत्र सम्पाद्यमबोधमानौ रूपश्रियातिथ्यकरं परं तौ ।
न शेकतुः केलिरसाद्विरन्तुमलीकमालोक्य परस्परं तु ॥ ५४ ॥

सर्वत्रेति । तौ भैमीनलौ, रूपश्रिया सौन्दर्यसम्पदा, सर्वत्र सर्वावयवेषु संपाद्यं मिथस्संपादार्हं, परस्परानुरूपमित्यर्थः । अत एव परमत्यन्तमातिथ्यकरं मिथः सत्कारकारि । अलीकमसत्यं परस्परन्तु कर्म आलोक्य । अबोधमानौ मिथ्येत्यमन्यमानौ, केलिरसात् क्रीडारागाद्विरन्तुं निवर्तितुं न शेकतुः, किंत्वलीकेनापि परस्परेण क्रीडितुमाचकांक्षतुरित्यर्थः॥

परस्परस्पर्शरसोर्मिसेकात्तयोः क्षणं चेतसि विप्रलम्भः ।
स्नेहातिदानादिव दीपिकार्चिर्निमिष्य किञ्चिद्द्विगुणं दिदीपे ॥

परस्परेति । तयोर्भैमीनलयोः, चेतसि विप्रलम्भो विरहः, परस्परस्पर्शरसस्य अन्योन्यस्पर्शसुखस्य, ऊर्मिभिः सेकात् क्षणं स्नेहस्य तैलादेरतिदानाद्दीपिकार्चिर्दीपज्वालेव किञ्चिदीषन्निमिष्य निवार्य, द्वौ गुणावावृत्ती यस्मिन् कर्मणि तद्यथा भवति तथा द्विगुणं, अधिकं दिदीपे प्रजज्वाल । सोऽप्युद्दीपक एवाभूदित्यर्थः ॥ ५५ ॥

वेश्माप सा धैर्यवियोगयोगाद्बोधञ्च मोहञ्च मुहुर्दधाना ।
पुनःपुनस्तत्र पुरस्स पश्यन् बभ्राम तां सुभ्रुवमुद्भ्रमेण॥ ५६॥

वेश्मेति । सा भैमी, धैर्यवियोगयोर्योगाद्यथासंख्यं मुहुर्बोधञ्च मोहञ्चदधानेति यथासंख्यालङ्कारः । वेश्म निजावासमाप । स नलस्तत्र तां सुभ्रवं भैमीं उद्भ्रमेण भ्रान्त्या पुनःपुनः पुरोऽग्रे पश्यन् बभ्राम । प्राप्त्याशयेति भावः । एतेन चापलाख्यः सञ्चारीभाव उक्तः । 'चापलं त्वनवस्थानम्' इति लक्षणात् ॥ ५६ ॥

पद्भ्यां नृपस्सञ्चरमाण एष चिरं परिभ्रम्य कथं कथंचित् ॥
विदर्भराजप्रभवानिवासं प्रासादमभ्रङ्कषमाससाद ॥ ५७ ॥

पद्भ्यामिति । एष नृपः पद्भ्यां सञ्चरमाणो गच्छन् । "समस्तृतीया युक्तात्" इति तृतीया । चिरं परिभ्रम्य कथं कथञ्चित् पादचारक्लेशादतिकृच्छ्रेण विदर्भराजः प्रभवः कारणं यस्यास्तस्याः वैदर्भ्याः निवासम् ।

अभ्रं कषतीत्यभ्रंकषमत्युन्नतम्। "सर्वकूलाभ्रकरीषेषु कष"—इति खच्प्रत्यये मुमागमः। प्रासादं सौधमाससाद ॥ ५७ ॥

सखीशतानां सरसैर्विलासैः स्मरावरोधभ्रममावहन्तीम्।
विलोकयामास सभां स भैम्यास्तस्य प्रतोलीमणिवेदिकायाम्॥

सखीति। नलस्तस्य प्रासादस्य प्रतोल्यां प्राङ्गणे या मणिवेदिका तस्यां सखीशतानां सरसैः सानुरागैर्विलासैर्लीलाभिः स्मरावरोधभ्रममावहन्तीं कामान्तःपुरभ्रान्तिकरीं भैम्याः सभामास्थानीं विलोकयामास॥५७॥

कण्ठः किमस्याः पिकवेणुवीणास्तिस्रो जितास्सूचयति त्रिरेखः।
इत्यन्तरस्तूयत कापि यत्र नलेन बाला कलमालपन्ती ॥५९॥

अथ चतुर्दशभिस्तां सभां वर्णयति—कण्ठ इत्यादिभिः। यत्र सभायां कलं मधुरमालपन्ती कापि बाला। नलेन तिस्रो रेखा अस्य सन्तीति त्रिरेखः अस्याः कण्ठः पिकवेणुवीणास्तिस्रो जिताः सन्तीति सूचयति किमिति अन्तरन्तःकरणे अस्तूयत स्तुता। अत्र कण्ठरेखात्रयस्य विशेषणगत्या निजपिकादित्रयविजयसूचकत्वोत्प्रेक्षाहेतुकत्वात्काव्यलिङ्गसङ्कीर्णेयमुत्प्रेक्षा ॥ ५९ ॥

एतं नलं तं दमयन्ति पश्य त्यजार्तिमित्यालिकुलप्रबोधान्।
श्रुत्वा स नारीकरवर्तिशारीमुखात् स्वमाशङ्कत यत्र दृष्टम्॥

एतमिति। स नलो यत्र सभायां, नारीकरवर्तिशारीमुखात् कान्ताकरगतशारिकामुखात्, हे दमयन्ति! तमेतं नलं पश्य। आर्तिं पीडां त्यज। इत्येवंरूपान् आलिकुलप्रबोधान् आलिकुलस्य सखीजनस्य, प्रबोध्यते एभिरिति प्रबोधान् आश्वासनोक्तीः, करणेषु घञ्प्रत्ययः। श्रुत्वा स्वमात्मानं दृष्टमाशङ्कत। एतं नलं पश्येति निर्देशादेताभिर्दृष्टोऽस्मीति शङ्कितवानित्यर्थः। शारीवाक्ये नारीवाक्यभ्रमादिति भावः। अत एव भ्रान्तिमदलङ्कारो व्यज्यत इति वस्तुनालङ्कारध्वनिः॥ ६० ॥

यत्रैकयालीकनलीकृतालीकण्ठे मृषाभीमभवीभवन्त्या ।
तद्दृक्पथे दोहलिकोपनीता शालीनमाधायि मधूकमाला ॥ ६१ ॥

यत्रेति । यत्र सभायां, तद्दृक्पथे नलदृष्टिपथे, मृषाभीमभवा आरोपितभैमी, अतया तथा भवन्त्या एकया सख्या अलीकनलः, आरोपितनलः, असः स कृता अलीकनलीकृता तस्या आल्याः सख्याः कण्ठे दोहलिकया धात्र्या उपनीता या मधूकमाला, शालीनं लज्जामन्थरं यथा तथा आधायि आहिता । दधातेः कर्मणि लुङ् । "आतो युक् चिण्कृतोः" इति युगागमः । एतेन भैम्याः स्वयंवरत्वरा नलैकतानत्वञ्च व्यक्तं सदस्यजीवातुरासीदित्यर्थः ॥ ६१ ॥

चन्द्राभमाभ्रं तिलकं दधाना चन्द्रानवस्थामिव यत्र कान्ता ।
ससर्ज का चन्द्रसमे सखीमुखे तद्वन्निजास्येन्दुकृतानुबिम्बम् ॥

चन्द्राभमिति । यत्र सभायां, कापि कान्ता, चन्द्राभं चन्द्रनिभं, आभ्रमभ्रविकारं तिलकं चन्द्रसमे सखीमुखे तद्वता आभ्रतिलकवता, निजास्येन्दुना कृतमनुबिम्बं प्रतिबिम्बं यस्मिन् कर्मणि तद्यथा भवति तथा दधाना रचयन्ती चन्द्रानवस्थां ससर्जेवेत्युत्प्रेक्षा । अत्र तिलकक्रियोत्पत्तौ स्वच्छद्रव्यतया परस्पराभिमुखावस्थितदर्पणवदितरेतराभ्रतिलकसंक्रान्तेरितरेतरतिलकचन्द्रपरस्परानन्तत्वादनवस्था क्रियानिष्पत्तिश्चेति चित्रमिति भावः ॥ ६२ ॥

दलोदरे काञ्चनकैतकस्य क्षणान्मषीभावुकवर्णरेखम् ।
तस्यैव यत्र स्वमनङ्गलेखं लिलेख भैमी नखलेखिनीभिः ॥

दलेति । यत्र सभायां, भैमी, काञ्चनकैतकस्य स्वर्णकेतकीकुसुमस्य, दलोदरे पत्रमध्ये, क्षणात् झडिति मषीभावुकाः श्यामीभवन्त्यः, वर्णरेखा अक्षरविन्यासा यस्मिन् तम् । तस्य नलस्यैव कृते स्वं स्वकीयं, अनङ्गलेखं कामसन्देशं, नखैरेव लेखिनीभिः कणिकाभिः लिलेख ॥ ६३ ॥

विलेखितुं भीमभुवो लिपीषु सख्याऽतिविख्यातिभृतापि यत्र।
अशाकि लीलाकमलं न पाणिमपारि कर्णोत्पलमक्षि नैव ॥

विलेखितुमिति । यत्र सभायां लिपीषु चित्रकर्मसु । कृदिकारादक्तिनो वा ङीष्वक्तव्यः । अतिविख्यातिभृता अतिचतुरयापीत्यर्थः । सख्या भीमभुवो भैम्याः लीलाकमलं विलेखितुं अशाकि । भावे लुङ्। शकेत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः । पाणिं तु नाशाकि । तथा कर्णोत्पलं विलेखितुमपारि पर्याप्तं, पूर्ववल्लुङ् । पर्याप्ति वचनेष्वलमर्थेष्विति तुमुन्प्रत्ययः । अक्षि तु नापार्यैव सर्वोपमानातीतत्वात्तल्लावण्यस्येति भावः ॥ ६४ ॥

भैमीमुपावीणयदेत्य यत्र कलिप्रियस्य प्रियशिष्यवर्गः ।
गन्धर्ववध्वस्स्वरमध्वरीणतत्कण्ठनालैकधुरीणवीणाः ॥६५॥

भैमीति । यत्र सभायां, गन्धर्ववध्वो गन्धर्वाङ्गना एव । कलिप्रियस्य प्रियकलहस्य नारदस्य । "वा प्रियस्य" इति बहुव्रीहौ प्रियशब्दस्य परनिपातः । प्रियशिष्यवर्गः । स्वर एव मधु क्षौद्रं तेनारीणमरिक्तं पूर्णमिति यावत् । "ल्वादिभ्यः" इति निष्ठानत्वम् । तेन तस्या भैम्याः कण्ठनालेन सह एकधुरं वहन्तीत्येकधुरीणाः समा इत्यर्थः । "एकधुराल्लुक्" च इति खप्रत्ययः । ता वीणा यस्य सः सन्नेत्यागत्य भैमीमुपावीणयत् वीणया उपगायति स्म । सत्याप पाशेत्यादिना णिचि लङ् । गानविद्यायां गन्धर्वीणामप्युपास्या भैमीत्यर्थः ॥ ६५ ॥

नावा स्मरः किं हरभीतिगुप्तः पयोधरे खेलति कुम्भ एव ।
इत्यर्धचन्द्राभनखाङ्कचुम्बिकुचा सखी यत्र सखीभिरूचे॥६६॥

नावेति । यत्र सभायां, अर्धचन्द्राभनखाङ्कचुम्ब अर्धचन्द्राकारनखक्षतभाक्कुचो यस्याः सा सखी । स्मरः हरभीत्या गुप्तः, गुप्त्यर्थमित्यर्थः । सम्बन्धसामान्ये षष्ठी । पयसां क्षीराणां नीराणाञ्च धरः पयोधरः कुचः । 'पयस्स्यात् क्षीरनीरयोः' इति विश्वः । तस्मिन्नेव कुम्भ इति व्यस्तरूपक-

म् । नावा नखाङ्केनैवेति शेषः । खेलति दाहपरिहाराय विहरति किमिति रूपकसङ्कीर्णयमुत्प्रेक्षा इति सखीभिरूचे उक्ता ॥ ६६ ॥

स्मराशुगीभूय विदर्भसुभ्रूवक्षो यदक्षोभि खलु प्रसूनैः ।
स्रजं सृजन्त्या तदशोधि तेषु यत्रैकया सूचिशिखां निखाय ॥

स्मरेति । प्रसूनैः कुसुमैः स्मराशुगीभूय कामबाणा भूत्वा विदर्भसुभ्रुवो वैदर्भ्याः वक्षो हृदयमक्षोभि क्षोभितं खल्विति यत् । तत् क्षोभणवैरं, यत्र सभायां, तेषु प्रसूनेषु सूचिशिखां सूच्यग्रं, निखाय निकुट्य, स्रजं मालां, सृजन्त्या रचयन्त्या एकया कयाचित्कान्तया, अशोधि निर्यातितम् । हृदयच्छेदिनां हृदयच्छेद एव प्रतीकार इति भावः ॥ ६७ ॥

यत्रावदत्तामतिभीय भैमीं त्यज त्यजेदं सखि साहसिक्यम् ।
त्वमेव कृत्वा मदनाय दत्से बाणान् प्रसूनानि गुणेन सज्जान् ॥

यत्रेति । यत्र सभायां, तां स्रक्स्रष्ट्रीं, सखीं, भैमीम् अतिभीय अत्यन्तं भीत्वा । भिधातोः क्त्वोर्ल्यबादेशः । अवदत् । किमिति, हे सखि! इदम् । सहसा वर्तत इति साहसिकः अविमृश्यकारी, "ओजस्सहोऽम्भसा वर्तते" इति ठक् । तस्य कर्म साहसिक्यं, ब्राह्मणादित्वाद्यत्प्रत्ययः । त्यज त्यज । कुतः त्वमेव प्रसूनान्येव बाणान् गुणेन तन्तुना ज्यया च । 'गुणस्त्वावृत्तिशब्दादिज्येन्द्रियामुख्यतन्तुषु' इति वैजयन्ती । सज्जान् सक्तान् कृत्वा, मदनाय दत्से ददासि । तदेतत्स्वत एव दहतो वह्नेर्वायुना सन्धुक्षणमिति भावः ॥ ६८ ॥

आलिख्य सख्याः कुचपत्रभङ्गीमध्ये सुमध्या मकरीं करेण ।
यत्रावदत्तामियमालि यानं मन्ये त्वदेकावलिनाकनद्याः ॥ ६९ ॥

आलिख्येति । यत्र सभायां, सुमध्या कापि कान्ता सख्याः कुचयोः पत्रभङ्गीनां पत्ररचनानां मध्ये मकरीं करेणालिख्य तां सखीमवदत् । किमिति हे आलि सखि, इयं मकरी त्वदेकावलेरेव नाकनद्या मन्दाकिन्या

इति रूपकम्। यानं वाहनं, 'मकरीवाहना गङ्गा' इति प्रसिद्धिः। मन्ये अत्रोत्प्रेक्षा। तस्याश्चोक्तरूपकेण सङ्करः॥ ६९॥

तामेव सा यत्र जगाद भूयः पयोधियादः कुचकुम्भयोस्ते।
सेयं स्थिता तावकहृच्छयाङ्कप्रियास्तु विस्तारयशःप्रशस्तिः॥

तामिति। यत्र सा पूर्वोक्ता प्रसाधिका तामेव सखीं भूयो जगाद। किमित। पयोधेर्यादो जलग्राहः समुद्रसम्भव इत्यर्थः। किञ्च, तावकस्य हृच्छयस्य मकरध्वजस्याङ्को मकरस्तस्य प्रिया दयिता। ते तव, कुचकुम्भयोः स्थिता सेयं मकरी विस्तारयशसस्तयोरेव परीणाहकीर्तेः प्रशस्तिः स्तुतिवर्णावलिरस्तु॥ ७०॥

शारीं चरन्तीं सखि मारयैनामित्यक्षदाये कथिते कयापि।
यत्र स्वघातभ्रमभीरुशारीकाकूत्थसाकूतहसस्स जज्ञे॥७१॥

शारीमिति। यत्र स नलः, कयापि। कितवया इति शेषः। हे सखि, एनां चरन्तीं भ्रमन्तीं, शारीमक्षोपकरणं दारुविकारं, शारिकाख्यां शकुन्तिकामित्यर्थान्तरेण शकुन्तिकाया भयोत्पत्तिः। 'शारी त्वक्षोपकरणे तथा शकुनिकान्तर' इति विश्वः। मारय प्रहर। इति अक्षदाये अक्षाः पाशकाः। 'अक्षास्तु देवकाः पाशकाश्च त' इत्यमरः। तेषां सम्बन्धी दायो दानम्। 'दायो दाने यौतकादिधने वित्ते च पैतृक' इति वैजयन्ती। तस्मिन् कथिते स्वघाते आत्ममारणे, भ्रमेण भ्रान्त्या, भीरोर्भीतायाः शार्याः शारिकायाः, काक्वा विकृतस्वरेण उत्थः उत्थितः, साकूतः भावगर्भो हसो हासो यस्य सः, "स्वनहसोर्वा" इति विकल्पादप्प्रत्ययः। जज्ञे जातः॥ ७१॥

भैमीसमीपे स निरीक्ष्य यत्र ताम्बूलजाम्बूनदहंसलक्ष्मीम्।
कृतप्रियादूत्यमहोपकारमरालमोहद्रढिमानमूहे॥ ७२॥

भैमीति। यत्र सभायां, नलो भैमीसमीपे ताम्बूलस्य जाम्बूनदहंसो हिरण्मयहंसाकारः करकः तस्य लक्ष्मीं निरीक्ष्य, कृतः प्रियायाः भैम्या दूत्यमेव

महोपकारो येन तस्मिन् मराले हंसे, मोहस्य भ्रमस्य द्रढिमानं दार्ढ्यं, ऊहे ऊढवान् । वहेः कर्तरि लिट् । "वचिस्वपि" इत्यादिना सम्प्रसारणम् ॥ ७२ ॥

तस्मिन्नियं सेति सखीसमाजे नलस्य सन्देहमथ व्युदस्यन् ।
अपृष्ट एव स्फुटमाचचक्षे स कोऽपि रूपातिशयस्स्वयं ताम् ॥

तस्मिन्निति । अथ सभावलोकनानन्तरं तस्मिन् सखीसमाजे नलस्य सन्देहं का वात्र भैमीति संशयं व्युदस्यन्, स प्रसिद्धः कोऽपि रूपातिशयः सौन्दर्यविशेषः । स्वयमपृष्ट एव तां भैमीं, सा भैमी इयमिति स्फुटमाचचक्षे । आचख्यौ । विश्वातिशायिसौन्दर्यसाक्षात्कारादियं दमयन्तीति निश्चिकायेत्यर्थः ॥ ७३ ॥

भैमीविनोदाय मुदा सखीभिस्तदाकृतीनां भुवि कल्पितानाम् ।
नातर्कि मध्ये स्फुटमप्युदीतं तस्यानुबिम्बं मणिवेदिकायाम् ॥

भैमीति । भैम्या विनोदायौत्सुक्यापनोदाय मुदा कौतुकेन, सखीभिः भुवि भूतले, कल्पितानां तस्य नलस्याकृतीनां प्रतिकृतीनां मध्ये मणिवेदिकायां स्फुटमुदीतमपि तस्य नलस्य अनुबिम्बं नातर्कि न तर्कितम् । तत्रापि स्वकल्पिताकृतिसाम्यादिति भावः । अत एव सामान्यालङ्कारः । तेन च भ्रान्तिमान् व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ७४ ॥

हुताशकीनाशजलेशदूतीर्निराकरिष्णोः कृतकाकुयाञ्चाः ।
भैम्या वचोभिस्स निजां तदाशां न्यवर्तयद्दूरमपि प्रयाताम् ॥

हुताशनेति । कृताः काक्वा याञ्चाः प्रार्थना याभिस्ताः चित्तचालनचतुरोक्तीरित्यर्थः । हुताशकीनाशजलेशाः वह्नियमवरुणाः । 'प्रेतपतिः पितृपतिश्च कीनाश' इति हलायुधः । तेषां दूतीः निराकरिष्णोः परिहरन्त्याः "अलं कृञ्" इत्यादिना इष्णुच्प्रत्ययः । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधाद्द्वितीया । भैम्याः वचोभिः स नलो दूरं प्रयातां इन्द्रादिकपटेन लुप्तप्रायामपि निजां स्वकीयां तदाशां भैमीतृष्णां न्यवर्तयत् निवर्तितवान् । पुनस्तत्प्रत्याशामकार्षीदित्यर्थः ॥ ७५ ॥

विज्ञप्तिमन्तस्सभयस्स भैम्यां मध्येसभं वासवशम्भ(म्ब)लीयाम्
सम्भावयामास भृशं कृशाशस्तदालिवृन्दैरभिनन्द्यमानाम्॥७६॥

विज्ञप्तिमिति। स नलो मध्येसभं सभाया मध्ये "पारे मध्ये षष्ठ्या वा" इत्यव्ययीभावे नपुंसकह्रस्वत्वम्। तदालिवृन्दैः भैमीसखीसङ्घैरभिनन्द्यमानां, वासवशम्भलीयां, इन्द्रदूतीसम्बन्धिनीं, कामिनोः सन्धात्री शम्बली। 'कुट्टनी शम्बली समे' इत्यमरः। भैम्यां विषये विज्ञप्तिं वक्ष्यमाणां विज्ञापनां अन्तः सभयः इन्द्रगौरवादङ्गीकरिष्यतीति बिभ्यदेवेत्यर्थः। अत एव कृशाशः शिथिलभैमीप्राप्त्याशश्च सन्। भृशं सम्भावयामास॥७६॥

लिपिर्न दैवी सुपठा भुवीति तुभ्यं मयि प्रेषितवाचिकस्य।
इन्द्रस्य दूत्यां रचय प्रसादं विज्ञापयन्त्यामवधानदानम्॥७७॥

लिपिरिति। दैवी लिपिर्देवलिपिः। भुवि भूलोके, सुपठा पठितुं शक्या "ईषद्दुः" इत्यादिना खल्प्रत्ययः। नेति हेतोस्तुभ्यं, व्याहृतार्था वाग्वाचिकं, सन्देशवाक्यम्। 'सन्देशवाग्वाचिकं स्यात्' इत्यमरः। "वाचो व्याहृतार्थायाम्" इति ठक्। तत्प्रेषितं येन तस्य इन्द्रस्य दूत्यां मयि विज्ञापयन्त्याम्। अवधानस्यैकाग्र्यस्य दानमेव प्रसादं रचय अनुग्रहं कुरु॥७७॥

सलीलमालिङ्गनयोपपीडमनामयं पृच्छति वासवस्त्वाम्।
शेषस्त्वदाश्लेषकथाविनिद्रैस्तद्रोमभिस्सन्दिदिशे भवत्यै॥७८॥

सलीलमिति। हे भैमि, वासवस्त्वां सलीलं सविलासं, आलिङ्गनया आलिङ्गनेन। आङ्पूर्वाल्लिङ्गयतेश्चौरादिकाद्युच्। उपपीडमुपपीड्य गाढमालिङ्ग्य। "सप्तम्यां चोपपीड" इत्यत्र चकारात्तृतीयोपपदो णमुल्प्रत्ययः। "तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्" इति विकल्पादसमासः। अनामयं पृच्छति। "क्षत्रबन्धुमनामयम्" इति स्मरणादिति भावः। शेषः कार्यशेषस्तु त्वदाश्लेषकथया पूर्वोक्तत्वदालिङ्गनप्रसङ्गेन विनिद्रैर्हर्षितैस्तस्येन्द्रस्य रोमभिर्भवत्यै

संदिदिशे सन्दिष्टः । कर्मणि लिट् । त्वदालिङ्गनप्रार्थनैवानन्तरं वक्तव्यः कार्यशेषोऽपीति भावः ॥ ७८ ॥

यः प्रेर्यमाणोऽपि हृदा मघोनस्त्वदर्थनायां ह्रियमापदागः ।
स्वयंवरस्थानजुषस्तमस्य बधान कण्ठं वरणस्रजैव ॥७९॥

य इति । हे भैमि, मघोनः इन्द्रस्य यः कण्ठस्त्वदर्थनायां विषये हृदा प्रेर्यमाणोऽपि ह्रियमेवागोऽपराधमापत् । हीनस्याधिकं प्रति याञ्चासङ्कोचेऽप्यपराध एवेति भावः । स्वयंवरस्थानजुषः स्वयंवरमागतस्य अस्येन्द्रस्य तमपराधिनं कण्ठं वरणस्रजा भर्तृवरणमालिकया त्वं बधान । ईदृशापराधिनामीदृग्बन्ध एव दण्ड इति भावः । सर्वथा लज्जां प्रविहाय प्रार्थनां कुर्वतो महेन्द्रस्य मनोरथपूरणं कार्यमिति तात्पर्यार्थः ॥ ७९ ॥

नैनं त्यज क्षीरधिमन्थनाद्यैरस्यानुजायोद्गयितामरैः श्रीः ।
अस्मै विमथ्येक्षुरसोदमन्यां श्राम्यन्तु नोत्थापयितुं श्रियं ते ॥

नेति । हे भैमि, एनमिन्द्रं, न त्यज । तथा हि, यैरमरैः अस्येन्द्रस्य अनुजाय उपेन्द्राय । तादर्थ्ये चतुर्थी । क्षीराणि धीयन्तेऽस्मिन्निति क्षीरधिः क्षीरोदधिः । "कर्मण्यधिकरणे च" इति किप्रत्ययः । तस्य मन्थनात् मथनादुपायात्; मन्थतेर्भौवादिकस्येदित्वान्नुमागमः । श्रीः रमा उद्गमिता उत्थापिता । ते अमराः अस्मै इन्द्राय । पूर्ववच्चतुर्थी । इक्षुरस एवोदकं यस्य तं इक्षुरसोदं नामाब्धि "उदकस्योदः संज्ञायाम्" इत्युदादेशः । विमथ्य मथित्वा अन्यां श्रियं उत्थापयितुं न श्राम्यन्तु न प्रयस्यन्तु । द्वितीयया श्रिया त्वयैव उपेन्द्रवदिन्द्रस्यापि लक्ष्मीपतित्वे तयोरवैषम्याय देवतानां लक्ष्म्यन्तरसम्पादनप्रयासो न स्यादिति भावः । अत्रामराणां लक्ष्म्यन्तरोत्पादनप्रयत्नासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः ॥८०॥

लोकस्रजि द्यौर्दिवि चादितेया अप्यादितेयेषु महान्महेन्द्रः ।
किं कर्तुमर्थी यदि सोऽपि रागाज्जागर्ति कक्ष्या किमतः परापि ॥

लोकेति । लोकस्रजि स्वर्गादिलोकपंक्तौ द्यौः स्वर्गो महती । दिवि च अदित्या अपत्यानि पुमांसः आदितेयाः देवाः, महान्तः । कृदिकाराङ्क्तीषन्तात् स्त्रीभ्यो ढक् । आदितेयेष्वपि महेन्द्रो महान् । स महेन्द्रोऽपि रागात् किंकर्तुं सेवितुमर्थी इच्छुर्यदि । किंशब्दस्यास्य सर्वादिपठितस्य निपातितत्वाद्धातोः प्राक् प्रयोगः । अर्थयतेरिच्छार्थत्वात् समानकर्तृकेषु तुमुन् । अतोऽस्मादिन्द्रसेव्यत्वात् परा कक्ष्यापि उत्कृष्टावस्था च । जागर्ति स्फुरति किम् । न जागर्तीत्यर्थः । अत्र लोकादिषु पूर्वपूर्वापेक्षयोत्तरोत्तरस्योत्कर्षोक्तेः सारालङ्कारः । 'उत्तरोत्तरमुत्कर्षः सार' इति लक्षणात् ॥ ८१ ॥

पदं शतेनाप मखैर्यदिन्द्रस्तस्मै स ते याचनचाटुकारः ।
कुरु प्रसादं तदलं कुरुष्व स्वीकारकृद्भ्रूनटनक्रमेण ॥८२॥

पदमिति । इन्द्रः शतेन मखैः मखशतेन यत्पदमिन्द्रत्वलक्षणं स्थानमाप प्राप । स इन्द्रस्तस्मै पदाय तत्पदस्वीकारायेत्यर्थः । ते तव याचनेन प्रार्थनया चाटुकारः प्रियंवदः । जात इति शेषः । नशब्दश्लोकेत्यादिना टप्रत्ययनिषेधात् कर्मण्यण् । प्रसादमनुग्रहं कुरु । तदैन्द्रं पदं स्वीकारकृता अंगीकारव्यञ्जकेन भ्रूनटनक्रमेण भ्रूविक्षेपव्यापारेण, अलं कुरुष्व ॥ ८२ ॥

मन्दाकिनीनन्दनयोर्विहारे देवे भवेद्देवरि माधवे च ।
श्रेयश्श्रियां यातरि यच्च सख्यां तच्चेतसा भाविनि भावय त्वम् ॥

मन्दाकिनीति । भावयतीति भाविनि विचारचतुरे भैमि । मन्दाकिनीनन्दनयोर्विहारे क्रीडायां माधवे देवे उपेन्द्रे देवरि देवरे भर्तृभ्रातरि सति । 'स्यालाः स्युर्भ्रातरः पत्न्याः स्वामिनो देवृदेवरौ' इत्यमरः । 'दिवो वृन्' इति वृन्प्रत्ययः । श्रियां श्रीदेव्याम् । यतत इति यातरि । देवृभार्यायाम् । 'भार्यास्तु भ्रातृवर्गस्य यातरः स्युः परस्परम्' इत्यमरः । 'यतेर्वृद्धिश्च' इति तृन्प्रत्ययः । सख्यां सख्याञ्च यच्छ्रेयो महोत्कर्षः भवेत् । तत्त्वं चेतसा विभावय विचारय । अयाचितोपनतं महच्छ्रेयो न परिहर्तव्यमित्यर्थः । अत्र नन्दनविहारक्रियायाः माधवदेवकत्वश्रीयातृकत्वगुणयोश्च सामस्त्येन

यौगपद्यात् समुच्चयालङ्कारभेदः। 'गुणक्रियायौगपद्ये समुच्चय उदाहृतः' इति लक्षणात् ॥ ८३ ॥

रज्यस्व राज्ये जगतामितीन्द्राद्याञ्चाप्रतिष्ठां लभसे त्वमेव।
लघूकृतस्वं बलियाचनेन तत्प्राप्तये वामनमामनन्ति॥ ८४ ॥

रज्यस्वेति। हे भैमि, जगतां राज्ये, त्रैलोक्याधिपत्ये, रज्यस्व अनुरक्ता भव। प्रार्थनायां लोट्। रञ्जेः स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम्। इत्येवंरूपां याञ्चां प्रार्थनामेव प्रतिष्ठां गौरवमिन्द्रात्त्वमेव लभसे। तथाहि, तस्य त्रैलोक्यराज्यस्य प्राप्तये लाभाय बलेर्वैरोचनस्य याचनेन लघूकृतमल्पीकृतं स्वमात्मा येन तं विष्णुमपीति शेषः। तं वामनं ह्रस्वं लघुं चामनन्ति। यदर्थं विष्णोरपि याञ्चालाघवं प्राप्तम्। तदादाय तुभ्यं दीयते देवेन्द्रेणेत्यहो ते भागधेयमित्यर्थः। व्यतिरेकेण दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ८४ ॥

यानेव देवान्नमसि त्रिकालं न तत्कृतघ्नीकृतिरौचिती ते।
प्रसीद तानप्यनृणान्विधातुं पतिष्यतस्त्वत्पदयोस्त्रिसन्ध्यम्॥ ८५

यानिति। हे भैमि, यानेव देवानिन्द्रादीन्। त्रयः काला यस्मिन् कर्मणि तत् त्रिकालं, यथा तथा। नमसि त्रिसन्ध्यं नमस्करोषीत्यर्थः। तेषां देवानां कृतघ्नीकृतिस्तदीयप्रत्युपकारपरिहारेण कृतघ्नकरणं, ते तव, औचिती, औचित्यं न। तिसृणां सन्ध्यानां समाहारस्त्रिसन्ध्यं, सन्ध्यात्रयेऽपीत्यर्थः। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। 'वा टाबन्त' इति नपुंसकत्वम्। त्वत्पदयोः पतिष्यतः नमस्करिष्यतः तान् देवानप्यनृणान् विधातुं, प्रतिप्रणामस्वीकारेण अनृणान् कर्तुं प्रसीद। ताम् वृणीष्वेत्यर्थः ॥ ८५ ॥

इत्युक्तवत्या निहितादरेण भैमीगृहीता मघवत्प्रसादः।
स्रक् पारिजातस्य ऋते नलाशां वासैरशेषामपुपूरदाशाम् ॥

इतीति। इतीत्थमुक्तवत्या शक्रदूत्या। आदरेण निहिता समर्पिता। भैम्या गृहीता स्वीकृता मघवतः प्रसादोऽनुग्रहभूता। न त्ववरं सत्वेन अभि-

मतेति भावः। पारिजातस्य स्रङ्मालिका नलस्याशां तृष्णां दिशं च ऋते विना। तस्यास्तस्य(नलस्य)विपरीतशङ्काकरत्वादिति भावः। 'आशा तृष्णा-दिशोः' इति विश्वः। यद्यपि, 'अन्यारादितरर्ते' इति ऋतेशब्दयोगात् पञ्चम्येव विहिता। तथापि मतान्तरे द्वितीयाप्यस्तीत्याहुः। तथा, 'फलति पुरुषाराधनमृत' इति प्रयोगश्च। अशेषामाशां दिशम्। सर्वा अपीत्यर्थः। जातावेकवचनम्। वासैर्निजवासनाभिरपुपूरत् पूरितवती। पु पूरण इति चौरादिकस्य धातोरल्लोपित्वात् 'नाग्लोपिशास्वृदिताम्' इत्युपधाह्रस्वनि-षेधः। अभ्यासह्रस्वः। द्वयोरप्याशयोरभेदाध्यवसायाद्विनोक्तिनिर्वाहः॥

आर्ये विचार्यालमिहेति कापि योग्यं सखि स्यादिति काचनापि।
ओंकार एवोत्तरमस्तु वस्तु मङ्गल्यमत्रेति च काप्यवोचत्॥८७

आर्य इति। आर्ये भैमि, इहेन्द्रवरणे विचार्यं अलम्। विचारो न कर्तव्य इति कापि सखी अवोचत्। सखि भैमि, योग्यमिदं युक्तं स्यादिति काचनाप्यवोचत्। अत्र ओंकारोऽङ्गीकार एव मङ्गल्यमुत्तरमुत्तररूपं वस्त्व-स्त्विति काप्यवोचत्॥ ८७॥

अनाश्रवा वः किमहं कदापि वक्तुं विशेषः परमस्ति शेषः।
इतीरिते भीमजया न दूतीमालिङ्गदालीश्च मुदामियत्ता॥८८॥

अनाश्रवेति। हे सख्यः, अहं कदापि वो युष्माकं, अनाश्रवा अवच-नकारिणी किं, परं किंतु वक्तुं विशेषः शेषोऽस्ति। किंतु, वक्तव्यशेषः कश्चिदस्तीत्यर्थः। इति भीमजया भैम्या, ईरिते उक्ते सति दूतीमिन्द्रदूत्व-स्त्रीमालीर्भैमीसखीश्च मुदामियत्तामितिर्नालिङ्गन्न प्रापत्। स्वोक्तमङ्गीकृत्य तत्र किञ्चिद्वरदानमपेक्षत इति भ्रान्त्या महान्तमानन्दमविन्दन्तेत्यर्थः॥ ८८॥

भैमीं च दूत्यं च न किंचिदापमिति स्वयं भावयतो नलस्य।
आलोकमात्राद्यदि तन्मुखेन्दोरभून्न भिन्नं हृदयारविन्दम्॥८९

भैमीति। भैमीञ्च दूत्यञ्च किञ्चित्किञ्चन तयोरेकञ्च। नापं न प्रापम्।

आप्नोतेरङि मिप्। ईप्सितलाभो मा भूत, परोपकारोऽपि न सिद्ध इत्यर्थः। इति स्वयमात्मनि भावयतो भैमीचित्तचलनभ्रान्त्या चिन्तयतो नलस्य,हृदयमेवारविन्दं, तन्मुखेन्दोः भैमीमुखचन्द्रस्यालोकमात्रात् दर्शनमात्रात् प्रकाशमानाच्च । 'आलोको दर्शनोद्योतौ' इत्यमरः । भिन्नं विदीर्णं विकसितञ्च नाभूद्यदि नाभूत् किम् । तदा तन्मुखदर्शनादनया विश्वास्य हतोऽस्मीति विदीर्णहृदयोऽभूदेवेत्यर्थः । इन्दुप्रकाशात् कथमरविन्दविकास इति विरोधश्च ध्वन्यते ॥ ८९ ॥

ईषत्स्मितक्षालितसृक्किभागा दृक्संज्ञया वारिततत्तदालिः ।
स्रजा नमस्कृत्य तयैव शक्रं तां भीमभूरुत्तरयांचकार ॥९०॥

ईषदिति । भीमभूः भैमी, ईषत्स्मितेन मन्दहासेन क्षालितौ धौतौ सृक्किणी ओष्ठप्रान्तावेव भागौ यया सा सती । 'प्रान्तावोष्ठस्य सृक्किणी' इत्यमरः । दृक्संज्ञयैव वारिता निषिद्धास्तास्ताः पूर्वोक्तविरुद्धप्रलापिन्यः आलयः सख्यः, यया सा च सती । तयेन्द्रदूतीदत्तया स्रजा सहैव । 'वृद्धो यूना' इति सूत्रकारप्रयोगादेव ज्ञापकात् सहशब्दाप्रयोगेऽपि सहार्थे तृतीया। शक्रं नमस्कृत्य, स्रजं शक्रञ्च नमस्कृत्येत्यर्थः । न तु तामवतंसीकृत्य । तच्च नलस्य जीवातुरिति भावः । तामिन्द्रदूतीमुत्तरयाञ्चकार उत्तरमाचष्ट। 'तत्करोति तदाचष्टे' इति णिच् ॥ ९० ॥

स्तुतौ मघोनस्त्यज साहसिक्यं वक्तुं कियत्तं यदि वेद वेदः।
वृथोत्तरं साक्षिणि हृत्सु नृणामज्ञातृविज्ञापि ममापि तस्मिन्॥

स्तुताविति । हे दूति, मघोन इन्द्रस्य स्तुतौ विषये साहसिक्यं साहसमविमृश्यकारित्वं त्यज, न स्तुहीत्यर्थः । कुतः अशक्यत्वादित्याह । तं शक्रं कियदल्पं वक्तुं वेदयतीति वेदः, श्रुतिरेव वेद वेत्ति, नान्यः । अतः स्तुतेर्विरमेति भावः । तर्हि किमस्योत्तरं तत्राह—नृणां हृत्सु विषये साक्षिणि साक्षिभूते 'साक्षात् द्रष्टरि संज्ञायाम्' इति इनिप्रत्ययः । तस्मिन्मघोनि

अज्ञातनज्ञान् विज्ञापयति विबोधयतीति तथोक्तम् । असम्बन्ध्युत्तरमपि वृथा । अज्ञस्योत्तराकांक्षा न सर्वज्ञस्येति भावः ॥ ९१ ॥

आज्ञां तदीयामनु कस्य नाम नकारपारुष्यमुपैतु जिह्वा ।
प्रह्वा तु तां मूर्ध्नि निधाय मालां बालापराध्यामि विशेषवाग्भि ॥

तथाप्यविनयपरिहाराय किञ्चिद्विज्ञापयामीत्याह—आज्ञामिति। तदीयामैन्द्रीमाज्ञामनु तामुद्दिश्य कस्य नाम जिह्वा नकारोनञुच्चारणमेव पारुष्यमुपैतु प्रतिषेधरौक्ष्यं भजेत् । न कोऽपि तदाज्ञोल्लंघनसाहसिकोऽस्तीत्यर्थः । किन्तु, बाला शिशुरहं प्रह्वा नम्रा सती तामाज्ञामेव मालां मूर्ध्नि निधाय, विशेषवाग्भिरतिवाग्भिरपराध्यामि अपराधं करोमि । स च बालचापलात् सोढव्य इत्यर्थः ॥ ९२ ॥

तपःफलत्वेन हरेः कृपेयमिमं तपस्येव जनं नियुङ्क्ते ।
भवत्युपायं प्रति हि प्रवृत्तावुपेयमाधुर्यमधैर्यसज्जि ॥९३॥

तप इति। तपःफलत्वेन इन्द्रोपासनरूपस्य तपसः फलत्वेनोपलक्षिता फलभूतेत्यर्थः । इयं मत्परिजिघृक्षारूपा कृपा हरेरिन्द्रस्य । इमं जनं मां तपस्येव पुनरपीन्द्रोपासनायामेव नियुङ्क्ते प्रेरयति । "स्वराद्यन्तोपसृष्टादिति वक्तव्यम्" इत्यात्मनेपदम् । ननु महदेतत्फलं प्राप्तं किं तपसेत्याशंक्य, सत्यम् तदेव स्वादु कर्तुमित्याह । भवतीति । हि यस्मादुपायं प्रति प्रवृत्तौ साधनगोचरप्रवृत्तौ विषये उपेयस्य साध्यस्य माधुर्यं स्वादुत्वमेव, अधैर्यमस्थैर्यं सज्जयति कारयतीत्यधैर्यसज्जि भवति। पुनः साधनप्रवृत्तिचापलं कारयतीत्यर्थः । सिद्धान्तस्योपस्कार = (उपदंश) प्रवृत्तिकल्पेयं प्रवृत्तिरिति भावः ॥९३ ॥

शुश्रूषिताहे तदहं तमेव पतिं मुदेऽपि व्रतसम्पदेऽपि ।
विशेषलेशोऽयमदेवदेहमंशागतं तु क्षितिभृत्तयेह ॥ ९४ ॥

फलितमाह—शुश्रूषिताह इति । तत्तस्मादर्थित्वादहं तमिन्द्रमेव पतिं

शुश्रूषिताहे सेविष्ये । 'शुश्रूषा श्रोतुमिच्छायां परिचर्याविधानयोः' इति विश्वः । 'ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः' इति श्रृणोतेः सन्नन्तात्तङि लुट् । तासः सकारस्य हकारः । किंतु, मुदेऽपि सन्तोषाय च व्रतसम्पदेऽपि पातिव्रत्यसम्पत्यर्थञ्च क्षितिभृत्तया राजत्वेन इह कस्मिंश्चिन्नरे अंशेन मात्रया आगतमवतीर्णम् । 'अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणां मात्राभिर्निर्मितो नृपः' इति स्मरणात् । अत एव, अदेवदेहं देवदेहरहितं मानुषविग्रहं सन्तम् । न तु साक्षादिति शेषः (तं शुश्रूषिताह इति पूर्वेणान्वयः) । अयं विशेषलेशोऽल्पीयान् भेदः । स च सोढव्यः, अन्यथा मे व्रतलोपस्स्यादिति भावः ॥ ९४ ॥

अश्रौषमिन्द्रादरिणी गिरस्ते सतीव्रतातिप्रतिलोमतीव्राः ।
स्वं प्रागहं प्रादिषि नामराय किं नाम तस्मै मनसा नराय ॥

कथं व्रतलोपस्तदाह—अश्रौषमिति । हे इन्द्रदूति सतीव्रतस्य पतिव्रताधर्मस्य अतिप्रतिलोमाः अत्यन्तप्रतिकूलाः । अत एव, तीव्रा दुश्रवाश्च । ते गिरः इन्द्रे आदरिणी आदरवती अश्रौषं, इन्द्रो महती देवतेति भयभक्तिभ्यामश्रौषम् । न तु, रागादिति भावः । कथं तर्हि तमेव पतिं भजिष्यामीत्युक्तं तत्राह । प्राक् पूर्वमहं स्वमात्मानं, अमराय देवात्मने तस्मै इन्द्राय न प्रादिषि न प्रादां नाम । किंतु, नराय नररूपिणे रलयोरभेदान्नलरूपाय च तस्मै मनसा प्रादिषि । ददातेर्लुङि तङ् । "स्थाघ्वोरिच्च" इतीकारः । अतः साक्षादिन्द्रभजने मम व्रतलोपः स्यादेवेत्यर्थः ॥ ९५ ॥

तस्मिन्विमृश्यैव वृते हृदैषा नैन्द्री दया मामनुतापिकाभूत् ।
निर्वातुकामं भवसम्भवानां धीरं सुखानामवधीरणेव ॥ ९६ ॥

तस्मिन्निति । तस्मिन् नरे हृदा हृदयेन, विमृश्यैव वृते सति इदमेव साध्विति सम्यङ्निश्चित्यैव प्रवृत्ते सतीत्यर्थः । एषा ऐन्द्री, दया परिजिघृक्षा लक्षणा कृपा । निर्वातुकामं मोक्तुकामं, इदमेव साध्विति निश्चित्य मोक्षे प्रवृत्तमित्यर्थः । 'मुक्तिः कैवल्यनिर्वाण' इत्यमरः । धीरं निर्विकारचित्तं, विद्वांसम् । भवसम्भवानां सुखानां, अवधीरणा सांसारिकसुखस

न्यास इव ममानुतापिका हा कष्टमसाधुकृतमिति मम पश्चात्तापकारिणी नाभूत् । 'अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः' इति षष्ठीप्रतिषेधात् कर्मणि द्वितीया ॥ ९६ ॥

वर्षेषु यद्भारतमार्यधुर्यास्स्तुवन्ति गार्हस्थ्यमिवाश्रमेषु ।
तत्रास्मि पत्युर्वरिवस्ययाहं शर्मोर्मिकिर्म्मीरितधर्मलिप्सुः ॥ ९७ ॥

विमृश्य कृतमित्युक्तमथैनं विमर्शप्रकारमेव श्लोकचतुष्टयेनाह—वर्षेष्वित्यादि । आर्यधुर्याः श्रेष्ठाः आश्रमेषु ब्रह्मचर्यादिषु चतुर्षु गार्हस्थ्यं गृहस्थाश्रममिव । वर्षेष्विलावृतादिषु नवसु यद्भारतं वर्षं स्तुवन्ति प्रशंसन्ति । तत्र भारतवर्षे अहं पत्युर्वरिवस्यया शुश्रूषया । 'वरिवस्या तु शुश्रूषा' इत्यमरः । वरिवस्यतेः क्यजन्तात् 'अ प्रत्ययात्' इति अकारप्रत्यये टाप् । शर्मोर्मिभिः सुखपरम्पराभिः, किंमीरितं चित्रितं तत्सहचरधर्मं लिप्सुर्लब्धुमिच्छुरस्मि । 'शर्मशातसुखानि च । चित्रं किर्म्मीरकल्माषशबलैताश्च कर्बुरे' इति चामरः ॥ ९७ ॥

स्वर्गे सतां शर्म परं न धर्मा भवन्ति भूमाविह तच्च ते च ।
इष्ट्यापि तुष्टिस्सुकरा सुराणां कथं विहाय त्रयमेकमीहे ॥ ९८ ॥

ननु स्वर्गेऽपि सुखधर्मौ स्त इत्यत आह—स्वर्ग इति । स्वर्गे सतां स्वर्गवासिनामित्यर्थः । शर्म परं सुखमेव (अस्ति) । धर्माः सुकृतानि न भवन्ति । इहास्यां भूमौ तच्छर्म च ते च धर्माश्च भवन्ति सम्भवन्ति । किञ्चेह इष्ट्या यागेन सुराणां तुष्टिरपि सुकरा सुसम्पाद्या । एवं सति कथं त्रयं शर्मधर्मतुष्टिरूपं विहायैकं सुखमीहे । न चैतत् प्रेक्षावत्कृत्यमिति भावः । तस्मात् स्वर्गादपि भूलोक एव श्लाघ्य इत्यर्थः ॥ ९८ ॥

साधोरपि स्वः खलु गामिताधोगामी स तु स्वर्गमितः प्रयाणे ।
इत्यायतिं चिन्तयतो हृदि द्वे द्वयोरुदर्कः किमु शर्करे न ॥ ९९

इतोऽपि कारणात् भूलोक एव श्रेयानित्याह—साधोरिति । किंच, साधोः सुकृतिनोऽपि स्वः स्वर्गादधोगामिता गमिष्यत्ता खलु । (साधुरपि कदाचिदधःपतत्येवेत्यर्थः ।) स साधुरितोऽस्मात् भूलोकात्, प्रयाणे तु स्वर्गगामी गमिष्यति । "ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति" इति गीतावाक्यात् । "भविष्यति गम्यादयः" इति गामिशब्दस्य भविष्यदर्थता । "अकेनो" इति षष्ठीप्रतिषेधात् कर्मणि द्वितीया । इतीत्थमायतिमुत्तरकालम् । 'उत्तरः काल आयतिः' इत्यमरः । हृदि चिन्तयतो विवेकिनः द्वयोः स्वर्भूलोकयोः उदर्कं उत्तरफलम् । 'उदर्कः फलमुत्तरम्' इत्यमरः । द्वे शर्करे न किमु, शर्करे एवेत्यर्थः । एका शर्करा (इक्षुसम्भवा) शिलाशकलप्राया, मृत्प्राया अपरापीक्षुविकारा । तव क्रमादुद्वावप्युदर्कौ द्वे शर्करे, तत्कल्पावित्यर्थः । अत एव निदर्शनालङ्कारभेदः । 'शर्करा खण्डविकृतावुपला शर्करांशयोः' इति विश्वः ॥ ९९ ॥

प्रतीक्षण एवायुषि कर्मकृष्टे नरान्न तिष्ठत्युपतिष्ठते यः ।
बुभुक्षते नाकमपथ्यकल्पं धीरस्तमापातसुखोन्मुखं कः ॥१००॥

प्रतीक्षण इति । किंच यो नाकः कर्मकृष्टे कर्मार्जिते आयुषि प्रक्षीणे सत्येव नरान् मनुष्यानुपतिष्ठते सङ्गच्छते । तिष्ठति सति नोपतिष्ठते "उपाद्देवपूजा" इत्यादिना सङ्गतिकरणे तङ् । आपात प्रारम्भे, सुखोन्मुखं सुखप्रवणं, न तु परिणाम इत्यर्थः । अत एव अपथ्यकल्पं अपथ्यान्नसदृशं, तं नाकं, स्वर्गं धीरो धीमान्, को बुभुक्षते भोक्तुमिच्छति । अपथ्यान्नभोजनवदासन्नमरणाधिकारः नाकभोगः कस्मै नाम रोचत इत्यर्थः ॥ १०० ॥

इतीन्द्रदूत्या प्रतिवाचमर्धे प्रत्युह्य सैषाभिदधे वयस्याः ।
किञ्चिद्विवक्षोल्लसदोष्ठलक्ष्मीजितापनिद्रद्दलपङ्कजास्याः ॥१०१

इतीति । सैषा भैमी, इतीत्थमिन्द्रदूत्यां विषये प्रतिवाचं प्रत्युत्तरं, अर्धे प्रत्युह्य मध्येमध्ये निरुध्य, असमाप्यैवेत्यर्थः । "उपसर्गाद्ध्रस्व ऊहतेः" इति

ह्रस्वः। किञ्चिद्विवक्षया यत्किञ्चिद्वक्तुमिच्छया, उल्लसतः स्फुरतः, ओष्ठस्य लक्ष्म्या शोभया जितमपनिद्रदलं विकसत्पत्रं यस्य तत्। अपनिर्पूर्वाद्द्रातेः शतृप्रत्ययः। तच्च तत्पङ्कजञ्च तदिव आस्यं यासां ता वयस्याः सखीः अभिदधे उवाच। दधातेः कर्तरि लिटि तङ्॥ १०१॥

अनादिधाविस्वपरम्परायां हेतुस्रजस्स्रोतसि वेश्वरे वा।
आयत्तधीरेष जनस्तदार्याः! किमीदृशः पर्यनुयुज्य कार्यः॥

अनादीति। हे आर्याः, एष जनः अनादि यथा तथा, धाविन्याः प्रवहन्त्याः, स्वपरम्परायाः स्वदेहपरम्परायाः इत्यर्थः। तत्सम्बन्धिन्याः हेतुस्रजः हेतुभूतकर्मपरम्परायाः स्रोतसि प्रवाहे वा। बुद्धिः कर्मानुसारिणीति वचनात्, ईश्वरे वा। एष एव कारयितेति श्रुतेः। आयत्तधीः। न तु स्वाधीनबुद्धिरित्यर्थः। निरीश्वरसेश्वरमतभेदात् पक्षद्वयोक्तिः, तत्तस्मात्, ईदृशः परतन्त्रः एष जनः, पर्यनुयुज्यौपालभ्य। किं कार्यः कारयितुं शक्यः। कारयतेरचो यत्। अतः स्वयमपि दैवपरतन्त्रा न पर्यनुयोज्येति भावः॥ १०२॥

नित्यं नियत्या परवत्यशेषे कस्संविदानोऽप्यनुयोगयोग्यः।
अचेतना सा च न वाचमर्हेद्वक्ता तु वक्त्रश्रमकर्म भुङ्क्ते॥

ननु दैवपारतन्त्र्येऽपि मा मूढः पर्यनुयोज्यः। विद्वांस्तु पर्यनुयोज्य एवेत्याशङ्क्य आह—नित्यमिति। अशेषे जने नित्यं सर्वदा नियत्या दैवेन परवति परतन्त्रे सति संविदानो विद्वानपि। "समोगम्यृच्छि" इत्यादिना विदेरात्मनेपदम्। कः अनुयोगयोग्यः उपालम्भार्हः। विदुषापि नियतेरलङ्घ्यत्वादिति भावः। तर्हि नियतिरेव पर्यनुयुज्यताम्। तत्राह—अचेतना सा नियतिश्च वाचं पर्यनुयोगं नार्हेत्। अचेतनोपालम्भस्यारण्यरुदितकल्पत्वादिति भावः। तथाप्युपालम्भे दोषमाह॥ वक्ता अचेतनोपालब्धा तु वक्त्रस्य श्रमः श्रान्तिरेव, क्रियत इति कर्म वाग्व्यापारफलं तद्भुङ्क्ते। वाग्विग्लापनादन्यत्फलं न किञ्चिदस्तीत्यर्थः॥ १०३॥

क्रमेलकं निन्दति कोमलेच्छुः क्रमेलकः कण्टकलम्पटस्तम् ।
प्रीतौ तयोरिष्टभुजोस्समायां मध्यस्थता नैकतरोपहासः १०४

ननु सुरेन्द्रं विहाय नलस्वीकारे जगत्यपहास्यतां स्यात्तत्राह—क्रमेलकमिति । कोमलमिच्छुः कोमलेच्छुः मृद्वाहारी गजाश्वादिः । "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधान्मधुपिपासुवद्द्वितीयासमासः । क्रमेलकमुष्ट्रं निन्दति । 'उष्ट्रे क्रमेलकमयमहाङ्गाः' इत्यमरः । कण्टकेषु लम्पटो लोलुपः क्रमेलकः । लोलुपं लोलुभं लोलं लम्पटं लालसं विदुः' इति हलायुधः । तं कोमलेच्छुं निन्दति । इष्टभुजोस्तयोर्द्वयोः प्रीतौ तुष्टौ समायां तत्र एकतरस्योपहासो मध्यस्थता माध्यस्थ्यं न । यस्य यदिष्टं तुष्टिकरं च तस्य तत्र प्रवृत्तौ सर्वस्याप्यात्मदृष्टान्तेन सन्तोष्टव्येऽप्युपहसन्तः स्वयमेवोपहास्या भवन्तीति भावः ॥ १०४ ॥

गुणा हरन्तोऽपि हरेर्नरं मे न रोचमानं परिहारयन्ति ।
न लोकमालोकयथापवर्गात्त्रिवर्गमर्वाञ्चममुञ्चमानम् ॥१०५॥

ननु नलादपि गुणाधिके हरौ कथमरुचिरत आह—गुणा इति । सत्यं हरन्तोऽपि मनोहरन्तोऽपि हरेर्गुणाः मे मह्यं, "रुच्यर्थानां प्रीयमाणः" इति चतुर्थी । रोचमानं मनोहरं तं नरं न परिहारयन्ति न मार्जयन्ति । कुतः, अपवर्गान्मोक्षादर्वाञ्चमपकृष्टं, त्रिवर्गं धर्मार्थकामानमुञ्चमानमत्यजन्तं, लोकं नालोकयथ ? न पश्यथेति काकुः । न गुणमपेक्षते रागवृत्तिरिति भावः दृष्टान्तालङ्कारः ॥ १०५ ॥

आकीटमाकैटभवैरि तुल्यस्स्वाभीष्टलाभात् कृतकृत्यभावः ।
भिन्नस्पृहाणां प्रति चार्थमर्थं द्विष्टत्वमिष्टत्वमपव्यवस्थम् १०६

ननु महेन्द्रं प्राप्य कृतकृत्या भव, किं नलप्रार्थनया, दुःखायसेऽत्र आह—आकीटमिति । आकीटं कीटादारभ्य, आकैटभवैरि तत्पर्यन्तम् ।

उभयत्राप्यभिविधावव्ययीभावः। स्वाभीष्टलाभात् कृतकृत्यभावः, कृतार्थत्वाभिमानस्तुल्यः साधारणः। ममाप्यभीष्टलाभात् कृतकृत्यता नेन्द्रलाभादित्यर्थः। तर्हीन्द्र एवेष्यतां, नेत्यत आह। भिन्नस्पृहाणां भिन्नरुचीनां जनानामर्थमर्थं प्रत्यर्थम्। द्विष्टत्वमिष्टत्वञ्च द्वयमपगता व्यवस्था घटत्वपटत्वादिवत् प्रतिनियमो यस्य तदपव्यवस्थमव्यवस्थितम्। अपित्वापेक्षिकम्। तस्मादिन्द्रोऽपि मया नेष्यते को दोष इत्यर्थः ॥ १०६ ॥

अग्राध्वजाग्रन्निभृतापदन्धुं बन्धुर्यदि स्यात् प्रतिबन्धुमर्हः।
जोषं जनः कार्यविदस्तु वस्तु पृच्छ्या निजेच्छा पदवीं मुदस्तु

अग्राध्वेति। अग्रञ्चासावध्वा चेति समानाधिकरणसमासः। अत एव अग्रहस्ताग्रप्रहादयोगुणगुणिनोर्भेदाभावादिति वामनः। तस्मिन्नग्राध्वनि पुरोमार्गे, जाग्रत् स्फुरत् आसन्न इति यावत्। स चासौ निभृता नियता आपदेवान्धुः कूपः। 'पुंस्येवान्धुः प्रहिः कूप' इत्यमरः। तं प्रतिबन्धुमर्हो निवारितुं शक्तो बन्धुः स्याद्यदि, स जनो बन्धुजनः कार्यवित् कार्यज्ञोऽपि। प्रश्नपर्यन्तं तूष्णीमास्ताम्। न तु मां निवारयेदित्यर्थः। कुतस्तर्हि, ते कार्यविज्ञानं तदाह। मुदः श्रेयसः। पदवीं तु, निजेच्छैव पृच्छ्या प्रष्टव्या। सैव मे प्रवर्तिका नान्यः कश्चिदस्तीत्यर्थः। वस्तु, सत्यमयमेव परमार्थ इत्यर्थः। पृच्छेर्द्विकर्मकत्वादप्रधाने कर्मणि ऋहलोर्ण्यत् ॥ १०७ ॥

इत्थं प्रतीपोक्तिमतिं सखीनां विलुप्य पाण्डित्यबलेन बाला।
अपि श्रुतस्वर्पतिमन्त्रिसूक्तिं दूतीं बभाषेऽद्भुतलोलमौलिम् ॥

इत्थमिति। बाला भैमी, इत्थं सखीनां प्रतीपोक्तिमतिं प्रतिकूलोक्तिबुद्धिमित्थं पाण्डित्यबलेन प्रागल्भ्यावलम्बेन विलुप्य निषिध्य श्रुताः स्वर्पतिमन्त्रिणः शक्रसचिवस्य बृहस्पतेः सूक्तयो वाचो यया तामपि "अहरादीनां पत्यादिषु" इति रेफादेशः। अद्भुतेन, अहो बृहस्पतेरपि प्रगल्भेत्याश्चर्येण लोलमौलिं कम्पशिरसं शिरःकम्पयन्तीमित्यर्थः। दूतीं बभाषे ॥

परेतभर्तुर्मनसैव दूतीं नभस्वतैवानिलसख्यभाजः ।
त्रिस्रोतसैवाम्बुपतेस्तदाशु स्थिरास्थमायातवतीं निरास्थम् ॥

परेतेति । मनसैव आकर्षकेणेति शेषः । आगमनसाधनेनेत्यर्थः । एवं वायुगङ्गयोरपि द्रष्टव्यम् । परेतभर्तुः यमस्य दूतीं, नभस्वता वायुनैव अनिलसख्यभाजोऽग्नेर्दूतीं त्रिस्रोतसा गङ्गयैव अम्बुपतेर्वरुणस्य दूतीं स्थिरास्थं दृढाभिनिवेशं यथा तथा आशु शीघ्रं आयातवतीं सतीं, तदा आगमनक्षण एव निरास्थं पर्यहार्षं, "अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ्" इत्यस्यतेर्लुङि च्लेरङादेशः । यमादिदूत्यो दूरादेव निरस्ताः इन्द्रगौरवात्त्वया एतावन्तं कालं सम्भाषीत्यर्थः । अत्र मनोवायुगङ्गानां क्रमाद्यमादिविधेयत्वेन तत्प्रियार्थं ताभिरेवातिवेगवतीभिरत्र आनीता (यमादीनां दूत्यः) इत्युत्प्रेक्षार्थः ॥ १०९ ॥

भूयोऽर्थमेनं यदि मां त्वमात्थ तदा पदावालभसे मघोनः ।
सतीव्रतैस्तीव्रमिमं तु मन्तुमन्तः परं वज्रिणि मार्जितास्मि ॥

भूय इति । हे शक्रदूति ! त्वं भूयः पुनरेनमर्थमिन्द्रं वृणीष्वेत्यमुमर्थं मामात्थ ब्रूषे यदि । "ब्रुवः पञ्चानाम्" इत्यादिना सिपस्थादेशे ब्रुव आहश्च "आहस्थ" इति हकारस्य थकारादेशः । तदा मघोनः पदावङ्घ्री । 'पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । आलभसे हिनत्सि स्पृशसि वा । वज्रिणि इन्द्रे विषये अन्तरन्तरङ्गे परं श्रेष्ठं, गुणत्वेन गृह्यमाणमित्यर्थः । इमं तीव्रं दुस्सहं मन्तुं निजाज्ञोल्लङ्घनापराधम् । 'आगोऽपराधो मन्तुश्च' इत्यमरः । सतीव्रतैः पतिव्रतानियमैः मार्जितास्मि मार्जिष्यामि । मृजेर्लुटि सिप् । पतिव्रताधर्मज्ञः सर्वज्ञो भगवान् मघवा मामस्मादपराधात्त्रास्यतीत्यर्थः ॥ ११० ॥

इत्थं पुनर्वागवकाशनाशान्महेन्द्रदूत्यामवयातवत्याम् ।
विवेश लोलं हृदयं नलस्य जीवः पुनः क्षीबमिव प्रबोधः ॥

इत्थमिति। इत्थमुक्तप्रकारेण पुनर्वागवकाशनाशात् भूयोवचनावकाशनिवृत्तेः। इन्द्रदूत्यामवयातवत्यां गतायां नलस्य जीवोऽन्तरात्मा लोकं चलाचलं हृदयं क्षीबं मत्तम्। 'मत्ते शौण्डोत्कटक्षीबाः' इत्यमरः। 'क्षीबृ मद' इति धातोः कर्तरिक्तः। अनुपसर्गात् फुल्लक्षीबकृशोल्लाघा इति निपातनात्साधुः। प्रबोधो विवेक इव पुनर्विवेश पुनर्जात इवाभूत्। तदा विशश्वास उच्छश्वास चेत्यर्थः॥ १११॥

श्रवणपुटयुगेन स्वेन साधूपनीतं
दिगधिपकृपयात्तादीदृशासन्निधानम्।
अलभत मधुबालारागवागुत्थमित्थं
निषधजनपदेन्द्रः पातुमानन्दसान्द्रः॥११२॥

श्रवणेति। निषधानां जनपदानां, इन्द्रो नलो दिगधिपानां इन्द्रादीनां कृपया तिरोधानशक्त्यनुग्रहरूपया आत्तात् प्राप्तादीदृशासन्निधानादप्रकाशसान्निध्यात् स्वेन स्वकीयेन श्रवणपुटयुगेन साधूपनीतमर्पितमित्थमुक्तरीत्या बालाया भैम्याः रागवाग्भ्यः अनुरागवचनेभ्यः उत्था यस्य तत्तदुत्थं मधु क्षौद्रं, रसामृतमित्यर्थः। आनन्दसान्द्रः सुखमयः सन् पातुमलभत तत्पानं लब्धवानित्यर्थः। "शकधृष" इत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः॥ ११२॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
षष्ठः खण्डनखण्डतोऽपि सहजात् क्षोदक्षमे तन्महाकाव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽगमद्भास्वरः॥

श्रीहर्षमिति । श्रीहर्षमित्यादि सुगमम् । सहजात् सोदरात्, समानकर्तृकादित्यर्थः । खण्डनखण्डतः खण्डनखण्डनाख्यात् ग्रन्थात् । यद्वा खण्डनं नाम ग्रन्थः तदेव खण्डः इक्षुविकारः । 'स्यात् खण्डश्शकले चेक्षुविकारमणिदोषयोः' इति विश्वः । ततस्तस्मादपि क्षोदक्षमे संघर्षणसहे षष्ठस्सर्गः, अगमत् समाप्त इत्यर्थः ॥ ११३ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचल-
मल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
षष्ठः सर्गः समाप्तः ॥

---

* सप्तमः सर्गः *

—:※※:—

अथ प्रियासादनशीलनादौ मनोरथः पल्लवितश्चिरं यः ।
विलोकनेनैव स राजपुत्र्याः पत्याभुवः पूर्णवदभ्यमानि ॥१॥

अथेति । अथ इन्द्रदूतीगमनानन्तरम् । भुवः पत्या नलेन, "पतिस्समास एव" इति नियमादसमासे घिसंज्ञाभावात् घिकार्याभावः, प्रियाया दमयन्त्याः आसादनं प्राप्तिः, शीलनं परिचितिः, तदादौ विषये आदिशब्दादाश्लेषादिसङ्ग्रहः । यो मनोरथः चिरं चिरात्प्रभृति पल्लवितः सञ्जातपल्लवः, स मनोरथो राजपुत्र्या विलोकनेनैव पूर्णवत् फलितवदभ्यमानि अभिमेने । तथा ननन्देत्यर्थः । मन्यतेः कर्मणि लुङ् ॥ १ ॥

प्रतिप्रतीकं प्रथमं प्रियायामथान्तरानन्दसुधासमुद्रे ।
ततः प्रमोदाश्रुपरम्परायां ममज्जतुस्तस्य दृशौ नृपस्य ॥२॥

प्रतीति । तस्य नृपस्य दृशौ नेत्रे प्रथमं प्रियायां भैम्यां, तत्रापि प्रतिप्रतीकं प्रत्यवयवं ममज्जतुः तामवयवशो ददर्शेत्यर्थः । अथ तदनन्तरं अन्तः अन्तरात्मनि य आनन्दसुधासमुद्रः तस्मिन् ममज्जतुः दर्शनफलमानन्दं अनुबभूवतुरित्यर्थः । करणे कर्तृत्वोपचारः । ततः प्रमोदाश्रुपरम्परायामानन्दबाष्पप्रवाहे ममज्जतुः । अत्र दृग्रूपस्यैकस्याधेयस्य क्रमात्प्रियाद्यवयवाद्यनेकाधारवृत्तित्वकथनात् पर्यायालङ्कारभेदः । "क्रमेणैकमनेकस्मिन्नाधारे वर्तते यदि । एकस्मिन्नथवानेकं पर्यायालङ्कृतिर्द्विधा" ॥ इति लक्षणात् ॥

ब्रह्माद्वयस्यान्वभवत्प्रमोदं रोमाग्र एवाग्रनिरीक्षितेऽस्याः ।
यथाचितीत्थं तदशेषदृष्टावथ स्मराद्वैतमुदं तथासौ ॥ ३ ॥

ब्रह्मेति । असौ नलः, अस्या भैम्याः, रोमाग्र एव रोमाग्रमात्रे अग्रे प्रथमं निरीक्षिते दृष्टे सति यदा ब्रह्मैवाद्वयमद्वितीयं वस्तु तस्य प्रमोदं दृगानन्दमन्वभवदित्यर्थः । आनन्दस्य ब्रह्माभेदेऽप्युपचाराद्भेदव्यपदेशः । अथाऽग्रदर्शनानन्तरं तस्य रोम्णः अशेषदृष्टौ कृत्स्नदर्शने सति, द्वयोर्भावो द्विता, द्वितैव द्वैतम् । प्रज्ञादित्वात् स्वार्थेऽण् प्रत्ययः । तद्रहितमद्वैतं स्मर एवाद्वैतमद्वितीयं वस्तु तस्य मुदमन्वभवत् । अत्र ब्रह्मानन्दात् स्मरानन्दोऽधिक इति विवक्षितम् । तथा रोमापि रोमाग्रादधिकं, तत्र यथाल्पदर्शनादल्पानन्दः, अधिकदर्शनादधिकानन्द इति यथा तथा-शब्दार्थः, इत्थमौचितीकारणानुरूपं कार्यजन्मोचितमेवेत्यर्थः । अत्र ब्रह्मानन्दस्मरानन्दयोरेकस्मिन्नेव क्रमेण वृत्तिकथनात् 'एकस्मिन्नथ वानेकम्' इत्युक्तलक्षणो द्वितीयः पर्यायालङ्कारभेदः ॥ ३ ॥

वेलामतिक्रम्य चिरं मुखेन्दोरालोकपीयूषरसेन तस्याः ।
नलस्य रागाम्बुनिधौ विवृद्धे तुङ्गौ कुचावाश्रयति स्म दृष्टिः ॥

वेलामिति । नलस्य दृष्टिः तस्या मुखेन्दोरालोको दर्शनं प्रकाशश्च । 'आलोको दर्शनद्योतौ' इत्यमरः । स एव पीयूषममृतं तस्य रसेन स्वादेन, रागाम्बुनिधौ अनुरागसमुद्रे पृथुं महतीं वेलां कालं मर्यादां च । 'वेला कालमर्यादयोरपि' इति विश्वः । अतिक्रम्य विवृद्धे प्रवृद्धे सति तुङ्गौ कुचावाश्रयति स्म । मुखलग्ना दृष्टिः रागवशात्कुचयोः पपातेत्यर्थः । अत्र दृष्टिविशेषणसामान्याच्चन्द्रोदये समुद्रवृद्धौ तन्मज्जनभयादुत्सेधाश्रयजनप्रतीतेः समासोक्तिरलङ्कारः । तेन चाब्धिमज्जनभयादिवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥

मग्नां सुधायां किमु तन्मुखेन्दोर्लग्ना स्थिता तत्कुचयोः किमन्तः ।
चिरेण तन्मध्यममुञ्चतास्य दृष्टिः कृशीयः स्खलनाद्भियानु ॥

मग्नेति । अस्य नलस्य दृष्टिस्तस्या भैम्याः मुखेन्दोस्सुधायां मग्ना किमु, तत्कुचयोरन्तरभ्यन्तरे च लग्ना स्थिता किम् । उभयत्राप्यन्यथा कथं तावान् विलम्ब इति भावः । किंच कृशीयः कृशतरं तन्मध्यं कर्म स्खल-

नाङ्गियातु भयेन किम्। चिरेणामुञ्चत। रज्जुसञ्चारिवदति भावः। उत्प्रेक्षात्रयस्य सजातीयस्य संसृष्टिः॥ ५॥

प्रियाङ्गपान्था कुचयोर्निवृत्य निवृत्य लोला नलदृग्भ्रमन्ती।
बभौतमां तं मृगनाभिलेपतमस्समासादितदिग्भ्रमेव॥ ६॥

प्रियेति। प्रियाया अङ्गेषु, पन्थानं गच्छतीति पान्था नित्यपथिका, 'पन्थो ण नित्यम्' इति पथो णप्रत्ययः, पन्थादेशश्च। लोला सतृष्णा नलस्य दृक् दृष्टिः कुचयोर्निवृत्य आवृत्य भ्रमन्ती तयोः कुचयोः मृगनाभिलेपः कस्तूरिकालेपनमेव तमः तेन समासादितः प्राप्तः दिग्भ्रमो यया सेवेत्युत्प्रेक्षा। बभौतमां अतिशयेन बभौ। 'तिङश्च' इति तमप्प्रत्यये 'किमेत्तिङ्' इत्यादिना तिङ्गादामुप्रत्ययः॥ ६॥

विश्रम्य तच्चारुनितम्बचक्रे दूतस्य दृक् तस्य खलु स्खलन्ती।
स्थिरा चिरादास्त तदूरुरम्भास्तम्भावुपाश्लिष्य करेण गाढम्

विश्रम्येति। दूतस्य तस्य नलस्य दृक् दृष्टिः तस्याश्चारु नितम्ब एव चक्रं तस्मिन् विश्रम्य भ्रान्त्वा स्खलन्ती चलन्ती तस्या ऊरू एव रम्भास्तम्भौ करेणांशुना हस्तेन च गाढमुपाश्लिष्य स्थिरा निश्चला सती चिरादास्त उपविष्टा खलु। 'आसेर्लङ्'। अत्र दृष्टिविशेषणसाम्याद्भ्रमणक्रीडाकारिबालकप्रतीतेः समासोक्तिः। तस्याश्चोरुस्तम्भाविति रूपकेण सङ्करः। बालिका हि क्रीडया चिरं चक्रमुद्भ्रान्त्वा स्खलन्ती निकटस्तम्भादिकमवलम्ब्य चरन्ति॥

वासः परं नेत्रमहं न नेत्रं किमु त्वमालिङ्ग्य तन्मयापि।
उरोनितम्बोरु कुरु प्रसादमितीव सा तत्पदयोः पपात॥८॥

वास इति। हे भैमि, वासः परं वस्त्रमेव नेत्रं आच्छादनं अहं नेत्रं न इति काकुः, नास्मि किमु अस्म्येवेत्यर्थः। 'नेत्रं पथि गुणे वस्त्रे तरुमूले विलोचने' इति विश्वः। तत् तस्मात् नेत्रत्वाविशेषात्त्वं मया अपि, उरश्च नितम्बश्च ऊरू च तेषां समाहारः ऊरोनितम्बोरु। प्राण्यङ्गत्वाद्द्वन्द्वैकवद्भावः।

तदालिङ्गयाश्लेषय प्रसादमालिङ्गनानुग्रहं कुरु इतीव इति मनीषयेवेत्युत्प्रेक्षा । सा नलदृष्टिस्तस्य भैम्याः पदयोः पपात पदे अपि ददर्शेत्यर्थः ॥ ८ ॥

दृशोर्यथाकाममथोपहृत्य स प्रेयसीमालिकुलं च तस्याः ।
इदं प्रमोदाद्भुतसंभृतेन महीमहेन्द्रो मनसा जगाद ॥ ९ ॥

दृशोरिति । अथ महीमहेन्द्रस्स नलो दृशोः स्वाक्ष्णोः प्रेयसीं भैमीं, तस्या आलिकुलं सखीवर्गं च यथाकाममुपहृत्योपहारीकृत्य यथेच्छं दृष्ट्वेत्यर्थः । प्रमोदाद्भुताभ्यामानन्दविस्मयाभ्यां संभृतेन पूर्णेन मनसा इदं वक्ष्यमाणं जगाद स्वगतमुवाचेत्यर्थः ॥ ९ ॥

पदे विधातुर्यदि मन्मथो वा ममाभिषिच्येत मनोरथो वा ।
तदा घटेतापि न वा तदेतत्प्रतिप्रतीकाद्भुतरूपशिल्पम् ॥१०॥

पद इति । विधातुः पदे ब्रह्मणः स्थाने, मन्मथो वा मम मनोरथो वा अभिषिच्येत यदि तदा तत्प्रसिद्धं एतत् पुरोवर्ति प्रतिप्रतीकं प्रत्यवयवं अद्भुतं रूपशिल्पं आकारनिर्माणं घटेतापि न वा घटेत, तन्मनसापि निर्मातुमशक्यं किमुत ब्रह्मणेत्यर्थः । अत्र भैमीरूपशिल्पस्य प्रसिद्धब्रह्मसम्बन्धेऽन्यसम्बन्धोक्तेस्तथा मन्मथाद्यसम्बन्धेऽपि सम्भावनया तत्सम्बन्धोक्तेश्च, तद्रूपकातिशयोक्तिभेदौ ॥ १० ॥

तरङ्गिणी भूमिभृतः प्रभूता जानामि शृङ्गाररसस्य सेयम् ।
लावण्यपूरोऽजनि यौवनेन यस्यां तथोच्चैस्तनताघनेन ॥११॥

तरङ्गिणीति । सेयं दमयन्ती भूमिभृतो भीमभूभर्तुरेव भूधरादिति श्लिष्टरूपकम् । भुवः प्रभव इत्यपादानत्वात्पञ्चमी । प्रभूता सम्भूता । शृङ्गाररसस्य तरङ्गिणी नदी जानामि इति वाक्यार्थः कर्म । इति जानामीत्यर्थः । उत्प्रेक्षा । तथाहि—यस्यां भैम्यां तथा तेन प्रकारेण उच्चैःस्तनता उन्नतकुचत्वम् । तया घनेन सान्द्रेण संपूर्णेन यौवनेनेव, उच्चैः तारं स्तनता गर्जता स्तनशब्द इति धातोर्भौवादिकाल्लटः शत्रादेशः । घनेन मेघेन ।

'घनो मेघे मूर्तिगुणे त्रिषु मूर्ते निरन्तर' इत्यमरः। लावण्यपूरोऽजनि जनितः यौवनेन च लावण्यं वर्धत इति प्रसिद्धम्। मेघवर्धितपूरत्वं तरङ्गिण्यां युक्तमिति भावः। यौवनेन घनेनेति व्यस्तरूपकम्। उच्चैस्तनताघनेनेति शब्दश्लेषः। तदुत्थापिता च भैम्याः शृङ्गारतरङ्गिणीत्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ११ ॥

अस्यां वपुर्व्यूहविधानविद्यां किं द्योतयामास नवामवाप्ताम्।
प्रत्यङ्गसङ्गस्फुटलब्धभूमा लावण्यसीमा यदिमामुपास्ते ॥१२॥

अस्यामिति। अत्र सामर्थ्याद्ब्रह्मणः कर्तुरध्याहारः। ब्रह्मा अवाप्तां स्वभ्यस्तां नवामसाधारणीं, वपुर्व्यूहविधानविद्यां शरीरसंस्थानविशेषनिर्माणविज्ञानं अस्यां दमयन्त्यामेव द्योतयामास किम्। नूनं विधातुरात्मनः स्त्रीसृष्टिकौशलप्रकाशनार्थसृष्टिरेवेत्युत्प्रेक्षा। यद्यस्मात्, प्रत्यङ्गसङ्गेन प्रत्यवयवव्याप्त्या, स्फुटं लब्धो भूमा विस्तारो यया सा लावण्यसीमा सौन्दर्यसर्वस्वमिमां दमयन्तीं उपास्ते सेवते अस्यामेव वर्तत इत्यर्थः ॥१२॥

जम्बालजालात्किमकर्षि जम्बूनद्या न हारिद्रनिभप्रभेयम्।
अप्यङ्गयुग्मस्य न सङ्गचिह्नमुन्नीयते दन्तुरता यदत्र ॥१३॥

जम्बालेति। हरिद्रया रक्तं वस्तु हारिद्रं, हरिद्रामहारजनाभ्यामञ् वक्तव्यः। तेन सदृशी तन्निभा प्रभा यस्याः सा इयं दमयन्ती जम्बूनद्या मेरुपार्श्ववर्तिवाहिन्या जम्बालजालात्पङ्कराशेर्जाम्बूनदत्वात्। 'निषद्वरस्तु जम्बालः पङ्कोऽस्त्री शादकर्दमौ' इत्यमरः। नाकर्षि न कृष्टा किम्। सुश्लिष्टाङ्गत्वात् सर्वाङ्गेषु हेमकर्दमेन प्रमृष्टा किमित्यर्थः। कुतः ? यद्यस्मात् अत्रास्यां भैम्यां अङ्गयुग्मस्य अवयवद्वयस्य सङ्गचिह्नं सन्धानचिह्नम्। दन्तुरता चोन्नत्यमपि "दन्त उन्नत उरच्" नोन्नीयते नाभ्युन्नीयते ॥ १३ ॥

सत्येव साम्ये सदृशादशेषात् गुणान्तरेणोच्चकृषे यदङ्गैः।
अस्यास्ततः स्यात्तुलनापि नाम वस्तुत्वमीषामुपमावमानः ॥

सतीति। यद्यस्मात् अस्या भैम्या अङ्गैः कर्तृभिः साम्ये सत्येव अशे-

षात्सदृशाच्चन्द्रादेः "पञ्चमीविभक्ते" इति पञ्चमी । गुणान्तरेण केनापि विशेषेणोच्चकृषे समानेषूत्कृष्टैरभावीत्यर्थः । भावे लिट् । तत उन्नतत्वाद्धेतोः तुलना समीकरणमपि स्यान्नाम काकुः स्यात् किं न स्यादेवेत्यर्थः । तथा हि—वस्तु परमार्थतस्तु अमीषामङ्गानामुपमा तुलना तस्या अवमानोऽपमानः उत्कृष्टानामसमानैः सह समतापादनमवमान एवेत्यर्थः ॥ १४ ॥

पुराकृतिस्त्रैणमिमां विधातुमभूद्विधातुः खलु हस्तलेखः ।
येयं भवद्भावि पुरन्ध्रिसृष्टिस्सास्यै यशस्तज्जयजं प्रदातुम् १५

पुरेति । विधातुः स्रष्टुः, पुराकृतिः पूर्वसृष्टिः तत्र स्त्रैणं स्त्रीसमूहः पूर्वा स्त्रीसृष्टिरित्यर्थः । इमां भैमीं विधातुं स्रष्टुं हस्तलेखः अभूत् खलु । लेखनाभ्यासिभिर्हस्तकौशलार्थमेव यल्लिख्यते स हस्तलेखः तादृशीयमिति निदर्शनानुप्राणिता पूर्वसृष्टिर्भैमीनिर्माणार्थाभ्यासरूपत्वोत्प्रेक्षा । किंच येयं भाविनीनां पुरन्ध्रीणां सृष्टिः सा अस्यै भैम्यै तासां पुरन्ध्रीणां जयेन जातं तज्जयजं यशो प्रदातुमिति फलोत्प्रेक्षा ॥ १५ ॥

भव्यानि हानीरगुरेतदङ्गात् यथा यथानर्ति तथा तथा तैः ।
अत्राधिकस्योपमयोपमाता दाता प्रतिष्ठां खलु तेभ्य एव१६

भव्यानीति । भव्यानि रम्याणि चन्द्राद्युपमानवस्तूनि, एतस्या भैम्याः, अङ्गात् मुखादेर्यथा यथा हानीरपकर्षान् "ग्लाम्लाजहातिभ्यो निर्वक्तव्य" इति जहातेः स्त्रियां निप्रत्ययः क्तिनोऽपवादः । अगुरगमन्, 'इणो गा लुङि' इति गादेशे 'गाति स्था' इत्यादिना सिचो लुक् । "आत" इति झेर्जुसादेशः । तथा तथा तैश्चन्द्राद्युपमानैरनर्ति हर्षान्नृत्यं कृतमित्यर्थः । नन्वपकर्षे कथं हर्षः । तत्राह—उपमाता कविः "मातेर्माङि वा तृन्" । अधिकस्योत्कृष्टस्यास्य भैम्यङ्गस्योपमया उपमानीकरणेन । अथ वा गत्यन्तराभावात् तैरेव तुलनया तेषामेवोपमानीकरणेनेत्यर्थः । तेभ्यश्चन्द्रादिभ्य एव प्रतिष्ठां दाता दास्यति । 'ददातेर्लुट्' । तथा च यथा कथंचित् प्रतिष्ठालङ्कारे उपमेयत्वेन वा, उपमायामुपमानत्वेन वा कविप्रसादाच्चन्द्रादीनां पुनः प्रतिष्ठा भविष्यति इत्यनर्तीत्यर्थः ॥ १६ ॥

नास्पर्शि दृष्टापि विमोहिकेयं दोषैरशेषैः स्वभियेति मन्ये।
अन्येषु तैराकुलितस्तदस्यां वसत्यसापत्न्यसुखी गुणौघः १७

नेति। दृष्टापि विमोहिका दर्शनमात्रेणापि व्यामोहिकेयं दमयन्ती अशेषैर्दोषैः स्वभिया अस्मानपि मोहयिष्यतीत्यात्मीयभयेनैव नास्पर्शि न स्पृष्टेति मन्ये। उत्प्रेक्षा। भीरवो हि भयहेतून् स्प्रष्टुमेव बिभ्यतीति भावः। तत्तस्मात् दोषस्पर्शाभावात्। अन्येषु स्त्र्यन्तरेषु तैर्दोषैराकुलितः पीडितो गुणौघोऽस्यां भैम्यामसापत्न्येन अकण्टकत्वेन सुखी सन् वसति प्रायेण सामग्र्यविधौ गुणानामित्यपवादोऽस्यामेव दृष्ट इति भावः ॥ १७ ॥

औज्झि प्रियाङ्गैर्घृणयैव रूक्षान्न वारिदुर्गाण्वराटकस्य।
न कण्टकैरावरणाच्च कान्तिर्धूलीभृता काञ्चनकेतकस्य॥१८॥

औज्झीति। प्रियाङ्गैर्भैमीगात्रैः वराटकस्य बीजकोशस्य कमलकर्णिकाया इत्यर्थः। 'बीजकोशो वराटकः' इत्यमरः। रूक्षा परुषा कान्तिर्घृणयैव रौक्ष्यजुगुप्सयैव औज्झि विसृष्टा। उज्झ विसर्गे कर्मणि लुङ्। वारिदुर्गाद्वारिदुर्गस्थत्वात्तु न। किं च काञ्चनकेतकस्य धूलीभिर्भृता पूर्णा कान्तिरौज्झि रजःकीर्णत्वादेवोज्झिता कण्टकैरावरणात्तु न। रौक्ष्यादिदोषदूषितत्वाच्च भैमीकायकान्तिसाम्यमर्हति। महती तत्कायकान्तिरित्यर्थः ॥ १८ ॥

प्रत्यङ्गमस्यामभिकेन रक्षां कर्तुं मघोनेव निजास्त्रमस्ति।
वज्रञ्च भूषामणिमूर्तिधारि नियोजितं तत् द्युतिकार्मुकं च॥

प्रत्यङ्गमिति। अस्यां भैम्याम्। अभिकामयत इत्यभिकेन कामुकेन 'कमनः कामनोऽभिकः' इत्यमरः। "अनुकाभिकाभीकः कमिता" इति निपातनात्साधुः। मघोना इन्द्रेण प्रत्यङ्गं रक्षां कर्तुं नियोजितं नियमितं भूषामणीनां वज्रमणीनां मूर्तिमाकारं धारयतीति तद्धारि निजास्त्रं वज्रं च-तेषां मणीनां द्युतय एव कार्मुकं मणिधनुश्चास्तीव इन्द्रनियोगात् भूषामणितत्प्रभाव्याजेन अवरोधरक्षार्थं वज्रायुधं धनुश्च प्रत्यङ्गमावृत्य तिष्ठतीवेत्युत्प्रेक्षा ॥ १९ ॥

अस्याः सपक्षैकविधोः कचौघः स्थाने मुखस्योपरि वासमाप ।
पक्षस्थतावद्बहुचन्द्रकोऽपि कलापिनां येन जितः कलापः २०

अथासर्गसमाप्तेर्दमयन्त्याश्चिकुरादिपादनखान्तवर्णनमारभते—अस्या इत्यादि । अस्या भैम्याः कचौघः केशपाशः सपक्षः सदृशः सुहृद्भूतश्चैक एव विधुश्चन्द्रो यस्य तस्य सपक्षैकविधोः "तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद्गालवस्य" इति वैकल्पिकः पुंवद्भावः मुखस्योपरि वासं स्थितिमाप, स्थाने युक्तम् । कुतः येन कचौघेन पक्षस्थाः गरुन्निष्ठाः स्वपर्याश्च तावन्तो बहवश्चन्द्रकाः मेचकाः चन्द्राश्च यस्य सोऽपि । 'समौ चन्द्रकमेचकौ' इत्यमरः । चन्द्रपक्षे "शेषाद्विभाषा" इति कप् । कलापिनां बर्हिणां कलापो बर्हं जितः अनेकचन्द्रसहायविजयिनः एकचन्द्रविजयस्तदुपर्यवस्थानं च किं चित्रमित्यर्थः ॥ २० ॥

अस्या यदास्येन पुरस्तिरश्च तिरस्कृतं शीतरुचान्धकारम् ।
स्फुटस्फुरद्भङ्गकचच्छलेन तदेव पश्चादिदमस्ति बद्धम् ॥२१॥

अस्या इति । अस्या भैम्याः आस्येनैव शीतरुचा मुखचन्द्रेण यदन्धकारं तमः । 'अन्धकारोऽस्त्रियां ध्वान्तम्' इत्यमरः । पुरो अग्रे तिरश्च पार्श्वयोश्च तिरस्कृतं तदन्धकारमेवेदं स्फुटं स्फुरन् भङ्गः कौटिल्यं पराजयश्च येषां तेषां कचानां छलेन पश्चाद्बद्धमस्तीत्युत्प्रेक्षा । तिरस्कृतो हि भग्नोत्साहः क्वचित् पृष्ठभागे बद्धस्तिष्ठतीति भावः ॥ २१ ॥

अस्याः कचानां शिखिनश्च किंनु विधिं कलापौ विमतेरगाताम् ।
तेनायमेभिः किमपूजि पुष्पैर्भर्त्सि दत्वा स किमर्धचन्द्रम् २२

अस्या इति । अस्या भैम्याः कचानां केशानां शिखिनो बर्हिणश्च कलापौ केशपाशबर्हभारौ । 'कलापो भूषणे बर्हे तूणीरे संहते कच' इत्यमरः । विमतेर्मिथो विवादाद्विधिमगातां स्वतारतम्यं प्रष्टुमगमतां किं नु । "इणो गा लुङि" इति गादेशः । तेन विधिना अयं केशपाशः एभिः पुष्पैरिति

हस्तेन पुरोवर्तिनिर्देशः अपूजि किम्। महतः पूज्यत्वादिति भावः। स शिखिकलापः अर्धचन्द्रं चन्द्रकं गलहस्तं च दत्त्वा अभर्त्सि किं महाजनद्वेषिणो नीचस्य शास्यत्वादिति भावः। अर्धचन्द्रस्तु 'चन्द्रके गलहस्ते बाणभेदे' इति विश्वः। शिखिकलापस्य चन्द्रकवत्त्वं केशपाशस्य तत्कुसुमब्रह्मदत्तं शाश्वतमिति भावः। अत्रोत्तरोत्प्रेक्षयोः प्रथमोत्प्रेक्षासापेक्षत्वात् सजातीयसङ्करः॥ २२॥

केशान्धकारादथ दृश्यफालस्थलार्धचन्द्रास्फुटमष्टमीयम्।
एतां यदासाद्य जगज्जयाय मनोभुवा सिद्धिरसाधि साधु॥

केशेति। केशः केशपाश एवान्धकारस्तस्मात् अथानन्तरं दृश्यो दर्शनार्हः फालस्थल ललाटभाग एवार्धचन्द्रो यस्यास्सा इयं दमयन्ती अष्टमी। तत्राप्यन्धकारानन्तरदृश्यार्धचन्द्रत्वात् कृष्णाष्टमी शुक्लपक्षे विपर्ययात् स्फुटमित्युत्प्रेक्षायाम्। कुतः यद्यस्मान्मनोभुवा जगज्जयाय एतामासाद्य साधु सिद्धिः जगज्जयसिद्धिः असाधि साधिता। कृष्णाष्टम्यां जैत्रयात्रायां जयसिद्धिरिति ज्योतिर्विदः। यथाह पितामहः—"जयदा विजिगीषूणां यात्रायामसिताष्टमी। श्रवणेनाथ रोहिण्या जययोगो युता यदि॥" इति॥ २३॥

पुष्पं धनुः किं मदनस्य दाहे श्यामीभवत्केसरशेषमासीत्।
व्यधाद्द्विधेशस्तदपि क्रुधा किं भैमीभ्रुवौ येन विधिर्व्यधत्त॥

पुष्पमिति। मदनस्य दाहे दाहकाले, पुष्पमेव धनुः श्यामीभवन्तः केसराः किञ्जल्का एव शेषो यस्य तदासीत् किम्। किंच ईशो हरः तदपि क्रुधा क्रोधेन द्विधा व्यधात् द्वेधा व्यजयत् किम्। येन द्विधा विभक्तेन पुष्पेण विधिर्वेधाः भैम्या भ्रुवौ व्यधत्त असृजदित्युत्प्रेक्षा॥ २४॥

भ्रूभ्यां प्रियाया भवता मनोभूचापेनचापे घनसारभावः।
निजां यदप्लोषदशामपेक्ष्य संप्रत्यनेनाधिकवीर्यताजि॥२५॥

भ्रूभ्यामिति । किंच प्रियाया भैम्याः भ्रूभ्यां भवता भ्रूयुगत्वेन परिणमता मनोभुवश्चापेन घनसारभावो दृढस्थिरांशत्वं कर्पूरत्वं च । 'सारो बले स्थिरांशे च । अथ कर्पूरमस्त्रियाम् । घनसार' इति चामरः । आपे प्राप्तः । आप्नोतेः कर्मणि लिट् । यद्यस्मात्, निजामप्लोषदशामपेक्ष्य अदाहावस्थात इत्यर्थः । संप्रत्यनेन मनोभूचापेन अधिकवीर्यता अधिकपराक्रमोऽपि आर्जि प्रापि । कर्मणि लुङ् । 'वीर्यं पराक्रमे रेतसी' इति वैजयन्ती । दग्धस्यापि स्मरचापस्य तद्भ्रूभूतस्य पूर्वाभ्यधिकपराक्रमदर्शनान्नूनं घनसारभावः प्राप्त इत्युत्प्रेक्षा ॥ २५ ॥

स्मारं धनुर्यद्विधुनोज्झितास्या यास्येन भूतेन च लक्ष्मरेखा।
एतद्भ्रुवौ जन्म तदाप युग्मं लीलाचलत्वोचितबालभावम् ॥२६

स्मारमिति । यत् स्मरस्येदं स्मारं धनुः । अस्या भैम्या आस्येन भूतेन आस्यभावं गतेन विधुना चन्द्रेणोज्झिता या लक्ष्मरेखा कलङ्करेखा च तद्युग्मं तदुभयं कर्तृ । लीलाचलत्वयोर्विलासचञ्चलत्वयोरुचितो योग्यो बालभावः केशत्वं वबयोरभेदाच्छिशुत्वं च यस्मिन् जन्मनि तत्तथोक्तम् । एतस्या भैम्या भ्रुवौ जन्मभ्रूरूपेणोत्पत्तिमाप । एतस्य मुखमकलङ्कचन्द्रः भ्रुवौ च स्मरधनुश्चन्द्रलक्ष्मणोरपरावतार इत्युत्प्रेक्षा ॥ २६ ॥

इषुत्रयेणैव जगत्त्रयस्य विनिर्जयात्पुष्पमयाशुगेन ।
शेषा द्विबाणी सफलीकृतेयं प्रियादृगम्भोजपदेऽभिषिच्य २७

इष्विति । पुष्पमयाशुगेन कामेन कर्त्रा इषुत्रयेण करणेन जगत्त्रयस्य उभयप्राप्तौ कर्मणीति षष्ठी । विनिर्जयात् शेषा शिष्टा 'लिङ्गवन्यस्मिन्नुपयुक्त' इति वैजयन्त्यां शेषशब्दस्य विशेष्यलिङ्गता । इयं द्विबाणी बाणद्वयं समाहारे द्विगोर्ङीप् । इयमिति हस्तनिर्देशः । प्रियाया दृशोरेवाम्भोजयोः पदे स्थाने अभिषिच्य सफलीकृतेत्युत्प्रेक्षा । कुसुमबाणपरिणतिरेवास्या दृष्टिसृष्टिरन्यथा कथमेतत्सकलयुवलोकक्षोभकत्वमिति भावः ॥ २७ ॥

सेयं मृदुः कौसुमचापयष्टिः स्मरस्य मुष्टिग्रहणार्हमध्या ।
तनोति नः श्रीमदपाङ्गमुक्तां मोहाय या दृष्टिशरौघवृष्टिम् ॥२८

सेयमिति । मृदुः कोमला मुष्टिग्रहणार्हं हस्तेन ग्राह्यं मध्यमवलग्नं लग्नं च यस्यास्सा सेयं दमयन्ती स्मरस्य कौसुमी कुसुममयी चापयष्टिर्धनुर्दण्ड इत्युत्प्रेक्षा । कुतः येयं नोऽस्माकं मोहाय मूर्च्छनाय श्रीमतः शोभनादपाङ्गान्मुक्तां दृष्टीनामेव शराणामोघस्य वृष्टिं तनोति करोति सा कथं न कामचापयष्टिरिति भावः ॥ २८ ॥

आघूर्णितं पक्ष्मलमक्षिपद्मं प्रान्तद्युतिश्वैत्यजितामृतांशु ।
अस्या इवास्याश्चलदिन्द्रनीलगोलामलश्यामलतारतारम् ॥

आघूर्णितमिति । आघूर्णितं प्रचलितं पक्ष्मलं पक्ष्मवत् । "सिध्मादिभ्यश्च" इति लच् । प्रान्तद्युतेः कनीनिकाप्रान्तेः, श्वैत्येन धावल्येन जितामृतांशु अवधीरितचन्द्रं चलत् इन्द्रनीलस्य गोलं मन्डलमिवामला श्यामला तारा स्थूला तारा कनीनिका यस्य तदस्या अक्षिपद्ममस्या अक्षिपद्ममिव असदृशमित्यर्थः । अनन्वयालङ्कारः । 'एकस्यैवोपमानोपमेयत्वेनानन्वयो मतः' इति लक्षणात् ॥ २९ ॥

कर्णोत्पलेनापि मुखं सनाथं लभेत नेत्रद्युतिनिर्जितेन ।
यद्येतदीयेन ततः कृतार्था स्वचक्षुषी किं कुरुते कुरङ्गी ॥३०॥

कर्णोति । नेत्रद्युत्या नेत्रकान्त्या निर्जितेनैतदीयेन भैम्याः संबन्धिना कर्णोत्पलेनापि सनाथं सहकृतं मुखं लभेत यदि, ततः कृतार्था कुरङ्गी स्वचक्षुषी किं कुरुते कदर्थीकरोतीत्यर्थः । स्वमुखस्य तादृङ्नेत्रसानाथ्यं तावदास्तां तन्नेत्राभिभूतकर्णोत्पलसानाथ्येऽपि तावत्यैव द्युत्या स्वचक्षुषी उपेक्षेत । तदपि दुर्लभमिति भावः ॥ ३० ॥

त्वचः समुत्सार्य दलानि रीत्या मोचात्वचः पञ्चषपाटनानाम् ।
सारैर्गृहीतैर्विधिरुत्पलौघादस्यामभूदीक्षणरूपशिल्पी ॥३१॥

त्वच इति । विधिर्विधाता मोचात्वचो रम्भात्वचः । 'रम्भा मोचांशुमत्फला' इत्यमरः । पञ्चषड्वा पञ्चषाणि । "संख्ययाऽव्यय" इत्यादिना बहुव्रीहौ । "बहुव्रीहौ संख्येय" इति समासान्तो डच् । तेषां पाटनानां विदलनानां रीत्या प्रकारेण तावत्पाटयित्वेत्यर्थः । त्वच एव दलानि समुत्सार्य पञ्चषाणि बाह्यावरणान्यपनीयेत्यर्थः । ततो गृहीतैस्तथोत्पलौघाच्च गृहीतैस्सारैः सितासितवर्णैर्लावण्यद्रव्यैः अस्यां दमयन्त्यां ईक्षणरूपशिल्पी अक्षिसौन्दर्यनिर्माता अभूदित्युत्प्रेक्षा ॥ ३१ ॥

चकोरनेत्रैणदृगुत्पलानां निमेषयन्त्रेण किमेष कृष्टः ।
सारः सुधोद्गारमयः प्रयत्नैर्विधातुमेतन्नयने विधातुः ॥३२॥

चकोरेति । विधातुरेतन्नयने विधातुं प्रयत्नैः कर्तृभिः चकोरनेत्रयोरेणदृशोर्मृगाक्ष्णोः उत्पलानां च सुधोद्गारमयोऽमृतनिष्यन्दमयः । एषोऽग्रे दृश्यमानः सारो रसो निमेषो निमीलनं तेनैव यन्त्रेण निष्पीडनसाधनेन कृष्टः आकृष्टः किमित्युत्प्रेक्षा ॥ ३२ ॥

ऋणीकृता किं हरिणीभिरासीदस्याः सकाशान्नयनद्वयश्रीः ।
भूयोगुणेयं सकला बलाद्यत्ताभ्योऽनयाभ्यत बिभ्यतीभ्यः ॥३३

ऋणीकृतेति । हरिणीभिरस्या दमयन्त्याः उत्तमर्णाया इति भावः । सकाशान्नयनद्वयस्य श्रीः शोभा ऋणीकृता ऋणत्वेन गृहीतासीत् किमित्युत्प्रेक्षा । यद्यस्मात्, अनया भैम्या बिभ्यतीभ्यः त्रस्यन्तीभ्यः, त्रासावस्थायां शोभातिशयः । अतिभीरुणा निःशेषमृणं दीयत इति भावः । ताभ्यो हरिणीभ्यो भूयोगुणा द्वित्रिगुणेवं नयनशोभा सकला निरवशेषा बलादलभ्यत लब्धा ॥ ३३ ॥

दृशौ किमस्याश्चपलस्वभावे न दूरमाक्रम्य मिथो मिलेताम् ।
न चेत्कृतः स्यादनयोः प्रयाणे विघ्नः श्रवःकूपनिपातभीत्या ॥

दृशाविति । चपलस्वभावे चञ्चलशीले, अस्या भैम्याः दृशौ दूरमा-

क्रम्य अम्बुपर्यन्तं गत्वेत्यर्थः । मिथो न मिलेतां न सङ्गच्छेयाताम् । काकु, मिलतेर्लिङि ततस्तामादेशः । किं त्वनयोर्दृशोः प्रयाणे दूरगमने श्रवसी श्रोत्रे एव कूपाविति रूपकम् । तयोर्निपाताद्भीत्या कर्व्यां विघ्नः कृतो न स्याच्चेत् । अत्र दृशोः कर्णान्तविश्रान्तयोः कूपपातभयहेतुकत्वोत्प्रेक्षा रूपकोज्जीवितेति सङ्करः ॥ ३४ ॥

केदारभाजा शिशिरप्रवेशात् पुण्याय मन्ये मृतमुत्पलिन्या ।
जाता यतस्तत्कुसुमेक्षणेयं यतश्च तत्कोरकदृक् चकोरः ॥३५॥

केदारेति । केदारः क्षेत्रविशेषः पर्वतविशेषश्च । तं भजतीति तद्भाक् । 'केदारः पर्वते शम्भौ क्षेत्रभेदालवालयोः' इति विश्वः । तयोत्पलिन्या शिशिरप्रवेशात् शिशिरर्तुप्रवेशाद्धेतोः पुण्याय धर्माय मृतं मन्ये भावे क्तः । मन्य इत्युत्प्रेक्षायाम् । यतो यस्मात् केदारमरणादियं भैमी तस्या उत्पलिन्याः कुसुमे पुष्पे एव ईक्षणे यस्यास्सा जाता । यतश्चकोरश्च तत्कोरकावेव दृशौ यस्य स जातः । केदारक्षेत्रमरणादुत्तमजन्मलाभ इत्यागमः ॥

नासादसीया तिलपुष्पतूणं जगत्त्रयन्यस्तशरत्रयस्य ।
श्वासानिलामोदभरानुमेया दधद्द्विबाणीं कुसुमायुधस्य ॥३६॥

नासेति । अमुष्या इयमदसीया, नासा नासिका, जगत्त्रये न्यस्तं प्रयुक्तं शरत्रयं यस्य तस्य कुसुमायुधस्य सम्बन्धि निश्वासानिलस्य निश्वासमारुतस्य आमोदभरेण सौरभातिशयेन अनुमेयां द्विबाणीं शिष्टं बाणद्वयम् । समाहारे द्विगोर्ङीप् । दधत् तिलपुष्पमेव तूणमिषुधिरित्युत्प्रेक्षा ॥ ३६ ॥

बन्धूकबन्धूभवदेतदस्या मुखेन्दुनानेन सहोज्जिहानम् ।
रागश्रिया शैशवयौवनीयां स्वमाह सन्ध्यामधरोष्ठलेखा ॥३७॥

बन्धूकेति । अस्या भैम्याः अधरोष्ठरेखा अनेन मुखेन्दुना सहोज्जिहानमुद्यत् बन्धूकबन्धूभवत् । एतत्पुरोवर्ति बन्धुजीवकुसुमसमीभवत् एतत्पुरोवर्ति स्वमात्मानम् । 'आत्मनि स्वम्' इत्यमरः । रागश्रिया आरुण्य-

सम्पदा, शैशवयौवनयोरेतत्सम्बन्धिनीं सन्ध्यामाह । अहोरात्रसन्धावव-यवसन्धौ भवा सन्ध्या स्वयमेवेति स्वरागसमृद्ध्या कथयति इवेत्युत्प्रेक्षा-व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ३७ ॥

अस्या मुखेन्दोरधरः सुधाभूर्बिम्बस्य युक्तः प्रतिबिम्ब एषः।
तस्याथ वा श्रीर्द्रुमभाजि देशे संभाव्यमानास्य तु विद्रुमे सा॥

अस्या इति । अस्याः भैम्याः एषोऽधरः अधरोष्ठः मुखेन्दोः सुधाया-मसृते भवत्याविर्भवतीति सुधाभूः, तस्य बिम्बस्य बिम्बफलस्य प्रतिबिम्ब-ससदृशो युक्तः । ननु बिम्बफलात् कश्चिद्विशेषोऽस्तीत्यर्थः । तस्य बिम्बफलस्य श्रीः शोभा, द्रुमभाजि द्रुमवति देशे सम्भाव्यमाना । अस्याधरस्य त्वसौ श्रीः विद्रुमे प्रबाले बिगतद्रुमे च, सम्भाव्यत इत्यर्थः । 'विद्रुमः पुंसि प्रवालं पुंनपुंसकम्' इत्यमरः । विद्रुमश्रीरित्यर्थः ॥ ३८ ॥

जानेऽतिरागादिदमेव बिम्बं बिम्बस्य च व्यक्तमितोऽधरत्वम्।
द्वयोर्विशेषावगमाक्षमाणां नाम्नि भ्रमोऽभदनयोर्जनानाम् ३९

जान इति । अतिरागादतिलौहित्याद्धेतोः इदं पुरोवर्त्त्यैव बिम्बं बिम्ब-नामार्हं बिम्बस्य च इतोऽस्मादधरत्वमपकृष्टत्वमोष्ठत्वं च व्यक्तं तदेवाधर-नामार्हं प्रतीयत इत्यर्थः । एवं स्थिते द्वयोरनयोरधरबिम्बयोर्नाम्नो विषये विशेषावगमे इदमस्य नामेति निर्धारणे अक्षमाणां असमर्थानां जनानां भ्रमोऽभूत् । जाने जानामीत्युत्प्रेक्षा ॥ ३९ ॥

मध्योपकण्ठावधरोष्ठभागौ भातः किमप्युच्छ्वसितौ यदस्याः।
तत्स्वप्नसंभोगवितीर्णदन्तदंशेन किं वा न मयापराद्धम्॥४०॥

मध्येति । यद्यस्मात्, अस्याः सम्बन्धिनौ मध्यस्याधरमध्यप्रदेशस्य उपकण्ठौ सन्निहितौ अधरोष्ठस्य भागौ तदुभयपार्श्वे इत्यर्थः । किमप्यु-च्छ्वसितौ किंचिदुच्छूनौ भातः स्फुरतः । तत्तस्मात्, स्वप्नसम्भोगे वितीर्णो दत्तो दन्तदंशो दन्तक्षतं येन तेन मया नापराद्धं किं वा । स्वप्ने स्वकृत-दन्तक्षतमेतदित्युत्प्रेक्षा ॥ ४० ॥

विद्या विदर्भेन्द्रसुताधरोष्ठे नृत्यन्ति कत्यन्तरभेदभाजः।
इतीव रेखाभिरपश्रमस्ताः संख्यातवान् कौतुकवान्विधाता॥

विद्या इति। कौतुकवान् विनोदी विधाता विदर्भेन्द्रसुताया अधरोष्ठे कति विद्या अन्तरभ्यन्तरे अभेदभाजः भेदरहिताः सत्यो नृत्यन्ति विहरन्ति इति बुभुत्सयेति शेषः, इतिना गम्यमानार्थत्वादप्रयोगः। अपश्रमः श्रमरहितः सन् ताः विद्या रेखाभिः संख्यातवानिव गणितवान् किमित्युत्प्रेक्षा। अन्यथा वृथा रेखासृष्टिः स्यादिति भावः॥ ४२॥

संभुज्यमानाद्य यथा निशान्ते स्वप्नेऽनुभूता मधुराधरेयम्।
असीमलावण्यरदच्छदेयं कथं मयैव प्रतिपद्यते वा॥ ४२॥

संभुज्यमानेति। इयं भैमी, अद्य मया निशान्ते निशावसाने अपररात्र इत्यर्थः। तत्कालस्वप्नस्य सत्यत्वादिति भावः। स्वप्ने संभुज्यमाना मधुराधरा मनोज्ञाधरा सत्यनुभूता दृष्टा मयैव इत्थमनेन प्रकारेण स्वप्नविकारेणैव असीमलावण्यो रदच्छदो दन्तच्छदो यस्यास्सा सती कथं वा प्रतिपद्यते दृश्यते चित्रमित्यर्थः। स्वप्नदृष्टस्यार्थस्य जागरे सत्यसंवादादाश्चर्यम्॥

यदि प्रसादीकुरुते सुधांशोरेषा सहस्रांशमपि स्मितस्य।
तत्कौमुदीनां कुरुते तमेव निमित्य देवः सफलं स जन्म॥ ४३

यदीति। एषा भैमी, स्मितस्य निजमन्दहासस्य सहस्रांशं सहस्रतमांशमपि। वृत्तिविषये संख्याशब्दस्य पूरणार्थत्वं विभागवत्। सुधांशोः प्रसादीकुरुते यदि दद्याच्चेदित्यर्थः। तर्हि स देवः सुधांशुः कौमुदीनां स्वचन्द्रिकाणां जन्म। तमेव स्मितलेशमेव निमित्य स्वकौमुदीषु निक्षिप्य "डुमिञ् प्रक्षेपणे" इति धातोः समासे क्त्वो ल्यबादेशः। सफलं कुरुते। यथा बिन्दुमात्रगङ्गाजलमिश्रणेनान्यज्जलं सफलं भवति तद्वदिति भावः। अत्र कौमुदीनां संभावनामात्रेण स्मितांशासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः॥ ४३॥

चन्द्राधिकैतन्मुखचन्द्रिकाणां दरायतं तत्किरणाद्घनानाम् ।
पुरः परिस्रस्तपृषद्द्वितीयं रदावलिद्वन्द्वति बिन्दुवृन्दम् ॥४४॥

चन्द्रेति । तस्य चन्द्रस्य किरणाद्रश्मेः चन्द्रकान्तेः, घनानां सान्द्राणां तन्मुखस्य चन्द्राधिकत्वाच्चन्द्रिकाणामपि ततोऽधिकमिति भावः । अत एवाह—चन्द्राधिकस्यैतन्मुखस्य चन्द्रिकाणां सम्बन्धि दरायतमीषद्दीर्घं पुरः परिस्रस्तानि प्रथमं स्रुतानि पृषन्ति बिन्दवो यस्य तद्द्वितीयं बिन्दुवृन्दं रदावलिद्वन्द्वति तदिव आचरति "सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विप्" इत्याचारक्विबन्ताल्लट् । प्रथमनिस्सृता बिन्दुपङ्क्तिरधरदन्तपङ्क्तिः उत्तरानन्तरजातेत्युत्प्रेक्षा ॥ ४४ ॥

सेयं ममैतद्विरहार्तिमूर्च्छातमीविभातस्य विभाति सन्ध्या ।
महेन्द्रकाष्ठागतरागकर्त्री द्विजैरमीभिः समुपास्यमाना ॥४५॥

सेति । महेन्द्रस्य काष्ठामुत्कर्षं गतोऽनुरागः । अन्यत्र पूर्वदिग्गतो रागो लौहित्यम् । 'काष्ठोत्कर्षे स्थितौ दिशि' इत्यमरः । 'रागोऽनुरागे लौहित्ये' इति विश्वः । तस्य कर्त्री जनयित्री अमीभिर्द्विजैर्दन्तैः विप्रैश्च । 'दन्तविप्राण्डजा द्विजाः' इत्यमरः । समुपास्यमाना सेव्यमाना सेयं दमयन्ती मम एतस्या भैम्यां, विरहार्त्या वियोगपीडया या मूर्च्छा सैव तमी रजनी । 'रजनी यामिनी तमी' इत्यमरः । तस्या विभातस्य निर्गमस्य संबन्धिनी सन्ध्या प्रातस्सन्ध्या विभाति । सन्ध्याधर्मसम्बन्धात् सन्ध्यात्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥४५॥

राजौ द्विजानामिह राजदन्ताः संविभ्रति श्रोत्रियविभ्रमं यत् ।
उद्वेगरागादिमृजावदाताश्चत्वार एते तदवैमि मुक्ताः ॥४६॥

अथोच्चैश्चत्वारो ये दन्तास्तान् वर्णयति—राजाविति । यत् यस्मात्, इहास्यां द्विजानां दन्तानां विप्राणां च राजौ पङ्क्तौ । उद्वेगं पूगफलम् । 'घोण्टा तु पूगः क्रमुको गुवाकः खपुरोऽस्य तु । फलमुद्वेगम्' इत्यमरः । तस्य रागो रक्तता । आदिशब्दात् खाद्यान्तरलेपसंग्रहः । अन्यत्रोद्वेगो व्य-

प्रता । रागो विषयाभिलाषः आदिशब्दाद्द्वेषादिसंग्रहः । तेषामुद्वेगरागा-दीनां मृजया मार्जनेन । षिद्भिदादिभ्योऽङ् । अवदाताः शुद्धाः एते चत्वारो राजदन्ताः दन्तानां राजानो दन्तश्रेष्ठाः । "राजदन्तादिषु परम्" इति दन्तशब्दस्योपसर्जनस्य परनिपातः । श्रोत्रियाश्छन्दांस्यधीतवन्तः वेदपारगाः । 'श्रोत्रियच्छान्दसौ समौ' इत्यमरः । "श्रोत्रियंश्छन्दोऽधीत" इति निपातः। तेषां विभ्रमं शोभां संबिभ्रति तस्मान्मुक्ताः मौक्तिकानि अपवृत्ताश्च । 'मुक्ता तु मौक्तिके मुक्ताः प्राप्तमुक्ता तु मोचित' इति विश्वः । अवैमि जानामि इति वाक्यार्थः कर्म । उत्प्रेक्षा ॥ ४६ ॥

शिरीषकोशादपि कोमलाया वेधा विधायाङ्गमशेषमस्याः ।
प्राप्तप्रकर्षः सुकुमारसर्गे समापयद्वाचि मृदुत्वमुद्राम् ॥४७॥

शिरीषेति । वेधाः विधाता शिरीषस्य कोशात् कुड्मलादपि कोमलाया अस्या भैम्याः, अशेषमङ्गं विधाय सुकुमारसर्गे कोमलसृष्टौ प्राप्तप्रकर्षो लोके लब्धोत्कर्षः सन् मृदुत्वमुद्रां मार्दवभङ्गीं वाचि भैमीवाण्यां समापयत् समापितवान् । सर्वातिशाय्यस्या वाङ्माधुर्यमिति भावः ॥ ४७ ॥

प्रसूनबाणाद्वयवादिनी सा कापि द्विजेनोपनिषत्पिकेन ।
अस्याः किमास्यद्विजराजतो वा नाधीयते भैक्षभुजा तरुभ्यः ४८

नन्वितोऽपि मधुरा कोकिलवाणी, नेत्याह—प्रसूनेति । प्रसूनबाणमेवाद्वयमद्वितीयं वस्तु तद्वदतीति तद्वादिनी तत्प्रतिपादिका कापि उपनिषत् पिकवाग्रूपा सा तरुभ्यः सकाशात् । भिक्षाणां समूहो भैक्षम् । 'भैक्षं भिक्षा कदम्बकम्' इत्यमरः । भिक्षादिभ्योऽण् । तद्भुजा तद्भोजिना ब्रह्मचारिणो भिक्षाशित्वस्मरणादिति भावः । पिकेन पिकाख्येन द्विजेन पक्षिणा विप्रेण च, अस्या भैम्या आस्यमेव द्विजराजश्चन्द्रो ब्राह्मणोत्तमश्च । ततस्तस्मान्नाधीयते वा किम् ? अधीयत एवेत्यर्थः । अस्यामेवाधिक्योपलम्भादिति भावः । उत्प्रेक्षा ॥ ४८ ॥

पद्माङ्कसद्मानमवेक्ष्य लक्ष्मीमेकस्य विष्णोः श्रवणात्सपत्नीम् ।
आस्येन्दुमस्या भजते जिताब्जं सरस्वती तद्विजिगीषया किम् ।

पद्माङ्केति । सरस्वती वाग्देवता एकस्य विष्णोः पत्युरिति शेषः । श्रयणादाश्रयणाद्धेतोः । समान एकः पतिर्यस्याः सा सपत्नी । "नित्यं सपत्न्यादिषु" इति ङीप् नकारश्च, एतस्मादेव निर्देशात् समानशब्दस्य सभावः । तां लक्ष्मीं पद्माङ्कसद्मानं पद्मोत्सङ्गनिकेतनामवेक्ष्य तस्या लक्ष्म्या विजिगीषया जिताब्जं पद्मविजयिनमस्या आस्येन्दुमाननेन्दुं किं भजत इत्युत्प्रेक्षा । दुर्बलोऽपि वैरनिर्यातनार्थी प्रबलमाश्रयत इति भावः । सरस्वत्या विष्णुपत्नीत्वं पुराणप्रसिद्धम् । तथार्चास्वपि दृश्यते यथा पुरुषोत्तमस्य जगन्नाथस्य पार्श्वे लक्ष्मीसरस्वत्यौ तयोस्सुरतवादोपचारश्च ॥४९॥

कण्ठे वसन्ती चतुरा यदस्याः सरस्वती वादयते विपञ्चीम्।
तदेष वाग्भूय मुखे मृगाक्ष्याः श्रोतुः श्रुतौ याति सुधारसत्वम्॥

कण्ठ इति । मृगाक्ष्या अस्या भैम्याः कण्ठे वसन्ती नित्यसन्निहिता, चतुरा सरस्वती विपञ्चीं वीणां यद्वादयते वादयति तद्वादनमेव, स वीणाध्वनिरेवेत्यर्थः । मुखे वाग्भूय वाग्भूत्वा । अभूततद्भावे च्विः । "ऊर्यादिच्विडाचश्च" इति गतित्वात् समासे क्त्वो ल्यबादेशः । श्रोतुः श्रुतौ श्रोत्रे सुधारसत्वं याति । व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्योत्प्रेक्षा ॥ ५० ॥

विलोकितास्या मुखमुन्नमय्य किं वेधसेयं सुषमासमाप्तौ ।
धृत्युद्भवा यच्चिबुके चकास्ति निम्ने मनागङ्गुलियन्त्रणेव ॥

विलोकितेति । इयं दमयन्ती, सुषमायाः परमशोभानिर्माणस्य समाप्तौ वेधसा अस्या मुखमुन्नमय्य विलोकिता । अस्या सौष्ठवपरीक्षार्थमवलोकितमुखी किमित्युत्प्रेक्षा । कुतः ? यद्यस्मात्, मनाङ्निम्ने ईषन्नते अधरोष्ठाधःस्थमुखावयवे 'ओष्ठस्याधश्चिबुकम्' इति हलायुधः । धृत्युद्भवा निपीड्यग्रहणसम्भवा, अङ्गुलेः यन्त्रणा मुद्रणेव चकास्ति अङ्गुष्ठपदमिव भातीत्यर्थः । अङ्गुष्ठाग्रं चिबुकाग्रे विधाय इतराङ्गुलीभिरधोनिवेशिताभिरुन्नमय्य मुखमपश्यदिवेति भावः ॥ ५१ ॥

प्रियामुखीभूय सुखी सुधांशुर्वसत्यसौ राहुभयव्ययेन।
इमां दधाराधरबिम्बलीलां तस्यैव बालं करचक्रवालम्॥५२॥

प्रियेति। असौ सुधांशुः प्रियामुखीभूय भैमीमुखं भूत्वा राहोर्विधुन्तुदात् भयव्ययेन भयनिवृत्त्या सुखी वसति। तस्य सुधांशोरेव बालं प्रत्यग्रं करचक्रवालं अंशुमण्डलमिमां दृश्यमानां अधरबिम्बलीलां दधार। अधरबिम्बं भूत्वा तिष्ठतीत्युत्प्रेक्षयोः संसृष्टिः॥ ५२॥

अस्या मुखस्यास्तु न पूर्णिमास्यं पूर्णस्य जित्वा महिमा हिमांशुम्।
भ्रूलक्ष्मखण्डं दधदर्धमिन्दुर्भालस्तृतीयः खलु यस्य भागः॥

अस्या इति। पूर्णिमायाः पौर्णमास्या आस्यं मुखीभूतं हिमांशुं जित्वा पूर्णस्य समग्रस्य सतः अस्या भैम्या मुखस्य महतो भावो महिमा महत्त्वं नास्तु न स्यात्। काकुः। स्यादेव जेतुर्महिमेत्यर्थः। किं च यस्य मुखस्य तृतीयो भागः तृतीयांशभूतः, भालो ललाटं भ्रूरेव लक्ष्मखण्डः लाञ्छनैकदेशस्तं दधत् दधानः अर्धमिन्दुरर्धेन्दुः खलु। युक्तमर्धचन्द्रात् पूर्णचन्द्रस्य महत्त्वमिति भावः। अत्र मुखस्य पूर्णेन्दुत्वं भालस्यार्धचन्द्रत्वं च क्रमात् पूर्णिमास्यं हिमांशुं भ्रूलक्ष्मखण्डमिति च रूपकाभ्यामनुप्राणितमुत्प्रेक्ष्यत इति रूपकसङ्कीर्णयोरुत्प्रेक्षयोः परस्परमुपकार्योपकारकभावादङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः

व्यधत्त धाता मुखपद्ममस्याः सम्राजमम्भोजकुलेऽखिलेऽपि।
सरोजराजौ सृजतोऽदसीयां नेत्राभिधेयावत एव सेवाम्॥५४

व्यधत्तेति। धाता अस्या मुखमेव पद्मम्। 'वा पुंसि पद्मम्' इति पुंलिङ्गता। सम्राजमिति विशेषणात्। अखिलेऽप्यम्भोजकुले पद्मजाते विषये सम्राजं राजराजं व्यधत्त। अत एव राजराजत्वादेव नेत्राभिधेयौ नेत्रशब्दवाच्यौ सरोजानां राजानौ सरोजराजौ अमुष्य मुखपद्मस्य सम्बन्धिनीमदसीयां सेवां सृजतः कुरुतः। 'येनेष्टं राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च यः। शास्ति

यश्चाज्ञया राज्ञः स सम्राट्' इत्यमरः । अत्र नेत्राख्यसरोजराजसेव्यत्वेन भैमीमुखपद्मस्य सम्राट्त्वोत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ५४ ॥

दिवारजन्यो रविसोमभीते चन्द्राम्बुजे निक्षिपतः स्वलक्ष्मीम्।
अस्या यदास्ये न तदा तयोः श्रीरेकश्रियेदं तु कदा न कान्तम्॥

दिवेति । चन्द्रश्चाम्बुजं च ते दिवारजन्योर्दिनरात्र्योर्यथासङ्ख्यं रविसोमाभ्यां भीते अपहारशङ्किनी सती स्वलक्ष्मीं यदा अस्या भैम्या आस्ये निक्षिपतस्तदा तयोर्दिवाचन्द्रस्य रात्रावम्बुजस्य च श्रीः शोभा न भवति । इदमस्या आस्यं तु कदा कस्मिन्काले दिवा नक्तं वा एकश्रिया चन्द्राम्बुजयोरन्यतरश्रिया न कान्तं अपि तु सर्वदा कान्तमेव । अत्रोक्तयथासङ्ख्यसङ्कीर्णया भैमीमुखे चन्द्राम्बुजलक्ष्मीनिक्षेपोत्प्रेक्षिताभ्यां कादाचित्कशोभाभ्यां मुखस्य अकादाचित्कश्रीकत्वेन व्यतिरेको व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ५५ ॥

अस्या मुखश्रीप्रतिबिम्बमेव जलाच्च तातान्मुकुराच्च मित्रात् ।
अभ्यर्थ्य धत्तः खलु पद्मचन्द्रौ विभूषणं याचितकं कदाचित्॥

अस्या इति । पद्मचन्द्रौ यथाक्रमं तातान्जनकात् जलाच्च । मित्रादाकारसाम्या सुहृदः मुकुराच्च अस्या मुखश्रियः प्रतिबिम्बमेव याचितकं याच्ञा निर्वृत्तम् । 'याच्ञाप्राप्तं याचितकम्' इत्यमरः । "आप्तमित्ययाचिताभ्यां कक्कनौ" इति कन्प्रत्ययः । विभूषणं कदाचिदभ्यर्थ्य धत्तो दधाते खलु एतदीयमेव सुहृल्लब्धमनयोर्याचितकमाभरणं न स्वाभाविकमित्युत्प्रेक्षा॥५६॥

अर्काय पत्ये खलु तिष्ठमाना भृङ्गैर्मितामक्षिभिरम्बुकेलौ ।
भैमीं मुखस्य श्रियमम्बुजिन्यो याचन्ति विस्तारितपद्महस्ताः॥

अर्कायेति । पत्ये भर्त्रे, अर्काय तिष्ठमानाः स्वाभिलाषं प्रकाशयन्त्यः कामुक्यस्सत्य इत्यर्थः । "श्लाघह्नुङ्" इत्यादिना चतुर्थी । "प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च" इत्यात्मनेपदम् । अम्बुजिन्यः पद्मिन्यः अम्बुकेलौ जलक्रीडाकाले

भृङ्गैरेवाक्षिभिर्मितां उपलब्धां मुखस्य श्रियं मुखशोभां विस्तारिताः प्रसारिताः पद्मा एव हस्ता यासां ताः सत्यो भैमीं याचन्ति खलु । स्वरि-तेत्त्वाद्याचेरुभयपदित्वम् । दुहादित्वाद्द्विकर्मकत्वम् । अत्र पद्मिनीनां भैमीमुखश्रीयाञ्चोत्प्रेक्षया मुखस्य पद्माधिक्यव्यतिरेकः प्रतीयते ॥५७॥

अस्या मुखेनैव विजित्य नित्यस्पर्धी मिलत्कुङ्कुमरोषभासा ।
प्रसह्य चन्द्रः खलु नह्यमानः स्यादेव तिष्ठन् परिवेषपाशैः ५८

अस्या इति । नित्यं स्पर्धत इति नित्यस्पर्धी चन्द्रः मिलन्ती व्या-प्नुवन्ती कुङ्कुममेव रोषभाः क्रोधप्रभा यस्य तेन। अस्या मुखेनैव विजित्य प्रसह्य बलात्कृत्य नह्यमानो बध्यमानः तिष्ठन् परिवेष एव पाशो बन्धन-प्रग्रहो यस्य स स्यादेवेत्युत्प्रेक्षा ॥ ५८ ॥

विधोर्विधिर्बिम्बशतानि लोपं लोपं कुहूरात्रिषु मासि मासि ।
अभङ्गुरश्रीकममुं किमस्या मुखेन्दुमस्थापयदेकशेषम् ॥५९॥

विधोरिति । विधिर्विधाता विधोश्चन्द्रस्य बिम्बशतानि मासि मासि मासे मासे "पद्दन्" इत्यादिना मासशब्दस्य मासित्ययमादेशः । कुहूरा-त्रिषु नष्टचन्द्ररात्रिषु लोपं लोपं लुप्त्वा लुप्त्वा आभीक्ष्ण्ये "णमुल् च" इति णमुल्प्रत्ययः । आभीक्ष्ण्ये द्वे भवत इति वक्तव्यम् । "आभीक्ष्ण्यं पौनः पुन्यम्" इति काशिका । अभङ्गुरश्रीकमनश्वरशोभं, "शेषाद्विभाषा" इति कप् । अमुमस्या मुखेन्दुम् । एकशेषमेकमेव शिष्यमाणं अस्थापयत् स्था-पितवान् । किमित्युत्प्रेक्षा । व्याकरणे सरूपाणामेकशेषवदिति भावः ॥५९॥

कपोलपत्रान्मकरात्सकेतुर्भ्रूभ्याञ्जिगीषुर्धनुषा जगन्ति ।
इहावलम्ब्यास्ति रतिं मनोभू रज्यद्वयस्यो मधुनाधरेण ॥६०

कपोलेति । मनोभूः कपोलपत्रात् पत्रभङ्गादेव मकराद्धेतोः सकेतुः केतुमान् मकरध्वज इत्यर्थः । भ्रूभ्यामेव धनुषा जगन्ति जिगीषुः जेतुमि-च्छुः । अधरेणैव मधुना क्षौद्रेण वसन्तेन च रज्यद्वयस्योऽनुरक्तसखः

इहास्यां रतिं प्रीतिं स्वदेवीं चावलम्ब्यास्ति । जगज्जिगीषोः कामस्य सर्वापि साधनसम्पत्तिरस्यामेवास्तीत्यर्थः । अत्र पत्रभङ्गादावारोप्यमाणस्य केरवादेस्तादात्म्येन प्रकृतजगज्जयोपयोगित्वात् परिणामालङ्कारः । आरोप्यमाणस्य प्रकृतोपयोगित्वे परिणाम इति लक्षणात् ॥ ६० ॥

वियोगबाष्पाञ्चितनेत्रपद्मच्छद्मान्वितोत्सर्गपयःप्रसूनौ ।
कर्णौ किमस्या रतितत्पतिभ्यां निवेद्यपूपौ विधिशिल्पमीदृक् ॥

वियोगेति । ईदृगपूर्वं विधिशिल्पं ब्रह्मनिर्माणं अस्याः कर्णौ वियोगेन हेतुना बाष्पाञ्चितयोरश्रुयुक्तयोः नेत्रपद्मयोः । छद्मेत्यपह्नवभेदः । तेन छद्मनान्विते मिलिते उत्सर्गपयःप्रसूने दानोदकमिश्रकुसुमे ययोस्तौ रतितत्पतिभ्यां सम्प्रदाने चतुर्थी । निवेद्यावर्पणीयौ पूपावपूपौ किम् । 'पूपोऽपूपः पिष्टकः स्यात्' इत्यमरः । नैवेद्यसमर्पणेन पुष्पाञ्जलिमुत्सृजन्ती साश्रुनेत्रयोगात्तत्कर्णयोस्तादृक्पुष्पयुक्तरतिस्मरनैवेद्यापूपत्वोत्प्रेक्षया सापह्नवया कर्णान्तविश्रान्तलोचनत्वं वस्तु व्यज्यते ॥ ६१ ॥

इहाविशद्येन पथातिवक्रः शास्त्रौघनिष्यन्दसुधाप्रवाहः ।
सोऽस्याः श्रवःपत्रयुगे प्रणाली रेखेव धावत्यभिकर्णकूपम् ॥ ६२ ॥

इहेति । अतिवक्रः शास्त्राणामोघः समूहस्तस्य निष्यन्दः सारः स एव सुधाप्रवाहो येन पथा वर्त्मना यया प्रणाल्या इहास्यां भैम्यामविशत् प्रविष्टः, अस्याः, श्रवसी पत्रे दले इव श्रवःपत्रे तयोर्युगे युग्मे या रेखा सा वक्रप्रणाली सुधाप्रवाहपदवीव । 'द्वयोः प्रणाली वयसः पदव्याम्' इत्यमरः । अभिकर्णकूपं धावति कर्णरन्ध्रमभिगच्छति यथा कुतश्चिन्निःसृतं जलं वक्रगत्या कयाचित्प्रणाल्या कञ्चिन्निम्नदेशं गच्छति तद्वदिति भावः । अत्र कर्णस्य रेखायां सुधाप्रणालीत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ६२ ॥

अस्या यदष्टादश संविभज्य विद्याः श्रुती दध्रतुरर्धमर्धम् ।
कर्णान्तरुत्कीर्णगभीरलेखः किं तस्य संख्यैव न वा नवाङ्कः ॥

अस्या इति । अस्याः श्रुती कर्णौ अष्टादश विद्याः वेदवेदाङ्गादिकानि
वेद्यस्थानानि संविभज्य द्विधाकृत्य यदर्धमर्धं दधतुः बिभ्रतुः । कर्णस्यान्त
र्गर्भे उत्कीर्ण उत्पादितः गभीरो दूरगतो लेखोऽवयवविन्यासः तस्यार्धस्य
सङ्ख्यैव मूर्ता नवसङ्ख्यैव न किम् । यद्वा नवानामङ्को नवाङ्को नवसङ्
ख्याचिह्नं वा न भवति किम् । भवत्येवेत्यर्थः । उत्प्रेक्षा ॥ ६३ ॥

मन्येऽमुना कर्णलतामयेन पाशद्वयेन च्छिदुरेतरेण ।
एकाकिपाशं वरुणं विजिग्येऽनङ्गीकृताऽऽयासततीं रतीशः ६४

मन्य इति । रतीशो रतिपतिः अमुना कर्णलतामयेन कर्णपाशरूपेण
छिदुरादितरेण छिदुरेतरेणाभङ्गुरेण । "विदिभिदिच्छिदेः कुरच्" इति कर्म-
कर्तरि कुरच् । पाशद्वयेन पाशायुधयुग्मेन । 'पाशो बन्धनशस्त्रयोः' इत्य-
मरः । एकाकी अद्वितीयः पाशो यस्य तमेकाकिपाशम् । वरुणं अनङ्गीकृता
परिहृता, आयासततिः प्रयासपरम्परा येन सोऽनायासःसन् विजिग्ये
जिगाय । मन्य इत्युत्प्रेक्षायाम् । "विपराभ्यां जेः" इत्यात्मनेपदम् ।
अधिकसाधनेनाल्पसाधनः सुजय इति भावः ॥ ६४ ॥

आत्मैव तातस्य चतुर्भुजस्य जातश्चतुर्दोरुचिरः स्मरोऽपि ।
तच्चापयोः कर्णलते भ्रुवोर्ज्ये वंशत्वगंशौ चिपिटे किमस्याः ॥

आत्मेति । चतुर्भुजस्य चतुर्बाहोः तातस्य स्वजनकस्य विष्णोरात्मा
स्वरूपमेव जातः । "आत्मा वै पुत्रनामासि" इति श्रुतेः । स्मरोऽपि चतु-
र्दोर्भिः चतुर्बाहुभिः रुचिरः तस्य चतुर्बाहोः स्मरस्य चापयोरस्या भ्रुवोः
अस्या एव कर्णौ लतेव वंशस्य त्वक्सारस्य त्वगंशौ त्वग्भागस्यौ चिपिटे
अनते ऋजू इत्यर्थः । "इनच्पिटच्चिकचि च" इति नेः पिटच् प्रत्यये नेश्चि-
रादेशः । नासान्तवाचिना तत्वमात्रं लक्ष्यते । ज्ये मौर्व्यौ किम् । 'मौर्वी
ज्या शिञ्जिनी गुणः' इत्यमरः । अत्र स्मरस्य चतुर्भुजत्वं ततो भैमीभ्रुवो-
स्तच्चापयुगत्वं तत्कर्णयोरेव ज्यात्वं च उत्प्रेक्ष्यते ॥ ६५ ॥

ग्रीवाद्भुतैवावटुशोभितापि प्रसाधिता माणवकेन सेयम् ।
आलिङ्ग्यतामप्यवलम्बमाना सरूपताभागखिलोर्ध्वकाया ॥

ग्रीवेति । या ग्रीवा वटुना माणवकेन शोभिता अलंकृता न भवतीत्यवटुशोभिता। तथापि माणवकेन वटुना प्रसाधितेति विरोधः । 'अपिर्विरोधे।' अवटुशोभिता कृकाटिकालंकृता । 'अवटुर्घाटा कृकाटिका' इत्यमरः । माणवकेन विंशतिसरेण मुक्ताहारेण प्रसाधितेतिविरोधः । 'विंशतिसरो माणवकोऽल्पत्वात्' इति क्षीरस्वामी । 'भवेन्माणवको हारभेदे बाले कुपूरुषे' इत्यभिधेयः । किञ्च, आलिङ्ग्यतामालिङ्गनीयत्वं अवलम्बमानाप्याश्रयन्त्यपि सरूपताभाक् सारूप्ययोगी अखिलोऽन्यून ऊर्ध्वक आलिङ्ग्यत्वम् इति भावप्रधानो निर्देशः । यस्यास्सा । 'अङ्क्यालिङ्ग्योर्ध्वकास्त्रयः' इत्यमरः। हरीतक्याकृतिस्त्वङ्क्यो यवमध्यस्तथोर्ध्वकः । आलिङ्ग्यश्चैव गोपुच्छा मव्यदक्षिणवामगा ॥' इति च । आलिङ्ग्योऽप्यूर्ध्वक इति विरोधः। आलिङ्ग्यतामालिङ्गनीयत्वं ऊर्ध्वक ऊर्ध्वभाग इत्यविरोधः । सेयं ग्रीवाद्भुतैवोक्तविरोधादुक्तलक्षणयोगित्वाच्चेति भावः । अत्र विरोधाभासयोरसंसर्गात् सजातीयसंसृष्टिः ॥ ६६ ॥

कवित्वगानप्रियवादसत्यान्यस्या विधाता न्यधिताधिकण्ठे ।
रेखात्रयन्यासमिषादमीषां वासाय सोऽयं विबभाज सीमाः ॥

कवित्वेति । विधाता अस्या अधिकण्ठं कण्ठे । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । कवित्वं च गानं च प्रियवादश्च सत्यं च तानि चत्वारि न्यधित निहितवान् । सोऽयं विधाता अमीषां कवित्वादीनां चतुर्णां वासाय कण्ठे असङ्कीर्णस्थितये रेखात्रयन्यासमिषात् कम्बुग्रीवा त्रिरेखा सती लक्ष्मसम्पत्तिरिति भावः । सीमा मर्यादा विबभाज मध्यरेखात्रयविन्यासेन चतुर्धा विभक्तवान् अविवादायेति भावः । अत्र ग्रीवागतभाग्यरेखात्रये सीमाविभागचिह्नत्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ६७ ॥

बाहू प्रियाया जयतां मृणालं द्वन्द्वे जयो नाम न विस्मयोऽस्मिन् ।
उच्चैस्तु तच्चित्रममुष्य भग्नस्यालोक्यते निर्व्यथनं यदन्तः ॥६८॥

बाहू इति । प्रियाया बाहू मृणालं जयतां नाम । जयतेर्लोटि तसस्ता-
मादेशः । अस्मिन् द्वन्द्वे युग्मे कलहे च । 'द्वन्द्वं कलहयुग्मयोः' इत्यमरः ।
जयो नाम विस्मयोऽद्भुतो न, किंतु भग्नस्य जितस्यामुष्य मृणालस्य अन्तर्गर्भे
अन्तःकरणे च व्यथनस्याभावो निर्व्यथनं अव्यथं छिद्रं च । 'छिद्रं निर्व्य-
थनं रोकम्' इत्यमरः । अर्थाभावे अव्ययीभावः । यद्विलोक्यते तदुच्चैर्मह-
च्चित्रं भग्नोऽप्यव्यथ इति विरोधात् । छिद्रं विलोक्यत इत्यविरोधः ।
मृणालस्यान्तच्छिद्रत्वात् । विरोधाभासोऽलङ्कारः ॥ ६८ ॥

अजीयतावर्तशुभंयुनाभ्यां दोर्भ्यां मृणालं किमु कोमलाभ्याम् ।
निस्सूत्रमास्ते घनपङ्कमृत्सु मूर्तासु नाकीर्तिषु तन्निमग्नम् ॥६९॥

अजीयतेति । आवर्तोऽम्भसां भ्रमः स इव शुभंयुः शुभवति नाभि-
र्यस्यास्सा । तस्या भैम्याः । 'शुभंयुस्तु शुभान्वितः' इत्यमरः । "अहं
शुभयोर्युस्' इति शुभमिति मकारान्ताव्ययान्मत्वर्थीयो युस्प्रत्ययः। कोम-
लाभ्यां मृदुभ्यां दोर्भ्यां भुजाभ्यां मृणालमजीयत किमु मार्दवगुणेन जितं
किमित्युत्प्रेक्षा । कुतः घनासु सान्द्रासु पङ्करूपासु मृत्स्वेव मूर्तासु
मूर्तिमतीष्वकीर्तिषु तन्मृणालं निमग्नं निस्सूत्रं निर्व्यवस्थं निर्मर्यादं नास्ते
किं काकुः । अपराजितत्वे कथमकीर्तिपङ्कपात इति भावः ॥ ६९ ॥

रज्यन्नखस्याङ्गुलिपञ्चकस्य मिषादसौ हैङ्गुलपञ्चतूणे ।
हैमैकपुङ्खास्ति विशुद्धपर्वा प्रियाकरे पञ्चशरी स्मरस्य ॥७०॥

रज्यदिति । रज्यन्तः स्वभावरक्ताः नखा यस्य तस्य । "कुषि रञ्जोः
प्राचां श्यन् परस्मैपदं च" अङ्गुलिपञ्चकस्य मिषात् असौ पुरोवर्तिनी हैमाः
सौवर्णाः एके केवला असाधारणा पुङ्खाः कर्तर्याख्या मूलप्रदेशा यस्यास्सा ।
'कर्तरी पुङ्ख' इति यादवः । विशुद्धपर्वा निर्व्रणग्रन्थिः सरलग्रन्थिरित्यर्थः ।

स्मरस्य पञ्चशरी । शरपञ्चकम् । समाहारे द्विगोर्ङीप् । प्रियाकरे भैमीपाणावेव हिङ्गुलेन रक्तं हैङ्गुलं तस्मिन्नेव पञ्चतूणे अस्ति वर्तत इत्युत्प्रेक्षा ॥७०॥

अस्याः करस्पर्शनगर्धिऋद्धिर्बालत्वमापत् खलु पल्लवो यः ।
भूयोऽपि नामाधरसाम्यगर्वं कुर्वन् कथं वाऽस्तु स न प्रवालः॥

अस्या इति । यः पल्लवः किसलयः अस्याः करेण स्पर्शनं गृध्नातीति तद्गर्धनी ऋद्धिः कान्तिर्यस्य स कृतस्पर्धः सन्नित्यर्थः । "ऋत्यकः" इति प्रकृतिभावः । बालत्वं शिशुत्वं प्रत्यग्रत्वं मूर्खत्वं चापत् खलु । 'मूर्खेऽर्भकेऽपि बालः स्यात्' इत्यमरः । अल्पोऽधिकस्पर्धी मूर्खो भवतीति भावः । भूयोऽपि नाम पुनरपि किल मूर्खत्वं प्राप्स्यतीत्यर्थः । अधरसाम्येन गर्वं कुर्वन् अधरसाम्याभिमानं कुर्वन् स पल्लवः प्रवालः प्रवालशब्दवाच्यः बवयोरभेदात् प्रकर्षेण बालश्च कथं वा नास्तु न स्यात् ? स्यादेवेत्यर्थः । अल्पोऽधिकतरस्पर्धी त्वतिमूर्ख इति भावः । अधिकतरश्च करादधरः रतिसर्वस्वत्वात् । तथा चाधरसाम्यं तावदास्ताम् । पल्लवस्य करसाम्यमपि दूरापास्तमित्यर्थः । ततश्च प्रवालशब्दस्य पल्लवप्रवृत्तिनिमित्तमप्येतदेवेति भावः ॥

अस्यैव सर्गाय भवत्करस्य सरोजसृष्टिर्मम हस्तलेखः ।
इत्याह धाता हरिणेक्षणायां किं हस्तलेखीकृतया तयास्याम्॥

अस्येति । अस्य भवत्करस्य भवत्याः पाणेः सर्गायैव सरोजसृष्टिः मम हस्तलेखो रेखाभ्यास इति विधाता अस्यां हरिणेक्षणायां भैम्यां हस्तलेखीकृतया अभ्यासीकृतया हस्तकृतपद्मरेखीकृतया च तया सरोजसृष्ट्या करणेनाह किम् ? भैम्यै कथयति किमित्युत्प्रेक्षा ॥ ७२ ॥

किं नर्मदाया मम सेयमस्या दृश्याऽभितो बाहुलता मृणाली।
कुचौ किमुत्तस्थतुरन्तरीये स्मरोष्मशुष्यत्तरबाल्यवारः ॥७३॥

किमिति । स्मरोष्मणा स्मरसन्तापेन शुष्यत्तरमतिशुष्यत् । बाल्यमेव वाः वारि यस्यास्तस्या अस्या भैम्या एव नर्मदायाः क्रीडाप्रदायाः रेवायाश्च

सम्बन्धिनी । 'रेवा तु नर्मदा' इत्यमरः । अभित उभयतो ह्रया सेवं
बाहुलता मृणाली बिसलता किम् ? अत्र नर्मदाया विधेयप्राधान्यात्
मृणाल्याः साक्षात् सम्बन्धात् "अभितः परितः" इत्यादिना द्वितीया नास्ति।
कुचावेवान्तरीये अपामन्तस्तटे 'द्वीपोऽस्त्रियामन्तरीपं यदन्तर्वारिणस्तटम्'
इत्यमरः । "सुप्सुपा" इति समासः । "ऋक् पूः" इत्यादिना समा-
सान्तोऽकारः । "द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्" इतीकारः । उत्तस्थतुरुत्थितौ
किम् । ऊर्ध्वकर्मत्वात् परस्मैपदं रूपकोज्जीविता उत्प्रेक्षा ॥ ७३ ॥

तालं प्रभुस्यादनुकर्तुमेतावुत्थानसुस्थौ पतितं न तावत् ।
परं च नाश्रित्य तरुं महान्तं कुचौ कृशाङ्ग्याः स्वत एव तुङ्गौ॥

तालमिति । तावत् पतितं च्युतं तालफलं कर्तृ उत्थानेन ऊर्ध्वाव-
स्थानेन सुस्थौ सुप्रतिष्ठौ अपतितावित्यर्थः । एतौ कुचौ अनुकर्तुं न प्रभु
समर्थं न स्यात् पतिताऽपतितयोः कुतः साम्यमिति भावः । परं पतितं
च महान्तमतितुङ्गं तरुमाश्रित्य तुङ्गं सदिति शेषः । स्वत एव तुङ्गौ कृशा-
ङ्ग्याः कुचौ अनुकर्तुं न प्रभु कुतः स्वाभाविकौ यदित्यर्थः । अस्वाभाविक-
स्वाभाविकौन्नत्ययोः कथं साम्यमिति भावः ॥ ७४ ॥

एतत्कुचस्पर्धितया घटस्य ख्यातस्य शास्त्रेषु निदर्शनत्वम् ।
तस्माच्च शिल्पान्मणिकादिकारी प्रसिद्धनामाजनि कुम्भकारः॥

एतदिति ॥ एतत्कुचस्पर्धितया ख्यातस्य लोके प्रसिद्धस्य घटस्य
कुम्भस्य शास्त्रेषु निदर्शनत्वं तत्र तत्र दृष्टान्तत्वं अजनि । किञ्च मणिकादि-
कारी अलिञ्जरादिमहाभाण्डनिर्माता कुलालः 'अलिञ्जरः स्यान्मणिकः'
इत्यमरः । तस्मादेव शिल्पात् घटनिर्माणात् कुम्भकार इत्येव प्रसिद्धनामा-
जनि महत्संसर्ग इव तत्सङ्घर्षोऽपि ख्यातिकर इति भावः ॥ ७५ ॥

गुच्छालयस्वच्छतमोदबिन्दुवृन्दाभमुक्ताफलफेनिलाङ्के ।
माणिक्यहारस्य विदर्भसुभ्रूपयोधरे रोहति रोहितश्रीः॥७६॥

गुच्छेति । गुच्छो हारविशेषः । 'हारभेदा यष्टिभेदाद्गुच्छ गुच्छार्ध-गोस्तनोः' इत्यमरः । सः आलयः येषां तानि स्वच्छतमानि शुद्धानि उद-बिन्दुवृन्दस्य जलबिन्दुसन्दोहस्य आभेव आभा येषां तानि, तादृशानि यानि मुक्ताफलानि तैः फेनिलः फेनयुक्तः उज्ज्वलतर इति यावत् । "फेनादिलच" इति मत्वर्थे इलच् । अङ्कः मध्यः यस्य तादृशे विदर्भसुभ्रुः भैम्याः पयोधरे कुचे मेघे च माणिक्यहारस्य माणिक्यरत्नमालिकायाः रोहितश्रीः । लोहिता कान्तिः शक्रधनुः शोभा च रोहति प्रादुर्भवति । 'इन्द्रायुधं शक्रधनुस्तदेव ऋजुरोहितम् । रोहितो लोहितो रक्तः' इति चामरः । अत्र श्लेषोत्प्रेक्षे ॥ ७६ ॥

निःशङ्कसङ्कोचितपङ्कजोऽयं अस्यामुदीतो मुखमिन्दुबिम्बः ।
चित्रं तथापि स्तनकोकयुग्मं न स्तोकमप्यञ्चति विप्रयोगम् ॥

निःशङ्केति । निःशङ्कं यथा तथा सङ्कोचितानि मुकुलितानि पङ्कजानि येन सोऽयं मुखमेवेन्दुबिम्बोऽस्यां भैम्यां उदीत उदितस्तथापीन्दूदयेऽपि स्तनावेव कोकौ चक्रवाकौ । 'कोकश्चक्रश्चक्रवाकः' इत्यमरः । तयोर्युग्मं स्तोकं अल्पमपि विप्रयोगं नाञ्चति न गच्छति चित्रं मुखेन्दूदयेऽपि कुचकोकयोर-वियोग इति रूपकोत्थापितो विरोधाभास इति सङ्करः ॥ ७७ ॥

आभ्यां कुचाभ्यामिभकुम्भयोः श्रीरादीयतेऽसावनयोः क्व ताभ्यः ।
भयेन गोपायितमौक्तिकौ तौ प्रव्यक्तमुक्ताभरणाविमौ यत् ॥ ७८ ॥

आभ्यामिति । आभ्यां कुचाभ्यां इभकुम्भयोः श्रीः शोभा सम्पच्च, आदीयते गृह्यते ताभ्यां इभकुम्भाभ्यां अनयोः कुचयोः असौ श्रीः क्वादीयते न क्वापि इत्यर्थः । यत् यस्मात् तौ इभकुम्भौ भयेन कुचभीत्या गोपायित-मौक्तिकौ अन्तर्गुप्तमुक्ताफलौ । गोपायतेः कर्मणि क्तः । इमौ कुचकुम्भौ प्रव्यक्तं प्रकाशितं मुक्ताभरणं याभ्यां तौ । यथा राज्ञा हृतधनो भयाद्धनशेषं गोपायति राजा तु प्रकाशयति तद्वदित्यर्थः । इभकुम्भश्रिय आदानादख-ण्डितस्वश्रीकत्वाच्च ताभ्यामप्यधिकौ कुचकुम्भाविति भावः ॥ ७८ ॥

कराग्रजाग्रच्छतकोटिरर्थी ययोरिमौ तौ तुलयेत् कुचौ चेत् ।
सर्वं तदा श्रीफलमुन्मदिष्णु जातं वटीमप्यधुना न लब्धुम् ७९

करात्रेति । कराग्रे हस्तस्याग्रे जाग्रत् प्रकाशमानः शतकोटिः वज्रं तत्सङ्ख्यं धनं च यस्य स महेन्द्रो ययोः कुचयोः कर्मणोरर्थी ताविमौ महेन्द्राभ्यर्थितौ कुचौ कर्म वटीं क्षुद्रकपर्दिकामपि 'वटः कपर्दे न्यग्रोधः' इति विश्वः । अपचयविवक्षायां स्त्रीलिङ्गप्रयोगः । 'स्त्री स्यात् काचिन्मृणाल्यादिविवक्षापचये यदि' इत्यमराभिधानात् । लब्धुं न जातं न शक्तं निस्वमित्यर्थः । सर्वं श्रीफलं बिल्वफलं कर्तृ । 'बिल्वे शाण्डिल्यशैलूषौ मालूरश्रीफलावपि' इत्यमरः । तुलयेदात्मनोपचिनुयाच्चेत् तदा उन्मदिष्णु उन्मादि स्यादित्यर्थः । "अलङ्कृञ्" इत्यादिना इष्णुच् उपमातीते वस्तुनि उपमात्वाभिमानः । तथा धनिकैकलभ्ये वस्तुनि निस्वस्य लिप्सा चोन्माद एवेत्यर्थः ॥ ७९ ॥

स्तनातटे चन्दनपङ्किलेऽस्या जातस्य यावद्युवमानसानाम् ।
हारावलीरत्नमयूखधाराकाराः स्फुरन्ति स्खलनस्य रेखाः ॥

स्तनेति । चन्दनेन पङ्किले पङ्कवति । "पिच्छादित्वादिलच्" । अस्याः स्तनयोः अतटे प्रपाते । 'प्रपातस्त्वतटो भृगुः' इत्यमरः । जातस्य यावन्ति युवमानसानि तेषां सर्वेषां सम्बन्धिनः साकल्यार्थस्य यावच्छब्दस्य विशेषणसमासः । स्खलनस्य रेखा गमनमार्गा हारावलीरत्नानां मयूखधारा रश्मिपङ्क्तयः एवाकारा यासां ताः सत्यः स्फुरन्ति रत्नमयूखधारासु युवमानसस्खलनरेखात्वमुत्प्रेक्ष्यते ॥ ८० ॥

क्षीणेन मध्येऽपि सतोदरेण यत् प्राप्यते नाक्रमणं बलिभ्यः ।
सर्वाङ्गशुद्धौ तदनङ्गराज्ये विजृम्भितं भीमभुवीह चित्रम् ॥८१॥

क्षीणेनेति । इहास्यां भीमभुवि भैम्यां भयङ्करस्थाने च क्षीणेन कृशेन दुर्बलेन च मध्ये अवलग्ने प्रबलशत्रुमध्ये च सता वसतापि उदरेण बिभ्र-

ल्यधोभागेन अत एव वलिभ्यः त्रिवलिभ्यः । बवयोरभेदात् बलिभ्यो बल-वद्भ्यश्च सकाशात् आक्रमणमभिवयाप्तिरभिभवश्च न प्राप्यते इति यत् तदनाक्रमणं चित्रं, बलिसमीपे दुर्बलस्यानाक्रमणं चित्रमित्यर्थः । किञ्च सर्वेषामङ्गानां करचरणादीनां स्वाम्यमात्यादीनां च शुद्धौ सत्यामनङ्गस्य अङ्गहीनस्य कामस्य च राज्ये विजृम्भितं तदिदमन्यच्चित्रमित्यर्थः । अत्र वाच्यप्रतीयमानयोरभेदाध्यवसायाद्विरोधाभासः ॥ ८१ ॥

मध्यं तनूकृत्य यदीदमीयं वेधा न दध्यात् कमनीयमंशम् ।
केन स्तनौ संप्रति यौवनेऽस्याः सृजेदनन्यप्रतिमाङ्गदीप्तेः ॥८२

मध्यमिति । वेधा इदमीयमेतदीयं मध्यमवलग्नं तनूकृत्य निर्माणकाले ह्रासयित्वा कमनीयमंशमुद्धृतं भागं न दध्यात् यदि क्वचिन्न स्थापयेद्यदि संप्रति यौवने अनन्यप्रतिमाऽनन्योपमाङ्गदीप्तिर्यस्यास्तस्याः भैम्या स्तनौ केन सृजेत् नूनं उदरोद्धृतसारेण अस्याः स्तनौ निर्मितवानित्युत्प्रेक्षा ॥८२॥

गौरीव पत्या सुभगा कदाचित् कर्त्रीयमप्यर्धतनूसमस्याम् ।
इतीव मध्ये निदधे विधाता रोमावलीमेचकसूत्रमस्याः ॥८३॥

गौरीति । सुभगा भर्तृवल्लभा इयं दमयन्ती कदाचित् गौरीव पत्या भर्त्रा सह अर्धतनूसमस्याम् अर्धाङ्गसङ्घट्टानां कर्त्री करिष्यतीति मत्वेति शेषः । विधाता अस्या मध्ये अर्धाङ्गमध्ये रोमावलीमेव मेचकसूत्रसीमा-निर्णयार्थं नीलसूत्रं निदध इव निहितवान् किमित्युत्प्रेक्षा ॥ ८३ ॥

रोमावलीरज्जुसुरोजकुम्भौ गम्भीरमासाद्य च नाभिकूपम् ।
मद्दृष्टितृष्णा विरमेद्यदि स्यान्नैषा वतैषा सिचयेन गुप्तिः ८४

रोमावलीति । मद्दृष्टेस्तृष्णा पिपासाऽपि रोमावलीमेव रज्जु सरोजा-वेव कुम्भौ तथा गम्भीरं नाभिमेव कूपञ्चासाद्य लब्ध्वा तदा विरमेत् शाम्येत् । अमीभिरुपायैः लावण्यामृतमुद्धृत्य सुष्ठु पीत्वेत्यर्थः । एषां साधनानां एषा सिचयेन वस्त्रेण 'वस्त्रन्तु सिचयः पटः' इति हलायुधः । गुप्तिः रच्छादनं न स्याद्यदि । वतेति खेदे । रूपकालङ्कारः ॥ ८४ ॥

उन्मूलितालानबिलाभनाभिश्छिन्नस्खलच्छृङ्खलरोमदामा ।
मत्तस्य सेयं मदनद्विपस्य प्रस्वापवप्रोच्चकुचास्तु वास्तु ॥८५॥

उन्मूलितेति । उन्मूलितं उत्पाटितं आलानं स्तम्भो यस्मात् बिलात् तद्विलं तदाभा तन्निभा नाभिर्यस्याः सा । छिन्नं त्रुटितं स्खलच्छृङ्खलमिव रोमदाम रोमावलिर्यस्याः सा । प्रस्वापस्य वप्रौ निद्रार्हौ मृत्कूटाविव उच्चौ कुचौ यस्याः सा इयं दमयन्ती मत्तस्य मदनद्विपस्य वास्तु वसतिरस्तु स्यात् । औपम्यगर्भविशेषणं रूपकम् ॥ ८५ ॥

रोमावलिभ्रूकुसुमैः स्वमौर्वीचापेषुभिर्मध्यललाटमूर्ध्नि ।
न्यस्तैरपि स्थास्नुभिरेतदीयैर्जैत्रः स चित्रं रतिजानिवीरः ॥

रोमावलीति । रतिर्जाया यस्य स रतिजानिः कामः स एव वीरः । जायाया निङ् । मध्ये ललाटे मूर्ध्नि च मध्यललाटमूर्ध्नि । प्राण्यङ्गत्वात् द्वन्द्वे नपुंसकता । तस्मिन् न्यस्तैरसंहितैः स्थास्नुभिः स्थायिभिः । ग्लाजिस्थश्च ग्स्नुः । एतदीये रोमावली च भ्रुवौ च कुसुमानि च तैरेव स्वस्य मौर्वीचापं वृषणश्च तैः जैतैव जैत्रो जयशीलः । प्रज्ञादित्वात् स्वार्थेऽण् प्रत्ययः । चित्रं भिन्नदेशस्थैरपि चापादिभिर्विजयत इत्याश्चर्यमित्यर्थः । अत एव विरूपघटनारूपो विषमालङ्कारः ॥ ८६ ॥

अस्याः खलु ग्रन्थिनिबद्धकेशमल्लीकदम्बप्रतिबिम्बवेशात् ।
स्मरप्रशस्तीरजताक्षरेयं पृष्ठस्थली हाटकपट्टिकायाम् ॥८७॥

अस्या इति । अस्याः भैम्याः पृष्ठस्थली कायपश्चाद्भागः । 'पृष्ठं तु चरमं तनोः' इत्यमरः । सैव हाटकपट्टिका हेमफलकं तस्यां ग्रन्थिना बन्धेन निबद्धेषु संयतेषु केशेषु यन्मल्लीकदम्बं मल्लीकुसुमनिकुरम्बं तत्प्रतिबिम्बस्य वेशात् प्रवेशाद्धेतोः इयं रजताक्षरा रजतमयवर्णा स्मरप्रशस्तिः स्मरवर्णना खलु नैर्मल्यात् पृष्ठफलप्रतिबिम्बितानि धम्मिल्लमल्लिकाकुसुमानि हेमफलकविन्यस्ता राजती मदनप्रशस्तिवर्णावलीव भातीत्युत्प्रेक्षा ॥ ८७ ॥

२१

चक्रेण विश्वं यदि मत्स्यकेतुः पितुर्जितं वीक्ष्य सुदर्शनेन ।
जगज्जिगीषत्यमुना नितम्बद्वयेन किं दुर्लभदर्शनेन ॥ ८८ ॥

चक्रेणेति । मत्स्यकेतुः कामः सुदर्शनेन सुदर्शनाख्येन सुलभदर्शनेन च पितुः विष्णोः चक्रेण विश्वं जितं वीक्ष्य यदि वीक्ष्य किल अमुना दुर्लभदर्शनेन नितम्बद्वयेन कटीफलकद्वयेनेव चक्रेण जगज्जिगीषति जेतुमिच्छति किमित्युत्प्रेक्षा ॥ ८८ ॥

रोमावलीदण्डनितम्बचक्रे गुणश्च लावण्यजलश्च बाला ।
तारुण्यमूर्तेः कुचकुम्भकर्तुर्बिभर्ति शङ्के सहकारिचक्रम् ॥८९॥

रोमावलीति । बाला दमयन्ती तारुण्यमेव मूर्तिः स्वरूपं यस्य तस्य यौवनाख्यस्येत्यर्थः । कुचावेव कुम्भौ तयोः कर्तुः निर्मातुः कुम्भकारस्य रोमावल्येव दण्डः स च नितम्ब एव चक्रञ्च ते गुणः सौन्दर्यादिः तमेव गुणं सूत्रञ्चेति श्लिष्टरूपकम् । लावण्यमेव जलञ्च सहकारिचक्रं सहकारिकारणकलापं बिभर्ति शङ्के । रूपकोत्थापितेयमुत्प्रेक्षेति सङ्करः ॥ ८९ ॥

अङ्गेन केनापि विजेतुमस्या गवेष्यते किञ्चलपत्रपत्रम् ।
नो चेद्विशेषादितरच्छदेभ्यस्तस्यास्तु कम्पस्तु कुतो भयेन ॥

अङ्गेनेति । अस्याः सम्बन्धिना केनाप्यवाच्येनाङ्गेन मदनमन्दिरेणेत्यर्थः । चलपत्रपत्रमश्वत्थदलं 'बोधिद्रुमश्चलदलः' इत्यमरः । विजेतु गवेष्यते अन्विष्यते किमित्युत्प्रेक्षा । 'मार्गत्यन्विष्यति गवेषयत्यन्विष्यति च' इति भल्लभट्टः । नो चेन्नान्विष्यते चेत् तस्याश्वत्थपत्रस्य कुतः कस्मादन्यस्मात् भयेनेतरच्छदेभ्यः वृक्षान्तरपत्रेभ्यः पञ्चमीविभक्तेः । विशेषादतिशयात् कम्पस्तु अस्तु स्यात् । नान्यत्कम्पकारणं विद्म इत्यर्थः । बलिनान्विष्यमाणो दुर्बलो कम्पत इति च प्रसिद्धम् । अत्र सामुद्रिकाः । अश्वत्थदलसङ्काशं गुह्यं गूढमपि स्थितम् । यस्याः सा सुभगा नारी धन्या पुण्यैरवाप्यते ॥ ९० ॥

भ्रूश्चित्ररेखा च तिलोत्तमास्या नासा च रम्भा च यदूरुसृष्टिः ।
दृष्टा ततः पूरयतीयमेकाऽनेकाप्सरःप्रेक्षणकौतुकानि ॥९१॥

भ्रूरिति । यत् यस्मात् अस्या भैम्या भ्रूश्चित्ररेखा अद्भुतविन्यासा
अप्सराश्च नासा नासिका तिलात् तिलकुसुमात् उत्तमा तिलोत्तमा नामा-
प्सराश्च तथा ऊरुसृष्टिः रम्भा कदली अप्सराश्च । 'रम्भा कदल्यप्सरसोः'
इति विश्वः । ततः तस्मात् इयमेकैव दृष्टा सती अनेकासामप्सरसां प्रेक्ष-
णात्कौतुकानि पूरयति तादृशान् मानसोल्लासान् जनयतीत्यर्थः । अत्रैकस्या-
नेकात्मकताविरोधाभासनात् विरोधाभासालङ्कारः, स च श्लेषमूल इति
सङ्करः ॥ ९१ ॥

रम्भापि किं चिह्नयति प्रकाण्डं न चात्मनः स्वेन न चैतदूरू ।
स्वस्यैव येनोपरि सा दधाना पत्राणि जागर्त्यनयोर्भ्रमेण ९२

रम्भेति । रम्भा कदल्यपि आत्मनः प्रकाण्डं स्कन्धं स्वेन स्वात्मना
स्वयमित्यर्थः । प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यानात् तृतीया । न चिह्नयति किमे-
तस्या ऊरू च न चिह्नयति किं मिथो व्यत्यासपरिहाराय द्वयोरन्यतरस्यापि
चिह्नं न चकार किमित्युत्प्रेक्षा । कुतः येन कारणेन सा रम्भा अनयोरूर्वो-
र्भ्रमेणोरुभ्रान्त्येत्यर्थः । स्वस्यैव स्वकीयस्कन्धस्यैव उपरि पत्राणि दलानि
प्रतिपक्षोपरिधेयानि साक्षरपत्राणि च दधाना जागर्ति । अत्र सौन्दर्य-
सङ्घर्षिणी रम्भापि स्वस्मिन्नेव ऊरुभ्रान्त्या पत्रावलम्बनकरणात् भ्रान्तिमद-
लङ्कारः । तन्मूला चोत्प्रेक्षेति तयोरङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ ९२ ॥

विधाय मूर्धानमधश्चरश्चेन्मुञ्चेत्तपोभिः स्वमसारभावम् ।
जाड्यञ्च नाञ्चेत् कदली बलीयस्तदा यदि स्यादिदमूरुचारुः ॥

विधायेति । कदली रम्भा तपोभिः तपश्चर्याभिः मूर्धानं अधश्चर-
मधोवर्तिनं विधाय शिरोऽबुध्न्योरुत्तराधरभाववैपरीत्यञ्च लब्ध्वेत्यर्थः । स्वं
स्वकीयम् असारभावं निःसारत्वञ्च मुञ्चेच्चेत् बलीयो जाड्यमेकान्तशैत्यञ्च

नाञ्चेत् न गच्छेत् । तदानीम् इदमूरुचारुः अस्या ऊरू इव चारुः शोभनः स्याद्यदि स्यादेवेत्यर्थः । अत्र कदल्याः अधःशिरस्त्वादिधर्मासम्बन्धेऽपि सम्बन्धसम्भावनया सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेद इति सर्वस्वकारः ॥९३॥

ऊरुप्रकाण्डद्वितयेन तस्याः करः पराजीयत वारणीयः ।
युक्तं ह्रिया कुण्डलनच्छलेन गोपायति स्वं मुखपुष्करं सः ॥

ऊर्विति । तस्याः दमयन्त्याः ऊरुप्रकाण्डयोः ऊरुश्रेष्ठयो ऊरुस्तम्भयोर्वा द्वितयेन वारणीयो वारणसम्बन्धी करो हस्तः पराजीयत पराजितः स करः ह्रिया स्वं मुखं मुखभूतं पुष्करं अग्रं वक्त्रं पङ्कजञ्च 'मुखं निःसरणे वक्त्रप्रारम्भोपाययोरपि । पुष्करं पङ्कजे व्योम्नि पयः करिकराग्रयोः' इति विश्वः । कुण्डलनस्य कुञ्चीकरणस्य च्छलेन गोपायति पिधत्ते युक्तं सापह्नवोत्प्रेक्षा ॥ ९४ ॥

अस्यां मुनीनामपि मोहमूहे भृगुर्महान् यत्कुचशैलशीली ।
नानारदाह्लादि मुखं श्रितोरुर्व्यासो महाभारतसर्गयोग्यः॥९५॥

अस्यामिति । अस्यां दमयन्त्यां मुनीनामपि मोहं भ्रान्तिमासक्तिमिति यावत् । ऊहे तर्कयामि । उत्प्रेक्षा । कुतः यत् यस्मात् महानधिको भृगुप्रपातो मुनिविशेषश्च, यस्याः कुचावेव शैलौ शीलयति परिचिनोतीति तच्छीली मुखं नानाप्रकारैः रदैर्दन्तैराह्लादयतीति तत्तथोक्तम् । अन्यत्र नारदमुनिम् आह्लादयतीति नारदाह्लादि, तत् न भवतीति अनारदाह्लादि, तत् नेति नानारदाह्लादि, नारदाह्लादि इत्यर्थः । महाभाः महाप्रभः रतसर्गयोग्यः सुरतसम्पादनार्हः । अन्यत्र महाभारतस्य इतिहासस्य सर्गे निर्माणे योग्यः क्षमो व्यासो विस्तारो द्वैपायनश्च श्रिता ऊरू सक्थिनी येन सः श्रितोरुः । 'सक्थि क्लीबे पुमानूरुः' इत्यमरः । अत्र श्लेषमूलया मुनिमोहोत्प्रेक्षया मुनयोऽप्यस्यां मुह्यन्ति किमुतान्ये इति वस्तु व्यज्यते ॥ ९५ ॥

क्रमोद्गता पीवरताधिजङ्घं वृक्षाधिरूढिं विदुषी किमस्याः ।
अपि भ्रमीभङ्गिभिरावृताङ्गं वासो लतावेष्टितकप्रवीणम् ॥९६॥

क्रमेति । अस्याः भैम्याः अधिजङ्घं जङ्घयोः विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । क्रमेणानुपूर्व्यात् उद्गता उदिता पीवरता पीनत्वं वृक्षाधिरूढमाश्लेषविशेषं विदुषी किं ज्ञात्री किम् ? "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । किञ्च भ्रमीभङ्गिभिर्वेष्टनविशेषैः आवृताङ्गं आच्छादितगात्रं वासो वस्त्रमपि लतावेष्टितके आलिङ्गनविशेषे प्रवीणं किम् ? उभयत्राप्यन्यथा कथम् इत्थमाश्लिष्येदिति भावः । अनयोर्लक्षणमुक्तं रतिरहस्ये—"रमणचरणमेकेनाङ्घ्रिणाक्रम्य भित्त्वं श्वसितमपरपादेनाश्रयन्ती तदूरुम् । निजमथ भुजमेकं पृष्ठतोऽस्यार्पयन्ती पुनरपरभुजेन प्राञ्चयन्ती तदङ्गम् ॥ तरुमिव कमितारं चुम्बनार्थाधिरूढा यदभिलषितरागात् तच्च वृक्षादिरूढम् । प्रियमनुकृतवल्लीविभ्रमा वेष्टयन्ती द्रुममिव सरलाङ्गी मन्दसीत्का तदीयम् ॥ वदनमुचितखेदा कम्पमाचुम्बनार्थं नमयति विनदन्ती तल्लतावेष्टितं स्यात् ।" इति ॥ ९६ ॥

अरुन्धतीकामपुरन्ध्रिलक्ष्मी जम्भद्विषद्दारनवाम्बिकानाम् ।
चतुर्दशीयं तदिहोचितैव गुल्फद्वयाप्ता यददृश्यसिद्धिः ॥९७॥

अरुन्धतीति । इयं दमयन्ती अरुन्धती वसिष्ठपत्नी च कामपुरन्ध्री रतिश्च लक्ष्मीः पद्मा च जम्भद्विषद्दाराः शची च नवाम्बिका ब्राह्मीप्रभृतयो नवमातरश्च यासामदृश्यत्वसिद्धिरस्तीति प्रसिद्धिरिति भावः । तासां त्रयोदशानां चतुर्दशी इयमपि तदन्तःपातिनीत्युत्प्रेक्षा । तत् तस्मात् तदन्तःपातित्वात् इहास्यां दमयन्त्यां गुल्फौ पादग्रन्थी । 'तद्ग्रन्थिघुटिके गुल्फौ' इत्यमरः । तयोर्द्वयेनाप्ता प्राप्ता या च सा अदृश्यसिद्धिश्च यददृश्यसिद्धिः सेयं गुल्फयोरदृश्यत्वसिद्धिरित्यर्थः । सतीति शेषः । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात्सा उचितैव तत् सम्बन्धिनोऽपि तद्वत् सिद्धिर्युक्तैवेत्यर्थः । गूढगुल्फत्वं स्त्रीलक्षणं तदस्यामस्तीति भावः ॥ ९७ ॥

अस्याः पदौ चारुतया महान्तावपेक्ष्य सौक्ष्म्याल्लवभावभाजः ।
जाता प्रवालस्य महीरुहाणां जानीमहे पल्लवशब्दलब्धिः ॥९८॥

अस्या इति । चारुतया सौन्दर्यगुणेन महान्तौ अस्याः पदौ पादौ अवेक्ष्य । 'पादः पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। सौक्ष्म्यात् तदपेक्षया स्वल्पत्वादिति भावः । लवभावभाजोऽल्पत्वभाजी महीरुहाणां प्रवालस्य किसलयस्य पल्लवशब्दलब्धिः पद्भ्यां लवोऽल्प इति व्युत्पत्त्या पल्लवसंज्ञाप्राप्तिर्जाता जानीमह इत्युत्प्रेक्षामह इत्यर्थः । "अस्मदोर्द्वयोश्च" इति विकल्पादेकस्मिन्नेव बहुवचनम् ॥ ९८ ॥

जगद्वधूमूर्धसु रूपदर्पात् यदेतयाऽधायि पदारविन्दम् ।
तत्सान्द्रसिन्दूरपरागरागैः ध्रुवं प्रवालप्रबलारुणं तत् ॥९९॥

जगदिति । यत् यस्मात्, एतया भैम्या रूपदर्पात् सौन्दर्यगर्वात्, द्वयमुभयं पदारविन्दं द्वेऽपि पदारविन्दे इत्यर्थः । जगद्वधूमूर्धसु अधायि निहितं, धाञः कर्मणि लुङ् । "आतो युक्चिण्कृतोः" इति युगागमः । तत् तस्मात्, तेषु मूर्धसु ये सान्द्राः सिन्दूरपरागरागाः तैः प्रवालाद्विद्रुमादपि प्रबलारुणमधिकारुणं ध्रुवमित्युत्प्रेक्षा ॥ ९९ ॥

रुषारुणा सर्वगुणैर्जयन्त्या भैम्याः पदं श्री स्म विधेर्वृणीते ।
ध्रुवं स तामच्छलयद्यतः सा भृशारुणैतत्पदभाग्विभाति ॥१००॥

रुषेति । श्रीः लक्ष्मी रुषा पराजयक्रोधेन अरुणा सती सर्वगुणैर्जयन्त्या आत्मानमतिक्रामन्त्या भैम्याः पदं स्थानं विधेः सकाशात् वृणीते स्म वव्रे । स विधिस्तां श्रियमच्छलयत् प्रतारितवान् ध्रुवं स्थानार्थविवक्षया पदप्रार्थनायामङ्घ्रिदानादिति भावः । 'पदं व्यवसितत्राणस्थानलक्ष्माङ्घ्रिवस्तुषु' इत्यमरः । यतः सा श्रीरेतत्पदभाग् तस्याः भैम्याः अङ्घ्रिभाक् सती शोभा रूपेणेति भावः । भृशारुणा विभाति आरुण्यप्रत्यभिज्ञानात् तदङ्घ्रिरेवैतत्स्थानमिति जानीम इत्यर्थः ॥ १०० ॥

यानेन तन्व्या जितदन्तिनाथौ पदाब्जराजौ परिशुद्धपार्ष्णी ।
जाने न शुश्रूषयितुं स्वमिच्छू नतेन मूर्ध्ना कतरस्य राज्ञः ॥ १०१ ॥

यानेनेति । यानेन गत्या दण्डयात्रया च जितो दन्तिनाथो गजश्रेष्ठो गजपतिश्च याभ्यां तौ परिशुद्धः निर्दोषो वशीकृतश्च पार्ष्णिः पश्चाद्भागः पार्ष्णिग्राहश्च ययोस्तौ तन्व्याः पदाब्जे एव राजानौ पदाब्जराजौ कतरस्य राज्ञः पत्युः परिपन्थिनश्च नतेन मानशान्तये रौद्रशान्तये च नम्रेण मूर्ध्ना स्वमात्मानं सेव्यं शुश्रूषयितुं सेवयितुं इच्छू अभिलाषुकौ न जाने । अत्र पदाब्जराजाविति रूपकस्य श्लेषेणाङ्गाङ्गिभावेन सङ्करः ॥ १०१ ॥

कर्णाक्षिदन्तच्छदबाहुपाणिपदादिनः स्वाखिलतुल्यजेतुः ।
उद्वेगभागद्वयताभिमानादिहैव वेधा व्यधित द्वितीयम् ॥ १०२ ॥

कर्णेति । स्वस्या यान्यखिलानि तुल्यानि शष्कुलीकमलाद्युपमानवस्तूनि तेषां जेतुः भाषितपुंस्कत्वात् पुंवद्भावः । कर्णश्चाक्षि च दन्तच्छदश्च बाहुश्च पाणिश्च पद्ध्च कर्णाक्षिदन्तच्छदबाहुपाणिपदम् । प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः तदादिर्यस्य तत् आदिशब्दात् कुचादिसंग्रहः । तदादिनोऽवयवजातस्य अद्वयताभिमानात् अद्वितीयत्वगर्वात् उद्वेगभाक् रोषभाक् वेधा इहास्यामेव भैम्यां द्वितीयं कर्णादिकं व्यधित विहितवान् । तदवयवानामप्रतिमतया परस्परमेवौपम्यमासीत् । यथा कर्णस्येतरकर्णेन करस्येतरकरेणेत्यर्थः ॥ १०२ ॥

तुषारनिःशेषितपद्मसर्गं विधातुकामस्य पुनर्विधातुः ।
पञ्चस्विहास्याङ्घ्रिकरेष्वभिख्या भिक्षाऽधुना माधुकरी सदृक्षा ॥

तुषारेति । तुषारेण निःशेषितं नाशितमब्जसर्गं पद्मसृष्टिं पुनर्विधातुकामस्य स्रष्टुकामस्य विधातुरधुना इहास्यां भैम्यां पञ्चसु आस्यं चाङ्घ्री च करौ च तेषु अधिकरणैतावत्त्वे चेत्येकवद्भावप्रतिषेधः । इहाधिकरणं समानाधारत्वाद्वर्तिपदार्थः । तस्यैतावत्त्वं पञ्चत्वं अभिख्याभिक्षा शोभा-

याच्ञा । 'अभिख्यानामशोभयोः' इत्यमरः । माधुकरी नाम पञ्चभिक्षा तया सदृक्षा सदृशी "दृशेः क्सश्च वक्तव्यः" इति क्सप्रत्ययः । वर्तत इति शेषः । एतदास्यादिपद्मके यावल्लावण्यं तावत् पद्मेषु नास्तीत्यर्थः ॥ १०३ ॥

एष्यन्ति यावद्गणनाद्दिगन्तान् नृपाः स्मरार्ताः शरणे प्रवेष्टुम्
इमे पदाब्जे विधिनापि सृष्टास्तावत्य एवांगुलयोऽत्र रेखाः॥

एष्यन्तीति । स्मरार्ता नृपा इमे पदाब्जे शरणे प्रवेष्टुं यावन्ती गणना यस्य तस्मात् यावद्गणनात् यावत्सङ्ख्याकात् दिगन्तात् यावत् सङ्ख्याकेभ्यः दिगन्तेभ्य इत्यर्थः । जातावेकवचनम्, एष्यन्ति अत्रानयोः पदाब्जयोः तावत्य एव तत्सङ्ख्या एवाङ्गुलय एव रेखाः सृष्टाः स्वयं वरार्थमागामिनां राज्ञामपादानदिक्सङ्ख्यासूचकरेखा इव दशाङ्गुलयः सृष्टा इत्युत्प्रेक्षा ॥ १०४ ॥

प्रियासखीभूतवतो मुदेदं व्यधाद्विधिः साधुदशत्वमिन्दोः ।
एतत्पदच्छद्मसरागपद्म सौभाग्यभाग्यं कथमन्यथा स्यात्१०५

प्रियेति । विधिर्विधाता प्रियायाः भैम्याः सखीभूतवतः सुहृद्भूतस्य अभूततद्भावे च्विः भवतेः क्तवतुप्रत्ययश्च । इन्दोरिदं साधुदशत्वं समीचीनावस्थत्वं सम्यक् दशानां परिपाकं मुदा सन्तोषेण व्यधात् विहितवानित्यर्थः । अन्यथाऽस्येन्दोः एतस्याः पदस्य छद्म च्छलं यस्य तस्य सरागपद्मस्य सौभाग्ये सौन्दर्ये भाग्यं कथं, एतच्चरणशोणसरोजसादृश्यं कथमित्यर्थः ॥ १०५ ॥

यशः पदाङ्गुष्ठनखौ मुखञ्च बिभर्ति पूर्णेन्दु चतुष्टयं या ।
कला चतुःषष्टिरुपैतु वासं तस्यां कथं सुभ्रुवि नाम नास्याम्॥

यश इति । या सुभ्रूर्यशः कीर्तिः पदाङ्गुष्ठयोर्नखौ मुखञ्चेति पूर्णेन्दुचतुष्टयं बिभर्ति । तस्यामस्यां सुभ्रुवि सुन्दर्यां कलानां षोडशभागानां

विद्यानां च चतुरुत्तरा षष्टिः चतुःषष्टिः वासं निवासं कथं नाम नोपैतु उपैत्वेवेत्यर्थः । चन्द्रचतुष्टये प्रतिचन्द्रं षोडशकलत्वाच्चतुःषष्टिकला-सम्पत्तिरित्यर्थः । द्वयीनामपि कलानां अभेदाध्यवसायेन अयं निर्देशः ॥ १०६ ॥

सृष्टातिविश्वा विधिनैव तावत्तस्यापि नीतोपरि यौवनेन ।
वैदग्ध्यमध्याप्य मनोभुवेयमवापिता वाक्पथपारमेव ॥१०७॥

सृष्टेति । इयं तावत् विधिनैव अतिविश्वा विश्वमतिक्रान्ता विश्वातिशायिनीत्यर्थः । अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीययेति समासः । सृष्टा निर्मिता अथ यौवनेन तस्य विधिकृतातिशयस्याप्युपरि नीता ततोऽप्यतिशयं प्रापितेत्यर्थः । अथ मनोभुवा वैदग्ध्यं प्रागल्भ्यं अध्याप्य वाक्पथस्य वाङ्मार्गस्य पारम्परतीरं अवाङ्मनसगोचरत्वमेवावापिता । अत्र क्रमेणैकस्यानेकधर्मसम्बन्धकथनात् एकस्मिन्नथवानेकमित्युक्तलक्षण-पर्यायभेदः ॥ १०७ ॥

इति स चिकुरादारभ्यैतां नखावधि वर्णयन्
हरिणरमणीनेत्रां चित्राम्बुधौ तरदन्तरः ।
हृदयभरणोद्वेलानन्दः सखीवृतभीमजा
नयनविषयीभावे भावं दधार धराधिपः ॥१०८॥

इतीति । इतीत्थं स धराधिपो नलो हरिणरमणीनेत्रामेतां भैमीं चिकुरात् केशपाशादारभ्य नखावधि पदाङ्गुष्ठनखान्तं वर्णयंश्चित्राम्बुधौ आश्चर्यसागरे तरदन्तरः प्लवमानान्तरङ्गस्तथा हृदये भरणात् पूरणात् उद्वेलो निःसीमः आनन्दो यस्य स सन् सखीवृताया भीमजाया भैम्या नयनविषयीभावे दृग्गोचरत्वे भावमभिप्रायं दधार तस्याः प्रत्यक्षीभवतुमैच्छदित्यर्थः ॥ १०८ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिभणितिभ्रातर्ययं तन्महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गोऽगमत्सप्तमः ॥

श्रीहर्षमित्यादि । गौडोर्वीशकुलप्रशस्तिभणितिर्नामास्य कृतः प्रबन्धः तद्भ्रातरि तत्समानकर्तृक इत्यर्थः ॥ १०९ ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्यायकोलाचल-
मल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने जीवातुसमाख्याने
सप्तमः सर्गः समाप्तः ॥

※ अष्टमः सर्गः ※

अथाद्भुतेनास्तनिमेषमुद्रमुन्निद्ररोमाणममुं युवानम् ।
दृशा पपुस्ताः सुदृशः समस्ताः सुता च भीमस्य महीमघोनः ॥

अथेति । अथ नलप्रादुर्भावानन्तरम् अद्भुतेन दम न्ती साक्षात्कार-जन्यविस्मयवशेन अस्ता निमेषमुद्रा निमीलनबन्धो यस्य तं निर्निमेष-मित्यर्थः । उन्निद्ररोमाणं हृष्टरोमाणमिति च विस्मयानुभावोक्तिः । युवान-ममुं नलमन्यत्राद्भुतेन नलरूपसाक्षात्कारविस्मयेन अस्तनिमेषमुद्राः उन्निद्ररोमाणो युवतय इति परिणामः कार्यः । ता अमी सभासदाः समस्ताः सुदृशः स्त्रियः दृशा पपुरतितृष्णया ददृशुरित्यर्थः । तथा महीमघोनो भूदेवेन्द्रस्य भीमस्य सुता भैमी च पूर्वोक्तविस्मयानुभववती युवतिश्चेति भावः । तं दृशा पपावित्यर्थः । भैम्याः पृथगुपादानं दर्शनस्यानुरागपूर्वक-त्वलक्षणविशेषद्योतनार्थः ॥ १ ॥

कियच्चिरं दैवतभाषितानि निह्नोतुमेनं प्रभवन्तु नाम ।
पलालजालैः पिहितः स्वयं हि प्रकाशमासादयतीक्षुडिम्भः ॥२

नन्वयमिन्द्रादिवाक्यातिक्रमेण कथमासां प्रादुरासीदित्यत्रोत्तरमाह— कियदिति । दैवतभाषितानि आदृत्य एवं दृश्यमावरत्वेव रूपाणीन्द्रवाक्यानि कियच्चिरं कियन्तं बहुकालमित्यर्थः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया अव्ययविशेषण-त्वात् किमिति नपुंसकलिङ्गनिर्देशः । 'क्रियाव्ययानां भेदकान्येकत्वेऽपि' इति नपुंसकलिङ्गशेषेष्वमरः । एनं नलं निह्नोतुमाच्छादयितुं प्रभवन्तु शक्नुवन्तु नाम न शक्नुवन्तु खल्वित्यर्थः । सम्भावनायां लोट् । तथाहि पलालजालैः व्रीह्यादितृणपुञ्जैः पिहितः संरक्षणार्थमाच्छादितः इक्षुडिम्भः इक्षुप्ररोहः स्वयं स्वत एव प्रकाशं प्रादुर्भावमासादयति इक्ष्वङ्कुरस्येव कामिनोऽप्यतिप्रौढरागस्य दुर्वारो विकार इति भावः । अत्र नलेक्षुडिम्भयो-र्बिम्बप्रतिबिम्बभावेन समानधर्मनिर्देशाद्दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २ ॥

भवत्तरोऽतिशयेन भवन् अनिर्वचनीयो निर्वक्तुमशक्यो मोहः अप्रतिपत्ति यस्याः सा आनन्दमग्नेत्यर्थः । सा भैमी विमुक्तसंसारिणोर्दशे अवस्थे तयोर्यौ रसौ स्वादौ ताभ्यां द्वौ स्वादौ यस्य तद् द्विस्वादन्तादृक् स्वादमित्यर्थः । मृष्टं शुद्धमुल्लासं उल्लासतामभुङ्क्त भुक्तवती । "भुजोऽनवन" इति लुङ् तङ् । आनन्दपारवश्यान्नैव किञ्चिद्विवेदेत्यर्थः ॥ १५ ॥

दूते नलश्रीभृति भाविभावा कलङ्किनीयं जनितेति नूनम् ।
न स व्यधान्नैषधकायमायं विधिः स्वयं दूतमिमां प्रतीन्द्रम् ॥

अथ भैमी दूतसम्भाषणं विवक्षुर्नलैकबद्धप्राणायाः तस्यास्पदमनौचित्यं द्वाभ्यां परिहरति--दूत इत्यादि । नलस्य श्रियमिव श्रियं बिभर्तीति नलश्रीभृत् तत्सदृश इत्यर्थः । निदर्शनालङ्कारः । तस्मिन् दूते भाविभावा भविष्यदनुरागा इयं भैमी कलङ्किनी भग्नव्रता जनिता भविष्यतीति मत्वा जनिधातोर्लुट् । विधिर्विधाता इमां भैमीं प्रति नैषधस्य काय एव माया कपटं यस्य तं नलरूपधारिणं स्वयं साक्षादिन्द्रमेव दूतं न व्यधात् न कल्पितवान् उक्तदोषपरिहारायैवेन्द्रस्य तादृशीं बुद्धिं नाजीजनदित्यर्थः । नूनमिति वितर्के । वस्तुविचारत्वान्नायमुत्प्रेक्षालङ्कारः । दूतभावतिरोहितस्यापि तस्य वस्तुनो नलत्वान्नायं कलङ्क इति भावः ॥ १६ ॥

पुण्ये मनः कस्य मुनेरपि स्यात् प्रमाणमास्ते यदघेऽपि धावत् ।
तच्चिन्ति चित्तं परमेश्वरस्तु भक्तस्य हृष्यत्करुणो रुणद्धि १७

नन्विन्द्रेऽपि समागते तदनभिलाषेनोक्तदोषावकाशः कुत इत्याशङ्क्य चित्तवृत्तीनां क्षणिकत्वान्न तथा श्रद्धेयमित्याह--पुण्य इति । मुनेर्यतेरपि किमुतान्यस्येति भावः । कस्य मनः पुण्ये स्यात् पुण्य एव प्रमाणं न कस्यापीत्यर्थः । कुतः यद्यस्मादघे पापेऽपि धावदुच्छृङ्खलं प्रवर्तमानं तन्मन एव प्रमाणं निश्चायकमास्ते । किंतु हृष्यत्करुण उद्यत्कृपः परमेश्वर एव तच्चिन्ति पापचिन्तकं भक्तस्य चित्तं रुणद्धि निवारयति । तस्मात् विधिविलसितमेवैतदिन्द्रचेष्टितमिति भावः ॥ १७ ॥

सालीकदृष्टे मदनोन्मदिष्णुर्यथाप शालीनतया न मौनः ।
तथैव तथ्येऽपि नले न लेभे मुग्धेषु कः सत्यमृषाविवेकः ॥

सम्प्रति धाष्टर्यदोषं परिहरति—सेति । मदनोन्मदिष्णुः उन्मदशीला "अलङ्कृञि" इत्यादिना इष्णुच् । सा भैमी यथा अलीकदृष्टे मिथ्यादृष्टे शालीनतया अधृष्टतया । "शालीनकौलीने अधृष्टाकार्यकारिणी" इति निपातः। मौन नाप तदैव तथ्येऽपि नले न लेभे । एतत्सत्येऽनुचितमित्याशङ्क्य अर्थान्तरन्यासेन परिहरति । मुग्धेषु मदनोन्मादेषु सत्यमृषा सत्यासत्ययोर्विवेको विवेचना नास्तीत्यर्थः । अत एव न धाष्टर्यदोषोऽपीति भावः ॥

व्यर्थीभवद्भावपिधानयत्ना स्वरेण साथ श्लथगद्गदेन ।
सखीजने साध्वससन्नवाचि स्वयं तमूचे नमदाननेन्दुः॥१९॥

व्यर्थीभवदिति । अथ द्विस्वादभागानन्तरं व्यर्थीभवन् भावपिधाने आकारगोपने यत्नो यस्याः सा गोप्तुमशक्येत्यर्थः । सा भैमी सखीजने साध्वसेन सन्नवाचि कुण्ठितमुखे कुण्ठिते सति अन्यथा सखीमुखेनैव ब्रूयादिति भावः । नमदाननेन्दुर्लज्जा नम्रमुखी सती श्लथगद्गदेन स्खलितेन स्वरेण तं नलं स्वयमूचे कर्तरि लिङ् ब्रुवो वचिः ॥ १९ ॥

नत्वा शिरोरत्नरुचापि पाद्यं सम्पाद्यमाचारविदातिथिभ्यः ।
प्रियाक्षरालीरसधारयापि वैधी विधेया मधुपर्कतृप्तिः ॥२०॥

अथास्यातिथ्यं चिकीर्षुस्त्रिभिस्तत्कर्तव्यतामाह—नत्वेत्यादि । आचारविदा गृहस्थेन अतिथिभ्यो नत्वा पदयोर्निपत्य शिरोरत्नस्य रुचा कान्त्यापि पाद्यं पादार्थजलं "पादाभ्यां च" इति यत्प्रत्ययः । सम्पाद्यं किञ्च प्रियाक्षराल्या प्रियवाक्यकदम्बकेन या रसधारा आनन्दलहरी तयापि वैधी विधिप्राप्तमधुपर्केण या तृप्तिः सा विधेया सम्पाद्या मुख्यानुकल्पोऽप्यनुष्ठेय इति भावः ॥ २० ॥

स्वात्मापि शीलेन तृणं विधेयं देया विहायासनभूर्निजापि ।
आनन्दबाष्पैरपि कल्प्यमम्भः पृच्छा विधेया मधुभिर्वचोभिः॥

स्वात्मापीपि। किञ्च शीलेनाचारप्रमाणेन स्वात्मा स्वदेहोऽपि। 'आत्मा जीवधृतौ देहः' इति वैजयन्ती। तृणं विधेयं तृणवदर्पणीयम्, निजापि आसनभूरुपवेशनस्थानं विहाय स्वयं तत उत्थाय देया, आनन्दबाष्पैरर्घ्यम्भः पादोदकं कल्पं, मधुभिर्मधुप्रायैः वचोभिः पृच्छा कुशलप्रश्नः। 'प्रश्नोऽनुयोगः पृच्छा च' इत्यमरः। भिदादित्वादङ् प्रत्ययः। विधेया कर्तव्या तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनृता। अप्रणोद्योऽतिथिः सायमपि वाग्भूतृणोदकैः' इति स्मरणात्। तृणाद्यसम्भवे तत्स्थाने स्वशरीरादिकमपि देयम्। अशक्तस्यानुकल्पेनापि शास्त्रार्थसिद्धेरिति भावः॥ २१॥

पदोपहारेऽनुपनम्रतापि सम्भाव्यतेऽपां त्वरयापराधः।
तत्कर्तुमर्हाञ्जलिसञ्जनेन स्वसंभृतिप्राञ्जलतापि तावत्॥२२॥

पदेति। पदोपहारे पादोपचारप्रस्तावे त्वरया वेगेन आपामुदकानां अनुपनम्रता असन्निहितत्वमपराधः अपचारः सम्भाव्यते अपराधत्वेन गृह्यत इत्यर्थः। तत् तस्मात् अञ्जलिसञ्जनेनाञ्जलिबन्धेन तत्पूर्वकत्वमित्यर्थः। स्वस्यात्मनः संभृत्या सम्भरणेन सन्निधानेन प्राञ्जलता आर्जवं विधेयमिति यावत् सापि तावत्कर्तुमर्हा आतिथ्यक्रियासामर्थ्ये विनयाचरणेनापि तच्चित्तोपार्जनं कर्तव्यम्। अन्यथा प्रत्यवायादिति भावः॥ २२॥

पुरा परित्यज्य मयात्यसर्जि स्वमासनं तत्किमिति क्षणान्न।
अनर्हमप्येतदलङ्क्रियेत प्रयातुमीहा यदि चान्यतोऽपि॥२३॥

पुरेति। मया स्वमात्मीयम् आसनं पुरा पूर्वं त्वद्दर्शनक्षण एव परित्यज्य तत उत्थायेत्यर्थः। अत्यसर्जि अदायि तदेतदासनमनर्हमत्यश्लाघ्यमपि यदि वा अन्यतः कुतः प्रयातुमीहा वा तथापि किमिति क्षण नालङ्क्रियेत भक्तजनानुकम्पया क्षणमात्रमत्रोपवेष्टव्यमिति भावः॥ २३॥

निवेद्यतां हन्त समापयन्तौ शिरीषकोषम्रदिमाभिमानम्।
पदौ कियद्दूरमिमौ प्रयासे निधित्सते तुच्छदयं मनस्ते॥२४॥

निवेद्यतामिति। शिरीषकोषस्य म्रदिमाभिमानं मार्दवगर्वं समाप-

न्तौ निवर्तयन्तौ इमौ पदौ । 'पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः। तुच्छदयं निष्कृपं ते मनः (कर्तृ) कियद्दूरं कियच्चिरमित्यर्थः। प्रयासे निधित्सते निधातुमिच्छति। दधातेः सन्नन्ताल्लटि तङ्। "सनिमीमा" इत्यादिना इसादेशः। अत्र "लोपोऽभ्यासस्य" इति अभ्यासलोप। निवेद्यतां ज्ञाप्यतां वाक्यार्थः (कर्म)। हन्तेत्यनुकम्पायाम् ॥ २४ ॥

अनायि देशः कतमस्त्वयाद्य वसन्तमुक्तस्य दशां वनस्य ।
त्वदाप्तसङ्केततया कृतार्था श्रव्यापि नानेन जनेन संज्ञा॥२५॥

अनायीति। अद्य त्वया कतमो देशो वसन्तमुक्तस्य वनस्य दशामनायि नीतो रिक्तीकृत इत्यर्थः। नयतेर्द्विकर्मकत्वात् प्रधाने कर्मणि लुङ्। किञ्च त्वदाप्तसङ्केततया त्वयि लब्धसङ्गतिकतया कृतार्था सफला संज्ञा नामानेन जनेन आत्मना श्रव्यापि श्रोतुमर्हापि न किमिति काकुः। कश्च अचोदयत् कुतः आगतः किञ्च ते नामधेयं तन्निवेदनेनाप्यनुग्राह्योऽयं जन इति भावः ॥ २५॥

तीर्णः किमर्णोनिधिरेव नैष सुरक्षितेऽभूदिह यत्प्रवेशः ।
फलं किमेतस्य तु साहसस्य न तावदद्यापि विनिश्चिनोमि॥

तीर्ण इति। सुरक्षिते साधुगुप्ते अत्यन्तदुष्प्रवेश इत्यर्थः। इहान्तःपुरे प्रवेशोऽभूदिति यत् एष प्रवेशः अर्णोनिधिरर्णव एव तीर्णो न किम्? अर्णवतरणतुल्यं न किमित्यर्थः। किंतु एतस्य साहसस्य फलं किम् अद्यापि चिरं विमृश्यापीत्यर्थः। तावन्न विनिश्चिनोमि निश्चेतुं न शक्नोमीत्यर्थः। अत्रान्तःपुरप्रवेशार्णवतरणलक्षणवाक्यार्थयोर्निर्दिष्टसामानाधिकरण्यान्यथाऽनुपपत्त्या तत्तुल्यमिति सादृश्याक्षेपादसम्भवद्वस्तुसम्बन्धो वाक्यार्थनिष्ठनिदर्शनाभेदः॥

तव प्रवेशे सुकृतानि हेतुं मन्ये मदक्ष्णोरपि तावदत्र ।
न लक्षितोरक्षिभटैर्यदाभ्यां पीतोऽसि तन्वा जितपुष्पधन्वा॥

तवेति। अथ वा अत्रान्तःपुरे तव प्रवेशे मदक्ष्णोः सुकृतान्यपि तावत् यावदन्योऽपि हेतुः श्रोतव्य इति भावः। हेतुं कारणं मन्ये कुतः यद्यस्मात्

तन्वा मूर्त्या, जितपुष्पधन्वा जितकामः त्वं शक्षिभटैरक्षकयोधैर्न लक्षितः अल क्षितः सन् । नञर्थस्य न शब्दस्य "सुप् सुपा" इति समासः । आभ्या मदक्षिभ्यां पीतोऽतितृष्णया दृष्टोऽसि सुकृतविशेषं विना कथमीदृगभूतरू पसाक्षात्कारलाभ इति भावः ॥ २७ ॥

यथाकृतिः काचन ते यथा वा दौवारिकान्धङ्करणी च शक्ति रुच्योरुचीभिर्जितकाञ्चनीभिस्तथासि पीयूषभुजां सनाभिः ॥

यथेति । यथा यतस्ते तव आकृतिर्मूर्तिः काचन अमानुषीत्यर्थः। यथा वा यतश्च द्वारि नियुक्ता दौवारिकाः तत्र नियुक्त इति ठक् । "द्वारादीनां च" इत्यैजागमः । तेषाम् अन्धी क्रियन्ते अनयेति अन्धङ्करणी दृष्टिप्रतिबन्धिका "आढ्यसुभग" इत्यादिना कृञः करणार्थे ख्युन्प्रत्ययः । "अरुर्द्विषत्" इत्यादिना मुमागमः ख्युन्नन्तत्वात् ङीप् । शक्तिश्च काचनेत्यनुषज्यते । किञ्च जितकाञ्चनीभिर्जितहरिद्राभिः।'निशाख्या काञ्चनी पीता हरिद्रा वरवर्णिनी' इत्यमरः । समासान्तविधेरनित्यत्वात् "नद्यृतश्च" इति कबभावः । टाबन्तपाठे जितकनकाभिरित्यर्थः । रुचीभिर्दीप्तिभिः, कृदिकारादक्तिनो वा वक्तव्यः, रोचत इति रुच्यो देदीप्यमानोऽसि "राजसूयसूर्य" इत्यादिना कर्तरि क्यबन्तो निपातः । तथा ततो मूर्तिप्रभावतेजोभिः पीयूषभुजां देवानां समाना नाभिर्मूलं यस्य स सनाभिर्बन्धुरसि कश्चिद्दिव्यपुरुष उत्प्रेक्ष इत्यर्थः । "ज्योतिर्जनपद" इत्यादिना समानशब्दस्य सभावः ॥ २८ ॥

न मन्मथस्त्वं स हि नास्तिमूर्तिर्न वाश्विनेयः स हि नाद्वितीयः । चिह्नैः किमन्यैरथवा तवेयं श्रीरेव ताभ्यामधिको विशेषः ॥२९

नेति । त्वं देवेष्वपीति शेषः । मन्मथः कन्दर्पो नासि । हि यस्मात् स मन्मथः । अस्तिमूर्तिः विद्यमानमूर्तिः न भवतीति नास्तिमूर्तिः अनङ्गः । सुबधिकारे "अस्तिक्षीरादिवचनम्" इति बहुव्रीहौ न-समासः । आश्विनेयोऽश्विनीपुत्रः न । हि यस्मात् सोऽद्वितीय एकाकी न अथ वा अन्यैश्चिह्नैरभिज्ञानैः किम् ? किंतु तवेयं श्रीः शोभैव ताभ्यां द्वाभ्यामधिकोऽसाधारणो विशेषो

व्यावर्तकधर्मः । तस्मादन्यः कोऽपि लोकोत्तरस्त्वमिति तत्त्वं किंतु नलश्चेदसि धन्या भवामीति भावः ॥ २९ ॥

आलोकतृप्तीकृतलोक ! यस्त्वामसूत पीयूषमयूखमेतम् ।
कः स्पर्धितुं धावति साधु सार्धमुदन्वता नन्वयमन्ववायः॥३०॥

आलोकेति । आलोकेन दर्शनेन त्वत्कर्मकेण उद्योतेन च । 'आलोकौ दर्शनोद्योतौ' इत्यमरः । तृप्तीकृतलोक ! सन्तर्पितलोकेति सम्बुद्धिः । यः अन्ववायो वंशः एत त्वामेव पीयूषमयूखं चन्द्रमिति रूपकं असूताजनयत्। अत एवोदन्वता उदधिना सार्धम्। "उदन्वानुदधिश्च" इति निपातनात् साधुः। साधु सम्यक् स्पर्धितुं धावति ननु अयमन्ववायः कः उदधितुल्यः ते वंशश्च क इति वक्तव्य इत्यर्थः। रूपकसङ्कीर्णोऽयमुपमालङ्कारः । नन्विति सम्बोधने ॥

भूयोऽपि बाला नलसुन्दरं तं मत्वाऽमरं रक्षिजनाद्विबन्धात् ।
आतिथ्यचाटून्यपदिश्य तत्स्थां श्रियं प्रियस्यास्तुत वस्तुतः सा॥

इत्थं नलमेव मत्वैतावदुक्त्वा पुनर्नलसदृशमन्यं मत्वाऽन्यथा व्याहरतीत्याह--भूयोऽपीति। भूयः पुनरपि सा बाला भैमी तं पुरुषं रक्षिजनस्याक्षिबन्धादन्धीकरणादमानुषत्वाद्धेतौ नलसुन्दरममरं कञ्चिद्देवं मत्वा आतिथ्यान्यतिथ्यर्थानि "अतिथेर्ण्यः" । चाटूनि प्रियवाक्यानि अपदिश्य व्याजीकृत्य तस्मिन् पुरुषे तिष्ठतीति तत्स्थां तन्निष्ठां "सुपि स्थः" इति कः । प्रियस्य नलस्य श्रियं शोभां वस्तुतः परमार्थतो दृष्ट्वैव अस्तुत स्तुतवती स्तौतेर्लङि तङ् । अत्रान्यधर्मस्यान्यसम्बन्धासम्भवेन प्रियमिति सादृश्याक्षेपान्निदर्शनाभेदः । न चैवं परपुरुषगुणस्तुतिप्रसङ्गः वस्तुतस्तथात्वेऽपि तस्यास्तथाभिमानाभावादिति ॥ ३१ ॥

वाग्जन्मवैफल्यमसह्यशल्यं गुणाधिके वस्तुनि मौनिता चेत् ।
त्वतत्वमल्पीयसि जल्पितेऽपि तदस्तु वन्दिभ्रमभूमितैव॥३२॥

अथ सर्वथापि स्तुतिकरणे कारणमाह--वागिति । गुणैरद्भुतैः अधिके

स्तुत्यर्ह इत्यर्थः । वस्तुनि विषये मौनिता तूष्णींभावश्चेत् असह्यशल्यं दुस हशल्यप्रायं वाग्जन्मनो वाक्सत्ताया वैफल्यं स्यात् । अथैतत्परिहारायाह अल्पीयसि जल्पिते अत्यल्पवचनेऽपि भावे क्तः । खलत्वं दौर्जन्यमसहिष्णुत्वं स्यादित्यर्थः । तत्तस्माद्वन्दी स्तुतिपाठकोऽयमिति भ्रमस्य भूमिता विषयित्वमेवास्तु 'वन्दिनः स्तुतिपाठकाः' इत्यमरः । अवन्दिषु वन्दिभ्रमः श्रोतृदोषो न वाग्वैफल्यं खलत्वे एव स्तोतृदोषः । प्रत्युत सुगुणस्तुतिस्तस्य गुण एवेति तदङ्गीकरणमिति भावः ॥ ३२ ॥

कन्दर्प एवेदमविन्दत त्वां पुण्येन मन्ये पुनरन्यजन्म ।
चण्डीशचण्डाक्षिहुताशकुण्डे जुहाव यन्मन्दिरमिन्द्रियाणाम् ॥

अथ स्तौति—कन्दर्प इत्यादि । कन्दर्प एव पुण्येन सुकृतवशेन इदं त्वां त्वद्रूपमन्यजन्म जन्मान्तरं पुनरविन्दतेति मन्ये इत्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथमीदृग्रूपमिति भावः । किं तत्पुण्यं तदाह चण्डीशस्य हरस्य चण्डं क्रूरमक्षि तृतीयनेत्रं तदेव हुताशस्तस्य कुण्डमग्न्यायतनं तस्मिन्निन्द्रियाणां मन्दिरमिन्द्रियाणां आश्रयः शरीरमिति यावत् तज्जुहाव तेन पुण्येनेति पूर्वेण सम्बन्धः ॥

शोभायशोभिर्जितशैवशैलं करोषि लज्जागुरुमौलिमैलम् ।
दस्रौ हठात् श्रीहरणादुदस्रौ कन्दर्पमप्युज्झितरूपदर्पम् ॥३४

शोभेति । किञ्च हठात् प्रसह्य श्रियः सौन्दर्यस्य हरणाद्धेतोः शोभायशोभिः सौन्दर्यकीर्तिभिः जितशैवशैलं निर्जितकैलासमैलं इडाया अपत्यम् पुरूरवसम् । "तस्येदम्" इत्यण्प्रत्ययः । पर्यवसानाद्विशेषलाभः । लज्जया गुरुमौलिं दुर्भरशिरसङ्करोषि दस्रावश्विनीसुतावुदस्रावुद्गतबाष्पौ करोषि रोदयसीत्यर्थः कन्दर्पमप्युज्झितरूपदर्पं करोषि कायकान्त्या सर्वानतिशय्य खेलसीत्यर्थः ॥ ३४ ॥

अवैमि हंसावलयो वलक्षास्त्वत्कान्तिकीर्तेश्चपलाः पुलाकाः ।
उड्डीय युक्तं पतिताः स्रवन्तीवेशन्तपूरं परितः प्लवन्ते ॥३५॥

अवैमीति । वलक्षा धवलाः बलाका इति क्वचित्पाठः । हंसावलयः तव कान्तिकीर्तेः सौन्दर्यकीर्तेः चपलाः चलिताः पुलाकास्तुच्छधान्यानीत्यवैमि जानामीत्युत्प्रेक्षा । 'स्यात् पुलाकस्तुच्छधान्ये', 'वलक्षो धवलोऽर्जुनः' इति चामरः । अत एवोड्डीयोत्पत्य पतिताः स्रवन्तीनां निम्नगानां वेशन्तानां पल्वलानां च पूरं प्रवाहं परितः समन्ततः । "अभितः परितः" इत्यादिना द्वितीया । प्लवन्ते इति युक्तं पुलकानां जलोपरि प्लवनमुचितमेवेत्यर्थः ॥ ३५ ॥

भवत्पदाङ्गुष्ठमपि श्रिता श्रीर्ध्रुवं न लब्धा कुसुमायुधेन ।
जेतुस्तमेतत् खलु चिह्नमस्मिन्नर्धेन्दुरास्ते नखवेषधारि ॥३६॥

भवदिति । कुसुमायुधेन कामेन भवतः पदाङ्गुष्ठं श्रिता श्रीरपि न लब्धा न प्राप्ता ध्रुवम् ? भवच्छ्रिता श्रीस्तु दूरापास्तेति भावः । तथा हि— तं कामं जेतुः स्मरहरस्य तृन्नन्तत्वात् "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः । तज्जेतुरिति समासपाठे तृजन्तेन षष्ठीसमासः साधुश्चायमेव पाठः । तृन्नर्थस्य ताच्छील्यस्यानुपयोगात् रतीशजेतुरिति देशान्तरपाठस्त्वयुक्त एव प्रकृतार्थस्य सर्वनामोपादेयस्य स्वशब्दोपादाने पौनरुक्त्यदोषादिति । हस्तेन निर्दिशन्न्याह । एतदर्धेन्दुरूपं चिह्नं अस्मिन्नङ्गुष्ठे नखकैतवेनास्ते खल्वित्यपह्नवभेदः । अर्धेन्दुचिह्नधारणादयमपि कामजेता यद्वा तच्चिह्नधारणात् तस्यापि स्मरस्य जेतेत्युभयथापि कथमेतच्छ्रीलाभः कामदेवस्येति भावः ॥

राजा द्विजानामनुमासभिन्नः पूर्णां तनूकृत्य तनुं तपोभिः ।
कुहूषु दृश्येतरतां किमेत्य सायुज्यमाप्नोति भवन्मुखस्य ॥३७॥

राजेति । द्विजानां राजा चन्द्रो ब्राह्मणोत्तमश्च अनुमासं प्रतिमासं भिन्नोऽन्यः सन् अर्धेन्दुरन्यथैकस्य प्रतिकुहूषु मुखसायुज्याभावादिति भावः । पूर्णां राकास्विति भावः । तनुं शरीरं तपोभिः प्रत्यहं देवताभ्यः कलासमर्पणरूपैरिति भावः । तनूकृत्य कुहूषु अमावास्यासु दृश्येतरतामदृश्यतामेत्य भवन्मुखस्य सायुज्यमैक्यं प्राप्नोति किमित्युत्प्रेक्षा । यथा कश्चिद्ब्राह्मणः तीव्रेण तपसा ब्रह्मसायुज्यमाप्नोति तद्वदित्यर्थः । अन्यथा कथं कुहूषु न दृश्यत इति भावः ॥

कृत्वा दृशौ ते बहुवर्णचित्रे किं कृष्णसारस्य तयोर्मृगस्य ।
अदूरजाग्रद्विदरप्रणालीरेखामयच्छद्विधिरर्धचन्द्रम् ॥ ३८ ॥

कृत्वेति । विधिर्विधाता बहुभिर्वर्णैः सितासितरूपैश्चित्रे सुदृशये तल्लक्षणत्वादिति भावः । ते तव दृशौ कृत्वा निर्माय कृष्णसारस्य मृगस्य सम्बन्धिन्योः तयोर्दृशोरदूरे समीपे जाग्रत्या विदरप्रणाल्याः स्फुटनमार्गस्य नेत्रप्रान्तवर्त्यर्धचन्द्ररेखाविशेषस्य छलात् 'विदरः स्फुटनं भिदा' इत्यमरः । अर्धचन्द्रं गलहस्तिकामयच्छत् तत्समकक्षानर्हत्वादिति भावः । अर्धचन्द्रस्तु 'चन्द्रके गलहस्ते बाणभेदेऽपि' इति विश्वः । छलादयच्छदिति सापह्नवोत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या ॥ ३८ ॥

मुग्धः स मोहात् सुभगान्नदेहाददद्भ्रुवद्भूरचनाय चापम् ।
भ्रूभङ्गजेयस्तव यन्मनोभूरनेन रूपेण यदा तदाभूत् ॥३९॥

मुग्ध इति । भवद्भ्रुवो रचनाय निर्माणाय चापमुपादानत्वेन ददत् ब्राह्मण इति शेषः । नाभ्यस्ताच्छतुरिति नुम्प्रतिषेधः । स मनोभूर्मोहादविमृश्यकारित्वलक्षणात्प्रवृत्तिनिमित्तान्मुग्धो मुग्धशब्दवाच्योऽभूत् सुभगात् सुन्दराद्देहात्तु न । पूर्वं कायः सौन्दर्यमुग्ध इत्युच्यते । सम्प्रति तु मौग्ध्यादित्यर्थः । 'मुग्धः सुन्दरमूढयोः' इति विश्वः । कुतः यद्यस्मात् तवानेनेति हस्तनिर्देशः । रूपेण सौन्दर्येण करणेन यदा तदा सर्वदेत्यर्थः । भ्रूभङ्गेण भ्रूक्षेपमात्रेण जेयो जेतुं शक्योऽभूत् । कामस्त्वां रूपेण जेतुमशक्तोऽपि चापेनापि शक्नुयात् । सम्प्रति चापदानादुभमथापि भ्रष्टोऽभूदिति भावः ॥ ३९ ॥

मृगस्य नेत्रद्वितयं त्वदास्ये विधौ विधुत्वानुमितस्य दृश्यम् ।
तस्यैव च त्वत्कचपाशवेशः पुच्छः स्फुरच्चामरगुच्छ एषः ॥४०

मृगस्येति । त्वदास्ये विधौ त्वन्मुखचन्द्रे दृश्यं दृग्गोचरीभूतं नेत्रद्वितयं विधुत्वेन चन्द्रत्वेनानुमितस्य चन्द्रस्य मृगाविनाभावादिति भाव : मृगस्यैव तदीयमेवेत्यर्थः । किञ्च एषः तव कचपाशवेशः केशपाशसन्निवेशः तस्यैव

मृगस्य पुच्छे वालधौ स्फुरच्चामरगुच्छ इत्युत्प्रेक्षा। अन्यथा कथमनयोरीदृशी शोभेति भावः ॥ ४० ॥

आस्तामनङ्गीकरणाद्भवेन दृश्यः स्मरो नेति पुराणवाणी।
तवैव देहं श्रितया श्रियेति नवस्तु वस्तु प्रतिभाति वादः ॥

आस्तामिति। स्मरो भवेनेश्वरेणानङ्गीकरणादशरीरीकरणाद्धेतोर्दृश्यो नेति पुराणवाणी पुरातनवादस्तावदास्ताम्। तवैव देहं श्रितया द्वितीयाश्रितातीतेत्यादिना समासः। श्रिया सौन्दर्येण न दृश्य इति नवो नूतनो वादस्तु वस्तु परमार्थः प्रतिभाति तदैतिह्यमात्रमिदं तु प्रत्यक्षमित्यर्थः। अतः पराजयलज्जानिमित्तमस्यादृश्यत्वमित्युत्प्रेक्षा ॥ ४१ ॥

त्वया जगत्युचितकान्तिसारे यदिन्दुनाऽशीलि शिलोञ्छवृत्तिः।
आरोपि तन्माणवकोऽपि मौलौ स यज्वराज्येऽपि महेश्वरेण ॥

त्वयेति। त्वया जगति उचितकान्तिसारे गृहीतलावण्यसर्वस्वे सति इन्दुना शिलोञ्छावेव वृत्तिः जीविका। 'उञ्छो धान्यकणादानं कणिकांशार्जनं शिलम्' इति यादवः। अशीलि शीलितेति यत् तत्तस्माद्धेतोः मनोरपत्यं पुमान् मानवः "तस्यापत्यम्" इत्यण्प्रत्यये णत्वम्। "अपत्ये कुत्सिते मूढे मनारौत्सर्गिकः स्मृतः। नकारस्य तु मूर्धन्यस्तेन सिध्यति माणवः॥" तेन सोऽल्पो माणवकः। बालोऽपि स इन्दुर्महेश्वरेण महादेवेन महाराजेन च मौलौ शिरसि तथा यज्वराज्ये द्विजराजत्वेऽप्यारोपि आरोपित इत्युत्प्रेक्षा। प्रकृष्टधर्मः कस्मै फलाय न भवतीति भावः त्रैलोक्याह्लादकश्चन्द्रोऽपि तल्लावण्यलेश एवेति तात्पर्यार्थः ॥ ४२ ॥

आदेहदाहं कुसुमायुधस्य विधाय सौन्दर्यकथादरिद्रम्।
त्वदङ्गशिल्पात्पुनरीश्वरेण चिरेण जाने जगदन्वकम्पि ॥४३

आदेहेति। ईश्वरेण शम्भुना कुसुमायुधस्य कामस्य देहदाहदारभ्य आदेहदेहं मर्यादायामव्ययीभावः। जगल्लोकं सौन्दर्यकथादरिद्रं सौन्दर्यवार्ता

शून्यं विधाय चिरेण त्वदङ्गस्य शिल्पान्निर्माणात् विश्वं पुनरन्वकम्पि
अनुकम्पितं त्वया पुनः सौन्दर्यभरितं कृतमिति जान इत्युत्प्रेक्षा । तव
मूर्तिमतः कामात् को भेद इति भावः ॥ ४३ ॥

महीकृतार्था यदि मानवोऽसि जितं दिवा यद्यमरेषु कोऽपि ।
कुलं त्वयालङ्कृतमौरगञ्चेन्नाधोऽपि कस्योपरि नागलोकः ॥

महीति । मनोरयं मानवो मनुष्योऽसि यदि "तस्येदम्" इत्यण्प्रत्ययः।
महीकृतार्था अमरेषु कोऽप्यसि यदि दिवा द्युलोकेन जित सर्वोत्कर्षेण स्थितं
नपुंसके भावे क्तः । त्वया औरगं कुलं नागकुलमलङ्कृतं चेत् नागोऽसि
चेदित्यर्थः । अधः सर्वाधःस्थितोऽपि नागलोकः कस्य लोकस्योपरि न ।
सर्वस्याप्युपरिवर्तत इत्यर्थः । "उपर्युपरिष्टात्" इति निपातः ॥ ४४ ॥

सेयं न धत्तेऽनुपपत्तिमुच्चैर्मच्चित्तवृत्तिस्त्वयि चिन्त्यमाने ।
ममौ स भद्रं चुलुके समुद्रस्त्वयात्तगाम्भीर्यमहत्वमुद्रः ॥ ४५ ॥

सेयमिति । त्वयि चिन्त्यमाने स्वरूपतो गुणतश्च विभाव्यमाने सति
सेयं विभावयन्ती मच्चित्तवृत्तिः उच्चैर्महतीमनुपपत्तिं न धत्ते समुद्रस्याग-
स्त्यचुलुके अनुपपन्नता बुद्धिं न करोतीत्यर्थः । तत्र हेतुमुत्प्रेक्षते स समुद्रः
त्वया आत्ता गृहीता गाम्भीर्यमहत्वे एव मुद्राचिह्नं यस्य स सन् । अत
एव चुलुके मुनिमुष्टिगर्भे ममौ भद्रं युक्तमित्यर्थः । अन्यथा कथं तथा
महतो गम्भीरस्य तस्य मुनिचुलुकितेति भावः । अत्र मानहेतोरात्तेत्यादि-
विशेषणगत्या निर्देशात्पदार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमलङ्कारः । तत्सङ्कीर्णेय मुत्प्रेक्षा
भद्रमिति व्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्या ॥ ४५ ॥

संसारसिन्धावनुबिम्बमत्र जागर्ति जाने तव वैरसेनिः ।
बिम्बानुबिम्बौ हि विहाय धातुर्न जातु दृष्टातिसरूपसृष्टिः ॥

संसारेति । किञ्चात्रास्मिन् संसारसिन्धो वैरसेनिः नलस्तवानुबिम्बं
जागर्ति स्फुरतीति जाने तर्कयामीत्यर्थः । कुतः हि यस्माद्बिम्बानुबिम्बौ
विहाय वर्जयित्वा धातुः अतिसरूपसृष्टिः जातु कदाचिदपि न दृष्टा । अन्यथा
कथमेतदत्यन्तसादृश्यमित्यर्थः । भवान् नल एवेति मे प्रतिभातीति भावः ॥

इयत्कृतं केन महीजगत्यामहो महीयः सुकृतं जनेन ।
पादौ यमुद्दिश्य तवापि पद्मारजःसु पद्मस्रजमारभेते ॥४७॥

इयदिति । महीजगत्यां भूलोके केन जनेन इयदेतावन्महीयो महत्तरं सुकृतं कृतं अहो यं जनमुद्दिश्य तवापि पदौ पद्मारजःसु मार्गधूलिषु पद्मस्रजं पद्ममालाम् आरभेते कुर्वाते अहो यं जनमुद्दिश्यागतस्त्वं स धन्यो धन्यतम इति तात्पर्यम् ॥ ४७ ॥

ब्रवीति मे किं किमियं न जाने सन्देहदोलामवलम्ब्य संवित्।
कस्यापि धन्यस्य गृहातिथिस्त्वमलीकसम्भावनयाथवालम् ॥

ब्रवीतीति । इयं मे सम्वित् बुद्धिः सन्देहमेव दोलामस्मदुद्देशेन वा अन्योद्देशेन वा आगतस्त्वमित्येवंरूपाम् अवलम्ब्य आरुह्य किं किं ब्रवीति किमपि किमपि तर्कयतीत्यर्थः । अतो न जाने न निश्चिनोमि । अथ वा अलीकसम्भावनया मिथ्यावितर्केणालं तत्साध्यं नास्तीत्यर्थः । अत एव गम्यमानसाधनत्वापेक्षया करणत्वात् तृतीया इति न्यासोद्योतकारः । किंतु कस्य धन्यस्य ममान्यस्य वा गृहातिथिरसि त्वमेवानुकम्पस्वेत्यर्थः ॥४८॥

प्राक्तैव तावत् तव रूपसृष्टं निपीय दृष्टिर्जनुषः फलं मे ।
अपि श्रुती नामृतमाद्रियेतां तयोः प्रसादीकुरुषे गिरश्चेत् ॥४९

प्राक्तैवेति । तावन्मे दृष्टिः तव रूपेणाकारेण सृष्टमुत्पादितम् अमृतं निपीय जनुषो जन्मनः फलं प्राक्तैव अथ श्रुती श्रोत्रे अप्यमृतं नाद्रियेतान्न पिबेतां किमिति काकुः पास्यत एवेत्यर्थः। चेद्यदि तयोः श्रुत्योः गिरं वाक्यं प्रसादीकुरुषे किमपि वदसीत्यर्थः । सर्वथा प्रश्नदानं उचितं एवेत्यर्थः॥४९॥

इत्थं मधूत्थं रसमुद्गिरन्ती तदोष्ठबन्धूकधनुर्विसृष्टा ।
कर्णात् प्रसूनाशुगपञ्चबाणी वाणीमिषेणास्य मनो विवेश ॥

इत्थमिति । इत्थं मधुनः क्षौद्रादुत्थमुत्पन्नम् । "आतश्चोपसर्गे" इति कप्रत्ययः । रसं तत्सदृश रसमुद्गिरन्ती स्रवन्ती तस्या ओष्ठ एव बन्धूकं

बन्धुजीवकुसुमम् । 'बन्धूको बन्धुजीवः' इत्यमरः । तदेव धनुः तेन विसृष्टा मुक्ता प्रसूनाशुगस्य कुसुमेषोः पञ्चानां बाणानां समाहारः पञ्चबाणी । "तद्धितार्थ" इत्यादिना समाहारे द्विगुः । अकारान्तोत्तरपदत्वात् "स्त्रियां द्विगोः" इति ङीप् । वाणीमिषेण वाग्व्याजेनास्य कर्णात् कर्णं प्रविश्य ल्यब्लोपे पञ्चमी । अस्य नलस्य मनोविवेश कर्णद्वारा प्रविवेशेत्यर्थः ॥५०॥

आमज्जदामज्जमसौ सुधासु प्रियं प्रियाया वदनान्निपीय ।
द्विषन्मुखेऽपि स्वदते स्तुतिर्या तन्मिष्टता नेष्टमुखे त्वमेया ॥

आमज्जदिति । असौ नलः प्रियाया वदनात् प्रियं प्रियवाक्यं निपीय सुधासु आमज्ज मज्जानं धातुमभिव्याप्येत्यर्थः । अभिविधावव्ययीभावः । "अनश्च" इति समासान्तष्टच् । अमज्जदमृतास्वादसुखमन्वभूदित्यर्थः । तथा हि द्विषन्मुखेऽपि तन्मुखतश्चेदित्यर्थः । या स्तुतिः स्वदते स्वादूभवति इष्टमुखे प्रियजनमुखे तु तस्याः स्तुतेर्मिष्टता स्वादुता अमेया अपरिच्छेद्या न किमिति काकुः ? अपि तु । परिच्छेत्तुमशक्यैवेत्यर्थः । अत्रेष्टमुखस्तुतेः द्विषन्मुखस्तुत्यपेक्षया कैमुत्येन स्वादुत्वोत्कर्षप्रतिपादनादर्थापत्त्यलङ्कारः । तस्य वाक्यभूतस्य आमज्जं सुधामज्जनहेतुत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यालिङ्गमिति सङ्करः ॥ ५१ ॥

पौरस्त्यशैलं जनतोपनीतां गृह्णन् यथाहर्पतिरर्घ्यपूजाम् ।
तथातिथेयीमथ संप्रतीच्छन्नस्या वयस्यासनमाससाद ॥५२॥

पौरस्त्येति । अथ नलः अह्नः पतिः अहर्पतिः सूर्यः "अहरादीनां पत्यादिषूपसङ्ख्यानम्" इति रेफादेशः । यथा जनानां समूहो जनता । ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तल् । तया उपनीतां समर्पिताम् अर्घार्थं जलमर्घ्यं "पादार्घाभ्यां च" इति यत्प्रत्ययः । तदेव पूजा तां गृह्णन् स्वीकुर्वन् पुरो भवः पौरस्त्यः । दक्षिणा पश्चात् पुरसस्त्यक् । तं शैलमुदयाद्रिमाससादेति शेषः । तथा अतिथिषु साधुमातिथेयीं पूजां, पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ् । सम्प्रतीच्छन् प्रतिगृह्णन् अस्या भैम्याः वयसा तुल्या सखी नौवयोधर्म-

त्यादिना यत्प्रत्ययः । तस्या आसनमाससाद । न तु भैम्याः दूत्यावस्थायामनौचित्यादिति भावः । उपमालङ्कारः ॥ ५२ ॥

अयोधि तद्धैर्यमनोभवाभ्यां तामेव भूमीमवलम्ब्य भैमीम् ।
आह स्म यत्र स्मरचापमन्तश्छिन्नं भ्रुवौ तज्जयभङ्गवार्ताम् ॥

अयोधीति । तस्य नलस्य धैर्यमनोभवाभ्यां कर्तृभ्यां तां भैमीमेव रणभूमिमिति व्यस्तरूपकम् । अवलम्ब्य प्राप्य अयोधि, भावे लुङ् । यत्र युद्धे युद्धभूमौ वा अन्तर्मध्ये च्छिन्नं भ्रूवौ भैमीभ्रुवावेव स्मरचापं पूर्ववद्रूपकं तयोर्धैर्यमनोभवयोर्जयभङ्गवार्तामाहस्म स्मरचापभङ्गात् स एव भग्न इति भावः । कथञ्चित्कामं निरुध्य धैर्यमेवावलम्बितवानित्यर्थः ॥ ५३ ॥

अथ स्मराज्ञामवधीर्य धैर्यादूचे स तद्वागुपवीणितोऽपि ।
विवेकधाराशतधौतमन्तः सतां न कामः कलुषीकरोति ॥

अथेति । अथ स नलस्तस्या भैम्या वाचा उपवीणितो वीणया उपगीतोऽपि तद्वाग्वीणाकृष्टचित्तोऽपीत्यर्थः । "सत्यापपाश" इत्यादिना वीणाशब्दादुपगाने णिचि कर्मणि क्तः । धैर्याद्धैर्यं विधाय ल्यब्लोपे पञ्चमी । स्मरस्याज्ञामवधीर्य अवज्ञाय ऊचे उवाच । तथा हि विवेकानां धाराशतैर्धौतं क्षालितं सतां विदुषामन्तरन्तःकरणं कामो न कलुषीकरोति न रिक्तं शक्नोतीत्यर्थः । अत्र पूर्वार्धे स्मरधैर्ययोर्धावितचित्तस्य धैर्यनियमनात्परिसङ्ख्यालङ्कारः । एकस्य वस्तुनो भावादनेकत्रैकदा यदा । एकत्र नियमः सा हि परिसङ्ख्या निगद्यत इति लक्षणात् । तस्योत्तरार्धं सामान्येन समर्थनात् सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यास इति सङ्करः ॥ ५४ ॥

हरित्पतीनां सदसः प्रतीहि त्वदीयमेवातिथिमागतं माम् ।
वहन्तमन्तर्गुरुणादरेण प्राणानिव स्वःप्रभुवाचिकानि ॥ ५५ ॥

हरिदिति । मां गुरुणा आदरेण अतिप्रयत्नेन स्वःप्रभूणामिन्द्रादीनां व्याहृतार्था वाचो वाचिकानि सन्देशवाक्यानि । 'सन्देशवाग्वाचिकं स्यात्' इत्यमरः । "वाचो व्याहृतार्थायाम्" इति ठक् । प्राणानिव त्वदीयानेवेत्यर्थः ।

अन्तरन्तरात्मनि वहन्तं हरित्पतीनामिन्द्रादिदिक्पालानां सदस आस्था नादागतं त्वदीयमेवातिथिं प्रतीहि त्वामेवोद्दिश्यागतं विद्धीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

विरम्यतां भूतवती सपर्या निविश्यतामासनमुज्झितं किम् ।
या दूतता नः फलिना विधेया सैवातिथेयी पृथुरुद्भवित्री ॥

विरम्यतामिति । सपर्या पूजा भूतवती भूतैव भवतेः क्तवतुप्रत्यये ङीप् । विरम्यतामवसीयतां भावे लोट् । निविश्यतां उपविश्यतां किं किमर्थमासनमुज्झितं त्यक्तं फलिना फलवती, फलबर्हाभ्यामिनज्वक्तव्यः । विधेया कर्तव्या नोऽस्माकं या दूतता दूत्यं सैव पृथुर्महती आतिथेयी अतिथिपूजा उद्भविती भाविनी ॥ ५६ ॥

कल्याणि ! कल्यानि तवाङ्गकानि कच्चित्तमां चित्तमनाविलं ते ।
अलं विलम्बेन गिरं मदीयामाकर्णयाकर्णतटायताक्षि ॥५७॥

कल्याणीति । हे कल्याणि ! भद्रे ! तवाङ्गकानि कोमलान्यङ्गानि कल्यानि पटूनि कच्चित्तमां ? किञ्चिदिति प्रश्नार्थमव्ययम् । 'कच्चित्काम-प्रवेदने' इत्यमरः । तस्मात् "अतिशायने तमविष्ठनौ" इति तमप् । "किमेत्तिङव्ययघात्" इत्यामुप्रत्ययः । किञ्च ते चित्तमनाविलमकलुषं कच्चितमाम् ? आकर्णतटात्कर्णतटपर्यन्तं मर्यादायामव्ययीभावः । "सुप्सुपा" इति समासे आकर्णतटायते अक्षिणी यस्याः सेति बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात् षच्, "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीप् । अम्बार्थनद्यो-र्ह्रस्वः । हे आकर्णतटायताक्षि ! विलम्बेनालं मदीयां गिरमाकर्णय ॥५७॥

कौमारमारभ्य गणा गुणाना हरन्ति ते दिक्षु धृताधिपत्यान् ।
सुराधिराजं सलिलाधिपञ्च हुताशनञ्चार्यमनन्दनञ्च ॥५८॥

कौमारमिति । हे भैमि ! कौमारं तव कुमारवय आरभ्य प्राणभृज्जा-तिवयोवचनोद्गात्रादिभ्योऽञ् । ते तव गुणानां गणाः दिक्षु धृताधिपत्यान् दिशामधीशान् सुराधिराजं इन्द्रं सलिलाधिपं वरुणञ्च हुताशनं अग्निञ्च अर्यमनन्दनं सूर्यतनयं यमञ्च हरन्ति आकर्षयन्ति ॥ ५८ ॥

चरश्चिरं शैशवयौवनीयद्वैराज्यभाजि त्वयि खेदमेति।
तेषांरुचश्चौरतरेण चित्तं पञ्चेषुणा लुण्ठितधैर्यवित्तम् ॥५९॥

चरदिति। शैशवयौवनयोरिदं शैशवयौवनीयं, वृद्धाच्छः, तच्च तव द्वैराज्यं द्वयो राज्ञोः (कर्म) ब्राह्मणादित्वात् ष्यञ्प्रत्ययः। तद्भाजि शैशवयौवनाख्यराज्यद्वयाक्रान्तायामित्यर्थः। एतेनास्या वयःसन्धिरुक्तः तस्यां त्वयि चिरं चरद्वर्तमानं तेषां इन्द्रादीनां चित्तं (कर्तृ)रुचः कान्तेश्चौरतरेण विरहितेजोहारिणेत्यर्थः। पञ्चेषुणा लुण्ठितधैर्यवित्तम् अपहृतधैर्यधनं सत खेदमति द्वैराज्ये प्रजानां चोरबाधा जायत इति भावः। अत्र वयोद्वयद्वैराज्ये पञ्चेषुणा चोरेण तेषां धैर्यवित्तं हृतमिति रूपकम्। तद्धेतुकत्वात् खेदस्य वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गमिति सङ्करः॥ ५९॥

तेषामिदानीं किल केवलं सा हृदि त्वदाशा विलसत्यजस्रम्।
आशास्तु नासाद्य तनूरुदाराः पूर्वादयः पूर्ववदात्मदाराः॥

तेषामिति। इदानीं तेषां इन्द्रादीनां हृदि सा प्रसिद्धा त्वदाशा केवलं त्वद्यतितृष्णा एव आशा दिक् च। 'आशा दिगतितृष्णयोः' इति वैजयन्ती। अजस्रं विलसति किल विजृम्भते खलु। आत्मदाराः स्वभार्याः पूर्वादयः प्राच्यादयः आशा दिशस्तु उदारा दक्षिणा महतीश्च तनूरासाद्य पूर्ववत् हृदि न विलसन्ति। 'उदारो महति ख्याते दक्षिणे दानशौण्डके' इति वैजयन्ती। अपूर्वनायिकानुरक्ते हृदि पूर्वनायिकाश्चतुरा अपि न लगन्ति। तथा महत्यो दिशः परमाणौ हृदि न लगन्तीति च भावः। त्वदाशापरवशास्ते स्वकीयं प्राच्याद्याशापरिपालनाधिकारमपि विस्मृत्य स्थिता इति तात्पर्यार्थः। अत्रोभयोराशयोरेकत्र हृदि प्राप्तौ एकस्या भैम्याशाया एव तन्नियमनात्परिसङ्ख्या यद्यप्येकस्य उभयत्र प्राप्तावेकत्र नियमनं परिसङ्ख्येत्यालङ्कारिकाणां लक्षणं तथापि मीमांसकैरुभयोरेकत्र प्राप्तावेकस्यैव नियमनमित्यङ्गीकाराच्चमत्कारकारित्वाविशेषाच्च उपलक्षणत्वेनोभयाङ्गीकारे को विरोधः? अथ वा एकस्य हृदयस्य आशाद्वयप्राप्तावेकत्रैव नियमनाद्वापि लभ्यत इति सर्वथा परिसङ्ख्या समस्त्येव। स च शिष्टशब्दोपात्तयोराशयोरभेदाध्यवसायाच्छ्लेषभित्तिकाभेदरूपातिशयोक्त्युत्थापितेति सङ्करः॥

शरैः प्रसूनैस्तुदतः स्मरस्य स्मर्तुं स किं नाशनिना करोति।
अभेद्यमस्याहह ! वर्म न स्यादनङ्गता चेद्गिरिशप्रसादः ॥६६॥

शरैरिति । स इन्द्रः प्रसूनैरेव शरैस्तुदत आत्मानं विध्यतः स्मरस्य स्मरमित्यर्थः । "अधिगर्थ" इत्यादिना कर्मणि शेषे षष्ठी । अशनिना वज्रेण स्मर्तुं न करोति किं स्मृतिमात्रशेषं कुर्यादेव । किंतु तस्य स्मरस्य गिरिशस्य प्रसादः प्रसादलब्धमित्यर्थः । कार्यकारणयोरभेदोपचारः । सेल्लुण्ठश्चैतत् अनङ्गता अभेद्य वर्मेति रूपकम् । न स्याच्चेत् । अहहेत्यद्भुते खेदे वा साङ्गत्वे पुनर्वज्रलक्ष्यलाभादेनं हन्यादेवेत्यर्थः । तथा पीडयत्येनमनङ्गोऽपीति भावः॥

धृताधृतेस्तस्य भवद्वियोगान्नानार्द्रशय्यारचनाय लूनैः ।
अप्यन्यदारिद्र्यहराः प्रवालैर्जाता दरिद्रास्तरवोऽमराणाम् ६७

धृतेति । अन्येषां दारिद्र्यं हरन्तीत्यन्यदारिद्र्यहरा अपि । हरतेरनुद्यमनेऽच् । अमराणां तरवः कल्पद्रुमा भवत्या वियोगात् सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावो वक्तव्यः । धृताऽधृतिररतिर्येन तस्येन्द्रस्य नानाविधानामार्द्रशय्यानां शिशिरशयनानां रचनाय लूनैः प्रवालैः दरिद्रा रिक्ता जाताः तापस्तु तथापि नापेत इति भावः । सुरद्रुमाणां प्रवालदारिद्र्यासम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः ॥ ६७ ॥

रवैर्गुणास्फालभवैः स्मरस्य स्वर्णाथकर्णौ बधिरावभूताम् ।
गुरोः शृणोतु स्मरमोहनिद्राप्रबोधदक्षाणि किमक्षराणि ।। ६८

रवैरिति । स्वर्णाथस्य सर्गनाथस्येन्द्रस्य पूर्वपदात् "संज्ञायामग" इति णत्वम् । कर्णौ स्मरस्य गुणास्फालभवैः ज्याघट्टनप्रभवैः रवैः बधिरावभूतां एवं बाधिर्ये सति गुरोर्बृहस्पतेः सकाशात् स्मरमोह एव निद्रा तस्याः प्रबोधे दक्षाण्यक्षराणि विवेकज्ञानोपदेशवाक्यानि शृणोतु शृणुयात् किम् ? न शृणोत्येवेत्यर्थः । त्वद्विरहमोहान्धमेनं बृहस्पतिरपि बोधयितुं न प्रभवतीति भावः ॥ ६८ ॥

अनङ्गतापप्रशमाय तस्य कदर्थ्यमाना मुहुरामृणालम् ।
मधौ मधौ नाकनदीनलिन्यो वरं वहन्तां शिशिरेऽनुरागम् ॥

अनङ्गेति । नाकनद्याः स्वर्नद्या नलिन्यो मधौ मधौ वसन्ते वसन्ते तस्येन्द्रस्यानङ्गतापप्रशमाय मुहुरामृणालं मृणालपर्यन्तं, अभिविधावव्ययीभावः । कदर्थाः कुत्सितवस्तूनि, "कोः कत्तत्पुरुषेऽचि" इति कोः कदादेशः । तत्करोतीति ण्यन्तात् कर्मणि लटः शानजादेशः । कदर्थाः क्रियमाणाः कदर्थ्यमानाः उत्पीड्यमानाः सत्य इत्यर्थः । शिशिरेऽनुरागं वरम् । वरमिति मनाक् प्रिये । वहन्तां वासन्तिकोपचाराणां तासां तत्र पूर्वोक्तोपद्रवभयादिति भावः । वहेः स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् ॥ ६९ ॥

दमस्वसः सेयमुपैति तृष्णा जिष्णोर्जगत्यग्रिमतेऽन्यलक्ष्मीम् ।
दृशां यदब्धिस्तव नाम दृष्टित्रिभागलोभार्तिमसौ बिभर्ति ॥

दमेति । हे दमस्वसः ! दमयन्ति ? जिष्णोः शक्रस्य, 'जिष्णुर्लेखर्षभः शक्रः' इत्यमरः । सेयं तृष्णा आशा जगति अग्रेभवमग्रिमं, अग्रादिपश्चाड्डिमजवक्तव्यः । तच्च तल्लेख्यं च तस्य लक्ष्मीं अग्रगण्यतामुपैति अपूर्वत्वादिति भावः । कुतः यद्यस्माद्दृशामब्धिराकरोऽसाविन्द्रस्तव दृष्टेस्त्रिभागस्तृतीयांशः सङ्ख्याशब्दस्य वृत्तिविषये पूरणार्थत्वाङ्गीकारात् । तत्र लोभेन तृष्णया आर्तिमाधिम्बिभर्ति नाम धत्ते खलु । तदेतदाढ्यतमस्य काणकालोभवच्चित्रीयत इत्यर्थः । तल्लेशलाभ एव स्वदृष्टिसम्पत्तेः फलमित्यभिमानस्तस्येति भावः ॥ ७० ॥

अग्न्याहिता नित्यमुपासते यां देदेप्यमानां तनुमष्टमूर्तेः ।
आशापतिस्ते दमयन्ति! सोऽपि स्मरेण दासीभवितुं न्यदेशि ॥

अथ भगवतोऽग्नेरवस्थां वर्णयति—अग्नीति । अग्न्याहिता आहिताग्नयः, "वाहिताग्न्यादिषु" इति निष्ठायाः परनिपातः । यां देदीप्यमानां जाज्वल्यमानां दीप्यमानां, दीप्यतेर्यङन्तात् कर्तरि लट् । शानजादेशः । अष्टमूर्तेरीश्वरस्य तनुं नित्यमुपासते हे दमयन्ति ! आशापतिर्दिक्पतिः सोऽग्निरपि स्मरेण कर्त्रा तव दासीभवितुं न्यदेशि दासीभवेत्यादिष्ट इत्यर्थः ॥

त्वद्गोचरस्तं खलु पञ्चबाणः करोति सन्ताप्य तथा विनीतम् ।
स्वयं यथास्वादिततप्तभूयः परं न सन्तापयिता स भूयः ॥

त्वदिति । पञ्चबाणः कामस्त्वद्गोचरस्त्वामेव लक्षीकृत्य इत्यर्थः । तमग्निं सन्ताप्य तथा तेन प्रकारेण विनीतं शिक्षितं करोति खलु । यथा येन प्रकारेण स्वयं स्वादितं अनुभूतं तप्तभूय तप्तत्वं येन स सन् । भुवो भावे इति भावे क्यप् । भूयः पुनः परमन्यं सन्तापयिता न सन्तापयिष्यति स्वयमनुभूतदुःखः स्वात्मदृष्टान्तेन परं तथा न दुःखाकरोतीति भावः ॥७२॥

अदाहि यस्तेन दशार्धबाणः पुरा पुरारेर्नयनालयेन ।
स निर्दहंस्तं भवदक्षिवासी न वैरशुद्धेरधुनाधमर्णः ॥७३॥

अदाहीति । यो दशार्धबाणः पञ्चेषुः पुरा पुरारेर्नयनालयेन नयनाश्रयेण नेत्राग्निना अदाहि दग्धः स पञ्चेषुरधुना भवदक्षिवासी त्वन्नेत्रनिष्ठः सन् तमग्निं निर्दहन् वैरशुद्धेर्वैरनिर्यातनादधमर्णः ऋणी न अनृणोऽभूदित्यर्थः । यो यथा यस्यापकरोति स तस्य तथैव प्रतिकृत्य निर्वैरो भवतीति भावः ॥ ७३ ॥

सोमाय कुप्यन्निव विप्रयुक्तः स सोममाचामति हूयमानम् ।
नामापि जागर्ति हि यत्र शत्रोस्तेजस्विनस्तं कतमे सहन्ते ॥

सोमायेति । विप्रयुक्तस्त्वद्विक्तोऽग्निः सोमाय चन्द्राय कुप्यन्निव जिघांसन्निवेत्यर्थः । "क्रुधद्रुह" इत्यादिना सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । हूयमानं यज्ञे दीयमानं सोमं सोमरसमाचामति पिबति । तथा हि यत्र पुरुषे शत्रोर्नामापि जागर्ति प्रकाशते तं शत्रुनामधारिणं तेजस्विनः परावमानासहिष्णवः, 'अधिक्षेपाद्यसहनं तेजः प्राणात्ययेष्वपि' इति लक्षणात् । कतमे सहन्ते न केऽपीत्यर्थः । तेजस्विनां शत्रुनामाप्यसह्यमिति भावः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपार्थान्तरन्यासः ॥ ७४ ॥

शरैरजस्रं कुसुमायुधस्य कदर्थ्यमानस्तव कारणाय ।
अभ्यर्चयद्भिर्विनिवेद्यमानादप्येष मन्ये कुसुमाद्बिभेति ॥७५॥

शरैरिति। हे तरुणि! तव कारणाय त्वदर्थं त्वत्कृते, तादर्थ्ये चतुर्थी। कुसुमायुधस्य शरैः कुसुमबाणैरजस्रं कदर्थ्यमानः पीड्यमान एषोऽग्निः अभ्यर्चयद्भिः पूजयद्भिर्विनिवेद्यमानात् समर्प्यमाणादपि कुसुमाद्बिभेति मन्ये। उत्प्रेक्षा॥ ७५॥

स्मरेन्धने वक्षसि तेन दत्ता संवर्तिका शैवलवल्लिचित्रा।
चकास्ति चेतोभवपावकस्य धूमाविला कीलपरम्परेव॥७६॥

स्मरेन्धेन इति। तेनाग्नि स्मरेन्धने कामाग्निदाह्ये वक्षसि दत्ता तापशान्तये न्यस्ता शैवलवल्लिभिश्चित्रा कर्बुरा संवर्तिका नवदलम्। 'संवर्तिका नवदलं बीजकोशो वराटकः' इत्यमरः। चेतोभवपावकस्य कामाग्नेर्धूमाविला कीलपरम्परा ज्वालावलिरिव चकास्ति दीप्यते। 'वह्नेर्द्वयोर्ज्वालकीलौ' इत्यमरः॥ ७६॥

पुत्री सुहृद्येन सरोरुहाणां यत्प्रेयसी चन्दनवासिता दिक्।
धैर्यं विभुः सोऽपि तवैव हेतोः स्मरप्रतापज्वलने जुहाव॥

अथ यमस्य विरहावस्थां वर्णयति—पुत्रीति। येन सरोरुहाणां सुहृत्सूर्यः पुत्री पुत्रवान् एतेनाभिजन उक्तः। चन्दनैर्मलयजैः द्रुमैर्वासिता सुरभिता दिक् दक्षिणा यत्प्रेयसी यस्य प्रियतमा एतेन भोगसम्पत्तिरुक्ता। स विभुर्वैवस्वतोऽपि तवैव हेतोस्त्वन्निमित्तादेव। "षष्ठी हेतुप्रयोग" इति षष्ठी। धैर्यं स्मरस्य प्रतापज्वलने प्रतापाग्नौ जुहाव परवशो वर्तत इत्यर्थः॥

तं दह्यमानैरपि मन्मथैधं हस्तैरुपास्ते मलयः प्रवालैः।
कृच्छ्रेऽप्यसौ नोज्झति तस्य सेवां सदा यदाशामवलम्बते यः॥

तमिति। मलयो मलयाद्रिः मन्मथैधं कामाग्नीन्धनम। 'काष्ठं दार्विन्धनन्त्वेध' इत्यमरः। तं यमं दह्यमानैस्तदङ्गसङ्गात्पञ्चबाणैरपि प्रवालैः पल्लवैरेव हस्तैरुपास्ते तस्य शीतोपचारमाचरतीति भावः। युक्तञ्चैतदित्याह—यो जनः सदा यस्याशां देशम् अनुरागञ्चावलम्बते। असौ जनः कृच्छ्रे

आपद्यपि तस्य सेवां मोज्झति न त्यजति यो यदुपजीवी तस्य तत्सेवा विपत्स्वपि कर्तुमुचितेत्यर्थः । अर्थान्तरन्यासः ॥ ७८ ॥

स्मरस्य कीर्त्येव सितीकृतानि तद्दोःप्रतापैरिव तापितानि ।
अङ्गानि धत्ते स भवद्वियोगात् पाण्डूनि चण्डज्वरजर्जराणि ॥

स्मरस्येति । स यमो भवद्वियोगात्पाण्डूनि चण्डेन तीव्रेण ज्वरेण जर्जराणि अत एव क्रमात् स्मरस्य कीर्त्या सितीकृतानि धवलीकृतानीव तस्य स्मरस्य दोःप्रतापैस्तापितानीव स्थितानीत्युभयत्राप्युत्प्रेक्षा । अङ्गानि धत्ते । अत्र यथासङ्ख्योत्प्रेक्षयोः सङ्करः ॥ ७९ ॥

यस्तन्वि ! भर्ता घुसृणेन सायं दिशः समालम्भनकौतुकिन्याः ।
तदा स चेतः प्रजिधाय तुभ्यं यदा गतो नैति निवृत्य पान्थः ॥

अथ वरुणस्य विरहं वर्णयति— य इत्यादि । हे तन्वि ! कृशाङ्गि ! यो देवः सायं घुसृणेन कुङ्कुमेन समालम्भने अनुलेपने कौतुकिन्याः कुतूहलवत्याः आतपारुण्यात् कुङ्कुमलिप्तवङ्गासमानाया इत्यर्थः । दिशः प्रतीच्या भर्ता प्राप्तः प्राच्या अपि तथात्वात्तद्व्यावृत्त्यर्थं सायङ्ग्रहणम् । स वरुणः तदा तस्मिन् काले तुभ्यञ्चेतः प्रजिघाय प्रहितवान् । "हेरचङि" इति कुत्वम् । यदा यस्मिन् काले गतः प्रयातः नित्यं पन्थानं गच्छतीति पान्थो निवृत्य नैति नायाति अपुनरावृत्तिलिङ्गान्नूनं चित्रास्वात्योः प्रहितवानित्युत्प्रेक्षा । "नन्दन्ति न निवर्तन्ते चित्रास्वात्योर्गता नरा" इति वचनात् । अत एवात्र कवेः पान्थशब्दप्रयोगः "पथो ण नित्यम्" इति नित्याध्वगमने पथिन् शब्दात् णप्रत्ययपान्थादेशयोर्विधानात् । अत एव "नित्यग्रहणं प्रत्ययार्थविशेषणम्" इति काशिकायाम् । तच्चित्तं त्वय्येव सानन्दं विहरति न निवर्तत इति तात्पर्यम् ॥ ८० ॥

तथा न तापाय पयोनिधीनामम्बामुखोत्थः क्षुधितः शिखावान् ।
निजः पतिः संप्रति वारिपोऽपि यथा हृदिस्थः स्मरतापदुःस्थः ॥

तथेति । तथा क्षुधितः बुभुक्षितः । "वसतिक्षुधोः" इति निष्ठाया-

मिदागमः। अश्वामुखोत्थः शिखावान् बडबाग्निः पयोनिधीनां तापाय न भवति यथासौ स्मरदाहेन दुःखं तिष्ठतीति दुःस्थोऽस्वस्थो निजः पतिर्वरुणः हृदि तिष्ठतीति हृदिस्थः स्मर्यमाण एव वारीणि पातीति वारिपो वारिरक्षकोऽपि सन् तापाय भवति तथा साक्षात् कुक्षिस्थोऽपि बडबाग्निर्न तापयतीत्यर्थः। ईदृक् तापासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिभेदः॥

यत्प्रत्युत त्वन्मृदुबाहुवल्लीस्मृतिस्रजं गुम्फति दुर्विनीता।
ततो विधत्तेऽधिकमेव तापं तेन श्रिता शैत्यगुणा मृणाली॥

यदिति। तेन वरुणेन श्रिता सन्तापशान्तये सेविता शैत्यमेव गुणो यस्याः सा शैत्यगुणा शीतलैकस्वभावेत्यर्थः। तथापि दुर्विनीता प्रतिकूलचारिणी मृणाली बालमृणालं अल्पत्वविवक्षायां स्त्रीलिङ्गता। 'स्त्री स्यात् काचिन्मृणाल्यादिर्विवक्षापचये यदि' इत्यमरः। "जातेरस्त्रीविषयादयोपधात्" इति ङीप्। यद्यस्मात्तव मृदुबाहू वल्याविव तयोः स्मृतीनां स्रजं मालां गुम्फति रचयति अजस्रं स्मारयतीत्यर्थः। ततस्त्वद्बाहुस्मारकत्वाद्धेतोः प्रत्युत वैपरीत्येन। प्रत्युतेत्युक्तवैपरीत्य इति गणव्याख्यानम्। अधिकं तापमेव विधत्ते वितन्यते एतेनास्य ज्वरावस्थोक्ता। अत्र मृणाल्याः कविसम्मतसादृश्याद्बाहुवल्लीस्मारकत्वोक्तेः स्मरणालङ्कारः। तदुपजीवनेन तस्यास्तापशान्तिहेतोस्तद्विपरीततापकार्योत्पत्तिकथनाद्विरुद्धकार्योत्पत्तिलक्षणो विषमालङ्कारभेद इत्यनयोरङ्गाङ्गिभावेन संकरः॥ ८२॥

न्यस्तं ततस्तेन मृणालदण्डखण्डं बभासे हृदि तापभाजि।
तच्चित्तमग्नैर्मदनस्य बाणैः कृतं शतच्छिद्रमिव क्षणेन॥८३॥

न्यस्तमिति। ततस्तदनन्तरमपि तेन वरुणेन तापभाजि हृदये न्यस्तं मृणालदण्डस्य बिसकाण्डस्य खण्डं सकलं तस्य वरुणस्य चित्ते मग्नैर्मदनस्य बाणैः क्षणेन शतं छिद्राणि यस्य तत्तथा कृतमिव प्रतिकूलाचरणरोषाच्छतधा प्रणीतमिव बभासे। उत्प्रेक्षा॥ ८३॥

इति त्रिलोकीतिलकेषु तेषु मनोभुवो विक्रमकामचारः।
अमोघमस्त्रं भवतीमवाप्य मदान्धतानर्गलचापलस्य॥८४॥

इतीति । हे भैमि ! भवतीमेवामोघमस्त्रम् अवाप्य मदान्धतया अनर्गलचापलस्य उच्छृङ्खलचेष्टितस्य मनोभुवः कामस्य त्रिलोकीतिलकेषु त्रिभुवनभूषणेषु तेष्विन्द्रादिषु विषये इतीत्थं विक्रमस्य कामचारः स्वाच्छन्द्यवृत्तिर्वर्तत इति शेषः ॥ ८४ ॥

सारोऽथ धारेव सुधारसस्य स्वयंवरः श्वो भविता तवेति ।
सन्तर्पयन्ती दमयन्ति तेषां श्रुतिः श्रुती नाकजुषामयासीत् ॥

सार इति । अथानन्तरसमये हे दमयन्ति ! तव स्वयंवरः श्वः परेऽह्नि भविता भविष्यतीति श्रुतिर्वार्ता । 'श्रुतिः श्रोत्रे अथाम्नाये वार्तायां श्रोत्रकर्मणि' इति विश्वः । सुधारसस्य सारः सारभूता धारेव सन्तर्पयन्ती नाकजुषामिन्द्रादीनां श्रुती श्रोत्रे अयासीत् प्राप सारोऽथेति पाठे सारप्रभवेत्यर्थः ॥ ८५ ॥

समं सपत्नीभवदुःखतीक्ष्णैः स्वदारनासापथिकैर्मरुद्भिः ।
अनङ्गशौर्यानलतापदुःस्थैरथ प्रतस्थे हरितां मरुद्भिः ॥८६॥

समिति । अथ स्वयंवरवार्ताश्रवणानन्तरमनङ्गस्य शौर्यानलेन प्रतापाग्निना यस्तापस्तेन दुःस्थैरस्वस्थैर्हरितां दिशां सम्बन्धिभिर्मरुद्भिर्देवैरिन्द्रादिभिः स्वस्वामिभावसम्बन्धे षष्ठीसमासः । समानः पतिर्यस्याः सा सपत्नी । "नित्यंसापत्न्यादिषु" इति ङीप् नकारश्च । तद्भवेन दुःखेन तीक्ष्णैर्दुःसहैः स्वदाराणां नासासु पन्थानं गच्छन्तीति पथिकैः पान्थैर्मरुद्भिः समं वायुभिः सह 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमरः । प्रतस्थे प्रस्थितं भावे लिट् । शच्यादिभिरिन्द्रादिकलत्रैरागामिसापत्न्यदुःखाद्दीर्घमुष्णञ्च निःश्वसितमित्यर्थः । अत्र पवनामरप्रस्थानयोः कार्यकारणभावात्तदङ्गलक्षणातिशयोक्त्युत्थापितः सहोक्त्यलङ्कारः । सहार्थेनान्वयो यत्र भवेदतिशयोक्तितः । कल्पितौपम्यपर्यन्ता सा सहोक्तिरिहोच्यते ॥" इति लक्षणात् ॥ ८६ ॥

अपास्तपाथेयसुधोपयोगैस्त्वच्चुम्बिनैव स्वमनोरथेन ।
क्षुधश्च निर्व्यापयता तृषश्च स्वादीयसाध्वा गमितः सुखं तैः ॥

अपास्तेति । पथि साधु पाथेयम् । 'पाथेयं सम्बलं स्मृतम्' इति

यादवः । पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ् । तच्चासौ सुधा च तस्या उपयोगो-ऽपास्तो यैरिन्द्रादिभिः क्षुधं बुभुक्षां तृषं तृष्णां पिपासां निर्वापयता शमयता स्वादीयसा अमृतादपि स्वादुतरेण त्वच्चुम्बिना भवद्गोचरेण स्वयं मनोरथेनैवाध्वा सुखं गमितो नीतः अमृतमप्युत्सृज्य त्वद्ध्यानमात्रसम्बन्धाः प्राप्ता इत्यर्थः ॥ ८७ ॥

प्रिया मनोभूशरदावदाहे देवीस्त्वदर्थेन निमज्जयद्भिः ।
सुरेषु सारैः क्रियतेऽधुना तैः पादार्पणानुग्रहभूरियं भूः ॥८८॥

प्रिया इति । त्वमेवार्थः प्रयोजनं तेन निमित्तेन प्रिया दयिताः देवीः शच्यादिदाराः मनोभुवः कामस्य शरा एव दावो दवाग्निस्तस्य दाहे विरहानले निमज्जयद्भिः सद्भिः सुरेषु सारैः श्रेष्ठैरिन्द्रादिभिरधुना इयं भूर्विदर्भदेशः पदार्पणमेवानुग्रहस्तस्य भूः स्थानं क्रियतते कुण्डिनोपकण्ठ एव तिष्ठन्तीत्यर्थः ॥ ८८ ॥

अलङ्कृतासन्नमहीविभागैरयं जनस्तैरमरैर्भवत्याम् ।
अवापितो जङ्गमलेख्यलक्ष्मीं निक्षिप्य सन्देशमयाक्षराणि ॥

अलंकृतेति । अलङ्कृत आसन्नमहीविभागो भूप्रदेशो यैस्तैः समीपगस्तैस्तैरमरैरयं जनः स्वयमित्यर्थः । भवत्यां विषये त्वां प्रतीत्यर्थः । सन्देशमयाक्षराणि सन्देशरूपाणि वाक्यानि निक्षिप्य अर्पयित्वा जङ्गमलेख्यस्य चललेख्यस्य लक्ष्मीमवापितः तेषामहं सन्देशहर इत्यर्थः ॥८९ ॥

एकैकमेते परिरभ्य पीनस्तनोपपीडं त्वयि सन्दिशन्ति ।
त्वं मूर्च्छतान्नः स्मरभिल्लशल्यैर्मुदे विशल्यौषधिवल्लिरेधि ॥

एकैकमिति । एते देवाः एकैकं प्रत्येकमेवेत्यर्थः । वीप्सायां द्विरुक्तिः । एकं बहुव्रीहिवदिति बहुव्रीहिवद्भावात् सुलोपः क्रियाविशेषणं चैतत् अन्यथैकत्वनपुंसकत्वानुपपत्तेः केषुचित्पुस्तकेषु प्रत्येकमित्येव पाठः । पीनस्तनयोरुपपीड्य पीनस्तनोपपीडं सप्तम्यां चोपपीडरुधकर्ष इति णमुल्प्रत्ययः । परिरभ्यालिङ्ग्य सन्दिशन्ति वाचिकं कथयन्ति किमिति स्मर एव भिल्लोऽन्त्यजभेदः । 'मूलाश्लेषादयो भिल्लाः कथ्यन्ते ह्यन्त्यजातयः' इति हलायुधः । तस्य शल्यैः शरैर्मूर्च्छतां मुह्यतां नोऽस्माकं मुदे त्वं विशल्या उद्-

तशल्या च सा औषधिर्वल्ली विशल्यकरणीलता । एधि भव अस्तेर्लोण्मध्यमैकवचनं ध्वसोरे द्धावभ्यासलोपश्च इत्येकारः । हुझल्भ्यो हेर्धिः । "धि च" इति सकारलोपः ॥ ९० ॥

त्वत्कान्तिमस्माभिरयं पिपासन् मनोरथाश्वासनयैकयैव ।
निजः कटाक्षः खलु विप्रलभ्यः कियन्ति यावद्भण वासराणि ॥

अथ षोडशभिः श्लोकैः सन्देशमेवाह—त्वदित्यादि । हे भैमि ! त्वत्कान्तिं त्वल्लावण्यामृतं पिपासन् पातुमिच्छन्, पिबतेः सनन्ताल्लटः शत्रादेशः । अयं निजोऽस्मदीयः कटाक्षोऽस्माभिः कियन्ति वासराणि यावत् कियद्दिनपर्यन्तमित्यर्थः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया अवधौ यावच्छब्दः । एकया मनोरथेन मनोरथप्राप्त्या या आश्वसना तयैव अयं ते मनोरथ इदानीमेव प्राप्स्यत इत्येवमुपसान्त्वनयैव विप्रलभ्यः प्रतार्यः खलु ? भण पथिकैस्तृषित इवेति भावः । अलं कालयापनया दिदृक्षवो वयमनुकम्पनीया इति तात्पर्यार्थः ॥ ९१ ॥

निजे सृजास्मासु भुजे भजन्त्यावादित्यवर्गे परिवेषवेषम् ।
प्रसीद निर्वापय तापमङ्गैरनङ्गलीलालहरीतुषारैः ॥ ९२ ॥

निजे इति । हे भैमि ! निजे स्वीये भुजे बाहू आदित्यवर्गे सुरवर्गे सूर्यवर्गे चास्मासु परिवेषस्य वेष्टनस्य सूर्यपरिधेश्च वेषमाकारं भजन्त्यौ सृज कुरु आलिङ्गेत्यर्थः । 'परिवेषो रवेः पार्श्वमण्डले वेष्टने तथा' इत्यजपालः । प्रसीद प्रसन्ना भव अनङ्गलीलालहरीभिर्मदनविहारोर्मिभिः तुषारैः शीतलैरङ्गैः तापं निर्वापय शमय ॥ ९२ ॥

दयस्व नो घातय नैवमस्माननङ्गचाण्डालशरैरदृश्यैः ।
भिन्ना वरं तीक्ष्णकटाक्षबाणैः प्रेमस्तव प्रेमरसात् पवित्रैः ॥

दयस्वेति । हे भैमि ! नोऽस्माकं दयस्व अस्माननुकम्पस्वेत्यर्थः । "अधीगर्थदयेशां कर्मणि" इति षष्ठी । अदृश्यैरलक्ष्यैरनङ्ग एव चाण्डालस्तस्य शरैरेवमस्मान् न घातय न मारय । किंतु प्रेमैव रसोऽनुरागो जलं च तस्मात् पवित्रैः शुद्धैस्तव तीक्ष्णैः कटाक्षैरेव बाणैर्भिन्ना विदारिताः सन्तः प्रेमः म्रियामहे । प्रपूर्वाद्रिणो लङुत्तमबहुवचनम् । वरं मनाक् प्रियम्

जीवनासम्भवे वरं चण्डालहस्तमरणात्तीर्थमरणमिति भावः ॥ ९३ ॥

त्वदर्थिनः सन्तु परःसहस्राः प्राणास्तु नस्त्वच्चरणप्रसादः।
विशङ्कसे कैतवनर्तितञ्चेदन्तश्चरः पञ्चशरः प्रमाणम् ॥९४॥

त्वदिति। हे भैमि ! त्वामर्थयन्त इति त्वदर्थिनः त्वत्कामुकाः सहस्रात् परे परः सहस्राः सहस्राधिकसङ्ख्याका इत्यर्थः। 'परःशताद्यास्ते येषां परा सङ्ख्या शतादिकात्' इत्यमरः। पञ्चमीति योगविभागात् समासः, राजदन्तादित्वादुपसर्जनस्य सहस्रशब्दस्य परनिपातः। पारस्करादित्वात् सुडागमः। सन्तु, नोऽस्माकं प्राणास्तु त्वच्चरणयोः प्रसादोऽनुग्रहः वयं त्वदेकायत्तजीविता इत्यर्थः। अथ कैतवनर्तितं कपटनाटकं विशङ्कसे चेत् अन्तश्चरो हृदयान्तर्वर्ती पञ्चशरः प्रमाणं, काम एवात्र साक्षी सहि महती देवतेति भावः ॥ ९४ ॥

अस्माकमध्यासितमेतदन्तस्तावद्भवत्या हृदयं चिराय।
बहिस्त्वयालङ्क्रियतामिदानीमुरो मुरं विद्विषतः श्रियेव ॥

अस्माकमिति। भवत्या पूज्यया। भवतेर्डवतुप्रत्ययः। "उगितश्च" इति ङीप्। त्वयाऽस्माकमेतदन्तर्वर्ति हृदयं स्वान्तं चिराय चिरात्प्रभृति अध्यासितं तावदधिष्ठितमेव। अवधारणे तावच्छब्दः। निरन्तरचिन्तयेति भावः। किं त्विदानीं बहिर्बाह्यमपि हृदयं वक्षः 'हृदयं वक्षसि स्वान्तम्" इति विश्वः। मुरं मुरस्य विद्विषतो विष्णोरुरो हृदयं द्विषोऽमित्र इति शतृप्रत्ययः। "द्विषः शतुर्वा" इति विकल्पात् "न लोके" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधः। श्रियेवालङ्क्रियताम् ॥ ९५ ॥

दयोदयश्चेतसि चेत्तवाभूदलङ्कुरु द्यां विफलो विलम्बः।
भुवः स्वरादेशमथाचरामो भूमौ धृतिं यासि यदि स्वभूमौ ॥

दयेति। तव चेतसि दयोदयः दयाविर्भावः अभूच्चेत् द्यां स्वर्गमलङ्कुरु विलम्बो विफल इत्यर्थः। 'शुभस्य शीघ्रम्' इति न्यायादिति भावः।

अथाथवा स्वभूमौ स्वजन्मस्थाने भूमौ भूलोके धृतिं सन्तोषं यासि यदि तर्हि भुवो भूमेः स्वरादेशं स्वर्गसंज्ञामाचरामः वयं चात्रैव स्थास्याम इत्यर्थः । स्वाधिष्ठित एव स्वर्ग इति भावः ॥ ९६ ॥

धिनोति नास्मान् जलजेन पूजा त्वयान्वहं तन्वि ! वितन्यमाना।
तव प्रसादाय नते तु मौलौ पूजास्तु नस्त्वत्पदपङ्कजाभ्याम् ॥

धिनोतीति । हे तन्वि ! त्वया अन्वहमनुदिनं वीप्सायामव्ययीभावे अनश्च, नपुंसकादन्यतरस्याम् इति समासान्तः "अह्नष्टखोरेव" इति टिलोपः । वितन्यमाना क्रियमाणा जलजेन जातावेकवचनम् । जलजैः पूजा अस्मान् न धिनोति न प्रीणयति । किंतु, तव प्रसादाय प्रसादार्थं नते नम्रे मौलौ मूर्ध्नि त्वत्पदपङ्कजाभ्यां नोऽस्माकं पूजा अस्तु । प्रणयापराधेषु त्वत्पादताडनार्थिनो वयमिति भावः ॥ ९७ ॥

स्वर्णैर्वितीर्णैः करवाम वामनेत्रे ! भवत्या किमुपासनासु ।
अङ्ग ! त्वदङ्गानि निपीतपीतादर्पाणि पाणिः खलु याचते नः ॥

स्वर्णैरिति । हे वामनेत्रे ! चारुलोचने ! भवत्या त्वया निजोपासनासु पूजासु वितीर्णैः समर्पितैः स्वर्णैः कनककमलादिभिः किं करवाम न किमपीत्यर्थः । यतः स्वर्णाचलवासिनो वयमिति भावः । किंतु, अङ्गेत्याम-न्त्रणे, निपीतो गृहीतः पीतायाः हरिद्रायाः दर्पः कान्तिगर्वो यैस्तानि, 'निशाख्या काञ्चनी पीता हरिद्रा वरवर्णिनी' इत्यमरः । त्वदङ्गानि नोऽस्माकं पाणिर्याचते खलु । 'पीतदर्पाणीति पुंलिङ्गपाठे पीतानां स्वर्णादिद्रव्याणां दर्पमिति व्याख्येयम् । स्वर्णादुत्कृष्टवस्तुसम्भवे अपकृष्टस्वर्णस्वीकारो न युक्त इति भावः । साधुश्चायमेव पाठः । अन्यथा स्वर्णसञ्चारिणां त्वदङ्गेषु स्वर्णादुत्कर्षे वक्तव्ये हरिद्रामात्रादुत्कर्षोक्त्यनौचित्यादिति ॥ ९८ ॥

वयं कलादा इव दुर्विदग्धं त्वद्गौरिमस्पर्धि दहेम हेम ।
प्रसूननाराचशरासनेन सहैकवंशप्रभवभ्रु ! बभ्रु ॥ ९९ ॥

वयमिति । प्रसूननाराचशरासनेन कामचापेन सह एकवंशप्रभवे

एककारणोत्पन्ने अत्यन्ततत्सदृशी इति यावत् । भ्रुवौ यस्याः सा बभ्रूरित्यू-ङन्तोत्तरपदो बहुव्रीहिः । अन्यथा अनूङन्तस्य भ्रूशब्दस्योवङ्स्थानस्थानीत्वात् सम्बुद्धावम्बार्थेत्यादिना नदीह्रस्वो न स्यात् । ननु ऊङन्त इत्युक्तं कथमूकारादिति चेत् सत्यम् अप्राणिजातेश्चारज्ज्वादीनामित्यत्र "अलाबूः, कर्कन्धूः" इति भाष्यकारेणोदाहरणादूकारादप्यूङस्त्येवेति ज्ञायते । अत एव वामनः-ऊकारादप्यूङ् प्रवृत्तेरिति । तदेतत् सम्यग्विवेचितमस्माभिः कुमार-सम्भवसञ्जीविन्यां, विमानना सुभ्रु ! कुतः पितुर्गृह इत्यत्र । तस्याः सम्बुद्धिः एकवंशप्रभवभ्रु ! वयं कलाः स्वर्णखण्डान् घ्नन्ति खण्डयन्तीति कलादाः स्वर्णकारा इव । 'कलादा रुक्मकारका' इत्यमरः । तव गौरिम्णा सह स्पर्धत इति तत्स्पर्धि अत एव प्रबलविरोधितया दुर्विदग्धमविदग्धं बुद्धिशून्यं च बभ्रु पिङ्गलम् । 'बभ्रु स्यात् पिङ्गले त्रिषु' इत्यमरः । हेम सुवर्णं दहेम । त्वदङ्गस्पर्धापराधादविदग्धुद्धेश्चास्माकं दाह्यस्वर्णसमर्पणात् सर्वानवद्याङ्गसमर्पणमेव सन्तर्पणमिति भावः ॥ ९९ ॥

सुधासरःसु त्वदनङ्गतापः शान्तो न नः किं पुनरप्सरस्सु ।
निर्वाति तु त्वन्ममताक्षरेण सूनाशुगेषोर्मधुशीकरेण ॥१००॥

सुधेति । हे भैमि ! सुधासरःसु अमृतसरसीषु नोऽस्माकं त्वत्कृता-नङ्गतापो न शान्तः अप्सरःस्वपां सरःसु कर्वश्यादिवेश्यासु वा किं पुनः किमुत ? किंतु सूनाशुगेषोः कामबाणस्य मधुशीकरेण मकरन्दबिन्दुना तत्सदृशेनेत्यर्थः । तव ममताक्षरेण ममताव्यञ्जकवाक्येन मदीया यूय-मित्येवंरूपेण निर्वाति शाम्यति । यद्विरहादयं तापः स तत्सङ्गमैकसाध्यो नोपायान्तरसाध्य इत्यर्थः ॥ १०० ॥

खण्डः किमु त्वद्गिर एव खण्डः किं शर्करा तत्प्रथशर्करैव ।
कृशाङ्गि ! तद्भङ्गिरसोत्थकच्छतृणन्नु दिक्षु प्रथितं तदिक्षुः ॥

खण्ड इति । हे कृशाङ्गि ! खण्डः खण्डशर्करा त्वद्गिर एव त्वद्वचस इव खण्डः शकलः किमु ? 'स्यात्खण्डः शकले चेक्षुविकारमणिदोषयोः' इति

विश्वः । तथा शर्करा सिताख्यशर्करा तस्या गिरः पन्थास्तत्पथः तस्मिन् मार्गे शर्करा शिलाशकलप्रचुरमृदेव किम् ? 'शर्करा खण्डविकृतावुपला कर्परांशयोः' इत्युभयत्रापि विश्वः । दिक्षु प्रथितं प्रख्यातं इक्षुरिक्ष्वाख्यं तत् तृणं तवा गिरः त्वद्गिर भङ्गी भङ्गवान् तरङ्गितो रसः शृङ्गारादिरुदकं च तदुत्थं कच्छे अनूपे तृणं नु ? उत्सेति पाठे रसोत्सो रसप्रवाहः तस्य कच्छतृणं किमित्यर्थः । जलप्रायमनूपं स्यात् पुंसि कच्छस्तथाविधः' इत्यमरः । सर्वत्रान्यथा कथं खण्डादीनामीदृङ्माधुर्यमिति भावः । किंवादयस्तूत्प्रेक्षायां अत्रोत्प्रेक्षात्रयस्य संसृष्टत्वात् सजातीयसंसृष्टिः । अत्र द्रव्ये वैशेषिककारः—"मत्स्यन्दिकाः खण्डसिताः क्रमेण गुणवत्तमाः । यथा यथा हि नैर्मल्यं मधुरत्वं तथा तथा ॥ धौतत्वान्निर्मलत्वाच्च तथा सिततमक्रमात् । बालुकेव भृशं सूक्ष्मा सुस्निग्धा सितपिङ्गला ॥ मत्स्याण्डाकृतिसादृश्ययोगान्मत्स्यन्दिका स्मृता । स्फटिकोपलखण्डाभः खण्डस्तच्छर्करा समा ॥ शर्करा निर्मला सैव सिता तु सितशर्करा । निर्मलेव सिता सा तु राजराज इतीरिता" ॥ इति ॥ १०१ ॥

ददाम किं ते सुधयाधरेण त्वदास्य एव स्वयमास्यते यतः ।
विधुं विजित्य स्वयमेव भावि त्वदाननं तन्मखभागभोजि ॥

किञ्च नेष्टदानेन त्वदाराधने शक्ता वयं किन्तुत्वत्करुणैकशरणा इत्याशयेनाह—ददामेति । ते तुभ्यं किं ददाम किं वितराम दातव्यं किमपि नास्तीत्यर्थः । अमृतमस्तीति चेत् तवैवास्तीत्याह । कुतः यतो यस्मात् कारणात् सुधया अधरेणाधररूपेण त्वदास्य एव स्वयं साक्षादास्यते स्थीयते भावे लट् । यज्ञ भागोऽस्तीति चेत् सोऽपि ते जयलभ्य इत्याह । त्वदाननं कर्तृ विधुं चन्द्रं स्वयमेव परानपेक्ष विजित्य तस्य विधोर्मखे यागे भागमंशं भोक्तुं शीलमस्येति तद्भोजि भावि भविष्यत् तत्स्थानाधिपत्यादत्र धर्मलाभ इति भावः ॥ १०१ ॥

प्रिये ! वृणीष्वामरभावमस्मदिति त्रपोदञ्चि वचो न किन्नः ।
त्वत्पादपद्मे शरणं प्रविश्य स्वयं वयं येन जिजीविषामः॥१०३

त्वदायत्तमेवेत्याह--प्रिय इति । हे प्रिये ! दमयन्ति ! अस्मदस्मच:
अमरभावममरत्वं अविनाशित्वं च वृणीष्वेत्येवंरूपं नोऽस्माकं वचः त्रपा-
मुदञ्चतीति त्रपोदञ्चि लज्जावहं न भवति किम् ? भवत्येवेत्यर्थः । कुतः येन
कारणेन तव पादावेव पद्मे ते एव शरणं प्रविश्य रक्षकं प्राप्य वयं स्वयम-
नामयं जिजीविषामो जीवितुमिच्छामः । स्वयं क्षुधितस्यान्नार्थिनस्त्वद्दातु-
क्षुद्भैषज्यप्रतिज्ञावत् परिहासास्पदमेवेति भावः ॥ १०३ ॥

अस्माकमस्मान्मदनापमृत्योस्त्राणाय पीयूषरसोऽपि नासौ ।
प्रसीद तस्मादधिकं निजन्तु प्रयच्छ पातुं रदनच्छदन्नः॥१०४

न चामृतसेविनां वः कुतो मरणप्रसक्तिरिति वाच्यमित्याह--अस्माक-
मिति । हे दमयन्ति ! अस्मान्मदनादेवापमृत्योः सकाशादस्माकं त्राणाय
रक्षणाय असौ पीयूषरसोऽपि नालं किन्तु तस्मात् पीयूषरसादधिकं निजं
त्वदीयं रदनच्छदमोष्ठं पातुं नोऽस्मभ्यं प्रयच्छ देहि प्रसीद प्रसन्ना भव ॥

प्लुष्टश्चापेन रोपैरपि सह मकरेणात्मभूः केतुनाभू-
द्धत्तां नस्त्वत्प्रसादादथ मनसिजतां मानसोनन्दनः सन्।
भ्रूभ्यां ते तन्वि ! धन्वी भवतु तव सितैर्जैत्रभल्लः स्मितैस्ता-
दस्तु त्वन्नेत्रचञ्चत्तरशफरयुगाधीनमीनध्वजाङ्कः॥ १०५

प्लुष्ट इति । हे तन्वि ! दमयन्ति ! आत्मना स्वयमेव भवतीत्यात्मभूः
कामः स्वैः स्वकीयैः चापेन रोपैर्बाणैः, 'पत्री रोप इषुर्द्वयोः' इत्यमरः ।
मकरेणैव केतुना च सह प्लुष्टो दग्धोऽभूत् । स आत्मभूरथेदानीं तव प्रसा-
दाद्धेतोः नोऽस्माकं तव च सम्भूयेत्यर्थः । "त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम्" इति
युष्मदस्मदोरेकशेषे परशेषः । मानसो मनःसम्बन्धी नन्दनः पुत्रः आन-
न्दयिता च सन् । 'नन्दनो हर्षके सुते' इति विश्वः । मनसि जातो मनसि-
जस्तस्य भावस्तत्ता तां "सप्तम्यां जनेर्डः हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायाम्"
इत्यलुक् । धत्तां दधातु तुह्योस्तातङाशिष्यन्यतरस्याम् । प्लुष्टः दग्ध आत्म-
भूर्भवत्वस्तु मनसोऽप्यात्मत्वादित्यर्थः । "आत्मा देहमनोब्रह्मस्वभावधृति-

बुद्धिषु" इति विश्वः । त्वय्यस्मासु च कामस्तुल्यवृत्तिरस्त्विति भावः । किञ्च ते तव भ्रूभ्यां धन्वी चापवान् भवतु । धन्वन्शब्दाद्व्रीह्यादिपाठादिनिः । तव सितैर्निर्मलैः स्मितैर्हसितैः जैत्रा भल्ला यस्य सः जित्वरेषुः स्तान्भवतु अस्तेर्लोटि तेस्तातङादेशः । तव नेत्रे एव चञ्चत्तरावतिचञ्चलौ शफरौ तयोर्युगं तदधीनस्तल्लभ्यो मीनरूपो ध्वज एवाङ्को लाञ्छनं यस्य सोऽस्तु त्वन्नेत्राभ्यां मीनध्वजवानस्त्वित्यर्थः । अत्र यथासंख्यसङ्कीर्णो रूपकालंकारः । स्रग्धरावृत्तम् ॥ १०५ ॥

स्वप्नेन प्रापितायाः प्रतिरजनि तव श्रीषु मग्नः कटाक्षः
श्रोत्रे गीतामृताब्धौ त्वगपि ननु तनूमञ्जरीसौकुमार्ये ।
नासा श्वासाधिवासेऽधरमधुनि रसज्ञा चरित्रेषु चित्तं
तन्नस्तन्वङ्गि ! कैश्चिन्न करणहरिणैर्वागुरा लम्भितासि ॥

स्वप्नेनेति । हे तन्वङ्गि ! तनून्यङ्गानि यस्यास्तस्याः सम्बुद्धिः । "अङ्गगात्रकण्ठेभ्यः" इति ङीप् । कृशाङ्गि ! प्रतिरजनि रजन्यां रजन्यां, वीप्सायामव्ययीभावः । स्वप्नेन (कर्त्रा) प्रापितायाः स्वप्नदृष्टायाः तव श्रीषु सौन्दर्यलहरीषु नोऽस्माकं कटाक्षो मग्नः गीत एवामृताब्धौ सुधासमुद्रे श्रोत्रे मग्ने, तनूः मूर्तिरेव मञ्जरी कुसुमगुच्छाः तस्याः सौकुमार्ये मार्दवे त्वगपि मग्ना । ननु श्वासाधिवासे निश्वासमारुतसौरभे नासा मग्ना अधरमधुन्यधरामृते रसज्ञा रसना मग्ना चरित्रेषु चेष्टासु चित्तं मग्नं तत् तस्मात् कैश्चित् करणैरिन्द्रियैरेव हरिणैस्त्वं वागुरा मृगबन्धिनी रज्जुः न लम्भिता न प्रापितासि सर्वैरपि प्रापितेत्यर्थः । अस्माकं सर्वेन्द्रियसम्मोहनं ते रूपशिल्पमिति भावः । अत्र चतुर्थपादार्थस्य पूर्वपद्वाक्यार्थहेतुकत्वाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गं तच्च करणहरिणैरित्यादिरूपकेण सङ्कीर्यते । पूर्वोक्तमेव वृत्तम् ॥ १०६ ॥

इति धृतसुरसार्थवाचिकस्रङ्निजरसनातलपत्रहारकस्य ।
सफलय मम दूततां वृणीष्व स्वयमवधार्य दिगीशमेकमेषु ॥

इतीति । इतीत्थं घ्नता सुरसार्थस्येन्द्रादिवृन्दस्य वाचिकस्य सन्देशवाक्यपरम्परा येन तस्य निजस्य रसनातलस्यैव पत्रस्य लेखस्य यो हारकस्तस्य मम दूततां सफलय सफलां कुरु, एषु मध्ये एकं दिगीशं स्वयमात्मनैवावधार्य निश्चित्य वृणीथाः वृणीष्व । वाचिको व्याख्यातः । अत्र नलदूत्यसाफल्यस्य वरणवाक्यार्थहेतुकत्वात् पूर्ववदलङ्कारः । स च रसनातलपत्रस्य यो हारकस्तस्येति रूपकेण सङ्कीर्यते । पुष्पिताग्रा वृत्तम् ॥ १०७ ॥

आनन्दयेन्द्रमथ मन्मथमग्नमग्नि
केलीभिरुद्धर तनूदरि ! नूतनाभिः ।
आसादयोदितदयं शमने मनो वा
नो वा यदीत्थमथ तद्वरुणं वृणीथाः ॥१०८॥

आनन्दयेति । हे तनूदरि ! कृशोदरि ! नूतनाभिरभिनवाभिः केलीभिः क्रीडाभिः मन्मथमग्नमिन्द्रं आनन्दय, अथवा तादृशमेव अग्निं ताभिरुद्धर, अथवा शमने यमे उदितदयं जातानुकम्पं मनः आसादय निवेशय। इत्थं नो वा यदि अथ तर्हि मन्मथमग्नं वरुणं वृणीथाः वृणीष्व ॥ १०८ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
तस्यागादयमष्टमः कविकुलादृष्टाध्वपान्थे महा-
काव्ये चारुणि वैरसेनिचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमित्यादि । कवीनां कुलेन समूहेन अदृष्टे अध्वनि यत्पान्थं नित्यपथिकं तस्मिन् चारुणि शोभने वैरसेनेर्नलस्य चरिते तस्य श्रीहर्षस्य महाकाव्ये निसर्गोज्ज्वलोऽयमष्टमः सर्गः अगात् सम्पूर्ण इति भावः॥ १०९॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्याय
कोलाचल मल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने
जीवातुसमाख्याने अष्टमः सर्गः समाप्तः ।

* नवमः सर्गः *

इतीयमक्षिभ्रुवविभ्रमेङ्गितैः स्फुटामनिच्छां विवरीतुमुत्सुका ।
तदुक्तिमात्रश्रवणेच्छयाऽशृणोद्दिगीशसन्देशगिरो न गौरवात् ॥

अथ दमयन्तीवृत्तान्तं वक्तुं विततबहुतरदूतवाक्यश्रवणजनितामिन्द्राद्यनुरागशङ्कां तावद्वारयति—इतीति । इयं दमयन्ती अक्षिणी च भ्रुवौ च अक्षिभ्रुवं द्वन्द्वैकवद्भावः । "अचतुर" इत्यादिना समासान्तादिनिपातनात् साधुः । तस्य विभ्रमो विकारः स एव इङ्गितं चेष्टा तैरेव स्फुटां व्यक्ताम् अनिच्छामिन्द्रादिविषयामिति शेषः । तथा विवरीतुं वाचा निषेद्धुं उत्सुका उद्युक्ता सती । 'इष्टार्थोद्युक्त उत्सुकः' इत्यमरः । निषेधस्य ज्ञानपूर्वकत्वात् तज्ज्ञानार्थमशृणोदित्यर्थः । किञ्च तदुक्तिमात्रश्रवणेच्छया नलवागमृतपिपासया चेत्यर्थः । दिगीशसन्देशगिरः अशृणोत् । मात्रपदव्यावर्त्यमाह—गौरवादिति । न तु दिगीशादीनां गौरवात् । अस्मिन् सर्गे वंशस्थवृत्तम् । लक्षणन्तूक्तमादिमसर्गे ॥ १ ॥

तदर्पितामश्रुतवद्विधाय तां दिगीशसन्देशमयीं सरस्वतीम् ।
इदं तमुर्वीतलशीतलद्युतिं जगाद वैदर्भनरेन्द्रनन्दिनी ॥२॥

तदिति । वैदर्भनरेन्द्रनन्दिनी दमयन्ती तेन नलेनार्पितां प्रयुक्तां दिगीशसन्देशमयीं तद्रूपां सरस्वतीं वाचमश्रुतवद्विधायाश्रुतामिव कृत्वा । तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः । उर्वीतलशीतलद्युतिं भूलोकचन्द्रं तं नलमिदं वक्ष्यमाणं जगाद गदितवती ॥ २ ॥

मयाङ्ग ! पृष्टः कुलनामनी भवानमू विमुच्यैव किमन्यदुक्तवान् ।
न मह्यमत्रोत्तरधारयस्य किं ह्रियेऽपि सेयं भवतोऽधमर्णता ॥३

मयेति । हे अङ्ग ! भोः श्रीमन् ! मया भवान् कुलनामनी पृष्टः सन् पृच्छतेर्दुहादित्वादप्रधाने कर्मणि क्तः, अप्रधाने दुहादीनामिति वचनात् । किं किमर्थममू कुलनामनी विमुच्य अन्यदुक्तवान् किमप्यसङ्गतमिव प्रलपसीति भावः । तदकथने को दोषस्तत्राह—नेति । अत्र कुलनामप्रश्ने

मद्यमुत्तमर्णायै इति शेषः । धारेरुत्तमर्ण इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । धारयतीति धारयः अनुपसर्गाल्लिम्पविन्दधारीत्यादिना शप्रत्ययः । उत्तमस्य धारयः तस्य भवतः तव सेयमधमः ऋणेन अधमर्णः । मयूरव्यंसकादित्वात् तत्पुरुषः । तस्य भावस्तत्ता सा ह्रियेऽपि न किम् ? लोके उत्तमर्णेन याच्यमानस्याधमर्णस्य तदप्रदानं लज्जायै भवत्येव भवतस्तु सापि नास्तीति भावः ॥ ३ ॥

अदृश्यमाना क्वचिदीक्षिता क्वचिन्ममानुयोगे भवतः सरस्वती ।
क्वचित्प्रकाशां क्वचिदस्फुटार्णसं सरस्वतीं जेतुमनाः सरस्वतीम् ॥

अदृश्यमानेति । ममानुयोगे प्रश्ने विषये । 'प्रश्नोऽनुयोगः पृच्छा च' इत्यमरः । क्वचित् कुलनामविषये अदृश्यमाना अप्रकाशितेत्यर्थः । क्वचित् कुतः आगतः कस्य त्वमित्यत्र ईक्षिता दृष्टा प्रकाशितार्थेति यावत् ईदृशी भवतः सरस्वती क्वचित् प्रकाशोदकां क्वचिदस्फुटार्णसं अप्रकाशोदकां सरस्वतीं वाचं सरस्वतीं नदीं च । 'सरस्वती नदीभेदे गोवाग्देवतयोर्गिरि । स्त्रीरत्ने चापगायाञ्च' इति विश्वः । जेतुं मनो यस्याः सा जेतुमनाः । "तुं काममनसोरपि इति मकारलोपः । अत्र नलवाचः सरस्वतीनदीधर्मसम्बन्धात्तज्जिगीषोत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । तया चोपमा व्यज्यत इत्यलङ्कारेणालङ्कारध्वनिः ॥ ४ ॥

गिरः श्रुता एव तव श्रवःसुधाः श्लथा भवन्नाम्नि तु न श्रुतिस्पृहा ।
पिपासुता शान्तिमुपैति वारिणा न जातु दुग्धान्मधुनोऽधिकादपि ॥

गिर इति । श्रवःसुधाः कर्णामृतानि तव गिरः श्रुता एव किन्तु भवन्नाम्नि विषये श्रुतिस्पृहा श्रवणेच्छा न श्लथा न निवृत्ता । न च सुरसन्देशश्रवणादेव तन्निवृत्तिरित्याह । तथा हि पिपासुता पिपासेत्यर्थः । वारिणा वारिपानेनैव शान्तिमुपैति अधिकादनल्पादपि दुग्धात् क्षीरात् मधुनः क्षौद्राद्वा जातु कदापि न शाम्यति तद्वदत्रापीति दृष्टान्तालङ्कारः ॥

बिभर्ति वंशः कतमस्तमोऽपहं भवादृशं नायकरत्नमीदृशम् ।
तमन्यसामान्यधियावमानितं त्वया महान्तं बहु मन्तुमुत्सहे ॥ ६

बिभर्तीति । तमोऽपहं भवादृशमीदृशं नायकरत्नं राजश्रेष्ठं हारम-

ध्यमणिं च । 'नायको नेतरि श्रेष्ठे हारमध्यमणावपि' इति विश्वः । वंशः कुलं वेणुश्च । 'वंशो वेणौ कुले वर्गे' इति विश्वः । बिभर्ति ? किमर्थमिति चेत् । अन्यसामान्यधिया पूर्वं सर्वसाधारणबुद्ध्या अवमानितं दृष्टं तथाप्यद्य त्वया महान्तं तमुत्कृष्यमाणं वंशं बहुमन्तुं बहुं कर्तुमुत्सहे सर्वोऽपि हि वंशो मान्यैः पुरुषधौरेयैरेव प्रकाशते न स्वरूपत इति भावः । अत्र मध्यमणिरूपार्थान्तरप्रतीतिर्ध्वनिरेव । अत्र वेणोर्मुक्तायोनित्वे प्रमाणम् । 'करीन्द्रजीमूतवराहशङ्खमत्स्याहिशुक्त्युद्भववेणुजानि । मुक्ताफलानि प्रथितानि लोके तेषां तु शुक्त्युद्भवमेव भूरि' इति ॥ ६ ॥

इतीरयित्वा विरतां पुनः स तां गिरानुजग्राहतरां नराधिपः।
विरुत्य विश्रान्तवतीं तपात्यये घनाघनश्चातकमण्डलीमिव॥७

इतीति । इतीरयित्वा इत्थं व्याहृत्य विरतां तूष्णीभूतां तां भैमीं स नराधिपः नलः तपात्यये ग्रीष्मान्ते विरुत्य पिपासया आक्रन्द्य विश्रान्तवतीं विरतां चातकानां मण्डलीं समूहं घनाघनो वर्षुकाब्द इव । 'वर्षुकाब्दो घनाघनः' इत्यमरः । पुनर्गिरा वचनेन गर्जितेन चानुजग्राहतरामतिशयेनानुगृहीतवान् । आदरात् प्रत्युवाचेत्यर्थः । "किमेत्तिङ" इत्यादिना आम्प्रत्ययः॥

अये ! ममोदासितमेव जिह्वया द्वयेऽपि तस्मिन्ननतिप्रयोजने।
गरौ गिरः पल्लवनार्थलाघवे मितञ्च सारञ्च वचो हि वाग्मिता॥

अये इति । अये ! दमयन्ति ! न विद्यते अतिप्रयोजनं अधिकप्रयोजनं यस्मिन् तस्मिन् द्वयेऽपि कुलनाम्नोर्युगलेऽपि मम जिह्वया उदासितं माध्यस्थ्येन स्थितं, नपुंसके भावे क्तः । तथा हि पल्लवनं विस्तरणं वृथाशब्दप्रलपनमिति यावत् । तच्चार्थलाघवञ्च वक्तव्यार्थसङ्कोचनञ्च गिरः वाचः गराविव विषप्रायावुभावित्यर्थः । मितमल्पाक्षरं सारं महार्थञ्च वचो वाक्यं वाग्मिता वक्तृत्वं अन्यथा वाचालता स्यादिति भावः । वाचो ग्मिनिः । सामान्येन विशेषसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ ८ ॥

वृथा कथेयं मयि वर्णपद्धतिः कयानुपूर्व्या समकेति केति च ।
नृपे समन्तव्यवहारमावयोः पदे विधातुं खलु युष्मदस्मदी ॥९॥

कुलनामकथनं वृथेत्युक्तं, तत्र नामकथनस्य वैयर्थ्यमाह—वृथेति। का वर्णपद्धतिरक्षरपङ्क्तिः। कयानुपूर्व्यानुक्रमेण मयि समकेति। संज्ञात्वेन सङ्केतितेतीयं कथा प्रश्नोक्तिश्च वृथा। किमुतोत्तरमिति भावः। नामरूपापरिज्ञाने कथमावयोर्मिथः संवादस्तत्राह आवयोस्तव मम चेत्यर्थः। त्यदादीनां शेषे यत्परं तदिति वचनादस्मदः शेषता। अक्ष्णोः समीपे समक्षं सम्मुखेन। समीपार्थेऽव्ययीभावे शरत्प्रभृतित्वात् समासान्तः। व्यवहारं मिथःसंकथां विधातुं युष्मच्चास्मच्च, युष्मदस्मदी पदे त्वमहमित्येतौ शब्दावित्यर्थः। क्षमे समर्थे खलु ॥ ९ ॥

यदि स्वभावान्मम नोज्ज्वलं कुलं ततस्तदुद्भावनमौचिती कुतः।
अथावदातं तदहो विडम्बना यथा तथा प्रेष्यतयोपसेदुषः ॥१०॥

अकथने च कारणमाह—यदीति। मम कुलं स्वभावादुज्ज्वलं अकलङ्कं न यदि, ततस्तर्हि तस्य कुलस्योद्भावनं प्रकटनं कुत औचिती औचित्यं नोचितमित्यर्थः। धर्मधर्मिणोरभेदोपचारात् औचिती व्याख्यातव्या। अथावदातमुज्ज्वलं तथापि यथा तथा कथञ्चिदपि प्रेष्यतया किङ्करतया उपसेदुषः प्राप्तस्य मम तत् कुलोद्भावनं विडम्बना परिहासः। अहो ॥१०॥

इति प्रतीत्यैव मयावधीरिते तवापि निर्बन्धरसो न शोभते।
हरित्पतीनां प्रतिवाचिकं प्रति श्रमो गिरां ते घटते हि संप्रति ॥

इतीति। इतीत्थं प्रतीत्य कुलनामकथनं वृथेति निश्चित्यैव मयाऽवधीरिते उपेक्षिते सति तवापि निर्बन्धरसो निर्बन्धेच्छा न शोभते। किंतु सम्प्रति हरित्पतीनामिन्द्रादीनां प्रतिवाचिकं प्रतिसन्देशं प्रत्युत्तरं प्रतीत्यर्थः। ते तव गिरां श्रमः प्रयत्नः वाग्व्यापारो घटते युज्यते हि ॥ ११ ॥

तथापि निर्बध्नति! तेऽथवा स्पृहामिहानुरुन्धे मितया न किं गिरा।
हिमांशुवंशस्य करीरमेव मां निशम्य किं नासि फले ग्रहिग्रहा ॥

तथापीति। तथापि वैयर्थ्येऽपि निर्बध्नति! निर्बन्धकारिणि! बध्नातेः शत्रन्तादुगितश्चेति ङीबन्तात् सम्बुद्धिः। इहार्थे ते तव स्पृहां वाञ्छां

मितया गिरा नानुरुन्धे नानुवर्ते किम् ? अनुरोत्स्याम्येवेत्यर्थः । कुलस्वरूपमात्रं कथयामीत्यर्थः । रुधेर्लटि तङ् । मां हिमांशुवंशस्य करीरं सोमकुलाङ्कुरमेव निशम्य फलं गृह्णातीति फलेग्रहिः सफलः ग्रहः आग्रहो यस्याः सा सफलाभिनिवेशा नासि किम् ? तावता न तुष्यसि किमित्यर्थः । फलेग्रहिरात्मम्भरिश्चेति निपातनात् साधुः ॥ ११ ॥

महाजनाचारपरम्परेदृशी स्वनाम नामाददते न साधवः ।
अतोऽभिधातुं न तदुत्सहे पुनर्जनः किलाचारमुचं विगायति ॥

कुलमुक्तं नाम तु न वाच्यमित्याह—महाजनेति । महाजनानां सतां आचारस्य परम्परा सम्प्रदायः ईदृशी । तामेवाह साधवः सन्तः स्वनाम नाददते न गृह्णन्ति नाम । नामेति प्रसिद्धौ —'नामानुकीर्तनं पुंसामात्मनश्च गुरोः स्त्रियाः । दिनमेकं हरत्यायु' रिति निषेधादिति भावः । अतो निषेधात् तत् पुनस्तन्नाम तु अभिधातुं नोत्सहे न शक्नोमि । "शकधृष" इत्यादिना तुमुन्प्रत्ययः । तथा हि जनो लोक आचारमुचमाचारत्यजं विगायति किल गर्हते खलु ॥ १२ ॥

अदोऽयमालप्य शिखीव शारदो बभूव तूष्णीमहितापकारकः ।
अथास्य रागस्य दधा पदे पदे वचांसि हंसीव विदर्भजाददे ॥

अद इति । अहितानामरीणामपकारकः अपकर्ता अन्यत्राहीनां तापकारकोऽतिहिंसाकरः । अयं नलः शरदि भवः शारदः, सन्धिवेलाद्यृतुनक्षत्रेभ्योऽण् । शिखी केकीव अदः इदं वचनमालप्य व्याहृत्य तूष्णीं बभूव । अथानन्तरमस्य वाक्यस्य सम्बन्धिनि पदे सुप्तिङन्तरूपे पदे विषये रागस्य श्रवणेच्छाया दधातीति दधा धरित्री प्रत्यक्षरं सुधास्रावित्वादविच्छिन्नतृष्णेत्यर्थः । "ददातिदधात्योर्विभाषा" इति दधातेरप्रत्यये श्लाविति द्विर्भावः अजाद्यतष्टाप् । अन्यत्र पदे पदे चरणद्वये अस्य चञ्चूपुटे रागस्य लौहित्यस्य दधा । राजहंसास्तु ते चञ्चूचरणैर्लोहितैः सिता' इत्यमरः । विदर्भजा वैदर्भी हंसीव वचांस्याददे उवाचेत्यर्थः । शरदि निःशब्दाः शिखिनः राजहंसाः शब्दायन्ते तद्वदिति भावः ॥ १४ ॥

सुधांशुवंशाभरणं भवानिति श्रुतेऽपि नापैति विशेषसंशयः ।
कियत्सु मौनं वितता कियत्सु वाग्महत्यहो वञ्चनचातुरी तव॥

सुधांशिवति । भवान् सुधांशुवंशाभरणमिति श्रुतेऽपि विशेषविषये संशयस्तत्रापि क इति सन्देहो नापैति अतो विशेषो वक्तव्य इति भावः । अथावाच्यत्वान्नोच्यते तर्हि कियद्वाच्यं तदेव विविच्यतामित्याह—कियत्स्व- र्थेषु मौनं कियत्सु विषयेषु वाग्वितता विस्तृता न किञ्चिदत्र नियामक- मस्तीति भावः । किंतु तव वञ्चनचातुरी प्रतारणाचातुर्यं महती । अहो ! औचितीवच्चातुरी व्याख्येया ॥ १५ ॥

मयापि देयं प्रतिवाचिकं न ते स्वनाम मत्कर्णसुधामकुर्वते ।
परेण पुंसा हि ममापि सङ्कथा कुलाबलाचारसहासनासहा ॥

अथ यदुक्तं नामकथनं निषिद्धमिति तत्र प्रतिबन्दीं गृह्णाति—मया- पीति । स्वनाम मम कर्णसुधां कर्णामृतमकुर्वते अश्रावयते इत्यर्थः । ते तुभ्यं मयापि प्रतिवाचिकं प्रतिसन्देशनं न देयं, कुतः हि यस्मान्ममापि परेण पुंसा सङ्कथा सम्भाषणं कुलाबलानां कुलाङ्गनानामाचारस्य सहासनं सहवासस्तस्य न सहत इत्यसहा अक्षमा पचाद्यच् । कुलस्त्रीसमाचार- विरुद्धेत्यर्थः ॥ १६ ॥

हृदाभिनन्द्य प्रतिबन्द्यनुत्तरः प्रियागिरः सस्मितमाह स स्म ताम् ।
वदामि वामाक्षि ! परेषु मा क्षिप स्वमीदृशं माक्षिकमाक्षिपद्वचः ॥

हृदेति । स नलः प्रियाया गिरो वाक्यानि हृदा हृदयेन अभिनन्द्यानु- मोद्य प्रतिबन्द्याः पूर्वश्लोकोक्त्या अनुत्तरः तां प्रियां सस्मितमाह स्म उक्त- वान् । लट् स्म इति भूते लट् । हे वामाक्षि ! चारुलोचने ! वदामि मक्षि- काभिः कृतं माक्षिकम् । 'मधुभेदो मधु क्षौद्रं माक्षिकादि' । इत्यमरः । तेन कृतमित्यर्थे संज्ञायामित्यण्प्रत्ययः । तदाक्षिपत् निराकुर्वत् तत्सदृशमित्यर्थः । ईदृशं लोकोत्तरं स्वं वचः परेषु परपुरुषेषु मा क्षिप मा निधेहि सत्यं कुल- स्त्रीणां परपुरुषसम्भाषणमनुचितमङ्गीकृतं च स्वयं तु न परपुरुष इति भावः ।

करोषि नेमं फलिनं मम श्रमं दिशोऽनुगृह्णासि न कञ्चन प्रभुम्।
त्वमित्थमर्हासि सुरानुपासितुं रसामृतस्नानपवित्रया गिरा॥१८

करोषीति । हे भैमि ! भीमजे! मम इमं श्रमं सुरकार्यप्रयासं फलिनं फलवन्तं 'फलवान् फलिनः फली' इत्यमरः । फलबर्हाभ्यामिनजित्यक्तव्यः । न करोषि कथं, कञ्चैकमपि दिशः प्रभुं दिगीशं नानुगृह्णासि त्वमित्थं रसो माधुर्यमेवामृतं तत्र स्नानेनावगाहेन पवित्रया पूतया गिरा सुरानुपासितुमर्हसि स्नाताधिकारत्वाद्देवपूजाया इति भावः ॥ १८ ॥

सुरेषु सन्देशयसीदृशीं बहुं रसस्रवेण स्तिमितां न भारतीम्।
मदर्पिता दर्पकतापितेषु या प्रयातु दावार्दितदावदृष्टिताम् १९

सुरेष्विति । ईदृशीं लोकोत्तरां बहु प्रभूतां रसस्रवेण रसप्रवाहेन स्तिमितां भरितां भारतीं सुरेषु न सन्देशयसि सन्देशं न करोषि । सन्देशशब्दात् तत्करोतीति ण्यन्ताल्लटि सिप् । या भारती दर्पकेण कन्दर्पेण तापितेषु तेषु मयार्पिता सती दावार्दिता दावाग्निदग्धाऽरण्ये या वृष्टिः तत्तां प्रयातु सन्तापसंहरणात् तत्सदृशी भवेदिति निदर्शनालङ्कारः । 'दवदावौ वनारण्यवह्नी' इत्यमरः ॥ १९ ॥

यथायथेह त्वदपेक्षयानया निमेषमप्येष जनो विलम्बते ।
रुषा शरव्यीकरणे दिवौकसां तथा तथाद्य त्वरते रतेः पतिः ॥

यथा यथेति । हे भैमि ! एष अयं जनः स्वयमित्यर्थः । यथा यथा यावत् यावदित्यर्थः । इह त्वत्समीपे त्वदपेक्षया त्वदनुरोधेन निमेषमपि विलम्बते रतेः पतिः कामो रुषा दिवौकसां देवानां शरव्यीकरणे लक्ष्यीकरणे तथा तथाद्य त्वरते अतः क्षिप्रमेव प्रतिवाचं देहीत्यर्थः ॥ २० ॥

इयच्चिरस्यावदधन्ति मत्पथे किमिन्द्रनेत्राण्ययशनिर्न निर्ममौ ।
धिगस्तु मां सत्वरकार्यमन्थरं स्थितः परप्रेष्यगुणोऽपि यत्र न ॥

इयदिति । मत्पथे मदागमनमार्गे इयच्चिरस्य इयच्चिरमित्यर्थः । अत्यन्तसंयोगे द्वितीयार्थेऽव्ययम् । चिराय चिरात्राय 'चिरस्याद्याश्चिरार्थका'

इत्यव्ययेष्वमरः । अवदधन्ति अवहितानि सन्ति । "वा नपुंसकस्य" इति शतुर्नुमागमः । इन्द्रनेत्राणि (कर्म) अशनिर्वज्रो न निर्ममौ किम् ? नूनं, वज्रमयानीत्यर्थः । अन्यथा कथमीदृग्विलम्बनसहत्वमिति भावः । सत्वर-कार्ये क्षिप्रकर्तव्ये मन्थरं मन्दं मां धिगस्तु ममेयं निन्दा प्राप्तेत्यर्थः । कुतो यत्र मयि परेषां प्रेष्यः कर्मकरः तस्य यो गुणः क्षिप्रकारित्वलक्षणः सोऽपि न स्थितः । त्वदीयप्रत्युत्तरविलम्बनान्ममेयमदक्षता प्राप्तेत्यहो कष्टं परप्रेष्य-भाव इति भावः ॥ २१ ॥

इदं निगद्य क्षितिभर्तरि स्थिते तयाऽभ्यधावि स्वगतं विदग्धया ।
अधिस्त्रि तं दूतयतां भुवः स्मरं मनोदधत्या नयनैपुणव्यये ॥

इदमिति । क्षितिभर्तरि भूपे इदं निगद्य स्थिते तूष्णींभूते सति, भुवः स्मरं भूलोकमन्मथं स्त्रीष्वधिस्त्रि विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावे नपुंसकह्रस्वः । भुवः स्मरं भूलोकमन्मथं तं पुरुषं दूतयतां दूतकृत्ये निषिद्धमत्यतिसुन्दरं एनं दूतं कुर्वतामित्यर्थः । यथा भरतः—'नोज्ज्वलं रूपवन्तं च नार्थवन्तं न चातुरम् । दूतं वापि हि दूतीं वा बुधः कुर्यात्कदाचन' इति । नयनैपुणव्यये नीतिचातुर्यशून्यत्वे मनो दधत्या निदधत्या एते नीतिशून्या इति जानन्त्येवेत्यर्थः । अत एव विदग्धया कुशलया दमयन्त्या स्वगतमप्रकाशं यथा तथा आत्मन्येवाभ्य-धायि अभिहितं, 'सर्वश्राव्यं प्रकाशं स्यादश्राव्यं स्वगतं मतम्' इति दश-रूपके लक्षणात् । अहो बुद्धिमान्द्यमेषां यदेनं कामं दूत्ये नियुक्तवन्त इति भावः ॥ २२ ॥

जलाधिपस्त्वामदिशन्मयि ध्रुवं परेतराजः प्रजिघाय स स्फुटम् ।
मरुत्वतैव प्रहितोऽसि निश्चितं नियोजितश्चोर्ध्वमुखेन तेजसा ॥

स्वगतवाक्यमेवाह—जलेति । जलाधिपो वरुणः लडयोरभेदात् जडा-प्रणीश्च मयि विषये मां प्रतीत्यर्थः । त्वामदिशदतिसृष्टवान् ध्रुवम् ? स प्रसिद्धः । परेतराजो यमः प्रेतमुख्यश्च त्वां प्रजिघाय प्रहितवान् स्फुटमस-निदग्धं मरुतो देवाः तद्वता मरुत्वता इन्द्रेण वातुलेन च । 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमरः । प्रहितोऽसि निश्चितमूर्ध्वमुखेन तेजसा अग्निना स्थूलदृशा च

नियोजितः प्रेषितोऽसि । ते च प्रेषितवन्तः त्वञ्च प्रेषितः सत्यमेवैतत् निष्फलोऽयमारम्भ इति स्वगतमुवाचेत्यर्थः ॥ २३ ॥

अथ प्रकाशं निभृतस्मिता सती सतीकुलस्याभरणं किमप्यसौ।
पुनस्तदाभाषणविभ्रमोन्मुखं मुखं विदर्भाधिपसम्भवादधे॥२४॥

अथेति । अथ स्वगतोक्त्यनन्तरं सतीकुलस्य पतिव्रतावर्गस्य किमप्यनिर्वाच्यमाभरणमलङ्कारभूता असौ विदर्भाधिपसम्भवा वैदर्भी निभृतस्मिता गम्भीरस्मिता सती प्रकाशं यथा तथा पुनस्तेन सहाभाषणमेव विभ्रमो विनोदः तत्रोन्मुखमुत्सुकं मुखमास्यमादधे आबभाषे इत्यर्थः॥२४॥

वृथापरीहास इति प्रगल्भता ननेति च त्वादृशि वाग्विगर्हणा ।
भवत्यवज्ञा च भवत्यनुत्तरादतः प्रदित्सुः प्रतिवाचमस्मि ते॥२५

वृथेति । भवति पूज्ये त्वादृशि विषये वृथा परीहास इति वाक् उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलमिति परेर्दीर्घः । प्रगल्भता प्रागल्भ्यं दोषावहेत्यर्थः । कार्यकारणयोरभेदोपचारः । ननेति च वागत्यन्तनिषेधोक्तिश्च, आभीक्ष्ण्ये द्विर्भावः । विगर्हणा गर्ह्योक्तिः स्यादित्यर्थः । अनुत्तरात् उत्तराप्रदानात् अवज्ञा अनादरदोषो भवति । अतो हेतोस्ते तुभ्यं प्रतिवाचं प्रत्युत्तरं प्रदित्सुः प्रदातुमिच्छुरस्मि । परमार्थतस्तु प्रत्युत्तरानर्हमेव दाक्षिण्यात्ते वदामीति तात्पर्यम्॥

कथं नु तेषां कृपयापि वागसावसावि मानुष्यकलाञ्छने जने।
स्वभावभक्तिप्रवणं प्रतीश्वराः कया न वाचा मुदमुद्गिरन्ति वा॥

कथमिति । तेषामिन्द्रादीनां कृपयापि (करुणया) मनुष्यस्य भावो मानुष्यकम् । योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ् । तदेव लाञ्छनं कलङ्को यस्य तस्मिन्निर्दोषजनविषयेऽस्मिन्नित्यर्थः । असौ वागस्मान् वृणीष्वेति वचनं कथमसावि सूता अनुचितमित्यर्थः सूतेः कर्मणि लुङ् । वा अथवा ईश्वराः स्वामिनः स्वभावभक्तिप्रवणं जनं प्रति कया वाचा मुदं नोद्गिरन्ति भक्तवात्सल्यात् नीचमपि भक्तजनं अत्युच्चयापि वाचा बहु कुर्वन्ति कृपालवः स्वामिन इत्यर्थः । तथा च तद्वचनमुपचारत्वेन गृह्यते । न तु कर्तव्यतयेति भावः॥

अहो महेन्द्रस्य कथं मयौचिती सुराङ्गनासङ्गमशोभिताभृतः ।
ह्रदस्य हंसावलिमांसलश्रियो बलाकयेव प्रबला विडम्बना ॥

अहो इति । सुराङ्गनासङ्गमेन शोभत इति तच्छोभि तस्य भावस्तत्ता तां बिभर्तीति तद्भृतो महेन्द्रस्य हंसावल्या मांसला मांसवती सान्द्रतरेति यावत् । सिध्मादित्वाल्लच् । सा श्रीर्यस्य तस्य ह्रदस्य सरसो बलाकयेव मया निमित्तेन प्रबला महती विडम्बना परिहासः कथमौचिती न कथञ्चिदित्यर्थः । अहो सति सुरस्त्रीजने मानुषीमनुसरतो महेन्द्रस्यामृतमप्यव-धीर्योदकपानप्रवृत्तिरपि सम्भाव्यत एवेति भावः ॥ २७ ॥

पुरः सुरीणां भण केव मानवी न यत्र तास्तत्र तु सापि शोभिका ।
अकाञ्चनेऽकिञ्चननायिकाङ्गके किमारकूटाभरणेन न श्रियः ॥२८

पुर इति । सुरीणां सुरस्त्रीणां, जातेरस्त्रीविषयादित्यादिना ङीप् । पुरोऽग्रे मानवी मानुषी केव न कापि । तुच्छेत्यर्थः । इवशब्दो वाक्यालङ्कारे भण वद । किंतु यत्र लोके ताः सुरस्त्रियो न सन्ति तत्र सा मानव्यपि शोभत इति शोभिका शोभमाना, प्रत्ययस्थात् कात्पूर्वस्येतीकारः । अकाञ्चने काञ्चनाभरणरहिते, लकारान्तोत्तरपदो बहुव्रीहिः । नास्ति किञ्चनास्येत्यकिञ्चनो निस्वः । उच्चावचाकिञ्चनाऽकुतोभयानीति मयूरव्यंसकादिषु निपातनात् तत्पुरुषः । तस्य नायिका भार्या तस्या अङ्गके देहे आरकूटस्य रीतिविकार आरकूटम् । 'रीतिः स्त्रियामारकूटम्' इत्यमरः । तेनाभरणेन श्रियः शोभा न । किंतु, सुरस्त्रीविहारिणो महेन्द्रस्य मानुषीकामुकत्वं काञ्चनाभरणत्यागेनारकूटाभरणस्पृहेव महत् परिहासास्पदमित्यहो कष्टमिति भावः । अत्र दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २८ ॥

यथा तथा नाम गिरः किरन्तु ते श्रुती पुनर्मे बधिरे तदन्तरे ।
पृषत्किशोरी कुरुतामसङ्गतां कथं मनोवृत्तिमपि द्विपाधिपे ॥ २९

यथा तथेति ॥ यथा तथा येन तेन प्रकारेण ते गिरः किरन्तु वर्षन्तु नाम । किंतु, मे मम श्रुती श्रोत्रे पुनस्तदक्षरं तासां गिरां वर्णमात्रेऽपि विषये बधिरे । अश्रुतप्रायं तदित्यर्थः । तथा हि पृषत्किशोरी कुरङ्गयुवतिः ।

'पृषच्च पृषतो बिन्दौ कुरङ्गेऽपि च कीर्तितः' इत्यजपालः । द्विपाधिपेऽपि श्रेष्ठगजेऽपि असङ्गतामयुक्तां मनोवृत्तिमभिलाषं कथं कुरुतां कुर्यात् तत्प्रायमिदं नो मनीषितमिति भावः । अत्रापि दृष्टान्तालङ्कारः ॥ २९ ॥

अदो निगद्यैव नतास्यया तया श्रुतौ लगित्वाभिहितालिरालपत् ।
प्रविश्य यन्मे हृदयं ह्रियाह तद्विनिर्यदाकर्णय मन्मुखाध्वना ॥

अद इति ॥ अदः इदं वचो निगद्योक्त्वैव नतास्यया अवनतमुख्या तया दमयन्त्या श्रुतौ श्रोत्रे लगित्वा आसन्ना भूत्वाभिहिता कथिता आलिः सखी आलपत् आलपितवती किमित्यत आह । इयं दमयन्ती ह्रिया लज्जया मे मम हृदयं प्रविश्य यद्वच आह ब्रूते । मम मुखेनैवाध्वना विनिर्यद्विनिर्गच्छत् तद्वचः आकर्णय शृणु ॥ ३० ॥

बिभेति चिन्तामपि कर्तुमीदृशीं चिराय चित्तार्पितनैषधेश्वरा ।
मृणालतन्तुच्छिदुरा सतीस्थितिर्लवादपि त्रुट्यति चापलात् किल ॥

बिभेतीति । चिराय चिरात्प्रभृति चित्तेऽर्पितः स्थापितो नैषधेश्वरो नलो यया सा स्त्री ईदृशीं परविषयां चिन्तामपि कर्तुं बिभेति, कुत इत्यत आह । मृणालस्य तन्तुरिव च्छिदुरा च्छेदशीला, "विदिभिदिच्छिदेः" इत्यादिना कर्मकर्तरि कुरच् । सत्याः पतिव्रताया या स्थितिः मर्यादा सा लवादल्पादपि चापलाल्लौल्याद्धेतोः त्रुट्यति किल त्रुटति खलु । वा भ्राशेत्यादिना श्यन्प्रत्ययः ॥ ३१ ॥

ममाशयः स्वप्नदशाज्ञयापि वा नलं विलङ्घ्येतरमस्पृशद्यदि ।
कुतः पुनस्तत्र समस्तसाक्षिणी निजैव बुद्धिर्विबुधैर्न पृच्छ्यते ॥

ममेति । अथवा ममाशयश्चित्तवृत्तिः स्वप्नदशायाः स्वप्नावस्थायाः आज्ञयापि वा नलं विलङ्घ्य इतरं पुरुषं यदि अस्पृशत् प्राप्तवान् । तर्हि समस्तस्य साक्षिणी निजा स्वकीया बुद्धिरेव तत्र विषये कुतः पुनर्विबुधैः इन्द्रादिभिः न पृच्छ्यते नानुयुज्यते । सर्वसाक्षिणः स्वयं किं न जानन्तीत्यर्थः ॥ ३२ ॥

अपि स्वमस्वप्नममूषुपन्नमी परस्य दाराननवैतुमेव माम् ।
स्वयं दुरध्वार्णवनाविकाः कथं स्पृशन्तु विज्ञाय हृदापि तादृशीम् ॥

अपीति । अमी इन्द्रादयः देवाः अस्वप्नं स्वप्नवर्जितं स्वमात्मानं मां परस्य दाराननवैतुमज्ञातुमेव असूषुपन् स्वापितवन्तः । स्वापेर्णौ चङि ञ्रुतिस्वाप्योरिति सम्प्रसारणम् । अन्यथा सर्वज्ञानां तेषां असिमन्नेवांक्षे कथमज्ञानमित्यर्थः । तदेवोपपादयति—स्वयं दुष्टोऽध्वा दुरध्वः, उपसर्गा-दध्वन इति समासान्तोऽच् । स एवार्णवस्तस्य नावा तरन्तीति नाविकाः कर्णधाराः सन्तः "नौ द्व्यचष्ठन्" इति ठन्प्रत्ययः । कथं तादृशीं मां हृदा विज्ञायापि स्पृशन्तु स्पृशेयुः । स्वयममार्गनिवारकाणां तत्प्रवृत्तिरनर्हेति भावः ॥

अनुग्रहः केवल एष मादृशे मनुष्यजन्मन्यपि यन्मनो जने ।
स चेद्विधेयस्तदमी तमेव मे प्रसद्य भिक्षां वितरीतुमीशताम् ॥

अनुग्रह इति । मनुष्येषु जन्म यस्य तस्मिन्नपि मादृशे जने यन्मन-श्चित्तं वर्तते एष केवलोऽनुग्रह एव किन्तु सोऽनुग्रहो विधेयः कर्तव्यश्चेत्तर्हि अमी इन्द्रादयो देवाः प्रसन्ना भूत्वा मे मह्यं तं नलमेव भिक्षां वितरीतुं दातुं, "ऋतो वा" इति दीर्घः । ईशतां ईश्वरा एव भवन्तु । नलसङ्कल्पेनैवानुग्राह्योऽयं जनो नान्यथा मन्तव्य इति भावः ॥ ३४ ॥

अपि द्रढीयः शृणु मे प्रतिश्रुतं स पीडयेत् पाणिमिमं न चेन्नृपः ।
हुताशनोद्बन्धनवारिवारितां निजायुषस्तत्करवै स्ववैरिताम् ॥

अपीति । हे धीर ! द्रढीयः दृढतरं मम प्रतिश्रुतं प्रतिज्ञामपि शृणु तामेव प्रतिज्ञामाह । स नृपः नलः इमं मदीयं पाणिं न पीडयेत् न गृह्णी-याच्चेत्तर्हि निजस्यायुषः स्वेनात्मना वैरितां शात्रवं हुताशनञ्च उद्बन्धनञ्च वारि च तैः वारितां निवृत्तिं करवै करवाणि ॥ ३५ ॥

निषिद्धमप्याचरणीयमापदि क्रिया सती नावति यत्र सर्वथा ।
घनाम्बुना राजपथेऽतिपिच्छिले क्वचिद्बुधैरप्यपथेन गम्यते ॥

न चात्मनो व्यापादनमयुक्तमित्यत्राह—निषिद्धमिति । यत्रापदि यदि

सतो धर्म्या क्रिया सर्वथा सर्वप्रकारेण नावति न रक्षति । तन्न निषिद्धम-प्याचरणीयम् । तथा हि राजपथे राजवीथ्यामपि घनाम्बुना सान्द्रोदकेन मेघजलेनातिपिच्छिले पङ्किले सति बुधैः विद्वद्भिः अपथेनामार्गेणापि क्वचित् प्रदेशे गम्यते । "पथो विभाषा" इति समासान्तः । अपथं नपुंसकम् । सर्वथा स्त्रीणां प्राणत्यागेनापि पातिव्रत्यं रक्षणीयमिति भावः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ३६ ॥

स्त्रिया मया वाग्मिषु तेषु शक्यते न जातु सम्यग्विवरीतुमुत्तरम् ।
तदत्र मद्भाषितसूत्रपद्धतौ प्रबन्धृतास्तु प्रतिबन्धृता न ते ॥ ३७ ॥

स्त्रियेति । वाग्मिषु वावदूकेषु तेष्विन्द्रादिषु विषयेषु स्त्रिया मया उत्तरं सम्यक् यथा भवति तथा विवरीतुं प्रपञ्चयितुं जातु कदाचिदपि न शक्यते तत् तस्मात् कारणात् अत्र मद्भाषितानां वचनानामेव सूत्राणां पद्धतौ मार्गे विषये ते तव प्रबन्धृता प्रबन्धकर्तृत्वमस्तु प्रतिबन्धृता प्रतिब-न्धकर्तृत्वं नास्तु । उभयत्रापि तृजन्ताद्बन्धेस्तल् । अस्मिन्निषेधोत्तरे ममा-नुकूलो भव, न प्रतिकूल इत्यर्थः ॥ ३७ ॥

निरस्य दूतः स्म तथा विसर्जितः प्रियोक्तिरप्याह कदुष्णमक्षरम् ।
कुतूहलेनेव मुहुः कुहूरवं विडम्ब्य डिम्भेन पिकः प्रकोपितः ॥

निरस्येति । स दूतः तथा तेन प्रकारेण निरस्य न्यक्कृत्य विसर्जितः सन् कुतूहलेन हेतुना डिम्भेन शिशुना मुहुः कुहूरवं विडम्ब्य अनुकृत्य प्रकोपितः पिकः कोकिल इव प्रिया उक्तिः वचनं यस्य स तादृशोऽपि कदुष्णं ईषत्परुषं, "कवं चोष्णे" इति कोः कदादेशः । अक्षरं वाक्यमाह ॥

अहो मनस्त्वामनु तेऽपि तन्वते त्वमप्यमीभ्यो विमुखीति कौतुकं ।
क्व वा निधिर्निर्धनमेति किञ्च तं स वा कवाटं घटयन्निरस्यति ॥

अहो इति । ते इन्द्रादयोऽपि त्वामनु त्वामुद्दिश्य मनस्तन्वते कुर्वन्ति अहा आश्चर्यं त्वमपि अमीभ्यो इन्द्रादिभ्यः विमुखी पराङ्मुखीति यत् कौतुकं चित्रमित्यर्थः । किञ्च क्व वा लोके निधिर्निर्धनमेति क्व वा स निर्धनः कदाचिद्दैवयोगादागतमपि तं निधिं वा कवाटं घटयन् निरस्यति द्वारं पिधाय निषेधतीत्यर्थः । ईदृशं वक्रेष्टितमिति दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ३९ ॥

सहाखिलस्त्रीषु वहेऽवहेलया महेन्द्ररागाद्गुरुमादरं त्वयि ।
त्वमीदृशि श्रेयसि संमुखेऽपि तं पराङ्मुखी चन्द्रमुखि न्यवीवृतः॥

सहेति । हे चन्द्रमुखि ! महेन्द्रस्य रागाद्धेतोः । त्वयि गुरुं महान्त-मादरमखिलस्त्रीषु विषये अवहेलया अनादरेण सह वहे त्वय्यादरमन्या-स्वनादरं च वहामि त्वामेव भाग्यवतीं मन्य इत्यर्थः । वहेः स्वरितेत्वादा-त्मनेपदं, सहोक्तिरलङ्कारः । ईदृशि श्रेयसि सन्मुखे अभिमुखे सत्यपि त्वं पराङ्मुखी सती, तं पूर्वोक्तमादरं न्यवीवृतः निवर्तितवत्यसि । वृतेर्णौ चङि सिचि रूपम् । उरदित्यकारे सन्वद्भावे चाभ्यासेकारः ॥ ४० ॥

दिवौकसं कामयते न मानवी नवीनमश्रावि तवाननादिदम् ।
कथं न वा दुर्ग्रह दोष एष ते हितेन सम्यग्गुरुणापि शाम्यते॥

दिवौकसमिति । मानवी मानुषी, दिवौकसं देवं न कामयते ना-पेक्षत इति इदं नवीनं अश्रुतपूर्वं वचस्तवाननादश्रावि श्रुतं हन्त एष ते तव दुर्ग्रहदोषः सूर्यादिग्रहदोषश्च । 'अथार्कादिनवग्रहाः' इति वैजयन्ती । हितेनाप्तेनानुकूलेन च गुरुणा पित्रादिना, गीष्पतिना च । 'गुरुर्गीष्पति-पित्राद्योः' इत्यमरः । कथं वा सम्यङ्न शाम्यते न निवर्त्यते । शमेर्ण्यन्ता-त्कर्मणि लट् । गुरुरात्मवतां शास्ता, "किं कुर्वन्ति ग्रहाः सर्वे केन्द्रस्थाने बृहस्पतौ" इति वचनादपत्यशासने ग्रहान्तरनिरासे च गुर्वोरेवाधिकारादिति भावः । अत्राभिधायाः प्रकृतार्थनियन्त्रणादप्रकृतार्थप्रतीतिर्ध्वनिरेव न श्लेषः॥

अनुग्रहादेव दिवौकसां नरो निरस्य मानुष्यकमेति दिव्यताम्।
अयोऽधिकारे स्वरितत्वमिष्यते कुतोऽयसां सिद्धरसस्पृशामपि॥

अथ मानुषीं देवा न ग्रहीष्यन्तीति यदि तदपि नेत्याह—अनुग्रहा-दिति । दिवमोको येषां द्यौरोको येषामिति वा पृषोदरादित्वात् साधुः । तेषां दिवौकसां देवानामनुग्रहादेव नरो मानुष्यकं मनुष्यभावं निरस्य योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञिति वुञि यस्येति लोपे प्रकृत्याऽके राजन्यमनुष्य-युवान इति प्रकृतिभावादपत्यस्य च तद्धितेऽनातीति यलोपाभावः ।

दिव्यतामेति तत्परिग्रहाद्देवभूयमपि ते भवितेति भावः। तथा हि रसः पारदः। देहधात्वम्बुपारद इति रसशब्दार्थेषु विश्वः। स हि संस्कारबलाल्लोहान्तरसुवर्णीकरणे समर्थः सिद्धरस उच्यते। तत्स्पृशामयसामपि तत्स्पर्शात् स्वर्णीभूतायसामपीत्यर्थः। अयोऽधिकारे अयः प्रस्तावे स्वरितत्वमधिकृतत्वं तेषु परिगणनेति यावत्। स्वरितेनाधिकार इति वैयाकरणपरिभाषाश्रयणादेवं व्यपदेशः। स्पृशशब्दोपतापयोरिति धातोर्दैवादिकात् क्तः। कुत इष्यते नेष्यत एवेत्यर्थः। रसस्पृष्टायसः स्वर्णीभाव इव तवापि तत्स्पृष्टाया देवत्वमेव न मानुषत्वमित्यर्थः। अत्र दृष्टान्तालङ्कारः स्पष्टः॥

हरिं परित्यज्य नलाभिलाषुका न लज्जसे वा विदुषिब्रुवा कथम्।
उपेक्षितेक्षोः करभाच्छमीरतादुरुं वदे त्वां करभोरु! भो इति॥

हरिमिति। हरिमिन्द्रं देवं परित्यज्य नलं नरमभिलाषुका ताच्छील्येनाभिलषन्ती "लषपत" इत्यादिना उकञ्। "न लोक" इत्यादिना षष्ठीप्रतिषेधात् कर्मणि द्वितीयायां गम्यादिपाठात् समासः। अत एव विदुषी ज्ञात्री विदेः शतुर्वसुः उगितश्चेति ङीप्। ब्रवीतीति ब्रुवा विदुष्या ब्रुवा विदुषिब्रुवेति कर्मणि षष्ठीसमासः। विदुषीमात्मानं ख्यापयन्ती पण्डितम्मन्येत्यर्थः। "घरूपकल्पचेलड्ब्रुवगोत्रमतहतेषु ङ्योऽनेकाचो ह्रस्वः" इति ह्रस्वः, ब्रुञः पचाद्यच्। एतस्मादेव निपातनाद्गुणवच्यादेशयोरभावः। ईदृशी त्वं कथं नलज्जसे मणिं विहाय काचग्रहणवत् कथं न लज्जाकरमित्यर्थः। अत एवाद्य त्वामहमेवं व्याकरिष्यामीत्याह—उपेक्षितेति। उपेक्षितेक्षोः परिहृतेक्षुकाण्डात् शमीरताच्छमीभक्षणलालसात् करभादुष्ट्रात् उरुं मौढ्येनाधिकान्त्वाम्भोः! करभोरु! हे करभोर्विति सम्बोध्य वदे वक्ष्यामि। भासनादिसूत्रेण ज्ञानार्थे तङ्। न तु करभः करभागविशेषः तद्वदुरू यस्या इति व्युत्पत्त्येत्यर्थः। 'करभो मणिबन्धादिकनिष्ठान्तर उष्ट्रकः' इत्युभयत्रापि विश्वः। अथ सम्बोधनार्थकाः—'स्युः प्याट् पाडङ्ग हे है भोः' इत्यव्ययेष्वमरः। चादिपाठान्निपातसंज्ञायाम् 'ओत्' इति प्रगृह्यत्वात् प्रकृतिसन्धिः। अनव्ययपक्षेऽपि भवच्छब्दतकारस्य रुत्वादिकार्ये यलोपस्यासिद्धत्वादवादेशनिवृत्तौ भो इत्येव सन्धिः, किन्त्वत्र स्त्रीसम्बोधने स्त्रियाम् "उगितश्च"

इति ङीष्प्रत्यये भवतीति सम्बुद्धिः स्यात् । न तु भो इति । करभोर्वित्यत्र करभ इवोरू यस्या इति ऊरूत्तरपदादौपम्य इत्यूङ्प्रत्ययः करभादुरुः करभोरुः इति पक्षे तु मनुष्यजातिविवक्षायां ब्रह्मबन्धूरित्यादिवत् । "ऊङुतः" इत्यूङ्प्रत्यये नदीह्रस्वः । यथाह वामनः मनुष्यजातेर्विवक्षाविवक्षे इति । अहो कष्टमुष्ट्रचेष्टितवत् त्वच्चेष्टितं हास्यास्पदं जातमिति भावः ॥ ४३ ॥

बिहाय हा सर्वसुपर्वनायकं त्वयादृतः किं नरसाधिमभ्रमः ।
मुखं विमुच्य श्वसितस्य धारया वृथैव नासापथधावनश्रमः ॥ ४४

बिहायेति । किञ्च हा बत ! त्वया सर्वसुपर्वनायकं देवेन्द्रं विहाय नरे मनुष्ये साधिमभ्रमः साधुत्वभ्रान्तिः । पृथ्वादिपाठात् साधोरिमनिच्प्रत्ययः । किं किमर्थं आदृतः अथवा नियतिः केन लङ्घ्यत इत्याशयेनाह— श्वसितस्य धारया निश्वासपरम्परया (कर्त्र्या) मुखं मुखद्वारं विपुलं विमुच्य वृथैव नासापथेन नासारन्ध्रेणातिक्लिष्टेन धावनश्रम आदृतः खल्विति शेषः । तद्वत्त्वापि ईदृशी भवितव्यतेति भावः । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ४४ ॥

तपोऽनले जुह्वति सूरयस्तनूर्दिवे फलायान्यजनुर्भविष्णवे ।
करे पुनः कर्षति सैव विह्वला बलादिव त्वां वलसे न बालिशे !

तप इति । किञ्च सूरयः सन्तः अन्यस्मिन् जनुषि जन्मान्तरे भविष्णवे भाविन्यै । 'भूष्णुर्भविष्णुर्भविता' इत्यमरः । "भुवश्च" इति इष्णुच्प्रत्ययः । भाषायामपीष्यते । भाषितपुंस्कत्वात् पुंवद्भावः । दिवे स्वर्गायैव फलाय तनूः शरीराणि तपोऽनले जुह्वति त्यजन्ति । अद्भ्यस्तादित्यदादेशः । त्वां पुनः सा प्राणान्तिकतपःसाध्या द्यौरेव विह्वला उत्सुका सती बलाद्बलात्कारादिव करे कर्षति हे बालिशे ! मूढे ! 'शिशावज्ञे च बालिशः' इत्यमरः । न वलसे न चलसि नेच्छसीत्यर्थः । अहो ते दुर्बुद्धिरिति भावः ॥ ४५ ॥

यदि स्वमुद्बन्धुमना विना नलं भवेर्भवन्तीं हरिरन्तरिक्षगाम् ।
दिविस्थितानां प्रथितः पतिस्ततो हरिष्यति न्याय्यमुपेक्षते हि कः

अथ यदुक्तं नलालाभे हुताशनोद्बन्धनादिना मरिष्यामीति तत्रोत्त-

रमाह---यदीत्यादिना । चतुष्टयेन । हे मुग्धे ! नलं विना नलालाभे स्वमात्मानमुद्बन्धुं मनो यस्याः सा उद्बन्धुमनाः पाशेन मर्तुकामा। "तुं काममनसोरपि" इति मकारलोपः । भवेर्यदि स्याच्चेत् ततोऽन्तरिक्षगां भवन्तीं दुर्मरणदोषादन्तरिक्षगतां सतीं त्वामिति शेषः । दिविस्थितानामन्तरिक्षगतानां स्वर्गतानां च प्रथितः पतिः प्रसिद्धः स्वामी हरिरिन्द्रो हरिष्यति ग्रहीष्यति जन्मान्तरेऽपि त्वां न त्यक्ष्यतीत्यर्थः । तथा हि न्याय्यं न्यायप्राप्तं वस्तु क उपेक्षते न कोऽपीत्यर्थान्तरन्यासः । अस्वामिकद्रव्यस्य राजगामित्वं न्याय्यं इति भावः ॥ ४६ ॥

निवेक्ष्यसे यद्यनले नलोज्झिता सुरे तदस्मिन्महती दयादृता।
चिरादनेनार्थनयापि दुर्लभं स्वयं त्वयैवाङ्ग ! यदङ्गमर्प्यते॥४७

निवेक्ष्यस इति । हे मुग्धे ! नलेनोज्झिता सती अनले निवेक्ष्यसे यदि जीवितनैस्पृह्यादग्निं प्रवेक्ष्यसि चेदित्यर्थः । आधारत्वविवक्षया सप्तमी । नेर्विश इत्यात्मनेपदम् । तत् तर्हि अस्मिन्ननले अनलाख्ये सुरेऽपि तदधिष्ठातरि देवे च भूतमात्र इति भावः । महती दया आदृता कृता स्वीकृतेत्यर्थः । कुतः यद्यस्मादनेनानलेन चिरादर्थनया याच्ञयापि दुर्लभमङ्गं शरीरं अङ्ग ! अयि ! त्वयैव स्वयं आत्मनैव अर्प्यते दीयते तथा स स्फुटतममेव जीवग्राहं ग्रहीष्यतीति भावः । अत्र नलालाभे जीवितजिहासोरनलग्रहणबुद्धिरूपानर्थोक्तेर्विषप्रभेदः । विरुद्धकार्यस्योत्पत्तिर्यत्रानर्थस्य वा भवेत् । विरूपघटना चासौ विषमालङ्कृतिस्त्रिधेति लक्षणात् ॥ ४७ ॥

जितं जितं तत्खलु पाशपाणिना विना नलं वारि यदि प्रवेक्ष्यसि
तदा त्वदाख्यान् बहिरप्यसूनसौ पयःपतिर्वक्षसि वक्ष्यतेतराम्

जितमिति । हे मुग्धे ! नलं विना वारि प्रवेक्ष्यसि यदि मरणार्थमिति शेषः । अथेदानीं पाशः पाणौ यस्य तेन पाशपाणिना वरुणेन प्रहरणार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवतः । जितं जितमभीक्ष्णं जितं खलु । भावे क्तः । नित्यवीप्सयोरिति नित्यार्थे द्विर्भावः । 'नित्यमाभीक्ष्ण्ये' इति काशिका । तदा वारिप्रवेशकाले असौ पयःपतिर्वरुणोऽपि त्वदाख्यान् त्वन्नामकान् । बहिरप्यसून् बहिर्वर्तिनः प्राणान् वक्षसि वक्ष्यतेतरां वहेः स्वरितेत्वात् लटि

तद्धि तरप्यामुप्रत्ययः । सोऽपि त्वां जीवग्राहं ग्रहीष्यतीत्यर्थः । अत एव पूर्वं एवालङ्कारः ॥ ४८ ॥

करिष्यसे यद्यत एव दूषणादुपायमन्यं विदुषी स्वमृत्यवे ।
प्रियातिथिः स्वेन गता गृहान् कथं न धर्मराजं चरितार्थयिष्यसि

करिष्यस इति । अथ विदुषी पण्डिता विदग्धा त्वं यदि तु अत एव दूषणादेतस्मादेवोद्बन्धनादिना स्वमृत्यवे स्वमरणाय अन्यमुपायमनशनादिकं करिष्यसे तदा प्रियातिथिरतिथिप्रिया त्वं स्वेन स्वतः एव गृहान् धर्मराजगेहं गता सती धर्मराजं वैवस्वतमतिथिसत्तममिति भावः । कथं न चरितार्थयिष्यसि न कृतार्थं करिष्यसि । कर्तव्यमेवेदं कृतयुगधर्मत्वात् स्वयं गत्वार्थिमनोरथपूरणस्येति भावः ॥ ४९ ॥

निषेधवेषो विधिरेष तेऽथवा तवैव युक्ता खलु वाचि वक्रता ।
विजृम्भितं यस्य किल ध्वनेरिदं विदग्धनारीवदनं तदाकरः ॥

निषेधेति । हे विदग्धे ! अथवा तव एषः इन्द्रादिनिषेधो निषेधवेषो निषेधाकारो विधिरङ्गीकार एव । तथा हि वाचि वचने वक्रता वक्रोक्तिचातुरी व्यङ्ग्योक्तिचातुरीति यावत् । सा तवैव युक्ता खलु ? कुतः इदं वक्रवाक्यं वञ्चनाचातुर्यं यस्य ध्वनेर्व्यञ्जकवृत्तेर्विजृम्भितं विजृम्भणं, नपुंसके भावे क्तः । विदग्धनारीवदनं सूक्तिचतुरस्त्रीमुखं तदाकरस्तस्य ध्वनेरुत्पत्तिस्थानमित्यर्थान्तरन्यासः । ततः स्थूणानिखननन्यायेन विधिमेव द्रढयितुमेतन्निषेधनाटकमिति निषेधेन विधिरेव व्यज्यत इति भावः ॥ ५० ॥

भ्रमामि ते भैमि ! सरस्वतीरसप्रवाहचक्रेषु निपत्य कत्यदः ।
त्रपामपाकृत्य मनाक् कुरु स्फुटं कृतार्थनीयः कतमः सुरोत्तमः ॥

एवं सुरस्वीकारपक्षमेव सिद्धवत्कृत्य निर्बन्ध्य पृच्छति—भ्रमामीति । हे भैमि ! ते तव सरस्वती वाक् नदीभेदश्च तस्या रसः शृङ्गारो जलञ्च तस्य प्रवाहस्तस्य चक्रेषु पुटभेदाख्यावर्तेषु वक्रोक्तिरूपेष्वित्यर्थः । वक्रेष्विति पाठेऽप्ययमेवार्थः । चक्राणि पुटभेदाः स्युरित्यत्र वक्राणीति पाठस्यापि

स्वामिनाङ्गीकारात् । कति कियन्त्यमूनि चक्राणि यस्मिन् कर्मणि तद्यथा तथा निपत्य भ्रमामि मुह्याम्यावर्ते च । अत्र वाच्यप्रतीयमानयोरभेदाध्यवसायान्निपातनादिक्रियानिर्वाहः । अलं वक्रोक्त्येति तात्पर्यं किन्तु कतमः सुरोत्तमः कृतार्थनीयो वरणीयः एतदेव त्रपां मनागपाकृत्य शिथिलीकृत्य स्फुटं कुरु व्यक्तं ब्रूहीत्यर्थः । नात्र लज्जितव्यं, आहारे च व्यवहारे च त्यक्तलज्जः सुखीभवेदिति न्यायादिति भावः ॥ ५१ ॥

मतः किमैरावतकुम्भकैतवप्रगल्भपीनस्तनदिग्धवस्तव ।
सहस्रनेत्रान्न पृथङ् मते मम त्वदङ्गलक्ष्मीमवगाहितुं क्षमः ॥५२

अथैकस्मिन्नेव नामग्राहमनुरागमर्षभिः पृच्छति—मत इत्यादि । हे भैमि ! ऐरावतकुम्भयोः कैतवेन मिषेणेत्यपह्नवभेदः । प्रगल्भौ कठोरौ पीनौ च स्तनौ यस्यास्तस्याः दिशः प्राच्याः धवः पतिरिन्द्रस्तव मतः सम्मतः किम् ? किंशब्दः प्रश्ने । मतिबुद्धीत्यादिना वर्तमाने क्तः । क्तस्य च वर्तमान इति तद्योगात्तवेति षष्ठी । युक्तञ्चैतदित्याह—मम मते मत्पक्षे त्वदङ्गस्य लक्ष्मीं लावण्यसम्पदं अवगाहितुं सम्यग्ग्रहीतुं सहस्रनेत्रात् सहस्राक्षात् पृथगन्योऽपि नेत्यर्थः । पृथग्विनेत्यादिना पक्षे पञ्चमी । क्षमो न । अत्रोत्तरवाक्यार्थेन पूर्ववाक्यार्थसमर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गम् । 'हेतोर्वाक्यार्थहेतुत्वे काव्यलिङ्गमुदाहृतम्' इति लक्षणात् । तस्य पूर्वोक्तापह्नवेन संसृष्टिः ॥ ५२ ॥

प्रसीद तस्मिन् दमयन्ति ! सन्ततं त्वदङ्गसङ्गप्रभवैर्जगत्प्रभुः ।
पुलोमजालोचनतीक्ष्णकण्टकैस्तनुं घनामातनुतां स कण्टकैः ॥

प्रसीदेति । हे दमयन्ति ! तस्मै इन्द्राय प्रसीद प्रसन्ना भव क्रियाग्रहणाच्चतुर्थी । जगत्प्रभुः स इन्द्रः सन्ततं तनुं निजाङ्गं त्वदङ्गसङ्गप्रभवैरत एव पुलोमजायाः शच्याः लोचनयोस्तीक्ष्णकण्टकैर्निशितबर्बुरादिद्रुमावयवविशेषैस्तथा व्यथाकरैस्सपत्नीभावैरित्यर्थः । कण्टकैः पुलकैः 'वेणौ द्रुमाङ्गे रोमाञ्चे क्षुद्रशत्रौ च कण्टकः' इति उभयत्रापि वैजयन्ती । घनां सान्द्रां आतनुतां करोतु शच्याः सपत्नी भवेत्यर्थः । अत्र पुलकेषु कण्टकत्वारोपाद्रूपकालङ्कारः ॥ ५३ ॥

अबोधि तत्वं दहनेऽनुरज्यसे स्वयं खलु क्षत्रियगोत्रजन्मनः ।
विना तमोजस्विनमन्यतः कथं मनोरथस्ते वलते विलासिनि!

अबोधीति । हे विलासिनि ! विलासशीले ! "वौकषलसकत्थस्रम्भ" इति घिनुण्प्रत्ययः । तत्वं त्वन्मनोरथस्वरूपमबोधि बुद्धं, कर्मणि लुङ् । तदेवाह स्वयं त्वमित्यर्थः । दहने जातवेदसि अग्निदेवे अनुरज्यसे अनुरक्तासि खलु । रञ्जेर्दैवादिकात् स्वरितेतः कर्तरि लट् । "अनिदिताम्" इत्यादिना अनुनासिकलोपः । कुतः क्षत्रियगोत्रे जन्म यस्यास्तस्यास्ते ओजस्विवंशजाया इत्यर्थः । मनोरथः ओजस्विनं तमग्निं विनाऽन्यतोऽन्यत्र सार्वविभक्तिकस्तसिः । कथं वलते प्रवर्तते न कथमपीत्यर्थः । एतेनोभयोरोजस्वित्वेन समागमानुरूप्याद्दहनानुरागित्वं ते युक्तमिति समर्थनाद्वाक्यार्थहेतुकं काव्यलिङ्गं व्यक्तमेव ॥ ५४ ॥

त्वयैकपत्न्या तनुतापशङ्कया ततो निवर्त्यं न मनः कथञ्चन ।
हिमोपमा तस्य परीक्षणक्षणे सतीषु वृत्तिः शतशो निरूपिता ॥

न च दाहाद्भेतव्यमित्याह—त्वयेति । एकपत्न्या मुख्यपतिव्रतया अत एव त्वया तनुतापशङ्कया देहदाहसम्भावनया वा ततोऽग्नेर्मनः कथञ्चन कथञ्चिदपि न निवर्त्यं न निवर्तयितव्यं, वृतेर्ण्यन्तादृचो यदिति यत्प्रत्ययः । कुतस्तस्याग्नेः परीक्षणक्षणे अग्निदेवेन पातिव्रत्यपरीक्षावसरे सतीषु विषये हिमेनोपमा साम्यं यस्यास्सा वृत्तिः । शतशः शतकृत्वो निरूपिता निर्धारिता न तु घुणाक्षरवत् सकृदित्यर्थः । तस्मात् त्वया न भेतव्यं प्रत्युत सैव साध्वी त्वां दग्धुं बिभेतीति भावः । अत्र पूर्ववाक्यस्यैकपत्नीपदार्थहेतुकत्वात्पदार्थहेतुकमेकं काव्यलिङ्गम्, तस्याग्युत्तरवाक्यार्थहेतुकत्वाद्वाक्यार्थहेतुकञ्चेत्यनयोः सङ्करः ॥ ५५ ॥

स धर्मराजः खलु धर्मशीलया त्वयास्ति चित्तातिथितामवापितः
ममापि साधु प्रतिभात्ययं क्रमश्चकास्ति योग्येन हि योग्यसङ्गमः

स इति । अथ वा स प्रसिद्धो धर्मराजो यमः धर्मं शीलयतीति धर्मशीला धर्मचारिणी । शीलिकामिभक्ष्याचारिभ्यो णः । तया त्वया चित्ता-

तिथितां चित्तगोचरत्वमवापितोऽस्ति खलु ? कामितः किमित्यर्थः । खलु-शब्दो जिज्ञासायाम् । 'निषेधवाक्यालङ्कारजिज्ञासानुनये खलु' इत्यमरः । तथा चेद्वरमित्याह--ममाप्ययं क्रमणं प्रवृत्तिः साधु यथा तथा प्रतिभाति परिस्फुरति । तथा हि योग्येन सह योग्यस्य समागमः सम्बन्धश्चकास्ति शोभते, उभयोर्धार्मिकत्वादिति भावः । अर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥ ५६ ॥

अजातविच्छेदलवैः स्मरोत्सवैरगस्त्यभासा दिशि निर्मलत्विषि
धुतावधिं कालमसृत्युशङ्किता निमेषवत्तेन नयस्व केलिभिः॥५७

अजातेति । हे भैमि ! अगस्त्यभासा निर्मलत्विषि दिशि दक्षिणस्यां दिशीत्यर्थः । तेन धर्मराजेन सह । वृद्धो यूनेति ज्ञापकात् सहाप्रयोगेऽपि सहार्थे तृतीया । अविद्यमानं मृत्युशङ्कितं मरणशङ्का यस्याः सा सती अन्तकस्यैवात्मदासत्वादिति भावः । अजातो विच्छेदलवो विश्लेशो येषु तैः स्मरोत्सवैः सम्भोगैरेव केलिभिर्विनोदैः धुतोऽवधिरन्तो यस्य तमनन्त-कालं निमेषवत् निमेषतुल्यं नयस्व यापय । वरान्तरस्वीकारे दुर्लभमिदं सौभाग्यमिति भावः ॥ ५७ ॥

शिरीषमृद्वी वरुणं किमीहसे पयःप्रकृत्या मृदुवर्गवासवम् ।
विहाय सर्वान् वृणुते स्म किन्न सा निशापि शीतांशुमनेन हेतुना।

शिरीषेति । अथवा शिरीषमृद्वी त्वं पयःप्रकृत्या जलस्वभावेन वरुण-शरीरस्य तथात्वात् कारणगुणवशेनेत्यर्थः । मृदुवर्गे वासवमिन्द्रं श्रेष्ठं वरु-णमीहसे किमिच्छसि वा तदपि योग्यमेवेति शेषः । तथा हि सा मृदुस्व-भावा निशापि अनेनैव मृदुस्वभावत्वेन हेतुना कारणेन । "सर्वनाम्नस्तृ-तीया च" इति तृतीया । सर्वांस्तीक्ष्णान् सूर्यादीन् विहाय शीतांशुं न वृणुते स्म किम् ? वृणुत एव । दृष्टान्तालङ्कारः ॥ ५८ ॥

असेवि यस्त्यक्तदिवा दिवानिशं श्रियः प्रियेणानणुरामणीयकः
सहामुना तत्र पयःपयोनिधौ कृशोदरि! क्रीड यथामनोरथम्॥५९

असेवीति । हे कृशोदरि ! अनणु महद्रामणीयकं रमणीयत्वं यस्य सोऽतिरमणीयो यः पयःपयोनिधिः त्यक्ता द्यौः येन तेन श्रियः प्रियेण

लक्ष्मीपतीना दिवा च निशा च दिवानिशं अहोरात्रयोरित्यर्थः । द्वन्द्वैक-वद्भावे अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । असेवि सेवितः । तत्र पयःपयोनिधौ क्षीराब्धौ अमुना वरुणेन सह यथामनोरथं यथेच्छं क्रीड लक्ष्मीनारायणवदिति भावः ॥ ५९ ॥

इति स्फुटं तद्वचसस्तयादरात् सुरस्पृहारोपविडम्बनादपि ।
कराङ्कसुप्तैककपोलकर्णया श्रुतश्च तद्भाषितमश्रुतश्च तत् ॥६०॥

इतीति । इतीत्थं स्फुटं स्फुटार्थं तत्पूर्वोक्तं तद्भाषितं नलवाक्यं तद्वचसो नलवचसः आदरात् सम्बन्धसामान्ये षष्ठी । तद्वचनस्यानुरागाद्वेत्यर्थः । सुरेष्विन्द्रादिषु स्पृहाया अभिलाषस्यारोप एव विडम्बनं परिहासः तस्मादपि कारणात् कराङ्के करोत्सङ्गे सुप्तं विश्रान्तमेकं कपोलकर्णं द्वन्द्वादौ श्रुतस्य प्रत्येकमभिसम्बन्धादेककपोल एककर्णश्च यस्यास्तयेत्यर्थः । तया दमयन्त्या श्रुतमश्रुतञ्च सुरस्पृहारोपरोषात् करतलेनैकं कर्णं पिधाय नलादरादेकेन श्रुतं नतु द्वाभ्यामित्यर्थः । एककपोलरोधस्तु चिन्तावशादिति मन्तव्यम् । अत्रादरविडम्बनयोः श्रुताश्रुताभ्यां हेतुहेतुमद्भावेन यथासङ्ख्यसम्बन्धात् यथासङ्ख्यालङ्कारः ॥ ६० ॥

चिरादनध्यायमवाङ्मुखी मुखे ततः स्म सा वासयते दमस्वसा ।
कृतायतश्वासविमोक्षणाथ तं क्षणाद्बभाषे करुणं विचक्षणा ॥

चिरादिति । ततो नलवाक्यानन्तरं सा दमस्वसा दमयन्ती अवाङ्मुखी चिन्ताभरात् नम्रमुखी सती मुखे वाचि चिराच्चिरमनध्यायं मौनं, अध्यायन्यायेत्यादिना घजन्तो निपातः । "गतिबुद्धि" इत्यादिना अणिकर्तुः कर्मत्वम् । वासयते स्म वासितवती, लटि "लट् स्मे" इति भूते लट् । "न पादम्" इत्यादिना वसेर्ण्यन्तात्तस्य परस्मैपदप्रतिषेधात् णिचश्चेत्यात्मनेपदम् । किन्तु विचष्ट इति विचक्षणा वक्त्री सा अनुदात्तेतश्च हलादेरिति युच्प्रत्यये टाप् । असनयोश्च प्रतिषेधो वक्तव्य इति ख्याञादेशाभावः । कृतमायतश्वासस्य विमोक्षणं विमोचनं यया सा सती दीर्घं निश्वस्येत्यर्थः । मोक्षयतेश्चौरादिकात् ल्युट् । तं नलं क्षणात् क्षणं विलम्ब्येत्यर्थः । करुणं

दीनं यथा तथा बभाषे एते मौनश्वासावाङ्मुखत्वादयश्चिन्तानुभावा ज्ञेयाः । ध्यानं चिन्ता हितानाप्तेः शून्यताश्वासतापकृदिति लक्षणात् ॥ ६१ ॥

विभिन्दता दुष्कृतिनीं मम श्रुतिं दिगिन्द्रदुर्वाचिकसूचिसञ्चयैः।
प्रयातजीवामिव मां प्रति स्फुटं कृतं त्वयाप्यन्तकदूततोचितम्॥

विभिन्दतेति । दुष्कृतिनीं पापिष्ठां पापोक्तिग्राहित्वादिति भावः । मम श्रुतिं श्रोत्रं दिगिन्द्राणामिन्द्रादीनां दुर्वाचिकानि दुष्टसन्देशा एव सूचयस्तासां सञ्चयैः समूहैर्विभिन्दता विदारयता परपुरुषप्रसङ्गत्वादिति भावः । त्वयापि प्रयातो जीवो जीवितं यस्यास्तां प्रेतामिव मां प्रति स्फुटं व्यक्तं यथा तथा अन्तकदूतताया यमदूतत्वस्योचितं (कर्म) कृतम् । पतिव्रतानां परपुरुषवार्तापि यमयातनाया नातिरिच्यत इति भावः ॥६२॥

त्वदास्यनिर्यन्मदलीकदुर्यशोमसीमयत्वाल्लिपिरूपभागिव ।
श्रुतिं ममाविश्य भवद्दुरक्षरं सृजत्यदः कीटवदुत्कटा रुजः ॥

त्वदिति । त्वदास्यान्निर्यत् निर्गच्छत् ममालीकमारोपितत्वान्मिथ्याभूतं दुर्यशो दुःसमज्ञा तदेव मसी तन्मयत्वाल्लिपि रूपभाक् लिप्यक्षरतां प्राप्तमिव स्थितमदः इदं भवतो दुरक्षरमतः किमित्यादि दुर्वाक्यं कीटवृश्चिकादिजन्तुवत् मम श्रुतिं श्रोत्रमाविश्य उत्कटा महत्तराः रुजः व्यथाः सृजति जनयति । रूपकोत्प्रेक्षासङ्कीर्णेयमुपमा ॥ ६३ ॥

तमालिरूचेऽथविदर्भजेरिता प्रगाढमौनव्रतयैकया सखी ।
त्रपां समाराधयतीयमन्यया भवन्तमाह स्म रसज्ञया मया ॥

तमिति । अथानन्तरं विदर्भजेरिता दमयन्तीचोदिता आलिः सखी तं नलमूचे किमित्यत आह । सौम्य ! इयं सखी भैमी प्रगाढं दृढं मौनव्रतं यस्यास्तया एकया रसज्ञया जिह्वया त्रपां समाराधयति भजते । देवताराधने मौनं युक्तमिति भावः । मया मद्रूपया अन्यया रसज्ञया जिह्वया कामाभिज्ञया च भवन्तमाह स्म । अनन्तरवाच्य लज्जया स्वयं वक्तुमशक्ता मन्मुखेन वक्तीत्यर्थः ॥ ६४ ॥

तमर्चितुं संवरणस्रजा नृपं स्वयंवरः सम्भविता परेद्यवि।
ममासुभिर्गन्तुमनाः पुरःसरैस्तदन्तरायः पुनरेष वासरः॥

स्वयमेव दमयन्ती भूत्वाह—तमित्यादि। मम संवरणस्रजा तं नृपं नलं अर्चितुमर्चयितुमर्चतेर्भौवादिकात्तुमुन्। परेद्यवि परेऽहनि "सद्यः परुत्" इत्यादिना निपातनात् साधुः। स्वयंवरः सम्भविता सम्भविष्यति। किंतु पुरः सरन्तीति पुरःसराः पुरोगास्तैः पुरोऽग्रतोऽग्रेषु सर्तेरिति टप्रत्ययः। ममासुभिः प्राणैः सह गन्तुं मनो यस्य स गन्तुमनाः प्राणानादाय गन्तुकाम इत्यर्थः। तं काममनसोरपि इति मकारलोपः। एष वासरः पुनः वासरस्तु तस्य स्वयंवरस्यान्तरायो विघ्नः। दिनमात्रविलम्बोऽपि दुःसह इति भावः। एतेन कालाक्षमत्वलक्षणमौत्सुक्यमुक्तम्॥ ६५॥

तदद्य विश्रम्य दयालुरेधि मे दिनं निनीषामि भवद्विलोकिनी।
नखैः किलाख्यायि विलिख्य पक्षिणा तवैव रूपेण समः स मत्प्रियः॥

ततः किमत आह—तदिति। तत्तस्मात् औत्सुक्यादद्य विश्रम्य मे मम दयालुरेधि भव अद्यास्मद्गृहे निवासेन मामनुगृहाणेत्यर्थः। अस्तेर्लोटि सिपि हुझल्भ्यो हेर्धिः, घ्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्चेत्येकारः। तन्निवासस्य फलमाह—भवन्तं विलोकत इति भवद्विलोकिनी सती दिनं निनीषामि त्वद्विलोकनेन दिनं नेतुमिच्छामीत्यर्थः। मद्दर्शनात् कथं ते कालयापनमित्याशङ्क्याह—स मत्प्रियो नलः पक्षिणा दूतहंसेन नखैर्विलिख्य तवैव रूपेणाकारेण समः सदृश आख्यायि किल? आख्यातः खलुः? ख्यातेः कर्मणि लुङ्। चिणो युगागमः। अतस्त्वद्दर्शनात् दिनं नेष्यामि। सदृशदर्शनादीनां कालविनोदनसाधनत्वाद्वियोगिनां इति प्रागेवोक्तमनुसन्धेयम्॥ ६६॥

दृशोर्द्वयी ते विधिनास्ति वञ्चिता मुखेन्दुलक्ष्मीं तव यन्न वीक्षते
असावपि श्वस्तदिमां नलानने विलोक्य साफल्यमुपैतु जन्मनः॥

अथेह विश्रामे न केवलं ममैव साफल्यं किन्तु तवापीत्याह—दृशोरिति। हे सौम्य! विधिना स्रष्ट्रा ते तव दृशोर्द्वयी वञ्चितास्ति विफलीकृता

वर्तते। यत् यस्मात् तव मुखेन्दुलक्ष्मीं न वीक्षते स्वमुखस्य स्वचक्षुषा द्रष्टुमशक्यत्वादिति भावः। तत्तस्मादसौ ते दृग्द्वय्यपि श्वः परेऽहनि इमां त्वन्मुखलक्ष्मीं नलानने विलोक्य उभयनिष्ठत्वात् समानधर्मस्येति भावः। जन्मनः साफल्यं उपैतु। अत्र दूते सुरबुद्ध्या दूतनलमुखलक्ष्म्योर्भेदेऽप्यभेदोक्तेरतिशयोक्तिभेदः॥ ६७॥

ममैव पाणीकरणेऽग्निसाक्षिकं प्रसङ्गसम्पादितमङ्ग! सङ्गतम्।
न हा सहाधीतिधृतः स्पृहा कथं तवार्यपुत्रीयमजर्यमर्जितुम्॥६८॥

ममैवेति। किञ्च अङ्ग! भो! मम पाणीकरणे पाणिग्रहण एव "नित्यं हस्ते पाणावुपयमने" इति पाणी-शब्दस्य गतित्वात् कुगतिप्रादय इति समासः। अग्निसाक्षिकं यथा तथा विवाहाग्निसन्निधावेवेत्यर्थः। प्रसङ्गात् स्वयंवरप्रसङ्गात् सम्पादितं सङ्गतमुभयोरानुरूप्याद्युक्तम्। आर्ययोः श्वशुरयोः पुत्र आर्यपुत्रो भर्ता नलः तदीयमार्यपुत्रीयं, वृद्धाच्छः, न जीर्यतीत्यजर्यं सङ्गतं रामसुग्रीवयोरिव स्थिरसख्यमित्यर्थः। अजर्यं सङ्गतमिति यत्प्रत्ययान्तो निपातः। अर्जितुं सम्पादयितुं सहाधीतिः सब्रह्मचारिता तां धारयतीति धृत् सारूप्यभृदित्यर्थः। धृधातोः क्विप्। तस्य तव स्पृहा कथं नास्ति। हेति विषादे। सर्वथा स्पृहणीया तत्सङ्गतिरित्यर्थः॥ ६८॥

दिगीश्वरार्थं न कथञ्चन त्वया कदर्थनीयास्मि कृतोऽयमञ्जलिः।
प्रसद्यतां नाद्य निगाद्यमीदृशं दधे दृशौ बाष्पपयास्पदे भृशम्॥

दिगीश्वरेति। किञ्चाहं त्वया दिगीश्वरार्थं कथञ्चनापि कदर्थनीया निर्बन्धनीया नास्मि अयमञ्जलिः कृतः प्रार्थये त्वामित्यर्थः। प्रसद्यतां प्रसन्नेन भूयतां, भावे लोट्। अद्य ईदृशं दिगीशसन्देशरूपं न निगाद्यं न वाच्यं, ऋहलोर्ण्यत्, गदमदेत्यादिनानुपसर्गादेव यतो विधानात्। किं बहुना—भृशं बाष्पपयास्पदे अश्रुवेगाश्रयौ दृशौ दधे धारयामि रोदिमीत्यर्थः। नैवं दुःखाकर्तुं उचितमिति भावः॥ ६९॥

वृणे दिगीशानिति का कथा तथा त्वयीति नेक्षे नलभामपीहया।
सतीव्रतेऽग्नौ तृणयामि जीवितं स्मरस्तु किं वस्तु तदस्तु भस्म यः॥

वृणे इति। किञ्च दिगीशान् वृणे इति का कथा, अत्यन्तासम्भावितमित्यर्थः। तथा हि नलस्य भां कान्तिमपि त्वन्निष्ठामिति शेषः। त्वयीति त्वयि परपुरुषे स्थिते इति हेतोः तथेहया तादृगनुरागेण नेक्षे इह त्वयि या नलभा तां नलभामिति केचित् योजयन्ति। नन्वेवं सुरावधीरणे बलवद्विरोध इत्याशङ्क्याह—सतीव्रते पातिव्रत्ये एवाग्नौ जीवितं तृणयामि तृणीकरोमि जीवितास्पृहाणां पतिव्रतानां न कुतश्चिद्भयमिति भावः। स्मरभयन्तु दूरापास्तमित्याह स्मरस्तु तत्प्रसिद्धं किं वस्त्वस्तु कः पदार्थो भवेत् न कोऽपीत्यर्थः। कुतः यः स्मरो भस्म भस्मीभूतः व्रतैकजीविनां सोऽपि तुच्छः किं करिष्यतीत्यर्थः। चारित्रैकपरायणाः सत्यो न किञ्चिद्गणयन्तीति भावः॥

न्यवेशि रत्नत्रितये जिनेन यः स धर्मचिन्तामणिरुज्झितो यया।
कपालिकोपानलभस्मनः कृते तदेव भस्म स्वकुले स्तृतं तया॥७१

न्यवेशीति। हे सौम्य! यो धर्माख्यः चिन्तामणिर्जिनेन देवेन अर्हता रत्नत्रितये जैनपरिभाषया सद्दृष्टिज्ञानवृत्ताख्ये रत्नत्रये न्यवेशि निवेशितः सद्दृष्टिज्ञानवृत्तानि धर्मं धर्मेश्वरा विदुरिति तैरुक्तत्वात्। विशेष्यन्तात् कर्मणि लुङ्। स धर्मचिन्तामणिः यया स्त्रिया कपाली हरः तत्कोपानलभस्मनस्तद्रूपस्य कामस्य कृते, कृत इति तादर्थ्येऽव्ययम्। उज्झितस्त्यक्तः तया स्त्रिया तदेव भस्म स्वकुले स्तृतं विस्तृतं कामाख्यभस्मान्धतया चरित्रत्यागिन्या स्त्रिया स्वकुलमेव भस्मसात् कृतं भवेदित्यर्थः। अतो नलैकव्रताया ममाग्रे महेन्द्रादिनामग्रहणमपि न कार्यमिति भावः॥ ७१॥

निपीय पीयूषरसौरसीरसौ गिरः स्वकन्दर्पहुताशनाहुतीः।
कृतान्तदूतं न तया यथोदितं कृतान्तमेव स्वममन्यतादयम्॥

निपीयेति। असौ नलः पीयूषरसस्यामृतरसस्य उरसा निर्मिता औरसीः आत्मजाः सदृशीरित्यर्थः। उरसोऽण् चेत्यणप्रत्ययः। संज्ञाधिकारादभिधेयनियम इति काशिका। स्वकन्दर्पहुताशनस्य निजकामाग्नेराहुतीरुद्दीपनीर्गिरो भैमीवाक्यानि निपीय स्वमात्मानं तया भैम्या यथोदितं यथोक्तं तदनतिक्रमणेनेत्यर्थः। यथासादृश्य इत्यव्ययीभावः। कृतान्तदूतं

नामन्यत किन्त्वदयं निर्दयं यथा तथा स्वं कृतान्तमेवामन्यत । दूतधर्मत्वात् निर्दाक्षिण्यं वक्ष्यामीत्यमन्यतेत्यर्थः ॥ ७२ ॥

स भिन्नमर्मापि तदार्तिकाकुभिः स्वदूतधर्मान्न विरन्तुमैहत ।
शनैरशंसन्निभृतं विनिश्वसन् विचित्रवाक्चित्रशिखण्डिनन्दनः ॥

स इति । विचित्रवाक्षु चित्रशिखण्डिनन्दनो बृहस्पतिः । 'जीव आङ्गिरसो वाचस्पतिश्चित्रशिखण्डिजः' इत्यमरः । स नलस्तस्याः भैम्या आर्त्या, निमित्तेन काकुभिः करुणोक्तिभिर्भिन्नमर्मापि विदीर्णहृदयोऽपि स्वदूतधर्मादकपटभूताद्विरन्तुं नैहत नैच्छत् । किन्तु स्वेच्छाभङ्गान्निभृतं विनिश्वसन् शनैस्त्वरया अशंसदब्रवीत् ॥ ७३ ॥

दिवोधवस्त्वां यदि कल्पशाखिनं कदापि याचेत निजाङ्गनालयम् ।
कथं भवेरस्य न जीवितेश्वरी न मोघयाच्ञः स हि भीरु ! भूरुहः ॥

दिव इति । वक्ष्यमाणबिभीषिकानुगुणमामन्त्रयते, हे भीरु ! भयशीले ! "भियः क्रुक्लुकनौ" इति क्रुप्रत्ययः । ऊङुत इत्यूङ् । अम्बार्थनद्योर्ह्रस्वः । दिवोधवः स्वर्पतिरिन्द्रः कदापि निजाङ्गनालयं कल्पशाखिनं त्वां याचेत यदि दुह्यादिपाठाद्द्विकर्मकत्वम् । तदा कथमस्येन्द्रस्य जीवितेश्वरी न भवेः भवेरेवेत्यर्थः । कुतः हि यस्मात्स भूरुहः कल्पवृक्षः न मोघयाच्ञः सफलप्रार्थनः ॥ ७४ ॥

शिखी विधाय त्वदवाप्तिकामनां स्वयं हुतस्वांशहविः स्वमूर्तिषु ।
क्रतुं विधत्ते यदि सार्वकामिकं कथं स मिथ्यातु विधिस्तु वैदिकः ॥

शिखीति । शिखी अग्निः त्वदवाप्तिकामनां विधाय स्वमूर्तिषु स्वविग्रहेषु आहवनीयादिषु स्वयमेव हुतं स्वांशं स्वदेवताकं हविर्येन सः सार्वकामिकं सर्वकामप्रयोजनकं, प्रयोजनमिति ठक् । क्रतुं विधत्ते यदि तदा स वैदिको वेदावगतो विधिरनुष्ठानं कथं तु मिथ्यास्तु निष्फलः स्यात् । अत्र स्वशब्दत्रयेण क्रमादग्नेरेव कर्तृदेवताहवनीयादिरूपताप्रतिपादनात् कर्मणि प्रमादानवकाशः सूचितः । तस्माद्वेदप्रामाण्यादनलसादसीति सिद्धमिति भावः ॥ ७५ ॥

सदा तदाशामधितिष्ठतः करं वरं प्रदातुं वलिताद्बलादपि ।
मुनेरगस्त्याद्वृणुते स धर्मराड् यदि त्वदाशिं भण का तदा गतिः ॥

सदेति । स धर्मराड्यमः सदा सर्वदा तस्य धर्मराजस्याशां दिशम् । दक्षिणामधितिष्ठतोऽधिवसतः । अत एव बलादपि वरमेव करं बलिं प्रदातुं वलितात् प्रवृत्तादगस्त्यान्मुनेस्त्वदाशिं त्वत्प्राप्तिं वृणुते यदि तदा का गतिः । भण । वाक्यार्थः कर्म ॥ ७६ ॥

क्रतोः कृते जाग्रति वेत्ति कः कति प्रभोरपां वेश्मनि कामधेनवः।
त्वदर्थमेकामपि याचते स चेत् प्रचेतसः पाणिगतैव वर्तसे ॥

क्रतोरिति । किञ्च क्रतोः कृते क्रत्वर्थं अपां प्रभोः वरुणस्य वेश्मनि कति कामधेनवो जाग्रति वर्तन्ते को वेत्ति असङ्ख्याकाः सन्तीत्यर्थः । स वरुणस्त्वदर्थं त्वत्सिद्ध्यर्थं तत्रैकामपि गां याचते चेत् । दमयन्तीं देहीति प्रार्थयते चेत् तर्हि प्रचेतसो वरुणस्य पाणिगतैव वर्तसे । तदा कस्त्वां मोचयिष्यतीति भावः ॥ ७७ ॥

न सन्निधात्री यदि विघ्नसिद्धये पतिव्रता पत्युरनिच्छया शची।
स एव राजव्रजवैशसात् कुतः परस्परस्पर्द्धिवरः स्वयंवरः ॥

नेति । किञ्च पतिव्रता शची पत्युरिन्द्रस्यानिच्छया असम्मत्या कारणेन विघ्नसिद्धये स्वयंवरविघातार्थं सन्निधात्री सन्निहिता न यदि न स्यात् चेत् विशसति हिनस्तीति विशसो हिंसकः, पचाद्यच् । तस्य कर्म वैशसं, युवादित्वादण्प्रत्ययः । राजव्रजस्य राजन्यकस्य वैशसान्मिथो विरोधाद्धेतोः परस्परस्पर्धिनोऽन्योन्यसङ्घर्षिणो वरा वोढारो यस्मिन् स तथोक्तः स्वयंवर एव कुतः कुतस्तरां नलवरणमिति भावः । स्वयंवरे शचीसन्निधानादविघ्न-सिद्धिरिति शास्त्रम् । तथा च रघुवंशे —'साान्निध्ययोगात् किल तत्र शच्याः स्वयंवरक्षोभकृतामभावः' इति ॥ ७८ ॥

निजस्य वृत्तान्तमजानतां मिथो मुखस्य रोषात् परुषाणि जल्पतः।
मृधं किमच्छत्रकदण्डताण्डवं भुजाभुजि क्षोणिभुजां दिदृक्षसे ।

निजस्येति । मिथो रोषात् परुषाणि जल्पता निजस्य मुखस्य वदनस्य वृत्तान्तमजानतां रोषान्ध्यात् स्वोक्तमप्यविजानतां क्षोणिभुजां सम्बन्धि अच्छत्रका आयुधभङ्गेनापनीतच्छत्रा ये दण्डास्तेषां ताण्डवं तदेव मृधं युद्धं दण्डादण्डीत्यर्थः । तथा तेषामपि भङ्गे भुजाभ्यां भुजाभ्यां प्रवृत्तं युद्धं भुजाभुजि युद्धं च गम्यमानार्थत्वात् च-शब्दाप्रयोगः "तत्र तेनेदमिति सरूपे" इति बहुव्रीहाविच् कर्मव्यतीहारे इतीच्प्रत्ययः । तिष्ठद्गु-पाठादव्ययीभावसंज्ञा । दिदृक्षसे द्रष्टुमिच्छसि "ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः" इत्यात्मनेपदम् ॥ ७९ ॥

अपार्थयन् याज्ञिकफूत्कृतिश्रमं ज्वलेद्रुषा चेद्वपुषा तु नानलः ।
अलं नलः कर्तुमनग्निसाक्षिको विधिं विवाहे तव सारसाक्षि कम् ॥

अपार्थयन्निति । हे सारसाक्षि ! सरोरुहाक्षि ! 'सारसं सरसीरुहम्' इत्यमरः । तव विवाहे अनलोऽग्निः याज्ञिकस्य फूत्कृतिश्रमं याजकफूत्कृतिश्रमं समिन्धनप्रयासमपार्थयन् व्यर्थयन् रुषा रोषेणैव ज्वलेत् वपुषा स्वरूपेण तु न ज्वलेच्चेत् तदा नलः अग्न्यभावादग्निसाक्षिको न भवतीत्यनग्निसाक्षिकस्तं कं विधिमनुष्ठानं कर्तुमलं शक्तः न कञ्चिदित्यर्थः॥

पतिंवरायाः कुलजं वरस्य वा यमः कमप्याचरितातिथिं यदि ।
कथं न गन्ता विफलीभविष्णुतां स्वयंवरः साध्वि!समृद्धिमानपि ॥

पतिंवराया इति । किञ्च यमोऽन्तकः पतिं वृणीत इति पतिंवरा वधूः । "संज्ञायां भृतवृ" इत्यादिना खच् । अरुर्द्विषदजन्तस्य मुम् । तस्या वरस्य वोढुर्वा कुलजं कमपि जनमतिथिमभ्यागतमाचरिता यदि मारयिष्यति चेदित्यर्थः । अनद्यतने लुट् । हे साध्वि समृद्धिमान् सर्वसाधनसम्पन्नोऽपि स्वयं व्रियते अस्मिन्निति स्वयंवरः स्वयंवरकर्म । ग्रहवृदृनिश्चिगमश्चेत्यप्प्रत्ययः । विफलीभविष्णुतां "भुवश्च" इति इष्णुच्प्रत्ययः । कथं न गन्ता, गमिष्यत्येवेत्यर्थः । गमेर्लुट् । वृथा नलैकासक्तिहतासीति भावः ॥ ८१ ॥

अपां पतिः स्वामितया परः सुरः स ता निषेधेद्यदि नैषधक्रुधा।
नलाय लोभायतपाणयेऽपि तत् पिता कथं त्वां वद संप्रदास्यते॥

अपामिति । हे साध्वि ! अपांपतिः स प्रसिद्धः परः सुरः स्वामितया
अप्पतित्वान्नैषधे नले क्रुधा क्रोधेन ता अपो निषेधेत् प्रतिबध्नीयात् यदि
तर्हि लोभेन आयतपाणये प्रसारितहस्तायापि लौल्याज्जलं विना जिघृक्षः
तेऽपीत्यर्थः । नलाय पिता भीमस्त्वां कथं सम्प्रदास्यते न कथञ्चिदित्यर्थः ।
वद । वाक्यार्थः कर्म ॥ ८२ ॥

इदं महत्तेऽभिहितं हितं मया विहाय मोहं दमयन्ति ! चिन्तय।
सुरेषु विघ्नैकपरेषु को नरः करस्थमप्यर्थमवाप्तुमीश्वरः ॥८३॥

सम्प्रति हितार्थसङ्ग्रहकारिकामाह—इदमिति । हे दमयन्ति ! मया
इदं महद्धितं ते तव तुभ्यं वाभिहितं मोहं मौढ्यं विहाय चिन्तय विमृश ।
तथा हि सुरेषु विघ्न एवैकः परं प्रधानं येषां तेषु विघातकेषु सत्सु को
नरः करस्थमप्यर्थं वस्त्ववाप्तुमीश्वरः शक्तः, न कोऽपीत्यर्थान्तरन्यासः ।
तस्मादलं दुरन्तेन बलवद्विरोधेनेति भावः ॥ ८३ ॥

इमा गिरस्तस्य विचिन्त्य चेतसा तथेति संप्रत्ययमाससाद सा।
निवारितावग्रहनीरनिर्झरी नभोनभस्यत्वमलम्भयद्दृशी ॥८४॥

इमा इति । सा दमयन्ती इमास्तस्य दूतस्य गिरश्चेतसा विचिन्त्य
पर्यालोच्य तथेति संप्रत्ययं विश्वासमाससाद । अथ निवारितावग्रहो
निष्प्रतिबन्धो नीरनिर्झरो ययोस्ते दृशौ लोचने नभोनभस्यत्वं श्रावणभा-
द्रपदत्वम् । 'नभाः श्रावणिकश्च सः, स्युर्नभस्यः प्रोष्ठपदभाद्रपदाः
समाः' इत्यमरः । अलम्भयत् प्रापयदित्युपमातिशयोक्ती । तत्र लभेः
प्राप्त्यर्थत्वेऽपि तदुपसर्जनगत्यर्थविवक्षायां गतिबुद्धीत्यादिना अणिकर्तुः
कर्मत्वं गत्युपसर्जनप्राप्त्यर्थत्वे तु कर्मत्वं नास्त्येव । यथा भावे सितं
सितिश्चेत्यत्र । यदाह वामनः—"लभेर्गत्यर्थत्वाणिणच्यणौ कर्तुः कर्मत्वा-
कर्मत्वे" इति । लभेश्चेति नुमागमः ॥ ८४ ॥

स्फुटोत्पलाभ्याम‌लिदम्पतीव तद्विलोचनाभ्यां कुचकुड्मलाशया।
निपत्य बिन्दू हृदि कज्जलाविलौ मणीव नीलौ तरलौ विलेसतुः॥

स्फुटेति । अथ कज्जलेनाञ्जनेनाविलौ मलिनौ बिन्दू अश्रुबिन्दू तद्वि-लोचनाभ्यामेव स्फुटोत्पलाभ्यामलिदम्पतीव भृङ्गमिथुनमिव कुचकुड्मलयो-राशया लौल्येन हृदि वक्षसि निपत्य तरलौ चञ्चलौ हारमध्यगौ नीलौ मणी इव इन्द्रनीलरत्ने इव । ईदादीनां प्रगृह्यत्वे मणीवादीनां प्रतिषेधो वक्तव्य इत्युभयत्रापि प्रगृह्यत्वनिषेधात् सवर्णदीर्घः । विलेसतुः विरेजतुः । अत्र एकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिटीत्येत्त्वाभ्यासलोपौ ॥ ८५ ॥

धुता पतत्पुष्पशिलीमुखाशुगैः शुचेस्तदासीत् सरसी रसस्य सा।
रयाय बद्धादरयाश्रुधारया सनालनीलोत्पललीललोचना॥८६॥

धुतेति । पतद्भिः पुष्पशिलीमुखाशुगैः पुष्पबाणैर्विशिखैरन्यत्र पतन्तः पुष्पाणि शिलीमुखा अलयश्च येषां तैराशुगैर्वायुभिः । धुता कम्पिता । 'अलिबाणौ शिलीमुखौ आशुगौ वायुविशिखौ' इति चामरः । रयाय बद्धादरया रययुक्तया अश्रुधारया निमित्तेन सनालनीलोत्पलस्य लीलेव लीला ययोस्ते लोचने यस्याः सा भैमी तदा शुचेः रसस्य शृङ्गारस्य सम्बन्धिनि अन्यत्र शुचेर्ग्रीष्मस्य सम्बन्धिनि कार्श्यादिति भावः । ग्रीष्म-शृङ्गारयोः शुचिरित्यभिधानात् रसस्य जलस्य सरसी सर आसीत् । अत्र भैम्याः शृङ्गारसरसीत्वेन ग्रीष्माम्बुसरसीत्वेन च रूपणाद्रूपकालङ्कारः । तस्य श्लेषोपमाभ्यामङ्गाभ्यां सङ्करः स्पष्टः ॥ ८६ ॥

अथोद्भ्रमन्ती रुदती गतक्षमा ससम्भ्रमा लुप्तरतिः स्खलन्मतिः।
व्यधात्प्रियावाप्तिविघातनिश्चयान्मृदूनि दूना परिदेवितानि सा॥

अथेति । अथ स्मरविकारोदयानन्तरं प्रियावाप्तिविघातस्य प्रिय-प्राप्तिप्रतिबन्धस्य निश्चयात् दूना परितप्ता स्वादय ओदित इत्योदित्वाति-देशात् "ओदितश्च" इति दूङो निष्ठानत्वम् । अत एव सा दमयन्ती उद्भ्रमन्ती उन्माद्यन्ती रुदती अश्रूणि मुञ्चती गतक्षमा नष्टधैर्या ससंभ्रमा सत्वरा लुप्ता रतिर्विषयान्तरस्पृहा यस्याः सा स्खलन्ती मतिस्तत्त्वावधारण-शक्तिर्यस्याः सा सती मृदूनि परहृदयद्रावणानि परिदेवितानि विलापव-

वनानि व्यधात् । अथ प्रियावाप्तिविघातप्रयुक्तचिन्ताविषादभावा उन्मादय इत्यनुसन्धेयम् ॥ ८७ ॥

त्वरस्व पञ्चेषुहुताशनात्मनस्तनुष्व मद्भस्मचयं यशश्चयम् ।
विधे ! परेहाफलभक्षणव्रती पताद्य तृप्यन्नसुभिर्ममाफलैः ॥

अत्र त्रयोदशभिः श्लोकैः परिदेवितान्येवाह—त्वरस्वेत्यादि । हे पञ्चेषुहुताशन ! कामाग्ने ! त्वरस्व त्वरितो भव । मद्भस्मनाश्चयं राशिमेवात्मनस्ते यशश्चयं यशोराशिं तनुष्व विस्तारय स्त्रीवधख्यातिं सम्पादयेत्यर्थः । हे विधे ! विधातः ! परेषामीहाफलस्य क्रियाफलस्य भक्षणेव्रती नियमी सन् न तु तपस्व्यन्तरवद्वन्यफलभक्षणव्रतीत्यर्थः । अद्याफलैर्नलानवाप्त्या निष्फलैर्ममासुभिः प्राणैः तृप्यन् तृप्तः सन् पत पतितो भव । स्त्रीवधपातकी भवेत्यर्थः ॥ ८८ ॥

भृशं वियोगानलताप्यमान ! किं विलीयसे न त्वमयोमयं यदि ।
स्मरेषुभिर्भेद्य ! न वज्रमप्यसि ब्रवीषि न स्वान्त ! कथं न दीर्यसे ॥

भृशमिति । हे भृशं वियोगानलेन तप्यमान ! दह्यमान ! हे स्वान्त ! हृदय ! त्वमयोमयं यदि तर्हि किं न विलीयसे अयोघनस्यापि तापात् विलयनदर्शनादयोमयमपि नासीति भावः । हे स्मरेषुभिर्भेद्य ! अत एव वज्रमपि नासि वज्रस्य लोहलेख्यत्वाभावादिति भावः । किन्तु कथं न दीर्यसे न विदलसि वज्रादन्यस्य लोहलेख्यत्वादिति भावः । न ब्रवीषीति काकुः । किमिति न ब्रूषे त्वत्स्वरूपमित्यर्थः ॥ ८९ ॥

विलम्बसे जीवित ! किं द्रव द्रुतं ज्वलत्यदस्ते हृदयं निकेतनम् ।
जहासि नाद्यापि मृषा सुखासिकामपूर्वमालस्यमहो तवेदृशम् ॥

विलम्बस इति । हे जीवित ! प्राणवायो ! किं विलम्बसे द्रुतं द्रव शीघ्रं गच्छ कुतः यतस्ते तव अदो निकेतनं आवासगृहं हृदयं ज्वलति प्रज्वलति । अद्यापीदानीमपि मृषा वृथा सुखासिकां सुखासनं न जहासि । दह्यमाने गेहे न वस्तव्यमित्यर्थः । धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल् वक्तव्यः । तथा तव जीवनस्य ईदृशमालस्यमपूर्वं नूतनमहो ॥ ९० ॥

दृशौ ! मृषापातकिनो मनोरथाः कथं पृथू वामपि विप्रलेभिरे।
प्रियश्रियः प्रेक्षणघाति पातकं स्वमश्रुभिः क्षालयतं शतं समाः॥

दृशाविति । हे दृशौ ! मृषापातकिनोऽनृतपातकिनो मनोरथा नल-दिदृक्षारूपाः पृथू महत्यौ विप्रलम्भानर्हे इत्यर्थः । वां युवामपि कथं विप्रलेभिरे वञ्चयामासुः । साहसिकाः किन्न कुर्युरित्यर्थः । मनोरथा वां विफला इत्यर्थः । किञ्च प्रियश्रियो नलसौन्दर्यस्य प्रेक्षणघाति दर्शन-घातकं स्वं स्वकीयं पातकं जन्मान्तरकृतमिति भावः । अश्रुभिः शतं समाः वत्सरान् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । क्षालयतं गुरुपापं गुरुप्रायश्चित्तापनोद्य-मित्यर्थः । अहो मे दर्शनाशापि निरस्तेति भावः ॥ ९१ ॥

प्रियं न मृत्युं न लभे त्वदीप्सितं तदेव न स्यान्मम यत्त्वमिच्छसि।
वियोगमेवेच्छ मनः ! प्रियेण मे तव प्रसादान्न भवत्यसावपि॥

प्रियमिति । हे मनः ! तव ईप्सितमाप्तुमिष्टं प्रियं न लभे, तदलाभे ईप्सितं मृत्युं मरणञ्च न लभे तस्मात् त्वं मम यदिच्छसि तन्न स्यादि-त्यन्वयव्यतिरेकदर्शनादिति भावः । अतो मे प्रियेण वियोगमेवेच्छ तव प्रसादादसौ वियोगो मे मम न भवति नलप्राप्त्यभावे मरणमेव मे शरण-मित्यर्थः । अत्र संयोगार्थं वियोगप्रार्थनाद्विचित्रालङ्कारः । "विचित्रं स्ववि-रुद्धस्य फलस्याप्त्यर्थमुद्यमः" इति लक्षणात् ॥ ९२ ॥

न काकुवाक्यैरतिवाममङ्गजं द्विषत्सु याचे पवनन्तु दक्षिणम् ।
दिशापि मद्भस्म किरत्वयं तया प्रियो यया वैरविधिर्वधावधिः॥

नेति । द्विषत्सु चन्द्रादिवैरिमध्ये अतिवाममतिवक्रमङ्गजं कामं काकुवाक्यैः करुणोक्तिभिः न याचे न प्रार्थये किन्तु दक्षिणं दक्षिणदिग्भवं दाक्षिण्यवन्तं च पवनं याचे, किमिति अयं पवनो यया दिशा प्रियो नलः सञ्चरते तया दिशा तद्दिग्भागेनापि मद्भस्म किरतु क्षिपतु । प्रार्थनायां लोट् । ननु दक्षिणोऽपि शत्रुपक्ष्यः कथमुपकरिष्यति तत्राह––वैरविधि-र्वैराचरणं वधावधिर्मरणान्तः मरणान्तानि वैराणीति न्यायादित्यर्थः ॥९३॥

अमूनि गच्छन्ति युगानि न क्षणः कियत् सहिष्ये न हि मृत्युरस्ति मे
स मां न कान्तः स्फुटमन्तरुज्झिता न तं मनस्तच्च न कायवायवः ॥

अमूनीति । गच्छन्ति विपरिवर्तमानान्यमूनि युगानि न क्षणः एकोऽप्ययं क्षणो युगसहस्रायत इत्यर्थः । कियत् सहिष्ये, मृत्युर्मरणञ्च मे नास्ति हि स कान्तस्तु अन्तः अन्तरात्मनि मां नोज्झिता नोज्झिष्यति स्फुटं तं कान्तं मनश्च नोज्झिता तन् मनश्च कायवायवः प्राणा नोज्झितारः । हन्त का गतिरिति भावः ॥ ९४ ॥

मदुग्रतापव्ययसक्तशीकरः सुराः ! स वः केन पपे कृपार्णवः ।
उदेति कोटिर्न मुदे मदुत्तमा किमाशु सङ्कल्पकणश्रमेण वः ॥ ९५ ॥

मदिति । हे सुराः ! मदुग्रतापव्यये मदतितीव्रसन्तापशान्तौ सक्ताः व्यापृताः शीकरा यस्य स प्रसिद्धो वो युष्माकं कृपार्णवः केन पपे पीतः । अगस्त्येन प्रसिद्धार्णव इवेति भावः । त्वल्लोभेनैव पीत इत्यत्राह । सङ्कल्पकणश्रमेण अभिध्यानलेशप्रयासेन मत्तोऽप्युत्तमा कोटिः स्त्र्यन्तरमित्यर्थः । वो युष्माकं मुदे आशु नोदेति किमु शच्यादिवदिति भावः । तस्मादनुकम्पनीये जने विपरीताचरणमनुचितमिति तात्पर्यार्थः ॥ ९५ ॥

ममैव वाहर्दिवमश्रुदुर्दिनैः प्रसह्य वर्षासु ऋतौ प्रसञ्जिते ।
कथं नु शृण्वन्तु सुषुप्य देवता भवत्वरण्ये रुदितं न मे गिरः ॥

अथ मदीयमार्तघोषं देवा नाकर्णयन्तीत्यत्राह—ममैवेति । वा अथवा अह्नि च दिवा च अहर्दिवमहरहरित्यर्थः । ममैवाश्रुदुर्दिनैरश्रुवर्षैरित्यर्थः । प्रसह्य बलाद्वर्षासु ऋतौ वर्षतौ 'स्त्रियां प्रावृट् स्त्रियां भूम्नि वर्षा' इत्यमरः । ऋत्यक इति प्रकृतिभावः । प्रसञ्जिते प्रवर्तिते सति देवताः सुष्ठु सुप्त्वा सुषुप्य । वचिस्वपीत्यादिना सम्प्रसारणम् सुविदुर्भ्यः सुपिसूतिसमा इति षत्वम् । मे गिरः कथं नु शृण्वन्तु सुषुप्तस्य तदयोगादत एव मे गिरः कथमरण्ये रुदितम् । क्षेपे इति समासः । "तत्पुरुषे कृति बहुलम्" इति सप्तम्या अलुक् । न भवतु । विधेयप्राधान्यादेकवचनम् । सम्भावनायां लोट् । निष्फलं वचनमरण्यरुदितप्रायमित्यर्थः । वर्षासु भगवतो हरेः स्वापादन्यत्रापि देवतात्वसामान्यादारोप्यव्यपदेशः । अत्र तत्का-

लस्य वर्षात्वेन देवतानां स्वापेन चासम्बन्धेऽपि सम्बन्धोक्तेरतिशयोक्तिद्वयं, तथा तद्गिरामरण्यरुदितासम्भवेन सादृश्याक्षेपान्निदर्शनाभेदः तेन सङ्कीर्णः ॥

इयं न ते नैषध ! दृक्पथातिथिस्त्वदेकतानस्य जनस्य यातना ।
हृदे हृदे हा न कियद्गवेषितः स वेधसागोपि खगोऽपि वक्ति यः ॥

इयमिति । हे नैषध ! इयं त्वदेकतानस्य त्वत्परस्य 'एकतानोऽनन्यवृत्तिः' इत्यमरः । जनस्य स्वस्यैवेत्यर्थः । यातना तीव्रवेदना ते तव दृक्पथातिथिर्न दृग्गोचरो न, देशविप्रकर्षादिति भावः । किञ्च यः खगो हंसो वक्ति नलाय मद्यातनां निवेदयेत् स खगोऽपि वेधसा अगोपि क्वापि गुप्तः । कुतः हृदे हृदे सर्वेषु जलाशयेष्वित्यर्थः । वीप्सायां द्विरुक्तिः । कियन्न गवेषितो नान्विष्टः । हा बतेत्यर्थः ॥ ९७ ॥

ममापि किं नो दयसे दयाघन ! त्वदङ्घ्रिमग्नं यदि वेत्थ मे मनः ।
निमज्जयन् सन्तमसे पराशयं विधिस्तु वाच्यः क्व तवागसः कथा ॥

ममापीति । दयाधन ! कृपानिधे ! मम मनस्त्वदङ्घ्रिमग्नं त्वच्चरणशरणं वेत्थ यदि वेत्सि चेत्, 'विदो लटो वा' इति सिपः स्थलादेशः । ममापि किं नो दयसे ममापि किं नानुकम्पसे, "अधीगर्थदयेशां कर्मणि" इति षष्ठी । अथवा परस्याशयं हृदयं सन्तमसे महामोहान्धकारे । 'विष्वक्सन्तमसम्' इत्यमरः । "अवसमन्धेभ्यस्तमसः" इति समासान्तोऽच्प्रत्ययः । निमज्जयन् विधिस्तु वाच्य उपालभ्यः तवागसोऽपराधस्य कथा क्व । विधिना व्यामोहितो मामिमां न वेत्थ न तु निर्दयत्वादित्यर्थः ॥ ९८ ॥

कथावशेषं तव सा कृते गतेत्युपैष्यति श्रोत्रपथं कथं न ते ।
दयाणुना मां समनुग्रहीष्यसे तदापि तावद्यदि नाथ! नाधुना ॥

कथेति । हे नाथ ! तव कृते त्वदर्थं सा दमयन्ती कथैवात्रशेषोऽवसानं तं गतेति तव श्रोत्रपथं कथं नोपैष्यति उपैष्यत्येवेत्यर्थः । तदापि तच्छ्रवणकालेऽपि दयाणुना कृपालेशेन मां समनुग्रहीष्यसे तावदनुग्रहीष्यस्येवेत्यर्थः । ग्रहो लिटीतीटो दीर्घः । अधुना न यदि न चेत् मास्तु पश्चादनुशोचनमपि महानुग्रह इति भावः ॥ ९९ ॥

ममादरीदं विदरीतुमान्तरं तदर्थिकल्पद्रुम ! किञ्चिदर्थये ।
भिदां हृदि द्वारमवाप्य मैव मे हतासुभिः प्राणसमः समङ्गमः ॥

ममेति । हे नाथ ! ममेदमान्तरं हृदयं विदरीतुं, "वृतो वा" इति दीर्घः । आदरि आदरवत् तत्तस्माद्विदारणाद्धेतोः हे अर्थिकल्पद्रुम ! किञ्चिदर्थये याचे किमिति प्राणसमः प्राणतुल्यः त्वं हृदि भिदां भेदमेव । षिद्भिदादिभ्योऽङ् । द्वारमवाप्य मार्गं लब्ध्वा मे मम हतैस्त्वदप्राप्त्या विफलैरसुभिः सममेव मागमः मानिर्गच्छ गमेर्लुङ् । पुषादीत्यादिना च्लेरङादेशः । न माङ्योग इत्यडागमाभावः । प्राणोत्क्रमणकाले त्वया जन्मान्तरेऽपि त्वत्प्राप्तिकामाया मे हृदयान्नापयातव्यम् । "यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजन्त्यन्ते कलेवरम् । तं तमेवैति कौन्तेय ! सदा तद्भावभावितः" इति भगवद्वचनादिति भावः ॥ १०० ॥

इति प्रियाकाकुभिरुन्मिषन् भृशं दिगीशदूत्येन हृदि स्थिरीकृतः ।
नृपं स योगेऽपि वियोगमन्मथः क्षणं तमुद्भ्रान्तमजीजनत् पुनः ॥

इतीति । दिगीशदूत्येन हृदि स्थिरीकृतो निरुद्धः स वियोगमन्मथो विप्रलम्भशृङ्गारः । इतीत्थं प्रियायाः काकुभिः करुणोक्तिभिः उन्मिषन्नुद्बुद्धः सन् तं नृपं योगे सन्निधाने सत्यपि क्षणं पुनरुद्भ्रान्तं उद्भ्रान्तचित्तमुन्मत्तचित्तमिति यावत् । अजीजनदकार्षीदित्यर्थः । उन्मत्तचित्तविभ्रमः सन्निधिविप्रयोगः सर्वथा विकरोतीति भावः ॥ १०१ ॥

महेन्द्रदूत्यादि समस्तमात्मनस्ततः स विस्मृत्य मनोरथस्थितैः ।
क्रिया प्रियाया ललितैः करम्बिता विकल्पयन्नित्थमलीकमालपत् ॥

अथोन्मादानुभावः प्रलापः प्रवृत्त इत्याह—महेन्द्रेति । तत उन्मादोदयानन्तरं स नल आत्मनो महेन्द्रदूत्यादि समस्तं सर्वंकृत्यं विस्मृत्य मनोरथस्थितैः सङ्कल्पविकल्पितैर्विलासैः करम्बिता मिश्रिताः प्रियायाः क्रियाः शृङ्गारचेष्टा विकल्पयन्नालोचयन्नित्थं वक्ष्यमाणप्रकारेणालीकमबुद्धिपूर्वकमालपत् ॥ १०२ ॥

अयि ! प्रिये ! कस्य कृते विलप्यते विलिप्यते हा मुखमश्रुबिन्दुभिः ।
त्वयालोकि नमन्नयन्न किं तिरश्चलल्लोचनलीलया नलः ॥

अथ प्रलापमेवाष्टदशभिराह—अयीत्यादि । अयि प्रिये ! भैमि ! कस्य कृते कं प्रति विलप्यते । भावे लट् । मुखं अश्रुबिन्दुभिर्विलिप्यते प्रदुष्यते । कर्मणि लट् । हेति खेदे । पुरोऽग्रे नमन् प्रणमन् अयं नलस्त्वया तिरश्चलतः तिर्यक् प्रसरतो लोचनस्य लीलया विलासेन साचीकृतदृष्ट्येत्यर्थः । नालोकि न दृष्टः किम् ? अपरोक्षे परोक्षवदुपालम्भो न युक्त इत्यर्थः ॥ १०३ ॥

चकास्ति बिन्दुच्युतकातिचातुरी घनाश्रुबिन्दुस्रुतिकैतवात्तव। मसारसाराक्षि! ससारमात्मना तनोषि संसारमसंशयं यतः ॥

चकास्तीति । मसारसारौ इन्द्रनीलमणिश्रेष्ठौ ताविवाक्षिणी यस्यास्तस्याः सम्बुद्धिः । हे मसारसाराक्षि ! घनाश्रुबिन्दुस्रुतेः सान्द्राश्रुबिन्दुच्युतेः कैतवात्तव बिन्दोरनुस्वारस्य च्युतमेवच्युतकं बिन्दुच्युतकं विचित्रवाक्यभेदः तत्रातिचातुरी चकास्ति भाति ततस्तच्चातुर्यादेव संसारं भवं संसारशब्दञ्चात्मना स्वसामर्थ्येन च ससारं सारवन्तं च्युतानुस्वारञ्च तनोषि असंशयं संशयो नास्तीत्यर्थः । अर्थाभावेऽव्ययीभावः । त्वया मे संसारसाफल्यमिति भावः । अत्र कैतवशब्देनाश्रुबिन्दुच्युतेस्ताद्रूप्यापह्नवेन वर्णात्मकबिन्दुच्युतकत्वारोपादपह्नवभेदः तदुपजीवनेन ससारमिति श्लिष्टपदोपात्तप्रागुक्तार्थद्वयाभेदाध्यवसायेन बिन्दुच्युतकाख्याकाव्यकरणोत्प्रेक्षणात् श्लेषमूला सापह्नवोत्प्रेक्षा सा चासंशयमिति व्यञ्जकप्रयोगाद्वाच्येति ॥ १०४ ॥

अपास्तपाथोरुहि शायितं करे करोषि लीलानलिनं किमाननम् तनोषि हारं कियदश्रुणः स्रवैरदोषनिर्वासितभूषणे हृदि। १०५

अपास्तेति । हे प्रिये ! किं किमित्यपास्तं त्यक्तं पाथोरुट् लीलापयोरुहं येन तस्मिन् करे शायितं स्थापितमारोपितमाननमेव लीलानलिनं करोषि लीलाकमलपरिहारेण करकपोलकरणे किं कारणमित्यर्थः । अदोषाण्येव निर्वासितानि परित्यक्तानि भूषणानि येन तस्मिन् हृदि अश्रुणः स्रवैरश्रुधाराभिरेव हारं कियत्तनोषि किमर्थं रोदिषीत्यर्थः ॥ १०५ ॥

दृशोरमङ्गल्यमिदं मिलज्जलं करेण तावत् परिमार्जयामि ते।
अथापराधं भवदङ्घ्रिपङ्कजद्वयीरजोभिः सममात्ममौलिना॥१०६

दृशोरिति। इदं ते दृशोरक्ष्णोर्मिलदुत्पद्यमानं अमङ्गल्यममङ्गलकारि जलमश्रु तावत् करेण परिमार्जयामि परिमार्ज्मि मृजेश्चौरादिकाल्लट्। अथाश्रुमार्जनानन्तरं अपराधमात्मवञ्चनदोषं भवदङ्घ्रिपङ्कजद्वयीरजोभिः समं स्वच्चरणकमलरेणुभिः सहेति सहोक्त्यलङ्कारः। आत्मनो मौलिना मुकुटेन प्रणामेनेत्यर्थः। परिमार्जयामि॥ १०६॥

मम त्वदच्छाङ्घ्रिनखामृतद्युतेः किरीटमाणिक्यमयूखमञ्जरी।
उपासनामस्य करोतु रोहिणी त्यजत्यजाकारणरोषणे! रुषम्॥

ममेति। हे अकारणमेव रोषणे! कोपने! "क्रुधमण्डार्थेभ्यश्च" इति युच्प्रत्ययः रोहिणी लोहितवर्णा, वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो न इति ङीप् नकारश्च। मम किरीटमाणिक्यमयूखानां मञ्जरी सैव रोहिणी चन्द्रप्रिया सैव तारा अस्य पुरःस्थितस्य तवाच्छाङ्घ्रिनखस्यैवामृतद्युतेश्चन्द्रस्योपासनां करोतु रोहिण्याश्चन्द्रसेवौचित्यादिति भावः। रुषं रोषं त्यज त्यजअभीक्ष्णन्त्यजेत्यर्थः। "नित्यवीप्सयोः" इति नित्यार्थे द्विर्भावः। नित्यमभीक्ष्णम्। प्रणिपातप्रतीकाः संरम्भो हि महात्मनामिति भावः। रूपकालङ्कारः॥ १०७॥

तनोषि मानं मयि चेन्मनागपि त्वयि श्रये तद्बहुमानमानतः।
विनम्य वक्रं यदि वर्तसे कियन्नमामि ते चण्डि! तदा पदावधि

तनोषीति। हे चण्डि! अतिकोपने! मनागीषदपि मानं मयि रोषमपि तनोषि चेत्। तत्तर्हि त्वयि विषये आनतः सन् बहुमानं श्रये सन्मानं कुर्वे प्रतिकोपाशङ्केरिति भावः। अतिकोपं चेति गम्यते। किञ्च वक्रं कियत् किञ्चिद्विनम्य विनमय्येत्यर्थः। अन्तर्भावितो णिजर्थः। वर्तसे तदा ते पदावधि पादपर्यन्तं नमामि पूर्वोक्त एवाभिप्रायः॥१०८॥

प्रभुत्वभूम्नानुगृहाण वा नवा प्रणाममात्राधिगमेऽपि कः श्रमः।
क्व याचतां कल्पलतासि मां प्रति क्व दृष्टिदाने तव बद्धमुष्टिता॥

प्रभुत्वेति। हे भैमि! प्रभुत्वभूम्ना प्रभुत्वप्रयुक्तगौरवेणानुगृहाण

वा न वा किन्तु प्रणाममात्रस्याधिगमे स्वीकारेऽपि कः श्रमः को भार इत्यर्थः । अथ सोऽपि माभूत् दर्शनमात्रेणापि किं नानुगृह्णासीत्याह—क्वेति याचतामर्थिनां कल्पलतासि, क्व ? त्वं क्वेत्यर्थः । असीतित्वमर्थवाक्यालङ्करणयोर्युष्मदर्थानुवादेऽपीति गणव्याख्यानात् । मां प्रति दृष्टिदाने बद्धमुष्टिता लुब्धता क्व । 'स्याद्बद्धमुष्टिः कृपणे कृपणादिषु चेष्यत' इति विश्वः । विरूपघटनारूपो विषमालङ्कारः ॥ १०९ ॥

स्मरेषुबाधां सहसे मृदुः कथं हृदि द्रढीयः कुचसंवृते तव ।
निपत्य वैसारिणकेतनस्य वा व्रजन्ति बाणा विमुखोत्पतिष्णुताम् ॥

स्मरेति । हे भैमि ! मृदुः मृद्वङ्गी त्वं स्मरेषुबाधां कामबाणव्यथां कथं सहसे । अथवा विसरतीति विसारी स एव वैसारिणो मत्स्यः "विसारिणो मत्स्ये" इति स्वार्थेऽण्प्रत्ययः । तत्केतनस्य कामस्य बाणाः द्रढीयाभ्यां दृढतराभ्यां कुचाभ्यां संवृते तव हृदि निपत्य विमुखाः कुचप्रतिहत्या पराङ्मुखाः । अत एवोत्पतिष्णवः उत्पतनशीलाः, अलङ्कृञित्यादिना इष्णुच्प्रत्ययः । तत्तां व्रजन्ति वा, अन्यथा कथमुपेक्षस इति भावः ॥ ११० ॥

स्मितस्य संभावय सृक्कणा कणान् विधेहि लीलाचलमञ्चलं भ्रुवम् ।
अपाङ्गरथ्यापथिकीश्च हेलया प्रसह्य सन्धेहि दृशं ममोपरि ॥ १११ ॥

स्मितस्येति । स्मितस्य कणान्मन्दहासलेशान् सृक्कणा ओष्ठप्रान्तेन । 'प्रान्तावोष्ठस्य सृक्कणी' इत्यमरः । सम्भावय सम्मानय भ्रुवोरञ्चलमन्तं लीलया चलं चञ्चलं विधेहि तथा अपाङ्गरथ्या कटाक्षमार्गः । तत्पन्थानं गच्छतीति पथिकीं सञ्चारिणीं "पथ ष्कन्" इति ष्कन्प्रत्यये "षिद्गौरादिभ्यश्च" इति ङीप् । दृशं ममोपर्युपरिष्टात्, षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेनेति षष्ठी । हेलया प्रसह्य बलात् सन्धेहि प्रसारयेत्यर्थः । दधसोरेद्धावभ्यासलोपश्चेत्येकारः ॥ १११ ॥

समापय प्रावृषमश्रुविप्रुषां स्मितेन विश्राणय कौमुदीमुदः ।
दृशावितः खेलतु खञ्जनद्वयी विकाशिपङ्केरुहमस्तु ते मुखम् ॥

समापयेति । किञ्चाश्रुविप्रुषां प्रावृषं वर्षर्तुं वृष्टिमित्यर्थः । समापय

मा रोदीरित्यर्थः । प्रावृट्समाप्तेः फलमाह—स्मितेन मन्दहासेन कौमुदीमुदो विश्राणय वितर । श्रणदान इति चौरादिकाल्लोट् । दृशावेव खञ्जनद्वयी खञ्जनपक्षियुगमितो मयि खेलतु प्रसरतु ते मुखं विकासि पङ्केरुहमस्तु प्रसन्नं भवत्वित्यर्थः ॥ ११२ ॥

सुधारसोद्वेलनकेलिमक्षरस्रजा सृजान्तर्मम कर्णकूपयोः ।
दृशौ मदीये मदिराक्षि! कारय स्मितश्रिया पायसपारणाविधिम् ॥

सुधेति । हे मदिराक्षि ! मदकराक्षि ! इषिमदीत्यादिना औणादिकः किरच्प्रत्ययः । अक्षरस्रजा वर्णावल्या वाग्गुम्फेन कर्णकूपयोरन्तः सुधारसस्योद्वेलनकेलिमुन्मज्जनलीलां सृज । आलपेत्यर्थः । किञ्च मदीये दृशौ स्मितश्रिया करणेन पायसपारणाविधिं पायसभोजनविधिमपि कारय । 'परमान्नन्तु पायसम्' इत्यमरः । "हृक्रोरन्यतरस्याम्" इति विकल्पादणि कर्तुः कर्मत्वम् ॥ ११३ ॥

ममासनार्धे भव मण्डनं नन प्रिये ! मदुत्सङ्गविभूषणं भव ।
भ्रमाद्भ्रमादालपमङ्ग! मृष्यतां विना ममोरः कतरच्चवासनम् ॥

ममेति । हे प्रिये ! ममासनार्धे मण्डनं भव । तत्रोपविशेत्यर्थः । नन । अत्यनुचितमेतदित्यर्थः । किंतु मदुत्सङ्गविभूषणं भव अङ्कमारोहेत्यर्थः । तदपि नेत्याह—भ्रमाद्भ्रमादालपं भ्रमादालपं भ्रमादालपमित्यर्थः । लपेर्लङ् । अङ्ग ! भो ! मृष्यतां क्षम्यतां किंतु ममोरो वक्षो विना तवासनं कतरत् किमस्ति । चापले द्वे भवत इति वक्तव्यमिति ननेत्यादौ चापले द्विर्भावः । चापलं संभ्रमान्निवृत्तिः सम्भ्रमश्चानौचित्यभयादिति । अत्र भैम्याः क्रमेणाधारवृत्तिकथनात्पर्यायालङ्कारः । 'एकमनेकस्मिन्ननेकमेकस्मिन् वा क्रमेण पर्यायः' इति सर्वस्वकारलक्षणात् ॥ ११४ ॥

अधीतपञ्चाशुगबाणवञ्चने ! स्थिता मदन्तर्बहिरेषि चेदुरः ।
स्मराशुगेभ्यो हृदयं बिभेतु न प्रविश्य तत्त्वन्मयसंपुटे मम ॥

किञ्चोरःस्थलाद्यवस्थानेषु ममापि कामादभयमित्याह—अधीतेति । अधीता अभ्यस्ता पञ्चाशुगस्य पञ्चेषोर्बाणानां वञ्चना प्रतारणाविद्या यया सा तथोक्ता तस्याः सम्बुद्धिः । प्रायेण मनस्विनां लज्जावशंवदतया मदन-

वञ्चनताच्छील्यादित्थं सम्बोध्यते स्वहृदयप्राणसामर्थ्यसूचनार्थं हे भैमि ! त्वं मदन्तर्मर्माभ्यन्तरे स्थिता अवस्थिता । अथ बहिरुरश्चैषि प्राप्नोषि चेत् तत्तर्हि मम हृदयं (कर्तृ) त्वन्मये त्वदात्मके संपुटे पेटिकायां प्रविश्य स्मराशुगेभ्यः स्मरशरेभ्यो न बिभेतु । त्वया गुप्तस्य मे कुतः कामाद्भयमित्यर्थः ॥ ११५ ॥

परिष्वजस्वानवकाशबाणता स्मरस्य लग्ने हृदयद्वयेऽस्तु नौ ।
दृढा मम त्वत्कुचयोः कठोरयोरुरस्तटीयं परिचारिकोचिता ॥

परिष्वजस्वेति । हे प्रिये ! परिष्वजस्व आलिङ्ग । तथा सति लग्ने मिथोघटिते नौ आवयोर्हृदयद्वये स्मरस्यानवकाशा नीरन्ध्रत्वान्निरवकाशाः बाणा यस्य तस्य भावस्तत्ता अस्तु । इत्थमालिङ्गनं स्मरशरप्रवेशानवकाशकारकमिति भावः । किञ्च दृढा कठोरा ममेयमुरस्तटी कठोरयोस्त्वत्कुचयोः परिचारिका उचिता युक्ता । समानगुणयोः सम्बन्धो युक्त इत्यर्थः । अत्र समालङ्कारः । "सा समालङ्कृतिर्योगे वस्तुनोरनुरूपयोः" । इति लक्षणात् ॥ ११६ ॥

शुभाष्टवर्गस्त्वदनङ्गजन्मनस्तवाधरेऽलिख्यत यत्र लेखया ।
मदीयदन्तक्षतराजिरञ्जनैः स भूर्जतामर्जतु बिम्बपाटलः ॥

शुभेति । यत्र यस्मिन् तवाधरे लेखया रेखाभिरित्यर्थः । जातावेकवचनम् । त्वदनङ्गजन्मनः त्वदीयमन्मथोदयस्य सम्बन्धी शुभाष्टवर्गः शुभसूचकाष्टवर्गो ज्योतिश्शास्त्रप्रसिद्धः अलिख्यत रेखारूपेण लिखितः । रेखारूपस्यैव शुभावेदकत्वात् बिन्दुरूपस्य वैपरीत्याच्चेति भावः । मदीयदन्तक्षतानां राज्या रञ्जनैः बिम्बवत् बिम्बफलवत् पाटलः सोऽधरः भूर्जतां भूर्जपत्रत्वं अर्जतु भजतु । अर्जेर्भौवादिकाल्लोट् । अत्राधररेखाणामष्टवर्गरेखात्वमधरस्य भूर्जपत्रत्वं चोत्प्रेक्ष्यते । तेन च कामोदयस्य शुभोदर्कत्वं व्यज्यते । जन्मकालग्रहाधीनभाविशुभावेदको रेखाबिन्दुलेख्यश्चक्रविशेषोद्धार्यो ग्रहसन्निवेशविशेषोऽष्टवर्गः ॥ ११७ ॥

तवाधराय स्पृहयामि यन्मधुस्रवैः श्रवःसात्त्विकमात्त्विका गिरः ।
अधित्यकासु स्तनयोस्तनोतु ते ममेन्दुरेखाभ्युदयाद्भुतं नखः ॥

तवेति । किञ्च तवाधराय स्पृहयामि । अधरं पातुमिच्छामीत्यर्थः । स्पृहेरीप्सित इति सम्प्रदानत्वाच्चतुर्थी । कुत इति चेत्—यस्याधरस्य मधुस्रवैः माक्षिकद्रवैः तव गिरो वचनानि श्रवसी श्रोत्रे साक्षिणी यस्य तच्छ्रवस्साक्षिकं माक्षिकं यासु ताः । श्रोत्रपेया इति भावः । भवन्तीति शेषः । किञ्च ते स्तनयोरधित्यकासूर्ध्वभागेषु 'उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमिरूर्ध्वमधित्यका' इत्यमरः । "उपाधिभ्यान्त्यकन्नासन्नारूढयोः" इति त्यकत्प्रत्ययः । एतेन स्तनयोरद्रिरूपणं गम्यते । मम नखः इन्दुरेखाभ्युदयाद्भुतं चन्द्रकलोदर्याचित्रं तनोतु । कुचकुम्भयोर्नखक्षतञ्च कर्तुमिच्छामीत्यर्थः ॥

न वर्तसे मन्मथनाटिका कथं प्रकाशरोमावलिसूत्रधारिणी ।
तवाङ्गहारे रुचिमेति नायकः शिखामणिश्च द्विजराड्विदूषकः ॥

नेति । हे भैमि ! त्वं मन्मथेन कविना कृता नाटिका रूपकविशेषो मन्मथनाटिका सती कथं न वर्तसे, वर्तस एवेत्युत्प्रेक्षा । मन्मथोद्दीपनेति च प्रतीयते । उभयं श्लिष्टविशेषणैरुपपादयति प्रकाशं स्फुटं रोमावलिः सूत्रमिव रोमावलिसूत्रं तद्धारिणी अन्यत्र सूत्रधारः कथाप्रस्तावकः तद्वती सूत्रधारिणी तव अङ्गहारे मुक्ताहारे नायको मध्यमाणिक्यं रुचिं शोभामेति अन्यत्र नायकः कथानायकोऽङ्गहारे अङ्गविक्षेपे रुचिं प्रीतिमेति । शिखामणिः शिरोरत्नञ्च द्विजराजश्चन्द्रस्य विशेषेण दूषको निन्दको विदूषकस्ततोऽपि रमणीय इत्यर्थः । अन्यत्र द्विजराट् ब्राह्मणो विदूषको नायकस्य हास्यप्रायो नर्मसचिवः शिखामणिरादरणीय इत्यर्थः । एवं सूत्रधारादियोगात् कथं न नाटिकासीत्यर्थः । अन्यत्र यौवनालङ्कारादियुक्ता कथं न मन्मथोद्दीपनेत्यर्थः । आलम्बनगुणश्चैव तच्चेष्टा तदलङ्कृतिः । 'तटस्थश्चेति विज्ञेयश्चतुर्थोद्दीपनक्रमः' इति लक्षणात् ॥ ११९ ॥

गिरानुकम्पस्व दयस्व चुम्बनैः प्रसीद शुश्रूषयितुं मया कुचौ ।
निशेव चान्द्रस्य करोत्करस्य यन्ममत्वमेकासि नलस्य जीवितम् ॥

गिरा इति । गिरा सम्भाषणेनानुकम्पस्व, चुम्बनैर्दयस्व दयां कुरु, मया कुचौ शुश्रूषयितुं प्रसीद, अन्यथा कथमहं जीवेयमित्याशयेनाह—यत् यस्मात् चान्द्रस्य करोत्करस्य किरणसमूहस्य निशेव नलस्य मम

त्वमेका जीवितमसि चन्द्रस्य दिवापि जीवनसम्भवात् करग्रहणं तस्य निशैकशरणत्वादिति द्रष्टव्यम् ॥ १२० ॥

मुनिर्यथात्मानमथ प्रबोधवान् प्रकाशयन्तं स्वमसावबुध्यत।
अपि प्रपन्नां प्रकृतिं विलोक्य तामवाप्तसंस्कारतयाऽसृजद्गिरः॥

मुनिरिति। अथैवं आन्त्यनन्तरमसौ नलो मुनिर्यथा मुनिरिव प्रबोधवानुत्पन्नतत्वावबोधः सन्नात्मानं स्वं स्वरूपं प्रकाशयन्तं सन्तमबुध्यत नलरूपता प्रकाशितेत्यबुद्धेत्यर्थः। अथ प्रपन्नां प्राप्तां तां प्रकृतिं स्वभावं विलोक्यापि ज्ञात्वापि अवाप्तः उद्बुद्धः संस्कारो निजदूतत्वस्मारकवासना येन तस्य भावस्तत्ता तया गिरो दूत्यानुगुणान्येव वाक्यान्यसृजदवोचदित्यर्थः। यथा मुनिर्योगलब्धात्मतत्वावबोधोऽपि वासनावशात् बाह्यमनुसन्धत्ते तथा नलोऽपि प्रकटितात्मा पुनः संस्कारवशात् दूत्यमेवानुसरन्नुवाचेत्यर्थः ॥ १२१ ॥

अये मयात्मा किमनिह्नुतीकृतः किमत्र मन्ता स तु मां शतक्रतुः।
पुरः स्वभक्त्याथ नमन् ह्रियाविलो विलोकिताहे न तदिङ्गितान्यपि

अये इति। अये! इति विषादे। 'अये विषादे क्रोधे च' इति विश्वः। मया आत्मा स्वरूपं किं किमर्थमनिह्नुतीकृतः प्रकाशितः, अत्रात्मप्रकाशने स शतक्रतुरिन्द्रस्तु मां किं मन्ता मंस्यते। अथ पुरोऽग्रे स्वभक्त्या नमन् प्रणमन् ह्रिया आविलः कलुषः सन् तस्येन्द्रस्येङ्गितानि चेष्टितान्यपि न विलोकिताहे न विलोकयिष्यामि। लुटीट्। तन्मुखमवलोकितुमपि नोत्सहे इत्यर्थः ॥ १२२ ॥

स्वनाम यन्नाम मुधाभ्यधामहं महेन्द्रकार्यं महदेतदुज्झितम्।
हनूमदाद्यैर्यशसा मया पुनर्द्विषां हसैर्दूतपथः सितीकृतः॥

स्वेति। यद्यस्मात् मुधा वृथैव स्वनाम अभ्यधान्नाम? अवोचं खलु? तन्महदेतन्महेन्द्रकार्यमुज्झितं त्यक्तम्। अहो हनूमदाद्यैः दूतपथो यशसा सितीकृतो धवलीकृतो मया पुनर्द्विषां हसैर्हासैः, "स्वनहसोर्वा" इत्यप्प्रत्ययः। सितीकृतो धवलीकृतः। यशोवद्धासस्यापि धवलत्वादिति भावः। विश्वेश्वरीये तु हासस्य धावल्येऽपि शत्रुहासस्य मालिन्यापादक-

त्वादित्याशयेन मेचकीकृतमिति व्याख्यातम् । "सितौ धवलमेचकौ" इत्यमरः । अत्र हनूमद्ग्रहणं पूर्वकल्पाभिप्रायमन्यथा कृतत्रेतावर्तिपुरुषयोः पौर्वापर्यविरोधादिति ॥ १२३ ॥

धियात्मनस्तावदचारु नाचरं परस्तु यद्वेद स तद्वदिष्यति ।
जनावनायोद्यमिनं जनार्दनं क्षये जगज्जीवपिबं वदन् शिवम् ॥

धियेति । अथवा तावदात्मनो धिया बुद्धिपूर्वकमित्यर्थः । अचारु असाधु नाचरं एवं स्थिते परोऽन्यो जनो यदचारु वदिष्यति तत्तु जनानामवनाय रक्षणायोद्यमिनमुद्योगिनं विष्णुमिति शेषः, जनानामर्दयतीत्यर्दनं संहर्तारम् । नन्द्यादित्वात् ल्युट्प्रत्ययः । अथ क्षये कल्पान्ते जगज्जीवानां पिबतीति पिबं संहर्तारं रुद्रमिति शेषः । पाघ्रादिना शप्रत्ययः शिवं शान्तं वदन्, शिवमशिवमशिवं शिवञ्च वदन्नित्यर्थः स पर एव वेद अनर्गलो लोकस्तावदास्तां ममानपराधित्वमन्तर्यामिसाक्षिकमिति भावः ॥

स्फुटत्यदः किं हृदयं त्रपाभरात् यदस्य शुद्धिर्विबुधैर्विबुध्यताम् ।
विदन्तु ते तत्त्वमिदं तु दन्तुरं जनानने कः करमर्पयिष्यति ॥

स्फुटतीति । अदो हृदयं त्रपाभराल्लज्जातिभारात् स्फुटति किम् ? स्फुटिष्यति किम् ? "आशंसायां भूतवच्च" इति चकारादाशंसायां भविष्यदर्थे वर्तमानवत्प्रत्ययः । यद्यस्मात् स्फुटनादस्य हृदयस्य शुद्धिर्विबुधैर्देवैर्विबुध्यतां ज्ञायताम् । अतः स्फुटनमाशास्यमित्यर्थः । परन्तु ते विबुधास्तत्त्वं हृदयशुद्धिं विदन्तु तथापि दन्तुरमतिविषमन्तदेवाह जनानने कः करं अर्पयिष्यति न कोऽपीत्यर्थः । कथञ्चिद्देवनाप्रत्यायनेऽपि जनप्रत्यायनं दुष्करमिति तात्पर्यार्थः ॥ १२५ ॥

मम श्रमश्चेतनयानया फली बलीयसाऽलोपि च सैव वेधसा ।
नवस्तु दैवस्वरसाद्विनश्वरं सुरेश्वरोऽपि प्रतिकर्तुमीश्वरः ॥ १२६

ममेति । मम श्रमो दूत्यप्रयासः अनया चेतनया स्वरूपानिगूहनबुद्ध्या फली सफलः स्यात् बलीयसा बलवत्तरेण वेधसा दैवेन सा चेतनैवालोपि नाशिता च । तथा हि दैवस्य स्वरसात् स्वेच्छातो विनश्वरं वस्त्वर्थं

सुरेश्वरः शक्रोऽपि प्रतिकर्तुं नेश्वरो न शक्त इत्यर्थान्तरन्यासः । ईदृशी भवितव्यतेति भावः ॥ १२६ ॥

इति स्वयं मोहमयोर्मिनिर्मितं प्रकाशनं शोचति नैषधे निजम्।
तथा व्यथामग्नतदुद्दिधीर्षया दयालुरागाल्लघुहेमहंसराट्॥१२७

इतीति । इतीत्थं नैषधे नले मोहमयोर्मिणा अज्ञानविलसितेन निर्मितं निजमात्मीयं स्वयं प्रकाशनं स्वस्वरूपप्रकटिनं प्रति शोचति व्यथमाने सति दयालुर्हेमहंसराट् सुवर्णराजहंसः तथा व्यथामग्नस्य तस्य नलस्योद्दिधीर्षया उद्धर्तुमिच्छया, धरतेरुत्पूर्वात् सन्नन्तात् स्त्रियामप्रत्यये टाप् । लघु क्षिप्रमागादागतः ॥ १२७ ॥

नलं सतत्पत्तरवोर्ध्ववीक्षिणं स एष पत्तीति भणन्तमभ्यधात्।
नयादयैनामति मा निराशतामसून् विहातेयमतः परं परम् ॥

नलमिति । स राजहंसः तस्य हंसस्य पक्षरवेण निमित्तेनोर्ध्वं वीक्षत इति वीक्षिणं तथा एष स सर्वोपकारी पक्षीति भणन्तमेव नलमभ्यधात् अभिहितवान् हे अदय ! निर्दय ! एनां दमयन्तीमतिनिराशतां नैराश्यं मा नय प्रापय । कुतः अतः परमियं परं केवलमसून् प्राणान् विहाता विहास्यति । जहातेर्लुट् । तदेतत्प्राणत्राणकाङ्क्षिणा त्वया नैवमाशाच्छेदः कार्य इत्यर्थः ॥ १२८ ॥

सुरेषु पश्यन्निजसापराधतामियत्प्रयस्यापि यदर्थसिद्धये ।
न कूटसाक्षीभवनोचितो भवान् सतां हि चेतःशुचितात्मसाक्षिका

सुरेष्विति । हे नल ! भवान् तदर्थस्य सुरकार्यस्य सिद्धये इयदेतावत् प्रयस्याप्यायस्यापि, यसु प्रयत्न इति धातोः समासे क्त्वो ल्यबादेशः । सुरेषु विषये निजां सापराधतामेव पश्यन् उत्प्रेक्षमाणः सन् कूटसाक्षीभवनस्य कपटसाक्षीभावस्य । अभूततद्भावे च्विः । उचितो न अनपराधिन्यात्मन्यपराधोत्प्रेक्षित्वमेव कूटसाक्षित्वं तत्ते अनुचितमित्यर्थः । तथा हि सतां चेतःशुचिता चित्तशुद्धिः आत्मसाक्षिका स्वप्रमाणिका हि । स्वयं प्रमितेऽर्थे किं विचारणयेत्यर्थः ॥ १२९ ॥

इतीरिणापृच्छ्य नलं विदर्भजामपि प्रयातेन खगेन सान्त्वितः।
मृदुर्बभाषे भगिनीं दमस्य स प्रणम्य चित्तेन हरित्पतीन्नृपः ॥

इतीति । इतीरिणा इत्थंवादिना नलं विदर्भजामपि भैमीं चापृच्छया मन्त्र्य प्रयातेन प्रयाणप्रवृत्तेन खगेन हंसेन सान्त्वितो बोधितः स नृपश्चित्तेन हरित्पतीनिन्द्रादीन् प्रणम्य मृदुरार्द्रचित्तः सन् दमस्य भगिनीं दमयन्तीं बभाषे॥

ददेऽपि तुभ्यं कियतीः कदर्थना सुरेषु रागप्रसवावकेशिनीः ।
अदम्भदूत्येन भजन्तु वा दयां दिशन्तु वा दण्डममी ममागसा

दद इति । हे प्रिये ! सुरेषु विषये रागप्रसवे अनुरागजनने अवकेशिनीः बन्ध्या असमर्था इत्यर्थः। 'वन्ध्योऽफलोऽवकेशी च' इत्यमरः। कियतीरियत्तारहिता इत्यर्थः। कदर्थनाः कुत्सनाः । अश्लीलप्रयोगानिति यावत् । तुभ्यं केवलं प्रियार्हायै इति भावः। ददेऽपि ददाम्यपि अतिगर्वितमाचरामीत्यर्थः। अपिर्गर्हायाम् । 'अपिः सम्भावनाप्रश्नशङ्कागर्हासमुच्चय' इति विश्वः । किञ्चैवं सति अमी देवाः अदम्भेनाकपटेन दूत्येन दूतकर्मणा। 'कपटोऽस्त्री व्याजदम्भोपधयश्छद्मकैतवे' इत्यमरः। दयां वा भजन्तु आगसा अपराधेन मम दण्डं दण्डनं वा दिशन्तु इतःपरमिमां तु न कदर्थयामीति भावः॥ १२१॥

अयोगजामन्वभवं न वेदनां हिताय मेऽभूदियमुन्मदिष्णुता ।
उदेति दोषादपि दोषलाघवं कृशत्वमज्ञानवशादिवैनसः ॥

अयोगजामिति । इयमुन्मदिष्णुता उन्मत्तता । "अलङ्कृञ्" इत्यादिना इष्णुचप्रत्ययः । मे हितायोपकारायाभूत् । कुतः अयोगजां वियोगोत्थां वेदनां नान्वभवम् । तथा हि अज्ञानवशात् अज्ञानबलादेनसः पापस्य कृशत्वं ज्ञानकृतापेक्षयाल्पत्वमिव दोषादुन्माददोषादपि दोषस्य वियोगदुःखस्य लाघवमल्पत्वमुदेति तस्माद्दोषोऽपि कदाचिदुपकरोतीति भावः ।

तवेत्ययोगस्मरपावकोऽपि मे कदर्थनात्यर्थतयागमदयाम् ।
प्रकाशमुन्माद्य यदद्य कारयन्मयात्मनो मामनुकम्पते स्म सः॥

तवेति । हे प्रिये ! इतीत्थं तव कदर्थनानां मदीयाप्रियोक्तिरूपकुत्सनानामत्यर्थतया अत्याधिक्येन हेतुना मे मम सम्बन्धी अयोगे यः स्मर-

पावकः कामाग्निः सोऽपि दयामगमत् दयालुरभूदित्यर्थः । यद्यस्माद्य स कामाग्निः (प्रयोजककर्ता) उन्माद्य मामुन्मत्तं कृत्वा मया प्रयोज्येन आत्मनो मत्स्वरूपस्य प्रकाशं प्रकाशनं कारयन् त्वामनुकम्पते स्म । तस्मात् कामाग्नेरपि दयोत्पन्नेत्युत्प्रेक्षा । किं बहुना उन्मादप्रसादात् उभावप्यावां कृतार्थौ स्व इति तात्पर्यार्थः ॥ १२३ ॥

अमी समीहैकपरास्तवामराः स्वकिङ्करं मामपि कर्तुमीशिषे ।
विचार्य कार्यं सृज मां विधान्मुधाकृतानुतापस्त्वयि पाणिविग्रहम् ॥

अमी इति । अमी अमरास्तव समीहायां त्वत्कृतानुरागे एकपरा एकाग्रास्ते च त्वामपेक्षन्ते इत्यर्थः । त्वञ्च मामपि स्वकिङ्करं निजदासं कर्तुं ईशिषे शक्नोषि अपि-शब्दात्तानपीत्यर्थः । ईशः से इतीडागमः । किन्तु विचार्य विमृश्य कार्यं सृज उत्पादय । अतः अनुतापः पश्चात्तापः कृतः सन् त्वयि पाणिविग्रहं पाणिग्राहकृत्यं मुधा माविधात् माकार्षीत । अविमृश्यकरणात्पश्चात्तापस्ते माभूदित्यर्थः । विपूर्वाद्धधातेर्लुङि न माङ्योग इत्यडभावः ॥ १२४ ॥

उदासितेनैव मयेदमुद्यसे भिया न तेभ्यः स्मरतानवान्नवा ।
हितं यदि स्यान्मदसुव्ययेन ते तदा तव प्रेमणि शुद्धिलब्धये ॥

एतच्च माध्यस्थ्येनैवोच्यते न तु पक्षपातेनेत्याह—उदासितेनेति । उदासितेनौदासीन्येन माध्यस्थ्येनैवेत्यर्थः भावे क्तः कर्तरि वा । उदासितेन मध्यस्थेनैव मया इदं पूर्वोक्तमुद्यसे । वदेः कर्मणि लटि यकि, वचिस्वपीत्यादिना सम्प्रसारणम् । तेभ्यः सुरेभ्यो भिया वा स्मरतानवात् कामप्रयुक्तकार्श्याद्वा न । युवादित्वादण्प्रत्ययः । तस्माद्विमृश्य कुर्विति भावः । अथ विमृश्यैव कुर्वे त्वद्वरणमेवेति निश्चयस्तत्राह मदसुव्ययेन मत्प्राणसमर्पणेन ते तव हितं पथ्यं प्रियं यदि स्यात् । तदा मत्प्राणसमर्पणमिति शेषः । तव प्रेमणि विषये शुद्धिलब्धये आनृण्यलाभाय भवति । त्वत्कृतानुरागोपकारस्य प्राणसमर्पणमेव प्रत्युपकार इति भावः ॥ १२५ ॥

इतीरितैर्नैषधसूनृतामृतैर्विदर्भजन्मा भृशमुल्ललास सा ।
ऋतोरधिश्रीः शिशिरानुजन्मनः पिकस्वरैर्दूरविकस्वरैर्यथा ॥

इतीति। इतीत्थमीरितैरभिहितैर्नैषधस्य नलस्य सूनृतैः सत्यप्रियवाक्यैरेवामृतैः सा विदर्भजन्मा वैदर्भी शिशिरमनु जन्म यस्य तस्य शिशिरानुजन्मनः शिशिरानन्तरभाविनः ऋतोर्वसन्ततोरधिका श्रीर्दूरविकस्वरैरतिश्लाघ्यैः पिकस्वरैर्यथा कोकिलकूजितैरिव भृशमुल्ललास जहर्ष। अत्र सूनृतानामुपमानभूतकोकिलालापवत्त्वादात्मिकत्वेनातिश्राव्यत्वद्योतनार्थं वसन्तस्य शिशिरानुजन्मत्वेन व्यपदेशः॥ १२६॥

नलं तदावेत्य तमाशये निजे घृणां विगानञ्च मुमोच भीमजा।
जुगुप्समाना हि मनो द्रुतं तदा सतीधिया दैवतदूतधावि सा॥

नलमिति। तदा नलस्य स्वरूपगोपनकाले दैवतदूते धावति प्रवर्तत इति दैवतदूतधावि यथा तथा द्रुतं मनः सतीधिया पतिव्रतात्वाभिमानेन हेतुना जुगुप्समाना बीभत्समाना भीमजा तदा नलस्य स्वरूपकथनकाले तं दूतं नलमवेत्य बुद्ध्वा निजे आशये घृणां परपुरुष इति जुगुप्सां विगानमात्मनिन्दां च मुमोच॥ १२७॥

मनोभुवस्ते भविनां मनः पिता निमज्जयन्नेनसि तन्न लज्जसे।
अमुद्रि सत्पुत्रकथा त्वयेति सा स्थिता सती मन्मथनिन्दिनी धिया॥

मनोभुव इति। हे मन्मथ! मनोभुवो मनोजन्यस्य ते भविनां संसारिणां मनः पिता, तत् पितरं मनः एनसि एवं दुश्चिन्तापापे निमज्जयन्न लज्जसे त्वया एवं पितृद्रोहिणा सत्पुत्राणां कथा पितृभक्तताख्यातिरमुद्रि मुद्रिता निवारिता इत्येवं सा भैमी धियान्तःकरणेन मन्मथनिन्दिनी सती स्थिता। तूष्णीं स्थिता सती कथञ्चित् किञ्चिदुवाचेत्यर्थः॥ १२७॥

प्रसूनमित्येव तदङ्गवर्णना न सा विशेषात् कतमत्तदित्यभूत्।
तदा कदम्बं निरवर्णि रोमभिर्मुदश्रुणा प्रावृषि हर्षमागतैः॥

प्रसूनमिति। सा प्रसिद्धा तदङ्गवर्णना भैमीशरीरस्तुतिः प्रसूनं सामान्यतः पुष्पमेवाभूत् किन्तु तत्प्रसूनं कतमत् किंजातीयमिति विशेषात् विशेषोल्लेखान्नाभूत्। तत्काले मुदश्रुणा प्रावृषि वर्षासु आनन्दबाष्पवर्ष

सतीत्यर्थः । हर्षं विकाससमागतैः प्रावृषेण्यत्वात् कदम्बकुसुमविकासस्येति भावः । लोमभिः लोमव्याजेनेत्यर्थः । कदम्बं कदम्बकुसुममिति निरवर्णि निरैक्षि प्रत्यक्षेणैवालक्षीत्यर्थः । 'निर्वर्णनन्तु निध्यानं दर्शनालोकनेक्षणम्' इत्यमरः, तदा पुलकितं तदङ्गं बालकदम्बकल्पमासीदित्यर्थः । एतच्च "स्तम्भप्रलयरोमाञ्चाः स्वेदो वैवर्ण्यवेपथू । अश्रुवैस्वर्यमित्यष्टौ सात्त्विकाः परिकीर्तिताः" इत्युक्तसकलसात्त्विकोपलक्षणमिति द्रष्टव्यम् । तदङ्गस्य कदम्बाभेदोक्तेरतिशयोक्तिभेदः ॥ १३९ ॥

मयैव संबोध्य नलं व्यलापि यत् स्वमाह मद्बुद्धमिदं विमृश्य तत्
असाविति भ्रान्तिमसादमस्वसुः स्वभाषितस्वोद्भ्रमविभ्रमक्रमः॥

मयेति । मया नलमेव सम्बोध्य व्यलापीति यत् तदिदं मद्विलपितं विमृश्यालोच्यासौ नलः मद्बुद्धं स्वसम्बोधनलिङ्गेन मया ज्ञातमेव स्वमात्मानमाह—'स्वो ज्ञातावात्मनि स्वम्' इत्यमरः । अनया ज्ञातस्य मे किं गोपनेनेति मत्वा नलोऽहमिति कथितवानित्यर्थः । आहेति भूते णलन्तभ्रमादिति वामनः । अत्र तु वर्तमानसामीप्याद्वा गतिरिति । दमस्वसुः या भ्रान्तिस्तां भ्रान्तिं असौ स नलः स्वेन भाषितः कथितः स्वोद्भ्रमविभ्रमाणां स्वोन्मादविलसितानां क्रमः अये प्रिये इत्यादिश्लोकोक्तप्रकारो येन स सन् असात् असासीत् अछेदीदित्यर्थः । स्यतेर्लुङि विभाषा घ्राधेट्शाच्छास इति वा सिचो लुक् । उन्मादादात्मप्रकाशनमिति नलवाक्यादेवावगमात्तु स्वेन ज्ञात्वा दूतभ्रान्तिर्निवृत्तेत्यर्थः ॥ १४० ॥

विदर्भराजप्रभवा ततः परं त्रपासखी वक्तुमलं न सा नलम्।
पुरस्तमूचेऽभिमुखं यदत्रपा ममज्ज तेनैव महाह्रदे ह्रियः॥ १४१

विदर्भेति । सा विदर्भराजप्रभवा वैदर्भी ततः परं नलोऽयमिति ज्ञानानन्तरं त्रपायाः सखी लज्जिता सती नलं वक्तुं साक्षात् सम्भाषितुं नालं न शशाक । कुतः पुरः पूर्वमत्रपा निस्त्रपा सती तं नलमभिमुखं यथा तथा ऊच इति यत् तेनैव हेतुना ह्रियो महाह्रदे महति लज्जाह्रद इत्यर्थः । घटस्य स्वरूपमितिवत् कथञ्चिद्भेदनिर्देशः । ममज्ज मग्ना ॥ १४१ ॥

यदापवार्यापि न दातुमुत्तरं शशाक सख्याः श्रवसि प्रियाय सा
विहस्य सख्येव तमब्रवीत्तदा ह्रियाधुना मौनधना भवत्प्रिया॥

यदेति । सा भैमी, यदा अपवार्य व्यवधायापि सख्याः श्रवसि श्रोत्रे प्रियायोत्तरं दातुं न शशाक तदा सख्येव विहस्य तं नलमब्रवीत्। किमिति अधुना भवत्प्रिया भैमी ह्रिया मौनधना बद्धमौना न तु वैराग्याद्द्वेषाद्वेति भावः॥

पदातिथेयाँल्लिखितस्य ते स्वयं वितन्वती लोचननिर्झरानियम्
जगाद यां सैव मुखान्मम त्वया प्रसूनबाणोपनिषन्निशम्यताम्

पदेति । इयं भवत्प्रिया लिखितस्य चित्रगतस्य ते पदयोरातिथेयान- तिथिषु साधून् पाद्यभूतानित्यर्थः । पथ्यतिथिवसतिस्वपतेढञ् । लोचन- निर्झरान् बाष्पपूरान्वितन्वती यां प्रसूनबाणोपनिषदं कामरहस्यं जगाद त्वदागमात् प्रागिति शेषः । सैव प्रसूनबाणोपनिषन्मम मुखात् त्वया स्वयं निशम्यतां श्रूयताम् ॥ १४२ ॥

असंशयं स त्वयि हंस एव मां शशंस न त्वद्विरहाप्तसंशयाम्
क्व चन्द्रवंशस्य वतंस! मद्वधान्नृशंसता संभविनी भवादृशे १४४

असंशयमिति । हे चन्द्रवंशस्य वतंसावतंस ! "वष्टि भागुरिरल्लोप- मवाप्योरुपसर्गयोः" इत्यकारलोपः । स हंसः त्वद्विरहेणाप्तसंशयां प्राप्त- प्राणसन्देहां मां त्वयि विषये न शशंसैव असंशयम् । अन्यथा भवादृशे त्वद्विधे "त्यदादिषु" इत्यादिना कञ्प्रत्ययः । आ सर्वनाम्न इत्याकारादेशः। मद्वधाद्धेतोर्नृशंसता घातुकत्वं स्त्रीवधपातकित्वमिति यावत् । 'नृशंसो घातुकः क्रूरः' इत्यमरः। क्व सम्भविनी सम्भवति न क्वापि सम्भवितेत्यर्थः। सज्जनस्य दयानिधेस्तव नेदृक्कार्यं युक्तमिति भावः ॥ १४४ ॥

जितस्त्वयास्येन विधुः स्मरः श्रिया कृतप्रतिज्ञौ मम तौ वधे कुतः।
तवेति कृत्वा यदि तज्जितं मया न सावसङ्कल्पधराः किलामराः

जित इति । विधुश्चन्द्रस्त्वया आस्येन जितः । स्मरः श्रिया सौन्दर्येण जितः । कुतः कारणात् तौ विधुस्मरौ मम वधे कृतप्रतिज्ञौ त्वयि जेतरि

स्थिते निरपराधां मां किमिति मारयत इत्यर्थः । अथ तवेति त्वदीयेति कृत्वा यदि तर्हि मया जितं त्वां विना जीवनाभावात् मरणमेव मे प्रियमित्यर्थः । सेत्स्यति चैतदित्याह—अमरा मोघसङ्कल्पस्य धरन्तीति धराः, पचाद्यच्, न किल । सत्यसङ्कल्पाः खलु देवाः, देवौ च विधुस्मराविति भावः । अत्र नलापकारासमर्थयोर्विधुस्मरयोस्तदीयजनापकारकथनात् प्रत्यनीकालङ्कारः । "बलिनः प्रतिपक्षस्य प्रतीकारे सुदुष्करे । यस्तदीयतिरस्कारः प्रत्यनीकं तदुच्यते" इति लक्षणात् ॥ १४५ ॥

निजांशुनिर्दग्धमदङ्गभस्मभिर्मुधा विधुर्वाञ्छति लाञ्छनोन्मृजाम्
त्वदास्यतां यास्यति तावतापि किं वधूवधेनैव पुनः कलङ्कितः

निजेति । विधुश्चन्द्रः निजैरंशुभिः निर्दग्धस्य मदङ्गस्य मच्छरीरस्य भस्मभिर्लाञ्छनोन्मृजां स्वकलङ्कपरिमार्जनं, षिद्भिदादिभ्योऽङ् । मुधा वृथैव वाञ्छति, नलमुखसाम्यार्थमिति शेषः । तथा हि—हे प्रिय ! वधूवधेन मद्वधपातकेनैव पुनः कलङ्कितः सन् तावतापि मदङ्गभस्मनोन्मार्जनेनापि त्वदास्यतां तत्तुल्यतामित्यर्थः । यास्यति प्राप्स्यति किम् ? न यास्यत्येवेत्यर्थः । अत्र विधोर्नलास्यसाम्याय मैस्यङ्गभस्मभिः स्वकलङ्कमार्जनाद्वधूवधकलङ्कप्राप्तिकथनादनर्थोत्पत्तिरूपो विषमालङ्कारः ॥ १४६ ॥

प्रसीद यच्छ स्वशरान् मनोभुवे स हन्तु मां तैर्धृतकौसुमाशुगः
त्वदेकचित्ताहमसून् विमुञ्चती त्वमेव भूत्वा तृणवज्जयामि तम्

प्रसीदेति । हे प्रिय ! प्रसीद स्वशरान्मनोभुवे कामाय यच्छ देहि । पाघ्रादिना दाणो यच्छादेशः । स कामो धृतकौसुमाशुगः त्यक्तकुसुमबाणस्तैस्त्वच्छरैर्मां हन्तु हिनस्तु । तस्योपयोगमाह अहं त्वय्येकस्मिंश्चित्तं यस्याः सा सती असून् प्राणान् विमुञ्चती त्यजन्ती, "आच्छिनद्योर्नुम्" इति विकल्पान्नुमभावः । अत एव त्वमेव भूत्वा, 'यं यं वापि स्मरन् भावम्' इत्यादिगीताप्रामाण्यादिति भावः । तं कामं तृणवत्तृणतुल्यं जयामि जेष्यामीत्यर्थः । आशंसायां वर्तमानवत्प्रत्ययः ॥ १४७ ॥

श्रुतिः सुराणां गुणगायनी यदि त्वदङ्घ्रिमग्नस्य जनस्य किं ततः।
स्तवे रवेरप्सु कृताप्लवैः कृते न मुद्वती जातु भवेत् कुमुद्वती ॥

ननु श्रुतयोऽपि देवानेव गायन्ति किमिति तत्त्वेषु वेदवेद्येषु विगानमत आह—श्रुतिरिति । श्रुतिर्वेदोऽपि सुराणां गुणगायनी गुणस्तोत्र्येव यदि, कर्तरि ल्युट्, टित्वात् ङीप् । त्वदङ्घ्रौ मग्नस्य त्वच्चरणैकशरणस्य जनस्य स्वस्येत्यर्थः । ततः किं तैर्देवैः कोऽर्थ इत्यर्थः । तथा हि अप्सु कृताप्लवैः कृतावगाहैः जनैः रवेरर्कस्य स्तवे स्तोत्रे कृते सति कुमुदान्यस्यां सन्तीति कुमुद्वती कुमुदिनी, कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप् टिलोपे ङीप् । जातु कदापि मुदस्यास्तीति मुद्वती मोदवती विकासवती न भवेत् कथमपीति शेषः । दृष्टान्तालङ्कारो व्यक्तः । लक्षणन्तूक्तम् ॥ १४८ ॥

कथासु शिष्ये वरमद्य न ध्रिये ममावगन्तासि न भावमन्यथा।
त्वदर्थमुक्तासुतयाशु नाथ मां प्रतीहि जीवाभ्यधिकात्वदेकिकाम्

कथास्विति । हे नाथ ! कथासु शिष्ये कथामात्रमेषा भवामि मरिष्यामीत्यर्थः । शिष असर्वोपयोग इति धातोर्दैवादिकात् प्राप्तकाले कर्तरि लट् । वरं मनाक् प्रियं अद्य न ध्रिये न स्थास्ये न जीविष्यामीत्यर्थः । धृङ् अवस्थाने इति धातोस्तौदादिकात् प्राप्तकाले कर्तरि लट् । "रिङ्शयग्लिङ्क्षु" इति रिङादेशः । अन्यथा जीवेन परीक्षणे मम भावमाशयं नावगन्तासि नावगमिष्यसि, गमेर्लुटि सिप् । त्वदर्थे तुभ्यं मुक्तासुतया त्यक्तप्राणतया आशु मां हे जीवाभ्यधिक ! अत एव त्वमेवैको मुख्यो यस्यास्तां त्वदेकिकां त्वदेकशरणामित्यर्थः । शैषिके कपि कात्पूर्वस्येकारः । प्रतीहि जानीहि ॥

महेन्द्रहेतेरपि रक्षणं भयाद्यदर्थिसाधारणमस्त्यभूद्व्रतम् ।
प्रसूनबाणादपि मामरक्षतः क्षतं तदुच्चैरवकीर्णिनस्तव॥ १५०॥

महेन्द्रेति । महेन्द्रहेतेर्वज्रायुधादपि यद्भयं तस्माद्रक्षणं, "भीत्रार्थानां भयहेतुः" इति क्रमादुभयत्रापादानत्वात् पञ्चमी । अर्थिष्वर्थिमात्रेषु साधा-

रणमस्त्रभूतां व्रतं प्रसूनमेव बाणो यस्य स कुसुमबाणः कामस्तस्मादपि मां स्त्रियमिति भावः अरक्षतः अत एवावकीर्णिनः क्षतव्रतस्य । 'अवकीर्णी क्षतव्रतः' इत्यमरः । तव तदुच्चैर्महत् व्रतं क्षतं सर्वाभयदानव्रतिनस्ते पुष्पभृतः स्त्र्युपेक्षणे महत्कष्टमापन्नमित्यर्थः ॥ १५० ॥

तवास्मि मां घातुकमप्युपेक्षसे मृषामरं हामरगौरवात् स्मरम्।
अवेहि चण्डालमनङ्गमङ्ग! तं स्वकाण्डकारस्य मधोः सखा हि सः

तवेति । तवास्मि त्वदीयाहमस्मि शरणागतत्वाणं विहितमिति भावः। एवं सति मां घातुकं शरणागतस्त्रीहन्तारमपीत्यर्थः । लषपतेत्यादिना उकञ् , न लोकेत्यादिना कर्मणि षष्ठीनिषेधात् द्वितीया । अत एव मृषामरमलीकामरं स्मरममरमिति गौरवादुपेक्षसे हा कष्टम् ? किं तु अङ्ग ! भोस्तमनङ्गं चण्डालमवेहि । कुतः हि यस्मात्सोऽनङ्गः स्वकाण्डकारस्य स्वेषुकारस्य मधोर्वसन्तस्य पुष्पकरत्वात् स्वस्य पुष्पाशुगत्वाच्चेति भावः । 'काण्डोऽस्त्री दण्डबाण' इत्यमरः । सखा हि इषुकारस्य चण्डालविशेषत्वात् तत्संसर्गिणोऽपि चण्डाला एवेत्यर्थः ॥ १५१ ॥

लघौ लघावेव पुरः परे बुधैर्विधेयमुत्तेजनमात्मतेजसः ।
तृणे तृणेढि ज्वलनः खलु ज्वलन् क्रमात् करीषद्रुमकाण्डमण्डलम्

लघाविति । बुधैस्तज्ज्ञैः पुरः पूर्वं लघौ लघावेव लघुप्रकारेऽल्पप्रकार एव । प्रकारे गुणवचनस्येति द्विर्भावः । परे शत्रौ पूर्वादिभ्यो विकल्पात् सर्वनामाभावः । आत्मतेजसः स्वप्रतापस्योत्तेजनं उद्दीपनं विधेयम्; तथा हि ज्वलनोऽग्निः स नन्द्यादित्वाल्ल्युप्रत्ययः । तृणे ज्वलन् क्रमात्करीषाः शुष्कगोमयाः, 'गोविट्गोमयमस्त्रियां तत्तु शुष्कं करीषोऽस्त्री' इत्यमरः । तेषां द्रुमकाण्डानां वृक्षस्कन्धानाञ्च मण्डलं समूहं तृणेढि हिनस्ति दहति खल्वित्यर्थः । तृहि हिंसायां लट् रुधादिभ्यः श्नम् तृणह इम् गुणढत्वादिकार्यम् । विशेषेण सामान्यसमर्थनरूपोऽर्थान्तरन्यासः ॥ १५२ ॥

सुरापराधस्तव वा कियानयं स्वयंवरायामनुकम्प्रता मयि ।
गिरापि वक्ष्यन्ति मुखेषु तर्पणादिदं न देवा मुखलज्जयैव ते ॥

सुरेति । तव स्वयमेव वृणोतीति स्वयंवरा, पचाद्यच् । तस्यां मयि अनुकम्प्रता अनुकम्पित्वं, "नमिकम्पि" इत्यादिना ताच्छील्ये रप्रत्ययः । भावार्थे तल्प्रत्ययः । अयं कियान् सुरापराधः तत्प्रेषितस्यापि मया वृतत्वात्ते कोऽपराध इत्यर्थः । अथापराद्धित्वेऽपि मखेषु तर्पणात् प्रीणनात् देवास्ते मुखलज्जयैव मुखदाक्षिण्येनैव इदमपराद्धित्वं गिरापि न वक्ष्यन्ति । अपिशब्दान्मनसापि न स्मरिष्यन्तीत्यर्थः ॥ १५३ ॥

व्रजन्तु ते तेऽपि वरं स्वयंवरं प्रसाद्य तानेव मया वरिष्यसे ।
न सर्वथा तानपि न स्पृशेद्दया न तेऽपि तावन्मदनस्त्वमेव वा ॥

व्रजन्त्विति ॥ अथवा हे नल ! ते देवा अपि ते तव सम्बन्धिनं स्वयंवरं व्रजन्तु वरं साध्वेवैतदित्यर्थः । कुतः मया तानेव प्रसाद्य प्रसन्नान् कृत्वा वरिष्यसे । न च ते दुराधर्षा इत्याह सर्वथा तान् देवानपि दया न स्पृशेदिति न । किं तु स्पृशेदेवेत्यर्थः । सम्भवस्य निषेधनिवर्तने द्वौ नञ्प्रतिषेधौ स्तः । तेऽपि तावन्मदनस्त्वमेव वा न । लोके त्वां मदनं च विना न कोऽपि निष्कृप इति भावः ॥ १५४ ॥

इतीयमालेख्यगतेऽपि वीक्षिते त्वयि स्मरव्रीडसमस्ययाऽनया ।
पदे पदे मौनमयान्तरीपिणी प्रवर्तिता सारघसारसारणी ॥

इतीति । हे सौम्य ! आलेख्यगते चित्रगतेऽपि त्वयि वीक्षिते सति स्मरव्रीडयोः समस्यया समष्ट्या अनया भैम्या पदे पदे वचने वचने स्थाने स्थाने अन्तर्गता आपोऽस्येत्यन्तरीपमन्तस्तटं, 'द्वीपोऽस्त्रियामन्तरीपं यदन्तर्वारिणस्तटम्' इत्यमरः । "ऋक्पूः" इत्यादिना समासान्तोऽप्रत्ययः । द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईदितीकारः । मौनमयं मौनरूपमन्तरीपं यस्याः सा मौनान्तरीपोद्भूतेत्यर्थः । सर्वं धन्वीतिवदिन्नन्तो बहुव्रीहिः, अट्कुप्वाङित्यादिना णत्वम् ।

इतीयं उक्तरूपा सारघसारस्य मधुसारस्य सारणी स्वन्दनदी । 'सारणी स्वल्पसरित्' इति विश्वः । प्रवर्तिता चित्रगतस्य तवाग्रे एवं मधुवर्षिणी वागुक्तेत्यर्थः । अत्र विषयस्य वाचोऽनुपादानेन विषयिण्याः सारघसारण्या एवोपनिबन्धात्तयोर्भेदेऽप्यभेदोक्तेश्चातिशयोक्तिभेदः ॥ १५५ ॥

चण्डालस्ते विषमविशिखः स्पृश्यते दृश्यते न
ख्यातोऽनङ्गस्त्वयि निजभिया किन्नु कृत्ताङ्गुलीकः ।
कृत्वा मित्रं मधुमधिवनस्थानमन्तश्चरित्वा
सख्याः प्राणान् हरति हरितस्त्वद्यशस्तज्जुषन्ताम् ।

चण्डाल इति । हे नल ! विषमविशिखः कामस्ते तव सम्बन्धी चण्डालः, वध्यांश्च हन्युः सततं यथा शास्त्रं नृपाज्ञयेति स्मरणात् । मादृङ्मरणार्थमेव त्वया भृतः कोऽपि चण्डाल इत्यर्थः । अत एव न दृश्यते न स्पृश्यते च एकत्रानङ्गत्वादन्यत्र शास्त्रनिषेधाच्चेति भावः । किं च निजभिया स्वीयापराधदण्डभयेन त्वयि विषये त्वामुद्दिश्य कृत्ताङ्गुलीकः । अपराधेऽपि त्राणार्थं छिन्नाङ्गुलीकः । "नद्यतश्च" इति कप् । पद्मकुलिविच्छेद उरोविन्यस्तमक्षरम् । तन्नामकरणं चेति दास्यमेतच्चतुष्टयमिति दासचिह्नत्वादिति भावः । अत एवाङ्गुलिविहीनत्वादनङ्गः ख्यातः किं नु ? अतः किमत आह—मधुं वसन्तमपि मित्रं कृत्वा सहायञ्च कञ्चन सम्पाद्येत्यर्थः । अन्तरन्तःकरणमेव अधिवनस्थानमरण्यदेशं चरित्वा भ्रान्त्वा सख्याः स्वसख्या भैम्याः प्राणान् हरति तत्स्त्रीजन्यं त्वद्यशो दुर्यश इत्यर्थः । हरितो दिशो जुषन्तां सेवन्तां दिगन्तविश्रान्तमस्त्वित्यर्थः । अत्र कामस्य चण्डालधर्मयोगाच्चण्डालत्वेनोत्प्रेक्षणादुत्प्रेक्षा व्यञ्जकाप्रयोगाद्गम्या । मन्दाक्रान्तावृत्तमुक्तम् ॥ १५६ ॥

अथ भीमसुवैव रहोऽभिहितां नतमौलिरपत्रपया स निजाम् ।
अमरैः सह राजसमाजगतिं जगतीपतिरभ्युपगम्य ययौ ॥ १५७

अथेति । अथ भैमीवाक्यश्रवणानन्तरं जगतीपतिर्नलः भीमभुवैव भैम्यैव रहो रहस्यभिहितां निजामात्मीयाममरैः सह राजसमाजस्य राजसभायां गतिं प्रातिभपत्रपया स्ववरणलज्जया नतमौलिर्नम्रमुखः सन् अभ्युपगम्याङ्गीकृत्य ययौ । तोटकवृत्तम् । इह तोटकमम्बुधिसैः कथितमिति लक्षणात् ॥ १५७ ॥

श्वस्तस्याः प्रियमाप्तुमुद्धुरधियो धाराः सृजन्त्या रया-
न्नश्रोन्नम्रकपोलपालिपुलकैर्वेतस्वतीरश्रुणः ।
चत्वारः प्रहराः स्मरार्तिभिरभूत् सा यत् क्षपा दुःक्षपा
तत्तस्यां कृपयाखिलेव विधिना रात्रिस्त्रियामा कृता ॥

श्व इति । श्वः परेऽहनि प्रियं नलं आप्तुमुद्धुरधियः सन्नद्धबुद्धेः अत एव रयात् प्रवाहवेगान्नम्राश्चोन्नम्राश्च दन्तुरा इत्यर्थः । तैः कपोलपाल्योर्गण्डभित्त्योः पुलकैरोमाञ्चैर्वेतस्वतीः वेतसलतावतीः, कुमुदनडवेतसेभ्यो ड्मतुप् । मादुपधायाश्चेत्यादिना मकारस्य वकारः । अश्रुणो धारा आनन्दबाष्पप्रवाहान् सृजन्त्या जनयन्त्यास्तस्या भैम्याः यत् यस्मात् कारणात् चत्वारः प्रहरा अपि चतुर्याममात्रापीत्यर्थः । सा क्षपा स्मरार्तिभिः स्मरपीडाभिर्दुःक्षपा दुरतिवाहाभूत् तत् तस्मादस्यां भैम्यां कृपया कृपयैवेत्यर्थः । विधिना वेधसा अखिलैव सर्वापि रात्रिस्त्रियामा याम त्रयवत्येव कृता । सत्यमिति शेषः । गम्योत्प्रेक्षा ॥ १५८ ॥

तदखिलमिह भूतं भूत्यगत्या जगत्याः
पतिरभिलपति स्म स्वात्मदूतत्वतत्त्वम् ।
त्रिभुवनजनयावद्वृत्तवृत्तान्तसाक्षात्
कृतिकृतिषु निरस्तानन्दमिन्द्रादिषु द्राक् ॥ १५९

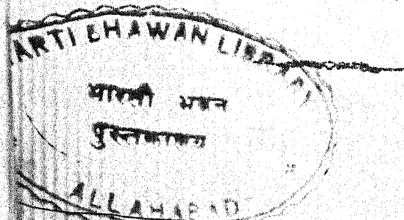
तदिति । जगत्याः पृथिव्याः पतिर्नलः इह दमयन्तीसमक्षं भूतं वृत्तं

तदखिलं स्वात्मनः स्वस्य दूतत्वं तत्वं दूतस्वरूपं त्रयाणां भुवनानां समाहारस्त्रिभुवनं, तद्धितार्थेत्यादिना समाहारे द्विगुः । द्विगुरेकवचनं पात्रादित्वान्न स्त्रीत्वम् । तस्मिन् जनानां यावन्तो वृत्ता यावद्वृत्तं यावदवधारण इत्यव्ययीभावः । यावद्वृत्तञ्च ते वृत्तान्तश्च तेषां साक्षात्कृतौ साक्षात्करणे कृतिषु कुशलेष्विन्द्रादिषु विषये द्राक् सपदि निरस्तानन्दं तेषामिष्टविघाताद्विहतसन्तोषं यथा तथा भूतगत्या सत्यभङ्ग्या । 'युक्ते क्ष्मादावृते भूतं प्राण्यतीते समे त्रिषु' इत्यमरः । अभिलपति स्म कथितवान् । मालिनीवृत्तम् । "ननमयययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः" इति लक्षणात् ॥ १५९ ॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरस्सुतं
श्रीहीरस्सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
संदृब्धार्णववर्णनस्य नवमस्तस्य व्यरंसीन्महा-
काव्ये चारुणि नैषधीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥

श्रीहर्षमिति । सन्दृब्धं ग्रथितमर्णववर्णनमर्णववर्णनाख्यप्रबन्धो येन तस्येत्यर्थः । 'ग्रथितं ग्रन्थितं दृब्धम्' इत्यमरः ॥ १६० ॥

इति पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणश्रीमहामहोपाध्याय-
कोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचिते नैषधव्याख्याने
जीवातुसमाख्याने नवमः सर्गः समाप्तः ।

शारदा यन्त्रालय, शारदा-भवन, काशी ।